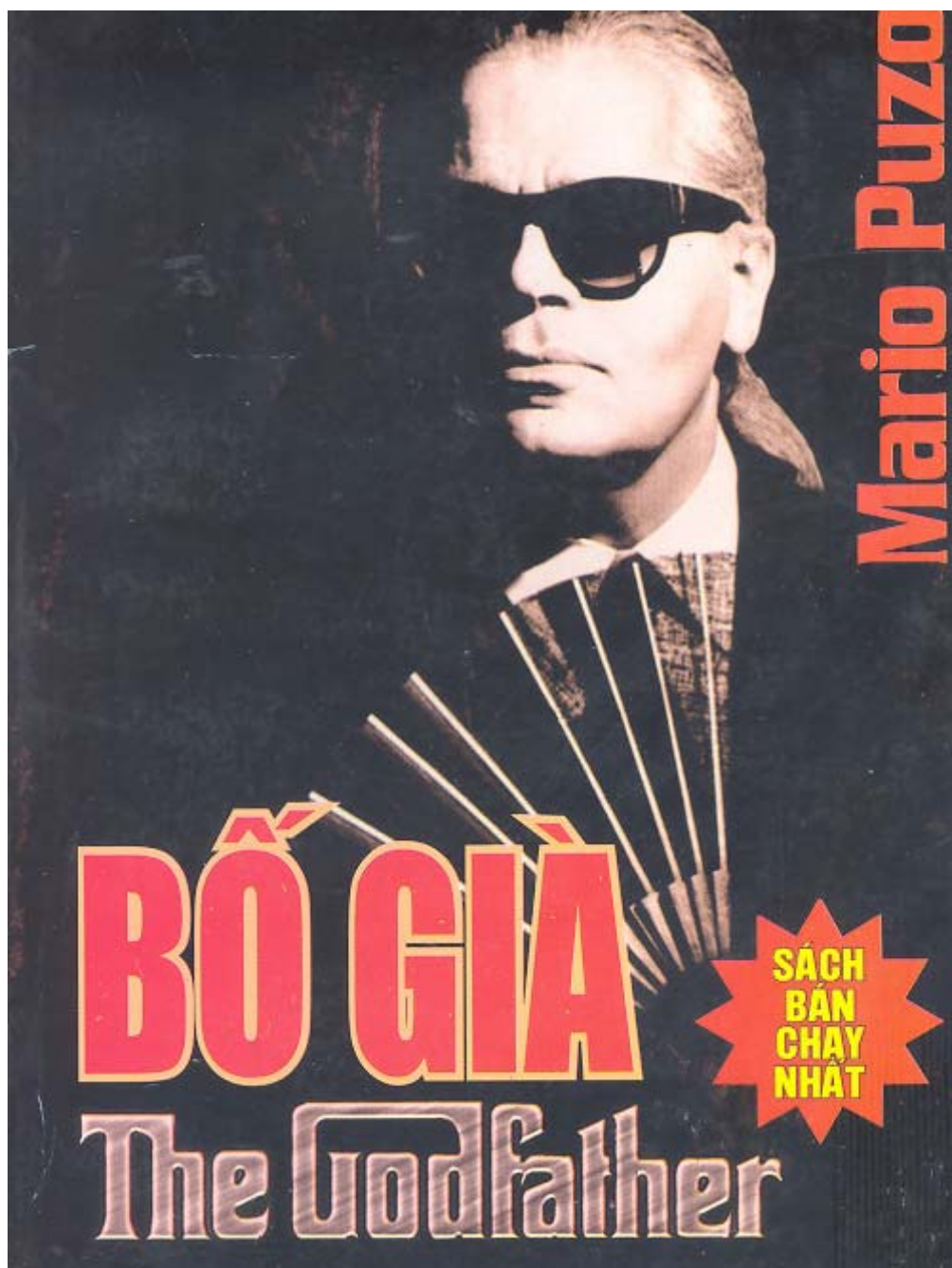

Trình Thám, Hình Sự

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách
Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền
Chương 1(a)

"Đằng sau mọi tài sản lớn đều là tội ác"

O.BALZAC

Amêrigô Bônaxêra ngồi Ở phòng ba tòa đại hình Niu York chờ xem công lý được thực thi và lưỡi gươm trừng phạt sẽ bổ xuống đầu mấy thằng mất dạy đã hành hung

thành thương tật và toan làm nhục con gái lão. Ngài chánh án uy nghi trang trọng vén tay áo thụng như sắp sửa tự tay mình trị tội hai thằng côn đồ đang đứng trước tòa. BỘ mặt sắt của ngài đầy khinh bỉ, cao ngạo, song Ở đây có một cái gì đó giả trá mà Amêrigô Bônaxêra đã nhận thấy bằng trực giác mặc dù còn chưa hiểu ra sự thể.

Hành động của các người là hành động của bọn cặn bã mặt hạng, - ngài chánh án lớn tiếng.

Đúng, Bônaxêra nghĩ bụng, đúng thế. lũ súc sinh. Loài dã thú. Hai thằng thanh niên tóc bóng mượt cắt đứng một, mặt mày sáng sủa lộ rõ vẻ ăn năn - hai đứa cúi đầu cam chịu.

Quan chánh án phán tiếp:

- Các người hành động như lũ dã thú trong rừng, may mà cô gái đáng thương chưa bị các người xâm phạm tiết hạnh, bằng không ta phải nhốt các người đủ hai chục

năm mới nghe. - Ngài dừng lại một lúc, cặp mắt cáo bên dưới đôi lông mày rậm rì nhíu lại dữ tợn đảo nhanh qua bộ mặt tái ngắt của Bônaxêra. Rồi càng sa sầm mặt với vẻ dữ tợn hơn, so vai như để kìm cơn giận tự nhiên, ngài kết thúc:

- Nhưng xét các người còn trẻ, trước đây chưa có tiền án, vả lại đều là con nhà tử tế, mặt khác luật pháp là cực kì sáng suốt, đặt ra không phải để trả thù, nên ta

tuyên phạt mỗi tên ba năm tù. Cho phép các người được hưởng án treo.

Chỉ nhờ thói quen bốn chục năm nghề nghiệp mới giúp ông chủ xe đòn Bônaxêra đủ sức ghìm cơn giận không để lộ ra ngoài mặt. Đứa con gái trẻ trung tươi tắn của lão giờ này vẫn phải nằm bệnh viện với cái xương hàm gãy, thế mà bọn súc sinh kia lại được thả rông ngoài đường. Ra người ta

diễn trò hề với lão. Đây, đám cha mẹ, họ hàng của chúng đang hớn hớ xúm quanh hai cậu quý tử. Bọn họ làm sao mà không hớn hớ cơ chứ CỒ họng Bônaxêra đắng ngắt, nước dãi chua loét tứa ra đầy mồm đắng sau hai hàm răng nghiền chặt. Lão rút chiếc khăn tay phin nồn Ở túi ngực ra bịt mồm, đứng đực giữa lối đi, còn hai thằng khốn nạn thì trâng tráo đi ngang qua mặt lão, mồm nhếch lên cười nhạt, thậm chí còn không thèm nhìn đến lão. Lão để chúng đi qua mà không nói một lời, chỉ áp chặt hơn chiếc khăn vào mồm. Cha mẹ chúng đi sau - hai bà và hai ông cùng trạc tuổi lão có điều ăn mặc ra dáng Mĩ nòi. Mấy người này nhìn lão có vẻ lúng túng nhưng đầy thách thức và đắc thắng ngăm ngăm.

Không nhịn nổi, Bônaxêra nhào người ra hét lớn:

"Các người cứ chờ đây, rồi các người sẽ được khóc như ta đã từng khóc"

Thấy vậy mấy ông luật sư di dằng sau vội đẩy các thân chủ tới chỗ mấy thằng con đang dừng lại hàm hừ như chực nhảy vào bênh bố mẹ. Một tay mõ toà to như hộ pháp vội chạy ra đứng chặn lối, sợ Bônaxêra làm liều ả hung rồit cuộc chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Bao nhiêu năm làm ăn sinh sống Ở xứ này Bônaxêra luôn tin Ở pháp luật và trật tự kỉ cương. Dựa vào đâu thì ăn nhờ đấy. ả gay cả lúc này, tuy đầu óc lão cứ ong ong vì uất hận ngắt trời, căm gan tức ruột chỉ muốn thừa ngay một khẩu súng bắn chết toi hai thằng chó cho hả, nhưng Bônaxêra vẫn phải cắn răng quay sang bà vợ đang ngó ra chẳng hiểu ngô khoai gì hết.

- ả gười ta lồm vợ chồng mình đây, - lão nói. Lão im bật, máu liều bốc lên.

Lão quyết định dứt khoát, muốn đến đâu thì đến:

- Muốn có công lý thì phải đến kêu cửa ông Trùm Cờleone.

Tại Los Angeles, một mình giữa căn phòng de luxe sang trọng choáng người trong khách sạn, Giônni Fôntêin cũng mượn rượu giải sầu như bất kỳ một anh chàng mọc sừng nào Hấn nằm duỗi dài trên chiếc đi văng đỏ, cầm nguyên cả chai mà tu rồi úp mặt vào cái thổ pha lê đựng đá liềm nước lạnh cho thông họng. Lúc đó là bốn giờ sáng, trí tưởng tượng mờ mịt hơi men của hấn đang hình dung cảnh hấn tấn con vợ đã thỏa lúc con kia về. ả ếu như nó còn về. Muộn rồi chứ không thì phen một cú đến cô vợ cũ hỏi thăm mấy đứa con cho đỡ sầu Không hiểu sao hấn không muốn gọi tới mấy đứa bạn, nhất là từ dạo công việc của hấn bắt đầu xuống dốc. CỒ thời được hấn gọi điện vào lúc bốn giờ sáng là bọn kia sượng lắm. Giờ thì chẳng ma nào thèm biết hấn. Mà kể cũng lạ, lúc hấn đang lên hể mới hơi khó Ở một chút là các minh tinh sáng giá nhất nước Mĩ đã tới tấp hỏi thăm ngay. Hay thật. Hấn lại đưa chai rượu lên mồm, và rồit cuộc cũng nghe thấy tiếng chìa khoá xoay ngoài cửa. Giônni cứ ngậm

nguyên chai rượu cho tới khi vợ hấn vào phòng và dừng lại trước mặt hấn -

xinh đẹp, con mắt tím tím mơ mộng lá lơi, gương mặt thần tiên, thân hình thon thả, óng chuốt. Cả triệu đàn ông khắp thế giới mê mệt Margo Eston, chịu xi tiền ra để được ngắm ả trên màn bạc.

- Phát phơ đâu về? - Giônni lè nhè hỏi.

- à, đi ngủ với trai, - ả đáp.

Ả tính hơi nhảm, hấn chưa phải đã say khướt. Hấn nhảy chồm qua cái bàn con để báo, túm ngay lấy cổ áo dài của ả. ả hưng vừa kéo khuôn mặt thần tiên kia đến

gần thì bao nhiêu tức giận của hấn trôi tuột đi đâu mất, người hấn nhũn ra. CÔ ả tón môi chế nhạo và lại một lần nữa tính nhảm, Giônni vung nắm đấm lên.

Cắm đánh vào mặt đấy nhé, - ả hét thất thanh, - người ta đang đóng phim đấy, Giônni!

Cú đấm trúng ngay ức làm ả ngã chổng gọng. Hấn dề lên, đấm như bỏ củ xuống vai, xuống hông, xuống cặp đùi mịn màng rám nắng. Hấn quần ả như ngày nhỏ vẫn nện bọn nhãi ranh thò lò mũi Ồ "rôn hỏa ngục", tức là khu Ồ chuột của ả iu york Đòn của hấn ngấm đáo để tuy không gây thương tích như gãy răng, vỡ mũi.

Mà nói vậy chứ hấn còn nương tay. Hấn không thể làm khác được. Thế là ả lại cười vào mũi hấn. ả xoạc cẳng nằm tồ hô, lớp váy lụa thêu bên trong lộ ra, tru tréo: "Đây này, đánh nữa đi, đánh đi... ăn thua mẹ gì!"

Giônni chán ngán bò dậy. Tức anh ách mà không đánh được con đ - nó đẹp quá. Margo lật sấp người, nhẹ nhàng nhún mình bật dậy rồi vừa ồng ẹo vừa nhè mồm

ra trêu như một con bé con: .

- Ê ê, dếch đau là ê ê dếch đau.

Rồi nghiêm mặt ánh mắt lộ rõ vẻ ngán ngấm, ả nói thêm:

Chán mớ đời, mày dề đau cả bụng chị đây này, bé con ạ. Chà Giônni, mày suốt đời vẫn chỉ là con ghé con, đến cả làm tình cũng chẳng bằng đứa trẻ ranh. Mày tưởng như trong các bài mày vẫn rống ồng ồng dạo trước đấy hả?

- ả lắc đầu. - Gà tồ? Thôi, khỏe nhé, Giônuni.

Ả vào phòng ngủ vá khóa trái cửa lại. Giônni ngồi bệt xuống sàn, tay bụm mặt. Uất ức, nhục nhã, thất vọng ê chề. ả hưng vốn là đứa trẻ lang thang trong khu Ồ chuột ả iu York, cuộc đời chìm nổi ngày xưa đã giúp hấn sống sót trong miền rừng hoang

Hôliut, bây giờ lại thức tỉnh hấn cầm máy gọi taxi ra sân bay. Còn một người có thể cứu hấn. Miễn là về được ả iu York gặp người ấy - kẻ duy nhất giúp hấn tìm được

sức mạnh và sự khôn ngoan mà lúc này hấn đang thiếu, một người thực sự yêu thương hấn. ĐÓ là BỐ Già của hấn, ông Trùm Côrlêone.

Bác thợ bánh ả adorin hồng hào tròn xoay như những chiếc bánh kiểu Italia nở phồng của bác. ả gười vẫn dính đầy bột mì, bác lừ mắt nhìn bà vợ và cô con gái đến tuổi cập kê rồi quay sang gã giúp việc Endo, đã kịp đóng bộ quần áo dính băng vải có hai chữ Tủ binh viết tắt màu xanh, đang lo ngay ngáy sợ muộn giờ điểm danh tối Ở trại trên Đảo Thống đốc. Giống như hàng ngàn tù binh Italia hàng ngày đến làm cho các chủ Mĩ sau khi đã cam đoan, Endo sổng nôm nớp, chỉ sợ mất cái đặc ân ấy thì meo. Vì thế nên cái màn hài kịch đang diễn ra Ở đây đối với anh quá ư là nghiêm trọng.

- Chú định để tai tiếng cho gia đình tôi đây phỏng? - ả adorin gầm gừ. -

Chiến tranh sắp hết, chú định tương cho con bé nhà tôi một món quà kỉ niệm chứ gì? Rồi sau

thế nào thì ai còn lạ gì nữa: nước Mĩ thúc cho chú một gói vào đít là chú mình phối luôn về Xixili đếm rệp Ở quê nhà hả ?

Endo, người lùn tịt, chân căng ngắn ngắn, vội áp tay lên ngực như muốn khóc, tuy vậy vẫn tỉnh lắm:

- Padrone, thề có Đức Mẹ đồng trinh, nào cháu có dám lấy oán trả ân bác đâu. Cháu yêu thương con gái bác thực bụng, đời nào lại dám sàm sỡ. Tiện đây, xin bác cho cháu lấy cô ấy. Cháu thực không nên không phải, song nếu người ta trả cháu về Italia thì bao giờ cháu mới sang Mĩ được? ả ếu vậy ngày nào cháu với Katarina mới nên vợ nên chồng ?

Bà Philômena vợ bác không thích dông dài, nói toang toác luôn:

- Đừng có mà ngốc thế, bố nó - bác ta bảo ông chồng - Làm thế nào thì bố mày biết rồi đây. Thằng Endo cứ để nó Ở đây, có gì bố mày đưa nó sang chỗ bà con mình bên Long Ailond gửi giam ít lâu xem sao đã.

Katarila khóc lên khóc xuống. ả gười đã béo trọc béo tròn, mép lại lấm tẩm tí ria, nó có đẹp để gì cho cam. Biết tìm đâu một tấm chồng điển trai bằng Endo bây giờ. Lấy ai mà xoa bộ ngực tú ụ của nó cho nòng nà và mơn trớn như chàng?

- Tôi về Italia tôi Ở cho bố trắng mắt ra! - ả Ó giẫy nẩy lên với ông bố.- BỐ mà không giữ anh ấy lại thì tôi bỏ bố tôi đi ? Hư. . . h ư. . .

ả adorin tỉnh quái nhìn nó. Con bé nhà mình gớm thật Bác đã trông thấy hể mỗi lần thằng bé phải lách qua sau lưng nó để xếp bánh vào giỏ là y như rằng con ranh lại miết bàn tọa vào người thằng kia sát sạt. Cứ cái đà này không khéo thằng lỏi còn lách vào tận đâu ấy chứ. - ả adorin thầm cho phép mình nghĩ bậy. - Phải giữ thằng Endo lại Mĩ, phải xoay cho nó cái quốc tịch. Và chỉ có một người làm nổi việc ấy. BỐ Già. ông Trùm Côrleône.

Ba người này cũng như nhiều người khác đã nhận được thiệp chữ vàng mời

dự đám cưới miss Cônxtanxia Côrleône vào ngày thứ bảy cuối tháng tám năm 1945.

ông Trùm Côrleône, bố cô dâu, không bao giờ quên bạn bè và bà con chòm xóm cũ mặc dù ngày nay ông đã nhà cao cửa rộng và đã chuyển sang mãi bên mạn Long

Ailond rồi. Khách khứa cũng sẽ sang cả đây, và cuộc vui dĩ nhiên phải kéo hết ngày. Sau này tha hồ có chuyện mà kể nhé! Chiến tranh với ả hật vừa mới chấm dứt và nỗi lo sợ cho mấy đứa con đi trận không còn còn cào quấy rầy mọi người vui chơi nữa. Mà muốn vui thì còn gì cho bằng đám cưới! và thế là thứ bảy đó bạn bè ông Trùm Côrleône từ ả iu York ùn ùn kéo sang góp mặt trong ngày lễ gia đình. Ai nấy đều có quà mừng: một phong bì dày chặt tay lên đầy tiền. Tiền mặt chứ không có séc siếc gì hết.

Một danh thiếp bỏ kèm theo phong bì chứng nhận nhân thân người mừng và mức độ kính trọng của người đó đối với ông Trùm. Mà kính trọng cũng đáng thôi.

ông Trùm Vitô Côrleône là người hào hiệp, ai cũng tìm đến nhờ giúp và chưa người nào phải về không. ông không hứa suông, không quanh co thoái thác kiểu "tôi thì đã đi đến đâu, thiếu gì người còn mạnh bằng vạn".

Mà không nhất thiết ông có được anh coi là bạn của anh hay không, cũng chẳng quan trọng là anh không có gì để đền đáp lại ông. Chỉ cần một điều là anh, tự anh phải coi mình là bạn của ông. Bảy giờ dù anh có tro thân kiệt xác đến đâu, ông Trùm vẫn lo như lo cho chính mình, không có gì ngăn nổi ông giúp người trong hoạn nạn. ả hưng để được đền đáp cái gì? Tình thân, danh hiệu ông Trùm - đôn - trọng vọng, và lâu lâu lại thân mật tôn xưng "Bố Già" cho gần gũi. Gì nữa? Thì đại khái mấy món quà mọn như một hũ rượu tự cất, một giỏ bánh taralles - một loại bánh xèo - mới làm nhân dịp Giáng sinh. hoàn toàn là biểu hiện tôn kính chứ tuyệt nhiên không phải quà cáp hồi lộ. Dĩ nhiên, như phép lịch sự tối thiểu đòi hỏi, anh không thể không nói những lời hứa hẹn rằng anh là kẻ chịu ơn ông, rằng bất kể lúc nào ông Trùm cũng có quyền đòi hỏi Ở anh những việc làm vừa sức để trả ơn.

ả gày gả con là ngày trọng đại, Don Côrleône thân ra tận cửa đón khách.

Toàn khách quen, nhiều người nhờ ông mới ầm no đề huề nên trong ngày vui của gia đình họ không e ngại gọi ông là BỐ Già. Giúp đám toàn là người mình, bung mâm rót rượu, nấu nướng thức ăn hay trang hoàng dọn dẹp - chẳng các băng xúc xích khắp khu vườn rộng mênh mông - đều do một tay bạn bè làm giúp.

Dù khách là ai - bậc phú gia địch quốc hay hạng áo miếng quần manh, thần thể ngang trời hay dân đen con đỏ - ai ông Trùm cũng tiếp đón niềm nở không chút đơn

sai. ĐÓ là chỗ khác người của ông. Mọi người đồng thanh khen lấy khen để

chiếc áo đuôi tôm của ông cắt khéo, cứ nhao nhao cả lượt, ai không biết cứ tưởng ông Trùm là chú rề ấy chứ.

Đứng bên ông Trùm ngoài cửa là hai trong số ba đứa con trai ông. ả gười con cả tên là Xantinô nhưng ngoài ông bố ra ai cũng gọi là Xônni. Các bậc cha chú bệ vệ người Italia nhìn hấn với vẻ e dè, còn bọn trẻ thì phục lẫn phục bò. Dân gốc Italia mới Ở Mỹ một đời mà được như hấn có thể kể là khá - to vâm rần rỏi như bò mộng, tóc lại xoăn tít xù lên nom càng cao hơn. Mặt hấn trông như cái mặt nạ phình ra của thần ái tình: đường nét tuy đều đặn đầy, song môi cứ cong tón lên rõ ra tuồng hiếu sắc, cái cằm thẳng xẻ lồm lằm người ta cứ có những liên tưởng không mấy lịch sự. ả ghe nói vợ hấn khiếp cái khoản kia của hấn lắm, mọi người còn đồn đại rằng dạo còn đương trai mỗi lần đi nhà thổ hấn phải trả gấp đôi tiền vì nó.

ả gay trong tiệc cưới này lắm lắm cô Italia thẳng giò rộng miệng, chồng con đàn hoàng rồi mà còn liếc ngằm anh Xônni bằng con mắt dạn dĩ, so đo. ả hưng hôm nay có liếc ngằm cũng vô ích. Hôm nay Xônni đang mải nhắm nhe chỗ khác, bất chấp chị vợ cùng ba đứa con hấn cũng Ở ngay đấy. Hấn ngằm Luxi Manchini, bạn thân nhất của cô dâu, và cô nàng cũng biết tổng chuyện đó. áo dài phù dâu màu hồng, mái tóc đen nhánh đội một vòng hoa tươi, cô nàng ngồi bên bàn ngoài vườn. Suốt một tuần chuẩn bị đám cưới, thấy mặt anh Xônni đâu là cô nàng ổng ẹo đấy, rồi sáng nay trước bàn thờ cô ta còn bám tay anh chàng một phút. Gái chưa chồng bạo đến thế là cùng.

Luxi nào có quan tâm gì tới chuyện Xônni không bao giờ sánh ngang được với ông bố. Đối lại, Xônni đã khỏe lại can trường. Và ai cũng biết hấn hào phóng và không để bụng thù dai. Thật ra so với ông Trùm thì Xônni thiếu đứt cái nét nhún nhường và tự chủ nên hay có những hành động nông nổi. Và tuy hấn là phụ tá đắc lực của ông Trùm trong công việc làm ăn, nhưng ít ai nghĩ rằng một ngày kia hấn sẽ là người kế vị.

Thằng con thứ Phredericô - thường gọi là Phred hay Phredô - là đứa con mà bất kì người Italia nào cũng ao ước Lễ phép, hiếu thảo, luôn luôn biết vâng lời, ba chục

tuổi đầu mà hấn vẫn Ở chung với bố mẹ. Tầm thước, lấm người, hấn không được điển trai cho lắm tuy vẫn phảng phất nét đa tình của dòng họ: mớ tóc xoăn, bộ mặt tròn, đường môi cong lẳng lơ. Cái thằng lì bì ấy thực sự là chỗ dựa của ông bố, không cãi lại bố một câu, không bao giờ làm ông bức mình vì những chuyện trai gái lằng nhằng. Song hấn lại không có được cái sức lôi cuốn hoang dã, cái tài thu phục người ta như thôi miên mà một thủ lĩnh nhất thiết phải có. Vì lẽ đó nên cả Fredô cũng không được xếp vào chân nối nghiệp ông Trùm.

Con trai thứ ba, Maicon Côrleône, không thấy có mặt bên cạnh bố và các

anh. Anh ngồi Ở bàn mãi tít góc vườn, nhưng tuy thế vẫn cứ không thoát khỏi những ánh mắt tò mò của mọi người.

Maicon là út trong số các con trai ông Trùm - và là người duy nhất không chịu sự quản chế của ông bố quyền uy Khác với các anh, Maicon chẳng thừa hưởng tí nào

những đường nét nặng nề lẫn dung mạo đa tình, còn mái tóc đen như hắc ín của anh thì thẳng chứ không xoắn. Da bánh mật mịn màng, con gái khối cô phát ghen, mà nói chung các đường nét của anh thanh tú chẳng kém gì con gái, thành thử có đạo ông Trùm đã lo thẳng bé lớn lên có đáng mặt đàn ông hay không.

ả ăm mười bảy tuổi Maicon Côrleône đã đánh tan mọi lo ngại của ông.

Hôm nay cái thằng con thứ ba ấy ngồi tít tận chiếc bàn xa nhất, cố tình nhấn mạnh khoảng cách giữa anh với ông bố và gia đình mình.. ả gồi cạnh anh là cô bạn gái người Mĩ chính gốc mà trước đó chưa ai trông thấy, mặc dù mọi người đều đã nghe nói tới, Maicon lịch sự có thừa - anh chẳng chặc giới thiệu cô với mọi người, kể cả người nhà của anh nữa. Cô gái không gây được ấn tượng gì đặc biệt. Hơi gầy, tóc sáng, cử chỉ quá phóng túng tuy tuổi còn non choẹt, và lại đàn bà con gái mà mặt mũi thông minh linh lợi thế kia cũng chẳng để làm gì Tên họ cũng như người ngoài, nghe cứ chối cả tai: Kêi Adamx. Cứ cho là cha ông cô đã đến nước Mĩ từ hai trăm năm nay và Ở đây họ Adanlx là một họ thường gặp đi - nhưng người ta thiết quái gì chuyện ấy? Ai cũng thấy ông Trùm làm như phốt thẳng con út. Chả là trước chiến tranh ông cũng cung anh lắm và rõ ràng muốn anh kế nghiệp cai quản việc nhà sau này.

Anh có đủ cái sức mạnh tiềm tàng và trí lực hơn người của ông bố - cái nghệ thuật bẩm sinh biết hành động khiến mọi người muốn hay không cũng phải kính phục.

ả hưng thế chiến thứ hai bùng nổ một cái là Maicon hăng hái nhảy luôn vào lính thủy đánh bộ, bất chấp ông già có đồng ý hay không.

Ai chứ Don Côrleône đời nào lại muốn thằng con đi chết mất xác để phục vụ cho một đất nước xa lạ với nó.

Và ông không chịu khoanh tay ngồi nhìn - các thầy thuốc được lột tay, mọi khoản được ngấm ngấm biện đủ. Phải tốn kém không biết bao nhiêu để lo lột, nhưng Maicon vừa tròn hai mốt, anh muốn tự mình quyết định cuộc đời mình. Anh đăng lính và vượt đại dương đi trận, leo đến đại úy, ngực lủng lẳng huân chương. ả ăm 1944 tạp chí Life đăng ảnh anh kèm theo một bài phóng sự ca ngợi chiến công. Một người quen đưa cho Don Côrleône xem tờ tạp chí (người nhà thì đồ có dám) và ông dè bủ:

- Cái thằng, chọc trời khuấy nước, chung qui chết để đưa khác nó hưởng.

Đầu năm 1945, sau khi lành vết thương thì Maicon giải ngũ, anh đâu ngờ đó

là ông bố lo. Anh Ở nhà chừng ba tuần lễ, sau đó chẳng hỏi han ai, cứ lẳng lặng nhảy vào đại học Dartmut Ở thị trấn Hanôvơ bên ả iu Hampsire và bỏ nhà đi tuốt. Mãi bây giờ mới chịu về dự cưới cô em, nhân thể đưa cô vợ tương lai tới ra mắt - một cô gái người Mĩ bệch bạc như vải phai màu. Maicon lo thù tiếp Kêi Adamx, lời đời thực của các ông khách độc đáo nhất ra mua vui cho cô. Anh cũng thấy thú nhìn cô háo hức muốn biết những tay quái kiệt ấy- anh rất mê cái ham hiểu biết của cô trước tất cả những gì mới lạ.

Một nhóm người đứng tách riêng bên cái thùng gỗ đựng rượu nhà cất đã khiến Kêi để ý. Maicon nhận ra Amêrigô Bônaxêra, bác chủ lò bánh ả adorin; Antôni Cốppla và Luca Bradi. Kêi tinh mắt nhận thấy đám mấy người này dường như đang lo lắng điều gì. Mai con nhếch mép cười: Chứ lại không lo. ả gười ta đến nhờ vả đây mà. Họ chờ lúc thuận tiện để gặp riêng bố anh đây.

Mà thật - ông Trùm Côrleône đi đến đâu là cả bọn cùng đưa mắt nhóng theo, trông vào biết ngay.

ông chủ nhà đang đứng đón khách ngoài cửa thì phía bên kia quảng trường lát đá nằm cuối đường cây có một chiếc Chevrolet đen" xò tới. Hai người ngồi ghế trước rút

sổ tay ghi từng số xe một không chút giấu giếm. Xônni quay sang bố:

- Cớm, bố ạ.

ông Trùm nhún vai:

- Tao có cai quản cái phố này đâu, ai làm gì kệ người ta chứ.

Xônni nổi máu. "Mấy thằng khôn, không biết nể mặt ai hết?" Hắn dùng dùng nhảy mấy bậc cửa, chạy ra chỗ chiếc xe đen, hùng hổ quát tháo. Tay cảnh sát chìm

điềm nhiên chìa thẻ hành sự. Xônni gờm gờm lùi lại, nhắm cửa sau xe nhỏ một bãi nước bọt rồi quay lưng thùng thẳng đi. Hắn cố chọc tức cho bọn kia đuổi theo

vào nhà là ăn đòn hội chợ, nhưng hai thằng vẫn tỉnh như không Xônni bước lên thềm căn nhà:

Bọn FBI đây. ả Ó ghi hết số xe, bố ạ.

Chuyện đó ông Trùm đã biết thừa rồi. Chẳng phải vô cớ mà các bạn bè thân thiết và các ông khách quan trọng đã được báo trước không nên đến bằng xe của mình. Thằng Xônni chỉ được cái phôi bò hay gây chuyện, nhưng xét cho cùng thì cũng hay. Có thể bà con anh em mới thấy mình thật lòng, không phải e ngại mình mời cớm đến.

ả hưng ông Trùm thì không bức. Từ lâu ông đã hiểu rằng ngoài đời một bước đi là một chuyện ngang tai trái mắt, nhưng vẫn cứ phải nhìn, phải tự an ủi rằng nếu biết ẩn nhẫn chờ thời thì thế nào cũng có ngày một kẻ hèn yếu

vẫn trả thù được những đứa có quyền thế. Cái chân lí giản đơn ấy đã giúp ông tránh được cái thói cương cường mà biết khôn ngoan nín nhịn khiến những người gần ông đều phục sát đất.

Trong vườn nhạc đã nổi. Khách mời đã đủ mặt. Don Côrleône quên luôn chuyện đám khách không mời, cùng hai thằng con vào tiệc cưới.

Trong khu vườn rộng có đến vài trăm người: số nhảy nhót trên sàn gỗ kết hoa, số quây quần bên các bàn dài bày đầy những món ăn vừa thơm vừa cay, những bình

lớn đựng thứ rượu nhà làm đen như mực. Cô dâu Cônni Côrleône long trọng ngồi sau cái bàn ngập hoa và một bụi gỗ cao cùng chú rể, với cô bạn thân nhất và các phù

dâu phù rể. Đám cưới tổ chức theo lối dân dã như xưa nay vẫn làm Ở Italia.

Cô dâu không khoái kiểu này nhưng vẫn phải bầm bụng chịu - nguyên chuyện kén chồng cô cũng đã làm ông bố không vui rồi.

Chú rể Carlo Ritdi chỉ là dân Xixili về đằng bố, bà mẹ sinh trưởng Ở miền Bắc Italia nên cậu con được thừa hưởng của bà ta mái tóc hung và cặp mắt xanh ve. Ông mẹ hẳn hiện đang Ở ở êvada, còn Carlo vì có những trục trặc gì đó với pháp luật nên mới phải mò đến ở iu York đến đây hẳn gặp Xônni Côrleône và qua ông anh"mà chớp được cô em. ông Trùm lẽ dĩ nhiên phải phải ngay mấy đứa tin cần đi ở êvada và bọn kia báo về rằng chuyện bất hoà với cảnh sát là do Carlo trẻ người non dạ nhờ dính vào một vụ súng ống nào đó không có gì ghê gớm, biên bản muốn rút lúc nào cũng được, và thằng bé vẫn sạch sẽ như không. Đồng thời người của ông cũng thông báo cho don Côrleône những tin tức tỉ mỉ về các sông bạc công khai dưới ở êvada. ông Trùm nghe các báo cáo đó rất chăm chú và từ đấy tới giờ vẫn suy tính mãi chuyện này. Bí quyết thành công của ông Trùm là bất luận cái gì ông cũng moi được món lợi ngon ăn.

Cônni Côrleône thực ra không đẹp, lúc còn con gái trông thì thanh mảnh, nhưng lấy chồng ít năm sẽ phệ ra ngay. May nhờ tuổi trẻ, lại có bộ áo cô dâu trắng muốt nên trông cũng xinh ra. ở gồi bàn hoa mà tay cô cứ luôn xuống cầu đùi chú rể, môi chúm chím hôn gió.

Cônni đắm đuối nhìn chồng không chán mắt. Từ bé Carlô đã phải nai lưng trên sa mạc làm việc đỡ đàn cha mẹ. Lao động nặng nhọc ngoài trời đã giúp hẳn bơm căng các cơ bắp trâu bò, chiếc áo cưới cứ chực rách trên đôi vai lực lưỡng của hắn. Hắn đặc chí thấy vợ ngưỡng mộ mình, nên chốc chốc lại rút cho cô một cốc rượu, săn sóc cô với vẻ chiều chuộng trung ra, cứ như hai đứa đang sắm hai vai tuồng không bằng. Và làm như tình cờ hắn ngắm nghía cái túi lụa căng phồng những phong bì đeo trên vai phải cô dâu. Bao nhiêu thế nhỉ? Mười ngàn?

Hai chục? Carlô Ridi giấu nụ cười. Thế là được rồi, mới đầu cứ thế đã.

ả gười ta lấy công chúa đang hoang chứ không phải lông vịt đâu. Bây giờ hẳn chỉ việc nằm dài, muốn hay không, họ vẫn cứ phải cung phụng hẳn như thường

Trong đám khách có một gã nhanh trai ăn mặc bảnh chọe, một chú chuột đầu đen, cũng đang đưa mắt sờ mó bọc tiền lụa. Theo thói quen nghề nghiệp, Pôli Gattô đang nhắm xem đỡ "miếng dấm" kia cách nào cho êm. Rồi hơi thì mơ mộng tí chơi, bố bảo Pôli cũng chả dám động thủ - đại để cũng giống bọn nhóc dùng súng gỗ diệt xe tăng ấy mà. ả Ó nhìn sang sàn nhảy thấy lão xếp già béo Pitor Clemenxa của hẳn đang xoay thật lực một ả gà mái trong điệu nhảy tarantella thô tục, Trông đồ sộ phịch phịch là thế mà Clemenxa nhảy lại khá và rất hăng, làm khán giả vỗ tay tán thưởng ầm ầm. Các bà cô sồn sồn cứ bám tay áo lão mà đòi nhảy chung.

Cánh trẻ kính nể lùi ra lấy chỗ cho lão và vỗ tay hòa theo tiếng mandôlin cuồng nhiệt. Cuối cùng Clemenxa hết hơi ngã phịch xuống ghế. Pôli liền tay bung đến cho

lão một cốc vang đen ướp đá, lấy khăn lau cái thân xác khủng long dầm dề mồ hôi của lão.

- Thôi đủ, đừng quên việc của mày đây, - Clemenxa vừa thờ vừa lẩm bẩm.- Mày đi rào một vòng xem có ổn không.

Pôli biến luôn vào đám đông.

Bốn nhạc công cũng xả hơi, kéo nhau di nháp giọng. Một gã trai trong đám nhảy, ả inô Valenti, vớ ngay cây đàn mandôlin, gác chân trái lên ghế và cất một bài ca

ơm Ở xứ Xixili. BỘ mặt đẹp trai của ả inô hơi xệ ra vì ma men - mới giờ này gã đã kịp nốc được kha khá rồi.

Mắt đảo lia lịa, gã đánh lưỡi khoái trá đẩy ra mấy câu tục tĩu Đám đàn bà cầu nhau chí chèo, cánh đàn ông hào hứng hòa theo Ở mỗi đoạn cuối của điệp khúc.

Dolz Côrleône xưa nay có tiếng đứng đắn cũ kỹ nhưng không vì thế mà bà vợ béo lùn của ông không dám hò hét thoải mái cùng mọi người nên đã ý tứ rút lui vào trong nhà. Được dịp Xônni sà ngay vào bàn cô dâu chú rể với Luxi Manchini. Chẳng có gì phải lo cả: vợ hẳn đang bận túi bụi dưới bếp trang điểm chiếc bánh cưới.

Xônni ghé tai Luxi thì thầm gì đó mà cô ta đứng dậy đi liền. ả gồi lại một tí cho phải phép, Xônni cũng lững thững theo hút cô nàng đi qua đám đông, chốc chốc lại làm bộ đứng lại tán phét với ai đó mấy câu.

Hàng trăm con mắt nhìn theo hai người. CÔ phù dâu xinh xẻo đã Mĩ hóa kha khá sau ba năm đại học, được coi là loại gái đã "gi" rồi. Khẽ nhắc gấu áo dài hồng miêng cười gương gao vờ vịt, Luxi lên vào nhà và nhẹ chân tót ngay lên lối cầu thang vào phòng vệ sinh. Một lát sau vừa mới thò đầu ra đã thấy

Xônni đứng chực sẵn và kéo tuột cô ta vào lòng.

Cái trò dấm dúi này có một người biết hết từ đầu đến cuối: từ cánh cửa sổ khép hờ trong văn phòng của ông Trùm Ở góc nhà, Tôm Haghen theo dõi cuộc vui ngoài vườn. Sau lưng y là những dãy giá cao kê sát tường bày đầy sách luật. Haghen là luật sư riêng của ông Trùm, hiện đang tạm kiêm luôn chức consigliere - tức là cố vấn - vì thế y nắm giữ luôn trọng trách hàng đầu trong nhà ông Trùm. Trong gian phòng này y đã cùng ông Trùm giải quyết không ít những chuyện hóc búa; còn bây giờ, khi thấy BỐ Già rời đám khách đi vào nhà, y hiểu rằng cưới thì cưới, hôm nay vẫn cứ làm việc như thường. ông Trùm sắp sửa vào ngay văn phòng đấy. Haghen nhú mảy nghĩ xem có nên lộ chuyện Xônni vừa rồi cho ông biết không. Không, không nên, làm thế thì bằng giết Xônni còn gì. Y quay lại và cầm tờ danh sách ghi tên những người xin gặp ông Trùm nằm trên bàn lên. Don Còrleone bước vào, Haghen bèn đưa tờ giấy cho ông. BỐ Già gật gù:

- Để Bônaxêra lại cuối.

MỞ cánh cửa kính, Haghen bước thẳng đến chỗ những kẻ xin gặp vẫn đang xúm xít bên thùng rượu. Y ra hiệu gọi bác thợ bánh ả adorin béo tròn. ông Trùm đón bác bằng một cái ôm hôn thăm thiết. Lúc bé hai người vẫn chơi với nhau, lớn lên là bạn của nhau. Hàng năm cứ đến Phục sinh thì nào bánh sừng bò to như bánh xe, nào bánh phồng tiêu mạch vỏ vàng ươm như lòng đỏ trứng gà lại được chở đến nhà Don Còrleone. Vào lễ Giáng sinh hay những dịp sinh nhật, ả adorin lại chứng tỏ lòng thành của mình bằng những chiếc bánh ngọt nhiều tầng hay bánh nướng phết kem.

Dù phát to hay túng bấn, năm nào ả adorin cũng đóng đầy đủ không hề kêu ca tiền hội phí cho nghiệp đoàn thợ làm bánh do ông Trùm sáng lập thời còn trẻ. Và trừ mấy cái phiếu đường thời đôi kém bác chưa hề xin xỏ đòi hỏi một cái gì. Tình bạn chung thủy keo sơn như vậy thì ông Trùm chỉ chờ có dịp là vui vẻ giúp liền. ông chủ nhà mời bác hàng bánh một điều xì gà ngon, tự tay rót mời cốc rượu vàng sánh và đặt tay lên vai bác tỏ vẻ khích lệ. Qua kinh nghiệm của mình, ông quá biết phải can đảm thế nào người ta mới dám mở mồm mà cầu xin.

Bác hàng bánh kể lại chuyện con gái mình với Endo. Đẳng thẳng ra thì thẳng bé nó cũng đóng góp cho chiến thắng của Hoa Kỳ đấy chứ? Còn bây giờ chiến tranh kết

thúc rồi, thẳng bé khôn khổ nếu bị tổng về Italia thì con gái bác cũng đến tương tự mà héo hon mất thôi. Chỉ có BỐ Già Còrleone mới giúp nổi đôi trẻ, mọi sự trông cậy vào ông cả đấy.

ả adorin vừa dứt lời, ông Trùm liền cười thân mật:

- CỐ gì mà ông bạn lo quá thế

Đoạn ông trình bày tỉ mỉ cách làm. Trước hết phải đưa đơn lên ngài dân biểu

của quận nhà, ngài sẽ đưa một dự luật ra quốc hội xem xét cho phép Endo được nhập quốc tịch Mỹ Dự luật này thể nào cũng được chấp nhận, có điều hơi tốn tiền một chút, theo thời giá thì cỡ hai ngàn đô la. ông sẽ bảo đảm lo xong việc và nhận chuyển món tiền lo lót đến đúng tay. ông bạn có đồng ý vậy không?

ả adorin gật lia lia. Phải thôi, bác cũng nghĩ đâu có nước dãi sông mà được. ả ói nghe mới ghê chứ - nghị quyết đặc biệt của quốc hội cơ mà! To chuyện chứ chơi đâu ả adorin cảm ơn rồi rít, suýt tí nữa thì khóc òa lên.

Doll Côrleône đưa bác ra cửa và dặn phải chuẩn bị luôn đi là vừa. Sẽ có người thông thạo đến tận lò bánh của bác bàn bạc mọi chi tiết. lo kiếm các thứ giấy tờ cần thiết Ra đến cửa, hai người lại ôm nhau rồi ả adorin ra khuất trong vườn.

Haghen nhìn ông Trùm, mìm cười.

- ả adorin bỏ vốn ra cũng đáng lắm. Vừa được chàng rể, vừa được thăng phụ việc. Thế mà chỉ mất hai ngàn bạc.

Mềm quá! - Y ngừng lại. - Việc này mình giao cho ai ạ?

ông Trùm nhú trán suy nghĩ.

Để người Xixili nhà mình làm là không ổn rồi. Phải bảo thằng cha Do Thái Ở quận bên vậy. vì thế mày phải thay địa chỉ ả adorin đi mới được. Hết chiến tranh, tao nghĩ những vụ kiểu này sẽ không ít đâu, phải gài thêm người về tận Oasinhton để khỏi có trục trặc và bị chẹt giá.

Haghen ghi vào sổ tay: "Bỏ dân biểu Gusicô, dùng thử Fisor .

ả gười thứ hai bước vào là Antoni Cồppôla, cũng là chỗ con cháu nhà - xưa kia bố hắn cũng làm phu hỏa xa với ông Trùm thuở còn hàn vi. Việc hắn nhờ cũng giản dị hơn nhiều - cu cậu cần năm trăm đô la để mở tiệm bánh rán, phải mua sắm vật dụng linh tinh mà không đào đâu ra tiền. Có vậy thôi? ông Trùm móc ví đếm, thấy chỉ vừa vặn bốn trăm, bèn quay sang Haghen:

- Có tiền tao vay một trăm. Sáng thứ hai ra nhà băng mày nhớ nhắc nhé.

Thấy vì mình mà BỐ Già phải ngửa tay đi vay, Cồppôla cuống cuống định bảo thôi, nhưng ông Trùm đã vỗ vai âu yếm:

- Mày thông cảm, đám cưới cũng tốn, nên bác không sẵn tiền mặt.

Haghen rút túi ra bù đủ năm trăm. Đưa Cồppôla ra cửa mà y cứ lắc đầu lè lưỡi phục BỐ Già khéo xử. Đường đường là ông Trùm mà phải vay tiền cho cu cậu thì cu cậu cảm động để đâu cho hết! Mới biết triệu phú như ông Trùm chỉ có một.

Doll Côrleône lại nhướn mày. Haghen đón ý, nói:

- Cháu không ghi sẵn, nhưng Luca Bradi xin vào gặp bác. Hắn muốn thân đến mừng bác nhưng quan viên hai họ đông quá, hắn sợ người ta thấy e không tiện.

Một nét không vui thoáng qua trên mặt ông Trùm:

- CÓ nhất thiết phải tiếp không

Haghen nhún vai:

- Bác hiểu hẳn hơn cháu. Cháu chỉ có thể nói rằng hẳn rất cảm động khi được mời dự cưới. Hẳn không ngờ lại được vinh dự như vậy. CÓ lẽ hẳn muốn bày tỏ lòng biết ơn đây thôi.

ông Trùm hất bàn tay ra ý hiểu và cho phép gọi Luca Bradi vào.

ả gọi ngay vườn nhìn các khách khứa, Kêi Adamx để ý ngay đến Luca Bradi vì cái vẻ hung hãn khủng khiếp dường như in hẳn vào mặt gã đến tận chân da. CÔ hỏi Mai con xem gã là ai. Đưa Kêi đến đám cưới, Mai con có dụng ý cho cô bạn dần dần biết rõ sự thật về ông bố của mình để cô khỏi đột ngột. Tới giờ thì hình như Kêi chỉ coi ông Trùm là người làm ăn, tuy có lẽ hơi khác thường một chút. Maicon quyết định đưa cô đi theo đường vòng. Anh bảo trong trong giới giang hồ cả nước khó có một nhân vật nào đáng gờm hơn Luca Bradi.

ả ghe nói chỗ độc đáo trong tài năng của hẳn là biết cách giết người như ngóc, chỉ một tay khỏi cần ai trợ giúp, điều đó làm cho các nhà chức trách gần như không

có cách nào để lần mỗi phát hiện và trừng phạt kẻ Sát nhân. ả ói đoạn, Mai con trề môi ra.

- Không rõ có thật như vậy không, chỉ biết hẳn trung thành với ông già lắm, không hiểu vì lý do gì:

Mãi đến đây Kêi mới lảng máng hiểu ra. CÔ hỏi nửa đùa nửa thật, chưa hẳn tin lắm

Anh định bảo một người như vậy mà làm việc cho ông già anh à?

Thôi thì úp mở làm quái gì, Mai con nghĩ bụng, nói toạc móng heo nó đi cho xong. Anh đáp:

- Chừng mười lăm năm trước có người tính cướp mỗi nhập khẩu dầu Ô - liu của ông già. Bọn kia toan giết ông, may mắn ông mới thoát chết. Thế là Luca Bradi mới đi thăm hỏi đám kẻ thù của ông già. ả ghe nói trong vòng nửa tháng, hẳn đã hạ liền sáu mạng, nhờ đó bọn kia mới bỏ cuộc.

Mai con vừa nói vừa cười như kiểu nói đùa. Kêi rùng mình.

- Mà có thật bọn gangster định giết ông già không đã?

- ấy là chuyện mười lăm năm trước, - Mai con đáp - Từ Đây đến giờ chẳng có gì cả? im lặng lắm. - Anh bắt đầu lo cho mình đã đi quá xa.

- ông tưởng lại trở người ta đấy chắc, - Kêi nói. - Muốn đá người ta chứ gì? - CÔ huých cho anh một phát. Ma lạnh gớm

Mai con mím cười:

- Thì em cứ ngẫm nghĩ chuyện ấy đi.

- ả hung mà hấn giết sáu người thật à? - Kêi hỏi lại.

Thì thấy báo chí viết thế. Thực ra chẳng có công chứng gì cả. ả hung mà thằng cha Luca này gớm lắm chứ chẳng vừa đâu. Hình như hấn còn làm một vụ gì rùng rợn đến nỗi chính ông già cũng không dám nhắc đến nữa kia.

Luca Bradi đúng làm ma hồn quỉ khiếp thật. Hấn lộ mặt đến đâu là ở đấy hãi hùng. Thấp lùn, to ngang, sọ lớn tướng, gã đeo trên mặt cái vẻ tàn bạo hung hãn của

minh như một dấu ấn. Màu nâu trông mắt gã lạnh lẽo không kém gì màu nâu của đồng lầy. Hai miếng môi mỏng dịch thâm tái màu thịt ôi như hai miếng cao su ăn trên mồm khiến người ta chết khiếp không chỉ bởi nét tàn độc mà còn bởi vẻ chết chóc không chút sinh khí của gã.

Tiếng tăm gớm ghiếc của Luca Bradi thật kinh hoàng, song lòng cục cung tận tụy của gã đối với Don Côrleone thì ai cũng biết. Riêng gã đã là một hòn đá tảng cho ông Trùm xây nên sức mạnh của mình. Luca quả là một quái vật hiếm có trên đời.

Luca Bradi không ngán cảnh sát. không ngán xã hội Chúa trời hay quỷ sứ gã đều khinh tuốt - gã không sợ ai, cũng không yêu ai. ả hung gã lại tự đem thân thân

phục Don Côrleone, vừa sợ vừa quý ông. Bước chân qua ngưỡng cửa phòng ông Trùm tự nhiên thằng Luca Bradi hung thần bỗng dờ ra kính cẩn. Gã lắp bắp cố tìm những lời hoa mỹ để chúc mừng ông Trùm, theo cổ lệ bày tỏ niềm hi vọng là cháu ngoại đầu lòng của ông Trùm sẽ là một thằng cu. Sau đó gã trao quà cưới chắc ông Trùm:

một phong bì căng tiền.

Ra gã đến chỉ xin có thể thôi đấy? Haghen nhận thấy lúc đó ông Trùm hoàn toàn lệt xác. Don Côrleone tiếp Luca Bradi như đức vua tiếp một bày tôi có công. long trọng uy nghi nhưng không chút thân tình. Mỗi cử chỉ mỗi lời nói, ông Trùm đều để lộ cho Luca thấy ông danh giá cao gã ông cũng không hề ngạc nhiên về chuyện quà cưới lại đưa cho ông. ông Trùm nhận hết.

Trong phong bì này chắc chắn nhiều tiền hơn bất cứ một phong bì nào khác. Tất nhiên Luca phải ngồi cả ngày để đoán xem người ta "đi bao nhiêu. Quà của gã phải hậu nhất để chứng tỏ là gã tôn quý ông Trùm nhất.

Bởi vậy gã không trao phong bì cho hai vợ chồng trẻ, mà cho đích thân Don Côrleone, và ông Trùm đã bỏ qua cho gã sự tùy tiện đó, đáp lời mừng ngăn ngui của gã bằng những lời cảm ơn cũng hoa hòe hoa sỏi không kém.

Haghen nhận thấy dấu ấn hung tợn nhát hấn đi trên nét mặt Luca Bradi, mặt gã nở nang hãnh diện và sung sướng. Haghen mở cửa cho gã, Luca hôn tay Lon Côrleone, rồi đi ra. Haghen cắn tức tiền gã bằng một nụ cười vừa dửng dờ, và tên sát nhân lùn tè vuông chần chẹn lịch sự vén cặp môi cao su chết cứng của mình lên đáp lễ.

Khi cánh cửa đã đóng lại don Côrleone khẽ thở ra nhẹ nhõm. Luca Bradi là người duy nhất trên đời là ông cảm thấy đáng cả ruột mỗi khi đứng gần. Giống như một thứ thiên tai, Luca không chịu gò mình hoàn toàn vào khuôn phép nào cả. Dùng gã ông luôn phải đề phòng như dùng kíp mìn vậy. ông Trùm nhún vai Không sao, lúc cần thì kíp gì cũng cho nổ được mà không hại đến thân. ông nhìn Haghen dò hỏi:

Còn một mình Bônaxêra thôi hả?

Haghen gật đầu. Don Côrleone trầm ngâm nhíu trán:

thế này nhé, mày cho hắn vào đi, nhưng trước hết gọi thằng Xantinô vào đây. Phải cho nó học chút ít mới được

Haghen đi khắp vườn tìm xônì. Dặn Bônaxêra chờ một chút y đến chỗ Mai con đang ngồi với cô bạn.

- Thấy Xônni đâu không, Mai con? - y hỏi.

Mai con lắc đầu. Sướng chưa, Haghen nghĩ bụng, nếu giờ này mà Xônì còn đang hú hí với cô phù dâu thì bỏ mẹ thật. Vợ nó, bố mẹ con bé kia... Rồi thì còn là lòi thoi to Y tất tả chạy đến cánh cửa mà nửa tiếng trước thấy Xônni lúi vào.

. Ai thế anh? Lúc nãy anh bảo là anh của anh nhưng anh gì mà lại khác họ, mắt mũi cũng chẳng giống người Italia chút nào.

- Tôm ở nhà anh từ năm mười hai tuổi. Không cha, không mẹ, lang thang mãi ngoài đường nên mới sinh chứng đau mắt. Xônni đưa về nhà qua đêm - thế là bố mày bị kẹt luôn lại từ đó. Chẳng còn biết đi đâu. nữa. Mãi đến khi lấy vợ mới ra ở riêng đây.

Mắt Kêi sáng lên:

- Lãng mạn quá nhỉ! Xem ra ông già thương người đấy chứ. Con cái cả đàn ra rồi mà cụ vẫn nhận con nuôi như không ấy thôi.

Mai con không nói gì, mặc dù dân Italia lưu vong thì bốn con chưa phải là nhiều. Anh chỉ bảo:

Tôm có phải con nuôi gì đâu. Anh ấy chỉ sống với gia đình anh mà thôi.

- Thật à? Sao lại thế?

Mai con bật cười :

ông già bảo rằng Tôm mà đổi họ thì ra bất hiếu với bố mẹ

Hai người trông thấy Haghen dắt Xônì đến văn phòng ông bố, sau đó lại vẫy tay gọi Amêrigô Bônaxêra.

Sao người ta cứ nhè hôm nay mà đến nhờ vả ông cụ thế nhỉ! Kêi ngạc nhiên hỏi.

Chả là người Xixili có lệ trong ngày gả con gái, ai xin gì cũng không được từ chối. Và dân Xixili không ai bỏ qua dịp may ấy cả.

Luxci Malltilulli vén chiếc váy hồng phù dâu thoăn thoắt lên cầu thang. Cứ tưởng tượng ra bộ mặt bì bì đa tình của Xônì đang đỏ tía vì men cô nàng

vừa thấy sợ

vừa thấy thích. Hồi ở đại học, cô cũng đã có hai chàng trồng cây si, nhưng rồi cả hai đều theo nhau chạy làng, có cố lắm cũng chỉ gắng chiều em được tuần lễ là quá.

Thằng cha chạy sau còn bóng gió phê là ngoại cỡ làm cô hiểu ngay thân phận khác người của mình, từ đó không có chàng màng thêm anh nào nữa. ả ghỉ hè đi phù dâu cho cô bạn Côny, Luxi nghe được khối chuyện về anh Xônni. Hôm chiều chủ nhật quây quần quanh chị em dưới bếp, chính xandra, vợ Xônni lôi truyện phòng kín của mình ra nói mả. Xandra trông phương phi tốt nái, gốc Italia, nhưng sang Mĩ từ ngày còn để chỏm ả gười ngợm thế kia lấy chồng năm năm sòn sòn ba lứa là phải. Vui chuyện, Xandra dọa cô em chồng về một vụ động phòng kinh khủng. ả nhe bậc đàn chị dạy bảo, các cô cười âm lên, duy chỉ có Luxi là nhột nhột cả người. Chính cái. nhột nhột đó đang làm cô bốc lửa lúc bước lên cầu thang. Đến

khi xônni lôi cô vào một gian phòng trống và đóng sập cửa lại thì Luxi rùn ra như bún, đứng không nổi. CÔ hé môi là Xônni áp luôn môi hấn vào, mùi thuốc lá nồng nặc. Dưới lớp lụa, bàn tay hấn nóng rẫy, tới chỗ nào biết chỗ ấy...

CÔ cậu còn ôm nhau chán nếu không có tiếng gõ cửa nhè nhẹ. ả hanh như chớp, Xônni đẩy Luxi ra, rồi vượt qua quán áo, đi ra phía cửa nhưng vẫn có ý chần lỏi Luxi còn đang cuống quít sửa lại váy áo thì bên ngoài có nghe tiếng Haghen hỏi nhỏ:

Xônni hả?

Xônni mừng quýnh:

- Chuyện gì thế, Tôm?

ông già bảo tôi đi gọi anh. về luôn văn phòng nhé

Liên đó đã nghe tiếng thấy tiếng chân Haghen đi xa dần. Xônni chỉ kịp hôn từ biệt một cái rồi mở cửa vội vã chạy theo.

Còn một mình, Luxi mới nhả nha chải tóc, cài lại coóc-xê vượt thẳng nếp váy. Cả người mệt rã rời, nghe ngáy ngáy ở môi, ở má. Xuống dưới vườn, Luxi thản

hiên ngồi vào chỗ cũ. Côuni trách bạn đi đâu lâu, không ngờ vực gì hết.

Riêng chú rể Carlo thì nháy nhó rót rượu mời, ra cái điều dễ gì qua mặt thằng này. Luxi phớt tỉnh, uống cạn cốc rượu, ghé tai cô dâu thì thầm:

"Đừng sốt ruột nhé Chỉ tí nữa được biết gì là gì ngay thôi CÔ dâu bật cười ngượng nghịu trong khi Luxi ra về đàn chị lập nghiêm, cứ như không có gì xảy ra.

Lúc amêrigô bônaxêra theo Haghen vào gian phòng ở góc nhà thì Don Côrleône đứng cửa sổ mà nhìn ra vườn. Cả ngày hôm nay đây là lần đầu mới thấy ông Trùm đón khách không tỏ vẻ mận mả: không ôm hôn, thậm chí tay

cũng chẳng thèm đưa bắt nữa. Vợ Bônaxêra là bạn bầu của bà chủ nhà chứ không thì ông chủ hãng xe đòn còn lâu mới được mời dự cưới. Còn bản thân lão Amêngo Bônaxêra này ông Trùm đầu có ưa gì.

Lão chủ xe đòn nói rất khéo, rào trước đón sau cẩn thận:

- xin bác bỏ lỗi, con gái tôi, tức là con đỡ đầu của bác gái nhà, hôm nay không đến được không phải vì cháu dâm thất lễ. Chẳng qua hôm nay cháu vẫn phải nằm viện. - Bônaxêra đánh mắt sang Xônni và Tôm, ý rằng lão không muốn nói trước mặt hai đứa. ông Trùm vẫn lạnh như tiền:

Vâng, chúng tôi cũng được biết con gái ông gặp nạn. ă ếu tôi giúp ông được gì xin ông cứ nói. Dù sao thì bà nhà tôi cũng là mẹ đỡ đầu của cháu: Vinh hạnh ấy tôi

nào dám quên. - Câu này là câu mắng ngọt đây. ông chủ xe đòn không bao giờ gọi Don Côrlêone là BỐ Già như lệ xưa đòi hỏi mà.

Bề mặt nhợt nhạt của Bônaxêra xám ngắt đi, lão lên giọng hỏi, lần này thì hỏi thẳng:

Tôi có thể nói chuyện riêng với bác được không?

ông trùm lắc đầu:

- Hai đứa này được tôi trao gửi cả tính mạng của mình, cả hai đều là cánh tay phải của tôi. Bảo chúng đi ra thì khác nào chửi vào mặt chúng.

ông chủ xe đòn nhắm mắt lại một lát, sau đó cực chẳng đã mới cất giọng nhỏ nhẹ, đều đều, làm như đang có đôi lời chia buồn với thân chủ không bằng:

- Tôi đã nuôi dạy con gái tôi theo đúng phép tắc ở đây Tôi. tôn sùng nước mỹ. ă ước Mĩ đã cho tôi cơ hội mở mày mở mặt. Tôi để con tôi tha hồ tự do nhưng luôn

luôn dặn nó không được để mất danh dự gia đình. Cháu nó chơi với một đứa không phải dân Italia, rồi đi xem phim với thằng kia, khuya mới về. Thế mà nó nào có chịu vào nhà lấy một lần để làm quen với chúng tôi đâu.

Tôi nhẫn nhục chịu hết, không một lời dám nói ngang - thế tôi mới đại chứ.

Hai tháng sau nó đưa con bé đi chơi, lại còn dắt thêm một thằng bạn nữa.

Hai thằng đổ rượu cho con bé tính làm nhục nó. Con bé không chịu, không để mình bị nhục. Thế là chúng đánh con bé, đánh như đánh chó vậy. Lúc tôi đến bệnh viện thì cháu bị đánh bầm tím cả hai mắt, gãy sống mũi, vỡ xương hàm. ă gười ta phải đặt nẹp mà bó cho cháu. ă Ó đau quá cứ khóc với tôi:

"Bố ơi, bố, tại sao hờ bố Tại sao bọn nó lại đánh con đến thế này Tôi nghe mà rớt nước mắt.

ă ước mắt ghen trong hòng Bônaxêra, mặc dù này giờ giọng lão vẫn không hề tỏ ra xúc động.

ông Trùm như thể bất giác tổ một cử chỉ thông cảm. Bônaxêra nói tiếp, lúc này giọng lão nghe đã đau đớn thực sự:

- Làm sao tôi khóc? ă Ó là ánh sáng trong mắt tôi, nó là con gái tôi, con bé

ngoan ngoãn dịu dàng của tôi. Mà nó đẹp nữa. ả Ó cả tin lắm. Bây giờ thì không bao giờ nó còn tin ai. Mà cũng không còn xinh đẹp... - ông chủ xe đò run rẩy, những mảng đỏ dị hình nổi lên trên đôi má nâu xỉn của lão. Là một người Mĩ lương thiện, tôi đi thừa cảnh sát, thế là bọn khốn nạn bị bắt ngay.

Sau đó chúng bị đưa ra xét xử. Bằng chứng rành rành ra đây nên cả hai thằng phải cúi đầu nhận tội. Quan tòa quyết mỗi đứa ba năm, nhưng lại là tù treo. ả gay hôm ấy hai thằng liền được thả. Tôi chỉ còn biết đứng đần mặt ra giữa tòa, còn mấy thằng khốn nạn kia thì được dịp cười vào mũi tôi. Thế là tôi mới bảo nhà tôi:

"Công lý chỉ đến tìm đảng ông trùm Côrleône mới xong .

ông Trùm cúi đầu nghe, tỏ ra tôn trọng nỗi đau khổ của người khác. ả hưng lúc lên tiếng thì trong câu nói lạnh lùng của ông toát ra lòng tự trọng bị xúc phạm:

- Vậy ông đi thừa cảnh sát làm gì? Tại sao ngay từ đầu ông không đến tôi luôn?

Bônaxêra lăm bắm rất khế:

Tôi phải mất gì cho ông Xin ông cho biết ông cần gì CÓ điều xin ông hãy làm cái mà tôi nhờ ông cho đến nơi đến chốn. - Giọng lão nghe rất khó chịu gần như là thách thức.

- ả hưng ông nhờ cái gì chứ - ông Trùm nghiêm giọng hỏi

Bônaxêra liếc nhìn Haghen và Xônni rồi lắc đầu. ông Trùm không đứng dậy, chồm hẳn người tới và Bônaxêra, sau lúc chần chừ, ghé mồm vào cái tai lông lá của ông. Ông trùm côrleône vừa nghe vừa nhìn đi đâu, lơ lơ vô tình như thầy tu nghe xưng tội Một lúc lâu Bônaxêra nói nốt câu cuối cùng rồi ngồi thẳng dậy. ông Trùm nhìn lão một cách nghiêm khắc. Bônaxêra đỏ mặt nhưng không nhìn đi chỗ khác.

Cuối cùng ông Trùm lên tiếng:

- Cái đó không được Cái gì cũng phải có mức độ chứ?

Bônaxêra nói thật to, thật rành rọt:

- Tôi không cò kè đâu. Bao nhiêu?

ả ghe vậy Haghen giật thót, ngắc phắt lên. Xônni mãi bây giờ mới quay đầu lại, nhếch miệng cười giễu và khoanh tay lên ngực.

ông Trùm đứng lên. Mặt ông vẫn dửng dưng như không nhưng giọng nói nghe mà rợn cả gáy

Tôi với ông biết nhau lâu rồi - ông nói- nhưng chưa bao giờ ông đến nhờ tôi giúp đỡ -hay khuyên bảo gì. Lần này chẳng thấy ông mời tôi lại chơi uống nước, thế mà con gái độc nhất của ông lại do nhà tôi đặt tên cơ đấy: Ta nói thẳng với nhau thế này. ông đã coi khinh tình bạn của tôi. ông ngại phải mang ơn tôi.

Bônaxêra nói lạc giọng

- Tôi không muốn lại chuốc những chuyện khó chịu vào thân.

ông Trùm gờ tay ngăn lại:

- Không, khoan đã, ông cứ để tôi nói. Với ông nước Mỹ là thiên đường. ông đã mở mang một doanh nghiệp đang hoàng, ông kiếm được nhiều tiền, ông nghĩ rằng nơi này là một chốn yên vui, cứ gọi là tha hồ sung sướng. ông không lo đến chuyện giao hảo kết bạn, những người bạn đáng tin cậy. Với lại bạn bè mà làm gì? ông đã có cảnh sát trông nom. Quyền lợi của ông đã có luật pháp bảo vệ - thế thì còn tai họa gì đe dọa nỗi ông và người thân ông nữa? Mà ông cần đến don Côrlêône làm quái gì cơ chứ. Thế đấy: Tôi rất đau lòng, song tôi không có thói quen gán ghép tình bạn của mình cho những ai không biết coi trọng nó - những người coi tôi không ra gì ông ngừng lại nhìn lão chủ xe đò với một nụ cười lịch sự pha chút chế nhạo. - thế rồi bây giờ ông đến tìm tôi và bảo: Don Côrlêône, xin ông ra tay thực thi công lí giúp cho! Hơn thế, ông còn nói với tôi bằng giọng thiếu lễ độ nữa.

ông không lấy lòng thành đãi tôi. ông

đến nhà tôi hôm tôi gả con và đề nghị tôi giết người, sau đó ông còn đá thêm... ông Trùm giễu cợt nhại: "ông đòi bao nhiêu cũng được". Không,

không, tôi không tự ái nhưng vì có gì ông lại coi thường tôi đến thế

Từ đáy tâm hồn đang bị dằn vặt bởi đau khổ và khiếp sợ của ông chủ xe đò vọt lên một tiếng rống:

- ả ưóc Mỹ đã cưu mang tôi, đã bú mớm tôi. Tôi muốn là một công dân gương mẫu. Tôi muốn con tôi trở thành người con của nước Mỹ.

ông Trùm vỗ tay hai phát tán thưởng:

- Hùng biện lắm. Tuyệt lắm. Đã thế ông còn kêu cái nỗi gì? Quan tòa đã quyết án rồi. ả ưóc Mỹ đã lên tiếng rồi. ông hãy vào nhà thương mà thăm con gái, đem cho cháu ít hoa và kẹo bánh cho nó mừng mà bản thân ông cũng đỡ áy náy. ả ời cho cùng thì cũng chẳng có gì ghê gớm lắm, mấy cậu kia trẻ người non dạ, một cậu lại còn là con ông to. Phải, ông luôn luôn là một người trung thực ông Amêrigô thân mến ả ên tuy ông có coi thường tình bạn của tôi thật, tôi phải công nhận rằng một lời Amêrigôra Bônaxê đã nói là một lời đáng tin, không phải lo ngại gì cả. Vì vậy xin ông hãy hứa với tôi rằng từ nay về sau sẽ không ăn nói bậy bạ nữa. ả ời thế tôi e không được Mỹ lắm đâu. ông hãy tha thứ đi. Hãy quên đi. Đòi thiếu gì lúc vận bĩ, hử ông Từ những lời ấy toát ra một sự giễu cợt độc địa, cay cú nhưng giọng ông Trùm chỉ tỏ ra giận dữ kìm nén, đến nỗi trong người lão chủ xe đò xúi quẩy chỉ còn độc một búi những sợ hãi lạnh người. Tuy vậy, lần này lão nói rất cứng cỏi:

Tôi yêu cầu công lí phải được thực hiện.

Don Côrlêône nói dứt khoát:

Công lí đã được thực hiện ở tòa rồi.

Bônaxêra ngang ngạnh lắc đầu:

Không. ở tòa là công lí cho bọn khốn nạn kia chứ không phải cho tôi.

ông Trùm cúi đầu ra cái điều mình cũng hiểu được chỗ tinh tế trong cách phân loại đó.

- Vậy công lí cho ông là thế nào? - ông hỏi.

- Mạng đổi mạng.

- ông đòi nhiều quá đấy, - ông Trùm nói. - Chẳng phải con gái ông còn sống đó sao? Bônaxêra đành cố vớt vát:

- Phải bắt chúng chịu những đau đớn mà con tôi đã chịu.

ông Trùm chờ xem lão nói gì nữa, Bônaxêra thu hết can đảm nói nốt:

- ông tính bao nhiêu, xin cho biết

Quả là một tiếng rống tuyệt vọng.

Don Côrleône quay lưng đi chứng tỏ ông không thềm nói nữa. Bônaxêra vẫn đứng ngây như phỗng.

Rồi thở dài một tràng như thể lòng nhân từ không cho phép tuyệt tình một người quen đang lâm nạn, ông Trùm quay lại lão chủ xe đòn mặt mày lúc đó đem so với các tử thi của lão cũng một hơn một kém. Bây giờ giọng ông Trùm đã nhẵn nhụi dịu dàng:

Tại sao ông không dám bảo tôi che chở cho từ trước?

ông hỏi. - ông đến thưa tòa và chờ hàng tháng trời mới đến lượt. ông tốn tiền cho bọn luật sư mà bọn kia thì đã biết chắc rằng thế nào người ta cũng xỏ ông. ông coi trọng bản án của quan tòa, nhưng tên quan tòa đó đã bán đứt lương tâm như đi bán trôn. ả lũ này năm qua mỗi lần cần tiền, ông lại đến nhà băng và bị bọn kia lột đến nơi đến chốn, - ông chìa tay ra như đưa ăn mày trong khi một thằng nào đó đánh hơi xem ông có trả được tiền không, xem trong nôi ông còn gì ăn không, rình mò nhìn trộm qua khe cửa để theo dõi ông nữa.

ông Trùm ngừng một lát, sau đó nói tiếp, giọng đã nghiêm khắc hơn:

- Còn nếu ông đến tôi thì chính tôi đã chìa túi tiền ra cho ông trước. ả ếu ông đến tôi thì hai thằng giòi bọ kia đã nếm mùi khốn nạn nhờ đời rồi. ả ếu số phận trớ trêu có xỏ lá ông, một người đứng đắn như ông, - khiến ông có những kẻ thù thì chúng sẽ là kẻ thù của chính tôi và khi đó ông Trùm giới tay trở vào Bônaxêra, - chúng phải sợ ông một phép, ông cứ tin tôi:

Bônaxêra gục đầu, nghẹn ngào nói khẽ: .

- Xin ông hãy coi tôi như bạn. Tôi xin chấp nhận điều kiện của ông.

Don côrieône đặt tay lên vai lão .

được - ông nói. công lí phải được thực hiện. Có lẽ sẽ đến một ngày - nhưng cũng chưa chắc đã có ngày ấy, tôi phải nhờ ông giúp lại cũng nên.. Còn bây giờ xin ông hãy coi việc này như một món quà mọn của vợ tôi, mẹ đỡ đầu

của con gái ông

Khi ông chủ xe đò lấp bắp mấy câu cảm ơn rồi bước ra ngoài và đóng cửa lại, ông Trùm quay sang Haghen:

Mày giao việc này cho Clemenxa, bảo hắn chọn lấy mấy đứa tinh tinh một tí để khỏi thấy máu là say.

Ồ ời cho cùng, mình có phải là bọn giết người đâu, mặc xác lão thương góp khóc thuê kia muốn nhồi cái gì vào đầu lão thì nhồi.

ông Trùm trông thấy cậu cả quý tử, niềm hy vọng áp ủ trong tim người cha kia, đang ngó qua cửa sổ xem cảnh hội hè đám cưới. Ồ ước đồ đầu vịt, don Côrleone nghĩ. Một khi Xantinô không chịu học thì làm sao hắn chủ trì nổi việc nhà, làm sao trở thành don được? Phải tìm đứa nào đó vậy. mà phải tìm ngay. Rốt cuộc mình có sống đời mãi đâu.

Dưới vườn đột nhiên có tiếng huyền náo. Cả ba người động tai nghe. Xônni áp mặt vào kính cửa. Hắn nhìn ra, mặt tươi hắn và vợ bỏ ra cửa.

Giônni đến. Con đã bảo thế nào nó cũng đến dự cưới mà !

- Haghen bước lại cửa sổ:

Đúng cậu con đỡ đầu của bác thật, - y báo ông Trùm. Đưa nó lên đây chứ ạ?

- Thôi ông Trùm lắc đầu: - Để nó vui chơi với bà con tí đã, đến tao lúc nào chả được. - ông mỉm cười với Tôm.

Mày thấy thằng con đỡ đầu của tao cũng khá đấy chứ,

Haghen ghen tị đến nhói cả tim. Y nói tỉnh khô:

- Hai năm nay mới thấy lộ mặt một lần. Hắn cu cậu lại có chuyện gì đến cầu cứu đây.

- Thế chứ lúc khó khăn nó không cầu cứu BỐ Già nó thì còn biết cầu cứu ai, - ông Trùm đáp.

Ồ nhìn thấy Giônni vào vườn đầu tiên là cô dâu Cônni. Ồ gay lập tức cô mất hết cái vẻ long trọng ngoài mặt.

Giô-ni-ni? - CÔ ré lên, ba chân bốn cẳng chạy đến đeo ngay lên cổ hắn.

Giônni Phôntein kéo cô vào lòng, hôn lên môi cô, rồi một tay ôm Cônny, đứng chờ mọi người chạy oà tới. ở đây tất cả đều là bạn quen của hắn, hắn đã lớn lên với họ trên các đường phố mạn West Si de. Cônni kéo hắn đến trước mặt chồng. Giônni thấy buồn cười: chú rể tóc nhật cẩu vì anh chàng không còn là nhân vật chính nữa. Giônni chẳng mất gì mà không đi mấy đường lấy lòng, bắt tay chú rể thật lâu, uống cạn một cốc rượu chúc phúc cặp vợ chồng trẻ.

Từ sân nhạc vọng xuống một giọng nói thân thuộc:

- Ê Giônni, làm một bài chơi mày!

Giônni ngẩng lên: Ồ inh Valenti từ trên cao nhếch mồm cười nhìn hắn.

Giônni nhảy lên sân nhạc ôm chầm lấy ả inô. Trước kia hai đứa đi đâu cũng có nhau, - cùng hát hồng, cùng bắt gái, - sau đó Giônni nhảy ra hát trên đài

và trở nên nổi tiếng. Lúc đến Hôliút đóng phim hẳn có gọi điện thoại cho ả inô mấy lần, - chỉ hươu vượn với nhau tí thôi, - và hứa thu xếp để ả inô hát thử trong một club ở đó. Hứa như vậy nhưng chưa làm. Bây giờ lại nghe tiếng ả inô, trông thấy nó nhăn nhở, ngang tàng - chuênh choáng nom đều đều, tình bạn gần bó ngày xưa lại dâng lên trong lòng Giônni với một sức mạnh mới.

ả inô dạo một đường _mandôlin. Giônni đặt tay lên vai gã.

Mừng cô dâu nhá, - hẳn nói lớn rồi vừa dậm chân vừa hát những khúc tình ca Xixili tục tĩu. ả inô họa theo bằng những điệu bộ đầy ý nghĩa. cô dâu khoái chí đỏ bừng mặt, đám đông khách khứa hò hét ầm ầm tán thưởng. Dần dần tất cả cùng dậm chân, ồn ào hòa theo những câu ồm ồm ở tình quái ở cuối mỗi đoạn. Dứt bài họ cứ vỗ tay ào ào mãi trong lúc Giônni lấy giọng chuẩn bị bắt qua bài khác.

ở đây ai cũng tự hào về hẳn. Hẳn là máu là thịt của họ, thế mà bây giờ đã là một danh ca khét tiếng, một ngôi sao màn bạc; các giai nhân mê li nhất đời tranh nhau cặp kè với hẳn. Vậy mà trông này, - hẳn không tỏ vẻ ta đây, hẳn vẫn tỏ lòng kính trọng BỐ Già của mình đến nơi đến chốn, lặn lội ba ngàn dặm đến dự đám cưới con em. Hẳn vẫn yêu thương đám bạn cũ như ả inô Valenti. Ai mà chẳng nhớ hai thằng Giônni và ả inô đã đàn đúm hát hò với nhau từ lúc mồm còn hơi sữa, khi mà không ai dám nghĩ rằng sau này Giônny Phôntein vợ một cái được cả năm chục triệu trái tim đàn bà.

Giônni từ giàn nhạc cúi xuống bế bổng cô dâu lên và đặt nó đứng giữa hẳn và ả inô. Hai ca sĩ lom khom quay mặt vào nhau. ả inô gảy mandôlin nghe rờ rạc, chơe chơe. ĐÓ là trò nghịch ngày xưa của hai đứa, một cuộc đấu khẩu khôi hài tranh hơn thua trong dũng lực và trong tình yêu; giọng hai đứa đối đáp nhau chan chát như hai lưỡi gươm, đoạn điệp khúc lúc đứa này, lúc đứa kia, luân phiên nhau gào. Ra dáng phong lưu lịch sự, Giônni nhường nhịn để ả inô hát át giọng hát lừng danh của mình và chiếm được bàn tay của cô dâu, - để mặc ả inô đắc thắng hát nốt đến cuối, còn mình thì bẽn lèn

nín bật. Cả ba đứa ôm nhau trong tiếng hò hét và tiếng vỗ tay điên cuồng.

Mọi người gào lên đòi nghe nữa.

Và chỉ có một người cảm thấy bất tiện. Đứng trước cửa nhà, ông Trùm Côrlêone lên tiếng, - có hơi sảng chất nhưng không gắt gỏng để khách khứa khỏi méch lòng:

-Bà con mình tệ quá ? Ai lại thằng con dờ đầu tôi từ đâu từ đâu về thế mà không ai biết mời nó một cốc thắm giọng cả!

Lập tức có cả chục ly rượu đầy chìa ra cho Giônni.

Hẳn hớp mỗi li một ít rồi chạy bỏ về phía BỐ Già. Hai người ôm hôn nhau.

Giônni thì thắm gì đó vào tai ông Trùm thế là ông lôi tuột hẳn vào trong nhà.

Giônni bước vào văn phòng. Tôm Haghen chìa tay cho hắn. Giônni bắt tay y và hỏi:

- Khỏe chứ, Tôm? - Tuy vậy nghe không có cái vẻ chân tình vốn là bí quyết chính khiến hắn được mọi người yêu mến. Haghen hơi động lòng bởi sự lạnh nhạt đó ả hưng mà chẳng làm thế nào được: y là lưỡi tầm sét của ông trùm Côrleône thành thử hay bị oán.

Giônni Phôntein quay sang ông Trùm:

ả hận được thiệp mời một cái là con biết ngay bố hết giận con rồi. Từ dạo bỏ vợ đến giờ năm lần bảy lượt con gọi điện cho bố, nhưng lần nào Tôm cũng bảo bố đi vắng hay bố bận, thế chẳng phải bố ghét con là gì.

ông Trùm tự tay rót thứ rượu vàng óng cho cả bọn:

ả hắc chuyện cũ mà làm gì... Sao nào, bố vẫn còn được việc cho mày hả?

Hay tiếng tăm và hầu bao bạc triệu đã đưa mày lên cao đến nỗi muốn giúp cũng không với tay tới được?

Giôuni dốc tuốt vào mồm thứ nước nóng bỏng màu vàng và đặt cái cốc không trước mặt ông Trùm: Hắn cố nói thật tự nhiên và phớt đời:

- Bạc triệu đâu mà bạc triệu, bố ! Con đang xuống dốc đây này. Chán, bố nói thế mà thánh gớm. Đáng lẽ con không nên bỏ vợ bỏ con chạy theo con đi mới phải. BỐ giận con đáng lắm.

ông Trùm nhún vai

- Tao lo cho mày, thế thôi, dù sao mày cũng là con đỡ đầu của tao cơ mà.

Giônni đi đi lại lại trong phòng:

Con đã mê mẩn cái con đi ấy đến phát điên phát rồ lên. Minh tinh số một của Hôliút nhé, lại đẹp như tiên nữa. Thế mà bố biết nó làm gì mỗi lần quay phim xong không Thăng hóa trang vẽ cho nó cái mặt coi được là nó cho ngủ. Thăng quay phim lấy hình nó đạt là nó kéo vào phòng thay đồ mời anh xơi liền. ả ằm với ai nó cũng chấp hết. Thân nó nó cho vắng mạng như cho tiền trà thuốc ấy. Đúng là con phù thủy - chỗ của nó phải là chỗ quỷ sứ ma vương tụ tập với nhau mới đúng...

Don Côrleône ngắt lời hắn:

- Thế con vợ mày sống thế nào?

Giông thở dài:

Thì con đã lo đầy đủ rồi. Lúc li dị con đã chu cấp cho ba mẹ con nhiều hơn là tòa đòi nữa. Tuần nào con cũng tới thăm Giuni với mấy đứa nhỏ. Không có bọn nhỏ con buồn lắm. ả hiểu khi chán nấu ra tường phát điên lên được. - Hắn lại nốc cạn cốc rượu nữa.- Còn con vợ sau nó cứ nhạo báng con. ả ó không hiểu có làm sao con lại ghen. ả ào là con cố lỗ sĩ, nào là con bán rao cái tính khí Italia, còn các bài hát của con thì rất những thứ ngớ ngẩn. Trước lúc đi con vừa nện cho nó một trận đấy,-chỉ chừa có mỗi cái mặt, chả là nó đang đóng phim mà. Con cứ sườn nó mà già, đánh thâm tím cả chân tay,

- như còn bé ấy - thế mà nó vẫn toác mồm ra cười con.
- Giôuni châm thuốc. - Thế đấy, bố ạ, bởi vậy nên con chán quá, chẳng thiết sống nữa đây.

ông Trùm nói giản dị:

ĐỒ là những tai họa mà không ai giúp mày được. - ông ngừng lại một lát, sau đó hỏi: - Còn giọng mày thì làm sao thế chỉ trong chớp mắt cái vẻ nhạo đời nhâng nháo của hấn đã biến mất không còn thấy đâu, Giônni Phôntein gục hấn.

Bố ạ, con không hát được nữa, hòng con nó làm sao ấy các bác sĩ cũng chẳng biết đâu mà lần.

Haghen và ông trùm nhìn hấn sững sốt. Ai chứ Giôuni xưa nay máu lắm, chết đến đít còn hăng cơ mà.

Hấn tiếp:

- Hai bộ phim con cũng kiếm khá. CỐ đạo con là loại số dách cơ đấy. Bây giờ thì chúng nó định đuổi con.

thằng chủ hãng phim cấm con lâu rồi, bây giờ mới có dịp chơi lại con đây.

ông Trùm Córleone quay sang thằng con đỡ đầu lắm bầm hỏi:

- ả hưng tại sao nó lại cấm mày?

Tại con theo mấy đám mít tinh của cánh tả, diễn thuyết hò hét vung vít lên, - trò ấy bố chẳng thích rồi.

Cả tiếng Giốc Uont nó cũng không ưa. ả Ó gọi con là sách động, nó làm đủ kiểu nhưng không chụp mũ được con. Sau đó con nằng nặt con bé mà nó đang dâm, - sự

tình nó thế đấy. Con chỉ dất đi có một đêm, đúng hơn là con nhỏ dất con.

Con còn biết làm thế nào được nữa.

Bây giờ cái đồ sâu bọ lộn giống mà con lấy làm vợ kia lại đuổi con ra khỏi nhà nữa chứ, Ginni với bọn trẻ thì không chấp nhận con trở lại rồi, - họa chẳng có lạy nó.

Và hát con cũng không hát được nữa. Con phải làm gì, nữa bố, con phải làm gì bây giờ?

Mặt ông Trùm lạnh lùng khinh bỉ, không một mảy may thương xót.

Trước hết mày phải tỏ ra đáng mặt đàn ông cái đã, - ông nói. . .

Mặt ông bỗng méo xệch đi vì giận dữ.

- Cho đáng mặt đàn ông, nghe chưa? - ông quát lên. ông chồm qua bàn túm tóc Giônni bằng một cử chỉ vừa hung dữ, vừa yêu thương. -

- Trời đất ơi, mày sống cạnh tao bao nhiêu lâu mà vẫn cứ là cái đồ giẻ rách! Thế nào, cái thằng nộm Hôliút dờ đục dờ cái kia, việc gì mày lại bày cái trò khóc lóc

van xin ấy thế Lại giở cái thói đàn bà ra nữa - "Phải làm gì? Con phải làm gì bây giờ?"

ông Trùm nhại rất giống và bất ngờ khiến Glônni và Ha ghen bỏ ra mà cười. Don Côrleôae hài lòng. Sao mà cái thằng con đỡ đầu này lại thân thiết với trái tim ông đến thế. ông chợt nghĩ không biết mấy đứa con ruột của ông sẽ đáp lại thế nào với cái kiểu mắng nhiếc như vậy. Thằng Xantinô sẽ bậm bực rồi còn là ngừng ngoảnh chán chê. Thằng Prêđo chắc sẽ cúp đuôi như chó phải đòn. Thằng Mai con sẽ cười nhạt quay lưng đi rồi trốn khỏi nhà mất mặt vài tháng. Còn Giôuni - thằng bé mới dễ thương làm sao! - ả Ó nhả răng ra cười gom góp sức để đoán xem BỐ Già nó muốn cái gì ở nó trước khi ông nói hết câu. -

ông Trùm nói tiếp:

- Mày quyến rũ con đàn bà của ông chủ mày, - của một người mạnh hơn mày, sau đó lại kêu ca rằng ông ta đuổi mày. Mày phải biết điều chứ! Mày bỏ vợ bỏ con để mặc bọn trẻ bơ vợ không cha mà đi lấy một con điếm rồi lại khóc lóc rằng người ta không rộng lòng đón mày trở lại. Mày thương hại không đánh vào mặt con đó vì nó đang đóng phim rồi mày còn lấy làm lạ thay nó cười vào mặt mày. Trước nay mày sống như thằng ngu nên bây giờ vẫn cứ là thằng ngu, có gì lạ đâu. ông dừng lại lấy hơi và ôn tồn hỏi:

Mày có muốn nghe lời khuyên của bố dù chỉ một lần này không?"

Giônni nhún vai chặn trước:

- Con không cưới Gimm lần nữa đâu đấy - ít nhất là theo điều kiện nó đưa ra. Con thì cứ phải rượu chè, cờ bạc, đàn điếm, thiếu các thứ ấy con không biết sống thế nào. Gái đẹp cứ xấp vào, sức đâu con nhin mãi được. Đi lang chạ về nhìn thấy Gimm là con xấu hổ không biết chui đầu vào đâu nữa. Đừng hòng con lại đeo cái mặt mo ấy mãi, không bao giờ.

Sự nhẫn nại của ông Trùm tưởng sắp nổ tung đến nơi - thật là một chuyện hiếm có:

ả ào ai đã bắt mày cưới nó? Mày thích làm gì cứ làm. Mày muốn giữ quyền làm bố mấy đứa con mày - cái đó đáng khen lắm. ả ều thằng đàn ông không là bố của mấy đứa con mình - mà bố cho ra bố ấy thì còn chó gì là đàn ông. Đã vậy mày phải biết buộc mẹ chúng theo những điều kiện của mày chứ. CÓ đâu nói rằng mày không được sống cùng nhà với ba mẹ con nó không? CÓ ở đâu nói rằng mày không được quyền sống theo sở thích riêng của mày không

Giônni nhếch mép cười:

- Không đâu bố, bây giờ đâu có còn các bà vợ như kiểu Italia ngày xưa. Ginni không chịu thế đâu.

ông Trùm ném thêm cay độc vào bài thuyết lí của mình:

- Bởi vì mày cư xử như một thằng ám đầu đấy mà.

Một con vợ thì mày cho tiền hơn tòa xử, con vợ khác mày không dám làm

xây xát mặt mày vì nó đang đóng phim. Việc gì mày cũng chịu lụy đàn bà mà đàn bà trên đời này chỉ giỏi nhiều sự thôi, mặc dù sang thế giới bên kia bọn ấy đều ra thánh cả, còn cánh đàn ông mình thì bị thiêu trên lửa hỏa ngục. Còn thế nào nữa. Suốt mấy năm tao để mắt đến mày, mày biết không. - Đến đây giọng ông nghiêm lại- Mày là thằng con đỡ đầu tốt nét, chưa bao giờ mày tỏ ra bất kính với tao. ả hưng còn bạn bè mày thì sao? Hôm nay mày đi với đứa này, ngày mai lại thấy với đứa khác. Mày còn nhớ gì thằng người Itaha đóng các vai nhộn nhộn đạo nọ không - nó bị gãy một phát là cầm có thấy mày cặp kè với nó nữa. Mày là danh nhân cơ mà ? Hay đứa khác - thằng bạn nổi khổ của mày, học cùng, hát cùng mày: thằng ả inô. Rượu nó uống như hũ chìm vì đời nó không may, nhưng không ai nghe thấy nó kêu ca điều gì. ả Ó xoay tròn ra chờ sỏi, thứ bầy đi hát kiếm thêm chút đỉnh _ Mà nó không một lời nói xấu mày. Mày không giúp nó chút được sao? Thế nào? Tao thấy nó hát hay đấy chứ. .

Giônni phân trần, giọng nhần nhịn nhưng có phần hơi chán ngán:

- BỐ ạ, chẳng qua nó không đủ sức thôi. ả Ó hát chỉ hơi được thôi đâu phải xuất sắc gì.

ông Trùm lim dim con mắt:

- Thế còn mày, thằng con đỡ đầu kia, thì bây giờ mày cũng đâu có xuất sắc với xuất xiếc nữa. Mày có muốn tao thu xếp cho mày đi lái xe chở sỏi với thằng ả inô không?

Giônni không đáp. ông Trùm lên tiếng:

- ăn nhau ở chỗ tình bạn: Tình bạn cao hơn tài năng, mạnh hơn mọi chính thể. ả Ó chỉ có thua tình máu mủ một chút thôi, mày chớ có quên. chỉ cần mày bao bọc

quanh mày một bức tường bằng hữu thì hôm nay đâu đến nỗi phải về kêu cứu tao? Còn bây giờ mày thử nói xem vì sao mày không hát được? Lúc nãy ngoài vườn mày hát khá lắm mà, đâu có thua gì thằng ả inô.

Tôm và Giônni tùm tùm _đáp lại câu nói móc quá đáng đó _Bây giờ đến lượt Giônni ra về giảng giải:

CỔ họng con nó yếu mất rồi. Hát hai ba bài là con mất giọng suốt mấy tiếng, có khi đến mấy ngày liền.

Hát tập hay thu đĩa con không kéo nổi đến cùng. Giọng con xuống quá, trong họng không biết có cái gì ấy.

- Thế đấy. Đàn bà cũng hồng hồng đàn bà, giọng cũng vút đằng giọng. Bây giờ mày nói tao nghe xem thực chất cái vụ lỗi thôi với thằng cha

pezzonovante - tay tổ Hôliút

của mày là thế nào nào? ả Ó không cho mày làm ở đâu? Không cho ra sao?

ả ấy giờ chỉ nói qua nói lại thế thôi, bây giờ mới vào việc đây

Hắn đúng là tay tổ đáng gờm lắm, - Giônni nói. - Chủ hãng phim, cổ vấn

tổng thống về phim tâm lý chiến cơ mà. Tháng trước hấn vừa mua bản quyền dựng phim theo một cuốn tiểu thuyết âm ỉ nhất trong năm. Sách bán chạy như tôm tươi, in không kịp. ả hần vật chính cứ như nhìn con mà vẽ vậy, giống hệt. Thậm chí con chẳng cần nhập vai nhập việc gì cho mệt - cứ sống sao lên phim vậy là xong. ả gay cả hát cũng miễn nốt. Chưa biết chừng con còn vớ giải Hàn lâm viện nữa là khác.

Ai cũng rõ vai ấy giành cho con, nghĩa là con lại vào cầu. Lần này thì với tư cách là diễn viên điện ảnh. Thế mà thằng chó đẻ Uônt chơi con, không chịu giao cho con vai đó . Con xin đóng với số thù lao tượng trưng thôi, thế mà hấn cứ lắc. Hấn nói phao lên rằng nếu con đến xưởng phim hôn đít hấn trước mặt mọi người thì may ra hấn còn cho.

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền Chương 1(b)

ông Trùm sốt ruột phẩy tay bảo dẹp cái khoản trừ tình ủy mị ấy đi. ả gười khôn ngoan thì việc làm ăn bí mật cũng tìm được lối thoát. ông vỗ vai thán con nuôi:

Tao thấy mày mất tinh thần quá. Mày tưởng mày chẳng cần cho ai nên mọi người quay lưng lại với mày hết chứ gì? Mà dạo này mày gây nhiều đấy. Chắc rượu chè lấn vào hả? ả gủ không được phải uống thuốc suốt hả?-ông lắc đầu chê trách.

- Còn bây giờ mày nghe đây mà làm, - ông tiếp.-Mày làm ơn ở lại đây một tháng tao nhờ. ăn uống, ngủ nghỉ lấy lại sức đi Mày cứ đi theo tao - có mày là tao vui, còn mày chắc cũng học được ít nhiều việc đời ở BỐ Già mày - biết đâu lại được việc ở chốn thiên đường Hôliút của mày cũng nên. Và không hát hồng, rượu chè, gái gông gì hết. Sau một tháng mày cứ việc về, còn tay tổ kia, thằng cha pezzonovante của mày ấy, nó sẽ giao việc cho như mày mơ ước. Chịu chưa?

Giônni không tin ông Trùm thần thế đến mức ấy.

ả hưng chưa bao giờ có chuyện BỐ Già hứa làm gì rồi bỏ bê cả.

Thằng này là bạn thân của Edga.Hươu đấy, bố ạ, - Giônni nói. - Hấn chẳng chịu nghe bố đâu.

- Hấn là thằng làm ăn, - ông Trùm đáp.- Tao đem lợi ra nhử nó, nó bỏ qua mà được à?

- ả hưng muộn quá rồi, bố ơi, - Giônni thở ra. - Hợp đồng ký kết đâu đấy rồi, một tuần nữa sẽ bắt đầu quay. Chẳng ăn thua quái gì đâu.

Don Côrleone chậm rãi:

- Thôi đi đi, mày ra với khách đi: Bạn bè mày mong mày lắm đấy. Mọi việc cứ để tao lo.

ông đẩy Giônni ra cửa. Haghen kéo ghế lại gần bàn y ghi chép gì đó vào sổ tay.

ông Trùm khề thở dài nãy nê:

- Còn gì nữa không

Chuyện Xôlôđô không thể lần lữa được nữa. Tuần này bác phải tiếp hấn thôi. - Ha ghen ngồi trước cuốn lịch cứng người chờ.

ông Trùm hất vai.

- Đám cưới xong rồi, bao giờ mày cứ bảo tao.

ả ghe câu đó Haghen rút ra hai điều. Cái chính là Virgin Xôlôđô sẽ bị từ

chối. Thứ nữa - một khi ông Trùm chân chừ chưa trả lời ngay mà phải đợi xong đám cưới

có nghĩa là ông cho rằng lời từ chối đó sẽ dẫn đến những chuyện lôi thôi.

Haghen thận trọng góp:

- CÓ sai Clemenxa cho mấy đứa đến nằm đây không bác?

ông Trùm sốt ruột nhăn mặt:

Để làm gì? Tao không trả lời trước đám cưới. vì đó là một ngày vui, không nên để cái gì làm bận trí dù chỉ xa xa thôi. ả goài ra tao còn muốn biết trước hăđ định bàn chuyện gì. Bây giờ tao biết rồi. Cái mà hăđ định đề nghị mình là infamita. Băn không ngủi được.

Haghen nói:

- Vậy là bác từ chối?

ông Trùm gật.

- Cháu cho rằng việc này phải đưa ra bàn trong hội nghị gia đình đã rồi hăđ trả lời.

ông Trùm cười khẩy:

- Mà cho là thế hả? Được, bàn thì bàn. ả hưng mà phải đi Califomia trước đã. Mai đi mà thu xếp việc đó luôn đi. Mà cứ gặp thằng cha tay tổ chớp bóng trước, còn Xôlôđô thì hãy báo nó tao đồng ý tiếp nó lúc nào mà ở California về. Gì nữa?

Haghen báo cáo bằng giọng dửng dưng, rõ ràng:

Có điện thoại bệnh viện gọi đến. Tính mạng của consiglieri Abbandando chỉ còn tính từng giờ, sợ không kéo nổi đến sáng mai được. ả gười ta đã cho thân nhân vào gặp lần cuối.

Giencô Abbandando mới chính thức là consiglieri nhà Côrleone. Lão bị ung thư nặng, nằm liệt gần năm nay trong bệnh viện nên Haghen mới được cử tạm thay.

Leo được đến chức consiglieri đâu có dễ, mà máu Xixili trong người Haghen không có lấy một giọt thì còn nước non gì. Tuy ở nhà ông Trùm từ năm mười hai tuổi đến

giờ gần như là con cháu trong nhà rồi. thế mà mới tạm thay chức quân sư, nhiều đứa không phục. Vả lại mới ba năm tuổi mà làm consiglieri thì non quá?

- Thế lúc nào rước dâu? - ông Trùm hỏi.

- Tí nữa cắt bánh cưới, khoảng nửa giờ nữa thì rước dâu. - Chợt nhớ đến chú rể Carlô, Haghen rụt rè đề nghị: - CÓ nên giao cho chồng Côuni một việc gì kha khá trong gia đình không, thưa bác?

ả ghe đến đó ông Trùm bỗng đập bàn đánh chát một liếng làm Haghen giật nảy mình.

- Không - bao giờ? - ông Trùm giận dữ gằn từng tiếng. - Không được, mà

nhớ đây. Cho nó một việc gì kiếm sống thôi. Còn mọi việc trong nhà cấm không được hờ cho nó biết, nghe chưa? Phải dặn mấy thằng con tao, cả bọn Clemenxa nữa. - ông ngừng lại một lát. - Bây giờ mày gọi cả ba đứa con tao vào nhà thương nhìn mặt ông bạn thân của tao lần chót. Để Phrêđô lái xe và dặn Ctlônni à tao muốn cả nó cùng đi luôn. Còn mày thì sửa soạn đêm nay đi Los Angeles. Mày cứ ở nhà chuẩn bị, vào nhà thương không kịp đâu. Tao về là đi luôn.

Vâng. Lúc nào khách về hết Phrêđô sẽ đưa xe đến.

CÓ ông thượng nghị sĩ gọi điện tới, - Haghen báo cáo tiếp - ông ta xin lỗi không thể thân đến được, bảo là bác sẽ hiểu. CÓ lẽ ông ta muốn nói tới mấy tay chơi FBI lảng tránh trước nhà ghi số xe lúc này. ông ta gửi thông tin cần đưa quà lại cho bác.

ông Trùm gật gù. Chẳng cần phải đề lộ rằng chính ông đã gài tay kia dừng đến làm gì.

Quà có đáng giá không

ả hững đường nét Đức lai Irland của Haghen thoát trở nên rất Italia cho thấy y khoái lắm:

Hàng bạc cổ, quý lắm bác ạ. Bán đi ít nhất phải một ngàn. Tay thượng nghị sĩ bảo lòng mãi mới kiếm được một thứ vừa mắt Loại này chỗ đó mới là quý chứ giá cả

không thành vấn đề.

ông Trùm Côrleône nghe Haghen một cách thích thú không giấu giếm, - một nhân vật cỡ thượng nghị sĩ mà làm thế kể cũng nặng tình. Giống như Luca Bradi, ông thượng nghị sĩ cũng là một hòn đá tảng làm chỗ dựa cho sức mạnh của ông Trùm Côrleône, và cũng như Luca Bradi, ông ta một lần nữa bày tỏ lòng thần phục không đổi thay của mình bằng một món quà quý.

Vừa nhắc thấy Giônni xuất hiện trong vườn là Kêi nhận ra liền. CỒ ngạc nhiên lắm:

Gia đình anh quen cả Giôuni Phôntein cơ đây! Sao chẳng thấy anh khoe gì cả? Điều này em lấy anh là cái chắc rồi, khỏi phải lo.

Hay anh đưa em ra mắt nhé? - Mai con hỏi. -

- Để lúc khác Kêi thở dài. - Suốt ba năm trời em tương tư anh ta. Anh ta hát ở ả iu York em đi xem không sót lần nào, lần nào cũng gào đến khản cổ.

Giônni hát chúa

không chịu được.

Từ từ thế nào em cũng được làm quen. - Hát hết bài thứ hai, Giônni theo Bố Già vào khuất trong nhà, Kêi nói kháy:

- Đừng có bốc phét với em rằng một ngôi sao cỡ Giônni Phôntein còn phải cầu xin ông già anh cái gì đấy nhé :

- Glônni là con đỡ đầu của ông già, - Mai con đáp. Không có ông già thì đó

ông tướng dám mơ trở thành ngôi sao ngôi xiếc gì.

- Kêu cười hơn hờ: ."

- Ai chà, chắc chuyện hay lắm, kể đi anh.

Mai con lặc đầu:

- Chuyện này anh không kể cho em được.

- Anh cứ tin em.

Cực chẳng đã anh phải kể. Kể mà không khôi hài bốn cột, vừa kể vừa khó chịu. Không giải thích gì hết, anh chỉ nói sơ sơ rằng tám năm trước ông già còn hăng hơn bây giờ nhiều, và lại vì Giônni là con đỡ đầu nên ông coi dàn xếp công việc của nó là vấn đề danh dự.

Chuyện này có thể tóm tắt như sau: Tám năm trước Giônni hát trong một ban nhạc nổi tiếng và hăng thành công ào ạt. Hăng trở thành một miếng mồi béo câu các thánh giả nghe đài. Rồi cái thằng bầu của ban nhạc là Les Hali - một tay có tiếng trong làng nhạc nhẹ - đã trói chân trói tay Giônni bằng một hợp đồng bắt chẹt năm năm. Đám xưởng ca mới vào nghề anh nào cũng bị chơi thế cả. Lúc ấy Les Hali có quyền đem Giônni cho thuê được bao nhiêu tiền, hăng bỏ túi hết.

Don Côrleône đích thân thương lượng với tay kia. ông đề nghị bồi thường Hali hai chục ngàn đô la để hăng xé hợp đồng. Hali đồng ý, nhưng với điều kiện hăng vẫn phải được hưởng một nửa số tiền Giônni kiếm được. Thấy hay hay, ông Trùm xén luôn hai chục ngàn tiền chuộc chỉ còn một nửa. Tay bầu xem ra không thông thạo lắm những chuyện không dính dáng đến món nhạc nhẹ dễ thương của hăng nên hoàn toàn không hiểu được ý nghĩa của mảnh ấy. Hăng cự tuyệt đề nghị của ông Trùm-.

Hôm sau ông Trùm thân hành đến thăm xã giao Hali. Theo ông còn có hai người bạn. Giencô Abbandando, lúc đó là cố vấn của ông, và Luca Brađi. ả goài ra, không còn ai làm chứng cả: ông Trùm đã thuyết phục được Hali kí vào tờ giấy viết sẵn rằng sau khi nhận tám séc mười ngàn đô la, người có tên là Hali sẽ không có bất kỳ một đòi hỏi nào liên quan đến công việc của Giônni Phôntein. Lí lẽ ông Trùm đưa ra thật xác đáng:

ông kê vào thái dương tay chơi kia một hòng súng và trang trọng hứa rằng trong vòng một phút nữa trên tờ giấy sẽ có hoặc chữ kí của mister Hali hoặc một ít huyết

của ông ta. Les Hali kí. ông Trùm dứt súng vào túi và trao cho ông bầu ban nhạc tờ séc mười ngàn.

Sau đó thế nào thì công chúng đông đảo biết cả rồi. Giônni Phôntein và các bài hát trở thành sự kiện giật gân nhất nước Mỹ. Hai bộ phim ca nhạc hài hước có Giônni tham gia mang lại cho xưởng phim Hôliút không biết bao nhiêu tiền. ả hờ các bài hát của hăng, người ta kiếm lời hàng triệu bạc. Sau đó hăng li dị vợ mặc dù đã biết và yêu cô ta ngay từ ngày bé, bỏ hai đứa con gái

mà chạy theo một mình tinh tóc vàng chúa nhất Hôliút.

Ả ào ào này quen bán mình, không chút xấu hổ, không chút áy náy. Hấn bắt đầu uống rượu, ném tiền vào các sòng bạc, bắt gái tùm lum. Hấn mất giọng, đĩa hát của hấn bán hết chạy, hãng phim thôi kí hợp đồng với hấn. Hấn chỉ còn một cách là quay lại với BỐ Già của mình. Và thế là hấn có mặt tại đây.

Kêi trầm ngâm:

- Thế anh không ghen tị với ông già à? Qua những chuyện anh kể về cụ, thấy rõ ràng cụ đã giúp mọi người rất nhiều việc. Chắc cụ phải là người nhân hậu hiếm có - CÔ nhăn mũi.- Tuy quả thực cách làm của cụ không được hợp hiến cho lắm.

Mai con thở dài:

- Bên ngoài nhìn vào có thể thế thật, nhưng để anh nói cho mà nghe. Em biết những người thám hiểm Bắc cực có cái lệ là cứ qua một quãng nhất định họ lại vui một ít dự trữ thực phẩm để nhớ có lúc nào cần đến. Thì những việc phúc đức của ông già cũng vậy. Mấy người được giúp có ngày người ta sẽ đen tận nhà gõ cửa,- lúc ấy thì chịu khó cời hầu bao ra. _

Ả hấp nạo tọt chiếc bánh cưới mới được khênh ra, mọi người thán phục và xúm vào chén bay. Chiếc bánh do ả adorin tự tay trình bày nhân dịp này được trang điểm những miếng vỏ sò bằng kem trông thật ngon mắt, nên cô dâu trước lúc lên xe hoa còn thòm thềm cổ cắn thêm mấy miếng. Ông Trùm bước ra lễ phép tiễn khách, đồng thời còn kịp để ý thấy chiếc xe đen chở các nhân viên FBI đã không còn đây nữa.

Rốt cuộc trước nhà chỉ còn một chiếc xe duy nhất - một chiếc Cadillac đen dài ngoằng Phrêđô ngồi sau tay lái ông Trùm bước ra một cách nhanh nhẹn và mềm

mại không ngờ so với tuổi tác và thân hình ông. Ông ngồi vào ghế trước, Xônni, Mai con và Giông Phôntein ngồi ghế sau. Ông Trùm ngoái lại bảo Mai con:

- CÔ bạn mày về một mình hay có ai đưa ?

- Tôm bảo anh ấy sẽ đưa về.

ông Trùm Côrleone hài lòng quay đi. Thăng Ha ghen khá đây, kịp lo liệu mọi chuyện rồi.

Thời đó xăng còn phải mua theo phiếu nên con lộ vành đai qua Manhattan vắng tanh. Chưa đầy một tiếng sau chiếc Cadillac đã rẽ sang đường trước bệnh viện Pháp. Trên đường đi, ông Trùm hỏi chuyện thằng con út học hành ra sao, Maicon bảo rằng thường thôi. Xônni nhào lên ghế trước, bảo:

- Giôn nói bố nhận thu xếp những chuyện lôi thôi của nó ở Hôliút. Hay để con đến giúp nó một tay, bố nhé?

ông Trùm trả lời vắn tắt:

Tôi nay Tôi sẽ đến đó. Chẳng cần giúp gì đâu, chuyện dễ không ấy mà. xônxi cười:

- Giônxi nó sợ không xong nên con mới nghĩ để con làm vụ đó

Don Côrleône quay lại Giônxi Phôntein:

- Mày không tin hả? Chẳng nhẽ BỐ Già mày có lần nào sai lời hứa Mày bảo tao nói dóc chứ gì

Giônxi lúng túng chống chế:

Đâu có Xin bố hiểu cho, nắm quyền sinh sát ở hãng phim là một thằng to đầu, một pezzonovante chính cống. Không có gì đồn nổi nó đâu, ở đây cả tiền bạc cũng thua

hết. Hấn quen nhiều lắm. Con không biết bố có cách nào mà chọi được với hấn.

ông Trùm nói khề khàng, vui vẻ:

Còn tao thì tao bảo mày sẽ nhận vai ấy. - ông lấy khuỷu tay huých Mai con . Thế nào, Mai con, mình không bịp thằng con đỡ đầu của tao chứ.

Mai con lắc đầu:

BỐ đã nói thì có bao giờ sai.

Khi mấy bố con đi vào cổng bệnh. viện, don Côrleône nắm tay thằng con út và hai bố con đi tụt lại sau.

- Tốt nghiệp xong mày về đây bố con mình nói chuyện, - ông Trùm nói. -

BỐ đã nhắm cho mày một việc, bố tin là mày sẽ không phải hối đầu.

Mai con không nói không rằng. ông Trùm nổi cáu vặc :

- Mày tưởng tao không biết mày nhìn đời thế nào hấn Tao không đề nghị mày điều gì khuất tất đâu. Đây là một việc đặc biệt. Bây giờ mày cứ đường mày mày đi - chẳng gì mày cũng là thằng đàn ông mà. ă hưng học xong mày phải đến tao ngay mới phải đạo làm con chứ.

Bên trong bệnh viện gạch men trắng muốt. Vợ con Giencô đủ mặt - bà mẹ và ba cô gái lớn mặc tuyền đồ đen, ai trông cũng mũm mĩm béo tốt:

Vừa thấy ông Trùm ra khỏi thang máy là mấy mẹ con chạy ủa cả lại. Bà mẹ mếu máo:

- ối giời quý hóa quá, hôm nay đám cưới mà ông Trùm cũng chiếu cố đến thăm bố cháu...

ông Trùm gạt đi:

- Thôi nào, Giencô với tôi tình nghĩa anh em hai chục năm chứ ít gì.

Xem ra bà ta chưa biết ông chồng trở bệnh khó qua khỏi đêm nay. Giencô Abbandando ung thư, nằm đây đã ngót năm, vợ con đi thăm nuôi thành quen, nên

không ngờ vực gì hết. Bà vợ lau nước mắt áp ứng:

Mời ông Trùm vào trong này. Khôn nặn, bố cháu cứ một hai đòi đi ăn cưới, bác sĩ ngăn mãi đấy ạ. Đi không được, bố cháu bảo thế nào bác cũng đến,

thế mà bác đến thật. Đàn bà chúng tôi đâu hiểu được chỗ thân tình của các ông. có bác đến thăm chắc bố cháu mừng lắm.

Một bác sĩ và một y tá đi ra. Bác sĩ trông còn trẻ, nhưng chừng chạc, dáng hoàng, kiểu cách xem quen sai phái, rõ ra con nhà giàu. Một cô gái Giencô chạy lại hỏi xem có được vào thăm không, ông bác sĩ nhìn cả bọn.

Thăm nom gì mà đông thế này Con bệnh sắp chết một cách đau khổ, thương tâm, tốt hơn là không nên để người nhà chứng kiến. ả hưng rồi không nữa, ông bác sĩ đành phải cho vào một tý.

Bác sĩ không hiểu sao vợ con bệnh nhân hôm nay lại dành quyền quyết định cho một ông già thấp lùn bệ vệ, ăn mặc rất chững. ông già thông thả lên tiếng, giọng hơi đá giọng Italia, nghe kĩ mới thấy.

Xin bác sĩ cho biết, có phải là hoàn toàn hết hi vọng rồi, bệnh nhân chắc sẽ không qua khỏi hôm nay phải không ạ? ả ếu như vậy có lẽ khỏi phiền bác sĩ nữa. Giờ đến phần chúng tôi lo. Chúng tôi sẽ ở luôn bên an ủi ông ấy, sẽ lo liệu tang ma chôn cất người chết, và trông nom người sống.

ả ghe ông Trùm nói sát sạt thế, bà vợ Giencô thảng thốt bật khóc. Bác sĩ nhún vai. ông già nói vậy mà có lí, đến nước này thấy thuốc còn làm gì được nữa, tốt hơn hết là để họ thu xếp lấy với nhau. Bác sĩ gật đầu:

Thôi được, đợi ý tá dọn qua một tí đã. Trách nhiệm của tôi đến đây là hết.

lát sau cô y tá trở ra, mở cửa cho cả đám kéo vào và dặn khê:

- ả gười bệnh vẫn mê sảng, không nên kinh động.

Trừ bà vợ, còn các ông với các cô thì không nên ngồi quá lâu

Lúc quay lại trông thấy thần tượng Giônni Phôntein, cô ta cứ há mồm ngạc nhiên. Giônni mỉm cười tình tứ rồi lặng lẽ theo BỐ Già vào thăm bệnh nhân.

Giencô Abbandando đã trải qua một chặng đường dài vất vả chạy trốn cái chết, nhưng bây giờ lão biết rằng nó đã sắp tóm được lão trên giường bệnh.

Lão gầy xẹp

đi chỉ còn da bọc xương, mái tóc đen ngỗ ngược của lão chỉ còn sót lại vài túm thưa thưa bơ phờ. Don Corleone nói vui:

- Anh bạn Giencô, tôi đem mấy thằng con đến chào anh đây - mà anh thử nhìn xem này, có cả khách quý từ mãi Hôliút sang nữa nhé . Anh nhận ra Giônni không ?

Kẻ hấp hối cảm kích nhìn ông Trùm, mắt rùng rục.

ả hững bàn tay tre trung chắc lằn lằn bàn tay những xương cùng xấu của lão. Vợ lão cùng mấy đứa con gái đứng dọc bên kia giường hôn lên má lão, vuốt ve cánh tay lão.

ông Trùm đề tay lên tay bạn. ông nói thân tình:

- Liệu mà chóng khỏe rồi hai thằng mình về Italia, về quê cha đất tổ chơi một chuyến. Hai thằng lại sẽ chơi cầu dưới cửa sổ quán rượu như cha ông

bọn mình ngày

xưa vẫn chơi ấy mà.

Kẻ hấp hối lắc đầu. Lão ra hiệu mọi người tránh xa, rồi bấu chặt những ngón tay xương xẩu vào tay áo ông Trùm. Lão cố gắng gì đó. Don Côrieone kéo ghế đến

gần; cúi đầu nghe. Gienco abbandonando phều phào gì đó không đầu không đưa về thời thơ ấu của hai người...

Bỗng đôi mắt đen như than của lão trở nên lấm lét! Lão hạ giọng thảm thì. ông Trùm kéo ghế lại gần hơn. ông lúc lắc đầu và mọi người trong phòng sững sờ thấy nước

mắt lăn trên gò má don Côrieone. Tiếng thì thảm dứt quãng to dần, tràn ngập cả gian phòng. Bằng một cố gắng vượt sức con người, Abbandando nhấc hẳn đầu lên

khỏi gối, cặp mắt thất thần đảo quanh, lão giơ ngón tay xương xẩu chỉ vào ông Trùm:

BỐ Già, - lão gọi hốt hoảng. - Bố Già, tôi van anh cứu tôi với Xương đang cháy tàn trong thịt, tôi nghe rõ tiếng dòi đục trong óc tôi. Cứu tôi với, BỐ Già, việc gì anh cũng làm được mà, đừng để bà vợ tội nghiệp của tôi phải khóc đi anh. Lúc bé chúng mình chơi đùa với nhau ở Côrieone, lẽ nào anh lại để mặc tôi chết trong giờ phút này, trong lúc tôi đang khiếp sợ, sợ phải xuống địa ngục vì những tội lỗi của mình.

ông Trùm im lặng, Abbandando nói tiếp:

Hôm nay là ngày anh gả con, anh không thể từ chối tôi được

BỐ Già lên tiếng, chậm rãi, chí lí, sao cho mỗi lời nói ra xuyên qua màn sương mù hôn mê hấp hối mà tới được đích

- Bạn già của tôi, - ông nói. - Cái đó thì tôi chịu. ả ếu tôi toàn năng thì xin anh hãy tin rằng tôi còn nhân từ hơn cả Chúa trời kia. ả hưng anh đừng sợ chết, đừng sợ

phải xuống địa ngục. Mỗi sáng mỗi tối các nhà thờ sẽ làm lễ cầu kinh cứu rỗi linh hồn anh. Vợ con anh sẽ cầu nguyện cho anh. Làm sao Chúa trừng phạt anh cho đành

khi mà từ khắp nơi bay đến tai ả gười những lời cầu xin tha thứ

Vẻ lấm lét hiện rõ hơn trên bộ mặt quắt queo, đôi môi người chết nhếch thành một cái cười trơ tráo:

- A anh với lão ta đã ăn giá rồi chứ gì?

Câu trả lời nghe cứng rắn, khô lạnh:

- Đừng có báng bổ nữa. Hãy cam chịu đi.

Abbandando đồ vật xuống gối. Tia hi vọng cuông đại trong mắt lão đã tắt ngấm. CÔ y tá bước vào và đuôi tất cả như mọi bận. ông Trùm đứng lên nhưng Abbandando vươn tay ra giữa lại:

Cứ ngồi đây, BỐ Già, - lão nói. - ă gồi lại đây giúp tôi một tay tiếp tử thân nào. May ra thấy anh ngồi bên tôi hẳn hoảng mà buông tha tôi chẳng ă ếu không thì anh nói giúp tôi một tiếng, hay nháy ai đó một cái cũng được Sao? - Kẻ hấp hối nháy mắt, bây giờ rõ ràng là lão đùa tếu, chọc ghẹo ông Trùm. - Dù sao nó với anh cũng cùng máu mủ cả mà. - Rồi sợ ông Trùm giận, lão vội nắm tay. - Cứ ngồi đây, đưa tay cho tôi nào. Hai thằng mình sẽ chơi hẳn một phen như bao nhiêu lần mình chơi bọn khác ấy. BỐ Già, anh đừng bỏ tôi một mình.

ông Trùm ra hiệu để hai người ngồi lại với nhau.

Mọi người ra hết, don Côrleone cầm bàn tay xương xẩu của Giencô Abbandando trong hay bàn tay to bản của mình. Dịu dàng, rắn rỏi, ông nói mấy lời an ủi người bạn già trong lúc chờ thần chết đón, cứ như ông đủ sức giành giật cuộc sống của Giencô Abbandando từ bàn tay kẻ thù xảo quyết và hèn hạ nhất trong tất cả các kẻ thù của loạn người ấy không bằng với cônni côrleone thì ngày cưới như thế là suôn sẻ. Carlô Ritdi làm chức trách đều đặn và có bài bản, được vậy là nhờ mối quan tâm của hắn đối với túi tiền hơn hai chục ngàn đô của cô vợ. Tuy thế tân nương nhà ta lại tỏ ra sẵn sàng chịu mất trinh hơn là mất tiền. Tân lang phải cho ái thiê xoi một quả ổi dưới mắt rồi mới thỏa được ước mong.

Luxi Manchium về nhà ngồi chờ Xônni gọi điện - thế nào chàng chẳng hò hẹn với nàng. Chờ không được, đành phải gọi lấy vậy. ă ghe giọt đàn bà đáp lại, cô vội vàng gác máy. Luxi đâu biết trong nửa giờ sấm sét lúc cô đang cùng Xônni lánh ra chỗ vắng thì mọi người đã bàn tán lung tung cả và người ta đã rỉ tai nhau rằng Xôni vừa sẵn được con thịt mới, dùng luôn cô bạn của con em ruột.

Loay hoay thế nào mãi tới chủ nhật Tôm Haghen mới từ biệt vợ con và ra sân bay.

Hôm đó là một ngày vất vả nhưng rất may mắn với Tôm. Giencô Abbandando chết lúc ba giờ sáng. Từ bệnh viện trở về, don Côrleone liền thông báo rằng ông chính thức chỉ định Haghen là consiglieri của mình. ă hư vậy có nghĩa là ngoài những cái khác ra từ nay Haghen sẽ giàu - chuyện y quyền lực ngang trời thì đã hẳn, không phải nói nữa.

ông Trùm đã phá cái luật lệ lâu đời được tất cả tôn trọng. Xưa nay chỉ có dân Xixili gốc mới có thể ngồi ghế consiglieri. Việc Haghen được nuôi nấng dạy dỗ trong nhà ông Trùm chưa là cái gì cả. Chỗ này huyết thống mới là quyết định. Chỉ có dân Xixili nòi, ngay từ lúc còn bú tí đã thấm nhuần luật omerta mới có thể giao phó chức quân sư, một địa vị then chốt trong vương quốc

của bất kì ông Trùm nào.

Đứng đầu gia đình Còrleone là BỐ Già, ông lãnh đạo toàn bộ mọi hoạt động của cả cánh. Ba cấp là ba lớp đệm tránh và ngăn cách ông Trùm với những kẻ thực hiện ý chỉ của ông, trực tiếp thi hành các mệnh lệnh của ông. Do vậy không một dấu vết nào lên được tới thượng đỉnh hết. ả hưng chỉ với điều kiện là consiglieri không phản bội.

ả gay sáng chủ nhật đó don Còrleone ra chỉ thị tỉ mỉ về việc trị hai thằng ranh đã đánh đập tàn tệ con gái lão Bòxaxêra. ả hưng các chỉ thị đó ông nói qua Tôm Haghen- chỉ một mình, không có ai chứng kiến. Đến trưa Tôm lại giao các chỉ thị đó cho Clemenxa - cũng một mình, không người chứng kiến. Đến lượt Clemenxa lại sai Pô li Gattô thực hiện mệnh lệnh. Pô li Gattô lúc ấy mới chọn người và thi hành chính xác điều người ta giao cho hắn. Cả Pô li lẫn người của hắn sẽ không biết lệnh kia từ cấp cao nào đưa xuống và để làm gì. Việc của chúng là chỉ đâu đánh đấy, chỉ mức nào đánh mức ấy. Tất cả các lớp đệm có rách hết thì mới đến lượt ông Trùm - cái đó không bao giờ xảy ra, song lấy gì bảo đảm chuyện đó không xảy ra? Tuy nhiên, cả trường hợp đó cũng đã được tính toán đầu đuôi cả rồi. Một khâu, khâu then chốt nhất, phải biết Vai trò consiglieri vô cùng phức tạp. Danh nghĩa là cố vấn kiêm phụ tá. ả goài ra còn là bạn đồng hành của ông Trùm, suy nghĩ thay ông Trùm. Đi xe thì làm tài xế đi họp thì chuẩn bị tài liệu, vừa là điều đóm bụng com đốt thuốc. ông Trùm biết cái gì consiglieri biết cái ấy nên chỉ một mình hắn phá nổi. ông Trùm và cả băng
- nhưng chuyện đó thì không thể có rồi. Cứ trung thành thì consiglieri sẽ có hết

CÓ những vụ mà quân sư thay mặt ông Trùm ra mặt lộ liễu hơn, nhưng vẫn phải để riêng ông Trùm không xuất đầu lộ diện. việc Haghen đi Los Angeles lần này cũng là một vụ như vậy. ý thức được rằng danh phận consiglieri của mình sau này tùy thuộc rất nhiều ở chỗ có thu xếp được vụ này không. Về mặt làm ăn mà nói thì chuyện Giônni Phòntein có được giao cái vai hắn đang thêm trong bộ phim sắp đến hay không chỉ là chuyện vặt. Quan trọng hơn là những vấn đề chẳng hạn như cuộc gặp gỡ với Xôlôđô mà Haghen đã hẹn vào thứ sáu này. ả hưng Haghen biết rằng với ông Trùm, việc kia đều quan trọng ngang nhau, và một consiglieri cử thì chỉ cần thế thôi là đủ rõ rồi. Thân máy bay rung nhẹ nhẹ, lan cả sang Tôm mặc dù không thể y cũng đang sốt vó lên đây. Tôm bảo cô tiếp viên lấy cho một cốc martini uống để dịu thần kinh.

Trước khi lên đường, y đã được ông Trùm và Giônni thông báo tỉ mỉ về tay chủ hãng phim Giec Uònt. Theo lời Giônni thì Tôm đừng hòng thuyết phục nổi Giec Uònt. Mặt khác, ông Trùm sẽ thực hiện bằng được lời hứa với Giòuni - cái đó Tôm không mấy may nghĩ ngờ.

Vì vậy việc của hắn là tiếp xúc với Uônt và bắt đầu thương lượng Haghen ngửa lưng ghế và cố tập trung mở xẻ sự kiện. Xem hắn đã biết gì về Giec Uônt nào : ĐÓ là một trong ba chủ hãng lớn nhất của Hôliút, có trường quay riêng,

hàng chục tài tử hàng đầu kí hợp đồng với hắn. Hắn là thành viên Hội đồng cố vấn về thông tin quân sự bên cạnh Tổng tổng Hợp chủng quốc Hoa kỳ, đứng đầu ban

điện ảnh, nói nôm na là hắn sẽ nặn ra những bộ phim tán dương chiến tranh. Mấy lần được mời dự tiệc trong nhà Trắng. Đã từng tiếp Edga Huo tại nhà. ả ghe thì ghe gớm lắm, nhưng xem lại thì thế nào? Chẳng qua chỉ là chuyện xã giao bề ngoài thôi, có gì đâu. Uônt không có uy tín cá nhân trong chính giới, chủ yếu là vì hắn chủ trương các chính kiến phản động cực đoan - một phần còn vì hắn bị bệnh vĩ cuồng, thích Bè phái, cứ đòi làm bố người ta nên địch thủ tha hồ lợi dụng.

Haghen thở dài. Không nói lí với thằng này là không xong rồi y mở cặp - cái trò viết lách đăng nào cũng làm thì làm bây giờ luôn - nhưng y mệt quá rồi. Haghen gọi một cốc rượu nữa và ngẫm nghĩ về mình, về cuộc đời mình. Y không hối tiếc gì hết - ngược lại, số y may không chịu được, bất luận mười năm trước lí do gì đã khiến y chọn con đường này. Cái chính là Tôm đã chọn con đường đúng đắn. Y đã thành đạt, y sung sướng trong giới hạn vừa phải đối với một người lớn. Kể đời y cũng thú ra phết:

Ba năm tuổi, Tôm Haghen cao nhằng nhằng, tóc cắt ngắn

- tóm lại không có gì nổi bật. Y học luật, nhận bằng xong theo nghề ba năm, nhưng bây giờ công việc của y chẳng còn dính dáng gì đến nghề nhập khẩu dầu ô-liu,

nghề nhà của gia đình Côrleône trên danh nghĩa.

ả ăm mười một tuổi, Tôm đánh bạn với một thằng cùng lứa - Xônni

Côrleône. Mẹ Haghen bị mù, rồi lúc nó lên mười một thì bà chết, Vôn nghiên ngập sẵn, từ đấy bố nó uống không còn biết trời đất gì nữa. ông là thợ mộc, hay lam hay làm, suốt đời không biết tới một Việc gì bất lương.

ả hưng tật nghiện rượu đã làm tàn hại gia đình ông và sau đó cả chính ông nữa. Tôm Haghen thành mồ côi lang thang ngoài phố, ăn đường ngủ chợ:

Con em nó được giao cho người lạ nuôi - còn loại phát phờ vô ơn vô phước như nó chỉ một hai trốn các bà xơ làm phúc thì xã hội Mĩ năm 1920 đâu có thèm lo. Hơn nữa, Haghen lại bắt đầu toét mắt. Lối xóm bảo nhau không khéo thằng bé bị lây bệnh mẹ, coi chừng nó lại lây cho người khác. Mọi người tránh nó như tránh

tà Xônni lúc đó còn chưa chai cứng nên đâm thương bạn, đưa Tôm về khăng khăng bắt người nhà phải chăm sóc Tôm được ăn spahetti nóng rưới nước sốt cà chua thật đậm - vị nước sốt hắn nhớ suốt đời - và được ngủ trên

giường xếp.

Không gạn hỏi, không giảng giải nhiều lời, ông Trùm Côrleône cho thằng bé bụi đời ở lại gia cảnh mình như là một việc tự nhiên. ông thân chinh đưa thằng bé đi bác sĩ và mắt Tôm đã được chữa lành. ông gửi Tôm đi học, sau đó cho học tiếp lên khoa luật Oû đại học. ả hưng với thằng con nuôi ông đối xử như một người đỡ đầu hơn là một người cha. Không bao giờ ông tỏ ra âu yếm với nó, nhưng rất lạ là ông coi Tôm còn hơn cả con đẻ và không bao giờ ép buộc nó điều gì. Chẳng hạn, việc theo đuổi nghề luật là do Tôm tự ý lựa chọn. Một lần nó nghe ông Trùm nói:

- Một luật gia xách cặp làm ăn còn mạnh hơn một trăm thằng dốt nát cầm súng. Xônì và Phrêđô học hết trung học là đòi theo chân bố, khiến ông Trùm buồn lắm. Chỉ có Mai con vào đại học, nhưng vừa chiến tranh với ả hạt hôm trước hôm sau anh đã đăng thủy quân lục chiến đi đánh nhau luôn.

Đoạt bằng luật sư, Haghen cưới một cô gái Italia, gia đình ở bên ả iu Giilan và ra ở riêng. vợ y cũng tốt nghiệp đại học, thời đó được như thế là hiếm lắm. Sau đám cưới

- mà đám cưới dĩ nhiên là tổ chức ở nhà ông Trùm Côrleône - ông Trùm tỏ ý sẵn sàng giúp Tôm mở nghiệp dù y có ý định làm gì - tậu cho y một văn phòng luật sư

và đưa khách hàng đến hoặc dựng cho y một doanh nghiệp chuyên buôn bán bất động sản.

Đáp lại Haghen cúi đầu . cung kính:

- Cháu muốn làm cho bác.

ông Trùm ngó ra, nhưng rõ ràng ông khoái:

Vậy mày đã biết tao làm gì chưa

Hagben gật. Không, lúc ấy Tôm còn chưa rõ đến nơi đến chốn sức mạnh của ông Trùm lớn tới đâu. Suốt mười năm trời trước khi tạm thay Giencô Apbandando bị bệnh

làm consiglieri Tôm vẫn chưa rõ hết. Thế nhưng lúc đó y vẫn gật đầu bừa và cứng cổ nhìn vào mặt ông Trùm.

Cháu muốn làm chỗ bác như các con bác đang làm, - Haghen đáp.

ả ghĩa là trung thành hết mình, cùng nhân nghĩa phụ tử đối với ông Trùm.

Và lần đầu tiên kể từ ngày Tôm bước chân tới đây, ông Trùm bày tỏ tình cha con với đứa con nuôi - không phải vô cớ mà người ta đồn đại những chuyện phi phạm về tài nhìn người của ông. ông kéo thốc Tôm vào lòng, và từ đó coi Tôm như con đẻ, tuy lâu

lâu ông vẫn nhắc y - mà cũng có thể là nhắc mình:

- Tôm, không bao giờ mày được quên bố mẹ đẻ ra mày đây.

Lẽ nào Tôm có thể quên được"... ả ăm này sang năm khác đêm đêm y

thường bị ám ảnh bởi một giấc mộng khủng khiếp - Tôm mù lòa như bà mẹ

y, lớn lên và lang thang ăn xin ngoài đường, một tay chìa tới, một tay dò dẫm khua gây lọc cọc, và sau lưng là những đứa con mù lòa của y - mấy cha con cùng đi xin ăn, mỗi người một gậy gỗ lóp cốp xuống đường, xuống vỉa hè. Tôm chồm dậy, và ngay trong khoảng khắc nửa mê nửa tỉnh đó khuôn mặt ông Trùm Côrleone hiện ra trước mắt y - và thế là lòng y liền thấy thanh thản.

ông Trùm yêu cầu Tôm ba năm đầu không chỉ làm việc nhà mà còn hành nghề tư như mọi luật sư. Sau này cái kinh nghiệm đó trở thành thực sự vô giá, hơn nữa những bản khoản cuối cùng về chuyện y có nên làm cho ông Trùm Côrleone hay không đã biến mất hoàn toàn.

Sau đó y còn tu nghiệp hai năm trong một hãng luật nổi tiếng mà ông Trùm có quen, chuyên về các vấn đề hình pháp Tôm đã tỏ ra nổi bật trong lĩnh vực hình sự.

Điều đó ai cũng phải công nhận, và khi chuyển hẳn sang làm cho nhà Côrleone, liền trong sáu năm trời, chưa một lần ông Trùm có lí do gì mà bắt bẻ y.

Từ khi Haghen nhận trách nhiệm Consiglieri, các băng Xixili lớn khác bắt đầu xách mé gọi cánh Côrleone là "bọn Irlan". Haghen nghe, thấy cũng hay hay. Ồ hưng như vậy có nghĩa là y chẳng hi vọng gì sau này sẽ thay ông Trùm cầm đầu công ty của gia đình. Song thế thì đã sao? Haghen không bao giờ đặt cho mình mục tiêu đó -

làm vậy thì ra y muốn mặt quên ơn ân nhân mình và dòng họ của ông sao?

Lúc máy bay hạ cánh xuống tlos Angeles thì trời vẫn còn tối. Tôm về khách sạn lấy chìa khóa, tắm rửa, cạo mặt đàng hoàng rồi ra cửa sổ đứng nhìn bình minh đang

lên trên thành phố. Y gọi đem bữa sáng lên buồng cùng với các số báo mới và nghỉ ngơi một chút đến mười giờ thì gặp Giec Uônt như đã hẹn. Tôm tưởng khó hẹn

tên kia lắm, ai dè dễ thế.

Chả là trước khi đi Haghen đã gọi điện cho tay thủ lĩnh đầy thần thế của nghiệp đoàn điện ảnh Billi Gôph.

Theo lời dặn của ông Trùm, y yêu cầu goph thu xếp để y gặp Giec Uônt hôm sau và nói bóng gió để Uônt biết rằng nếu Tôm không hài lòng với kết quả cuộc gặp gỡ thì rất có khả năng sẽ xảy ra đình công trong hãng phim. Một giờ sau Goph trả lời. Buổi gặp mặt được hẹn vào lúc mười giờ sáng. Lời đe dọa bóng gió về chuyện đình công Uônt đã hiểu, nhưng hình như nó chẳng gây ấn tượng gì cho thằng cha này cả.

- Trong trường hợp có chuyện gì thì tôi phải liên lạc thẳng với ông Trùm đây, - Gôph nói thêm.

- Ồ ừ có gì thì chính cụ sẽ nói chuyện với anh trước, Haghen đáp.

Về việc Gôph sốt sắng thỏa mãn ý muốn của ông Trùm Haghen chẳng thấy có gì lạ cả: ả ói cho ngay, sào huyết của nhà Côrleone phải kể là ả iu york nhưng ngày trước don Côrieone đã tích tụ công lực là nhờ ông giúp đỡ các thủ lĩnh công đoàn - không phải là chuyện vô ích. ả hiền tay trong số đó đến giờ vẫn vương với ông một món nợ ân nghĩa.

Còn việc cuộc gặp gỡ được hẹn mười giờ thì là điềm dở rồi. ả ghĩa là Haghen đứng đầu số những người được tiếp và sẽ không được mời dự bữa trưa. Rõ ràng Uônt coi y là loại tép riu Chắc Goph chưa làm việc với thằng kia đến nơi đến chốn - có lẽ ông thủ lĩnh cũng ăn hối lộ của cả Uônt nữa. Thói quen giấu kín tung tích của ông Trùm nhiều khi gây thiệt thòi trong công việc làm ăn của gia đình bởi lẽ người ngoài ít ai biết đến tên tuổi ông, - Tôm nghĩ.

Tôm đoán không sai. Uônt để y ngồi chờ cả nửa tiếng ngoài phòng đợi. ừ, chờ thì chờ. Phòng đợi trông rất thoáng rất tiện nghi thêm nữa, ngôi đối diện với Haghen trên chiếc đi văng màu tím là một cô bé cực xinh, xưa nay y chưa thấy có ai xinh thế. Tuổi cô bé chỉ chừng mười hai là cùng, tóc vàng óng, óng không tưởng được? đôi mắt to xanh sẫm, sâu thăm thẳm như đáy biển, cái miệng xinh xinh tươi tắn, thắm hồng. Mụ đàn bà ngồi cạnh có lẽ là mẹ nó, hể Tôm nhìn sang là mụ liền chăm chăm chiếu tướng bắt y phải quay đi ánh mắt mụ lạnh lẽo khinh khỉnh, khiến Tôm chỉ muốn vả cho mụ một vả... Bà mẹ dạ xoa canh cô con tiên nữ, Haghen nghĩ bụng khi bắt gặp cái nhìn không chớp của mụ.

Cuối cùng một bà trung niên phốp pháp ăn mặc rất chơi đùa y qua một dãy phòng để đến văn phòng ông chủ hãng phim. Mọi thứ xung quanh đều vuốt ve con mắt - cả cách bày biện, cả vẻ ngoài của những người đang làm việc. Haghen cười nhạt. Chắc hẳn toàn các cô các cậu hãng máu đua đòi nhảy vào điện ảnh nên mới đến làm thuê nhưng kết cuộc là phân lớn lại bị kẹt ở đây cả đời, tay nào khôn thì đã cắp đít dông về cái xó xinh nhà quê của mình cho sớm rồi.

Gióc Uônt là một gã đàn ông cao to vạm vỡ, bụng phệ nhưng đã được bộ đồ cắt khéo giấu đi rất kín. Đời hẳn haghen biết rồi. Mười tuổi đi lặn thùng bia bên mạn East Si de và bung khay bán dạo khắp đầu đường xó chợ. Hai mươi tuổi giúp bố hút máu hút mủ chị em thợ may trong xưởng. Ba mươi tuổi bỏ ả iu York sang miền Tây, mở một rạp chiếu bóng rẻ tiền và bắt đầu thử góp tiền làm phim. Bốn tám tuổi trở thành ông vua số một ở Hôlihút, nhưng vẫn ngổ ngáo. như thời còn trẻ, máu gái khùng khiếp đúng là con sói dữ giữa bầy nai tơ các em đào non lọt vào tay lão thả sức cắn xé. Đến năm mươi tuổi lão sửa tính sửa nết, bắt đầu học nói đúng văn phạm, học cách ăn mặc ở gã hầu phòng người Anh, học cách cư xử ở một tay hầu khách cũng người Anh. Sau khi góa vợ, lão lấy luôn một minh tinh tầm cỡ thế giới, xinh đẹp có thừa

nhưng chẳng thiết tha gì nghệ thuật: ả ay lão đã ngoại lục tuần, là thành viên Hội đồng cố vấn của Tổng thống và bỏ nhiều triệu ra lập một quỹ bảo trợ nghệ thuật trong điện ảnh mang tên mình. Con gái lão lấy một hầu tước Anh, con trai

cưới công chúa Italia. Các đam mê cuối cùng của lão, như các nhà báo tán tụng rùm beng khắp nước Mỹ, là một trại ngựa riêng mà nội năm ngoái lão đã tốn vào đó hẳn mười triệu.

Lão còn chơi ngông bỏ ra sáu trăm ngàn đô la mua con ngựa đua ănglê khét tiếng tên là Khartum rồi lớn tiếng tuyên bố rằng con ngựa đua vô địch đó sẽ nghỉ đua hẳn, từ nay nó chỉ còn mỗi việc là săn sóc các chị ngựa cái riêng lò J.U. của lão mà thôi.

ông chủ đón Haghen cũng nhã nhặn, nhả nhó bộ mặt nhũn nhụi rám nắng đều đặn để đẩy ra một nụ cười ả hưng có đốt bao nhiêu tiền của, có dùng bao nhiêu chuyên viên thẩm mỹ cũng tránh sao được tuổi trời - bỏ mặt đó trông cứ như lớp đèn xếp làm bằng da thuộc vá vúi vậy Song cử động của lão thì nhanh nhẹn sung sức cũng như Don Côrleône, từ con người lão toát ra cái cảm giác như lão có toàn quyền sinh sát trong thế giới mà lão đang sống vậy. . .

Haghen đi thẳng vào việc ngay. Y đến đây là do ủy thác của thân chủ, một người bạn của Giônni Phônteni.

ả gười bạn này là một người thân thế và nếu ông chủ ra ơn cho lần này thì chắc chắn về sau sẽ được đền đáp.

ông thân thế chỉ muốn xin cho Giônni Phôntein được đóng vai chính trong bộ phim chiến tranh mà hãng sắp quay trong tuần tới thôi, việc tuy nhỏ nhưng ơn nhớ đời.

BỘ mặt da thuộc vẫn một mực lễ phép.

- Vậy ông bạn thân thế đó định đền đáp tôi thế nào?

- Uônt hỏi. Giọng lão nghe có vẻ hơi ngạo mạn.

Haghen bỏ qua cái ngạo mạn ấy, đáp:

Quý hãng sắp có chuyện lôi thôi với bên nghiệp đoàn: Thân chủ tôi bảo đảm chắc chắn với ông rằng ông khỏi phải lo chuyện đó. Còn nữa. Chỗ ông có một nghệ sĩ thượng thặng giúp quý hãng kiếm được nhiều tiền, nhưng không may ông nghệ sĩ này lại nghiện ma túy, mới từ cần sa nhảy qua bạch phiến. Bạn tôi dám cam đoan rằng ông nghệ sĩ kia không tài nào có được bạch phiến nữa. Còn sau này hễ có chuyện gì lớn nhỏ mà ông chủ không vừa lòng xin cứ việc gọi điện cho tôi là xong.

Giec Uônt ngồi nghe Tôm như nghe bọn ranh con huênh hoang khoác lác, sau đó lão hỏi đốp, cố tình dùng lối nói giang hồ :

- ông bạn ép thẳng già này quá đấy.

Haghen đáp tỉnh bơ:

- Chẳng dám, tôi chỉ đến xin ông chủ gia ân cho thôi. Mà sự thực thì ông chủ đâu có mất gì.

Trong chớp mắt, bộ mặt Giec Uônt đột ngột biến thành cái mặt nạ hung tợn như theo một hiệu lệnh.

Mồm lão méo xệch, cặp lông mày chổi xể nhuộm thuốc dịch sát vào nhau thành một dải dài bên trên hai con mắt lóe lửa. Lão chồm qua bàn nhìn vào mặt Haghen:

- Ờ ầy cái thằng bợ đít thôi thầy, về nhà bảo với thằng chủ mày - ông đêch cần biết nó là thằng nào - ngắn gọn thế này: thằng Giôuni Phôntein không có phim phốt gì

ở đây hết. Mấy thằng cướp mafia có bầu đến như ruồi ông cũng chấp hết. - Lão ngả người ra lưng ghế. - Còn anh bạn thì tớ khuyên thật, anh bạn có biết Giennêđga Huơ là bố nào không - Uônt cười khẩy. - BỐ ầy là bạn thân của tớ đấy. Tớ chỉ cần rí tai với bố ầy một câu rằng các cậu tính o ép tớ thì các cậu chỉ có chết không kịp chôn.

Haghen nhẩn nhẩn nghe. Hắn tưởng tay tổ Uônt phải thế nào kia chứ. Một đứa không biết cách xử thế sơ đẳng như lão mà cũng đòi cầm đầu một công ty có hàng trăm triệu bạc ư điều này phải tính xem sao - ông Trùm đang nhắm đầu tư vốn liếng vào địa hạt mới, mà nếu ở Hôliút chỉ rất bọn bò đực tầm này thì nhảy vào đây là ngon quá rồi. Chửi ai chứ chửi Haghen này thì tha hồ chửi mỗi mồm. Tài ăn nói hắn học ngay ở chính ông Trùm. Ông Trùm dạy là không được nóng giận, không bao giờ được dọa nạt, phải bắt người ta suy tính cho ra nhẽ. Ờ ối "suy tính" thì phải dùng từ "rajunah" của Xixili mới đất - cân nhắc phải quấy. Cái nghệ thuật đó ăn nhau là ở chỗ bỏ ngoài tai những lời mạt sát, dọa dẫm, người ta đánh má phải thì chìa nốt má trái ra.

Một lần Haghen đã chứng kiến cảnh ông Trùm ngồi tám tiếng liền nuốt hận cố gắng khuyên giải một tay ác ôn khét tiếng đang bốc đồng làm om sòm cả lên ngồi liên tù tì tám tiếng - sau đó ông Trùm đành chán nản giơ tay lên trời bảo mọi người ngồi đó:

- ông bạn này không làm sao nói chuyện phải quấy được thật rồi. - Đoạn ông chậm rãi ra khỏi phòng.

Tay ác ôn xanh mặt. Dân tình chạy theo níu kéo ông Trùm ngồi lại. Dĩ nhiên công việc hôm ấy đã cực thỏa thuận đâu vào đấy, nhưng hai tháng sau tay ác ôn xoi no chì ngay trên ghế trong tiệm cắt tóc quen.

Ờ ghĩ đoạn Haghen bèn lên tiếng - bình tĩnh như không:

- xin ông chủ nhìn xem, đây là danh thiếp của tôi. Tôi là luật sư, ai lại đi rước vạ vào thân bao giờ. Ờ ào tôi có dọa dẫm gì ông chủ đâu? Tôi chỉ đơn giản bảo rằng tôi sẵn sàng chấp nhận mọi điều kiện của ông chủ, miễn là Giônni Phôntein được đóng bộ phim kia thôi. cái ơn nhỏ ầy mà thiết tưởng

tôi đền đáp như vậy kẻ đã là nhiều rồi. Hơn nữa, tôi nghĩ việc đó chỉ có lợi cho ông. Giônni nói rằng chính ông cũng công nhận là anh ta hợp với cái vai kia nhất. Biết vậy tôi mới dám đến đây quấy quả ông chủ chứ. Hơn nữa, nếu ông còn áy náy điều gì về mặt tiền nong thì bạn tôi sẽ nhận đứng ra tài trợ để dựng bộ phim này. Có điều xin ông hiểu tôi cho đúng, ông nói không là không, có ai bức ép gì ông đâu. Mà ai dám ép chứ Xin phép được nói thêm rằng thân chủ của tôi có biết ông là chỗ quen biết với mister Huơ, thành thử ông ấy càng thêm vị nể. Vị nể hết sức đây ạ.

Uông nguệch ngoạc trên giấy cây bút đỏ lông trong cái lông ngỗng. Ắ ghe đá đến tiền, lão liền ngẩng lên và có vẻ như đã xăm soi.

- Chi phí cho bộ phim dự tính chừng năm triệu đây, - lão nói vênh váo.

Haghen xuýt xoa ra về thán phục. Sau đó y mới hờ hững thả một câu:

- Thân chủ tôi có nhiều bạn bè sẵn lòng giúp ông ấy trong bất kì việc gì.

hình như đến đó Uông mới bắt đầu lưu tâm tới Tôm. Lão đọc lướt qua tám danh thiếp của y.

- ông là luật sư, sao tôi chưa nghe tiếng bao giờ nhỉ ? - lão nói. - Các luật sư lớn ở ả iu York tôi hầu như quen hết. Xin hỏi vậy chứ ông là ai? .

- Tôi đại diện cho một hãng đứng đắn, - Haghen đáp khô khan. - Tôi chỉ làm riêng cho hãng thôi. - Y đứng lên. - Thôi vậy, không dám làm mất thì giờ vàng ngọc

của ông nữa. Chào ông.

Tôm chìa tay, Uông đón bắt. Bước mấy bước ra phía cửa, Haghen lại ngoái lại:

- Tôi nghĩ rằng ông hay gặp những kẻ mạnh mẽ nhưng không có thực lực. Lần này thì ngược lại. Giá ông hỏi tỉ mỉ hơn về tôi ở ông bạn chung của chúng ta thì hay lắm. Ắ ều ông có ý kiến gì mới, xin cứ gọi điện thoại tới khách sạn cho tôi hay. - Y ngừng lại một chút.

- Ắ ói ra chắc ông không tin chứ thân chủ tôi còn dám mớ vào cả những việc mà ngay cả quý hữu Huơ cũng chịu bó tay kia. Y thấy mắt lão chủ hãng phim nheo lại.

Rốt cuộc thì Uông đã hiểu ra. - Xin tiết lộ là tôi hết sức hâm mộ những bộ phim của ông haghen nịnh vớt một câu - Hi vọng rằng không có gì cản trở ông tiếp tục sự

nghiệp cao đẹp đó. TỔ quốc sẽ ghi công ông.

Xế chiều bà thư kí của lão chủ phim gọi điện thoại cho Haghen và thông báo rằng khoảng một giờ nữa sẽ có xe lại đón y đến chỗ Uông ngoài ngoại thành ăn chiều. Xe

đi mất ba tiếng, nhưng trên xe có tủ lạnh đựng đồ uống và thức nhắm.

Haghen được biết Uông về nhà riêng bằng máy bay riêng. Tại sao lão không mời y đi cùng ? .Giọng

nói nhũn nhặn của bà thư kí thông báo tiếp:

- Mister Uônt đề nghị ông mang luôn hành lí theo sáng mai người ta sẽ đưa ông ra thẳng sân bay.

Được rồi, - Haghen đáp.

Cũng một cái lạ nữa. Làm sao Uônt biết sáng mai y bay về ả iu York?

Haghen nghĩ ngợi một lát. Chắc thằng cha này cho thám tử theo y rồi. ả ếu vậy hẳn Uônt phải

biết Haghen hành động nhân danh ông Trùm, vốn không lạ gì tên tuổi ông Trùm nên bây giờ lão có vẻ mặt mà hơn. Chưa biết chừng cũng được việc đấy. - Haghen nghĩ bụng. CỐ lẽ thằng cha Uônt cũng có đầu óc chứ không như sáng nay y tưởng.

ả hà của chủ hãng phim có khác, trông cứ như phong màn trong phim kiếm hiệp thần thoại vậy. ả gôi nhà giống như lâu đài chủ đồn điền nô lệ, vườn rộng, có đường dạo ngựa trên mặt đất đen màu mỡ, có trại ngựa, bãi thả đủ sức chứa nguyên một đàn ngựa lớn. ả ào rào cây, nào bồn hoa, bãi cỏ phẳng lì xén tỉa cẩn thận như đầu tóc

các minh tinh. .

Uônt đón Haghen trước hàng hiên lợp kính có máy điều hòa nhiệt độ. Lão chủ hãng phim mặc theo lối ở nhà áo lụa cổ bẻ, quần màu cứt ngựa, dép da mềm.

Vải quí màu nên càng làm nổi bật bộ mặt da thuộc nhăn nheo. Lão vớ trên khay hai cốc bố martini và đưa Haghen một cốc. Thái độ Uônt niềm nở hơn hẳn sáng nay. Lão choàng tay qua vai Haghen.

Còn chưa đến bữa mà, - lão nói. - Ra xem tàu ngựa của tôi cho biết. vừa đi lão vừa kể:

- Tôi đã hỏi thăm về anh rồi đấy, Tôm. Lẽ ra anh phải nói rõ thân chủ của anh là Côrleône mới phải. Tôi cứ tưởng Giônì mướn một thằng vớ vẩn ở đâu đến ra oai với tôi chứ. Thằng này sợ chó gì ai đâu. Không phải tôi muốn mua thù chuốc oán tính tôi không có thể. A mà nói chuyện đó ra đây làm gì cho mất ngon, lát nữa cơm xong đâu đấy, ta hăng bàn sau .

Cũng lạ, Uônt hóa ra cũng mến khách. Lão tỉ mỉ kể các khoản đầu tư, tính đề đầu hết các trại ngựa nước Mỹ. Tàu ngựa làm hoàn toàn bằng vật liệu chống cháy, sạch như lau như li và có hẳn một nhóm thám tử chuyên lo bảo vệ.

Cuối cùng lão dắt Haghen đến ngăn chuồng đặc biệt gắn tấm bảng đồng nặng đề chữ "Khartum".

Haghen chẳng hiểu gì chuyện ngựa nghèo, nhưng nhìn qua y cũng thấy ngay con ngựa trong chuồng tuyệt đẹp. ả gựa lông đen bóng như than, trừ một đốm sao trắng trên trán. Con mắt nó dài chớp chớp như hai quả táo vàng, cái lưng chắc nịch đen tuyền ánh lên như sa tanh. uônt cứ nắc nỏm như trẻ con. ả gựa đưa vô địch đấy. Tôi mua năm ngoái mãi bên Anh hết sáu trăm nghìn.

Cam đoan là ngay cả vua ả ga cũng không dám bỏ ra ngần ấy tiền để tậu một con ngựa. ả hưng về đây thì không có đua gì hết, anh cu này tôi để chuyên đúc giống. Tôi sẽ cho ra lò những con ngựa đua chiến nhất nước cho mà xem, - Lão vỗ vỗ bờm con ngựa gọi khê: - Khartum, Khartum.

Giọng lão nghe âu yếm thấy rõ và con ngựa hình như cũng nhận thấy như vậy: Lão nói tiếp:

- Tôi cưỡi ngựa khá lắm đấy, mặc dù năm mươi tuổi mới trèo lên yên lần đầu. - Lão cười ha hả. - không chừng bà cụ tổ tôi bên ả ga có đi lại với ông Côdắc nào chẳng mà máu tôi cũng Côdắc ra phết - Lão gãi gãi bụng con ngựa và nói thêm, vừa ghen tị vừa thán phục.

- Anh xem này, trời cho nó cái đồ nghề có chiến không ?mình mà có một cái như thế thì chết cũng sướng...

Hai người trở vào nhà: Hai người bồi dừng hầu, tay quản gia xem chừng bữa, khăn bàn thêu kim tuyến, dao đĩa bằng bạc hết - nhưng đồ ăn thì Haghen thấy xoàng. Lão già có một mình nên có lẽ chẳng thiết gì ăn uống. Haghen ngồi chờ, không đả động gì đến công việc, chỉ đến khi y và UÔni châm những điếu xì gà gộc Havana y mới hỏi: .

- Liệu ông có giao vai đó cho Giônni không.

Không được, - Uônt nói. - Dù tôi có muốn thuê Giônni cũng không kịp nữa rồi. Giao kèo đã kí xong đầu đây tuần tới là bắt đầu quay luôn. Bây giờ tôi chịu không sao xoay xở được nữa.

Haghen sốt ruột nói:

- Mister Uônt, tôi tưởng làm việc với một người không phải phục tùng ai chắc dễ hơn nhiều bởi vì đỡ phải nghe những lý lẽ như vậy chứ. Toàn quyền là ở nơi ông, ông muốn làm gì chẳng được? - Tôm rít một hơi thuốc. - ông không tin rằng thân chủ tôi biết giữ lời sao

Uônt đáp khô khan:

Tôi đã lường trước chuyện xảy ra xích mích với nghiệp đoàn. Gôph đã báo tôi trước thẳng chó đẻ, nó nói cứ nhơn nhơn như không ăn của tôi mỗi năm một trăm ngàn đô phong kín không bằng. Tôi cũng biết người anh em thừa sức cắt nguồn bạch phiến của thằng kép đàn bà đóng bộ đàn ông nọ. ả hưng những chuyện đó tôi không ngại lắm. còn đầu tư cho cuốn phim thì túi tôi còn đủ tiền. Vấn đề là ở chỗ tôi cảm cái thằng chó dái . Phôntein kia lắm. ả hờ người anh em nhấn lại với ông chủ động nhà ông đó là cái duy nhất tôi không thể chiều ý cụ được: ả goài ra cái gì tôi cũng sẵn lòng, bất kì cái gì tôi cũng chịu hết.

Thế thì mày lôi tao đến đây làm quái gì, đồ chết dấp,

- Haghen rửa thắm. Xem ra tay chủ phim còn có gì muốn nói nữa đây.

Haghen lạnh giọng nói: . .

- Tôi e. ông không đánh giá hết vấn đề rồi. Mister Còrleone là cha đỡ đầu của Giônni Phònteni. Hai người có những mối ràng buộc thiêng liêng thuộc về tín ngưỡng. - ả ghe tới đó, Uònt lịch sự cúi đầu. Haghen tiếp: - Dân Italia người ta có câu: đời chồng gai phải có hai ông bố - do đó họ mới có tục đỡ đầu. Mà bố Giônni đã qua đời nên mister_ Còrleone càng thấy mình phải có trách nhiệm. Còn chuyện đến nhờ ông việc gì khác nữa thì sẽ không có đâu. Mister Còrleone là người kĩ tính, ông ấy không bao giờ nhờ đến một người đã một lần từ chối.

Tiếc thật. Tuy nhiên tôi vẫn phải từ chối thôi .

ả hưng tiện có người anh em ở đây, xin phép được hỏi luôn - phải mất bao nhiêu để thu xếp cái chuyện lôi thôi với nghiệp đoàn vậy. Tôi sẽ trả tiền mặt. ả gay bây giờ.

Haghen đã hiểu ra ít nhiều. Y đã có thể không phải đau đầu về chuyện làm sao Uònt còn mất thì giờ với y như thế một khi lão đã nhất quyết loại Giônni ra rìa. Và lần gặp này cũng không thay đổi được gì hết. Uònt cảm thấy an toàn, thế lực của ông Trùm Còrleone lão không ngán: Mà làm sao lại ngán chứ ả ảm trong tay bao nhiêu mối ngay trong giới chính khách to đầu - những con át chủ bài như sự quen biết với trùm FBI,

tiền nhiều, thế mạnh... Bất cứ một kẻ khôn ngoan nào - kể cả Haghen - sẽ cho là Uònt đánh giá tình thế đúng đắn. ả ếu ông chủ phim chịu gánh thiệt hại do cuộc bãi

công gây ra thì ông Trùm chẳng còn cách nào nấn bóp được lão nữa. Và còn có mỗi một chỗ yếu trong các tính toán đó. Don Còrleone đã hứa với thằng con đỡ đầu rằng

nó sẽ được nhận vai, mà Haghen chưa một lần nào thấy ông sai lời hứa.

Haghen bình thần nói:

- ông lại cố tình hiểu sai lời tôi mất rồi. ông cứ thích biến tôi thành một tên đồng lõa của một vụ tổng tiền cơ, Mister Còrleone hứa sẽ đứng về phía ông trong cuộc va chạm với bên nghiệp đoàn - hoàn toàn là chuyện tình nghĩa. Xuất phát từ lòng biết ơn nếu ông giúp cho con đỡ đầu của ông ấy. ông đưa ảnh hưởng của ông ra, ông ấy cũng thế, một cuộc trao đổi ơn nghĩa bạn bè thôi chứ có gì đâu. ả hưng tôi thấy ông không thành tâm trong việc này. Tôi thiết nghĩ ông đã tính nhầm rồi đấy.

Dường như Uònt chỉ chờ có thế để hét ầm lên:

Thế thì người anh em nghe đây, - lão nói. - Tôi còn lạ gì cái bọn mafia, bề ngoài sơn sớt ngọt nhạt, nhưng bên trong kì thực là dọa dẫm. Hai trong mình tôi nói thẳng: Giônni Phònteni đừng hòng nhận vai ấy mặc dù đúng là nó dành cho hắn thật đấy. Sắm xong vai này là hắn đủ leo vào hàng các đại minh tinh màn bạc liền.

ả hưng hắn chớ hòng mó vào, bởi vì tôi cầm cái thằng ăn cháo đãi bát, cái

thằng sách động những nhiều đó - không đá đít hấn ra khỏi nghề điện ảnh thì tôi chớ kể.

Và còn thế này nữa. Hấn thui mắt của tôi một mầm non nhiều triển vọng nhất. ả ăm năm trời tôi bỏ bao công chăm bẵm nào dạy hát, dạy múa, nào dạy đóng phim tốn cả hàng trăm ngàn vào đấy. Tôi tính lãng xê. nó thành đào nhất ả ói trắng ra để người anh em thấy rằng tôi không phải là cái chỗ gổ đá - tiền nong chưa phải là tất cả con bé này ngon mắt lắm, còn cái khoản biết chiều chuộng trên giường thì suốt đời tôi chưa từng được nếm - mà cái thằng tôi thì còn gì mà chưa biết nữa chứ.

ấy thế rồi thằng chó Giônni ở đâu mới lân la đến, giờ cái giọng kếp hát đường mật và điệu bộ phường tuồng của hấn ra mỗi chài con bé để tôi tro mắt ếch luôn. ả Ó

đánh đổi hết các thứ để theo thằng chó mà đem tôi ra làm trò cười. Một thằng như tôi mà bị lôi ra làm trò cười thì còn ra cái thể thống gì, anh bạn Tôi phải tính sổ

với thằng này mới nghe.

Giờ thì Haghen mới thực sự sững sờ. Một người có tuổi từng trải, thân thể, giàu có thế kia mà lại để bụng những chuyện tẹp nhẹp như vậy lúc làm ăn - mà làm ăn là làm ăn sống chết chứ đâu có đùa. Đến chịu thật!

Trong -thế giới của Haghen - thế giới của Côrleône dù đẹp để tình tứ đến đâu cũng chẳng có kí lô nào trong chuyện làm ăn hết. Cái đó coi như chuyện riêng tư vật vãnh - tất nhiên nghĩa vợ chồng hay danh dự gia đình thì không kể. Haghen quyết định thử thêm lần chót.

- ông nói vậy chí phải, thưa ông Uônt, - y nói. - ả hưng những nỗi bức mình của ông có đáng để bụng đến mức ấy không Tôi nghĩ rằng ông đã rõ cái ân huệ còn con kia đối với thân chủ tôi có ý nghĩa quan trọng đến mức nào.

Mister Côrleône đã bế Giônni từ lúc anh ta còn ẵm ngửa trong lễ rửa tội. Khi bố Giônni mất đi, mister Côrleône lại gánh trọn chức phận làm cha, và xin ông lưu ý cho: rất nhiều người gọi ông là BỐ Già để tỏ lòng tôn kính và biết ơn sự nhân đức của ông ấy. Mister Côrleône không bao giờ lại bỏ mặc bạn bè trong lúc khốn quẫn.

Uônt đứng phắt dậy:

- Thôi, không nhiều lời nữa. Chỉ còn thiếu điều một thằng vợ vẫn chưa ráo máu đầu lại dám ra điều kiện cho lão già này. Tôi đây có ra điều kiện thì ra chứ. Cho người anh em hay, tôi chỉ cần nhắc máy lên một cái là đêm nay anh ngủ nhà mát đấy, anh bạn quý ạ. Còn nếu cái ông ba bị -nhà anh tính dụng võ thì ông ta sẽ thấy tôi không phải anh bầu gánh hát đâu. Phải, tôi biết chuyện ấy quá đi chứ. Báo cho anh biết, cái mister Côrleône của anh kia sẽ tha hồ ê mình nhức mảy. Kể cả mấy mối của tôi trong ả hà Trắng nếu cần tôi cũng chơi.

ĐỒ ngu, đồ nói khoác! Làm sao mà lão cũng làm được đến cỡ Pezzonorante thế không biết, Haghen nghĩ thầm. CỐ vắn tổng thống, chủ hãng phim lớn nhất thế

giới RỒ ràng ông Trùm mà bỏ tiền vào kinh doanh điện ảnh là phải quá. Mà thằng cha này có mắt như mù nữa, nhìn gì biết nấy, chừng hiểu đằng sau có gì...

- Đa tạ ông chủ có lòng tiếp, - Haghen nói. - ông giúp cho tôi ra luôn sân bay một chút được không ạ? CỐ lẽ tôi không nán lại quý xá được. - y nhìn Uônt với một

nụ cười lạnh lẽo. - Tính mister Côrleône là có tin gì không hay cứ phải được biết ngay kia.

Lúc đứng đợi xe ở dãy cột sáng rực ánh đèn pha trước nhà, Haghen thoáng thấy hai bóng đàn bà chui vào chiếc limousin dài ngoằng đậu ngoài lối vào. ĐÓ chính

là hai người hấn thấy ban Báng ở phòng khách của Uônt:

bà mẹ và cô bé thiên tiên mười hai tuổi có những món tóc vàng óng ả. Có điều cái miệng xinh xắn của con bé bây giờ sưng vù thành một cục dị dạng.

Đôi mắt xanh

thầm trở nên lơ dờ, đôi chân thon dài cứ khuyu xuống đá vào nhau như con ngựa què lúc nó bước xuống chỗ chiếc xe đang mở sẵn cửa đứng chờ. Mẹ nó đỡ nó ngồi

vào ghế xe, ra vẻ bề trên ghé vào tai nó rít lên một câu gì đó Sau đấy mẹ quay lại nhìn xéo qua mặt Haghen một cái rất nhanh; cặp mắt ác diệu của mẹ lóe lên đặc

thắng. Một chớp mắt sau mẹ cũng mất hút luôn trong xe.

Hóa ra y không được mời đi máy bay là vì thế đấy, Haghen nghĩ. Hai mẹ con mù này cùng đi với lão chủ hãng phim mà. Để thằng khốn Uônt kia có đủ thời gian nghỉ ngơi và làm thịt con bé con. Hay ho cái nỗi gì mà Giônni lại ham chôn này chứ Biết làm sao được, đành phải chúc hấn may mắn vậy - mà cũng chúc cả thằng Uônt luôn.

Pôni Gattô ghét cái kiểu làm ăn ào ào được chẳng hay chớ, nhất là khi phải dùng đến nắm đấm. Hấn thích làm cái gì cũng phải nhắm trước kĩ càng đâu đấy. Hơn nữa lại một việc như việc hôm nay - thực ra gọi là việc cũng không đáng, chỉ là dạy cho hai thằng càn quấy thôi nếu lơ là hư hỏng thì chưa biết chừng chết dờ.

Vừa nhắm nháp bia, hấn vừa liếc mắt xem chừng hai thằng chó con tán tỉnh mấy con bán ba. Pôni Gattô đã nắm rành rẽ mọi điều về hai thằng chó nhách - một thằng là Giêri Vagnơ, thằng kia là Kevin Munan, hai cậu ấm con nhà, hai mươi tuổi, to con, đẹp trai. Bọn này đang nghỉ hè, khoảng nửa tháng nữa mới vào lại trường. ả hồ quen biết thân thể nên được đút vào đại học để trốn

lính chứ học hành gì hai thằng này . Cứ chơi đi, chẳng còn được mấy nổi nữa đâu.

Pôni Gattô chúa ghét bọn con ông cháu cha trốn quân dịch, tuy chính gã cũng là dân trốn lính. Hai mươi sáu tuổi khỏe như trâu, không vợ con, không học hành gì hết mà được hoãn dịch vì kém sức khỏe mới hay. CỐ giấy chứng nhận y tế bị bệnh thần kinh, có bác sĩ nhà nước kí tên đóng dấu thì còn lính tráng gì nữa Bệnh thì bịa, nhưng giấy thì thật, do xếp Clemenxa thừa cho.

À ời là cho, nhưng phải đổi bằng một mạng chứ ít ỏi gì.

Clemenxa dặn phải làm việc hai thằng này ngay trước khi chúng tự trường. Thế quái nào mà lại phải tẩn chúng giữa ả iu York nhỉ Cái lão Clemenxa này có hơi một tẹo cũng dặn đi dặn lại từng li từng tí - cứ ra lệnh rồi để người ta làm thế nào thì làm có phải hơn không. Đấy, bây giờ mà hai thằng ranh khênh được mấy con chọi con kia cùng tẩu đi thì có phải mất đứt buổi tối của người ta không?

Vừa hay gã nghe một con bé cười the thé:

- Đùa! Lên xe với anh ấy à? Thôi xin anh đi, lại phải đi nhà thương như con bé gì hôm nọ thì hư người chứ còn?

Giọng con bé đánh đá, sắc bậc kiêu kì. .

Pôni Gattô chỉ cần có thế. Gã uống nốt bia và bước ra đường. Mười hai giờ hơn rồi. Hiện trường cứ như đặt sẵn không bằng. Chỉ mỗi một quán bar còn đèn, các tiệm rượu khác đều đã đóng cửa sạch. Xe tuần cảnh đã có Clemenxa lo. Chừng nào chưa có tín hiệu qua máy bộ đàm thì chừng đó còn chưa có xe đến, mà có đến nó cũng còn đứng đình chân.

Pôli đứng tựa lưng vào cửa chiếc Chevrolet đậu bên vỉa hè. Ghế sau chồm chồm hai thằng, to như hai con voi mà ngồi kín thế, chẳng trông thấy đầu cả. Pôli dặn:

Hể bọn nó ra là làm liền.

- Liền chứ chả liền, đang ngứa ngứa tay chân đây.

Clemenxa đưa cho gã hai tấm ảnh lấy trong hồ sơ của cảnh sát bảo hai thằng kia hay vật vờ ở quán này bắt gái. Pôli lựa trong nhóm một cặp ưng khuyến, bảo cho

chúng biết mặt "mặt hàng", đồng thời dặn "sửa chỗ nào, chỗ nào chữa ra.

Không đánh vào đầu, vào gáy- tóm lại là cấm đi quá đà. Còn thì không việc gì phải khách khí cả.

À hưng có một điều kiện, - Gattô dặn vót.- ả ếu các cậu ắm nằm viện dưới một tháng thì xin hai chú lại về ôm vô lăng xe tải.

"Hai chú chui ra khỏi xe. ả ghê nghiệp hiện tại là chuyên viên đâm đá .

Trước đây cả hai đều là võ sĩ, nhưng tiếng tăm rồi cuộc vẫn không vượt ra ngoài phạm vi các

câu lạc bộ vét đĩa của mình, vừa may được Xônni giúp cho làm chút đỉnh kiếm ăn. Bây giờ chúng sống khá rồi Lẽ dĩ nhiên cả hai đều hăng hái chứng tỏ mình không phải hạng vô ơn.

Lúc Giery Vagno và Kevin Munan hiện ra ở cái khung cửa quán bar thì cả hai cậu ấm đã vừa vặn đúng độ

Pôli đang mong. Bị con chọi con cho một cú ê mặt, hai cậu ấm nổi cục nổi hờn. Pô li Gattô uể oải dựa cửa xe xì một tiếng cho luôn một câu

Ê tay chơi, bị xoi guốc hả? :

Hai cậu ấm bèn xô đến luôn. Thằng này mà đem xả xui thì nhất. Thấp bé, còm nhom như con cây hương, đã thế lại còn lão kiếm chuyện trước. Hai cậu chạy xầm xầm đến ra tay luôn, bất thành linh có hai thằng phía sau túm tay rồi cứ thế mà vặn. Đàn anh Pôli thành thạo nhanh nhẹn xô vào tay phải nắm đấm chì đặt làm riêng có mấy hàng gai sắt. Pôli làm ăn rất bài bản, mỗi tuần ba lần gã đi tập đều đặn mà. Chỉ một phát là

Vagno đập mũi. Cậu ấm rũ xuống như tàu dừa héo. Trước sau vừa vặn năm giây. Bây giờ đến lượt Kevin Munan, cậu này cũng phải sửa ngay kéo lại kêu ca ganh tị. Một võ sĩ giải nghệ tay to như lưỡi cào giữ chặt cu cậu, tay kia gập lại xiết ngang

cổ làm cậu chàng không kêu nổi lấy một tiếng.

Pôli Gattô chui tọt luôn vào xe và mở máy. Trong lúc đó hai thằng ung khuyến đang làm tái lãn chú Munan.

Hai đứa làm việc hay đến phát sợ, như thể chẳng đi đâu mà vội cả. Sau mỗi đòn, tiếng xương lợi thịt rách nghe mà phát ón. Gattô thoáng trông thấy mặt Munan. Mặt

thế bố ai biết được ai. Hai thằng bỏ Munan nằm còng queo trên hè phố và bắt tay vào Vagno. Đúng lúc ấy thì Vaglor lồm cồm dậy được và bắt đầu kêu cứu. ả ghe tiếng

kêu có ai đó trong bar thò đầu ra. Phải lẹ tay lên mới được Vagno ăn một đòn quí xuống. Một chàng vặn tay cu cậu và cho một gối vào lưng. CỐ gì đó kêu đánh các

một phát và tiếng rống thất thanh của Vagno khiến cho các cửa sổ dọc phố theo nhau mở ra. Bây giờ thì hai thằng làm rất nhanh. Một thằng kẹp đầu cu cậu giữa hai bàn tay và nâng cậu chàng hăng chân khỏi mặt đất thằng kia giã giò liên hồi vào cái bìa bất động. ả gười từ trong bar ủa ra nhưng không ai dám dây vào. Pôli Gattô giục:

- Thôi đủ, chuẩn đi!

Hai thằng ung khuyến phóng tọt lên xe; Pô li nhún hết ga. Sau này sẽ có ai đó tả lại hình dạng chiếc xe, một người khác sẽ nhớ cả số xe nữa, nhưng sự việc chỉ đến đó là hết. Biển số là gờ trộm của một chiếc xe khác ở California lên, còn Chevrolet đen ở ả iu York này ít nhất phải mười vạn chiếc.

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền Chương 2()

sáng thứ năm, Haghen vào Văn phòng luật sư của mình trong thành phố. Y tính làm bù, sắp xếp giấy má cho trật tự, làm rõ toàn bộ sự vụ để chuẩn bị ngày mai hội đàm với Xôlôđô. Đây là việc sinh tử nên y xin ông Trùm dành hẳn buổi chiều để thảo luận cái đề nghị làm ăn Xôlôđô sẽ đưa ra cho gia đình Côrleone mà bên ông Trùm đã nắm được. Đúng, phải biết rõ tận chân tơ kẽ tóc để không còn gì ngoài lẽ quấy rầy y trong cuộc hội ý sơ bộ với ông Trùm. ông Trùm không hề tỏ ra ngạc nhiên lúc Haghen từ Los Angeles trở về vào tối thứ ba và thuật lại kết quả cuộc hội đàm giữa y với Uônt. ông thốt lên:

"infamita"- đó là tiếng ông hay dùng thể hiện sự ghê tởm tột độ. Cuối cùng, ông hỏi Haghen một câu:

Mày thấy thằng cha đó có cứng thật không?

Haghen im lặng, cố nắm bắt ý nghĩ của câu hỏi.

Suốt mấy năm qua y đã kịp thấy ra rằng ông Trùm khác xa phần lớn mọi người, trong cách ăn nói của ông cũng khác nữa. Uônt có gai gạnh không y CỐ sức mạnh ý

chí không ? Cái đó thì có, nhưng không phải ông Trùm hỏi thế. Thằng cha chủ hãng phim có đủ gan không ? có ngăn người ta bắt nạt không ? CỐ đủ quyết tâm gồng

mình gánh chịu những thiệt hại do sự đình đốn ngoài trường quay và vụ bê bối với tay kép nhất nghiệp ngập của lão gây ra nếu bị vạch mặt không ư?

Khoản này có

lẽ cũng đủ. ả hưng vẫn không phải là cái ý ông Trùm muốn nói. Cuối cùng Haghen đã tìm được cách giải mã đúng đắn: Giốc Uônt có đủ cứng để dám đem tất cả đặt lên chiếu bạc, đánh liều tất cả để báo thù - vì ngoan cố, vì danh dự không?

Haghen mỉm cười. Rất hiếm khi y cho phép mình đáp lại ông Trùm bằng một câu đùa, nhưng lần này thì không nhịn được:

Bác muốn hỏi hần có phải là dân Xixili không chứ gì? - ông Trùm hài lòng gật gù chứng tỏ đã biết ý định của câu đùa và tán thành cách hiểu của y. -

Không Vậy thì không, - Haghen nói:

Chỉ có thế ông Trùm.ngẫm nghĩ không lâu. Chiều thứ tư ông đã gọi Haghen lên và ra mệnh lệnh cần thiết.

Haghen nhảy cẫng như con ghé con chạy đi thực hiện mệnh lệnh. Y hoàn

toàn tin rằng ông Trùm đã phá giải được vấn đề hóc búa và sáng mai thế nào lão Uôat cũng phải gọi điện đến mà thông báo rằng vai chính trong bộ phim của lão sẽ về tay Giônni ...

CÓ điện thoại thật nhưng hóa ra là giọng Amêrigô Bônaxêrôt. Giọng lão nghẹn ngào vì biết ơn. Xin mister Haghen thừa lại với ông Trùm rằng lão đến chết vẫn không hết ơn ông. ông Trùm có cần gì cứ bảo thằng Amêrigô này một tiếng, hắn sẽ làm hết. Lão sẵn sàng hiến cả tính mạng cho BỐ Già, cầu chúa ban phước cho ông. Haghen hứa sẽ thừa lại.

Tờ Wailynews dành hẳn hai trang giữa đăng ảnh Giêri Vagno và Kevm Munan sau trận đòn thù. Tay phó nháy sành điệu và cố gắng ra trò nhìn hai đồng bầy nhảy trên vỉa hè chẳng còn thấy bộ phận gì cho ra con người cả. Tờ báo đưa tin rằng không hiểu làm sao hai cậu ấm lại thoát chết nhưng chưa rõ còn phải nằm viện mấy tháng và phải cần đến bao nhiêu ca giải phẫu chỉnh hình. Haghen ghi lại để nhớ. phải nhắc Clemenxa tìm cách gì để tuyên dương Pôli Gattô. Thằng này xem ra biết việc đây

Công việc túi bụi suốt ba giờ liền Haghen cầm đầu thanh toán đồng giấy má, nhấp hết các con số kế toán và lời lãi của việc buôn bán bất động sản, của việc nhập

khẩu dầu ăn, của hãng thầu xây dựng thuộc về ông Trùm. Hiện nay chưa được phân phát lắm, nhưng chiến tranh đã kết thúc rồi, kể từ nay mỗi cơ sở trong số đó sẽ phải là nguồn thu nhập dồi dào mới được. Haghen đã quên bém mắt Giônni Phôntein và những chuyện đau đầu của hắn thì cô thứ kí báo rằng có điện thoại từ Califomia gọi đến. Hồi hộp đến lạnh lưng, Haghen cầm ống nghe:

- Haghen đây!

Giọng bên đầu dây đằng kia toang toác chối tai đến không nhận ra nổi:

ĐỒ dòi bọ hôi thối, Uônt hét the thé : - BỐ mày nhốt hết chúng mày vào nhà đá bây giờ. Mất bao nhiêu bố mày cũng chơi, phen này chúng mày rũ tù cả đám. Cái thằng Giônni Phôntein, ông cứ phải cho không ngóc đầu lên nổi mới hả, mày nghe ra chưa, quân Italia dê tiện kia

Haghen nói ngọt xớt:

Thằng em là người Đức lai Irland cơ ạ. lại ngưng một lúc lâu, sau đó trong ống nghe có tiếng xoạch một cái - Uônt bỏ máy. Haghen cười khẩy. Uônt không dám nói lời nào động đến don Côrleône. Tài năng đã được công nhận. Giác Uônt quen lệ ngủ một mình từ mười năm nay, từ ngày vợ trước của lão qua đời. Cái giường mười người nằm lọt, còn buồng ngủ thì dùng để quay cảnh vũ hội cũng còn rộng chán ấy thế mà lão vẫn ngủ một mình.

Đâu phải lão chê đàn bà, già khú để nhưng lão còn hăng máu lắm. CÓ điều không chơi cái kiểu áp hơi suốt đêm tổn thọ, một hai tiếng lúc chập tối là đủ,

mà phải là

thứ gái non, cỡ chanh cốm ấy, thì mới gọi hứng nổi.

Sáng thứ năm đó không hiểu sao lão thức giấc sớm. Ắt goài trời đã sáng, nhưng trong phòng ngủ vẫn còn mờ mờ như sương mi trên nội cỏ. Xa xa mé cuối

để tiếp lão Lão có tất cả những gì mà tiền bạc và quyền thế đem lại để tô điểm cuộc đời. Có họa là điên mới đem cuộc sống như vậy ra đặt lên chiếu bạc chơi vì một ham muốn không đâu. Chà, thằng Côrleone kia, bỏ mày mà tóm được mày? Không biết tội giết ngựa thì luật pháp sẽ xử thế nào nhỉ? Lão phá lên cười sằng sặc, cười điên dại, khiến ông thầy thuốc và đám đầy tớ cứ trở mắt lên sợ sệt nhìn lão. Sau đó lão chợt nghĩ ra một điều khác Vì chuyện một thằng cuồng nào đó chơi lão một cú điếng người mà từ nay khắp vùng California này người ta sẽ cười lão thối mũi mắt. Đành thôi vậy. Và nữa, có thể chúng sẽ chẳng giết lão. Biết đâu chúng còn có mưu đồ gì đó tai ác, khủng khiếp hơn.

Uông bắt đầu sai phái. Lão cho khởi động guồng máy đâm thân cận của mình. Bọn đầy tớ và ông bác sĩ bị buộc phải thê im lặng, nếu không muốn lão nổi cơn lôi đình. Giới báo chí được thông báo rằng con ngựa đua Khartum danh tiếng đã chết vì một chứng bệnh lạ mà nó nhiễm phải trên đường từ châu âu về. Xác nó đã được bí mật chôn trong trang trại AU.

Sáu giờ sau đó ông đạo diễn dàn dựng gọi điện mời Giônê Phôntein sáng thứ hai đến nhận vai.

Tối hôm đó Haghen đến ông Trùm để chuẩn bị cho cuộc gặp Xôlôđô ngày mai, một cuộc gặp gỡ hết sức quan trọng. Don Côrleone cho gọi luôn cậu cả - Xônni đứng

đó, mệt mỏi nhăm nháp uytxki, bộ mặt nó thiếu não. Lại đi mò con bé phù dâu rồi, Haghen nghĩ thầm, đẹp mặt chưa?

ông Trùm ngả người trên ghế hút xì gà. Thứ xì gà Di ả obili này ghê quá, Haghen đề nghị ông hút Havana, nhưng ông Trùm chê gắt cổ, chê ho. Đành phải để nguyên hộp Di ả obili đấy vậy.

- Mình đã có hết các chi tiết cần biết chưa - ông Trùm hỏi.

Haghen mở cặp giấy tờ. không có gì đặc biệt hết, chẳng qua chỉ là mấy dòng sơ sài đánh dấu những chỗ quan trọng cho khỏi quên.

- Xôlôđô đến nhờ mình, - Haghen nói. - Hẳn sẽ đề nghị mình chung vốn, cỡ một triệu trở lên, cộng với việc che chắn pháp luật. Ắt hư vậy mình sẽ được ăn chia, nhưng bao nhiêu chưa biết. Đứng sau Xôlôđô là gia đình Tattglia, bọn này cũng có phần. Vụ này là ma túy.

Xôlôđô đã có mối lấy bên Thổ ả hĩ kỳ là nơi trồng thuốc phiện Hẳn chuyên từ đó sang Xixili. Việc này không có gì khó. ở xixili nhựa thuốc phiện sẽ được chế biến thành heroin ắt ếu cẩn thận thì có thể làm morphin thôi cho

chắc ăn. Tuy vậy? chế heroin ở Xixili cũng tuyệt đối an toàn. Cái khó nhất là đưa heroin vào đây và đem bỏ mỗi Hơnon nửa hân cũng ngần vốn, triệu bạc không phải là vỏ hên dễ nhất.-Haghen nhận thấy don Côrleone nhàn mặt, - ông không chịu được cái kiêu văn chương dờ dẩn trong việc làm ăn. Haghen vội nói tiếp:

xôlôđô có biệt hiệu là "Thằng Thỏ vì hai lí do. Thứ nhất - hân sống ở đó nhiều năm và nghe đâu có vợ con bên ấy. Thứ hai - nghe nói hơi tí hân lại rút dao, ít ra thì ngày còn trẻ hân chơi dao rất ác. ả hưng chỉ để giải quyết công việc và chỉ trong trường hợp hân bị bức bách.

Không có tiếng và không chịu lép ai hết. Hân là đứa có vết hai lần ngồi, một lần ở Italia một lần ở Mĩ, có tiếng là chân chạy ma túy. ỡ có chuyện gì thì đây là cái lợi

của mình. Vì hân bị coi là đầu chòm, lại có vết nữa, nên không thể là nhân chứng trước tòa được. Ờu Mĩ hân cũng có vợ và ba con, ăn ở tử tế. Hân sẵn sàng ngồi bất kể bao lâu nếu biết chắc rằng vợ con được bảo đảm không lo thiếu thốn.

Don Côrleone bập xì gà và hỏi:

Mày nghĩ sao, Xantinô?

Haghen biết thừa Xônni nghĩ sao rồi. Hân đã chán làm chân chạy vật. Hân muốn tự tay sắp xếp công việc kia. Một công việc đại khái như Xôlôđô đề nghị.

Xônni hợp một ngụm uyếtcki.

Món cơm rang này có ăn lắm, - hân nói: - ả hưng cũng dễ gây, gây là lệnh hai chục năm như chơi. Con nghĩ nếu đừng thò tay vào mà chỉ chịu bảo đảm che chắn và xuất vốn thôi thì có lẽ cũng nên làm.

Haghen nhìn hân tỏ ý khen. Chơi được đây.Hân nhấn mạnh những điềm ăn trông thấy loại như hân thì đó là cách đúng đắn nhất.

ông Trùm lại bập xì gà:

mày sao, Tôm?

Haghen định bụng nói thẳng hết. Y đã hiểu..rằng ông Trùm sẽ từ chối Xôlôđô. Và Haghen nghĩ đây là một trong số rất ít lần ông Trùm tính không hết. ông không

chịu nhìn xa.

- ả ào, Tôm, - ông Trùm động viên y.- ả gay cả consiglieri người Xinli

Chính công nhiều khi còn không đồng tình với ông chủ cơ mà.

Cả ba cùng bật cười.

Cháu nghĩ bác nên nhận lời là hơn,. - Haghen nói.

- Vì sao thì khỏi phải nói nữa. Và cái chính là ma túy rất có ăn, ăn nhất trong các món. ả ếu mình không ăn thì bọn khác ăn, cánh Tattglia chẳng hạn. Càng ăn nhiều nó càng mạnh sức, sẽ có cả ảnh hưởng trong chính giới cả đối với

cảnh sát. Sau đó sẽ đâm chân mình và tĩa dần những thứ mình đang có trong tay. Đại khái như trên quốc tế cũng vậy nước này có súng thì nước kia cũng sắm. Ắt O mà mạnh về kinh tế rồi thì sẽ trở nên nguy hiểm cho mình. Mình nắm sòng bạc và nghiệp đoàn, hiện nay đó là chủ lực của mình. Ắt hưng sắp tới chủ lực sẽ là ma túy. Cháu cho rằng phải nhảy vào, nếu không, mình có nguy cơ sẽ mất tất cả những gì đang có Không phải ngay bây giờ - nhưng mười năm nữa chắc chắn sẽ mất.

Xem ra cái đó đây gây được ấn tượng cho ông Trùm.

ông lại bập thuốc và nói khẽ:

Đúng.- mà cái đó mới là cái tối quan trọng.

ông thở dài và đứng dậy.

- vậy là mai mấy giờ thằng tà đạo ấy đến đây?

- Mười giờ sáng, - Haghen phấp phồng hi vọng. Biết đâu ông Trùm lại bắt đồ đổi ý.

- Vậy mai hai đứa tới đây luôn, ông Trùm nói:

ông đứng dậy và kéo tay thằng con :

- Xantinô, ít ra hôm nay mày phải ngủ lấy một tối, trông mặt thấy khiếp quá.

Hãy biết thương lấy cái thân, có ai trẻ mãi được đâu.

Thấy bố tỏ ra quan tâm săn sóc, Xônni đánh bạo hỏi một câu mà chính

Haghen cũng muốn hỏi, nhưng không dám:

- Bố, bố trả lời vụ này thế nào?

Don Côrleône rim cười:

Tao chưa có các dữ kiện, chưa biết hết các chi tiết thì trả lời cái gì được?

Hơn nữa, tao còn phải suy nghĩ ý kiến của hai đứa bay đã chứ. Ắt ỏi cho cùng tao có phải loại một chốc một nhát để có thể quyết định được đâu.

Rồi ông đứng đình đi ra, vừa đi vừa nhắc khéo Haghen:

HỒ sơ của mày có ghi cái khoản trước thế chiến thằng Xôlôđô này đã từng khai thác mãi dâm không Tôm? Ắt hư Tattglia đang làm bây giờ ấy mà? Ắt ếu thiếu thì ghi lại cho khỏi quên đây:

ông chỉ nhắc nhẹ một cái mà Haghen đỏ bừng mặt. Y đâu có quên. Y cố tình im đi đấy chứ. Coi như chuyện vặt mà. Chuyện vặt thật nhưng với BỐ Già thì khác. Xưa nay ông chúa ghét cái khoản infamlta Đưa vào thì có khi chỉ một tí thế thôi mà cả một dịch vụ làm ăn lớn bị ông sỗ toẹt không thương tiếc là phiền.

Thằng Thổ Xôlôđô trông thấp lùn, gân guốc, đen nhẻm. Quả thật hần giống người Thổ - cặp mắt đen ang ác mũi khoằm, mảnh như mỏ chim. Phong thái hần thật ung dung đàng hoàng.

Xônni đón hần ngoài cửa và đưa vào văn phòng. ông Trùm và Haghen đã chờ sẵn. Haghen suốt đời chưa thấy đứa nào đáng gờm như thằng này, không kể Luca Bradi.

Mọi người chào hỏi nhau. ả ếu ông Trùm hỏi thằng này có cứng thật không thì mình sẽ trả lời rằng có, - Haghen nghĩ bụng. ả gay cả ở don Côrleône cũng không có được cái sức mạnh ấy. Hơn nữa hôm nay trông ông Trùm cũng kém hứng. ông hơi bình dị quá. Kiểu chào hỏi của ông nghe cũng quê mùa quá.

Xôlôđô bắt tay vào việc ngay. Hấn nói thẳng việc này là ma túy. Mọi thứ đã được rục rịch rồi. Các vườn thuốc phiện bên Thổ ả hĩ sẽ đảm bảo cung cấp đủ số hàng năm.

Việc sản xuất morphin đã được bố trí xong ở Pháp. Sản xuất heroin tại Xixili tương đối bảo đảm. Đưa sang Mỹ phải phụ mất năm phần trăm hao hụt vì như cả hai bên

đều biết là FBI khó mà "lo" được. ả hưng lãi thì nhiều kinh khủng, mà hầu như không phải lo lắng gì cả.

- Sao ông lại hỏi đến chính tôi? -. ông Trùm lễ phép hỏi. - Tôi có gì đâu mà ông chiều cổ quá thế?

BỘ mặt đen nhem nhem của Xôlôđô không chút động đậy.

Tôi cần hai triệu tiền mặt, - hấn đáp. Và một điều kiện kém quan trọng hơn là cần một người có bạn bè thân thế nắm giữ các trọng trách. ả gười của tôi đôi khi cũng

sa bầy, cái đó không tránh khỏi. Tôi bảo đảm bọn này chưa hề có vết -như vậy ra tòa chúng sẽ được nung nhẹ. Tôi muốn là những đứa bị đánh chỉ phải ngồi cùng

lăm là hai năm. thế chúng mới chịu giữ mồm. ả hưng ả ếu chúng xơi mười năm hay hai mươi năm thì chưa dám nói chắc. ả gười có ba bảy loại người mà. Không chừng chúng tố ra rồi vạ lây đến những người khác quan trọng hơn. Đối với chúng tôi thì sự che chở của pháp luật là cái quan trọng số một. Tôi được nghe anh em truyền tụng là trong túi don Côrleône nhiều ông tòa hơn cả số xu trong túi thằng đánh giày mà.

Don Côrleône bỏ ngoài tai câu nói nịnh

Vậy phần ăn chia của bọn tôi là bao nhiêu? - ông hỏi.

Mắt Xôlôđô đáng lên.

- ả ăm mười phần trăm! - hấn đáp. ả gùng lại một chút, hấn rành thêm:

- ả ăm đầu khoảng ba hoặc bốn triệu. Sau đó phần của ông sẽ tăng hơn nữa.

Còn nhà Tattglia được chia bao nhiêu? - ông Trùm hỏi phớt tỉnh.

Xôlôđô trả lời:

- Tattglia sẽ ăn vào phần tôi. Tôi cần sự hậu thuẫn của bên đó.

ả ầy giờ mới thấy Xôlôđô hơi lúng túng một chút.

Biết vậy ông Trùm bèn gạn:

- ả ghĩa là bên tôi ăn một nửa mà chỉ bỏ ra chút vốn, lo che chắn pháp luật, ngoài ra không phải bận tâm gì cả có phải không

Xôlôđô cười:

- ă ếu hai triệu đô đối với ông Trùm chỉ là chút vốn thì đệ đây xin bái phục đại huynh.

ông Trùm bấy giờ mới từ tốn nói:

- Tôi đồng ý gặp ông, một phần vì chỗ quen biết giữa chúng tôi với nhà Tattglia, phần nữa vì nghe nói ông là người nghiêm túc. Tôi buộc phải từ chối đề nghị của

ông nên cũng muốn giải thích để ông được rõ. Đồng ý là vụ này lâu nhiều, nhưng cũng rất mạo hiểm. Chung vốn với ông việc này tôi lại gây nguy hiểm cho những

việc khác: Quả thật tôi có nhiều bạn bè nắm giữ các chức vụ chính quyền quan trọng, rất nhiều nữa, nhưng nếu biết tôi dính vào vụ này thì chẳng còn bạn bè gì

hết. Bài bạc họ coi là một tệ nạn thông thường, đại khái cũng như rượu chè vậy. ă hưng trong con mắt họ thì ma túy là một việc bẩn thỉu. Không, không, ông để tôi nói

đã ĐÓ là họ nghĩ vậy chứ không phải tôi. Tôi thì ai kiếm tiền cách nào tùy thích. Tôi chỉ muốn nói rằng với chúng tôi đề nghị của ông lợi bất cập hại nguy hiểm lắm. Đã mười năm nay gia đình chúng tôi sống yên ổn. Tôi không thể vì tham lợi mà bắt anh em phải mạo hiểm được.

xôlôđô bực lắm nhưng nếu hấn không đưa mắt liếc nhanh sang Haghen và Xônni để tìm sự ủng hộ thì không thể nhận thấy được. Hấn chậm rãi hỏi:

- ông Trùm sợ mất hai triệu bỏ ra chứ gì?

Don Côrleône cười khò:

- Đâu có ông đáp.

Xôlôđô dần thêm một bước:

- Cả gia đình Tattgha cũng đứng ra bảo đảm tiền Vốn của ông nữa.

Tới đó Xônni đã phạm một sai lầm khủng khiếp.

Vậy là Tattglia bảo đảm cho số vốn chúng tôi bỏ ra mà không đòi phần trăm chỗ này sao? - Hấn hỏi tò mò.

Haghen lạnh cả người. Hấn thấy ông Trùm lạnh lùng nhìn thẳng con cả khiến Xônni cứ ngớ ra hoảng hốt. Mắt Xôlôđô lại sáng lên, lần này thì có vẻ hài lòng. Hấn đã tìm thấy chỗ yếu trong pháo đài Côrleône. ông Trùm lại lên tiếng và thấy rõ cuộc hội đàm đến đây là hết:

Bọn trẻ cứ là được voi đòi tiên. Con nhà vô giáo dục quá đi mất. ă gười lớn bàn chuyện mà cứ nói leo, mà toàn nói bừa bãi chẳng đầu vào đâu cả tôi vốn thương

con, chiều quá đâm hư, xin ông bỏ quá cho. Vậy thế này, thưa ông Xôlôđô, tôi nói không là dứt khoát không. Tuy vậy tôi xin thành thật chúc ông vạn sự như ý. Chúng

ta có thể mạnh ai này làm, không vướng víu gì nhau cả. Tôi rất làm tiếc phải buộc lòng từ chối ông.

Xô lô dô cúi đầu bắt tay ông Trùm, rồi Haghen đưa hắn ra xe. Lúc từ biệt Haghen mặt hắn cứ trơ trơ như không.

Haghen trở vào, ông Trùm hỏi:

- Mày nghĩ thế nào về cha này

Hắn Xixili chính công, - y trả lời ngắn gọn.

ông Trùm trầm ngâm gật, sau đó quay sang thằng con, ông nói nhỏ nhẹ:

Xantinô, mày nhớ nhé, chớ bao giờ để cho người khác thấy được bụng dạ mày. Chớ bao giờ để lộ bài của mày ra cho người lạ nhìn. Tao nghĩ vì mày quần con bé kia quá nên đầu óc lảng quáng mất rồi. BỎ đi con ạ, dẹp đi mà lo làm ăn. Giờ thì mày đi đi.

Haghen nhận thấy bị bố mắng thoát đầu Xôni cứ thuận mặt ra, sau đó thành âm ỉ. Chẳng nhẽ nó tưởng qua mặt được ông già cái khoản lén phéng kia hay sao?

Chẳng nhẽ nó không hiểu nó đã làm một điều tai hại thế nào hay sao? Kiểu này Haghen không muốn làm quân sư cho don Xantinô Côrleône tí nào hết...

ông Trùm chờ cho Xôuni ra khỏi mới ngồi phịch xuống ghế. Haghen rót rượu hồi cho ông. Don Côrleône nhìn lên

- Gọi cho tao Lu ca Bradi, - ông ra lệnh.

Ba tháng sau, Haghen ngồi trong văn phòng luật sư của mình ngoài phố để làm vội cho xong việc, còn về sớm đi mua quà Giáng sinh cho vợ cho con.

Chuông điện

thoại réo làm y phải bỏ dở. Giọng Phôntein khoái chí hò hét nhắng nhít.

Phim quay xong rồi, cho chạy thử rồi (chạy đi đâu chứ, Haghen nghĩ bụng).

Hắn sẽ gửi biếu ông Trùm một món quà Giáng sinh búa bổ - hắn sẽ đích thân đưa về, có điều chưa xong việc, không làm sao chuồn được. Haghen sốt ruột nghe. Vẻ khả ái của Giônni không có tác dụng gì với y cả. Tuy vậy y cũng tò mò:

- Quà gì thế

Giônni tắc lưỡi:

- Bí mật? Biết trước mất thiêng còn gì

Haghen đâm chán liền, đợi Giônni lấy hơi là lịch sự cáo ngay.

Điện thoại lại réo, Haghen đành gật gật tờ giấy sang một bên. ĐÓ là Cônni.

Con bé ở nhà dễ thương bao nhiêu thì đi lấy chồng làm chuyện bấy nhiêu, suốt ngày ca

cầm về thằng chồng, hai ba hôm lại mò về nhà.

Mà thằng Carlo Ritdi chồng nó cũng chẳng ra gì. Bắt tài thất đức vô duyên.

CÓ mỗi cơ sở còn con để kiếm cơm mà cũng làm không xong. Lại còn lỗ nữa mới lạ chứ.

Đã thế lại hay rượu chè , cờ bạc và chơi gái vãng mạng, lâu lâu lại về đánh vợ. Con bé bầm bưng mà chịu, chẳng dám mách ai. Chỉ có với Tôm là dám than thở một ít.

May mà hôm nay nó gọi sang không phải để khóc lóc mà chỉ để hỏi xem nên mua quà gì cho bố mẹ với các anh. Quà của mẹ thì nó nhắm rồi. Tôm nói ra món nào Cồnni cũng ừ hứ, bực quá, phải quát cô ta mới thôi.

Thôi đành vứt mẹ hết giấy tờ đầy đả. Về thôi. Tôm mặc áo, vừa lúc đó lại có chuông điện thoại. Y cứ mặc kệ. ả hưng nghe cô thư kí nói là của Mai con gọi thì Tôm liền vui vẻ cầm máy.

- Tôm hả? Tôi và Kêi ngày mai định về ả iu York. Có chuyện muốn bàn với ông già trước Giáng sinh. Chuyện quan trọng đấy. Tối mai cụ có nhà không

- Yên chí, có đấy, - Haghen đáp. - Giáng sinh cụ không đi đâu đâu. Còn gì nữa không

Hỏi dò chuyện của Mai con cũng khó chẳng kém hỏi dò ông Trùm. . .

Không, - anh nói. - Giáng sinh thế nào chả tụ tập ở nhà, còn gặp nhau nhiều, đúng không

- Ừ - Haghen đáp. Mai con cúp máy luôn. Ghê không, không nói thừa một lời.

Haghen nhờ cô thư kí nhắn lại vợ y rằng y sẽ về muộn, nhưng sẽ về trước bữa tối. Y ra đường và rảo bước về phía cửa hàng bách hóa. Có ai đó tự dưng đứng chắn

trước mặt y. Haghen kinh ngạc Xôlôđô.

Đừng sợ, có tí chuyện thôi, không có gì đâu, - Xôlôđô nói khẽ và cầm tay Haghen. Cánh cửa chiếc xe đồ bên lề đường bật mở. Xôlôđô nói quả quyết:

- Có chuyện cần, anh ngồi vào đây.

Haghen giật tay ra. chưa kịp sợ, chỉ mới hơi bực.

- Tôi đang vội, - y nói.

Sau lưng hắn mọc ra hai thằng. Chân Haghen tự nhiên muốn quì.

- ả gọi vào xe đi, - Xôlôđô nói nhẹ nhàng. - Tôi muốn giết chú thì chú đã tiêu rồi. Cứ tin ở tôi.

- Tin Xôlôđô?... Haghen chui vào xe.

Mai con Cờleone bị Haghen. Thực ra anh đang ở ả iu York, cách văn phòng của Haghen có vài bước.

Anh gọi từ khách sạn Pennsylvania đến. Anh bỏ máy xuống, Kêi Adamx cũng đập tắt điều thuốc.

- A, nói phét nhá!

Mai con ngồi i xuống mép giường cạnh cô .

- Tại em đây thôi, bé con ạ, ở nhà anh mà biết mình ở đây thì - a lê , về ngay. Thế là hết đi ăn uống, hết xem hát, còn ngủ với nhau thì khỏi phải bàn, nghĩ

khỏe. Về

nhà ông già biết mình nợ kia với nhau là chết.

Anh choàng tay và hôn đôi môi ngọt lịm của cô. Mắt Kêi nhắm lại. Hạnh phúc đây, hạnh phúc là thế này đây Mai con nghĩ thâm. Mấy năm chinh chiến ở chiến trường Thái Bình Dương, trên những hòn đảo quái ác kia, lăn lóc trong bùn, trong máu, anh thường mơ về một người con gái như Kêi. Đẹp như Kêi. Một tấm thân ngà ngọc, mảnh dẻ như Kêi. Kêi mở mắt và ghi đầu anh vào lòng.

Hai người yêu nhau mãi đến lúc phải ăn tối đi xem hát. Đi qua dãy cửa hàng đến đoạn sáng trưng đầy quà Giáng sinh, Mai con âu yếm nói:

- ồ ào, em thích gì anh mua tặng.

Một mình anh là đủ, - cô đáp. - Mà ông bà già anh có chịu em không

- Cái đó không lo, - anh nói. - Chỉ ngại ông già em thôi ồ ới thật lắm lúc anh muốn đổi quách họ đi cho rảnh nợ. ồ hưng suy cho cùng đổi hay không cũng thế thôi Còn em thì dứt khoát là theo họ anh đây chứ?

- Dứt khoát, - Kêi nói nghiêm túc.

Hai người quyết định Giáng sinh này sẽ cưới - lặng lẽ không ồn ào, chỉ lấy hai người bạn đi làm chứng rồi đăng kí là xong, mọi khoản khác miễn hết. ồ hưng Mai con cứ nhất quyết muốn cho bố biết. Tất nhiên ông sẽ không phản đối, miễn đừng có giở trò giấu giấu diêm diêm là được. Về bố mẹ mình thì Kêi không dám nói chắc. CỐ lẽ cưới xong cho ông bà biết cũng vừa.

Hai cụ chắc nghĩ rằng em có bầu, - cô nói.

- Thế em tưởng các cụ nhà anh không nghĩ thế chắc?

- Mai con hăm hứ.

CỐ một điều cả hai không đả động đến là chuyện Mai con phải cắt đứt với gia đình. Thực ra thế này Mai con cũng khá xa cách với người thân rồi, nhưng dù sao họ cũng thấy áy náy và khó nói. Trước khi học xong hai người sẽ chỉ gặp nhau thứ bảy và chủ nhật, cùng nghỉ hè chung. ồ hư thế sướng chán rồi...

ở nhà hát đang diễn vở nhạc kịch hài "Đu quay", có gã ăn trộm mồm loa mép giải khiến hai người cười đến vỡ bụng. Tan kịch về, trời se lạnh, Kêi nép sát vào người Mai con.

- Để cưới xong rồi anh mới bắt đầu đánh em, sau đó giả vờ "trộm sao đem tặng em" như người ta hát hồi nãy chứ gì?

Mai con bật cười:

- Anh sẽ đi dạy toán... - Một lát anh hỏi: - Hay mình đi ăn gì đó rồi hăng về phòng nhé? .

Kêi lắc, nhưng Mai con thấy đói. Thôi được, để gọi đem bánh kẹp lên phòng vậy.

Vào tiền sảnh, Mai con đẩy Kêi ra quầy báo:

- Chạy mua mấy tờ báo đi, em. Để anh lấy chìa khóa.

Anh đứng xếp hàng - sau chiến tranh - các khách sạn thiếu người phục vụ mà Cuối cùng lấy được chìa khóa, anh nhìn chung quanh tìm kiếm Kêi đứng bên quầy, tay cầm tờ báo. Anh bước đèn gần. Cô ngẩng đầu lên và anh thấy cô đang khóc.

Maicon! - Cô thẳng thốt. - Maik?... .

Anh giật tờ báo trong tay cô. Một tấm ảnh đập ngay vào mắt bố anh nằm sóng soài giữa lòng đường, dưới đèn lảnh láng một vũng máu. Phêrêđônggôi ở mép đường cạnh đó khóc nức nở: Mai con lạnh toát người. Không đau đớn, không sợ hãi - chỉ có hận tê tái.

Anh bảo Kêi:

Em lên đi. ả hưng rút cuộc anh phải dìu cô vào thang máy. Hai người đứng lặng trong ca bin. Vào phòng, Mai con ngồi xuống giường và giở tờ báo.

Anh đọc hàng tít:

vitô CÔRLEỒ ả E ả ả Đạn:

Ồ ả G CHỦ CÁC SỒ ả G BẠC Bị THƯỒ ả G ả ả ả G .

CÁC BÁC SĨ TIỂ ả H ả H PH ả ả THU ả ả DƯ ả ả SỰ

CA ả H PhỒ ả G C ả ả M ả ả CỬ ả ả C ả ả H Sát.

Có KH ả ả ả ả G ĐỒ máu LỒ ả .

Bây giờ chân Mai con mới bắt run. Anh nói:

- ông già còn sống, bọn khốn chưa hạ nổi cụ.

Anh đọc cả mẩu tin. ông Trùm bị bắn lúc năm giờ. ả ghĩa là lúc anh đang ôm ấp Kêi, đang ăn uống và bát phở với cô thì bố anh bị bắn gần chết. Mai con nghiêng răng ken két như đang lên cơn đau.

Kêi hỏi anh:

- Mình đến bệnh viện chứ anh?

Mai con lắc đầu:

Để anh, gọi. điện về nhà đã. Bọn bắn ông già phải toàn là những đứa liều lĩnh- biết cụ còn sống chúng sẽ điên lên làm bất cứ điều gì.

Hai số điện thoại trong nhà đều bận, mãi hai chục phút sau Mai con mới gọi được- Giọng Xôni trả lời:

- Tôi nghe đây. .

Xôuni tôi đây Mai con nói.

Xôuni thở phào nhẹ nhõm:

- Chà; bố khỉ, cả nhà đang lo sốt vó cho mày đấy.

Mày ở đâu đấy? Tao đã phái người đến cái phố tỉnh lẻ của mày xem mày thế nào

- BỐ làm sao rồi? - Mai con hỏi. - CỐ nặng không

- ả ả ả ả ả, bị trúng năm viên. ả hưng cụ gượng được.

- Giọng Xônni nghe hãnh diện thấy rõ. - Bác sĩ bảo cụ không chết đâu. Thôi,

tao đang bận túi bụi đây. Mày đang ở đâu đấy
- ở ở iu York, - Mai con đáp. - Anh Tôm chưa nói gì à?
Xônni ngập ngừng:
- Tôm bị vô. Vì thế tao mới lo cho mày, hiểu chưa
Vợ nó đang ở đây, vẫn chưa biết gì, cả cảnh sát cũng vậy Cứ tạm thế đã.
Bọn chó này đã tính trước cả rồi Về ngay và cấm không hò hê gì hết, rõ chưa
Rõ rồi. - Mai con đáp. - ả hưng bòn nào chơi biết chưa
Biết chứ, Xônni nói. - Chờ lát nữa Luca Bradi đến thì bọn kia chỉ có toi.
Mình đang nắm hết chủ bài mà.
Một giờ nữa tôi về - Mai con nói. - Tôi sẽ đi tắc xi.
Anh bỏ máy. Báo đã ra được ba tiếng rồi. Đài chắc cũng đã loan tin. Chẳng
nhẽ Luca không biết gì hết
Vậy Luca Bradi biến đi đằng nào Đúng lúc đó Haghen cũng đang nghĩ đến
chuyện ấy. Cũng chính câu hỏi ấy đang làm Xônni Côrleone điên đảo.
ả ăm giờ kèm mười lăm. ông Trùm đã kiểm tra xong sổ sách kế toán do tay
quản lí hãng nhập dầu ăn trình.
ông mặc áo và gõ nhẹ ngón tay lên đầu Phrêđô đang cúi mũi đọc báo.
- Báo tháng Gattô đưa xe ra, - ông nói. - Tao xong rồi, về thôi.
Phrêđô càu nhàu: .
Để con đưa xe ra. Thằng Pô li ôm - nó gọi điện báo bị cảm.
ông Trùm dăm chiêu nói:
Tháng này nó ôm ba lần rồi đây. Chắc phải tìm thằng lái xe khác. Mày bảo
Tôm luôn đi, tìm thằng nào khỏe khỏe một tí.
Phrêđô phân trần:
Thằng Pô li cũng được rồi. Ai chả có lúc ốm. Lái xe thì có gì đâu bố cứ để
con.
ả Ó đi ra. Qua cửa sổ ông Trùm trông thấy thằng con tắt tả qua đại lộ Chín
đến bãi đỗ xe. ông nán lại gọi điện cho Haghen, nhưng văn phòng không có
ai thừa.
ông lại gọi về nhà , nhưng ở đó cũng không ai nghe máy.
Bực thật. ông ngó ra cửa sổ. Chiếc Buick đã chờ sẵn trước thềm. Phrêđô
khoanh tay trước ngực, tựa vào cửa xe nhìn dân tình tíu tít mua quà tết. ông
Trùm cài cúc áo Tay quản lí mau mắn đưa bánh tô, ông cảm ơn và xuống
cầu thang - chả là văn phòng nằm ở tầng hai.
Trời mùa đông chóng tối, Phrêđô đứng dưng tựa cửa xe. Thấy ông già ra
khỏi nhà, nó đi vòng qua xe và ngồi vào tay lái. ông Trùm định mở cửa xe,
song lại thôi, bỏ
ra sạp trái cây ở góc đường. ít lâu nay ông có thói quen như vậy - mùa đông
thích nhìn các loại quả to mọng, đào và cam vàng ươm bày trên các sạp sơn
xanh trông

thật ngon lành. Lão bán hàng lằng xằng chạy tới đón.

ông không chọn gì hết, cứ thế giờ tay chỉ quả nào lấy quả ấy Chỉ một lần lão chủ sạp gần ông vì một quả đào hơi bị ủng. ông Trùm đỡ túi trái cây, trả tiền, lấy tiền trả lại và trở về xe. Vừa quay lưng thì ông trông thấy hai thằng từ góc đường nhô ra. ông hiểu ngay có chuyện gì rồi. .

Hai thằng mặc bành tô đen, mũ đen kéo sụp xuống tận mắt để khỏi bị nhận diện. ả hưng chúng không lường được phản ứng của ông Trùm chớp nhoáng đến thế ông ném túi trái cây đi và chạy bỏ về xe, nhanh khó ngờ so với thân hình nặng nề của ông, vừa chạy vừa hét:

- Phê đô Phê đô !

Mãi lúc ấy hai thằng kia mới kịp rút súng bắn.

Viên đạn đầu tiên găm vào lưng ông Trùm. Cảm giác giống như có ai cầm búa giáng thẳng vào giữa hai bả vai, nhưng bằng sức mạnh của ý chí, ông vẫn quăng mình về phía chiếc xe. Hai viên nữa trúng mông khiến ông đổ vật xuống đường. Hai thằng nhảy tránh qua những quả đào tung tóe trên mặt đường chạy đến để kết liễu ông. ả hưng đúng lúc ấy Phrêđô nghe tiếng bố hét đã nhảy ra khỏi xe - cả thấy mất chừng năm giây là cùng. Hai thằng lạ mặt bắn bừa vào thân hình nằm dưới mặt đường thêm hai phát nữa. Một Viên xuyên qua tay - may không vào xương, viên kia trúng vào bắp đùi chân phải. MẤY vết thương này đều không nguy hiểm lắm, nhưng máu chảy nhiều đọng thành vũng dưới lưng ông Trùm. Bảy giờ ông mới ngất đi.

Phrêđô nghe thấy bố gọi - bằng cái tên ông vẫn gọi nó lúc còn bé, - nghe thấy hai tiếng súng đầu tiên. ả Ó nhào ra khỏi xe và đứng sững, quên cả rút súng. ả ều hai

thằng kia muốn thì đã hạ nó như bõn, nhưng chúng cũng hồn vía lên mây rồi. Chúng lùi luôn vào sau góc phố để mặc một mình Phê đô với ông bố máu me đầm đìa. ả gười

đi đường lẫn hết vào các ngách cửa, ai đó nằm dán xuống đất số khác hốt hoảng túm cả đông với nhau.

Phrêđô rút cuộc vẫn không rút súng. ả Ó dường như đâm ngớ ngẩn, ngơ ngác chong mắt nhìn ông bố nằm sấp trên vũng máu đen - Phrêđô tưởng như cả ao máu.

ả gười nó chờ ra như thể bị bóng đè . ả gười từ tứ phía bắt đầu ngoi ngóp bò ra: ai đó trông thấy Phrêđô xỉu xuống, bèn kéo nó vào vệ đường và để nó ngồi lên vỉa hè. Một

đám đông xúm lại bên ông Trùm. Chiếc xe cảnh sát đầu tiên rú còi chạy tới, mọi người lúc đó mới giãn ra. Theo sát sau là xe của tờ báo Dai ly ả ews có máy bộ đàm. Từ trong xe, một tay nhiếp ảnh phóng ngay mấy ảnh trên chỗ ông Trùm đang nằm bám lia lịa... Xe cứu thương xò tới Tay nhiếp ảnh quay sang chụp Phrêđô đang ngồi

khóc hu hu - cái điệu nó bơi nước mắt nước mũi khắp cả bộ mặt đá đèo với cặp môi dày và cái mũi nung núc trông vừa là lạ lại vừa buồn cười. Cánh cá chìm liền nhào ngay vào đám đông, xe cảnh sát kéo đến thêm.

Một cảnh sát ngồi xồm bên Phrêđô mà hỏi nó. Phrêđô vẫn còn chưa lại hồn. Gã thám tử thọc tay vào túi nó rút ví ra. Gã liếc mắt nhìn qua bằng lái của hắn và huýt sáo gọi tay cùng đi. Trong chớp mắt toán cá chìm làm hàng rào tách Phrêđô khỏi đám đông. Gã thám tử mò trong bao da dưới nách nó lấy ra khẩu súng tự động.

Phrêđô được xốc dậy và đẩy lên một chiếc xe không mang biển số. Chiếc xe rô máy chạy, xe nhà báo bám dính theo sau. Tay nhiếp ảnh bấm lia lịa - chụp mọi thứ mọi người.

Trong vòng nửa giờ sau vụ mưu sát, Xôuni Côrleône nhận liên tiếp bốn cú điện. Đầu tiên là thám tử Giôn Philipx. Tay này ăn Lương của nhà Côrleône và có mặt trong toán cá chìm đến hiện trường sớm nhất.

- ông có nhận được giọng tôi không - Gã hỏi.

Được - Xôni đáp. Hắn đang mơ màng thì bị vợ dựng dậy nghe điện.

Philipx nói hấp tấp:

- CỐ kẻ bắt ông cụ nhà ở trước văn phòng. Cách đây mười lăm phút. Cụ bị nặng nhưng còn sống, đã được đưa đến nhà thương Pháp rồi. ông Phrêđô hiện đang ở trong bốt quận Chebù. Bao giờ được thả nhớ gọi bác sĩ xem cho ông ta. Tôi sẽ đến bệnh viện xem cụ nhà có thể nói gì được không. CỐ gì tôi sẽ báo ngay.

Xandra, vợ Xônni, không hiểu có chuyện gì mà mặt chồng bỗng dựng đỏ tía, mắt long lên sòng sọc.

- Gì thế anh? - Chị ta hỏi. Xônni phẩy tay quay đi che ống nói:

- Chắc chắn còn sống chứ

- Chắc chắn, - tay thám tử đáp. - Máu ra nhiều, nhưng thương tích có lẽ không đến nỗi nào. .

- Cảm ơn, - Xônni đáp. - Thường anh một thiên Tám giờ sáng mai nhớ ở nhà, sẽ có người đưa đến.

Hắn tì hai tay lên bàn cúi nhìn máy điện thoại. Hắn thu hết ý chí buộc mình phải ở lại. Hắn thừa biết điểm yếu nhất của hắn là máu điên, còn bây giờ chính là lúc nếu nổi máu điên lên là chết. Trước hết phải gọi Haghen đã. Hắn chưa kịp thò tay ra thì chuông điện thoại lại réo. Vừa nghe nói đó là phóng viên tờ Dai ly ews hắn úp luôn.

Gọi đến nhà Haghen thì chị vợ ra nghe. Xônni hỏi:

- Tôm về chưa?

Chị ta đáp:

- Chưa thấy. Khoảng mười lăm phút nữa mới về, tôi đang chờ cơm đây.

- Bảo nó gọi điện sang tôi ngay nhé, - Xônni nói.

Hắn cố gắng đánh giá tình hình cho thật tỉnh táo.

Cố nghĩ xem ở địa vị hắn, ông già sẽ hành động thế nào. Mới nghe đủ biết ngay vụ này chỉ có Xôlôđô, nhưng Xôlôđô không đời nào dám đụng đến một người như ông

Trùm nếu không có một thế lực mạnh đứng sau lưng.

À ghĩ chưa đến đâu cả thì chuông điện thoại lại đổ lần nữa. Giọng nói trong ống nghe nhỏ nhẹ gần như âu yếm, hỏi:

- Xantinô Côrleône phải không

Sao? - Xônni hỏi lại.

Tôm Haghen đang ở chỗ chúng tôi, - giọng kia nói.

Khoảng ba tiếng nữa chúng tôi sẽ thả, anh ta sẽ chuyển đề nghị của chúng tôi. Còn bây giờ xin chờ vọng động. Không nên gây thêm phiền phức vô ích.

Đằng nào thì

cũng là việc đã rồi, phải tỉnh táo mới được. Ai cũng biết tính anh nóng nên cứ phải dằn hờ thế, xin anh tự kiềm chế một chút.

Giọng nói nghe có vẻ chế nhạo. Có lẽ là Xôlôđô, nhưng chưa thật chắc lắm.

Xônni lấy giọng thật khỏ nảo nghẹn nghẹn đáp lại:

Được tôi sẽ chờ đợi.

Xôlôđô cúp máy. Xônni đưa tay nhìn chiếc đồng hồ vàng to dùng và ghi lại giờ lên tám vài trái bàn trắng cho khỏi quên.

Hắn sa sầm mặt ngồi phịch xuống chiếc ghế đầu bên bàn bếp.

Sao thế, Xônni? - Vợ hắn hỏi.

Hắn bình lãnh trả lời:

BỐ bị bọn nó bắn.

Trông thấy mặt chị chàng thất sắc, hắn nạt:

Khóc cái gì, còn sống. Chỉ đến thế thôi, không còn gì thêm đâu, đừng lo.

Hắn không hở chuyện Haghen. Chuông điện thoại lại réo lần thứ tư.

ĐÓ là Clemenxa. Giọng nói hỏn hên của lão béo nắc lên trong ống nghe:

- Mà biết tin ông gì chưa - Lão hỏi.

- ả ghe rồi, - Xônni đáp. - ả hưng chưa chết đâu.

Im lặng một lúc lâu, sau đó Clemenxa thở dài thườn thượt mấy hơi.

- ờn Chúa.

Rồi lão lo lắng hỏi lại:

Mày biết chắc đấy chứ? Tao nghe nói ông ấy chết ngay ngoài đường kia mà?

- Còn sống. - Xônni nhắc lại. Hắn căng tai nghe từng lời lão kia. ả ghe có vẻ xúc động thật sự, nhưng nghề của lão là phải đóng kịch cho giỏi mà.

- Bây giờ mày phải đứng ra cáng đáng công việc đấy, Xônni, - Clemenxa nói. - Mày bảo làm gì nào?

Chú đến đây đã, - Xônni đáp. - Đem luôn cả thằng Pô li nữa.

Thế thôi hả? - Clemenxa hỏi lại. - Hay đưa mấy thằng đến bệnh viện và sang

bên mày nữa nhé?

- Không cần, chú với thằng Pô li cứ đến đây, - Xônni nói. - Đến luôn nhé.

Im lặng: Clemenxa bắt đầu hiểu ra. Xônni làm ra vẻ thật tự nhiên:

Mà thằng quỷ nó biến đi đằng nào thế nhỉ? BỐ khi:

hắn có việc gì thế không biết?

Tiếng thở hổn hển trong ống nghe tắt lặng chần chừ một lúc. Clemenxa mới đáp:

- ă Ó ồm - nó bị cảm, phải nằm nhà. Chớm lạnh là ồm lên ồm xuống.

Xônni đồng tai lên ngay:

Mấy tháng lại đây nó ồm nghỉ việc mấy lần rồi?

Ba bốn lần gì đấy, - Clemenxa đáp. - lần nào tao bảo thay, phrêđô cũng gàn.

Thực ra chẳng có gì đáng lo ngại cả, mày biết đấy, mười năm nay mọi việc đều suôn sẻ cả đấy thôi

- Đúng thế, - Xônni nói. - Tôi đợi chú ở nhà ông già. ă hắt thiết phải đưa cả thằng Pôli theo đấy. Chú đi ngang đón nó luôn. ồm hay không, mặc kệ. Chú hiểu rồi chứ?

Rồi không chờ lão kia trả lời, hắn bỏ máy.

Chị vợ khóc không ra tiếng. Hắn liếc sang, khăn khăn dặn:

- ă gười mình có hỏi bảo gọi sang nhà bố cho tôi theo số điện riêng của cụ.

ă gười lạ thì bảo cô không biết gì hết. ă ều vợ Tôm gọi đến thì cứ nói nó đang có việc phải ở lại ít lâu.

Hắn ngừng lại một lát:

- CỐ gì thì cứ gọi cho tôi, nhưng chuyện vợ vẫn thì đẹp. Mà đừng có lo nữa, không sao đâu.

Hắn ra khỏi nhà.

Trời đã tối hẳn, gió thảng chập giật từng cơn. Xônni mạnh bạo bước vào bóng tối. Cả tám nhà trong nửa vành khuyên trên đường cây công viên đều thuộc về ông Trùm Côrleône hết. Hai nhà đầu tiên ở ngõ vào cho gia đình của bọn đàn em trung thành thuê; mấy đứa độc thân, cũng đàn em trong băng, thuê tầng một. Trong sáu nhà còn lại quay thành hình bán nguyệt, một nhà của Tôm Ha ghen, một nửa của Xônni, nhà thứ ba nhỏ bé xuềnh xoàng hơn cả dành cho ông Trùm. Ba căn nhà cuối cùng ông Trùm cho các bạn già cùng sinh tử trước đấy ở nhờ - lúc cần các chiến hữu sẽ ra đi không chần chừ. Cái góc công viên có vẻ hiên lành, nhưng thực ra lại là một pháo đài bất khả xâm phạm.

Tám nhà, mỗi nhà có một đèn pha nên cả vùng sáng rực - đỏ mà nấp nánh gì được. Xônni sang đường và mở cửa vào nhà bố mẹ bằng chìa khóa riêng.

Hắn lên tiếng gọi:

- Mẹ, mẹ đâu rồi?

Bà mẹ dưới bếp đi lên, kéo theo cả mùi ớt rán thơm lừng. Không để bà kịp

mở miệng nói câu nào, Xônni nắm tay bà ấn ngồi xuống ghế.

ả gười ta vừa tin cho con hay, - hấn nói. - CÓ điều mẹ đừng hoảng. BỐ đang nằm bệnh viện, cụ bị thương.

Mẹ thay đồ vào với bố một tí. Sẽ có xe đến đón mẹ. Được không mẹ?

Bà mẹ nhìn thẳng mặt hấn:

- ông ấy bị đạn hả? - Bà hỏi bằng tiếng Italia.

Xônni gạt. Mẹ hấn cúi đầu tỏ vẻ thành kính một chút rồi trở vào bếp. Xônni theo sau. Hấn nhìn bà tắt ga, bỏ cái chảo ớt rán dở xuống, rồi ra khỏi bếp và leo cầu

thang lên buồng ngủ. Hấn bóc vội miếng bánh, cặp thịt làm miếng sandwich ăn tạm, mỡ dầy hết cả ra tay.

Sau đó hấn vào văn phòng của bố ở trước nhà, mở ngăn tủ bí mật và lôi ra một máy điện thoại. ĐÓ là điện thoại riêng của ông Trùm, đăng kí với một tên giả theo một

địa chỉ giả. Việc đầu tiên Xônni gọi cho Luca Bradi.

Không có ai thừa. Thế là hấn gọi sang Brucon cho một caporegime khác là Texxiô, một người trung thành hết mức với ông Trùm. Xônni kể sơ cho lão biết việc xảy ra

và lệnh lấy năm chục thủ hạ tin cẩn. Một phần đưa sang bệnh viện, một phần sang đây, sang Long Bạch -có việc cần.

- Clemenxa cũng xuất quân rồi chứ - Texxiô hỏi.

- Tạm thời tôi chưa muốn dùng đến toán Clemenxa, Xônni đáp.

ả ghe qua Texxiô hiểu ngay, lão im lặng một lúc mới nói:

- Xin lỗi, Xônni, tao nói với mày chuyện này, tao chắc ông già mày cũng sẽ nói như tao thôi. Đừng nóng vội, tao không tin Clemenxa có thể phản bội.

- Cám ơn chú, - Xônni nói. - Tôi cũng không tin, có điều cứ phòng trước là hơn, phải không chú?

Ừ Texxiô đồng ý.

- Còn thế này nữa, - Xônni tiếp. - Thằng em tôi nó đang theo học ở Hanôvơ. Chú bảo đưa nào ở Boston sang đây đón nó về giúp. Để nó ngồi tạm ở đây đợi ít lâu

cho yên yên một tí đã. Tôi sẽ gọi điện báo cho nó hay.

Cũng là đề phòng thế thôi, biết đâu đấy.

- Được rồi, - Texxiô nói. - Tao lo việc xong sẽ đến ngay. Mày biết mặt bọn lính tao đấy chứ

- Rồi sẽ biết. - Xônni đáp và bộ máy.

Hấn đến một két sắt gắn trong tường và mở ra. Hấn lấy một cuốn sổ bìa da màu xanh đánh dấu trang theo vần chữ cái. Hấn lật một lúc và tìm đúng cái hấn đang

tìm. "Rồi Farren. 5.000, Giáng sinh". Bên cạnh là số điện thoại. Xônni quay

số.

- Falten hả?

- Tôi đây.

Xantinô Côrleône đang nói đây. Tôi có việc gấp phải nhờ anh. ả hờ anh kiểm tra lại hai số điện xem có ai gọi đến hay gọi di đầu trong ba tháng vừa rồi không.

Và hẩn đọc số điện của Pôli Gattô và Clemenxa.

- Quan trọng lắm, - hẩn tiếp. - ả ều hôm nay anh cho biết luôn thì Giáng sinh sẽ có thêm lí do mà vui chơi đấy

Còn bây giờ thì phải suy nghĩ, cân nhắc, nhưng trước hết phải gọi lần nữa cho Luca Bradi đã. Vẫn không có ai thừa - đáng sợ thật. Hẩn cố xua đi nỗi lo lắng. ả ghe bản tin xong thế nào Luca cũng mò đen thôi. Xônni ngả mình trên ghế bành. Một giờ nữa trong nhà sẽ không có chỗ mà chen, từng đứa phải có nhiệm vụ rõ ràng, nhưng mãi đến bảy giờ, lúc đã có thời gian để suy nghĩ, hẩn mới ý thức được rằng việc xảy ra nghiêm trọng đến mức nào.

Mười năm nay đây là lời thách thức đầu tiên đối với gia đình Côrleône, với quyền lực của nó. Rõ ràng đây là mưu kế của Xôlôđô, nhưng đồ thằng Xôlôđô dám đụng đến nhà này nếu không có ít nhất một trong ả gũ Đại Gia ả iu York. Chắc là nhà Tattgha. ả ghĩa là hoặc đổ máu, hoặc bỏ súng qui hàng, chịu theo những điều kiện của Xôlôđô. Xônni nhếch mép cau có.

Thằng Thổ xảo quyết đã tính hết rồi, nhưng số hẩn xui. ông Trùm còn sống nghĩa là phải đánh lớn. CỐ trong tay hung thần Luca Bradi, có các chỗ dựa thần thế và sức mạnh của gia đình Côrleône thì kết quả cuộc chiến thế nào khỏi phải nói nhiều. Xônni lại thoáng thấy lo. Thằng cha Luca Bradi này biến đi đằng nào thế nhỉ

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền chapter 3

Kể cả Haghen, trong xe có cả thầy năm người. Y bị nhồi vào ghế sau, bị kẹp cứng giữa hai thằng lúc này vừa tóm cổ y ngoài đường. Xôlôđô ngồi ghế trước. Thằng ngồi bên phải Haghen kéo sụp mũ của y xuống. Haghen chẳng còn nhìn thấy gì nữa.

Xe chạy không lâu, chỉ chừng hai mươi phút, rồi lúc ra khỏi xe, Haghen không biết mình đang ở đâu - trời lúc này đã tối. Haghen bị đưa vào một gian phòng nửa nổi nửa chìm và bị ấn ngồi xuống cái ghế làm bếp.

Xôlôđô ngồi bên kia bàn, bộ mặt đen nhem của hắn toát lên một vẻ ác diệu thể nào đó.

- Chú đừng lo, - Xôlôđô nói. - Tôi biết trong nhà Côrleone chú làm việc tri óc chứ không phải chân tay.

Tôi muốn chú giúp cả hai , cả bên chú, cả bên tôi.

Haghen đốt thuốc, tay y run bần bật. Một đĩa đem vào chai rượu rót ra tách cà phê đưa cho y. Haghen uống ừng ực. Y đã hết run, chân thấy đã cứng cáp.

- xếp của chú đã xa chơi hoàng tuyền, - Xôlôđô lên tiếng và im bật, - nước mắt Haghen túa ra đầm đìa.

Xôlôđô nói tiếp:

ông ấy bị hạ ngay giữa đường, bên cạnh văn phòng của mình. Vừa nghe tin, tôi lập tức di tìm chú luôn. Chú hãy giúp tôi thỏa thuận với Xônni.

Haghen nín thinh. Y ngạc nhiên thấy mình đau đớn đến mức ấy. Vừa tuyệt vọng, vừa khiếp sợ. Xôlôđô tiếp:

- Xônni có lẽ sẽ chấp nhận đề nghị của tôi, đúng chứ ? Chú cũng biết là vụ này ngon ăn. Ma túy có triển vọng sáng sủa lắm. Đây là một hũ vàng, chỉ một hai năm là mình phát lớn. ông Trùm lạc hậu với thời cuộc quá, thời của ông ấy qua rồi tuy ông ta chưa hiểu ra. Đau khổ mà làm gì - chết là hết, không thể cứu vãn gì được nữa. Tôi

sẵn sàng trở lại hội đàm, còn chú thì phải khuyên Xônni đồng ý.

Haghen nói:

- Không xong đâu. Xônni sẽ chơi chết bỏ...

Xôlôđô ngắt lời:

- Đây chẳng qua chỉ là máu nóng lúc đầu thôi. Phải khuyên giải anh ta mới được. Tôi được Tattaglia và tất cả những người theo ông ta giúp. Tất cả các gia đình khác Ôu ả iu York sẽ cố làm hết sức để tránh đụng đầu công khai.

Đánh nhau chỉ tổ hỏng việc mất người. ă ếu bọn tôi và Xônni dàn xếp được với nhau thì không một băng nào Ôu cả nước can thiệp vào hết - kể cả những bạn bè lâu đời nhất của ông Trùm.

Haghen nắm các ngón tay, chẳng nói chẳng rằng.

Xôlôđô ga gắm tiếp:

- ông Trùm xuống tay mất rồi, nếu không thì đã chẳng tài nào cho ông ta vào bẫy được. Các nhà khác không tin ông ấy bởi vì ông ấy chọn chú làm consiglion, mà chú thì không phải dân Xixili, ngay cả dân Italia cũng không phải nốt. ă ếu phải đánh lớn công khai thì nhà Côrleône đi đứt và ai cũng thiệt cả - kể cả tôi. Các mối của ông Trùm Côrleône trong giới chính khách đối với tôi quan trọng hơn tiền bạc. Chú thử nói chuyện với Xônni, với các caporegimes, cố giúp mọi người tránh đổ máu đi. .

Haghen đặt tách trà xuống, bọn kia rót rượu cho y.

Đề tôi thử xem, - y nói. - ă hưng thuyết phục Xônni không phải dễ. Còn Luca Bradi thì đến cả Xônni cũng chịu không trị được. ông nên coi chừng thằng cha này.

ă ếu tôi chịu làm mối lái cho các ông thì chính tôi cũng phải né hấn đấy.

Xôlôđô nói thân nhiên:

Luca đề tôi liệu. Chú cứ lo Xônuni và lũ con ông Trùm đi ă hớ nói bọn nó rằng nếu hôm nay mấy thằng đàn em tôi không bị tôi cấm chỉ thì chúng đã cho cả thằng Phrêđô mất sống. Căng nhau mà làm gì? Chú cứ bảo thằng Phrêđô còn tới giờ là ơn tôi đấy.

Cuối cùng thì Haghen đã trấn tĩnh được. Chỉ đến giờ y mới chịu tin rằng Xôlôđô không định khử y hoặc giữ y làm con tin. ă ỗi khiếp sợ lui ngay, Haghen cảm thấy hết sức nhẹ nhõm và đỏ mặt lên vì xấu hổ. Xôlôđô chăm chú theo dõi y, mồm tùm tùm ra ý thông cảm. .

Làm sao bây giờ? ă ếu không nhận làm thuyết khách cho Xôlôđô thì không chừng bị thịt mất. Mà sao lại không nhận. Y chẳng qua chỉ trình bày đề nghị của bọn kia một cách khôn khéo mà thôi, việc đó thì thằng consiglion nào chả phải làm. Và nếu cân nhắc cho kĩ ra thì Xôlôđô cũng không phải là không có lí. Phải ngăn chặn đổ máu giữa hai cánh Côrleône và Tattglia bằng bất kì giá nào. ă hà Côrleône cứ đưa đám ông Trùm tử tế xong quên hết mọi chuyện để bắt tay nhau mà làm ăn. Lúc nào có dịp thì hỏi tội thằng Xôlôđô cũng chưa muộn kia mà. .

Haghen ngược mắt lên - hình như Xôlôđô đã đi guốc trong bụng y. Thằng Thô cười mỉm. Bỗng Haghen tê điếng như bị điện giật. Có chuyện gì với Luca Brandi rồi? Tại sao Xôlôđô cứ ngồi cười mỉm trông đều thế ă hờ Luca Bradi đã phản thù rồi thì sao? Haghen nhớ lại hôm ông Trùm Côrleône cự tuyệt Xôlôđô, Luca Bradi sau đó đã được gọi đến gặp riêng ông Trùm, nhưng hai người nói gì với nhau thì không ai biết. ă hưng bây giờ không

phải lúc tra chuyện đó. Cốt sao thoát khỏi cái tổ quỷ này trốn về được Long Bịch, pháo đài kiên cố của gia đình Côrleône đã.

- Tôi sẽ cố làm được đến đâu hay đến đó, - y bảo Xôlôđô. - Tôi nghĩ rằng ông nói có phần đúng - giá ông Trùm còn sống chắc cụ cũng nhắc chúng tôi làm như vậy trong {ình thể hiện tại.

xôlôđô đắc chí gật đầu:

Tuyệt cú mèo! - Hấn phán. - Tôi không thích đổ máu. Tôi là người làm ăn, mua máu tôi cũng xót tiền.

Chuông điện thoại réo; một thằng ngồi phía sau Haghen cầm máy. Hấn im lặng nghe rồi nói cộc lốc:

Được

Hấn đến bên Xôlôđô và ghé tai xếp thì thầm gì đó.

Thằng Thổ tái mặt, mắt long lên sòng sọc. Sống lưng Haghen lạnh toát.

Xôlôđô nhìn y phân vân và Haghen chợt hiểu rằng bọn kia sẽ không thả y ra.

Có chuyện gì đó xảy ra và thế là y lại phải đứng bên bờ vực thẳm.

Xôlôđô nói:

Lão già vẫn sống. ả ăm viên đạn. xâu qua cái xác Xixili của lão, ấy thế mà lão vẫn sống nhăn mới ghê.

Hấn nhún vai dường như cam chịu.

Khổ tôi rồi, - hấn bảo Haghen. - Cả tôi, cả chú. Xúi quẩy quá!

Bồ Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền chương 4

về đến cư xá Lọng Bịch, Mai con Côrleone trông thấy một dây xích to tướng giăng ngang lối đi hẹp dần vào khuôn viên. Cả tám ngọn đèn pha rọi sáng lóa khoảng

trống hình bán nguyệt. Phải đến cả chục chiếc xe đậu dọc mép đường cong. Hai gã đàn ông lạ mặt ngồi đung đưa trên sợi xích nói chuyện đông dài. Anh không biết mặt. họ.

Anh bạn là ai? - Một gã nói giọng Bruclin hỏi.

Mai con xưng danh. Từ ngôi nhà ngoài cùng, một người bước ra nhìn anh chăm chăm.

- Con ông Trùm, - người đó nói. - Để tôi đưa đi.

Mai con bước theo, đến trước cửa vào nhà lại có hai người chặn lại, sẫm soi một lúc rồi mới cho vào.

Trong nhà toàn người là người - Mai con không nhận ra ai cả. Vào phòng khách, anh thấy Têrêda, vợ Haghen, chị ta ngồi thẳng đuồn, bất động trên divăng và hút thuốc Trên cái bàn con trước mặt có mỗi cốc ulytxki. Lão Clemenxa to béo ngồi sòng sọt bên kia đi vắng. Mặt lão cregimes vẫn bình thản, nhưng trước trán mồ hôi cứ rịn ra thành hột, điều xì gà ướt nhoét nước bọt kẹp vào giữa các ngón tay.

Clemenxa đứng dậy đón Mai con và rầu rầu mặt bắt tay anh tỏ ý thông cảm.

Lão nói:

Bà già anh vào nhà thương trông nom ông cụ . Không sao đâu, rồi sẽ đâu vào đấy thôi. .

Pô li Gattô cũng bước đến chào hỏi. Mai con tò mò nhìn gã. Biết Pôli là cận vệ của bố mình, nhưng Mai con chưa biết rằng hôm nay gã kêu bị cảm nên không đi làm. Anh để ý ngay bộ mặt căng thẳng trên bộ mặt ngăm ngăm của chàng cận vệ. ả ghe nói Pô li xưa nay chơi kĩ, có nhiều hứa hẹn,- làm việc nhanh, gọn lăm. Hôm nay gã xuống sắc... Mai con thấy có một bọn nào đó. thập thò trong góc, nhưng anh không nhận ra. Đây không phải người của Clemepxa. Tập hợp mọi cái lại Mai con hiểu ra - Clemenxa và Gattô đang bị nghi ngờ. Tưởng Pô li cũng có mặt lúc ông Trùm bị mưu sát, Mai con nhìn đường nét loắt choắt như mặt chồn của gã, hỏi:

Phrêđôthế nào, không sao cả chứ

Clemenxa đáp thay:

- ả Ó vừa tiêm xong, giờ đang ngủ.

Mai con đến hôn vào má vợ Haghen. Anh rất quý Têrêda.

- Đừng lo cho Tôm, - anh nói khẽ. - Mọi việc sẽ đâu vào đấy Chị nói chuyện với Xônni đưa?

Têrêda nép vào người anh một chút và lắc đầu. ả gười nhỏ nhắn, rất xinh, trông chị giống người Mĩ hơn là người Italia. Lúc này chị không còn hồn vía nào nữa.

Mai con cầm tay chị đỡ dậy và đưa vào văn phòng ông Trùm.

Xônni ngồi sau bàn giấy, một tay cầm cuốn sổ tay màu vàng, tay kia cầm bút chì. Trong phòng chỉ có hấn với caporegime Texxiô. Mai con nhận ra lão và hiểu ngay bọn láng cháng ngoài kia là bọn nào. Texxiô cũng tay bút, tay sổ.

Trông thấy em dắt vợ Haghen vào, Xônni đứng dậy và ôm lấy Têrêda:

Đừng sợ, Têrêda, - hấn nói, - Tôm vẫn bình thường. Chẳng qua bọn kia muốn để Tôm đem các đề nghị bên đó chuyển về, nghĩa là trước sau chúng cũng thả thôi.

Tôm không dính vào công việc, chỉ là luật sư của bọn tôi ai động đến anh ấy làm gì.

Hấn buông Têrêda ra, và kéo tuột Mai con vào lòng hôn đánh chụt một cái làm Mai con cứ trở mắt ngạc nhiên. Mai con xô anh ra và lầu bầu:

Cả đời quai nhau vỡ đầu, bây giờ lại giở trò âu yếm!

Lúc bé hai anh em đánh nhau suốt.

Xônni nhún vai:

- Tao gọi sang Hanôvơ mà không thấy chú mày đâu, đang lo sốt vó. Tao thì kệ xác mày, có chết cha mày đi tao cũng mặc, nhưng rồi biết nói thế nào với bà già?

ả nguyên một chuyện ông già đã đủ lắm rồi.

- Mẹ thế nào?

ác chiến lắm. - Xônni nói. - CỐ phải lần đầu đầu.

Tao cũng thế. Lúc ấy mày còn bé, chẳng biết quái gì cả, rồi lúc mày lớn lên thì nhà mình đã êm ấm rồi. Hấn im một lúc rồi tiếp:

- Mẹ đang ở bệnh viện. Bác sĩ bảo ông già sẽ qua khỏi.

Hay bọn mình cũng vào đấy đi? - Mai con hỏi.

Xôuni lắc đầu:

- Chừng nào chưa xong hết mọi việc, tao không có quyền rời khỏi nhà, - hấn nói khô khốc.

Chuông điện thoại réo. Xônni cầm máy chăm chú nghe. Mai con làm như vô tình bước đến bên bàn và nhìn vào cuốn sổ tay màu vàng. Một dọc tám cái tên. Đứng đầu là Xôlôđô Philip Tattglia và Giôn Tattaglia. Mai con như bị dội nước sôi: anh vào quấy rầy Xônni và Texxiô đúng lúc họ đang lên danh sách những kẻ phải xử.

Xônni bỏ máy.

- Hai đứa ra ngoài tí nhé. - Hấn bảo Têrêda và Mai con. - Anh với Texxiô phải làm nốt công việc đã.

Vợ Haghen nước mắt đầm đìa, thút thít hỏi:

CÓ phải tin Tôm không anh?

Têrêda hoảng quá run cầm cập. Xônni ôm vai chị đưa ra cửa.

Anh thề là nó không có việc gì mà - Hấn nói. - Em cứ ngồi ngoài kia chờ anh, có gì anh sẽ báo ngay.

Hấn đóng cửa. Mai con đã chễm chệ ngồi trong chiếc ghế bành bọc da.

Xônni liếc anh một phát sắc lém và quay về bàn.

Liệu đây, Mai,- hấn nói. - Mà ngồi đây là phải nghe những chuyện không khoái tai đâu.

Mai con đốt thuốc .

À hờ tôi giúp được gì thì sao?

Thôi đi, - Xônni gắt. - BỐ mà biết mày đây vào đây thì chết tao .

Maicon bật dậy:

- ĐỒ gỗ đá kia, bố là bố tôi, nghe chưa? Tôi cũng đỡ đàn được gì chứ!

Không có phải bắn nhau, để tôi làm việc gì khác cho. Tôi cấm anh quát nạt tôi như tuồng bé con đấy. Tôi cũng ra trận, cũng bị thương như ai chứ, anh không nhớ à? Tôi cũng giết khối đứa ra kia, bọn ả hạt đấy. Anh sợ cái gì nào? Sợ tôi thấy máu là ngã quay lơ ra đấy chắc?

- Mày còn tính quát tao "giơ tay lên" nữa chắc? - Xônni nhẹ giọng. - Thôi được, mày ngồi đây canh máy.

- Đoạn hấn quay sang Texxiô. ả gười ta vừa báo những điều mình đang thiếu. - Hấn liếc sang Mai con. - CÓ đứa đã dắt bọn kia đến bắn ông già. CÓ thể là Clemenxa,

cũng có thể là Pô li Gattô - thằng này chọn đúng hôm nay mà ồm mới hay chứ. Tao đã biết đứa nào rồi, nhưng để thử xem đầu óc mày làm việc thế nào, chẳng gì mày

cũng là "học giả" mà. mày bảo đứa nào bán mình cho Xôlôđô nào?

Mai con lại ngồi xuống, ngửa người ra ghế. Anh thông thả điếm lại trong óc tất cả những gì mình biết. Trong đế chế Côrleône, Clemenxa giữ chức caporegimes. ông

Trùm đã giúp Clemenxa trở thành triệu phú, hơn hai chục năm nay

Clemenxa là bạn thân của ông Trùm. Lão nắm giữ một trong những vị trí then chốt trong tổ chức.

Bán ông Trùm thì Clemenxa được lợi gì? Tiền Lão rất giàu thật, nhưng lòng tham người ta biết đâu là cùng. Quyền lực ư Muốn thanh toán một món nợ cũ, tự ái vì

nghĩ không được quan tâm ? Không bằng lòng việc cử Ha ghen làm

consiglieri Hay lão tiên đoán trúng Xôlôđô sẽ thắng thế, nên theo hấn thì lăi

hơn? Không, Clemenxa không thể phản. ả hưng liền đẩy Mai con buồn rầu hiểu ra rằng mình nghĩ vậy chỉ vì không muốn Clemenxa chết. Lúc còn bé, lão béo vẫn cho anh quà và dắt anh đi chơi mỗi khi bố anh bận. Không, không phải Clemenxa.

ả hưng rất có thể Xôlôđô muốn chèo kéo về mình một nhân vật cỡ Clemenxa trong bộ máy của don Côrleone mới đáng.

Pô li Gattô. Pô li còn chưa gọi là giàu được. Hắn có dư dả một chút, đang phát lên, nhưng muốn có đủ tất cả thì đòi hỏi phải mất khá nhiều thời gian nữa. Hắn còn trẻ và dĩ nhiên còn muốn leo cao, muốn vươn tới quyền lực.

Phải, có lẽ Pô li thì phải hơn... Mai con nhớ lại hai thằng cùng đi học với nhau và anh mong rằng đó không

phải là Pô li.

Anh lắc đầu:

- Cả hai đều không phải, - anh nói.

Anh nói thế vì biết rằng Xôni đã biết hết rồi. ả ếu buộc phải quyết án thì Mai con đã nêu đích danh tội phạm là Pô li Gattô. Xônni mỉm cười:

- Mày yên chí, - hắn nói. - Clemenxa không sao đâu. Pô li đấy.

Mai con nhận thấy Texxiô nhẹ cả người. Lão cũng là caporegimes và lo lắng cho Clemenxa như một chiến hữu. ả goài ra, một khi sự phản bội không phải ở cấp

cao nhất thì nghĩa là tình thế cũng chưa đến nỗi nào.

Mai tôi đưa bọn đàn em về được rồi chứ - Texxiô hỏi.

Đến ngày kia, - Xônni đáp. - Từ giờ tới đó đừng để đứa nào biết chuyện Pô li cả. Xin lỗi chú, tôi muốn nói chuyện tâm tình với thằng em một tí, chuyện riêng. Chú chờ cho một lúc ngoài phòng khách nhé? Còn bản danh sách mình làm nốt sau. Chú thử bàn trước với Clemenxa

- Rồi rồi, - Texxiô đáp. Lão đi ra khỏi phòng.

- Sao anh biết thằng Pô li phản - Mai con hỏi.

- ả gười mình bên công ty điện thoại nói, - Xôuni giải thích. - ả gười ta đã rà lại hết mọi cuộc điện đàm của Pô li. Cả của Clemenxa nữa. Tháng vừa rồi Pô li Gattô ốm ba lần và ba lần đều có đứa gọi điện cho nó từ trạm điện thoại tự động trước văn phòng ông già. Hôm nay cũng gọi. chắc bọn nó kiểm tra xem có ai thay thế Pô li chưa, hay nó vẫn đi làm. Có thể bọn nó còn có ý gì khác nữa. Bây giờ cái đó không quan trọng, - Xôuni so vai. - May mà là Pôli.

Thiếu Clemenxa thì bọn mình mệt lòi kèn ra đấy.

- ả ghĩa là chiến tranh - Mai con bắn khoảh hỏi.

Xônni nhìn anh nghiêm khắc:

- Tóm về là nổ luôn. Phải, chiến tranh - trừ phi ông già ngăn thì thôi.

Sao không đợi xem bố quyết định thế nào đã. - Mai con hỏi.

Xôni nói ngờ vực nhìn anh :

Thế mà cũng đòi đeo huân chương! Bọn kia đã kẻ súng vào đầu mình rồi, chú em ạ, phải đánh thôi. Tao chỉ sợ bọn nó không thả thằng Tôm.

- Tại sao? - Mai con ngạc nhiên.

Bọn nó tóm thằng Tôm vì cho rằng ông già chắc chết, bọn nó sẽ thỏa thuận được với tao và thằng Tôm sẽ là trung gian chuyển cho mình những điều kiện của chúng. Bây giờ ông già không chết, bọn nó hiểu rằng tao sẽ không chịu, nghĩa là thằng Tôm không cần cho bọn nó nữa. Chúng có thể thả, mà cũng có thể thịt, cái đó hoàn toàn do Xôlôđô quyết định hết. Ờ ừ thịt là để dọa mình; cho mình thấy rằng bọn nó không đùa đâu.

Mai con hỏi:

- Thế tại sao Xôlôđô lại tin rằng có thể điều đình với anh được?

Xônni đỏ bừng mặt, không trả lời ngay:

Vài tháng trước thằng Xôlôđô đến nhà mình đề nghị làm ăn với hấn - tổ chức buôn ma túy. Ông già gạt đi ờ hưng trong lúc nói chuyện, tao buột miệng Trời đại một câu và hấn đoán ngay ra rằng tao ham. Tao ngu quá ông già đã giềng tao một trận đến nơi, bảo tao vạch áo cho người xem lưng, bới cả những bất đồng trong nhà ra cho người ngoài thấy. Thằng Xôlôđô mới tính rằng nếu loại được cái vương mắc chính thì tao sẽ chịu bắt tay làm ăn với hấn. Không có ông già thì nhà mình mất một nửa lực lượng. Ờ ừ vậy tao phải chơi xả láng mới may ra giữ được tình thế. Tới đây ma túy là ăn nhất. Bọn mình rồi phải điều đình thôi. Xôlôđô sai hạ ông già không phải thù oán cá nhân gì đâu. Hấn hành động như một người làm ăn. Tao có làm với hấn cũng vì lợi ích đại cuộc thôi. Tất nhiên hấn sẽ không để tao đến gần đâu mà phải né né một tí để phòng hờ. Tuy hấn cũng thừa biết rằng nếu tao nhận các điều kiện của hấn rồi thì các cánh khác sẽ không để sau đây vài năm tao lại gây cuộc chiến chỉ để trả thù đâu. Hơn nữa, hấn còn có nhà Tataglia đứng sau nữa.

Ờ hưng nếu chúng giết được ông già thì sao? - Mai con hỏi.

- Thằng Xôlôđô thế nào tao cũng xin hết - Xônni đáp tỉnh bơ. - Tao không sợ gì hết. Tao chấp cả ờ gũ Đại Gia ờ iu York xúm- vào đánh tao đây Tao phải cắt tiết

cả nhà Tatnglia không để thoát đứa nào. ..Dù mình có chết hết, tao cũng chơi

- Ờ ừ là bố thì bố sẽ không chơi đâu, - Mai con nhỏ nhẹ nhận xét.

Xônni hưng hăng phẩy tay:

- Tao biết tao không bằng bố. Tao chỉ nói mày điều này: tao chắc bố cũng phải gạt. Về khoản cận chiến thì khó thằng nào chơi lại tao. Thằng Xôlôđô biết thừa đi rồi. Texxiô và Clemenxa cũng thế. Tao có đầu danh trạng, lần đầu tiên tao giết người lúc tao mới mười chín, nhà mình đùng trận và tao đã giúp bố rất nhiều. Bởi vậy tao không ngán chớ gì hết. Hơn nữa tao lại nắm hết chủ bài đây rồi. Mẹ, tao mà tìm ra Lu ca rồi sẽ biết tay tao!

- Luca mà ghê thể cơ à? - Mai con tò mò hỏi. - Tại sao hấn lại có ý nghĩa quyết định thể

Xônni gặt đầu:

- Hấn sức địch muôn người. Tao muốn thả hấn ra đi săn ba anh em nhà Tataglia. Còn thằng Xôlôđô tao sẽ tự tay làm lòng lấy.

ở ngoài phòng khách có tiếng đàn bà rú lên. BỐ mẹ rồi, vợ Tôm, Mai con nghĩ. Anh lao bỏ ra cửa. Mọi người đang xúm xít quanh đi vắng: Tôm Haghen ngượng ngịu ôm vợ Chị vợ khóc nức nở và Mai con hiểu ra, trông thấy chồng, chị mừng quá hét lên lúc này. Haghen gỡ tay vợ, ấn chị ngồi xuống đi vắng. Y nhăn nhó chào Mai con:

Rất mừng gặp chú, maik, mừng lắm - Đoạn bỏ vào văn phòng, không thèm để mắt đến chị vợ đang khóc như mưa. ở gần ấy năm sống trong nhà Côrleône có khác Mai con thầm nghĩ một cách tự hào khó hiểu. - ông già đã để lại dấu ấn của ông ở Haghen cũng như ở Xônni, mà cả ở chính mình nữa mới lạ chứ

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền chapter 5

Lúc gần bốn giờ sáng, cả bọn tụ tập trong văn phòng ông Trùm - Xônì, Mai con, Tôm Haghen, Ciemenxa và Texxiô. Haghen đã đẩy được Têrêda về nhà lúc này.

Pô li Gattô vẫn ngồi chờ ngoài phòng khách, không ngờ rằng bọn thủ hạ của Texxiô đã được lệnh giám sát hắn không rời mắt.

Tôm Haghen nhắc lại đề nghị của Xônì. Y kể lúc nghe tin ông Trùm còn sống, Xônì đã định xử y thế nào. Tôm cười mát:

- ả gay cả trước Tối cao Pháp viện chưa chắc tôi đã múa lười khỏe như trước cái Thằng Thỏ quái quỷ ấy hôm nay. Tôi hứa sẽ thuyết phục gia đình mình điều đình

với hắn, dù ông già còn sống. Tôi bảo tôi lừa anh như bốn, Xônì ạ. Tôi kể lẻ chuyện hồi bé tôi với anh chơi thân với nhau thế nào và - nói anh bỏ quá cho - tôi bảo hắn rằng anh đang muốn chiếm ghế tiên chỉ trong nhà nữa. Lạy Chúa tha lỗi cho con.

Tôm ngượng ngùng quay sang Xônì cười. Xônì bèn giơ tay lên ra ý hiểu rồi, cho qua.

Mai con ngồi duỗi dài trên ghế bành bên máy điện thoại quan sát cả hai người. Lúc Haghen bước vào phòng, Xônì nháy mắt đến ôm y, khiến Mai con sốt ruột nghĩ rằng Tôm Haghen gần gũi Xônì hơn với chính anh. Bây giờ ta vào việc, - Xônì ra lệnh. - Phải vạch kế hoạch hành động ngay. Tôi với Texxiô vừa phác qua mấy điểm. Texxiô, chú đưa Clemenxa xem tờ danh sách đi.

- ả ếu mình ra quyết định thì phải gọi cả Phrêđô chứ, - Mai con nói.

Đành phải bỏ thằng Phrêđô đấy vậy, - Xônì cau có gạt đi. - Bác sĩ bảo nó vừa bị sốt nặng, cần phải được yên tĩnh tuyệt đối. Chắc lúc ông già bị bắn ngã, nó gãy

luôn rồi. Với nó xưa nay ông già là Chúa Trời mà. Tao với mày thì khác, Mai con.

Haghen nói nhanh:

- Thôi được, bỏ Phrêđô đấy. Cứ để anh ta đứng ngoài cuộc Còn anh, Xônì, chừng nào chưa xong hết mọi việc, anh đừng có thò mũi ra đường đấy. Ở đây anh an toàn.

Không được coi thường Xônì - trong nghề này, hắn cũng loại tổ sư, anh chị bự đấy. Bệnh viện có ai canh không

Xônni gật đầu:

- Cảnh sát gác ngoài cửa, bọn đàn em gia đình ta không rời ông già một bước. Thế nào, Tôm, cậu xem danh sách bọn này được không

Haghen nhúu mày đọc tên các con thịt.

Xôni anh bị tình cảm chi phối đấy. BỐ khi, nếu là ông già thì cụ sẽ làm ăn có tính toán thiệt hơn. Anh hiểu chứ ? quan trọng nhất lúc này là Xôlôđô.

Khử xong hẳn là mọi cái sẽ xuôi. Ta lấy máu bọn Tataglia làm gì?

Xôni nhìn các caporegimes. Texxiô nhún vai:

- Mà cũng chẳng dễ ăn đâu.

Clemenxa im lặng tỏ ý đồng tình. Xônni bảo lão:

- Một việc phải làm là thằng Pô li, cái đó khỏi phải bàn cãi nữa. Thằng đầu sỏ phải là nó.

Lão caporegimes béo gật đầu.

- Luca làm sao thế nhỉ? - Haghen hỏi. - Tôi thấy Xôlôđô có vẻ không sợ gì Luca hết. Vì vậy tôi thấy lo cho thằng Luca. ả ếu nó phản thù mình thì chết dở liền. ĐÓ là việc đầu tiên cần phải xác minh ngay. CÓ ai tiếp xúc được với Luca không

- Chẳng ma nào biết nó đâu cả, - Xônni đáp. - Suốt buổi tối tôi phôn đến nhà nó không biết mấy lần. Hay nó đi ngủ bậy?

- Không có đâu, - Haghen gạt đi. - Thằng Luca không bao giờ ở qua đêm cả. Vào chơi xong là ra luôn. Mai con, y quay sang bảo Mai con, - chú thử gọi điện cho nó xem.

Cứ mười lăm phút gọi một lần, bao giờ được mới thôi Mai con quay số. Đầu dây bên kia chuông kêu giống giả một lúc. Không có ai thưa.

ả ày Tôm, - Xônni nôi hấp tấp, - cậu là quân sư, cậu thử nghĩ mưu xem. Cậu bảo mình phải làm gì bây giờ?

Haghen rút uýt-xki, nhấp một ngụm rồi mới lên tiếng:

Mình sẽ hội đàm với Xôlôđô, chờ ông già nắm lại công việc Cùng lắm, mình có thể thỏa hiệp với hắn.

Bao giờ ông già dậy, cụ sẽ có biện pháp và các cánh phải nghe theo cụ hết.

Xônni nóng mặt:

ả ghĩa là anh nói tôi không chơi nôi thằng Xôlôđô chứ gì? _

Tôm Haghen nhìn thẳng vào mắt hắn:

- Chơi thì anh chơi được. ả hà Côleône mạnh lắm. Mình có Clemenxa và Texxiô, nếu phải đánh đấm, họ sẽ kiếm cho anh cả ngàn tay súng. ả hưng nếu vậy cả vùng miền Đông này sẽ loạn lạc đổ máu và các nhà khác sẽ đổ tội hết cho mình. mình tự dung lại chuốc thêm bao nhiêu kẻ thù. ông già dạy mình làm cách khác kia.

Xônni hỏi vặn:

Thế nhờ ông già không qua khỏi thì cậu có kế gì hờ quân sư

Haghen bình tình đáp:

- Tôi biết rằng anh sẽ không chịu, nhưng lúc đó tốt nhất là anh nên nhận những đề nghị của Xôlôđô và nhảy vào ma túy. Thiếu các mối của ông già, thiếu uy tín của cụ thì gia đình Côrleone sẽ yếu đi một nửa.

Không có ông Trùm thì các cánh khác ở ả iu York sẽ về phe Xôlôđô và Tataaglia hết - ít ra là để tránh cuộc binh đao lâu dài. ả ếu ông già chết thì anh đồng ý đi. Tới đó hẵng hay.

Xônni giận tái mét mặt:

- Mày nói dễ nghe nhỉ? Bọn nó đâu có bắn ông già mày?

Haghen kiêu kì nói nhanh:

Với ông già thì tôi cũng là con như anh hay Mai con thôi chưa biết chừng lại còn khá hơn là khác. Tôi nói với anh trên danh nghĩa là cố vấn. Còn nếu anh muốn biết ý kiến riêng của tôi thì, nói anh biết, tôi chỉ muốn tự tay bóp chết từng thằng một không sót một mống.

Xônni sượng sùng:

Xin lỗi cậu, tớ chỉ buột miệng thế thôi, Tôm. ả hưng thực ra hấn đâu có buột miệng. Máu mủ là máu mủ, người ngoài ai hiểu được.

Xônni cau có ngẫm nghĩ, tất cả bối rối ngồi im chờ đợi Thế rồi Xônni thở ra một tiếng và bình tĩnh nói:

- Thôi được, mình sẽ đợi đến khi ông già khỏi. ả hưng cả cậu nữa, cũng phải ngồi yên ở đây, Tôm, không việc gì phải liều mạng vô ích. Còn mày cũng phải cẩn thận hơn mới được, Mai con, tuy tao không nghĩ rằng thằng Xôlôđô định chơi cả nhà mình đâu. ả Ó chơi thế tất cả sẽ chống lại nó. Tuy vậy, mày cũng phải cẩn thận Mai con: Chú Teniô, chú cho người của chú sẵn sàng, bảo bọn nó nghe ngóng bình tình trong thành phố xem thế nào. Chú Clemenxa, giải quyết xong thằng Pô li, chú cho người của chú đến đây và đến đảng bệnh viện thay cho tốp của Texxiô. Còn tạm thời, chú Texxiô hẵng để tốp của chú ở lại bệnh viện đã. Tôm, ngay sáng mai, cậu bắt đầu đàm phán với Xôlôđô và Tataaglia qua điện thoại, hoặc qua trung gian. Mai con, mai mày lấy hai đứa trong toán của Clemenxa đến nhà Lu ca Bradi chờ nó về hoặc hỏi xem nó lủi vào đâu. ả ếu nó đã biết chuyện không khéo nó đã mò đến cửa hòng thằng Xôlôđô rồi cũng nên.

Không bao giờ tao chịu tin nó lại phản ông già, bất kể Thằng Thổ có gạ gẫm nó kiểu gì đi nữa.

- Có nên lôi Mai con vào đây không - Ha ghen hỏi một cách nghi ngờ.

- Cậu nói phải, - Xônni chịu ngay. - Mai con, thôi để đấy Mày cứ ngồi đấy mà canh điện thoại, cái đó cần thiết hơn.

Mai con không nói gì. Anh thấy bối rối, thậm chí còn xấu hổ nữa. Clemenxa và Texxiô ngồi ngay cán tăn, cố giấu sự coi thường đối với anh. Mai con

cầm máy, quay số điện của Luca Bradi, ấn chặt ống nghe vào tai và nghe những tiếng tút dài.

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách
Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền
chương 6

Đêm đó clemenxa ngủ chập chờn không yên Lão dậy sớm, tự tay sửa soạn bữa điểm tâm, Minh khoác áo choàng tắm cũ kỹ, chân đi đôi dép lê bằng nhung đỏ lão tha thẩn khắp nhà tính toán công việc sắp tới. Hôm qua Xônni đã nói rõ: phải khử ngay thằng Pôli Gattô. ả ghĩa là ngay hôm nay. Clemenxa lo quá. Không phải là vì Pô li do lão đưa lên lại trở mặt phản thù. Cái đó không ảnh hưởng gì đến lão. ả ói cho cùng thì tất cả đều biết rõ Pô li và mọi cái đều đề cao gã. Pô li là con nhà Xixili gốc, lớn lên bên lũ con ông Trùm, học cùng một đứa con trong số đó - thằng Mai con, đã qua thử thách và tỏ ra hữu dụng. Sau khi lập đầu danh trạng, gã được trả lương rất khá, ăn phần trăm của đám bao thầu đánh cá bên East Si de và được ăn chia với các nghiệp đoàn. Clemenxa ngờ rằng Pô li còn liều xé rào đi kiếm ăn lẻ, vi phạm nghiêm lệnh của gia đình Côrleone . - nhưng điều đó chỉ càng làm Clemenxa ưa gã hơn. ả gựa hay thường trái chứng mà, đứa nào gan lì và ranh ma mới dám coi thường mệnh lệnh chứ. Tất nhiên bọn trẻ cần nhiều tiền tiêu pha. Chuyện đó là lẽ thường tình. CÓ ai dám ngờ Pô li Gattô làm phản?

Không, sáng nay Clenlenxa lo cái khác. Khử thằng Pô li Gattô thì dễ thôi, không có gì đáng nói, nhưng lấy ai thay gã làm cận vệ bây giờ? Đối với một thằng tép riu cả mảng thì đây là một sự cân nhắc đáng kể, một ân huệ lớn, phải cân nhắc cẩn thận mới được. Phải chọn một thằng siêng năng và chu đáo. Phải lì lợm - để nhỡ bị vồ còn biết giữ mồm giữ miệng: Phải được nuôi dưỡng bằng. luật omerta Xixili ngay từ lúc còn ẵm ngửa kia:

Một vấn đề nữa - phải trả cho nó bao nhiêu để nó gánh trách nhiệm mới? CÓ gì lộn xộn là thằng cận vệ phải phôi mình hứng đạn đầu tiên - Clemenxa nhiều lần đã bảo ông Trùm rằng bọn đáng giá trong đám tép riu cũng phải được trả đáng tiền, nhưng ông Trùm cứ lờ tịt. CÓ lẽ nếu Pô li không túng bán thì đã không bị Thằng Thổ câu mất.

Thay được Pô li Gatto xem ra chỉ có ba thằng. Một là thằng lâu nay vẫn cai quản bọn bao đề , bao xổ số người da đen ở Harlem. Thằng này to con, đòn nặng như lực

sĩ chuyên nghiệp, tính tình lại đàng hoàng, hào phóng. Trông nhả nhận ra phết, nhưng ai cũng phai gờm nó. Mọi cái đều được hết. ả hưng suy nghĩ thêm nửa tiếng nữa, Clemenxa đành phải ngậm ngùi gặt đi. Thằng này có vẻ thân với bọn da đen - Và lại. đưa nó lên, thằng khác thay vào chỗ đó khó mà

bằng được.

Thằng thứ hai cũng được Clêmenxa để mắt. Chăm chỉ gan lì cóc tía và giữ kỉ luật không ai bằng. Ờ Ó chuyên việc hỏi thăm các con nợ chạy làng trong khu Manhattan: Hồi mới đầu nó cũng chỉ là thằng đi biên sổ đề thôi đã lâu la gì đâu. Ờ hưng thế cũng lại không hay: mới là thằng đòi nợ làm sao mà nhảy một phát lên vị trí quan trọng như vậy được Cũng phải tuân tụt mà lên chứ.

Rốt cuộc Clêmenxa đành chằm Rôccô lampône.

Rôccô làm cho nhà Côrleône chưa lâu nhưng cũng lên khá Hấn đã đánh nhau ở Bắc Phi, bị thương và được giải ngũ năm 1943. Lúc đó Lampône còn khập khiễng nhiều,

nhưng Clêmenxa cứ lấy - hỏi ấy thiếu người quá.

Clêmenxa khoái cái đầu óc tinh táo của hấn. Lampône hiểu rằng chẳng việc gì phải liều thân ầu nếu có thể đổi một án nhẹ hay một món tiền phạt lớn, thực ra đâu có đáng gì so với món hấn thu được. Hấn hiểu rằng dọa non còn hơn dọa già. Hấn làm gì đều kín tiếng, không ồn ào, cái đó mới thật là cần.

Clêmenxa thấy nhẹ cả mình như một viên quản lí tận tụy vừa giải quyết xong một bài toán hóc búa trong vấn đề nhân lực. Vậy là lão sẽ lấy Rôccô Lampône.

Clêmenxa định thân chinh tham gia thực hiện nhiệm vụ không chỉ vì muốn giúp thằng Rôccô đang thiếu kinh nghiệm trong đầu danh trạng, mà còn để thanh toán món nợ riêng với Pôli Gattô nữa. Pô li là do lão đỡ đầu nâng niu,, lão đã kéo gã làm cận vệ, qua mặt những đứa xứng đáng và đáng tin hơn - lão đã giúp gã lập đầu danh trạng và hết sức tiến cử gã. Pô li không chỉ phản gia đình Côrleôae, gã còn phản cả ông thầy của gã là Pi te clememxa, phản thùm phải bị trừng trị thẳng tay mới được

Còn lại mọi cái đã được tính kĩ rồi. Ba giờ chiều. Pôli Gattô sẽ đưa xe của gã đến đón Clêmenxa. như mọi bận Clêmenxa đến quay điện thoại gọi Rôccô Lanipône. Lão chỉ nói:

Hôm nay đến tao trước hai giờ chiều CỎ việc đấy.

Đáp lại chỉ có một tiếng cụt lủn:

RỒ

Clêmenxa bỏ máy. Lão đã báo cho bọn đàn em đến thay toán của caporegime Texxiô trong nhà ông Trùm rồi :- nghĩa là bớt được một mối lo nữa. Bọn đàn em của lão toàn những đứa nhanh nhẹn, chúng sẽ tự làm đầu ra đấy

Còn chán thì giờ hay xuống rửa cái Cadilac tí nhì? .

Cứ hề lau xe là đầu óc lão sáng sủa ra, suy nghĩ dễ hơn. Lão nhớ lại ông bố lão hồi bên Itaha thích lấy bàn chải cọ rửa mấy con lừa của mình thế nào.

Clêmenxa loay hoay với chiếc xe trong ga ra ầm - lão không chịu được lạnh.

Với thằng Pô li này phải cẩn thận mới được - gã đánh hơi thấy nguy hiểm nhanh như chuột ấy, khác ý một tí là biết ngay. Huống hồ bây giờ gã đang hốt đến sồn ra quần vì ông Trùm không chết, lì đến mấy bây giờ cũng phải cuống cả kê lên. ả hưng sư

phụ đã chơi thì đệ tử còn tránh vào đâu

Trước hết, phải tìm cách giải thích hợp lý cho việc thằng Rôccô đi cùng. Thứ hai là phải nghĩ xem nên nói đi đâu và để làm gì cho thằng Pôli tin.

Kể ra cũng không nhất thiết phải làm thế. Thằng Pô li có thể khử êm mà khỏi lôi thôi dài dòng với gã làm gì. Mạng gã nắm chắc trong tay rồi.

ả hưng Clemenxa quen làm ăn kỹ, không bao giờ cho phép mình làm ẩu, làm liều. Hơn nữa, một khi còn một chút nguy hiểm nào thì cứ nên loại trừ trước đi là hơn. Mà thiếu gì chuyện cơ chứ, rốt cuộc đây là cái chuyện sinh tử cơ mà.

pi tơ Clemenxa vừa rửa chiếc Cadiltac màu xanh da trời của mình, vừa duyệt thử vai kịch, kiểm tra lại từng cử chỉ, từng vẻ mặt. Lão sẽ tỏ ra gay gắt, làm như Pôli có lỗi gì đấy. Cái đó sẽ làm thằng Pô li thính mũi và đa nghi kia sẽ chẳng biết đâu mà lần - hoặc ít ra là làm gã cuống một chút. Thân thiện chỉ tỏ làm gã thêm ngờ.

Tất nhiên cũng không nên làm quá. Có thể chơi vai ông sếp lo lắng, lơ đãng và hơi bức. Bây giờ đến thằng Lampône. Tự nhiên thấy thằng này lù lù ở đấy thì làm gì Pô li chả hốt, hơn nữa, thằng Rôccô lại ngồi ghé sau.

Phải ôm vô lăng khi thằng Rôccô ngồi ngay sau lưng thì còn chống vào đâu được. Clemenxa lau chùi chiếc cadillac đến bóng lộn lên. Kế hoạch ma lắm. Rất ma nữa là khác. Có nên lấy thêm thằng nào không nhỉ? Có lẽ không nên. Lão tính rất đơn giản - lỡ sau này có thằng nào trong số bọn đồng lõa tự xưng muốn khai báo chạy tội thì có phải chết mình không? ả ếu nhân chứng chỉ có một thằng thì hai thằng khai hai đảng - coi như hòa. ả ếu có hai nhân chứng thì lão thua đứt đuôi còn gì. Thôi cứ như trước mà làm.

Bức một cái là không thể phi tang đi được. Phải để lòi xác gã ra kia. Cứ cho gã biến mất tã đi có phải là hay hơn không? thường thì quăng xác xuống biển hay vùi xuống đồng lầy ả iu Gioi bên chỗ mấy ông bạn của gia đình, thỉnh thoảng lại dùng những cách phức tạp hơn. ả hưng lần này phải để lộ lộ mà làm gương cho mấy thằng phản thùng mấy đó mà liệu thần hồn, đồng thời còn để đối phương biết nhà Côrleône không có ngủ ngờ đâu. Xôlôđô phải tức sặc máu khi thấy thằng nội gián bị lột mặt. Gia đình côrleône phải khôi phục lại một phần uy tín chứ. Vụ Ông Trùm ăn đạn vừa rồi bọn kia chắc cười vào mũi nhà này

Clemenxa thở dài. Chiếc Cadillac đã lên nước bóng lộn như gương thế mà lão vẫn chưa nghĩ được cách giải thích. Rồi chợt lão ngán cả người. Vừa đơn giản, vừa tự

nhien mà giải thích được mọi điều: cả sự có mặt của Rôccô Lampône lẫn việc hấn đi cùng Pô li và tại sao lại phải giữ bí mật mọi hành động.

Lão sẽ bảo Pô li rằng ba thằng có nhiệm vụ đi tìm chỗ sẵn sàng "rải ỏ".

Mỗi khi sắp có đụng độ giữa các gia đình mafia, hai bên liền kiếm một chỗ để đặt bàn doanh. ở đó "lính trải nệm nằm luôn dưới sàn như cá hộp. Làm thế không phải để người nhà khỏi bị vạ lây - đàn bà trẻ con không dính vào chuyện binh đao không ai động đến bao giờ.

Động vào thì cả đàn bà trẻ con bên mình cũng không yên cơ mà. ở đây chẳng qua người lo xa thì phải biết đào hang mà tránh con mắt nhòm ngó của đối phương và của cảnh sát nếu bọn có mớ can thiệp vào chuyện tranh chấp giữa các băng.

Thông thường chỗ rải ỏ phải do một caporegime tin cậy đi thuê sau đó phải chở nệm đến. ĐÓ là căn cứ để khi nào chuyển sang phản công thì xuất phát đi đột kích. Một việc như vậy không cử Clemenxa đi thì cử ai?

Và lão đem theo hai thằng thân cận giúp sức là đúng quá còn gì? Hơn nữa - Clemenxa cười khẩy - thằng Pô li ăn tham sẽ chắc mẩm phen này được Xôlôđô trả khá cho những tin tức bí mật chết người thế này.

Lát sau Rôccô Lampône đến. Clemenxa bèn dặn dò hấn phải làm gì.

Lampône nhìn lão vừa ngạc nhiên vừa hàm ơn - đấy là một sự cất nhắc vượt cấp, hấn được người ta tạo điều kiện để lập công với gia đình. Hấn cung kính cảm ơn Clemenxa và lão tấm tắc tự khen mình tinh đời. Lão vỗ vai Lampône:

Từ mai mày sẽ không chỉ có bát ăn mà còn bát để nữa, màu mỡ ra phết.

ả hưng chuyện đó ta bàn sau. Mày cũng biết đấy - trong nhà bây giờ còn lắm chuyện hệ

trọng hơn.

Rôccô vội phẩy tay ngăn lại - hấn biết chứ, khoản thưởng thì cứ tà tà, có mất đi đâu mà lo.

Clemenxa vào phòng dụng cụ, mở két lõi ra một khẩu súng lục và đưa cho Lalapône.

Mày cầm lấy cái này, - lão nói. - Không qua kiểm kê, chẳng ma nào lần ra đâu. Xong rồi mày cứ quăng bên cạnh Pô li. Sau đó ôm vợ con xuống Flôrida mà nhón.

Cứ tạm chi tiền túi ra rồi tao sẽ hoàn đủ. Chơi bời, tấm nắng cho sướng đời - Mày nhớ vào khách- sạn Côrleône dưới Miami Bich mà ở để tao còn biết chỗ đi tìm lúc cần.

Bà vợ Clemenxa gõ cửa bảo Pôh Gattô đã đến. Xe của gã đậu ngay trước nhà. Clemenxa từ ga ra đi ra, theo sau là Lampône. Lão caporegime ngồi huych một cái

xuống ghế trước bên cạnh Gattô, lâu bầu đáp lại lời chào của gã. Lão cau có

nhìn đồng hồ làm như đang bực Gattô đến muộn.

BỘ mặt lưỡi cây của Pôli ngáy ra cố đoán xem có chuyện gì. Hắn càng nhìn nhỏ tợn khi thấy Lampône ngồi xề luôn đằng sau.

- ă gồi dịch ra mây, Rôccô. Mây che hết cả gương tao còn nhìn thấy con khi gì nữa - người ngợm cứ như con trâu ấy thôi

Lampône ngoan ngoãn chuyển sang ngồi sau Clemenxa, làm như hắn thấy thằng kia nói phải.

Clemenxa cần nhằn với Gattô:

- Thằng khùng Xônni són dái lại rồi. Chưa gì đã lo rải ổ. ă Ó bắt tao đi tìm nhà bên Weet Si de mới bỏ mẹ chứ. Mây với thằng Rôccô chịu trách nhiệm đem nệm với đồ ăn đến cho đầy đủ hết trước khi nó ra hiệu lặn.

Mây có nhắm được chỗ nào không.

Y như rằng, máu tham lam làm mờ mắt Pô li. Gã cắn câu ngay, thậm nhảm xem bán cái tin này cho Xôlôđô bao nhiêu thì vừa mà quên mất hiểm hoạ sát sườn. Mà thằng Lampône ra vai cũng khá, cứ nhìn ra cửa sổ chẳng để ý quái gì cả. Clemenxa lại tự khen mình chọn đúng mặt gửi vàng.

Gattô nhún vai:

- Để nghĩ xem đã.

- ă ghĩ đi, nhưng phải nhìn đường mà lái đấy, - Clemenxa lầu bầu. - Tao phải đi ă iu York luôn hôm nay chứ không phải ngày mai đâu.

Chập choạng tối cả bọn đã vào đến thành phố. Dọc đường chẳng đứa nào buồn nói chuyện. Clemenxa bảo Pô li đánh xe qua khu Wasington Heighs.

Cả bọn đi xem mấy căn hộ, sau đó Clemenxa bảo Pô li dừng xe ở đại lộ

Arthur đời lão. Rôccô Lampône cũng bị bỏ lại trong xe, còn ông xếp

Clemenxa thì ghé vào nhà hàng Vê ra Mario

gọi một bữa ăn nhẹ - một đĩa thịt bê với xà lát - tán dăm ba câu chuyện với mấy người quen. Một giờ sau lão trở lại xe, ngồi vào, Ga tô và Lampône vẫn ngồi chờ.

- Chó thật, - lão cần chần. - Đi bỏ hơi tai rồi lại gọi người ta về Long Bich.

Thằng Xônni bảo có việc gấp, rải Ổ cứ thư thả hăng. Rôccô, nhà mây trong phố, hay bọn tao đưa mây về nhé?

Rôccô bình thản đáp:

- Tôi còn để xe ở đằng nhà xếp, phải đưa về cho con vợ ngày mai nó đi.

Vậy thì cùng đi Long Bich rồi lát nữa về vậy.

Cả bọn lại im thin thít mà đi. Ra đến con lộ ngoài rìa thành phố bỗng

Clemenxa nói:

- Pô li, dừng lại tao ra tí.

Thầy trò đi với nhau mãi nên Gattô chẳng lạ gì xếp. Lão hỏi này có tuổi, hể tí rượu vào lại buồn đái. Đang lái ngon trớn cũng cứ phải dừng lại cho lão trút bầu tâm sự

Chiếc xe rẽ xuống con đường đất dẫn ra đồng lầy.

Clemenxa ra khỏi xe và chui vào bụi cây cạnh đó xả một bãi thật sự. Xong đầu đây, lão quay lại. Lão vừa mở cửa xe vừa đưa mắt ngó quanh. Trên lộ không một ánh đèn. Tối mù.

Làm đi, - Clemenxa nói.

Trong xe vang lên tiếng súng. Thân hình Pô li Gattô nhảy dựng lên, đập ngực vào tay lái rồi trườn xuống ghế. Clemenxa vội vàng lùi lại để khỏi bị dây máu.

Rôccô Lanlpône ra khỏi xe và quăng khẩu súng xuống đám sinh lầy. Sau đó cả hai hối hả chạy sang một chiếc xe khác giấu ở gần đó và chui tọt vào.

Lampône quờ quạng dưới đệm xe, tìm được chìa khóa. Hắn mở máy và đưa Clemenxa về nhà. Sau đó hắn lại quay về ả iu York theo lối khác và đánh xe về nhà mình ở Manhattan

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền chương 7

Buổi tối trước hôm ông Trùm bị mưu sát, tên tay chân trung thành nhất và đáng gờm nhất của ông chuẩn bị đi gặp kẻ thù. Cách đây mấy tháng Luca Bradi đã móc nối được bọn bên phe Xôlôdô. Đích thân ông Trùm ra lệnh cho gã làm việc đó. Luca từ đây bắt đầu lê la ở các hộp đêm do gia đình Tataaglia trông coi, bắt bớ với một con điểm ngon mắt nhất trong đám. ả ằm với con kia, gã luôn mồm làm nhảm rằng ở nhà Côrleône người ta trù gã, chẳng biết người biết của là gì cả. Một tuần thì chủ hộp đêm Brunô Tatagia lân la bắt chuyện với Luca. Brunô là con út của Tataaglia và theo như người ta biết thì không có đúng tay vào cái nghề nuôi gái béo bở của gia đình. Tuy nhiên gái các "động ả iu York nhiều cô đã học nghề trong "đào viên" lừng danh với bầy vũ nữ căng dài của hộp đêm Brunô.

Lần đầu tiên không có gì ngoắt ngoéo hết - Tataaglia đề nghị Luca làm giúp chân "giữ trật tự". Gã được săn sóc gần một tháng trời. Luca Bradi đóng vai một bác đàn quá lứa si mê em bé xinh gái, Brunô thì ra dáng một người làm ăn tính chuyện lôi kéo một nhân viên đặc lực của đối thủ cạnh tranh. Một lần nói chuyện, Luca Bradi giả bộ cắn câu. Gã nói:

Chỉ với một điều kiện. Không bao giờ tôi chống lại BỐ Già đâu. Tôi kính trọng don Côrleône và biết rằng trong công việc cụ ưu tiên cho bọn con để chứ hạng như

tôi thì không ăn giải gì.

Brunô Tataaglia còn trẻ và coi cánh già cổ lỗ kiêu Luca Bradi, don Côrleône và thậm chí ông bố đẻ của nó chẳng ra gì, ngoài mặt cố cung kính hết cỡ, nhưng trong bụng

lại khinh như mề. Lúc ấy nó nói:

- BỐ tôi cũng không mong gì ông sẽ chống lại Côrleône. Mà chống làm gì? Thời này ai cũng muốn yên thân, có phải cái thời loạn lạc như ngày xưa đâu. Chẳng qua nếu ông cần việc thì tôi sẽ nói lại với bố tôi. Một người như ông thiếu gì chỗ đặt dụng cho chúng tôi. Công việc làm ăn của bọn tôi chắc chắn nên cần phải có những người chắc chắn trông coi để khỏi có gì trục trặc. ả ếu ông có nhĩa ý? xin cứ cho biết. -

Luca nhún vai:

- Bên kia tôi cũng đã sướng chán.
Chuyện chỉ có thể.

Thực chất hành động của Luca Bradi là nhằm gây cho nhà Tataglia ấn tượng rằng gã đã biết ý định mở băng nghề buôn ma túy rất có ăn mà muốn tự động góp vào đó một tay. Ắ ều việc này mà xuôi thì có thể gã may mắn biết được gì đó về các kế hoạch của Xôlôđô, đồng thời thăm dò xem Thằng Thổ có giở trò gì ngáng chân ông Trùm Côrleône không. Hai tháng sau, Luca báo cáo ông Trùm rằng hình như Xôlôđô đành cam phận chịu lép. ông Trùm ra lệnh gã tiếp tục dò la - nhưng từ từ thôi, đừng có làm mạnh quá. Trước hôm ông Trùm bị bắn, Luca ghé vào hộp đêm. Gần như ngay lập tức Brunô Tataglia ngồi sà luôn vào chỗ gã.

- Một người quen của tôi muốn nói chuyện với ông, - nó nói.

- Dẫn anh ta vào đây xem nào, - Luca đáp. - Ắ gười quen của anh thì nói chuyện có sao đâu.

Không ạ. Brunô nói. - ông ấy muốn nói chuyện riêng không có ai chứng kiến cả.

- Ắ hưng ông ta là ai mới được chứ - Luca hỏi.

A, một người quen, Brunô đáp qua quýt. - ông ấy có một vài đề nghị với ông. Đêm nay được không ạ?

Thôi được, - Luca đồng ý. - Bao giờ và ở đâu

Tataglia hạ giọng:

- Bốn giờ sáng tiệm sẽ đóng cửa. Ắ ều ông muốn thì xin nói chuyện ngay tại đây trong lúc người ta dọn dẹp cũng được.

Bọn này đã biết thói của mình, - Luca nghĩ thầm.

Bốn giờ chiều gã mới ngủ dậy rồi tiêu khiển bằng cách đánh bạc cò con với mấy đứa trong nhà hay bắt một con bé nào đó. Thành thạo đi xem hát, vào bar uống rượu không bao giờ chịu ngủ trước lúc rạng sáng. Vì thế nên bọn kia mới hẹn lúc bốn giờ sáng.

- Ủ ắ nói. - Vậy thì bốn giờ.

Luca ra khỏi hộp đêm, vẫy taxi về nhà ở đại lộ Mười. Gã ở một mình hai phòng: Muốn vào được phòng gã, phải đi qua nhà ngoài, nên Luca Bradi vừa lòng chỗ này

lắm. Vừa có vẻ gia chính âm cúng, lại vừa an toàn.

Vậy là Thằng Thổ sắp thò đuôi chôn ra rồi đấy. Ắ ều mọi cái trót lọt và Xôlôđô . hờ ra cái gì thì có thể Giáng sinh này sẽ có một món quà không đến nỗi nào để mừng ông Trùm đây.

Vào trong phòng. Luca rút dưới gầm giường ra một cái rương con, mở ra lấy một cái gilê chần đạn màu vàng. Gã cởi áo ngoài khoác gilê bên ngoài áo lót len, sau đó mặc somi và. áo vét vào Gã nghĩ không biết có nên gọi điện tin này cho ông Trùm. không - nhưng gã biết ông Trùm không bao giờ nói chuyện điện thoại mà nhiệm vụ được giao. riêng cho gã, cả Xôni lẫn Haghel

đều không biết. gì hết, tức là ông Trùm muốn
gã giữ kín việc này, không lộ ra cho ai.

Luca lúc nào cũng sủng ông kè kè. Gã có giấy phép mang súng đảng hoàng
mất cả đồng tiền, mười ngàn đô mới mua được : chứ bốn đầu, nhưng nhờ có
bị khám thì đỡ ngồi tù. Một nhân vật tầm cỡ như Luca mỗi hành động đều
có ý nghĩa quyết định rất nhiều vấn đề trong công việc của đế chế Còrlêone
lên gã xứng đáng với một đặc ân như thế lắm. Tuy nhiên nếu hôm nay có cơ
hội giải quyết dứt điểm thằng Xôlôclô thì nên tổng khẩu súng tự động
không. biết ai là chủ hay hơn. ả hưng sau khi cân nhắc kỹ, gã quyết định lần
này chỉ lắng nghe cho kỹ rồi về bấm lại BỐ Già là đủ.

Đêm xuống đã lâu. Gã đến hộp đêm nhưng dọc đường không la cà vào đâu
uống rượu hết. Gã thông thả ăn tối ở tiệm ăn Patxi quen biết trên đường Bốn
Tám. Sau đó

lại cũng thông thả đến hộp đêm - lúc đó đã gần bốn giờ rồi. Lão gác cửa đã
ra về. CÔ giữ áo cũng chẳng thấy đâu nữa. Brunô Tatnglia đích thân ra đón
gã dết vào

mãi cuội phòng đến cái bar vắng ngắt. Hai bên ngổn ngang bàn ghế, giữa
phòng có một cái bục nhảy bằng gỗ đánh xi vàng tươi lấp lánh như một viên
đá quý. Phía

sau là những bục nhạc lơ mờ trong bóng tối và trên đó im lìm một chiếc
micro trần trụi trên các chân nhỏ xíu như một nhánh hoa. Luca tới ngồi gần
quầy rượu. Brunô

Tataglia ra sau quầy. Luca từ chối không uống, gã châm thuốc hút. Thằng
Thỏ chẳng thấy đâu : có lẽ đưa nào khác đến thay cũng nên. Và đúng lúc đó
gã trông thấy Xôlôclô từ trong khoảng tối của gian phòng bước ra.

Xôlôclô bắt tay gã và ngồi xuống bên cạnh. Tataglia đặt trước mặt Thằng
Thỏ một cốc rượu Xôlôclô gật đầu cảm ơn.

ông biết tôi là ai chứ - Xôlôclô hỏi:

Luca gật đầu cười lạnh. Con chuột bị hun trong lỗ chạy ra. Chơi với thằng
Xixili lộn giống Thỏ ả hĩ kì này tha hồ mà thích.

Váy ông có biết tôi định hỏi gì ông không - Thằng Thỏ hỏi tiếp.

Luca lắc đầu.

- Chúng tôi đã bắt tay vào một việc quan trọng, - Xôlôclô nói tiếp MÀY
người ở trên sẽ hốt bạc triệu.

ả gay chuyện đầu xin dành hẳn cho riêng ông năm chục ngàn. Tôi muốn nói
về ma túy. Món này có ăn lắm.

Luca đáp:

Tại sao ông lại nói chuyện đó với tôi? ông muốn tôi nói lại với ông Trùm
chớ gì.

Xôlôclô nhăn mặt:

Tôi đã nói chuyện với ông Trùm rồi ông ấy không muốn tay bị nhúng chàm cơ. Đành phải làm không có ông ta vậy. ả hưng tôi cần một người sức lực hơn người để bảo vệ. Theo chỗ tôi hiểu, ở nhà côrlêone ông cũng không được đối đãi tử tế lắm - vậy có lẽ ông nên làm cho người khác chẳng Luca nhún vai:

- phải xem điều kiện thế nào cái đã.

Xôlôđô từ đầu chăm chú theo dõi hung thần Luca - bây giờ hình như hắn đã quyết định.

ông cứ về suy nghĩ lấy vài hôm rồi ta bàn tiếp. Hắn chìa tay ra từ biệt, nhưng Luca làm bộ như không trông thấy thò tay vào túi móc thuốc lá. Brunô Tataglia vội chìa ngay bật lửa vào tận mặt Luca. Bật lửa chưa đến nơi, hắn đã buông nó rơi và hai tay chụp lấy cổ tay phải Luca như hai gọng kìm.

Luca phản ứng chớp nhoáng - gã chuôi mình khỏi ghế và giật tay lại. Xôlôđô lập tức tóm cổ tay trái của gã. ả gay lúc ấy, Luca vẫn có thể chấp cả hai thằng kia mà giật ra như bống, nhưng từ trong bóng tối sau lưng gã những bàn tay vô hình đã quàng cổ gã một giải lụa mảnh. Giải lụa thít lại - Luca tắc hơi, máu dồn lên mặt, hai tay thông xuống như hai bọc giẻ.

Đột nhiên mặt sần ươn sưng, mùi thối xông lên nồng nặc. Cứt đại trong người Luca phun ra như xối. ả gười gã nhũn dãn, gối quỵ xuống. Brunô và Xôlôđô vội buông tay gã ra, để mặc thằng đàn em từ từ rún tay mỗi lúc một xiết chặt giải lụa. Giải lụa cứ chặt thêm rồi mất hút giữa lớp thịt cổ. Mắt Luca lồi hẳn ra, chỉ cái vẻ ngạc nhiên ấy mới làm bộ mặt hắn còn giống mặt người. Luca đã chết

Không được để lộ xác hắn, - Xôlôđô nói: cần thiết nhất là đừng để bọn kia tìm thấy hắn khi chưa đến lúc.

hắn quay lại và biến luôn vào chỗ tối mà lúc nãy hắn vừa bước ra.

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền chapter 8

sau hôm ông Trùm bị mưu sát, cả nhà túi bụi ngập đầu ngập cổ. Mai con ngồi ôm máy điện thoại đưa tin cho Xônì. Tôm Ha ghen lo tìm người trung gian mà hai bên đều chấp nhận để chuẩn bị đàm phán với Xôlôđô. Thăng Thổ lẩn như chạch - có lẽ hắn đã biết người của Clemenxa và Texxiô đang chạy lòng khắp thành phố đánh hơi tìm vết hân Xôlôđô lặn kỹ tất cả bộ sậu chóp bu của nhà Tataglia cũng thế. Dĩ nhiên Xônì đã lường trước thế võ ù té quyền đó rồi.

Clemenxa đã làm xong vụ Pô li Gattô. Texxiô được lệnh dò xem Luca Bradi đang lưu lạc nơi đâu. Đã hai hôm không thấy mặt gã ở nhà. Đúng là điểm gờ rồi. Tuy vậy Xônì không tin rằng Bradi phản thù hoặc bị đánh úp Bà mẹ Côrleone ngủ lại trong thành phố. ở nhà người quen cho gần bệnh viện. Chàng rể Carlo Ritdi nằng nặc xin giúp một tay, nhưng hắn được lệnh cứ lo làm tốt cái Ổ bao thầu đánh cá cược ở khu dân Italia tại Manhattan là đủ. Cônì cũng ở nhờ chỗ người quen với mẹ để hàng ngày vào thăm nuôi ông Trùm.

Phrêđô nhồi no thuốc ngủ vẫn chưa thức giấc. Xônì và Maicon vào thăm nom cứ trở mắt ra thấy nó sút hân.

Xônì dè bủ:

- Lạ nhỉ, trông nó còn bết hơn cả ông già nữa.

Mai con nhún vai. ả goài mặt trận anh đã thấy khối đũa sợ quá đến ôm o gầy mòn. Phrêđô lúc bé vâm thế, không ngờ cũng xuống mã chóng vậy. Không phải vô cớ mà từ lâu ông Trùm đã thôi không nghĩ đến chuyện giao thằng con thứ một vị trí tầm cỡ trong tổ chức. ả Ó vốn chậm nghĩ, hơn nữa lại còn thiếu cái rắn rỏi, sức mạnh nội tâm, thiếu tự tin...

Đến chiều thì Giônì Phônì gọi điện từ Hôliút sang. Xônì cầm máy. Thôi, Giônì, về làm gì. Thứ nhất, ông già còn yếu lắm, không được vào thăm. Thứ hai, báo chí sẽ đồn ầm lên, ông già sẽ không chịu đâu. Hẵng đợi ít lâu cho cụ khỏe lên, bọn tôi đưa về nhà rồi anh hẵng đến. Được, tôi sẽ chuyển, cảm ơn anh.

Xônì bỏ máy. Hắn quay sang Mai con:

BỐ mà biết tiếng Giônì từ California đòi về thăm chắc cụ mừng lắm.

Một lúc sau, một thằng đàn em trong đám Clemenxa gọi Mai con xuống bếp nghe điện thoại liên thành phố.

Hóa ra là Kêi.

- ông già thế nào, anh? - CÔ hỏi. giọng cô căng thẳng, hơi thiếu tự nhiên. Chắc vẫn chưa tin đây, - Mai con nghĩ thầm. - Không tin rằng sự thể đúng như lời đồn, quả

thực ông già là gãngxtơ như cánh nhà báo vẫn gọi.

Không sao cả, - Mai con đáp.

- Khi nào vào thăm cụ cho em đi với nhé.

Mai con cười xòa gạt đi. Một lần anh bảo Kêi rằng người Italia coi trọng cái việc xã giao thăm viếng này lắm. Hình như bây giờ cô nhớ lại câu đó.

- Lần này không vào được, - anh đáp. - Em mà cặp kè với anh vào đó nhờ gặp một tay nhà báo nào tới thì không khéo lại có tên trong mục "Tin trong nước trên tờ Daily ả ews thì hỏng bét. Đại để là con gái một dòng họ danh giá Hoa kỳ phải lòng thằng con lão tướng cướp Hắc Thử. ông bà già em chắc ngất luôn.

Ba mẹ em đâu có đọc Daily ả ews, - Kêi cười. - ả hưng thôi, còn anh thì sao? Anh không sao thứ, Mai?

- ồ, anh thì "sao" thế nào được mà sao"! Trong nhà, anh là cái thứ con sâu bọ rầu nòi canh ấy mà, thứ học trò dài lưng tốn vải, ma nào nó sợ? Mà thực ra anh có được việc cho ai đâu? Không, Kêi ạ, mọi cái đã qua rồi, tất cả sẽ kết thúc ở đây. Vả lại nói chung đây chỉ là một tai nạn tình cờ thôi. Bao giờ gặp nhau anh sẽ kể em nghe.

- ả hưng bao giờ? - CÔ hỏi.

Mai con ngẫm nghĩ:

- CỐ lẽ luôn hôm nay, đợi tới một tí. Bọn mình sẽ ăn uống với nhau ở khách sạn, sau đó anh sẽ vào bệnh viện thăm ông già. ả gồi canh điện thoại mãi, ớn sồn quá.

Em chịu không ả hưng nhớ đừng hờ ra cho ai nhé. ả hờ mấy tay phó nháy chặn đường chụp hai đứa một pô mà phi lên báo là phiền to đấy. Anh không đùa đâu. Phiền là phiền cho ba mẹ em kia.

- Yên chí, đừng lo, - Kêi đáp. - ả hưng anh có cần mua quà Giáng sinh gì không

- Không, chỉ một mình em là đủ.

Kêi cười khanh khách:

- Xong ngay. Chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu nhé .

Hay lắm?

- Hay quá đi chứ. Em yêu anh lắm? Anh có yêu em không, nói đi nào.

Mai con lúng túng đưa mắt nhìn bốn thằng mặt mũi hàng thịt ngồi một đống trong bếp. Anh chỉ ừ có một tiếng rồi bỏ máy.

Bên bếp Clemenxa đang đỡ tay làm một nồi sốt cà chua tú hú . Mai con gạt đầu chào lão rồi trở lên văn phòng.

Vừa vào đến nơi, nghe Xônni hỏi đến lão, anh cười:

- Đang khoảng cả thùng spaghetti dưới bếp kia - cứ như nuôi lính không bằng.

Xônni gật:

Mày bảo lão lên ngay cho tao. Bao nhiêu là việc mà cứ biến đi đâu hết. Gọi cả Texxiô nữa.

Vài phút sau, tất cả đã có mặt trong văn phòng. Xônni hỏi Clemenxa:

- Làm xong chưa?

Clemenxa gật:

- Đi châu Diêm vương rồi.

Mai con giết mình: chắc là nói Pô li Gattô đây. Thành bé Pô li chết rồi, và kẻ giết nó là lão Clemenxa mới hôm nào đã vui vẻ nhảy nhót trong đám cưới cô em gái của anh .

Xônni đưa mắt nhìn Haghen, hỏi:

Chưa móc được với Xôlôđô à?

Haghen lắc đầu:

Không hiểu sao hắn có vẻ không hăng hái mở đàm phán lắm. hình như hắn cũng không lo ngại nữa. Có thể hắn im hơi, để bọn đàn em mình không lẫn ra.

Trung gian của mình, hắn cũng không tin. Hắn phải hiểu là muốn hay không muốn, hắn cũng phải điều đình chứ. Hắn chơi ông già không xong thì chỉ có chết.

Thành Xôlôđô đúng là lì chưa từng thấy. Hắn ngỡ mình chơi câu đàm đạo ông già bình phục hay hắn sợ mình bố trí chơi hắn?

- Dĩ nhiên hắn phải nghĩ vậy rồi, - Haghen đáp. - ả hưng thế nào cũng phải chịu thôi. Hắn không còn cách nào khác. ả gày mai nhất định mình sẽ thoả thuận được với hắn gặp nhau. .

Một gã đàn em của Clemenxa gõ cửa vào và báo cáo:

- Đài vừa đưa tin - cảnh sát phát hiện thấy xác Pô li Gattô ngay trong xe của nó .

Clemenxa gật đầu:

- Được rồi, mày đừng lo. .

Gã đàn em ngạc nhiên trở mắt nhìn ông caporegime của mình. Gã hiểu ra và chuồn khỏi phòng.

Xônni hỏi Haghen:

- ông già có khá hơn không

Haghen lắc đầu:

- Khá hơn nhưng vẫn chưa nói được Trầm trọng đấy. Từ khi mở đến giờ vẫn chưa tỉnh. Bà già ngồi đấy suốt ngày, Côi cũng thế. Trong bệnh viện đây cảnh sát, toán thủ hạ của Texxiô nằm gần đấy phòng hờ. Đợi vài hôm cụ

khỏe lại, lúc ấy xem cụ nói sao. Tạm thời cứ phải ngăn chặn không cho Xôlôđô vào làm liều. Chính vì thế mà tôi mới bảo anh phải đàm phán với hắn.

Clemenxa và Texxiô thế nào cũng tìm ra hắn, -

Xôni lầu bầu: - ả ếu may ra, mình chỉ chém một nhát là gỡ xong mối rối. -

- Đừng có mong, - Haghen nói. - Xôlôđô không phải thằng khờ. - Y dừng lại một lát. - Hắn biết nếu đàm phán thì hắn thua thế mình nhiều. Chính vì vậy nên hắn mới dây dưa. CÓ lẽ hắn muốn tìm kiếm sự giúp đỡ của các nhà khác ở ả iu York để mình khỏi trở mặt diệt hắn khi ông Trùm cho phép.

Xônni nhăn trán:

- Bọn kia ủng hộ hắn làm gì?

Haghen kiên nhẫn giảng giải:

- Để tránh đâm chém tràn lan - nổ ra đổ máu tất cả đều thiệt. Báo chí, chính quyền sẽ nhảy vào xâu xé. Hơn nữa, Xôlôđô còn hứa chia chác cho bọn họ trong áp phe

ma túy. Mà đó là cái hố vàng, anh cũng hiểu rồi đấy.

ả hà Côrleône chưa cần đến nó vì mình còn có sòng bạc - cái này ngon nhất.

ả hưng các cánh khác đang đói. Xôlôđô là tay sùng sỏ, chắc chắn hắn sẽ làm lớn. Đối với họ, Xôlôđô sống thì có ăn, Xôlôđô chết thì mất người.

Chưa bao giờ Mai con thấy mặt Xônni lì lợm đến thế.

Mặt hắn tím bầm, môi trề ra. Hắn gằn giọng:

- Đói no mặc kệ chúng nó. ả húng vào chuyện này là không xong với tao.

ả ghe cái giọng hắn học của Xoni, cả Texxiô lẫn Clemenxa cùng nháp nhòm không yên. Hai lão lo sốt vó không khác gì các sĩ quan cầm quân nghe ông tướng đòi đánh thí mạng. Haghen can ngăn:

Giải quyết kiểu đó ông già không chịu đâu. Thế nào cụ cũng bảo bỏ qua cho xem: ông già mà bảo thịt thằng Xôlôđô thì trước hết cũng phải cân nhắc lợi hại.

Cụ bảo thịt hắn tức là chuyện làm ăn, còn bây giờ anh đòi chơi chẳng qua chỉ là báo thù. ả ếu anh định chơi thằng Xôlôđô thì trước hết phải thương lượng dàn xếp với các cánh khác đã Chẳng hạn mình sẽ đền bù một khoản nào đó để họ khoan tay đứng ngoài: Phải đặt vấn đề tỉnh táo như vậy, chứ nóng máu chỉ có hỏng ăn.

- Đồng ý, tôi cũng biết thế, - Xônni nói. - ả hưng lúc mình chơi thì phải chơi thế nào cho bọn khác đừng xen vào chứ.

ả ôi vậy nhưng mắt Xônni quắc lên để sợ. Hắn quay sang Texxiô:

- CÓ tin gì về Luca chưa

Texxiô lắc đầu:

Chưa. CÓ lẽ lọt vào tay Thằng Thỏ rồi.

Ha ghen nói khẽ:

- ả ghe cái điệu thằng Xôlôđô chẳng ngán gì Luca mà tôi ngại quá. Hắn khôn lắm, đời nào dám coi thường một đứa như Luca. Hay Xôlôđô đã thối nó rồi? Xôni lẩm bẩm:

Chà, miễn Luca đừng chống lại mình! ĐÓ là cái duy nhất mà tôi ngán đấy. Hai ông capôregime nghĩ thế nào?

Clemenxa chậm rãi lên tiếng:

- Phản thì thằng nào cũng phản được - cứ lấy thằng Pôli chẳng hạn. ả hưng thằng Luca thì nó biết tránh. ả Ó chỉ có một đức Chúa là BỐ Già và chỉ sợ một mình ông ấy. Không những sợ mà còn kính trọng ông ấy hơn ai hết, mà anh cũng biết đấy, ai mà chẳng kính trọng BỐ Già, và hoàn toàn đúng thôi. Không, Luca không đời nào làm phản, Tôi nghĩ ngay cả một thằng cáo già như Xôlôđô cũng không thể bẫy được nó. Luca có tin ai bao giờ, lúc nào nó cũng chờ đón điều xấu nhất. Có lẽ nó chạy chơi đâu đó vài ngày, tí nữa là nó mò đến thôi.

Xôni nhìn Texxiô. Lão capôregime Bruclin so vai:

- Phản thì thằng nào cũng- phản được. Luca là đứa thù dai. CÓ lẽ ông Trùm làm nó bất mãn chuyện gì chẳng CÓ thể lắm: ả hưng tôi thì tôi tin rằng Xôlôđô vô được nó rồi: CÓ lẽ cónigliori nói đúng đấy. Phải sẵn sàng đón tin dữ với được.

Xôni nói:

Xôlôđô sắp biết chuyện Pô li Gattô rồi. Hắn sẽ phản ứng ra sao?

Clemenxa cau có trả lời:

Hắn sẽ ngẫm nghĩ và hiểu rằng cánh Còrleone không phải là cù lần. Hắn sẽ hiểu rằng may cho hắn hôm qua không tổn thất nhiều.

Xônni gật lên:

- May rủi cái gì? Thằng Xôlôđô đã tính toán sắp đặt vụ ám sát đâu phải chỉ một tuần lễ. Hắn không may thì có. Hắn giao việc đó cho mấy thằng gà mờ, mà ông già tôi thì lạnh chân lẹ tay. ả ếu chúng giết được ông già thì tôi đã phải đàm phán với Xôlôđô và hắn sẽ lợi thế hơn. Thực ra chỉ lợi tạm thời thôi. Bởi sau năm năm hay mười năm nữa thế nào tôi cũng giết hắn Chú đừng có nói là hắn gặp may, chú Pit, đừng có nhầm.

Dạo gần đây mình nhầm lẫn nhiều quá rồi.

Một thằng đàn em bung dưới bếp lên một tô spaghetti với thìa, đĩa và rượu. Mai con nhìn cả bọn xúm vào ăn, vừa ăn vừa bàn tính. Anh không muốn ăn. Haghen cũng

vậy. ả hưng Xônni và hai lão capôregime ăn ào ào, vét nhẵn cả nước sốt. ăn xong, Texxiô mới đứng đỉnh lên tiếng:

- Thằng Xôlôđô cần quái gì biết Pô li sống hay chết. CÓ khi hắn còn khoái nữa là khác - đỡ tốn tiền chi cho một thằng. ả hưng sợ thì hắn sợ quái gì? Giá như mình

thì mình có sợ không nào?

- Tất nhiên việc này tôi không rành lắm, - Mai con bàn góp, - nhưng qua những điều mọi người vừa nói về Xôlôđô và lưu ý rằng hẳn lần tránh đàm phán với Tôm, tôi thấy hẳn có một nước cờ độc gì đó. CÓ thể hẳn lập mẹo để giành lợi thế cũng nên. ả ếu ta tìm ra được đó là nước cờ gì thì ta thắng. Xônni miễn cưỡng đồng ý:

Phải, tao cũng đang nghĩ về chuyện đó và tao sợ nước cờ độc của hẳn là Luca. Tao đã ra lệnh thấy nó đến là phải đưa vào đây ngay, còn từ giờ tới đó nó vẫn bị tình nghi Một khả năng khác là Xôlôđô điều đình với ả gũ Đại Gia ả iu York, nếu mình không chịu theo điều kiện của Thăng Thổ. thì ngày mai sẽ biết bọn kia tuyên chiến với mình. Phải không, Tôm? ...

Haghen gật đầu:

Đúng, có lẽ thế. Mà thiếu ông già thì mình không chơi nổi cả đám kia đâu. Chỉ có ông Trùm mới cự lại được ả gũ Đại Gia. Cụ có các chính khách thân thế mà bọn kia. không có và cụ sẽ tung họ ra trong các cuộc thương lượng nếu cần.

Clemenxa vót vát:

- CÓ một điều tao dám nói chắc là đừng hòng thăng Xôlôđô còn dám mò đến cái nhà này.

ả ói thì ghê lắm, nhưng hơi vuột đuôi,- chẳng phải chẳng phản thùng đầu tiên là tay chân thân tín của lão đó sao Xôni giương mắt nhìn lão rồi quay sang hỏi Texxio:

- Ở bệnh viện chú cho canh giữ cẩn thận đấy chứ

Lần đầu tiên trong suốt buổi họp Texxio mới trả lời một cách chắc chắn và tự tin:

- Cả trong lẫn ngoài, - lão nói, - hăm bốn trên hăm bốn. Cớm cũng đông, bọn mật vụ châu chực ngoài cửa buồng chờ lấy khẩu cung: Chết cười. Chuyện bếp nước khỏi phải lo, ông Trùm đang còn phải ăn qua ống chứ không thì bọn Thổ này sẵn sàng chơi thuốc độc ngay.

Không, chúng không thể mó đến ông trùm được đâu - không đời nào.

Xôni cả người cả ghé bật ngựa ra sau. .

- Còn tôi chúng có nhắm cũng không được. Chúng còn phải thương lượng với tôi kia mà, chúng còn cần đến tổ chức của ta. - Hẳn mỉm cười với Maicon. – Hay chúng nhắm vào mày chẳng CÓ thể Xôlôđô vồ mày làm con tin buộc mình phải nhận điều kiện của nó chẳng

Mai con chán nản hết hi vọng gặp Kêi. Đừng hòng Xônni chịu thả mình ra, anh nghĩ. ả hưng Ha ghen đã nóng nảy lên tiếng:

- không, nếu thăng Xôlôđô muốn thì hẳn bắt Mai con lúc nào chả được ả hưng tất cả đều biết rằng Maicon không dính vào công việc nhà mình. ả Ó là dân lành, nếu Xôlôđô vồ nó cả ả iu York này sẽ tẩy chay hẳn.

Thậm chí cả Tattaglia cũng sẽ chống lại hắn. Không, tao nghĩ mọi cái sẽ đơn giản hơn. Mai kia sẽ có một đại diện của ả gã Đại Gia đến đây yêu cầu mình hợp tác với

Thằng Thổ.

- Thế thì tốt, - Mai còn thờ phào nhẹ nhõm. - Hôm nay tôi phải sang ả iu York.

- Đi làm gì - Xônni hỏi gắt .

Mai còn mỉm cười:

Tôi vào bệnh viện thăm bố, thăm mẹ và con Côi.

Với cũng còn việc

Giống như ông Trùm, không bao giờ Maicon nói toạc ra mục đích chính của mình và bây giờ anh cũng không định nói rằng đến thăm Kêi. Không phải vì có ý gì đâu chẳng qua anh quen thế rồi.

Dưới bếp vọng lên tiếng ồn ào Clemenxa ra xem chuyện gì. Lão trở vào, tay cầm chiếc áo gilê chắn đạn của Luca Bradi. Chiếc gilê gói một con cá uơn to tướng.

Clemenxa nói khô không khóc:

Thằng Thổ nó biết tin thằng Pô li Gattô của hắn thế này đây.

Texxiô cũng đáp lại khô không khóc:

- Còn bây giờ thì chúng ta biết tin thằng Luca Bradi của mình rồi.

Xônni đốt xì gà và nhăm nháp uýttxki. Mai còn chẳng hiểu đầu của tai nheo ra sao, bèn hỏi:

- Sao lại cá nhĩ? Thế là thế nào?

Tay consiglion người Irland đáp:

ả hư thế này có nghĩa là Luca Brandi đang ngâm nước dưới đáy biển rồi.

Đấy là lời đưa tin cổ truyền của dân Xixili trong những trường hợp tương tự.

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền chương 9

Tối hôm đó Mai con Côrleone vào thành phố mà lòng nặng trĩu. Anh bị lôi vào việc nhà - cả chuyện Xônni bắt canh giữ điện thoại anh cũng bực. Ắ gồi dự họp gia đình anh cứ bứt rứt mãi - mọi người thỏa thuận ngầm với nhau cho anh biết tỉ mỉ vụ mưu sát ông già. Cả bây giờ đang trên đường đến thăm Kêi, anh vẫn cảm thấy có lỗi với cô. Không bao giờ anh cho cô biết toàn bộ sự thật về gia cảnh mình. Anh tránh né bằng những chuyện đùa và các giai thoại ngộ nghĩnh mà trong đó những người thân của anh có vẻ như những người hùng trong phim phiêu lưu hơn là người thực ngoài đời. Thế rồi bố anh bị bắn giữa đường, còn ông anh cả thì mưu lấy máu trả thù ắ hưng anh không dám thú thực với Kêi rõ ràng thắng thường như tự thú thực với mình. Anh bảo cô rằng việc đó chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên và mọi cái đã qua rồi. ắ hưng mẹ khi, xem ra cái đó mới chỉ là khởi đầu.

Xônni và Tôm đã tính nhằm về thằng Xôlôđô, đến tận bây giờ hai người không đủ khả năng đánh giá hẳn một cách tỉnh táo, mặc dù Xônni đã từng trải và đã đánh hơi thấy nguy hiểm. Cái nước cờ độc của Thằng Thổ phải phá giải thế nào? Rõ ràng thằng này phải là đứa gan lì, khôn ngoan, có một sức mạnh ý chí ghê gớm.

ắ ghĩa là hẳn có thể tung ra một cái gì đó choáng người. Xônni, Tôm, Clemenxa và Texxiô cùng lớn tiếng quả quyết rằng đã đề phòng đâu đấy cả rồi, bọn họ rõ ràng

kinh nghiệm hơn Mai con nhiều. Anh chỉ là "dân lành" trong cuộc chiến này, - Mai con sa sầm nghĩ. Và để anh nhúng tay vào cuộc đâm chém này, bọn họ phải mồi chài anh bằng những phần thưởng còn đáng giá hơn cả những tấm mồ đay chiến trận của anh nữa.

Mai con chỉ muốn tránh cho xa những "dịch vụ" của bọn này mà sống một cuộc sống riêng thôi. ắ hưng anh không thể đoạn tuyệt với gia đình chùng nào tình hình còn đang căng thẳng. Và chợt anh thấy rõ chính cái việc được ưu tiên nấp sau lưng mà quan sát, khỏi bị động viên ra trận mà người ta dành cho anh đã làm anh phát cáu Chính vì thế mà hai tiếng dân lành" cứ ám ảnh anh không thôi.

Từ nhà sang ắ iu York, Mai con đã có mấy thằng đàn em của Clemenxa hò tống, xuống xe có đứa canh chừng cho đến lúc anh vào tới khách sạn. Kêi đã đợi anh dưới tiền sảnh.

Hai người ăn uống với nhau.

Bao giờ anh vào bệnh viện? - Kêi hỏi.

Mai con nhìn đồng hồ :

- Từ tám rưỡi trở đi mới được vào thăm. Lúc nào mọi người ra về có lẽ anh sẽ đến. ả gười ta sẽ cho anh vào.

Bố anh nằm phòng riêng, có y tá riêng trông nom - anh chỉ ngồi với cụ tí thôi. Hình như cụ không được phép nói chuyện và chắc gì đã nhận ra anh.

ả hưng anh phải

chứng tỏ đạo hiếu của thằng con chứ.

Kêi nói khẽ:

Em thấy thương ông già ghê quá, hôm đám cưới em thấy mến cụ lắm.

Không sao tin nổi những chuyện người ta viết về cụ trên báo. Em nghĩ rằng ở đó phần lớn toàn

là những điều bịa đặt.

Mai con để theo:

- Anh cũng nghĩ thế.

Cái trò giấu diếm của anh với Kêi làm anh ngạc nhiên. Anh yêu cô, tin cô, song không bao giờ dám kể cô nghe về gia đình, về ông bố mình. Về khoản này, cô vẫn sẽ là người ngoài.

Còn anh thế nào? - Kêi hỏi: - Anh có định nhảy vào cuộc đao búa của bọn gangxtơ mà các báo đang đồn ầm lên không đấy

Mai con mỉm cười cời cúc áo vét và phanh hết ra:

- ả hìn đi không có súng nhé, - anh nói. Kêi cười. Lúc hai người lên phòng, họ uống chung một cốc cocktail. Mai con kéo cô ngồi lên đùi và ôm cô...

HỌ mơ màng nằm bên nhau, chợt Mai con nhìn đồng hồ và vùng dậy: "Bỏ mẹ... gần mười giờ rồi, phải vào bệnh viện ngay thôi".

Anh lật đật vào phòng tắm rửa mặt, chải đầu. Kêi chạy theo, đứng phía sau ôm lưng anh nũng nịu:

Bao giờ chúng mình cưới? - CÔ hỏi.

- Em thích bao giờ anh cũng chiều, - Mai con đáp. - Cứ để chuyện ồn ào xung quanh gia đình anh lắng xuống và ông già đỡ đi đã. ả hưng dù vậy em vẫn phải nói chuyện với ba mẹ em đấy.

- ả ói gì cơ - Kêi hỏi nhỏ.

Mai con đưa lược trên mái tóc:

- ả ói rằng em tóm được một thằng cha hào hùng gốc Italia - đẹp trai ra phết, học ở đartmut loại xuất sắc. CỎ huân chương Quân công cộng với một bội tinh "Tử

tâm" chiến thương. Trung thực. Cần cù. CỎ điều ông già thằng cha là trùm mafiaso, chuyên giết bọn người xấu, thỉnh thoảng lại hối lộ các quan chức cao cấp và vì hoàn

cảnh nghề nghiệp nên đôi khi cũng ăn đạn. Tuy vậy, điều đó không hề ảnh hưởng đến anh cu con trung thực và cần cù. Em đã thuộc hết chưa.

Kêi buồng anh ra, lùi lại tựa cửa.

- Thật hả anh? - CÔ hỏi. - CÓ đúng ông già như thế thật không - CÔ im bất một lúc. - Cụ mà giết người à?

Mai con bỏ lược xuống.

Đích xác thì anh không rõ, - Mai con đáp. - Đích xác thì không ai biết hết. ả hưng có thể là đúng.

Lúc anh đi, cô hỏi:

Bao giờ mình lại gặp nhau, anh?

Mai con hôn cô:

- Em cứ về cái thị trấn yên tĩnh của em mà suy nghĩ cho kĩ đi. Em thì dù có thế nào cũng phải đứng ngoài tất cả những việc đó. Sau Giáng sinh anh sẽ trở lại trường. và chúng ta sẽ lại gặp nhau ở Hanôvơ. Chịu không Chịu, - cô nói.

CÔ nhìn anh ra khỏi phòng, vẫy tay chào cô và chui vào thang máy. Chưa bao giờ cô thấy anh gần gũi đến thế chưa bao giờ cô thấy yêu anh đến thế - và lúc đó nếu có ai bảo rằng cô sẽ không gặp anh suốt ba năm trời thì chắc cô đã phát điên lên vì đau khổ rồi.

Ra khỏi taxi trước bệnh viện Pháp, Mai con ngạc nhiên thấy đường phố vắng ngắt, không một bóng người. Anh vào bệnh viện và càng ngạc nhiên hơn - tiền sảnh cũng vắng tanh. BỐ khỉ, Clemenxa và Texxiô đi đâu thế này, anh nghĩ. Bọn này không được học quân sự thật, nhưng bố trí gác thì đâu cần phải học qua West Point. Dưới sảnh ít nhất phải có hai thằng canh mới được chứ.

ả hưng thân nhân thăm người nhà cuối cùng đã về cả, gần mười rưỡi rồi còn gì. Thế là toàn thân Mai con căng hết lên, gân cốt săn lại. Anh không thèm ghé qua chỗ chỉ dẫn - anh biết bố mình nằm trên tầng năm và biết số phòng của ông: Anh lên thang máy lạ thật, chẳng ma nào ngăn anh cả. Qua cửa trực tầng năm cô y tá gọi lại, nhưng anh cấm cổ đi thẳng. Trước cửa phòng cũng không có ai hết. Hai thằng cha mặt vụ lăm le chờ lấy khẩu cung đâu ả gười của Clemenxa và Texxiô đâu?

Chết thật Hay có đứa nào gác trong phòng Cửa phòng không đóng. Mai con bước vào. Một người nằm trên giường. Dưới ánh trăng tháng chạp lạnh lẽo, Mai con nhìn thấy mặt bố. ả gay cả lúc này mặt ông Trùm vẫn tro tro, không cảm xúc, ngực ông khê phập phồng thở đều Hai vôi mảnh từ bình dưỡng khí đầu giường chạy đến hai lỗ mũi ông Dưới sàn là một cái bình thủy tinh, cũng có ống dẫn thông xuống. Mai con đứng một lúc rồi lùi lại bước ra khỏi phòng.

Anh bảo_cô y tá. trực:

Tôi là Mai con Côrleône, tôi muốn ngồi với bố tôi một lát Không biết các ông cảnh sát canh gác ông cụ đi đâu cả rồi, cô nhi?

CÔ y tá trẻ đẹp có lẽ coi bốn phần lương y là thiêng liêng nhất:

- ông nhà có quá nhiều khách thăm, họ quấy rầy các bác sĩ, - cô ta nói. -

Mười phút trước người bên cảnh sát đến và ra lệnh tất cả phải đi hết. Còn đội bảo vệ thì chừng năm phút sau cũng có điện thoại gọi gấp. ả hưng tôi xin ông chớ lo, tôi sẽ đề ý liên tục ông nhà, tôi ngồi đây có gì tôi nghe hết. Vì thế nên tôi mới để ngỏ cửa

Cảm ơn cô, - Mai con nói. - Tôi xin ngồi với cụ một lát được không ạ? .

CÔ ta mỉm cười.

ả hưng một tí thôi đấy, sau đó phải về luôn. Biết làm thế nào được, nội qui mà.

Mai con trở vào buồng bệnh. Anh đến bên máy điện thoại nội bộ và qua tổng đài của bệnh viện gọi về Long Bạch, đến văn phòng của bố. Xônni nghe điện.

- Xônni, - Maicon thì thào. - Tôi đang ở bệnh viện, tôi vừa mới vào. Xônni, đây vắng hết. Chẳng có móng nào của Texxio cả. Bọn mật vụ trực cửa cũng không nốt. Không có ma nào canh bố cả.

Môi anh run run.

Xônni lặng đi mãi không đáp, sau hần nói, giọng khàn hần đi:

Hóa ra thằng Xôlôđô rắp ranh trò này đây...

Maicon nói.

Tôi cũng nghĩ vậy. ả hưng hần làm thế nào mà cảnh sát lại khua được tất cả ra khỏi đây, với lại bọn mật vụ cũng chuồn hết rồi? Toán Teaiô thế nào? Mẹ khi, chẳng nhẽ thằng Xôlôđô chó đẻ đã nắm được sở cảnh sát ả iu York rồi hay sao

Từ từ nào, chú em, - giọng Xônuni nghe đã bình tĩnh hơn. - Sao mày đến muộn thế ả gồi yên đấy nhé. Mày khóa trái cửa vào. Mày gắng đợi khoảng mười lăm phút để tao gọi điện đă. Cứ vững tâm, đừng sợ. Thế nào?

Tôi không sợ, cứ yên chí. - Mai con đáp.

Kể từ lúc mọi việc xảy ra, mãi bây giờ con giận điên người, lòng căm hận lạnh lùng đối với kẻ thù của ông bố mới bùng lên trong anh.

Mai con bỏ máy và nhấn nút chuông. Dù Xônni có ra lệnh gì đi nữa, tốt hơn cả mình phải chủ động theo suy đoán của mình mà làm. CÔ y tá vào, anh liền nói:

- Xin cô đừng sợ. Chuyện là thế này. Cần phải đưa bố tôi ra khỏi đây ngay. Sang phòng khác hay tầng khác cũng được. Làm thế nào mở các ống để đẩy xe đi được

bây giờ?

CÔ y tá bực bội:

- Anh làm sao thế Chưa có lệnh của bác sĩ...

Mai con ngắt lời:

- CÔ đọc báo nói chuyện về ông già tôi rồi chứ Bây giờ cô thấy đây cụ không có ai canh gác cả. ả gười ta vừa báo cho tôi hay có kẻ sẽ đến giết cụ. Xin cô hãy tin tôi và giúp tôi một tay.

Lúc cần thì Mai con biết cách thuyết phục bất kì ai.

CÔ y tá nói:

- Các ông kia không cần phải tháo. Đây là nguyên cả một thiết bị lưu động rồi.

ở đây còn phòng nào trống không, thưa cô? - Mai con hỏi nhỏ .

Đằng cuối hành lang kia kia, - cô y tá đáp.

Mọi việc hoàn tất chỉ trong vòng một phút, rất nhanh, rất khéo, Mai con bảo cô y tá:

- Xin cô ngồi trông ông cụ một lát, tí nữa sẽ có người đến giúp. CÔ mà ngồi ngoài hành lang thì sẽ nguy hiểm đấy :

Từ trên giường đưa xuống một giọng nói khàn khàn nhưng vẫn tràn trề sức lực:

- Mà đây đây hả, Mai con? CỐ chuyện gì vậy, con?

Mai con cúi xuống giường bố, nắm tay ông:

Vâng, con đây, Mai con đây, - anh nói. - BỐ đừng lo. BỐ cứ nằm im và nếu có ai gọi thì đừng thưa nhé. Bọn kia tính giết bố, bố hiểu chưa ả hung có con đây, mọi việc sẽ đâu vào đấy cả thôi.

Don Côrleônê vẫn chưa hiểu ra chuyện gì - vẫn còn bị cơn đau đón kinh khủng làm cho đầu óc mụ mị, ông mấp máy môi như muốn nói gì với thằng út - nhưng không còn đủ sức nói to:

- Ô hay, tao sợ gì mà sợ? Chúng nó định giết tao từ lâu rồi - lần đầu tiên là lúc tao mới mười hai tuổi cơ...

Bồ Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền chương 10

Đây là bệnh viện tư, bé nhỏ, chỉ có mỗi một lối ra vào Mai con nhìn ra cửa sổ. Từ khoảng sân bán nguyệt của bệnh viện có mấy bậc thềm ra đường. Muốn vào bệnh viện chỉ có qua các bậc thềm đó. Không thấy chiếc xe nào, nhưng Mai con biết rằng không được để phí một phút. Anh nhào ra khỏi phòng, chạy từ gác năm xuống và vọt ra cánh cửa rộng. Trong sân là bãi để xe, lúc này trống trơn.

Mai con chạy xuống vỉa hè và châm thuốc hút. Anh phanh áo bành tô và đứng ngay dưới cột đèn cho ánh sáng rọi thẳng vào mặt. Từ đại lộ Chín có một gã trai đeo một cái bị đi về phía bệnh viện. Hắn mặc áo lính, tóc đen xoăn tít rậm rì như cả đồng rơm. Lúc gã này bước qua chỗ sáng, Mai con loáng thoáng thấy mặt gã quen quen. Gã ta dừng lại bên cạnh Mai con, chìa tay ra và nói nghe rất giọng Italia.

- Don Mai con, cậu không nhớ cháu? Cháu là En dô, thợ phụ trong lò bánh của ả arôrin, con rể ông ấy đây.

ông Trùm đúng là cứu mạng cháu - cụ lo cho cháu được ở Mỹ đây ạ.

Mai con bắt tay anh chàng kia. Anh nhớ ra rồi.

En dô tiếp:

Cháu đến đây vẫn an ông Trùm, không biết người ta còn cho phép vào hay muộn mất rồi?

Mai con mỉm cười lắc đầu:

- Không cho đâu, nhưng thế này là quý hóa quá rồi, cảm ơn anh. Tôi sẽ chuyển lời cho ông Trùm, anh cứ yên chí.

Một chiếc xe con rú ầm ầm chạy qua. Maieon cảnh giác ngay.

- Anh đi đi, nhanh lên, -anh bảo En dô. - ở đây đang lộn xộn. Anh không nên dây dưa với cảnh sát làm gì.

Anh thấy mặt gã Italia có vẻ hoảng sợ. Gặp cảnh sát thì chắc gã lại bị đuổi về Italia như chơi, mong gì lấy được quốc tịch Mỹ. Thế nhưng En dô vẫn đứng không nhúc nhích. Gã thì thầm bằng tiếng Italia:

ả ếu lộn xộn thì cháu phải ở lại giúp một tay mới phải chứ. Cháu còn mang ơn ông Trùm mà.

Mai con thầm cảm động. Anh định đuổi En dô đi, nhưng sau lại thôi. Kệ gã đứng đấy. Hai thằng lằng chằng trước cửa bệnh viện có khi cũng làm bọn Xôlôđô hãi. Một thằng

thì chưa chắc. Anh mời En dô một điều thuốc, bật lửa châm. Cả hai đứng

dưới cột đèn, co ro vì cái lạnh của đêm tháng chạp. Hút tàn thuốc thì từ đại lộ Chín

có một chiếc xe dài đen thui ngoặt băng đường Ba mươi và phóng đến bệnh viện. Ồ định dừng lại, nhưng bỗng vọt đi mất dạng. Bọn kia đã nhận ra Mai con. ánh chĩa

cho En dò điều thuốc nữa và thấy tay gã nướng bánh run run. Lạ thật - anh chẳng thấy run tí nào.

Hai người lại đứng phì phèo thuốc lá. Khoảng mười phút sau có tiếng còi xe cảnh sát xé toạc cái im lặng ban đêm. Từ đại lộ Chín, một chiếc xe tuần

cảnh rẽ vào và lao đến bệnh viện theo sau còn hai xe cảnh sát nữa. trong chớp mắt con đường trước cổng bệnh viện đã đầy cảnh sát cả nôi lẫn

chìm. Mai con. thở phào nhẹ nhõm.

ái chà, Xôni, ông anh làm ăn thế đấy?... Anh đến chỗ bọn kia Hai thằng cảnh sát to con tóm chặt tay anh Thằng thứ ba lục soát. Một gã đàn ông to lớn mặc sắc phục đại úy cảnh sát, mũ có thêu kim tuyến, leo lên bậc thềm;

bọn dưới quyền kính cẩn dẹp ra. Mặc dù có cái bụng và tóc thái dương đã điểm bạc, tay đại úy vẫn bước nhẹ nhàng hùng dũng lắm. BỘ mặt gã đỏ như gà chọi. Lão đến trước mặt Mai con và găm lên:

- Tao tưởng bọn Italia đầu trộm đuôi cướp bị tóm cả rồi cơ mà! Mày là chẳng nào: Mày lảng tránh ở đây để mà làm gì?

Một tay cảnh sát đứng bên cạnh Mai con báo cáo:

- Hấn không có gì, thưa đại úy.

Mai con nín thinh. Anh bình tĩnh nhìn thẳng vào mặt lão đại úy, xoáy vào đôi mắt xanh lấp lánh ánh thép của lão. Một gã mặt vụ mặc thường phục báo cáo:

- Đây là Mai con Côrleône, con trai lão Trùm.

Mai con hỏi nhẹ nhàng:

Không biết toán bảo vệ đi đâu mất Ai hốt bọn. ấy đi thế

BỘ mặt gà chọi của lão đại úy càng đỏ tía lên:

Thế nào, thằng kẻ cướp, mày định dạy bố mày đấy hờ Tao hốt chúng đấy!

Bọn gangxtơ khốn nạn chúng mày có bắn nhau chết hết ông cũng đếch cần?

Tao thì

tao mặc mẹ thằng già nhà mày nằm đấy, không có canh ghiếc gì hết. Bây giờ thì xéo ngay Giờ này không có thăm nuôi gì hết, cấm mày bén mảng đến đây, đồ chó ranh?

Mai con vẫn nhìn chòng chọc vào mặt lão. Tay đại úy muốn chửi gì, anh bỏ ngoài tai hết. Anh nghĩ thật nhanh. Chẳng nhẽ thằng Xôlôđô đã ngồi thùng xe trước và thấy anh đứng lồi vào bệnh viện Chắc thằng kia đã gọi điện cho lão đại úy cảnh sát la mắng: "Các anh ăn tiền để dẹp bọn Côrleône canh

bệnh viện rồi cơ mà, làm sao chúng nó vẫn còn ở đây Chẳng nhẽ Xônni nói đúng - tất cả trò này chỉ là một phần của một kế hoạch được sắp đặt kỹ ? CÓ thể lắm.

Vì thế anh thân nhiên bảo lão đại úy:

Tôi không đi chừng nào chưa có ai canh phòng bố tôi Lão đại úy không thèm nói năng gì. lão quát tên mật vụ đứng cạnh Mai con: .

- Phin, mày xách cổ nhốt con chó này vào cho tao.

Tay kia e ngại phản đối:

- Hấn không có gì, thưa đại úy. Hấn là anh hùng hồi chiến tranh, không dính gì vào việc bọn kia. Không khéo báo chí làm ồn lên thì nguy:

Lão đại úy gián tím mặt quát lên:

- Tao bảo mày xách cổ nhốt nó lại cho tao mà

Đầu óc Mai con vẫn tỉnh như không,- con giận không làm anh lú lập. Thế là anh hỏi rõ ràng, mạch lạc, dần từng tiếng:

- Đại úy ! Thằng Thổ đưa ông bao nhiêu để ông bán ông già tôi cho hấn?

Lão đại úy quay người quát hai thằng cảnh sát to con

- Ê giữ nó lại cho tao

Mai con bị hai thằng nắm tay ghì sát vào hai bên sườn. Anh trông thấy năm đám không lồ của lão đại úy tung lên bay tới liền vội vàng né tránh. Quả đám trúng ngay gò má. Đầu Mai con như có lựu đạn nổ tung. Mồm đầy máu và những mảnh xương vụn - anh biết ngay là gãy răng rồi. Má anh sưng vù lên như thối bong bóng.

Hai chân khụy xuống - không có hai thằng kia giữ hai bên chắc anh đã ngã lăn ra. Tay mật vụ mặc thường phục vội vàng bước ra che cho Mai con khỏi cú đâm tiếp theo. Gã kêu lên:

Chết mẹ rồi, đại úy, nó. bị nặng đấy?

Lão đại úy nói nhâng nhâng:

- Tao có đụng vào nó đâu nào? ả Ó định đánh tao rồi trượt ngã đấy, rõ chưa. ả Ó chống lại nhà chức trách đang thừa hành công vụ đấy chứ.

Qua màn sương đỏ lỏe, Mai con thấy thêm mấy chiếc xe nối đuôi nhau chạy tới bệnh viện. ả người trong xe ủa ra: Anh nhận ra tay luật sư của Clemenxa. ông ta nhả nhận. nhưng đồng dặc quay sang lão đại úy thông báo :

-Gia đình Côrleône đã nhờ hãng thám tử tư bảo vệ mister Côrleône. ả hóm bảo vệ này hết thầy đều có giấy phép sử dụng súng. ả ều ngài bắt giữ họ, thưa đại úy, sáng mai ngài sẽ phải trả lời trước tòa đấy.

Đoạn tay luật sư quay sang Mai con, nói:

Ai đánh ông ông có cần thưa kiện không

Mai con nói không ra lời,hàm dưới anh cử động không nổi.

- Tôi trượt ngã, - anh ú ớ đáp: - Sẩy chân ngã thôi Anh nhìn rõ ánh mắt đắc thắng của lão đại úy và để người ngoài nhận ra sự anh tinh táo lạnh băng

trống óc anh và nỗi căm hận lạnh lùng tê tái đang dâng lên trong mỗi tế bào của thân thể anh. Một cảm giác thật tuyệt vọng. Anh không muốn bất kì một sinh vật nào đoán ra anh đang nghĩ gì. BỐ chắc cũng không muốn. sau đó Mai con loáng thoáng hiểu rằng anh đang được khênh vào bệnh viện. Và anh ngất đi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Maicon thấy quai hàm bị đặt nẹp và hàm bên trái thiếu mất bốn cái răng. Haghen đang ngồi bên giường anh. .

Tôi bị đánh thuốc mê à? - Mai con hỏi.

Ừ - Haghen đáp. - ả gười ta gấp xương vỡ Ở chân răng ra, sợ chú đau quá.

Với lại răng nào chú cũng đã ngất rồi.

- Còn lại đều nguyên lành cả chứ.

- Còn nguyên, - Haghen đáp. - ả ày, Xônni bảo tốt hơn hết chú nên về nhà.

Chú ngồi xe được không

- Được thôi - Mai con đáp. - ông già thế nào?

Haghen đỏ mặt:

- Theo tôi nghĩ, mình đã giải đáp được câu đố rồi. Bọn tôi đã thuê thám tử tư, giăng khắp khu nhà này Thôi để lên xe nói tiếp nhé?

Clemeaxa lái xe, Mai con và Haghen ngồi sau. Thái dương Mai con đập như trống châu:

- Vậy chuyện hôm qua thế nào đấy.

Haghen thông thả kể:

- Chú có nhớ thằng côm chìm. nhẩy ra bênh chú không ả gười của Xônni đấy, nó tên là Philipx. ả ó cho bọn mình hay một số tin. Hóa ra vừa hết giờ thăm nuôi là thằng đại úy Mạc Clôxki liền hốt luôn cả đám tay chân của Texxiô đang canh gác ngoài sân . Trong đó có mấy thằng mang súng nên hấn có cơ bắt bẻ. Sau đó, thằng Mạc Clôxki còn đuổi luôn mấy tay côm chìm châu chực ngoài cửa buồng bệnh, bảo rằng hấn sẽ cho người tới thay. Thằng này bị mua đứt rồi.

ả goài ra, Philipx còn cho biết rằng thằng cloxxki này còn chơi nữa, chưa chịu thôi đâu. Chắc chắn Xôlôđô cho nó ăn đấm lăm, lại còn hứa hẹn cho thêm nữa đấy.

Thế chuyện của tôi có bị lên báo không

- Không, mình cũng nín mà bọn kia cũng im luôn.

Còn cu cậu En đô có kịp chuồn không Còn phải nói, - Haghen đáp. - ả Ó còn láu hơn chú nhiều. Vừa thoáng thấy bóng côm là cu cậu linh vội. ả Ó bảo lúc Xôlôđô. đi ngang qua, nó đang đứng với chú.

Phải, - Mai con xác nhận. - Thằng bé khá đấy.

Được mình cũng không quên công nó , - Haghen nói.

- Còn chú thế nào Tôi thấy cái gò má chú trông ghê quá :

- Không sao. Anh nói thằng đại úy tên gì?

Mác Clôxki. á, báo chú nghe một tin cho đỡ tủi, nhà Côrlêône đã san bằng tỉ số rồi. Brunô Tattaglia. Bốn giờ sáng nay

Mai con ngồi thẳng dậy:

- Sao lại thế Tôi tưởng mình quyết định nán chờ rồi

Haghen nhún vai:

- Sau việc đêm qua ở nhà thương thì có trời mới cảm nổi Xônni: Bọn thợ săn của mình đang chạy loạn lên khắp ả iu York và ả iu Gioxy. Đêm qua bọn tao đã lên danh sách rồi. Tao cố khuyên giải mãi Hay chú mày thử nói với anh xem, Maikon bây giờ vẫn còn kịp ngăn chặn đổ máu mà.

Để tôi thử xem, - Mai con nói. - Mình họp từ sáng à?

Phải thế thôi, - Haghen đáp. - Cuối cùng thì thằng Xôlôđô đã lên tiếng. Hấn sẵn sàng ngồi vào bàn tròn.

À còn chuyện Lu ca đã xác minh rồi. ả Ó bị hạ buổi tối trước hôm ông già bị bắn. ả gay trong hộp đêm của Brunô Tattaglia. Chú có hiểu không

Malcon đáp:

ờ có thể thì mới bị lọt vào bẫy được chứ

Lối vào công viên bị chặn ngang bởi một dãy xe dài đen sì. ả gay công có hai người đứng dựa vào cửa xe: Các cửa sổ tầng trên của hai ngôi nhà hai bên mở toang hết.

Clemenxa dừng xe ở lối vào, tiếp theo cả ba phải đi bộ. Chắc hai người kia là thủ hạ của Clemenxa. - lão nhăn nhó liếc ngang đáp lại lời chào của họ. Không cần gọi cửa - vừa đến là cửa mở ngay. Chắc hẳn trong nhà đã trông thấy ba người từ xa. Xônni và Texxiô đang chờ họ trong văn phòng ở góc nhà. Xônni bước đến đón, Mai con hai tay bung đầu đưa em út, nhẹ giọng ra giễu:

- Đẹp nhảy!

Mai con hát tay hấn ra, đến quầy rượu rót một cốc uýttxki uống cho đỡ nhức.

vẫn năm người tụ tập như lần trước, chỉ khác là không khí. đã thay đổi hẳn. Xônni không lì lì nữa. mà cười toe toét và Mai con hiểu ngay nguyên cớ của cái vẻ tươi cười đó. Thằng anh cả đã hết do dự. Hấn đã quyết định xong Bây giờ đừng hòng mà cản hấn lại được. Cuộc tập kích lần này của Xôlôđô đã khiến xônni không giữ được mình nữa. Chuyện hòa đàm kẻ như đi tong?

- Lúc cậu chưa về, thằng trung gian có gọi điện đến, Xônni bảo Haghen. - Giờ thì Thằng Thổ mới muốn đàm phán, - hấn lắc đầu thán phục. Hôm qua vừa hồng ắn là hôm nay chịu thương thuyết luôn mới ghê: Còn bọn mình thì sẽ ngửa cổ, há mồm cho nó mớm đây: Láo thế chứ?

Tôm dè dặt hỏi:

- Thế anh bảo sao?

Xônni cười khẩy:

- Tớ bảo - cứ việc. Lúc nào cũng xong. Tớ nhăng đi đâu mà vội. Ta có cả trăm thằng gài sẵn đầy đường, hăm bốn trên hăm bốn. Thằng Xôlôđô thò mũi ra lúc nào là mất mạng lúc ấy. Mấy sướng kéo dây dưa đến bao giờ thì kéo, ông còn thư thả chán.

Hắn có đề nghị gì rõ ràng không - Haghen hỏi.

CÓ chứ, - Xônni đáp. - Hễ mình cử thằng Maicon sang gặp hắn thì hắn sẽ trình bày đề nghị của nó mang về Thằng trung gian sẽ bảo đảm tính mạng cho Mai con, còn tính mạng hắn thì hắn không yêu cầu bảo đảm. - Hắn biết có yêu cầu cũng bằng thừa. ả hưng thôi, cái đó là râu ria thôi. Thế này nhé, chỗ hẹn sẽ ở bên địa phận

thằng Xôlôđô. Bọn kia sẽ đón Mai con và đưa nó đến đây Mai con nghe xong xuôi đâu đấy hắn sẽ thả về. Gặp ở đâu thì chưa biết. Chắc hắn sẽ đưa ra những điều kiện

ngon lành mà mình không thể bỏ qua được.

Haghen hỏi:

- Còn bọn Tattaglia thì khoanh tay ngồi xem? Bọn nó không đòi mạng thằng Brunô à?

- Cái đó cũng được nói rồi. Theo lời thằng trung gian, gia đình Tattaglia sẽ chịu theo kế hoạch của Xôlôđô. Vụ giết Brunô Tattaglia coi như bỏ. Cái đó là trả món nợ mưu sát ông già. ả hận một phát - trả một phát. - Xônni lại phá lên cười. - Láo chưa chứ

Haghen vẫn dè dặt:

Phải nghe xem bọn nó. đề nghị gì mới được.

Xônni lắc đầu:

Không, không, consiglione, không cần! - Tới đây hắn nói hơi đơn đót giọng Italia. Hoặc bọn kia nộp thằng Xôlôđô cho tao, hoặc gia đình Còrleone sẽ tuyên chiến.

Sẽ có rải ổ, sẽ có đạn bay đầy đường. Chết thì chết hết.

- Đòi nào bọn khác chịu đổ máu lớn, - Haghen trầm ngâm. - Hao người tổn của lắm!

- Thì cứ đem thằng Xôlôđô lại đây, thế thôi? - Xônni ngừng lại một lát rồi nói tiếp: - Tóm, cậu đừng có khuyên tớ hòa hoãn nữa. Mọi việc đã quyết định rồi. Bây giờ bốn phận cậu là giúp tớ giành chiến thắng. Cậu hiểu rồi chứ

Haghen từ từ cúi đầu. ả ghĩ ngợi một lát, y lại lên tiếng:

Tôi đã nói chuyện với người của anh bên cảnh sát. ả Ó xác nhận rằng đại úy Mác Clôxki chắc chắn ăn lương của Xôlôđô. - mà lương hoàng đế hắn hoi đấy. Không có

Mác Clôxki, Thằng Thỏ sẽ không thò mũi đi đâu một bước. Khi gặp Maicon cũng sẽ có thằng Mác Clôxki ngồi bên cạnh. Mặc thường phục nhưng mang

súng. Anh phải hiểu một điều đơn giản này mới được, Xônni có một thằng cán vệ như vậy thì còn làm gì nổi Xôlôđô mà làm.

Xưa nay bố thằng nào dám nổ cảnh sát. Mà đây lại xoi cả thằng đại úy thì sống thế nào với bọn cóm? Đụng vào một đại úy cảnh sát ngay giữa ả iu York thì không riêng gì họ nhà cóm phản ứng thẳng tay, mà cả nước sẽ phản đối ầm ầm cho mà xem. Toàn thế giới giang hồ sẽ lao đao cả lũ và bọn nó sẽ cứ nhè cánh Côrleone nhà mình mà rửa lúc bấy giờ mình sẽ thành một thứ hủi, chẳng ma nào dám gần. ông già dù thần thế đến đâu cũng phải vứt hết, họ sẽ lờ mặt mình ngay.

Anh đã tính chuyện đó chưa

Xônni nhún vai:

- Chẳng nhẽ thằng Mác Clôxki cứ bám thằng Xôlôđô được mãi. Mình sẽ đợi thời cơ.

Cả hai lão caporiginmes cùng ngồi thừ ra, đổ mồ hôi hột, im thin thít mà hít xì gà. Hai lão ngán ngẩm lo đụng phen này chắc khó toàn mạng. Suốt từ đầu buổi , đến giờ, Mai con mới xen vào. Anh hỏi Haghen:

mình đem ông già về nhà được không, Tôm?

Haghen lắc đầu:

- Tôi đã hỏi rồi. Bây giờ thì chưa được. Tình trạng của cụ đang nguy kịch.

Cụ sẽ bình phục nhưng muốn thế phải được chăm sóc cẩn thận. Không chừng còn phải mổ thêm lần nữa đấy.

- Thế thì phải hạ ngay Xôlôđô mới xong, - Mai con nói. - Không phải chờ đợi gì nữa hết. Thằng này quá nguy hiểm. Chắc chắn hắn còn nghĩ ra trò gì nữa đây thôi. Hãy nhớ rằng mục đích chính của hắn là diệt bằng được ông già. ả ếu Xôlôđô thấy rằng hắn đang bị săn thì hắn phải tổ chức một cuộc mưu sát nữa. Mà một khi hắn đã có đại úy cảnh sát tiếp tay, ai dám nói trước lần này hắn sẽ hụt? Còn để hắn giờ nào là còn lo giờ ấy.

Xôuni trầm ngâm gãi cằm:

- Mày nói đúng đấy, em, - hắn nói. - mình không có quyền chờ đợi đến khi thằng Xôlôđô lại chơi ông già lần nữa.

Haghen điềm nhiên hỏi:

Thế đại úy Mác Clôxki thì làm sao?

Xônni quay sang Mai con với một nụ cười khó hiểu Ừ phải, thằng em, thằng đại úy cảnh sát can trường thì mình làm sao đây?

Mai con nói chậm rãi:

Tất nhiên đấy là chuyện cực đoan cùng bất đắc dĩ.

ả hưng có những trường hợp các biện pháp cực đoan lại ăn thua. Cứ cho rằng mình buộc phải hạ Mác Clôxki. ả ếu thế, cần phải vạch mặt nó - phải chứng minh hai năm rưỡi mười rằng đó không phải là một đại úy cảnh sát đảng hoàng, thừa hành phận sự một cách công minh, mà là một thằng khôn

nạn, một tên đại bịp đánh vào những trò ăn tiêu bản thủ và phải bị trừng trị như bất kì một thằng khốn nạn nào. Ta nắm được một số nhà báo ăn lương của ta, ta cung cấp cho họ những tài liệu với các bằng chứng không ai có thể bác bỏ để họ xoa dịu dư luận.

Anh nhìn quanh để tìm sự đồng tình. Texxiô và Clemenxa vẫn ngồi ngây như phỗng, cau cau có có.

Xônni vẫn cười cười như lúc nãy, nói:

Tiếp đi, chú mày lí luận khá đấy. Miệng trẻ linh lắm, ông già chẳng bảo thế là gì.

Haghen nhìn đi chỗ khác, cũng hơi cười cười. Mai con đồ bưng mặt:

- Xôlôđô bảo tôi đến thì tôi đến, có sao đâu nào? Cả thầy có ba mặt, tôi, Xôlôđô và Mác Clôxki - ngoài ra không còn ai hết. mình cứ hẹn vào ngày kia để bọn điệp ngầm của mình xác minh xem điểm hẹn là ở đâu. Phải đòi gặp ở một nơi công cộng - nhà riêng tôi không đi đâu. Một tiệm ăn hay quán rượu gì đó vào giờ đông khách thì tôi có thể chơi đàn hoàng. Mà hai thằng kia cũng nghĩ rằng như vậy yên tâm hơn. ả gay cả Xôlôđô chắc cũng không ngờ mình dám chơi cả đại úy cảnh sát.

Tất nhiên thế nào tôi cũng bị chúng lục soát kĩ càng, cho nên tôi sẽ đến đó tay không, vậy các anh thử tính xem làm sao chuyển súng cho tôi được trong lúc tôi nói

chuyện với bọn kia. Và tôi sẽ hạ cả hai thằng.

Cả bốn cái đầu xoay lại nhìn anh. Clemenxa và Texxiô nhìn anh vừa nghiêm trang, vừa sừng sốt. Mặt Haghen chỉ buồn chứ tuyệt nhiên không lạ. ả hưng bộ mặt bứ bự của Xônni hí hửng trông thấy - tự dưng không đầu hấn phá lên cười oang oang. Hấn trở Mai con, vừa sắc vừa nói qua nước mắt:

- ái chà chà, thằng học giả, thằng sinh viên, cũng học đại học cơ đấy, việc nhà mày cứ ngoảnh mũi đi! Thế bây giờ mày đòi chơi cả đại úy cảnh sát lẫn Thằng Thổ chỉ vì Mác Clôxki sửa sơ sơ cái mặt mày. Mày cáu, nhưng nói để mày biết đây là chuyện làm ăn, và chỉ có thể thôi ả Ó cáu đấy, ghê chưa. Sẵn Bàng xin tiết hai đứa liền chỉ vì bị sai quai hàm. Mồm leo leo là không dây vào khi có việc mới biết toàn chuyện nhảm nhí hết. Có thể chứ, mày cứ giả vờ mũi đi?

Clemenxa và Texxiô chẳng hiểu đầu của tai nheo ra làm sao, cứ tưởng Xônni giễu thằng em bốc đồng khoác lác Hai lão cũng cười toe toét tỏ ý thương hại. Chỉ một

mình Haghen giữ vẻ nghiêm túc và dè chừng.

Vậy là mày hạ cả hai thằng - Xônni chọc thêm. -

Mày ấy à? Không cố m~ đây đâu, ghê điện đấy, chú em!

Đây không phải chiến trường mà chú mũi dưới chiến hào bắn bừa. Địch thủ cách mày chỉ gang tấc, mày phải nhìn thấy mắt nó trợn ngược lên, bóp cò

một cái là phải nhảy lùi lại, không thì. máu óc nó văng đầy người! Đấy, phải nỗ như vậy đấy. Chớ chẳng nhẽ mày đòi giết nó chỉ vì nó bạt tai mày sao? Hấn lại phì cười.

Mai con đứng phất dậy:

- Câm ngay, không cười nữa, - anh nói.

Sự thay đổi của anh thật ghê gớm, khiến nụ cười trên môi Texxiô và Clemenxa như bị hai lão nuốt chửng mất.

Mai con thấp nhỏ, xương xương, nhưng lúc này từ anh toát ra một sức mạnh dễ sợ. Đúng là hồn ông Trùm nhập vào người anh. Đôi mắt nâu của anh sáng quắc lên, mặt nhợt đi. Tựa hồ anh đang chực nhảy bổ vào Xôni bất chấp đó là anh ruột và tính mạng Xônni phen này chắc hẳn treo trên sợi tóc. CỐ họng Xônni tắc nghẹn. Mai con lạnh lùng nói, giọng lạc hẳn đi:

- ĐỒ chó , mày tưởng tao không chơi nổi hả?

Xônni đã kìm được:

- Tao tin chứ, - hẳn vội nói. - Không phải tao cười lời mày nói. Chỉ buồn cười là ở đời này có chuyện như vậy.

Xưa nay tao vẫn bảo rằng mày là đứa cứng đầu - có khi còn cứng hơn cả ông già nữa là khác. Cả nhà này xưa nay chỉ có mình mày dám cưỡng lại ông già. Hồi nhỏ,

hơi tí là mày dám chơi tay đôi với tao ngay, còn thằng Phredô thì mày bắt nạt như cơm bữa. Thế mà thằng Xôlôđô cứ tưởng mày non gan vì bị thằng mác Clôxki đâm gãy răng mà không dám dính vào chuyện đánh đấm của nhà mình. Hấn tin chắc rằng gặp nhau tay đôi với mày thì không có gì đáng ngại cả.

Xônni ngừng lại một chút rồi hạ giọng tiếp:

ả hưng quý tha ma bắt mày đi, rốt cuộc mày vẫn là con nhà Côrleône! Và chỉ một mình tao biết thôi. Suốt bảy ngày nay, từ hôm bọn nó bắt ông già đến giờ, tao cứ ngồi chờ mày lột bỏ cái mặt nạ anh hùng chiến trận với danh thủ bóng đá vớ vẩn kia đi. Tao chờ mày trở thành cánh tay phải của tao và hai anh em mình cùng đề dỉ dỉ cái lũ đang manh tâm hại ông già và cả nhà mình. Thế mà chỉ cần bạt tai một cú là xong. Một cú thôi. ả ào, mày bảo sao...

Xônni nhăn nhó đến tức cười và dấm một phát vào đùi:

- Ủ phải, mày bảo sao bây giờ nào? .

Sự căng thẳng đã tiêu tan.

Mai con lúc lắc đầu:

- Vì không còn cách nào khác nên tôi mới quyết định như thế thôi, Xôni. Tôi không thể để mặc cho chúng nó ám hại ông già lần nữa. Mình biết tiếng Xôlôđô chỉ cho một mình tôi đến gần hẳn. Tôi đã nghĩ đi nghĩ lại cả rồi ả goài tôi ra, không ai dám chơi một đại úy cảnh sát nữa. Có thể anh dám đẩy Xôni, nhưng anh còn vợ con, và nếu bố không qua khỏi thì anh là trụ cột

trong nhà. Còn lại tôi với Plêđô. Plêđô coi như nghỉ chơi. Vậy là chỉ có tôi. Đơn giản thế thôi, chứ một cú đấm thì có gì đâu.

Xônni bước đến ôm Mai con.

- Tao cóc cần biết mày suy luận kiểu gì, cái chính mày là người mình. Và tao nói thêm với mày điều này:

mày có lí, suốt từ đầu chí cuối. Cậu nói sao, Tôm?

Haghen nhún vai:

- Suy luận có lí đấy. Hơn nữa, tôi cũng không tin thằng Xôlôđô nó thật lòng muốn điều đình với mình. Tôi nghĩ thế nào hấn cũng chơi ông Trùm cú nữa. Kết luận - mình phải thịt Xôlôđô. Thậm chí dù có phải giết luôn một đại úy cảnh sát nữa. Vấn đề là thằng nào đứng ra chơi hấn sẽ phải tha hồ hứng sấm sét. Chẳng nhẽ ngoài Mai con ra, không còn ai nữa sao?

Xônni nói khẽ:

- Tôi chơi được.

Haghen gạt đi:

- Anh thì có mười thằng Mác Clôxki làm cận vệ Xôlôđô cũng chẳng dám cho anh lại gần cách một tầm đại bác. Vả lại, anh còn tạm thời gánh vác công việc, đâu có liều mạng được. - Đoạn y quay sang Clemenxa và Texxiô hỏi: - Chỗ các chú có thằng nào dùng vào việc này được không, nghĩa là có kinh nghiệm và có đầu óc ấy? Sau này mình phải bảo đảm nuôi nó suốt đời. Clemenxa lên tiếng trước:

- Không, Xôlôđô nó nhẵn mặt hết rồi, nó đoán ra mưu kế của mình ngay. ả ếu tôi hay Texxiô đi thì cũng đến thế thôi.

Haghen nói:

- Thế trong bọn mới vậy, thằng nào mà không ai biết mặt ấy?

Cả hai caperginmes đều lắc đầu quây quây.

Texxiô còn chọc một câu:

. Lĩnh mới tò te làm thế nào được. Kể như đang đá chân đất bắt lên đá tranh cúp ngoại hạng còn gì.

Xônni nghiêm giọng kết luận:

- ả goài Mai con ra, không còn ai. CỐ hàng tỉ lí do. ả hưng cái chính là bọn kia coi thường nó. Sau nữa, tôi cam đoan là nó làm ngon. Việc này rất quan trọng - mình không còn cơ hội nào xáp gần Thung Thổ chó chết ấy hết. Vậy là ta có nhiệm vụ chuẩn bị mọi thứ thật tốt để yểm trợ cho Mai con. Bọn nó giấu địa điểm thì mình

phải tung người đi dò cho ra bằng bất cứ giá nào. Phải biết chỗ thì mới có thể nhét sẵn đồ nghề được chứ. Sau đó Clemenxa phải tìm một khẩu thật độc để không ai

mò ra được, nòng thật ngắn. Đạn chì, thuốc nhồi lấy, phải có sức công phá tối đa. Chính xác thì không cần lắm, bắn gần sát sạt mà. ả òng súng, cò súng

phải bơi dẫu cho trơn tru. Maik. mày nhớ nhé, bắn xong, thả súng xuống sàn luôn. Phải biết rằng mọi thứ có thể dàn xếp được - cả các nhân chứng và các cái linh tinh khác, nhưng nếu chúng nó tóm được mày với khẩu súng trong tay thì mày toi đấy. Bọn tao sẽ chuẩn bị đưa đón, giấu kín mày đi - mày đi đâu đó nghỉ ngơi chơi bời chừng nào êm êm hẵng quay về. Phải lặn lâu đấy, Maik, đừng có chia tay chia tiếc gì với con bé của mày làm gì, thậm chí bằng têlêphôn cũng vậy. Bao giờ xong xuôi đâu đấy và mày đã được vượt biên an toàn, lúc đó tao sẽ nhắn nó hay rằng mày còn sống nguyên lành ả ôi đèn đấy, Xônni nhìn thẳng em rồi mỉm cười, ôn tồn nói:

- ả gay từ bây giờ mày không được đi đâu hết. Tao sẽ giao Clemenxa luyện tay cho mày. ả ẾU cần thi cứ việc bắn thử. Còn mọi cái đã có người lo cho mày. Yên chí chưa

Mai con Côrleône chợt cảm thấy một cảm giác lâng lâng dào dạt quen thuộc, như thể đang đứng dưới vòi nước giá buốt. Anh bảo Xôni.

Việc gì anh phải dạy tôi nói gì với Kêi, còn cái gì thì không. Anh muốn nó là nói thế chứ đâu có phải bảo tôi đừng chia tay với cô ấy.

Xônni vội vàng cãi:

- Đừng giận, tao nghĩ mày là tay mới và tao đang chủ trì cơ mà. Thôi bỏ đi.

Mai con bật cười:

Anh bảo sao? Tôi mà tay mới ấy à? ông già dạy cái gì tôi cũng biết hết chứ tôi dui, tôi điếc sao?

Hai anh em nhìn nhau cười ha hả, làm mọi người cùng cười theo. . Haghen rót rượu cho cả bọn. Mặt y râu râu. Vậy là chàng thư sinh nhà ta phải tự tay giết người đây Thuộc lầ luật pháp như nó giờ cũng toàn chơi luật rừng đây. Haghèn râu rĩ nói:

Thôi đành vậy, ít ra thì bây giờ mình đã biết chắc là phải làm gì.

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách
Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền
Chương 11

Đã gọi văn phòng mình trong bát, đại úy cảnh sát Mác Clôxki: mần mê ba chiếc phong bì dày cộm đầy cuống biên đề. Biết được ám hiệu của mấy thằng chủ đề này thì hay quá! Tôi qua đi ráp, lão vừa tạt vào một Ổ bao đề của cánh Cờleone, thu được bao nhiêu là tang vật đây. Thằng chủ đề chắc chắn phải lạy như té sao đề " chuộc lại mấy cái phong bì quý giá này. Không có cuống đề thì biết lấy gì mà so? Không so thì bọn dân chơi đem giấy lảng nhăng đến đòi bừa, tiền đâu mà trả Tha hồ bóp ả hưng nó ghi loằng ngoằng thế này thì biết tổng số tiền mua đề bao nhiêu" mà đòi cho phải? ả ếu năm chục ngàn, cho chuộc năm ngàn là vừa, ả hưng nếu trăm ngàn hay hơn nữa thì đòi năm ngàn để mả hổ với nó à? Mác Clôxki nắn nắn mớ giấy trên bàn trong phong bì. Thôi thì chờ nó rét chạy lên xin rồi chém bừa một quả vậy Lão nhìn đồng hồ trên tường. Phải đến đón Xôlôdô để đưa cái Thằng Thổ hải ấy đi gặp đại diện gia đình Cờleone rồi. Mác Clôxki mở tủ lấy thước phục ra thay. Sau đó lão gọi điện cho vợ bảo rằng tôi không về ăn cơm, có công vụ phải đi. Với vợ, lão rất kín tiếng nên bà ta đến giờ vẫn nghĩ rằng có thể sống nhờ đồng lương như bà đang sống đây. Mác Clôxki cười khẩy. Bà mẹ lão ngày xưa cũng tưởng thế, song chính lão thì được ông già truyền nghề đó cho từ hồi còn bé tí, mở mắt cho lão thấy các mảnh làm ăn. ông bố lão trước kia là trung sĩ cảnh sát, hàng tuần dắt thằng con lên sáu đi tua trong khu vực mình cai quản. Đến tiệm nào, ông bố cũng trỏ thằng con mà khoe: Thằng bé nhà tôi đây! Các ông chủ tiệm bắt tay ông trung sĩ, khen thằng bé ngoan và sệt soạt mở ngăn kéo cho nó năm mười đô la ăn quà. Hết ngày là túi thằng Mác Clôxki đầy tiền, còn mặt nó thì vênh vào tự hào được các bạn của bố khen - ai cũng lì xì cho nó ít tiền. Số tiền đó ông bố gửi hết vào nhà băng để dành cho con ăn học, chỉ cho thằng bé 50 cen là cùng. Sau đó bố con dắt nhau về. Các chú các bác cảnh sát hỏi nó lớn lên muốn làm gì, nó ngọng liú ngọng lô : "Cản xát" khiến mọi người cười lăn cười bò. Và đương nhiên, hết trung học nó nhảy luôn vào làm cảnh sát-chứ không học lên như bố nó dự tính.

Mac Clôxki là một cảnh sát tận tụy, gương mẫu và quả cảm. Máy thẳng ma cà ông ngoài đường chuyên bắt nạt bà con, nhưng thoáng thấy bóng lão đầu là mạnh thẳng nào thẳng nẩy chạy, rút cuộc chẳng còn móng nào trong khu vực lão nữa. Mac Clôxki không dắt con đi dạo các tiệm và không thêm ăn tiền của mấy ông chủ tiệm để làm nơ cho các thùng rác đầy và xe đổ sai chỗ. Lão ăn công khai bởi vì biết rằng lão xứng đáng được ăn: khác với đồng nghiệp, trong phiên trực lão không la cà xem phim hay ngồi lì trong các quán ăn những đêm đông lạnh lẽo. Lão tuần tra nghiêm chỉnh khu vực của mình. Chủ các cửa hàng bách hóa hoàn toàn yên tâm trông cậy ở lão. Bọn họ rất biết ơn lão và đã chứng minh lòng thành của mình trên thực tế.

Lão chẳng đại gì nhúng vào những trò mờ ám, mà chỉ ăn hồi lộ và cứ thế leo dần lên, tuy không có những bước nhảy đột ngột.

Trong thời gian đó, lão sinh được bốn thẳng con và không thẳng nào vào làm cảnh sát. Tất cả đều học đại học trong khi ông bố chúng leo dần từ trung sĩ lên trung úy rồi từ trung úy lên đại úy, và gia đình lão không biết thiếu thốn là gì. Thời đó Mac Clôxki nổi danh là ăn bạo. Dân đầu nậu đánh cá khu lão phải chi cho lão nặng hơn bất cứ khu nào ở ả iu York - cả bốn cậu con đều học đại học tốn kém lắm chứ, có ít ỏi đâu.

Một thẳng con của Mac Clôxki học cùng Trường Tattaglia ở Fordham thành thử lão đại úy cũng quen biết hẳn. Gia đình Mac Clôxki lâu lâu lại có quyền đến hộp đêm của hắn chơi bởi một châu miễn phí. Vào dịp ả ô en hay lễ hội gì, chủ quán lại có thiệp mời

ngồi bàn danh dự với các quan khách, được giới thiệu với các nghệ sĩ có tiếng. Đôi lại, có gì trục trặc trong chuyện giấy phép hành nghề của các em chiêu đãi, nhất

là các em có phích, ông đại úy lại lo giúp cho.

ả nguyên tắc làm ăn của Mac Clôxki là không bao giờ để lộ ra rằng lão biết người ta chơi trò gì. Khi Xôlôđô đến nhờ hót giúp bọn bảo vệ BỐ Già Côrleône trong bệnh viện, lão đại úy không hỏi để làm gì. Lão hỏi: "Bao nhiêu? Xôlôđô đáp: Mười ngàn. Vậy là Mac Clôxki biết ngay là để làm gì. Lão không nghĩ ngợi lâu la. Côrleône là một trong những đầu sỏ lớn nhất của mafla nước Mỹ, có trong tay các ô dù thần thế trong chính quyền mà ngay cả Capône cũng không dám mơ. Bất kì ai triệt được một đứa như thế đều là ân nhân của đất nước. Mac Clôxki nhận tiền trước và làm đúng yêu cầu của Xôlôđô.

Rồi lúc Xôlôđô gọi điện lại trách rằng vẫn còn hai thẳng trong cánh Côrleône lảng vảng trước cổng bệnh viện thì lão nổi hung. Thế là thế đếch nào? Chính tay lão đã

xúc hết bọn tay chân Têxxiô và đuổi mấy thẳng dưới quyền rình ngoài cửa buồng bệnh thẳng cha Côrleône kia rồi cơ mà? Tiền người ta ăn rồi đành

phải trả lại -

lão là người trọng chữ tín - lấy gì cho mấy đứa cháu nội ăn học bây giờ? Chính vì lẽ đó mà lão nổi điên lên phi một mạch ra bệnh viện và cũng chính vì lẽ đó mà lão nện thẳng Mai con Côrleône. ả ào ngờ mọi chuyện lại hóa ra hay. . Lão đã gặp Xôlôđô trong hộp đêm của Tatalgia và thằng kia đề nghị lão một cú làm ăn có lãi hơn nhiều. Mac Clôxki không hỏi han gì hết, vì lão đã biết trước phải trả lời thế nào. Riêng về khoản "chi" là lão phải ngã giá rõ ràng. Lão không hề nghĩ rằng lão có thể mất mạng. Có thằng nào lại dờ hơi đến nỗi dám tính chuyện thịt một đại úy cảnh sát ả iu York cơ chứ .Một thằng cướp oai chấn giang hồ cũng đó có dám ho he khi bị một thằng cóm hạng bét đá đít tạt tai nữa là Giết cảnh sát là không xong rồi. Bởi vì nếu vậy

cướp sẽ tha hồ ăn đạn vì đủ mọi lí do - nào là chống lại nhà chức trách, nào là chạy trốn khỏi nơi phạm pháp

- đưa nào. dám làm gì nào?

Mac Clôxki thở dài và sửa soạn lên đường. Đau đầu thật toàn chuyện đau đầu. Bà chị vợ bên Irland chết vì bệnh ung thư - ốm quặt ốm queo suốt mấy năm trời, làm vợ chồng lão tốn không biết bao nhiêu tiền thuốc. Bây giờ lại còn phải chôn cất, ma chay. Rồi thì họ hàng Lão - các ông chú, bà bác linh tinh đủ kiểu - lâu lâu cũng

phải giúp ít nhiều để họ lần hỏi trước vụ khoai tây được dỡ. Lão không thoái thác tránh trố, không keo kiệt với bà con. ả hờ thế, mỗi lần hai vợ chồng lão về quê là

lại được đón tiếp như vua. Hè này mà về thăm một chuyến cũng hay -. hết chiến tranh rồi, vào mảnh đều đều nên cũng rủng rinh.

Mac Clôxki dặn thằng trực ban.nếu có chuyện gì thì tìm lão ở đâu. Lão cần quái gì phải giấu ai. Chẳng nhẽ lão đi gặp mấy thằng chỉ điểm cũng không được ả? Lão ra khỏi bót, đi bộ vài dãy nhà, sau đó mới vẫy taxi và đến chỗ Xôlôđô đang đợi lão. . .

Việc chuẩn bị các thứ cần thiết để Mai con biến khỏi nước Mỹ đã có Tôm Hagh ghen lo: nào kiểm hộ chiếu giả, thẻ thủy thủ, nào thuê một giường trống trên chiếc tàu buôn Italia sắp về nằm dock ở một cảng Xixili. ả gay hôm ấy một chiếc máy bay được tức tốc phái sang Xixili dọn chỗ cho Maicon ở nhờ một lão trùm maphia miền núi Xixili.

Xônni dặn Mai con xong việc đi ra đã có một người tin cần để xe chờ sẵn. ả gười tin cần lần này là đích thân Texxiô - lão hăng hái xung phong lãnh chân tài xế Xe của lão trông cà tàng thế thôi nhưng máy cực khỏe. Biển số xe là biển số giả, nhưng chẳng cần thế cũng đã không ai xác minh nổi chủ xe là ai rồi. Chiếc xe này được chăm chút để dành cho trường hợp.thật đặc biệt mới dùng đến.

Cả ngày Mai con theo Clemenxa để tập sử dụng khẩu súng bé xíu mà người ta sẽ giấu sẵn cho anh: Một khẩu hai nòng ngắn, đạn chì đặc biệt, vào lỗ nhỏ xíu, nhưng

trở ra to đùng. Không chính xác lắm nhưng cách năm bước thì trượt đàng nào được. CỎ hơi cứng, chỉ phải vận lại vài con ốc là ngon. Ông giám thanh thì bỏ. ả hồ có

thằng nào rách việc chẳng can dự gì đến mình cũng nhảy vào lại phiền, phải nỗ thật to cho dân tình rét hết không dám dây vào mới được.

Trong lúc Mai con tập ngắm, Clemenxa luôn miệng dặn dò :

- Bắn xong là thả luôn súng xuống sàn. Phải hạ tay xuống đã rồi hẵng thả cho nó rơi nhẹ xuống chân để dân tình không biết tưởng mày còn súng.

Chẳng thằng chó nào biết đâu. Chúng nó mãi nhìn vào mặt chứ đâu có nhìn vào tay. Xong xuôi là rút. nhưng chỉ đi rào chân thôi đừng chạy. Đừng nhìn vào mặt ai, nhưng cũng đừng quay mặt đi. Mày phải biết là tụi kia sợ mày lắm - cái đó mày cứ tin tào. Ra đến nơi khắc đã có Texxiô đợi sẵn. Mày cứ ngồi vào xe, mọi việc để chú ấy lo. Bây giờ mày thử đội cái mũ này vào tao xem.

Lão chụp chiếc mũ phớt xám lên đầu Mai con. Vốn xưa nay không ưa đội mũ, Mai con nhăn nhó nhưng Clemenxa cứ ép:

- Chẳng hại gì đâu, càng đỡ bị nhận mặt. ả hưng cái chính là để sau này bọn nhân chứng có cơ mà rút lời khai khi mình nói chuyện với họ. mày đừng lo chuyện đầu tay, Mai con, cái đó không phải việc của mày. Báng và cò súng sẽ được dán một lớp giấy dầu đặc biệt. ả hưng nhớ là đừng có mó vào các bộ phận khác đấy.

Mai con hỏi:

Xônni đã biết thằng Xôlôđô định kéo tôi đi đâu chưa .

Clemenxa nhún vai:

- Chưa. Xôlôđô nó cáo lắm. ả hưng mày đừng lo, nó không đụng đến mày đâu. Chừng nào mày chưa về đến nơi nguyên lành thì thằng trung gian mình vẫn giữ, mà thằng này không phải loại tốt đen - một thằng có cỡ đây Xôlôđô không chịu đổi mạng thằng kia lấy mạng mày đâu. ở đây chẳng có gì phải tính cả. Mày chẳng có gì phải lo hết, chỉ bọn tao mới bỏ mẹ đây.

- Sao, mệt lắm à? - Mai con hỏi.

- Chà, vàng mắt ra đấy, con, - Clemen nhăn nhó - Đánh lần này là đánh đóc túi, nhà Tattaglia chơi nhà côleônê. Cánh quét rác kì này tha hồ mà nhặt xác ngoài đường. Lão lác đầu. Biết làm sao được, mình lùi một bước là nó tiến một bước, tia dần tia dà rồi nuốt sống mình luôn. Hay nhất là quét một trận cho nó sáng mắt ra. Giá như ở Munich, thằng Hitler cũng bị no đòn thì có phải đỡ không - đảng này cứ nhường mãi, nhượng bộ mãi, rốt cuộc chỉ rước họa vào thân, còn kêu cái gì?

ả gay từ năm 1939, Mai con đã nghe bố anh cũng nói tương tự như vậy. Lúc đó chiến tranh thực ra còn chưa bùng nổ. ả ều ngày ấy các băng maphia nắm bộ ngoại giao

thì chưa chắc đã xảy ra thế chiến thứ hai, Maicon cười giễu.

Hai người trở lại bản doanh của ông Trùm, hiện thời đang là bản doanh Xônni. Xônni đang nằm còng queo trên di văng. Văn phòng lúc còn ông Trùm ngăn nắp là thế bây giờ bừa bộn như ở nhà trọ. Cơm nước bày lung tung trên bàn với nửa chai uýt-xki uống dở. Mai con lay hấn dậy.

- ả ày, anh bảo dọn dẹp ngay đi, ăn ở như lợn ầy! Xônni ngáp dài: - Ghê chưa, ông chỉ huy đi kiểm tra doanh trại cơ đấy? ả hững chuyện linh tinh đẹp đi đã, Mai, mãi đến

giờ tao vẫn chưa biết bọn khốn kia lôi mày đi đâu đấy. Chẳng hiểu nhét súng cho mày làm sao bây giờ nữa

- Hay tôi cầm luôn theo người? - Mai con hỏi. - Dù nó có tìm thấy thì làm quái gì được mình? ả Ó chỉ thu súng là xong chứ gì?

xônni lắc đầu:

- Không được, hấn đáp. - Đây là cơ hội duy nhất hạ thằng Xô-lô-đô, không thể để hỏng được. Clemenxa đã nói mày cách thả súng chưa?

Cả trăm lần rồi, - Mai con đáp.

Xônni đứng lên thò tay sờ mặt Mai con:

- Hàm mày thế nào, chú em?

ả hức lắm, Mai con đáp. Cả nửa mặt bên trái nhức nhối đau. Anh cầm chai rượu trên bàn tu một hơi - thấy đỡ hơn.

Xônni kêu:

Từ từ chứ mày - bây giờ đâu có phải là lúc nốc cho lắm vào, nằm thẳng cẳng là mệt đấy.

Mai con đắp chát:

- Thôi cút cha ông đi, cũng làm bộ làm tịch... ả ói anh biết, ngoài mặt trợn, tôi còn đụng khối thằng ghê hơn Xô-lô-đô nhà anh nhiều, trong những tình thế còn bí hơn nhiều. ả Ó đã là cái thá gì? ả Ó có ca nông súng cối không? CÓ phi pháo, có mìn cả bãi không? Bất quá chỉ là một thằng tướng cướp với một thằng cớm gộc ngồi bên chứ đêch gì? Cốt là có dám không, chứ giết thì giết được ngay. Dám chơi mới là khó chứ. Haghen bước vào. Đáp lại cái nhìn câm lạng của Xônni, y lắc đầu: .

- Chẳng có quái gì cả, - Haghen nói. - CÓ lẽ thằng Xô-lô-đô im lạng đến phút chót đấy.

Chuông điện thoại réo. Xônni bước đến và giơ tay ra hiệu đừng làm ồn, mặc dù chẳng ai nói năng gì. Hấn viết gì đó vào sổ tay và nói: "Được, nó sẽ đến,"

- đoạn bỏ máy

- Thằng chó Xô-lô-đô này chơi kĩ gớm? Thế này nhé. Tám giờ tối hấn với đại

ủy Mac Clôxki sẽ đến bar của Giốc đempxi bên Brôđưây để đón thằng Mai con. Từ đó cả ba mới kéo nhau đi đâu không biết. Còn thế này nữa Maik và Xôlôđô sẽ nói chuyện với nhau bằng tiếng Italia để thằng cóm người Irland kia chẳng biết cái mù tịt gì Thằng Mac Clôxki ngoài "soldi" là lính ra không biết tí cóc khô nào tiếng Italia cả, còn mày, Maik, chúng nó biết là mày nói thạo thổ ngữ Xixili.

Mai con nói khô khốc

Hơi quên rồi - may mà không phải nói lâu.

Tôm Haghen nhắc:

Chừng nào thằng trung gian chưa đến thì chú cũng đừng đi vội, Maik. Chỗ này đã thỏa thuận cả chưa?

Clemmexa gật:

- Thằng trung gian đang ngồi sát phạt với mấy đứa đàn em tôi. Bọn này sẽ chờ có lệnh tôi mới thả nó về.

Xônni ngồi vào ghế bành:

Chà, quí thật - làm thế nào để biết bọn chỗ này chở nó đi đâu nhỉ?

Haghen thở dài:

- Đành phải cho bám đuôi, may nhờ rủi chịu vậy.

xônni lắc đầu:

Không xong bám đuôi nó cắt như chơi thôi mà. Bọn nó phải lo chuyện đó trước tiên.

BẦY giờ đã gần năm giờ chiều. Xônni nóng ruột đề nghị: "Hay mình dành chơi rừng vậy. Đợi xe nó vừa xê đến là quát luôn, trúng thằng nào thì trúng".

Haghen lắc:

Không được. Chắc gì lúc đó thằng Xôlôđô ngồi trong xe. ả hồ thằng khác thì sao? Chơi tù mù mình chỉ thiệt.

Chà, làm thế nào mà biết chỗ hội đàm bây giờ nhỉ?

Bổng Clemmenxa lên tiếng:

- Hay là mình xét lại xem đã. Tạo sao nó lại chơi kĩ thế mới được chứ/

Mai con nôn nóng đáp luôn:

- Vì nó không thể đánh đu với tinh được, phải bảo đảm an toàn tôi đa đã. Cẩn tắc vô áy náy mà. ả Ó thấy có chuyện nguy hiểm nên có bùa Mac Clôxki vẫn chưa yên tâm.

Chợt Haghen búng tay một phát:

Quên mất! Thằng cha Philipx bên cảnh sát thì sao? Anh gọi cho nó một tiếng đi, Xônni Báo nó hỏi ở bót xem lúc cần thì tìm đại ủy Mac Clôxki ở đâu.

Thằng đại

ủy sợ cái quái gì mà giấu ai.

Xôuni nhắc điện thoại thì thảo nói gì đó rồi đặt máy

Lát nữa nó sẽ gọi lại.

ả ủa giờ sau mới có chuông điện thoại. Philipx gọi. Xônni hí hoáy ghi gì đó vào sổ tay rồi cúp máy. Quai hàm hấn bạnh ra:

- CỎ lẽ xong _rồi đây. Đại úy Mạc Clôxki đi đâu đều phải nhắn lại để lúc cần có thể gọi được. Hôm nay từ tám đến mười giờ hấn sẽ ở bên Brônxx, tiệm "Trắng Xanh". CỎ ai biết quán này không

Texxiô nói chắc:

- Tôi biết. "Trắng Xanh" thì tuyệt cú mèo rồi. Một tiệm ăn nhỏ kiểu gia đình. Các bàn đều được ngăn riêng để khách có thể nói chuyện khỏi bị nhìn trộm. ả ầu nướng khá. Chẳng ai để ý đến ai. ả gon rồi. - Lão sấn đến bàn, bẻ mấy điều thuốc lập "sa bàn nói tiếp: - Đây là cửa ra vào này. Mai cơn chơi xong ra ngoài, rẽ tay trái, tới góc đường rẽ trái tiếp. Thấy mây là tao bật đèn pha chạy đến, mở sấn cửa để mây lên. CỎ gì nguy hiểm cứ đánh tiếng tao biết tao tiếp viện cho.- Đoạn lão quay sang Clemmexa: - Clemmexa, anh phải nhanh tay lên. Phái ngay một đũa đi đặt súng đi. ả hà vệ sinh trong tiệm làm theo kiểu cổ, giữa bồn xả nước và tường .có một khoảng trống. Bỏ gắn súng đằng sau bồn nước bằng băng dính là yên. Maik, lên xe thế nào bọn nó cũng lục soát người mày, thấy mày không có gì là tụi nó yên tâm. Vào quán mày phải chờ một lúc cho chúng nó khỏi nghi, sau đó xin lỗi đứng dậy mà ra. ả hưng trở

vào là làm luôn, không chần chừ lồi thôi. Đừng có ngồi vào bàn, xô tới là nổ luôn. Bắn là phải chắc ăn. Cứ nhè đầu mà nã, mỗi thằng một viên rồi biến thằng cẳng.

xônni gặt gù có.về tán thành, nhưng vẫn quay sang Clemmexa dặn hờ:

- Chú lấy đũa nào thật tinh đi đặt súng nhé, phải bảo đảm chắc trăm phần trăm đây. Đừng để thằng em tụi nó lại ra tay không là không xong đâu.

Clemmexa trả lời chắc chắn:

- Khẩu súng sẽ nằm đúng chỗ - tôi bảo đảm.

- Thôi được Xônni nói.- ả ào, ta làm đi.

Texxiô và Clemmexa lật đặt ra. Tôm Haghen nói:

- Xônni,để tôi đưa Mai cơn sang ả iu York nhé?

- Không, - Xônni gạt đi.-Cậu phải ở đây. Thằng Maik xong việc là đến lượt mình tưới mồ hôi, cậu phải ở đây với tớ mới được. Cậu đã nhắm mấy thằng nhà báo chưa?

Haghen gặt:

- ả Ổ một cái là tôi sẽ mớm tin cho bọn nó ngay.

Xônni đứng dậy bước đến nhìn thẳng vào mặt Mai cơn. Hấn chìa tay ra cho em:

- Thôi ra tay đi, chú mình. Mày không phải từ biệt bà già trước khi đi làm gì, tao sẽ nói lại. Tao sẽ chuyển lời chào cho cả em bé của mày nữa, có điều phải để sau. ĐƯỢC không

Được Mai con đáp.- Anh nghĩ tôi phải đi có lâu không ít nhất là một năm,- Xônni nói.

- CÓ thể ông Trùm sẽ xoay được chóng hơn, - Tôm Haghen đá vào,- nhưng chú cũng đừng hi vọng. quá. ả hạnh hay chậm còn tùy thuộc nhiều thứ. Bọn nhà báo

có xức những món mình mớm không, bọn cớm trong sở có bênh thẳng đại úy của chúng không, các cánh khác có tức mà chơi lại mình không: Chỉ một điều có thể nói

chắc là bọn mình sẽ khó sống, sẽ bị giềng đến nơi đến chốn, om xương ra đây.

Mai con nắm tay Haghen:

- Dù sao anh cũng cố lo giúp, - anh nói. - Tôi đã bôn ba suốt ba năm xa nhà, chán đến cổ rồi.

Haghen nhẹ nhàng:

- Malk, bây giờ đổi lại cũng chưa muộn, mình sẽ đưa thằng khác đi thay.

ả ếu chú cẩu vì chuyện nó đánh chú thì không nên. Thứ nhất, Mạc Clôxki chỉ là đồ con lừa,

sau nữa, đây không phải là chuyện ân oán, mà là một chuyện làm ăn.

ả gày hôm nay đây là lần thứ hai y thấy mặt Mai con đành lại, trên đó xuất hiện những nét giống ông Trùm, vừa khó hiểu, vừa đáng sợ.

Tôm, anh đừng tự bịp mình nữa. Mọi chuyện làm ăn đem áp dụng cho người khác đều là trò ân oán hết. Mọi thứ rác rưởi mà người ta phải nuốt hàng ngày trong khi làm ăn - đều là chuyện ân oán. Và anh biết tôi học cái đó của ai không? Của ông Trùm. Của bố tôi. Của BỐ Già. Với cụ thì một người bạn bị sét đánh cũng là chuyện ân oán. Và thế này nữa, anh có muốn biết không ả hững ai coi tai họa như một sỉ nhục đối với mình thì các tai họa ấy sẽ giữ sâu mãi không mờ. Phải, tôi coi việc tôi bị đâm vỡ hàm là tư thù của tôi.

Phải mẹ kiếp, tôi coi việc Xôlôđô định giết bố tôi là tư thù của tôi.- Mai con cười khẩy.- Anh chuyển lời cho bố tôi rằng tôi đã học được ở cụ và rất mừng là có dịp đền đáp tất cả những gì cụ đã làm cho tôi. Với tôi, cụ là một người cha hiền.

Mai con dừng lại một lát và tiếp:

- Tôi không nhớ có bao giờ cụ đánh tôi hay Xônni, Phrêđô một cái nào. Côuni thì càng khỏi phải nói, nó thậm chí còn không bị quát một tiếng là khác. Còn bây giờ anh hãy nói thật tôi nghe, Tôm, ông Trùm đã giết bao nhiêu người, tự tay mình hay mượn tay người khác, anh có biết không Tôm Haghen nhìn đi chỗ khác.

- Tôi sẽ nói chú nghe một điều chú không học cụ,- y đáp ĐÓ là kiểu ăn nói thế này. CÓ những điều buộc lòng phải làm thì cứ làm, nhưng không việc gì phải nói.

Không thềm phân trần thanh minh gì hết. Không có cách gì dễ thanh minh đâu. Cứ việc mình mình làm. Làm xong quên luôn.

Mai con Côrleôle nhú mảy. Anh điểm tỉnh hỏi:

Với cương vị Consiglieri, anh có đồng ý rằng để thằng Xôlôđô sống là nguy hiểm cho ông Trùm và cho cả nhà mình không

CÓ - Haghen đáp.

Rõ rồi, - Mai con nói. - Vậy thì tôi phải giết hẳn.

Mai con Côrleône đứng trước nhà hàng Giốc dèmpx bên Brôđuây và chờ.

Anh nhìn đồng hồ. Tám giờ kém năm. Xem ra thằng Xôlôđô này tính đúng từng phút Còn anh thì bồn chồn đến sớm - anh đã đợi ở đây có đến mười lăm phút rồi

Từ nhà sang ả iu York, Mai con cố quên những lời anh vừa nói với Ha ghen. ả ếu cứ có sao nói vậy thì cuộc đời anh cứ phải theo một con đường, không thể rẽ sang

hướng khác được sao? Mai đây đời anh sẽ đi đến đâu? Không cần biết, cứ biết tối nay, cứ biết lát nữa đây đã này. ả ghĩ vẫn vợ dấm dớ là chết mất ngập ngay? Phải

vứt bỏ hết, chỉ để nghĩ đến hai đứa - một con cáo già và một thằng cớm gộc.

GỖ má Mai con bỗng đau nhức. May, phải đau thế này mới khỏi quên...

Brôđuây khá vắng - trời lạnh, hơn nữa chưa đến giờ người ta ra đường, đã sắp đến giờ các rạp bắt đầu tối diễn. Chợt maicon lạnh người - một chiếc xe lớn sơn đen dừng lại ở mép vỉa hè, thằng lái xe nhòai sang bên mở cửa bên này.

-Lên đi, Maik? . .

Tóc đen chải gọn, áo cổ bẻ - Mai con mới trông thấy thằng này lần đầu, nhưng anh vẫn ngoan ngoãn nghe lời ả gồi đằng sau là đại úy Mac Clôxki và Xôlôđô.

Từ phía sau lưng ghé thò lên bàn tay Xôlôđô, Mai con bắt tay hẳn. Bàn tay rắn chắc, vừa nóng vừa khô Xôlôđô nói:

- Anh đến là rất hay, Maik. Hi vọng rằng tôi với anh sẽ giải quyết xong những chuyện rầy rà này. Tôi tính một đảng nhưng lại ra một nẻo - sợ quá thể! Rốt cuộc chẳng ra làm sao, không ai lợi lộc gì hết.

Mai con nói bình thản:

Vâng, tôi cũng hi vọng chúng ta sẽ hiểu nhau. Tôi muốn người ta đừng động đến ông già tôi nữa.

Không, - Xôlôđô nói chắc chắn.- Đụng gì nữa mà đụng. Xin đem đầu mấy đứa con tôi ra mà thề rằng sẽ không ai động thủ đâu. CÓ điều anh phải bàn bạc cho ra nhẽ, chứ đừng như ông anh Xônni. ả gười đâu mà cứ như thuốc nổ ầy thôi, không tài nào bàn việc được.

Đại úy Mac Clôxki hậm hực:

- ờ chú này thì đang hoảng. - Lão chồm tới trước vỗ bôm bốp vào người Mai con ra ý khen. - Cái chuyện hôm nọ chú đừng giận tôi nhé, xin lỗi chú. Đạo này có tuổi, tôi đâm ra bần tính, không đủ sức kiềm chế nữa. Kiểu này có lẽ phải về vườn cho sớm chợ. Thần kinh rối quá rồi - hết ngày này sang ngày khác cứ phải căng thẳng mãi mà. Thỉnh thoảng cũng phải thế nọ thế kia, tránh sao được? - Mac Clôxki thở dài rầu rĩ và thành thạo đi một đường quanh người Mai con để kiểm tra xem có súng không. Thằng lái xe liếc sang cười nhạt, cho xe chạy thẳng ra xa lộ quanh thành, lúc lách vào, lúc lách ra rất tự nhiên, nhưng nếu có ai bám đuôi là biết ngay.

Rồi thằng kia cho xe chạy một mạch lên cầu Oasinhton. Sang ả iu Gioi à? ả ghĩa là thằng nội tuyến của Xônni cũng hồ

ả Ó cho xe phóng lên cầu, bỏ lại thành phố phía sau. Mai con làm bộ phớt tỉnh. Hay Thằng Thổ tính cho mình sang đồng lầy ả iu Gioi ngủ với giun? Hay chỉ là cách đánh lạc hướng theo đuôi?

Xe chạy đến giữa cầu bỗng thằng lái ngoặt một phát ngoạn mục làm Mai con văng sang một bên. lúc trả lại tay lái thì đã thấy chiếc xe quay hăn đầu chạy ngược

lại như không có chuyện gì xảy ra.

ở ghế sau, Xôlôđô và Mac Clôxki không đưa nào bảo đưa nào cùng ngoái đầu lại xem có chiếc xe nào diễn màn xiếc tương tự hay không Không.

Chiếc xe xuống cầu và nhằm thẳng hướng Bronx phóng đến. Để cho chắc ăn, nó chạy loanh quanh mấy con hẻm. Xôlôđô khoái chí rút thuốc ra mời thằng tài xế, khen:

- Chạy khá đấy!

Mười phút sau, xe chạy vào một khu phố Italia nhỏ bé và dừng lại trước một quán cơm. ả goài đường chẳng có ma nào, trong tiệm vài người khách muộn đang ăn nốt bữa. Mai con lo thằng tài xế sẽ vào theo, nhưng không, nó ngồi lại trong xe. Tay trung gian không nhắc gì đến thằng tài xế, mà cũng chẳng ai đã động đến nó cả. ả ói chi li ra thì mang theo tài xế thế này là Xôlôđô đã vi phạm thỏa thuận rồi. Mai con quyết định không nói đến chuyện đó, mặc dù đã biết trước rằng sự im lặng của anh sẽ bị coi là nhút nhát, chứng tỏ anh không muốn cuộc hòa đàm này đổ vỡ.

Cả ba ngồi vào chiếc bàn tròn độc nhất giữa quán - Xôlôđô không chịu lấy bàn trong các ngăn kín. ả goài ba người ra lúc này trong quán chỉ còn có hai thực khách.

Không biết có phải Thằng Thổ gài sẵn không đây, Mai con thoáng nghĩ. ả hưng thôi, chẳng sao.

Mac Clôxki hỏi :

Món ăn Italia ở đây xực có được không đấy ?

Xôlôđô tán :

-ông lấy thử món bò đi, thứ này khắp ở New York không đâu có bán.
Gã bồi dầy nhất trong quán bung đến chai vang và mở nút. Mac clôxki không uống. Thế mới là

Dân Ireland chắc chỉ có mình tôi là thẳng tính - hắn nói.- Bao nhiêu bạc hơn đời chỉ vì ma men mà gây, ai chứ tôi thì thấy nhiều rồi.

Xôlôđô quay sang lão đại úy phân bua:

tôi với Maik sẽ nói chuyện bằng tiếng Italia, đừng nghĩ rằng tôi nghi kỵ gì ông, chẳng qua nói chuyện tiếng Anh tôi khó diễn đạt hết ý mình, mà tôi thì muốn thuyết phục cho Maik nghe ra rằng tôi làm việc này hoàn toàn với ý tốt và tất cả đều có lợi nếu hôm nay ta thỏa thuận được với nhau. Xin ông đừng để bụng - không phải tôi không tin ông đâu.

Đại úy Mac Clôxki cười cười nhìn hết đứa này sang đứa khác:

- Ở cứ việc, lão đáp. - Tôi con bạn với món thịt bò và spaghetti cái đã..

Xôlôđô liền quay sang Maicon nói một tràng tiếng Xixili:

Trước hết xin anh hiểu giúp rằng tất cả những chuyện giữa tôi với ông cụ nhà anh thuần túy là chuyện công việc Tôi rất kính trọng ông Trùm

Côrleône, chỉ mong có ngày được cụ sai bảo. Ắt hẳn còn một cái mà xin anh cũng hiểu cho, ông cụ nhà có những quan niệm khá cũ kĩ. Tất cả tiến lên mà cụ nhà cứ chắn ngang lối. Cái việc mà tôi đang nhắm có một triển vọng lớn lao, đó là lời chào mời của tương lai, trong đó mỗi người xơi hẳn hàng bao nhiêu triệu tiền lời. Thế là chỉ vì thói sơi tóc chẻ làm tư cổ lỗ, ông nhà lại đi ngược chiều hướng chung. thế tức là cụ bó chân bó tay bọn này rồi còn gì. Ắt goài miệng, cụ bảo tùy các anh, nhưng cả cụ, cả tôi đều hiểu rằng đó chẳng qua chỉ là nói suông thế thôi. Ắt goài đời, người ta buộc phải bóp hâu bóp cổ nhau ấy

chớ. tình thực cụ nói khác - buộc tôi phải bỏ một việc mầu mỡ kinh khủng.

Vì tôi vốn tự trọng và không muốn trói buộc mình thành thử mới xảy ra cái chuyện ai cũng biết

là sẽ xảy ra. Xin nói thêm là tôi hành động đây có sự tán. thành tuy

không nói ra - của cả ả gã Đại GIA ở New York nữa. Riêng nhà Tattaglia thì ăn chia với chúng tôi ả ếu cứ động binh đao thì nhà Côrleône sẽ phải đơn độc một mình chọi cả năm nhà. Giá như cụ nhà còn mạnh, có lẽ bên các anh còn đương được. Ắt hẳn ông anh của anh

thì, nói bỏ lối, chưa ăn thua gì so với cụ nhà. Còn tay congliori người Ireland bên các anh thì sánh sao bằng Giencôrapbandando - cầu cho lão ta được yên nghỉ dưới suối vàng. Bởi vậy tôi mới đề nghị hòa bình, đúng ra là đình chiến. Hai bên sẽ cùng chấm dứt các hành động thù địch cho tới khi cụ nhà bình phục và có thể đích thân đàm phán. Tôi đã khuyên can và thuyết phục được cánh Tattaglia chịu từ bỏ ý định trả thù cho đứa con út của ông ta rồi.

Ta đã chung sống hòa bình. Còn trong khi mọi cái chưa ngã ngũ thì đành

nào cũng phải kiếm sống, vì vậy tôi cứ túc tắc buôn bán nhí nhằng cái món của mình đã. Tôi khuyên cánh bên các anh làm chung, cũng xin gia đình Côrleone đừng ngăn cản là quý lắm rồi.

tôi thì tôi nghĩ vậy đây. ă ếu tôi không nhầm, anh được toàn quyền quyết định có chấp nhận các đề nghị của tôi hay không

Mai con cũng nói bằng tiếng Xixili:

Xin ông cho biết tỉ mỉ hơn, ông định tiến hành công việc thế nào, gia đình tôi sẽ lãnh những vai trò gì và sẽ được những gì

- ă ghĩa là anh muốn tôi trình bày tỉ mỉ những đề nghị của tôi chứ gì? -

Xôlôđô hỏi lại.

Mai con nghiêm giọng nói:

- Trước hết, tôi muốn có bảo đảm chắc chắn rằng tính mạng bố tôi không bị đe dọa nữa.

Xôlôđô giơ hai tay lên kêu trời:

- Tôi mà đảm bảo cái gì cơ chứ Cái thân tôi còn chưa biết sống chết lúc nào nữa là. CỎ mỗi dịp may mà tôi bỏ lỡ mất rồi. Chú đề cao tôi quá đấy, chú em. Chắc chú

không biết, chứ tôi đâu có phải là pháp sư ?

Tới đó Mai con đã không còn một chút nghi ngờ gì nữa - rõ ràng cuộc gặp gỡ này chẳng qua chỉ để kéo dài thêm vài hôm. Xôlôđô âm mưu giết ông già bằng được.

Khoái nhất là Thăng Thổ chưa đánh giá hết Mai con, coi anh là hạng bé gan. lần thứ ba, cái cảm giác đê mê lạnh lạnh lại như kim châm khắp người Mai con. Anh làm bộ đàn mặt ra. Xôlôđô hỏi giật giọng.

- Gì thế

Mai con ấp úng nói bằng tiếng Anh:

À rượu . tôi uống hơi nhiều hay sao ấy? Xin phép vào trong kia một tí, có được không ạ?

Hai con mắt đen ngòm của Xôlôđô dò hỏi nhìn chằm vào mặt Mai con:

Buồn đái hả ?

Vừa nói hần vừa nửa đùa nửa thật thò tay sờ bụng dưới Mai con. Mai con làm như phật ý mìn môi. Mác Clôxki buông thông:

- Không có gì đâu. Tôi mò. kĩ rồi.

Xôlôđô rõ ràng không thích cái kiểu đi đái lắt nhắt ngang đường thế này.

Hắn đưa mắt cho thăng ngồi bên, phurôn lông mày chỉ ra phòng vệ sinh.

Thăng kia biết ý chạy vào xem lại. Không có ai. Xôlôđô đành miễn cưỡng nói:

- Đi đi nhanh lên nhá? - Mũi thăng này là mũi thú, hần đã đánh hơi thấy có chuyện chẳng lành.

Mai con đứng dậy vào nhà vệ sinh. Anh đến bồn tiểu tiện xả một bãi cho đỡ

tức bụng rồi vào hồ xí, thò tay ra sau bồn nước tráng men sờ thấy ngay khẩu súng lục

mũi tù gắn bằng băng dính vào thành bồn. Clemenxa bảo rằng không phải lo chuyện đầu tay trên lớp băng dính. Mai con giật ra, nhét súng vào cặp quần và cài cúc áo lại Anh rửa tay và vuốt tóc cho ướt. Sau đó rút khăn tay cọ thật kĩ với nước lúc này vừa đựng tay vào. Xong xuôi anh bước ra.

Xôlôđô đảo cặp mắt tối sầm đề phòng, ngồi quay đầu về hướng nhà vệ sinh. Mai con mỉm cười:

- Bây giờ ta nói chuyện được rồi - anh thở phào nói. Đại úy Mac Clôxki hí húi đánh vật với món spaghetti thịt bò mà lúc đó người ta đã bê lên. Gã ngồi bàn kê sát tường này giờ căng người theo dõi Mai con lúc đó cũng thở ra. Mai con ngồi vào chỗ cũ. Anh nhớ Cletnenxa dặn không ngồi xuống mà cứ thế nỏ luôn khi vừa ra khỏi buồng vệ sinh- ả hung không biết linh tính hay vì nhát gan mà Mai con làm khác. Anh biết chắc rằng chỉ một hành động sai sót là ăn đạn ngay. Giờ thì anh đã yên tâm rồi, - phải, đúng là anh có sợ thật, bởi vì vừa ngồi xuống một cái thấy đỡ cuồng chân liền. lổ mũi anh phập phồng lên xuống.

Xôlôđô chồm cả người đến. ả hờ khuất mặt bàn, Mai con cởi cúc áo, căng tai lên nghe Xôlôđô nói. Anh không nghe nổi lấy một tiếng. Máu đập ở mang tai thỉnh thoảng, giọng nói không lọt đến óc anh. Dưới gầm bàn, tay phải anh lặn vào cặp quần lôi ra khẩu súng. Gã bò đến chờ Xôlôđô quay sang đặt món ăn. Tay trái Mai con hất đổ cái bàn, tay phải vung khẩu súng lên kê gần như sát sọ Xôlôđô, Phản ứng của Thăng thổ thật kinh người- Mai con chưa kịp làm gì Xôlôđô đã nhanh nhẹn lùi lại.

ả hung Mai con trẻ hơn, phản xạ nhanh hơn nên đã kịp bóp cò. Không hiểu do đâu, Mai con tin rằng chỉ một viên đó là đủ. Vào giây chót, Xôlôđô ngoảnh lại và Mai con thấy rõ sự sống tắt ngóm trong mắt hắn như cây nến lụi.

Một giây sau mũi súng đã nhằm thẳng vào Mac Clôxki. Lão đại úy cảnh sát bàng hoàng nhìn Xôlôđô như người ngoài cuộc, tựa hồ việc này không dính dáng gì đến lão cả. Lúc lão đưa mắt nhìn sang Mai con, trên vẻ mặt, trong ánh mắt lão chỉ thấy sự bức mình cao ngạo xen lẫn niềm tin tưởng rằng thằng ranh nhút nhát kia hoặc sẽ nộp súng đầu hàng, hoặc sẽ vùng chạy. Thấy thế tay Mai con ghé cò mà miệng anh không kìm nổi nụ cười. Phát súng rất xoàng không hạ nổi Mac Clôxki mà chỉ xuyên qua cái cổ bò mộng của lão, lão thở ằng ặc như nghẹn miếng bít tết, những tia máu nhỏ phun bắn ra. Rất tinh táo, Mai con nhắm mái đầu điểm bạc của lão đẩy thêm một phát nữa.

Đột nhiên, bốn bên như có màn sương hồng chụp xuống. Mai con quay phắt sang phía cái bàn kê sát tường. Thăng cha ở đấy ngồi im không cựa quậy.

Hắn ta ngoan

ngoãn đặt hai tay lên bàn và nhìn đi chỗ khác. Mai con buông tay, khẩu súng trượt theo chân anh chuôi xuống sàn không một tiếng động. Cả thằng cha ngồi dựa tường

lấn gã bồi bàn đều không trông thấy anh buông súng.

Chỉ vài bước chân là Mai con đã ra đến cửa và nhót ra ngoài. Xe của Xôlôđô vẫn đậu nguyên bên lề đường, nhưng không thấy thằng lái đâu hết. Mai con ngoặt sang trái, rẽ qua góc đường. ánh đèn pha sáng lóa phía trước, và một chiếc xe cũ mềm đống kín dừng lại cạnh anh, cửa xe bật mở, Mai con chui tọt vào, chiếc xe rú máy lao

đi ả gồi sau tay lái là Texxiô, nét mặt gầy góc của lão như hóa đá. .

Xong Xôlôđô chưa? - lão hỏi.

- Xong cả hai,- Mai con đáp.

chắc không

óc văng lung tung cả,- Mai con nói.

Trong xe đã có sẵn quần áo thay. Hai mươi phút sau, anh đã chinh chệch ngồi trên một chiếc tàu hàng Italia đang nhô neo trên đường sang Xixili. Hai giờ sau chiếc tàu đã ra đến ngoài khơi và ngồi trong ngăn buồng tàu Mai con trông thấy qua cửa mạn ánh đèn ả iu York lúi lắt dập chòn như ngọn lửa hoả ngục. Mai con thấy nhẹ bỗng. Anh đã thoát, từ giờ anh sẽ chẳng còn phải dính vào cái gì nữa. ĐÓ là một cảm giác quen thuộc, anh nhớ lại cái lần anh được lôi ra từ một hòn đảo mà toán lính thủy đánh bộ đã đổ lên trước đó. Trận đánh vẫn còn tiếp tục, nhưng anh bị thương xoàng, và được chuyển ra tàu quân y viện. Lúc ấy vẫn cái khoái cảm lâng lâng xâm chiếm cả người anh như bây giờ vậy. Phải, dầu sôi lửa bỏng sẽ bốc lên cuộn cuộn - có điều anh không còn đẩy nữa.

ả gay sáu hôm Xôlôđô và Mac Clôxki bị hạ sát, từng bót cảnh sát ả iu York lệnh cho các thanh tra khu vực tất cả các sông bạc, ô điếm, ô bao thầu đánh cá phải đóng cửa hết cho đến khi bắt được hung thủ giết đại úy Mac Clôxki. ả hững cuộc vây ráp chà xát khắp thành phố. Mọi chuyện làm ăn phạm pháp đều bị dính hết.

Đến chiều, qua kẻ trung gian, ả gũ đại Gia ả iu York hỏi nhà Côrleône có chịu nộp ngay hung thủ không Câu trả lời là : việc đó không dính dáng gì đến ả gũ Đại Gia hết. Thế là sập tối, một tiếng nổ dội lên ngay cạnh khóm nhà thuộc về gia đình Côrleône một chiếc xe phóng ngang qua lối vào chẳng giây xích, chạy chậm lại và từ bên trong tung ra một quả bom rồi phóng vụt đi mất dạng. Sau đó ít lâu, hai thằng đàn em loại tép riu của gia đình côrleône bị bắn gục lúc đang ăn uống vui vẻ trong một tiệm ăn Italia bên khu Grinuych Village. Cuộc chiến tranh huynh đệ tương tàn của maphia năm 1946 bùng nổ.

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền Chương 12

Giônni PHỎA TÊI ể ể oải khoát tay cho người hầu lui

- Mai nhá, Billi - hấn nói.

Anh người hầu da đen lom khom cúi chào, giật lùi ra khỏi gian phòng ăn kiêm phòng khách rộng thênh thang trông ra Thái Bình dương.

Kiểu này là tối nay Giônni có khách. Khách là Sa rơn Mươ, một con nhỏ từ khu ổ chuột Grinuych ở ả iu Yrork liều mạng khăn gói xuống Hôliút xin một vai trong bộ phim do một tay tổ có tiếng sản xuất. CÔ nàng đến trường quay và bắt gặp Giônni đang đóng phim cho lão Uôn. Thấy con bé yêu kiều, sạch sẽ lại nhanh nhẩu, nên Giônni mời về nhà dùng bữa tối. Được Giônni Phôn-têin mời về nhà thì còn vinh hạnh nào bằng. .

ả ghe danh Giônni hào hoa, em Sa rơn cứ tưởng anh lao hăng lắm, không ngờ anh cứ ngững ngoẵng có vẻ

ả ghe danh Giônni hào hoa, em Sa rơn cứ tưởng anh lao hăng lắm, không .ngờ anh cứ ngững ngoẵng có vẻ chê cái khoản bẻ lá bút hoa. SỞ là không phải bạ ai hấn cũng lao, lúc say thì không kể. Ba mươi lăm tuổi, bỏ một vợ một vợ theo trai, Giônni còn thiết cái gì. Thấy em hay hay thì gạ tí chơi thôi. Trên bàn ể hề thức ăn. Giônni lạ gì các em nhai miếng để ăn diện, được ăn gỡ một bữa thì cứ gọi là một nghỉ. Rượu cũng tha hồ; sâm banh ướp lạnh, uytxki, cô nhắc, rồi thì đủ thứ rượu khai vị. Mọi thứ đã đầu vào đấy, Giônni chỉ còn phải rót rượu.

ăn xong hấn đưa cô bé sang phòng khách - một gian phòng rộng lợp kính nhìn ra biển. Hấn lấy cả chồng đĩa Ela Fitgiêron đặt lên máy hát rồi ra đệm nằm xuống

cạnh em. Hai đứa nói chuyện lằng nhằng không đầu không đuôi, hết chuyện sắc đẹp lại chuyện vui buồn - có thể Giônni nhà ta mới nổi hứng.

Khoan khoái nằm dài bên em, Giônni khẽ hôn môi. Cái hôn thì em nhận, nhưng chỉ sơ sơ vành ngoài thế thôi, tiếp theo xin miễn. Mặt đại dương dập dờn ánh trăng xa.

Sao không nghe đĩa của anh? - Sa rơn nũng nịu hỏi.

Ai lại khoe khoang thế, mất hay,- hấn gạt đi.

ả hưng Sa rơn vẫn nài nỉ:

- Đã đành là không khoe, nhưng chỉ mình em nghe mà không được à? Hay là anh hát em nghe vậy. Trên phim, anh hát làm khối em chết đấy thôi.

Giôuni . bật cười. Hồi nào cái khoản "anh hát tặng em này hấn đã diễn mãi

rồi. Cái giọng têlô của hấn cất lên là các em đã nực cả người, ông ẹo giờ hết điệu bộ, mắt sáng như đèn ô tô, cứ như sắp lên phim không bằng. Bây giờ thì xin kiếu nhá ! Cả tháng nay hấn không dám thử giọng, với lại không Ôu trong nghề chẳng ai biết cái khoản phụ họa mới là cái ăn tiền, đâu phải thích hát là hát được ngay. ả ghe lại giọng hát trẻ trung tràn trề sinh lực, phong phú, quyến rũ mới xót cả ruột, cứ như anh kếp già đầu hói, bụng phê ngồi xem lại những hình ảnh hào hùng thuở thiếu thời vậy. Hấn thú thực :

Giọng anh bây giờ đỡ làm, nghe cứ nhạt như nước ốc ấy

- ả gười ta bảo đóng phim này anh chịu thiệt đủ điều, đúng không Anh đóng không lấy tiền à? - Sa ron hỏi.

- CÓ thể thật chỉ lấy tí tượng trưng thôi.

Hấn đứng dậy rót thêm rượu cho cô bé, châm cho cô ta điều thuốc lấy trong hộp thuốc khắc chữ vàng. Sa ron thông thả kéo khói, chiêu từng ngụm brandy. Giônni

ngồi bên, cốc hấn đầy hơn hấn - hấn cần nhiều chất men cho bốc máu.

Thật ngược đời. Thường thì phải chuốc cho các em say còn mình phải tỉnh.

ả hưng hóa ra người cần bốc lại là hấn, chứ không phai các ả mèo: Đó là vì hai năm nay

Giônni đã phung phí quá nhiều sức lực, thấy em nào sạch nước một tí là chộp ngay, du dương vài hôm, tặng em một món quà rồi cho đi tàu suốt. ả hiểu em đã có may mắn được cặp với Giônni Phôntêin Chỉ thế thôi chứ yêu đương cái lỗi gì? .

Giọng hát của Ella Fitgiêron hấn rất thích. Hát ra hát - rõ ràng, chắc nịch nịch. Hấn hiểu giọng hát của ca sĩ này và cảm thấy một mối đồng điệu. ả ằm dài trên đệm ngâ ngất hơi men, Giônni chỉ muốn hát theo, nhưng có người lạ, nên hấn lại thôi.

Thái độ của Sa ron thật khó hiểu. Cái gì cô bé cũng ngoan ngoãn chấp nhận, nhưng vừa rời môi hôn cô ta liền cầm cốc làm một hơi rượu. Trông thần nhiên thế thôi nhưng Giônni hiểu là cô bé muốn tốp. Hấn biết tông đi rồi. Hấn cũng nâng cốc rượu và châm thuốc hút.

- Không phải tại em không thích anh đâu. Anh dễ thương hơn em tưởng nhiều đấy? Cũng không phải em sợ hay còn bỡ ngỡ chưa quen, chẳng qua em không thấy hứng, - cô bé nói thỏ thẻ.

Anh đúng là thằng vét đĩa, phải không - Giônni hỏi đùa, xem ra không có vẻ gì thất vọng lắm làm cho Sa ron lúng túng.

Thật ra lúc anh đang lên thì em còn bé, - cô ta nói.

- Em mê giọng hát của anh, mê anh đóng phim lắm. CÓ điều không phải lừa chứ không thì xong ngay.

ả ghe vậy Giônni liền sang số lùi. CÔ bé xinh xắn, nhí nhảnh thật. CÔ là loại gái chính chuyên, không phải dễ dàng hiến thân hay sẵn sàng nộp thuế thịt

để sau này còn leo, không như bọn cứ bám kè kè bên hần nhưng chỉ để lợi dụng chứ chẳng có tình nghĩa quái gì cả, cũng không phải làm cao để sau này đi khoe: " Giônni Phôntêin xin chết nhưng tao thêm vào? "

Giônni không bực - có lẽ hần già rồi chẳng Càng đỡ mỏi. hần tỉnh bơ uống rượu, mắt lơ đãng nhìn ra xa.

- Đừng giận em, Giônni. - Sa ron thủ thủ. - CÓ lẽ vì em hơi quê, chưa quen cái kiểu Hôliút đấy thôi.

Hần chỉ cười vuốt má Sa ron, kéo cái váy trùm kín đầu gối cô bé.

Giận gì mà giận, lâu lâu cũng phải ăn chay tí chứ, - hần thân tình nói.

Thực ra hần lại thấy may - khỏi phải giả vờ hăng máu bò đực động cồn, lăn hùng hực như trên màn ảnh, mệt lắm. Uống thêm chút nữa, hôn hít tí tỉnh nữa rồi Sa ron đứng dậy đòi về. Giônni làm mẽ, hện:

Hện em lần khác nhé.

- Thôi chỉ tỏ mặt thì giờ của anh, - cô gái đáp thành thực với lại cũng chẳng đi đến đâu: Cám ơn anh. Mai về già còn có cái để khoe với con cháu: " CỎ lần tao với Giôuni Phôntêin Ôu với nhau gần trọn đêm mà chẳng có chuyện gì cả".

Vì tao khăng khăng không chịu, - Giôuni đùa góp.

- Đừng hòng chúng nó chịu tin, Sa ron cười.

Giôuni hứng chí khôì hài:

- Không tin thì để anh viết cho em cái giấy chứng nhận hần hoi nhé? CỎ gái lắc đầu cười, hần bèn tiếp:

- Hay đưa nào không tin em cứ bảo anh, anh mắng cho một chập. Anh sẽ bảo anh rượt em cả đêm mà chịu không làm gì được.

Đùa quá hóa ác. CỎ gái hơi nhăn mặt khiến Giônni biết ngay là mình quá lố. ả ỏi thế thì không khác nào bảo cô người ngợm chẳng ra gì nên hần không ham. CỎ kể lại cho con cháu nghe thì phải thêm: " Tao còn giữ gìn được là vì Giônni nó đêch thêm ".

Giôuni lúng túng vỗ về:

- Đùa đấy thôi, em. CỎ phải bạ đâu ngủ đấy đâu chứ.

CỎ gì cần cứ phần cho anh biết nhé.

Sa ron chỉ khẽ vâng rồi về.

Còn cả một đêm cô đơn dài dằng dặc. Đơn giản hơn cả là với bọn "hàng thịt như cánh Glec Uôt gọi đám đào non chịu chơi của lão, nhưng hần lại đang thèm một chút tình người. Hần chỉ muốn tâm tình mấy câu với ai đó mà thôi. Chợt hần nhớ đến cô vợ cũ Virginia.

Bây giờ đã rảnh rồi, hần có quyền về thăm mấy đứa con tí chứ. Một phần hần cũng lo cho Viginia - cô làm sao mà đối phó nổi với bọn chim chuột cứ đeo theo gạ gẫm. Bọn này mà làm được là khoe toáng lên rằng vừa ngủ với vợ Giônni Phôntêin ngay. Tuy vậy, cho đến giờ vẫn chưa chẳng nào mó

được vào cô. Chứ không như Margo!

Giônni nhắc điện thoại. Giọng Ginni hần nhận ra ngay - kẻ cũng chẳng lạ. Giọng nói ấy hần đã nghe lần đầu lúc mới lên mười, khi hai đứa học cùng lớp bốn.

- Ginni hả? - Hần nói - Hôm nay có rồi không Ghé chơi một tí được chứ

- Được thôi CỐ điều bọn nhỏ đang ngủ, gọi dậy cũng dở.

- Không cần - Hần bảo.- Tôi muốn nói chuyện với cô kia.

Ginni ngáp ngừng một thoáng, sau đó mới hỏi cô không tỏ ra hồi hộp:

Cần lắm à? CỐ gì quan trọng không thể

- ờ không, - Giônni đáp. - Hôm nay vừa xong phim, tôi nghỉ, ta gặp nhau tán phét một tí cũng hay. Cô xem lại xem, nếu bọn nhỏ ngủ say rồi, tôi cũng muốn nhòm

qua một tẹo.

- Được thôi, Giậm nói. - Mừng cho anh được sắm vai ấy.

- Cảm ơn, - hần đáp. - ả ừ giờ nữa tôi sẽ tới.

Đến Bevoli Hin, Giônni Phôn-tê-in còn nấn ná chưa ra khỏi xe ngay; hần ngồi trầm ngâm nhìn ngôi nhà mình đã từng sống. Trong kí ức hần lại hiện lên lời BỐ Già bảo rằng ai muốn sống thế nào tùy thích. ả ghe mà mê, miễn là biết dịch xác mình thích gì. Vậy hần có biết hay không

CÔ vợ cũ đợi hần Ổu cửa. ả hỏ hần, duyên dáng, mái tóc đen huyền - con bạn người Italia cũng cùng phố với hần đây, một đứa đoan trang, đở thẳng nào dám hó hé.

ả gày xưa hần coi trọng cái đó lắm. Vậy phải chẳng Ginni chính là điều hần ước ao? - Hần tự hỏi và tự trả lời: Không! Thứ nhất, hần không còn ham muốn cô, cái cuồng nhiệt của hai đứa đã bị năm tháng làm nguội lạnh đi. Hai nữa, còn một điều thuộc về lĩnh vực khác mà Ginni không bao giờ tha thứ cho hần. Tuy vậy, ít ra hai đứa đã không còn là kẻ thù của nhau nữa.

Ginni pha cà phê đem lên phòng khách cho hần cùng món bánh ngọt nhà làm.

ả ều anh muốn thì cứ việc nằm xuống đi vắng.- cô bảo, trông anh phờ phạc quá.

Giônni cởi áo vét, tụt giày, tháo ca vát. Ginni ngồi ngay trước mặt nhìn hần một cách nghiêm trang pha chút giễu cợt.

- Hay thật, - cô nói.

- Hay cái gì? - hần chỗi dậy, cà phê sánh cả ra áo.

Giônni Phôn-tê-in keng trai nhà lia mà cũng có những buổi tối trông trải nhĩ Giôlmi cười nhần nhỏ:

- Giônni Phôn-tê-in keng trai có hện, khốn nỗi lại bị đào đá đít Thế là lại thấy nhẹ cả người cơ chứ.

Hần sừng sốt thấy một nét giận thoáng qua trên mặt Ginni

Bực mấy con điểm mà làm gì, - cô nói.- Bọn này màu mè làm cao đây mà. Buồn cười - hình như cô thực sự bực mình thấy có người cho hấn ra rề thì phải.

Kệ mẹ nó, - hấn dài giọng. - Đang chán bứ ra đây.

Cũng phải có lúc làm người lớn chứ Với lại tôi mất giọng rồi thành ra khoản các em ái mộ e cũng khó. BỘ mã tôi thì chẳng ăn ai, cô biết đấy.

Ginni chân thành cãi:

- ả goài đời trông anh khá hơn trên màn ảnh nhiều.

Giônni lắc đầu: -

- Tôi vừa béo ra, đầu lại hói... ả ói tóm lại, nếu tôi không lên nổi nhờ bộ phim này thì chỉ còn có nước đi nướng bánh pizza . Hay để tôi thu xếp cho cô đóng phim vậy, trông cô chúa lắm.

ả ói vậy chứ làm gì Giônni chẳng biết cô vợ cũ của hấn giờ đây đã là một mục sồn sồn ba năm tuổi - Ôu Hôliút này đàn bà tuổi đó đều bị liệt vào hạng mục tát, dù cố giữ gìn đến đâu cũng vậy. Bọn gái non đồ về đây đông quá, đứa nào cũng xinh, cũng tràn trề sức sống, đứa nào cũng hăm hở đua với đời. Lắm em đẹp muốn thót tim, phải tội nói năng ồm ờ và quá hám danh. Đàn bà cỡ "băm trở lên cạnh tranh sao nổi? CÓ duyên dáng, lịch thiệp, thông minh đến đâu cũng cứ phải thua tuổi trời. Vì vậy nghe Giônuni nói chuyện đóng phim, Ginni biết tổng hấn chỉ nói dài bồi thế thôi: Tính hấn thế, cứ thích nịnh đầm mặc dù chẳng cần vậy cũng đã khỏi em đeo rồi. Mở mồm là khen đẹp, khen duyên, mau mắn bật lửa cho người đẹp châm thuốc, mở cửa nhường người đẹp đi trước Với bất cứ cô nào, dù không biết tên, dù chỉ ân ái một đêm, Giônuni cũng thực lòng quý mến. Khéo chiều thế chả trách lắm cô mê.

Biết thế, Ginni chỉ cười:

Thôi xin anh đi? Chẳng phải anh đã phờ phờ tôi mãi rồi đấy sao? Suốt mười hai năm trời. Tôi còn lạ gì anh mà bôc?

Hấn thở ra, duỗi dài trên đi vắng.

Không đùa đâu, - hấn nói, - trông cô búa bỏ lắm.

Ginni không đáp. Chắc hấn đang có chuyện gì đó nẫu ruột đầy trông biết ngay. Một lát sau cô hỏi an ủi:

Thế bộ phim ôn cả chứ Liệu anh có được gì không

Giônni gạt đầu:

Phim khá lắm. Chưa biết chừng tôi còn lên lại cơ đấy Vớ được cái giải Hàn lâm viện và biết khéo xoay xở thì chẳng cần hát hồng gì vẫn cứ khá như thường.

Được thế cô với bọn nhỏ chắc cũng mát mặt hơn.

- Mát thế chứ còn mát thế nào nữa, - Ginni lên tiếng.- Thế này cũng đã...

Thứ nữa, - hấn ngắt lời, - tôi còn muốn được gần bọn nhỏ nhiều hơn. Cũng

phải giữ chừng mực một tí mới được. Thứ sáu hàng tuần tôi tới ăn cơm sẽ không để lỡ một lần nào, dù có Ôu xa đến đâu, dù có bận đến mấy. Rồi có dịp, tôi sẽ cố đến chơi với chúng cả thứ bảy và chủ nhật, hay đưa chúng về chỗ tôi trong các kì nghỉ. ..

Ginni đặt cái gạt tàn lên ngực hần:

- Tôi không phản đối, - cô bảo. - Tôi không đi bước nữa để anh vẫn là bố của chúng - Giọng cô tỉnh táo, tuyệt không một chút cảm xúc nhưng mắt lại ngược lên

trần nhà. Giônni cảm thấy trong giọng nói nổi cay đắng, sự oán hận của cô đối với thằng chồng bỏ vợ bỏ con chạy theo gái để rồi sự nghiệp vụt đi. Đột nhiên Ginni nói

sang chuyện khác: - A mà đồ anh biết, ai vừa gọi điện đến nào?

Giôuni không hưởng ứng trò này, hần chúa ghét cái kiểu úp úp mở mở:

Ai?- Hần hỏi.

- Ít ra anh cũng phải đoán một lần cho phải phép chứ, - Ginni gặng.

Hần làm thinh.

Bố Già anh đấy, - rốt cuộc Ginni phải xì ra.

Giônni ngồi nhồm đậy, kinh ngạc thực sự:

- Lại thế nữa? CỐ bao giờ cụ nói chuyện điện thoại với ai đâu chứ Thế cụ bảo sao?

- Cụ bảo tôi động viên anh. Cụ bảo sức anh còn lên được và anh đang lên lại, miễn là có một người thân nào đó đặt niềm tin nơi anh. Tôi hỏi tại sao lại là tôi thì cụ nói tại vì anh là bố lũ trẻ. ông già hay thế mà người ta cứ đem đặt đủ chuyện về cụ chứ..

Điện thoại trong bếp đồ chuông - Ginni ra. CÔ cũng thuộc loại ghét têlêphôn, bắt đắ dĩ phải để dưới bếp một, phòng ngủ một, còn đâu cho gỡ hết. Lúc trở lên phòng khách, nét mặt cô lộ ra vẻ ngạc nhiên:

Gọi anh đấy, Giônni, - cô bảo.- Tôm Haghen đấy, bảo là có chuyện rất cần.

Giônni ra bếp và cầm lấy ống nghe:

Tôi nghe đây, Tôm.

Giọng Tôm Haghen đều đều:

Giônni, ông già bảo tôi đến gặp anh - phim đã làm xong, bây giờ tính chuyện tương lai là vừa. Cụ bắt tôi bay chuyên sáng. Anh đón tôi Ở Los Angeles được không ? Tôi sẽ rời ả iu York lúc mười một rưỡi, xong việc về liền, khỏi sợ mất một tối vui của anh.

Bây nào, Tôm, tôi vui tối việc gì. Anh Ôu lại tôi càng mừng, - Giônni đáp. -

Tôi sẽ tổ chức một chiều đón anh và giới thiệu với anh vài nhân vật Hôlitút. -

Giônni thực bụng muốn vậy. Hần chỉ sợ BỐ Già trách hay mọi người kêu ca rằng hần lên chân rồi, chẳng thèm nhớ đến ai, sợ mất mặt với khách sang.

ả hưng Haghen từ chối:

- Tôi phải về ngay, xong lúc nào về lúc ấy. Anh đón tôi nhé?
- Được rồi, - Giônni đáp.
- Anh cứ ngồi trên xe, - Haghen tiếp. - Bảo đứa nào ra dắt tôi đến chỗ anh là được.
- Tốt.

Giônni gác máy trở vào phòng khách.

Ginni ngược mắt ra ý hỏi.

- ông già muốn giúp tôi vài việc nữa. Tôi được đóng phim cũng nhờ cụ lo đầy chứ, không hiểu cụ làm thế nào mà tài thật. ả hưng chân tình tôi không muốn cụ dính thêm vào đây nữa.

Hắn nằm kênh ra đìvăng. Giônni thấy rời rã cả người. Ginni đề nghị: .

- Hay hôm nay anh đừng về nữa, cứ nằm trong phòng dành cho khách ấy. Sáng ra ăn sáng với bọn nhỏ - chứ đêm hôm thế này còn đi đâu ? Mà thực tình tôi cũng

không hình dung nổi anh sống đằng ấy thế nào ? Một mình thui thủi, hết ra lại vào mà không buồn à?

Tôi có Ôu nhà mấy đâu mà lo?- Giônni đáp.

Ginni bật cười: .

- Vẫn chứng nào tật ấy. - CÔ ngằm nghĩ một. lát. - Vậy trải giường trong phòng trống cho anh nhé?

Thế phòng cô thì không được à? - Hắn gạ gẫm.

CÔ đỏ mặt gắt:

Không!

Cả hai cùng cười không chút giận nhau.

Sáng hôm sau Giông dậy muộn - nắng rọi qua rèm cửa đã cuốn lên: Thường thì đến trưa nắng mới chiếu vào đây được Hắn lớn tiếng gọi:

- ả ày, Ginni, còn phần bữa sáng cho tôi không đấy?

Tiếng cô từ títt đằng xa vọng đến:

- Chờ tí!

Đúng là một tí thật. CÓ lẽ mọi thứ đã sắp sẵn đâu đấy cả rồi: đồ ăn đựng trong lồng hấp khay đĩa bày đàng hoàng cho nên Giônni vừa mới bập vài hơi thuốc đã thấy cánh cửa mở toang và hai đứa con gái đẩy cái bàn con có bánh xe vào.

Cả hai đứa đều kháu khỉnh đến nhói cả tim. Hai cái mặt chó con tươi rói, những con mắt long lanh đầy vẻ hiếu kì và sốt ruột xem chừng hai đứa chỉ chực chạy ủa vào lòng bố. Tóc chúng dài buộc túm đuôi ngựa nghiêm chỉnh, áo dài lòa xòa cài hết cúc, chân đi giày trắng đánh vécni bóng lộn. Chúng đứng ngây ra bên chiếc bàn để bữa sáng mà nhìn hắn dập thuốc. Chờ hắn vừa giang rộng vòng tay là hai đứa cùng lao bổ đến một lúc ả hưng chiếc má mìn màng thơm tho áp vào má hắn, hắn cọ cái cằm chồm chồm vào chúng

và thế là tiếng chí chóc rộ lên. Ginni xuất hiện trên ngưỡng cửa, đẩy cái bàn con đến gần Giônni để hắn có thể ăn mà không cần ra khỏi giường. CÔ ngồi xuống bên mép giường, rót cà phê, phết bơ lên bánh don cho hắn. Hai đứa bé ngồi ghé dài đôi diện sữa sang, vuốt tóc. Chúng lớn quá thôi - với lũ này không thể chơi ném gỏi hay quần nhau dưới thảm được nữa rồi. Chà khi thật, chẳng mấy nữa mà chúng sẽ lớn tướng - rồi thì cả cái lũ bọm bả Hôliút sẽ nhau nhau bám theo cho mà xem...

Hai đứa há mồm cho bố đút từng miếng bánh, sì sụp uống ghẹ cà phê của bố. Hết như ngày nào Giôuni còn theo ban nhạc lang thang đi hát, bận rộn suốt ngày, ăn

chẳng thành bữa. được về nhà lúc nào là mấy bố con lại ăn chung. Bọn trẻ khoái lắm - bây giờ sáng ăn món trưa: bít tết với khoai tây rán; tối đến mới ăn món sáng:

trứng ốp lết.

Chỉ Giuni với mấy đứa bạn thân mới biết hắn thương con thế nào. Vì chúng mà lúc li dị vợ, hắn ra đi không đành. Lúc ấy hắn đã đòi bằng được một điều: giữ quyền làm cha. Suy tính chán, hắn nói toạc cho Ginni hiểu rằng hắn không muốn cô đi bước nữa - nhưng không phải ghen vì cô, mà vì bọn nhỏ.

Chu cấp tài chính cho cô, hắn

đã lo làm sao cô CÓ lợi hơn hắn nếu không nhảy vào một cuộc hôn nhân mới. Khoản bỏ bịch thì cứ việc, miễn đừng dắt trai về nhà. Mà chuyện này hắn khỏi phải lo. Ginni

xưa này hết sức rụt rả và cũ kĩ trong khoản trắng hoa. Bọn đào mỏ Ôu Hôliút đã đắng cay, vỡ mộng khi đổ xô vào tán tỉnh cô, toan đớp món tiền kếch xù và những

của cải hậu hĩnh mà ông chồng danh tiếng để lại cho cô. ả hưng nói lại duyên xưa thì xin miễn. Cả hai cùng không muốn vì chẳng lạ gì nhau. Ginni ghét cái thói hoang

đàng bọm của thằng chồng thấy gái là híp cả mắt, động phim với cô nào là quất cô ấy. Vả lại bọn đàn bà cũng mê hắn nữa - thế thì có trời mà canh. Giờ thì mặc quần áo nhanh lên, - Ginni nói Anh Tôm anh ấy đến bây giờ kia kia. - Đoạn cô xưa bọn trẻ ra.

Giôni mặc quần áo. Từ hôm đám cưới Côuni, hai người đã thỏa thuận là hắn có thể để vài bộ quần áo Ôu đây lúc nào cần thì dùng đến. Giuni nhìn hắn mặc quần áo hỏi:

Từ giờ đến Giáng sinh còn có hai tuần lễ. Lúc nào sửa soạn phải tính cả anh luôn chứ

ả ghê hỏi, Giôuni ngậm nghĩ một lát. Trước nay Giáng sinh là mùa làm ăn của hắn, chạy hát xô lu bù. ả hưng cứ ngày lễ là bao giờ hắn cũng về với vợ con.

ả ăm ngoái hấn bận dất em đào sang Tây Ban ả ha rồi. ả ăm nay không về thì đợi đến bao giờ?

ả hất định rồi, - hấn đáp.- Cả Một trăm ngày Giáng sinh tôi sẽ Ôu chơi với mấy mẹ con.

Không phải ngẫu nhiên mà hấn không đả động gì đến năm mới. Hấn đã có lệ giao thừa kéo bạn bè đi lông bông hết đêm, chuyện đó lâu lâu không có không được, mà cô thì chẳng nên có mặt trong các cuộc phá phách ấy làm gì. ở đây hấn không thấy may mắn cần rút lương tâm.

CÔ đưa áo vét cho Giônni, phủi bụi giúp hấn. Hấn vốn thích ăn diện. Ginni đề ý thấy hấn hơi cau mặt khi thấy cổ sơ mi là không đúng cách hấn thích và đôi măng sét cũng không được chỉnh - kiểu này lỡ một rồi: Ginni tùm tùm cười:

Đừng lo, anh Tôm chẳng đề ý đâu: - .Cả nhà đưa hấn ra xe. Hai con bé dung dăng dung dẻ nắm hai bàn tay, mẹ chúng hơi rút lại sau một chút. Đến bên xe, hấn lần lượt nhắc bổng hai đĩa lên thơm túi bụi. Sau đó hôn phớt cô vợ cũ một cái và ngồi vào xe.

Xưa nay hấn không thích trò chia li bịn rịn. Gã phụ tá đồng thời là nhân viên quảng cáo đã lo mọi việc đầu đuôi. Lúc Giônni đánh xe về nhà thì đã có một chiếc xe thuê lẫn tài xế đã đậu sẵn Ôu đầy rồi. ả gồi trong xe là tay nhân Viên quảng cáo và một tên thân cận. Giônni dừng xe, nhanh nhẹn nhảy sang xe kia và chẳng mấy chốc cả bọn đã bon bon trên đường ra sân bay. Tay nhân viên quảng cáo. ra đón Haghen; Giônni ngồi đợi trong xe như được dặn. Vài phút sau Tôm Haghen chạy tới bắt tay hấn và cả bọn lại kéo nhau về nhà Giônni

cuối cùng chỉ còn hai người trong phòng khách. Cả hai đều có vẻ gượng gạo. Kể từ những ngày bị đất trước hôm đám cưới Cônni Côrleône khi Giônni bị ông Trùm mắng và cứ bị thằng Tôm cản mũi mũi, hấn vẫn bực thằng này lắm. Haghen không thêm phân trần, vả lại đồ có phân trần được. Bồn phận y là sắm vai một cây thu lời khi người ta có việc gì oán ông Trùm thì cứ thằng consiglione mà trút hận.

- ông già phải tôi đến lo giúp anh một việc, - Haghen nói. - Tôi muốn làm dứt cho xong trước Giáng sinh luôn.

Giônni nhún vai:

- Còn việc quái gì nữa đâu. Phim thì xong rồi, thằng cha đạo diễn là đùa khá - ít ra hấn cư xử với tôi cũng biết điều. ả hững màn tôi đóng toàn màn búa bổ, lão Uônt có chơi khăm cho tôi rút cũng chẳng ăn thua mẹ gì Tồn cả chục triệu bạc cho bộ phim mà đi phá có họa là điên... ả ghĩa là chỉ còn chờ bọn phê bình sẽ nói thế nào khi bộ phim ra mắt nữa thôi.

Haghen dè dặt hỏi:

- Thế nào, cái giải Hàn lâm viện quả thực có nhiều ý nghĩa đối với vận mạng

thằng diễn viên hay chẳng qua chỉ là trò quảng cáo tầm thường, có cũng được, không có thì thôi? - Y sực nhớ và vội nói chữa: - tất nhiên chuyện tiếng tăm thì không kể, cái đó thằng nào chả ham.

Giòuni cười khẩy:

Trừ BỐ Già. Và cả anh nữa... Không, Tôm ạ, đó không phải chuyện tầm phào đâu. Vớ được Oscar thì thằng nghệ sĩ kể như trong vòng chục năm không phải lo lụn bại. Ờ Ó sẽ được chọn vai oách nhất, dân tình sẽ đua nhau đi xem những phim có nó đóng. Tất nhiên Oscar chưa phải là tất cả, nhưng trong đời thằng nghệ sĩ thì nó quan trọng nhất. Tôi đang có cơ khoảng được một cái đây. Chẳng phải vì tôi xuất chúng gì đâu, nhưng thứ nhất, tôi được tiếng là một danh ca, rồi nữa bản thân cái vai khá ngon. Với lại tôi chơi cũng không đến nỗi dở.

Tôh Haghen lắc đầu: . .

- Thế mà ông già lại bảo rằng anh chẳng có hi vọng gì cả đây

Giònni nổi cáu. gân cổ cãi:

- Anh thì biết cái gì mà cũng nói! Phim còn chưa lên, chưa chiếu thử lần nào cơ mà. Hơn nữa ông Trùm có dính dáng quái gì đến nghề kinh doanh điện ảnh đâu chứ. Anh lặn lội ba ngàn dặm đến đây chỉ nói thế thôi à ?

Hắn bực mình và uất ức suýt phát khóc. Haghen lựa lời:

- Giòni, tôi thì tôi mù tịt cái khoản điện ảnh điện iếc của các anh. Đừng quên tôi chỉ là thằng chạy cò của ông Trùm thôi, chứ không là cái thá gì cả.

Ờ hưng tôi với cụ đã bàn nát nước tình thế của anh rồi. ông già ái ngại cho anh, cho tương lai của anh. Cụ cho rằng hiện tại anh vẫn cần đến sự trợ lực của cụ và cụ muốn giải quyết dứt

điểm các vấn đề của anh luôn. CỐ thể tôi mới đến đây chứ - để mà mở màn, dàn xếp, cốt sao sau này mọi việc của anh đều suôn Bẻ. CỐ điều anh phải khôn ra mới được, Giònni, tự coi mình chỉ là thằng ca sĩ hay tài tử thế đủ rồi.Đã đến lúc phải vận cơ bắp lên mà lo việc lớn.

Giònni phá lên cười, thò tay rót rượu:

- Tôi mà không vớ được Oscar thì cơ bắp của tôi sẽ chẳng hơn gì bọn nhóc nhà tôi cả. Tôi đã mất giọng giá như có giọng mới nói chuyện làm gì thì làm, còn thế này... Cha tiên sư bố đời? Ờ hưng làm sao ông già biết tôi sẽ hụt Oscar? Ờ ời vậy chứ chắc cụ phải biết. Cụ có nói sai bao giờ đâu.

Haghen đốt một điếu xì gà nhỏ dài:

- CỐ tin Giốc Uont không chịu nhả một xu trong quỹ xưởng phim để hỗ trợ anh tranh giải, - y nói. - Tệ hơn nữa, lão còn bán tin cho bọn tham gia bỏ phiếu biết rằng lão không muốn thấy tên anh trong số những đứa được giải. Mà một khi lão thất hâu bao không chịu chi cho quảng cáo và các thứ khác thì anh cảm chắc là kém cơ rồi. Trong khi đó lão lại vung tiền không tiếc để giành thật nhiều phiếu cho một thằng địch thủ của anh.

Lão mua vắng mạng những đứa lão cần, thẳng thì bằng một chỗ làm, thẳng thì lão lót, thẳng thì lão thả mèo, gì cũng chơi tuốt. Mà lão làm rất ma lanh, cô không để bộ phim của lão bị thua thiệt cơ.

Giòuni nhún vai. Hắn lại rót rượu và làm một hơi cạn cốc:

- Thế thì mình toi thật.

Haghen chán ngán nhìn hắn:

Anh uống lắm thế. - y trách. - Rượu đâu có lấy lại giọng cho anh

Tự dung Giônni hét toáng lên:

- Câm cha anh đi.

Mặt Haghen phút chốc lạnh tanh. Y không nổi giận mà chỉ nhỏ nhẹ :

- Thôi được tôi chỉ nói chuyện công việc thôi vậy.

Biết lẽ rồi, Giônni cầm cốc rượu đứng dậy đi đi lại lại trong phòng:

- Xin lỗi anh, Tôm, - hắn nói. - Tôi không định nói thế Tôi cáu với anh vô lí quá. Chẳng qua tôi ức thẳng Uônt khôn nạn đây thôi. Tôi chỉ muốn giết mẹ nó đi, nên lỡ lời với anh.

Không hiểu có kịch không mà giọng Giòuni nghe nghẹn ngào như có nước mắt. Hắn ném cái cốc vào vách, nhưng phần vì đuôi sức, phần vì cốc đầy, nên đụng vào

tường đã không vỡ thì chớ lại còn lăn trở lại. Hắn hùng hổ vung chân đá một phát, mồm bật kêu trời rồi cười ha hả. Hắn quay lại, ngồi xuống đối diện với Ha ghen:

- Anh biết đấy, - hắn nói, - tôi gặp may mãi, rồi tự dung thế đếch nào lại bỏ Ginni và từ đó đụng đầu hồng đấy Giọng mát, đĩa ế, chẳng ma nào thêm mời đóng phim. Rồi cuối cùng cả BỐ Già cũng quay lưng lại với tôi nốt, tôi phen cho cụ, cụ đếch nghe, mò đến ả iu York, cụ đếch tiếp. Lần nào cũng vậy là anh ngáng đường tôi thế là tôi mới căm anh, tuy tôi cũng biết anh chỉ làm theo lệnh cụ. Giận cụ thì bố bảo tôi cũng chả dám, đành phải cáu với anh vậy. ả hưng anh vẫn im được, tôi phục đấy. thôi thì tôi nghe lời anh để chuộc lỗi vậy Từ nay tôi chừa rượu cho đến ngày lại giọng, chịu chưa?

ả ghe Giônni thành thực, Haghen hết giận. đàn ông đàn ang ba mươi lăm tuổi đầu mà còn như trẻ con vậy, phải có cái gì ông Trùm mới nuông thế chứ. Hắn cứ làm như mất lòng Haghen thì thế nào cũng bị tố với BỐ Già. BỐ Già mà ghét thì hồngбет, đâm ra cu cậu mới cuống lên. Haghen thấy bức. ông Trùm đâu phải thứ người dễ người ngoài hót vào tai mà đang yêu hóa ghét.

Không nói chuyện đó nữa, - y bảo. - Sao chưa gì mà anh đã nản thế ông Trùm nói rằng cụ thừa sức trị được Uônt. Vậy là coi như anh cầm chắc giải năm nay rồi.

ả hưng cụ bảo với anh cái đó chưa phải đã hết đâu. Cụ muốn biết anh có đủ gan. đủ tài tự đứng ra làm phim lấy chưa?

- ả hưng cái Oscar thì cụ có kiếm cho tôi được không đã? - Giônni ngờ vực hỏi.

Haghen gắt:

ĐỒ ngu, lão Uôngt chơi được, còn BỐ Già thì ngọng chắc? Được rồi, chẳng nào tôi với anh cũng phải làm dứt điểm chuyện này, nên tôi sẽ nói để anh tin. Lão Uôngt thì đã ăn nhằm gì với ông cụ, cụ toàn chơi những việc còn nặng kị hơn nhiều kia. Anh muốn biết cụ làm thế nào kiếm cho anh cái Oscar hả? Cụ nắm hết các nghiệp đoàn trong kỹ nghệ điện ảnh - đúng hơn là mấy đũa nấp bóng cụ nắm - tức là tất cả hoặc hầu hết những đũa sẽ trao giải rồi. Lẽ tất nhiên anh phải có gì trội lên, phải xứng đáng được quyền tranh đua với bọn khác mới được.

ông già thừa sức lo cho anh, cứ tin tôi. Còn như cụ cũng buông xuôi thì anh đừng mơ làm gì cho mệt.

Cứ cho là tôi tin đi, - Giônni vắn vẹo. - Cho là tôi đủ sức và dám liều làm phim đi - nhưng tôi lấy đâu ra tiền. Thằng nhà băng chó nào dám bỏ vốn cho tôi vay?

Làm phim phải tốn hàng triệu bạc chứ ít ả

Haghen nói khô khan:

- Vớ được Oscar xong anh hăng tính làm ba bộ phim ra mắt cái đã. Đào kép, chuyên viên phải là nhất nước, tóm lại là đủ lệ bộ từ trên xuống dưới. Cứ làm sao đủ dùng để ra được từ ba đến năm phim.

- Anh không điên đây chứ - Giônni nói. - Anh biết phải cần bao nhiêu không Khoảng hai chục triệu...:

- Lúc nào cần tiền cứ bảo tôi, - Haghen đáp tỉnh khô. - Tôi Sẽ Cho tên một nhà băng Ôu California để anh đến vay vốn. Anh đừng lo, làm phim thì thiếu gì đũa chi

tiền. Anh cứ đứng thủ tục mà vay, lập luận cho hăn hoi tóm lại, cứ cung cách làm ăn thông thường mà làm.

ả gười ta sẽ đáp ứng yêu cầu của anh. CÓ điều trước hết phải bảo qua tôi, cho tôi xem các tính toán, trình bày tôi nghe những dự định của anh. Chịu chứ

Giônni ngồi im một lúc lâu rồi khẽ hỏi:

Còn điều kiện thì thế nào

Haghen tùm tùm:

-anh muốn nói rằng có cần nhờ anh để đổi lại hai chục triệu anh vay không chứ gì? CÓ đấy. - Y dừng lại chờ, nhưng Giônni vẫn nín thinh. - ả ỏi thế chứ cũng không có gì khó nhọc hơn những cái anh sẽ làm nếu đích thân ông Trùm nhờ đến đâu.

- ả hưng anh biết đấy, - Giônni chặn trước, - nếu là chuyện động trời thì phải đích thân BỐ Già nói tôi mới được ả ghĩa là anh hay Xônni nói chưa đủ đâu.

Haghen cười. Không ngờ thằng này cũng tinh đồn đấy Thì ra Giôuni cũng là đứa có đầu óc. Hấn hiểu rằng, vì thận trọng và vì quý thằng con đỡ đầu mà ông Trùm không bao giờ đòi hỏi Ôu hẳn những chuyện liều lĩnh không đâu, chứ thằng Xôuni thì dám đấy. Haghen trấn an ngay :

- Về khoản này anh yên tâm. Tôi với Xônni đã có nghiêm lệnh của ông già cấm không được lôi anh vào những vụ tai tiếng nếu nhờ có làm sao. Cụ thì càng không bao giờ. Đây là tôi muốn nói đến những chuyện nhờ vả mà cam đoan với anh rằng chưa kịp nói ra anh đã làm trước rồi kia. Thế nào, chịu không .

Giônni cười: "Chịu!"

- Còn thế này nữa. - Haghen tiếp. - ông già tin anh lắm. Cụ bảo anh là thằng tháo vát nên nhờ anh thế nào cũng có lời - cả nhà băng lẫn cụ. Tức là Ôu đây ông già

cũng tính cả rồi đấy, anh chớ có quên. Đừng có vung tiền bừa bãi. Dù anh có là con đỡ đầu của ông già thật, nhưng hai chục triệu là một món lớn. ông già phải è cổ ra mới kiếm được cho anh đấy .

Anh bảo cụ cứ yên tâm, - Giônni nói - Cái hạng Giốc Uônt mà còn là đầu nậu của nền điện ảnh thế giới thì bọn mình cũng thừa sức.

Thì ông già cũng bảo thế, - Haghen tán thành. - Còn bây giờ anh bảo đứa nào đưa tôi ra sân bay được chứ, Cái gì cần nói, tôi đã nói cả rồi. Bao giờ đến lúc làm hợp

đồng anh mượn lấy vài luật sư, vụ này tôi không nhúng tay vào đâu đấy. CÒ điều trước khi buông bút kí hợp đồng nhớ cho tôi xem qua một lượt: À này, chuyện cò xát với các nghiệp đoàn anh khỏi phải lo. Cái đó sẽ giảm ít nhiều chi phí cho mỗi bộ phim, bởi vậy anh đừng tính khoản này vào làm gì.

Thế có cần đưa anh kiểm soát lại cái gì nữa không? ả hừ kịch bản, đạo diễn hay tài tử chẳng hạn?

- Thôi, đó là việc anh lo. Chỉ một người có quyền phản đối gì đó mà thôi - đấy là BỐ Già. ả ếu có thì cụ sẽ nói thẳng với anh. ả hưng tôi không tin là cụ sẽ phản đối gì đâu Chuyện phim phốt. cụ không thạo, vả lại đã tin cậy ai điều gì là chẳng bao giờ cụ can thiệp vào nữa.

Hiểu rồi... - Giônni đáp. - Còn ra sân bay thì tôi đưa anh đi. ả hờ anh chuyển lời tôi cảm ơn ông già nhé. ả hẽ ra tôi gọi điện thoại cũng xong, nhưng khôn nổi cụ có

dùng điện thoại bao giờ đâu. ả hưng tại sao thế nhỉ?

Haghen nhún vai:

Cụ hầu như không dùng đến điện thoại. Cụ không muốn chúng nó ghi lại, kể cả những chuyện vợ vẫn không đâu ả hỡ ra bị lắp ghép linh tinh thành chuyện khác thì phiền. Tôi thì tôi nghĩ là vì thế. Điều duy nhất mà cụ luôn luôn kị là để cho các nhà chức trách bố trí được những bằng chứng chống lại

cụ. Thành thử cụ phải cẩn thận - có thờ có thiêng, có kiêng có lành mà. Hai người lên xe và Giônni đánh ra sân bay. Haghen tự nhủ xưa nay y đánh giá thấp Giônni Phôntêin. Hóa ra thằng này cũng đáng gờm đây. Mới thế mà hấn đã bắt được vở ngay - ví dụ như cái việc hấn xài xích thân đưa Haghen ra sân bay chẳng hạn. Chỉ một tẹo nhĩa ý thôi - không phải vô cớ mà bao giờ ông Trùm cũng coi trọng chuyện ân tình. Hấn còn là đứa thành thực và biết phục thiện, thế thôi chứ đâu phải hấn sợ gì mà xin lỗi. Hấn vốn ngang tàng và chỉ vì thế mà hay có chuyện với các ông chủ và cả các em nữa. ả gay cả ông Trùm là BỐ Già hấn mà hấn cũng không sợ. Chỉ hai đứa - hấn với Mai con - là không sợ ông mà thôi.

Haghen thấy gần hấn hơn. Đàng nào hai đứa còn phải làm việc với nhau nhiều trong mấy năm tới. Bây giờ Giônni còn phải qua mấy kì sát hạch nữa - thử tài phán đoán. Hấn phải giúp ông Trùm một việc, nhưng việc gì thì ông cấm nói, không hề nhắc đến nó như một điều kiện của giao kèo. Không biết Giônni Phôntêin có đủ nhanh trí tự nghĩ ra xem điều kiện đó là gì mà không thấy ai nhắc đến.

Thả Haghen Ôu lỏi vào sân bay y từ chối phát lời đề nghị của Giônni cùng ngồi lại đợi máy bay, Giônni quay xe về nhà Giuni.

Thấy hấn về, Ginni lạ lẫm. Giônni hiểu chuyện vừa nói quan trọng đến mức nào, có lẽ nó sẽ thay đổi cả cuộc đời hấn cũng nên. Từng là một ngôi sao thế mà mới ba năm tuổi hấn đã xuống dốc. Dù có được giải Oscar đi nữa nhưng mất giọng rồi còn non nước gì? Một thứ tài tử hạng nhì không tiền, không tài? Giá hấn là ông chủ lớn thì con bé hôm qua đâu đã chịu buông hấn ra? Bây giờ thì nhờ BỐ Già, hấn có thể vay vốn làm ăn, rồi hấn sẽ là ông chủ lớn như ai. Chưa biết chừng, hấn còn là ông hoàng Hôliút, một thứ ông Trùm nữa ấy chứ. Giônni mỉm cười - hấn thấy vui vui.

Ở chơi với vợ cũ một tuần hay một tháng cũng hay. Hàng ngày dắt bọn trẻ con đi chơi, đến thăm ai đó trong đám bạn bè, chinh đồn lại mình - chừa rượu, chừa thuốc.

Lúc ấy không chừng giọng hấn sẽ vững lại cũng nên. Có giọng lại có BỐ Già giúp tiền thì hấn vững như bàn thạch.

Và cái sức mạnh ấy sẽ không tùy thuộc Ôu chỗ các giấy thanh đối và cảm tình của công chúng chắc ăn đến mức nào. Tiền bạc và quyền lực - một thứ quyền lực đặc biệt, rất đáng ước ao - đó là nền tảng cho sức mạnh của hấn. Phòng ngủ dành cho khách đã được dọn dẹp sẵn chờ hấn. ả hư vậy là ngay dưới một mái nhà hấn và Ginni vẫn cứ ngủ riêng. Bọn viết báo về điện ảnh sân khấu cũng như dân chúng hâm mộ cứ một mực đổ tội cho hấn bỏ vợ. ả gười ngoài làm sao biết được- chỉ hai đứa biết với nhau mà thôi - rằng chính Ginni mới đáng trách trong chuyện bỏ nhau này.

ả gay cả những khi tên tuổi hấn đã sáng chói trên sàn diễn cũng như trên

màn bạc Giônni cũng không hề nghĩ đến chuyện bỏ vợ. Hẳn dân Italia nòi, có thể nói là cũ người nữa là khác. ả ghê của hẳn bắt buộc phải huê tình một tí, nhưng nghĩa vợ chồng hẳn coi nặng lắm. Trông hẳn dài cẳng, đẹp trai, mà đã tưởng hẳn máu gái lang chạ lém phéng là bé cái nhảm. Hẳn, nói nôm na là bệnh to tim. Giônni thích những em hiền lành rụt rè như chưa bén hơi đàn ông bao giờ, hoặc ngược lại những em trông ngổ ngáo bạt mạng nhưng thực ra thấy đàn ông là đã rúm cả người lại.

Ginni bung cà phê và bánh ngọt lên đặt trên cái bàn dài Ôu nửa bên gian phòng dùng làm chỗ tiếp khách.

Giônni kể sơ sơ cho cô rõ chuyện Haghen hứa giúp hẳn vay vốn làm mấy bộ phim. Tin này làm lòng cô xáo động hẳn sẽ lại lừng danh? CÔ không ngờ nổi ông Trùm Côrleone trên thực tế quyền năng đến đâu và không thể đánh giá hết tính chất bất thường của một sự kiện như việc Haghen cất công từ ả iu York đến. Giônni còn nói thêm rằng ngoài ra Haghen còn khuyên hẳn mấy điều về phương diện pháp lí nữa.

Sau cà phê, hẳn cho biết sẽ làm việc hết tối nay: phải gọi điện cho các nhân vật cần thiết, phải vạch hướng làm ăn: "Một nửa những thứ tôi kiếm được trong

vụ này là cho bọn nhỏ" hẳn nói. Đáp lại, Ginni mỉm cười đầy hàm ơn và lúc ra còn hôn hẳn.

Trên bàn viết, những điều thuốc hẳn ưa thích đã chờ sẵn trong hộp kính có khắc tên: một hộp thuốc có đệm giữ ấm đựng đầy những điều xì gà Cuba đen nhỏ, dài

như cây bút chì. Giônni ngồi lại cho thoải mái và vớ ống điện thoại. ả hững ý nghĩ quay cuồng xáo trộn trong đầu. Việc đầu tiên là hẳn gọi cho tay nhà văn, tác giả cuốn sách một dạo làm xôn xao dư luận, được lấy làm cốt truyện bộ phim vừa quay xong. Tay nhà văn cỡ tuổi hẳn- tay này đã phải vượt một chặng đường chông gai trước khi thành danh, nhưng bây giờ tên tuổi anh ta đã chấn động trong làng văn rồi. Anh ta mò đến Hôliút, chắc mẩm Ôu đó mình cũng ít nhiều có giá, nào ngờ, giống như phần lớn các tác giả khác, anh ta đắng cay hiểu ra rằng mình chẳng qua cũng chỉ là loại bèo bọt nhẹ cân. Một lần trong bữa tiệc do Hội đồng thành phố tổ chức Giônni đã chứng kiến một màn nhục nhã ê chề của anh ta. Một em đào nổi tiếng trâu bò nhận lời giải sầu cho tay nhà văn tối đó - dĩ nhiên là luôn cả đêm. ả gờ đâu lúc ngồi vào bàn thì em lại bị một thằng ầm ớ mới tập tọng đóng phim hề khêu mắt, bỏ chàng văn sĩ lừng danh ngồi tro mắt ếch. ả hờ vậy tay nhà văn mới có được khái niệm dưới trên trong bảng thứ hạng của Hôliút. Viết được cuốn sách được cả năm châu truyền tụng chưa là cái đỉnh gì nhé? ả đào chớp bóng không chút đắn đo đá đít anh ta mà theo một thằng chíp hôi nhếch nhác chẳng ra gì chỉ vì thằng kia có thể ngó ngoáy được những núm nút cần thiết

trong guồng máy kĩ nghệ điện ảnh...

Giờ đây Giônuni Phôntêin lại gọi điện đến ả iu York cho tay nhà văn - làm như để cảm ơn cái vai tuyệt vời có thần nói là viết riêng cho hấn kia. Giônni tán vung thiên địa, hót như khướu, sau đó mới giả vờ vô tình hỏi xem cuốn tiểu thuyết mới đã viết tới đâu và nói về cái gì Trong khi nhà văn đang kể con cà con kê các tình tiết của một chương gay cấn nhất, Giônni đột xì gà rồi chọn một lúc thuận tiện uốn lưỡi đưa đây

Lúc nào xong mà được ngó qua một tí thì thú phải biết. Hay là gửi tôi xin một bản nhé? ả ều thấy hợp, có lẽ tôi sẽ lấy đây tôi chơi sòng phẳng chứ không như tuồng Uôn đâu.

ả ghe cái điệu vô vập của tay nhà văn, Giônni biết ngay anh chàng bị Uôn bắt chẹt, thí cho chẳng được bao nhiêu. Hấn còn hẹn sau dịp nghỉ lễ sẽ lên ả iu York, hai người sẽ chén chú chén anh với nhau một bữa xả láng chơi. Sau đó Giônni gọi sang tay đạo diễn dàn dựng và tay quay bộ phim mới ra lò. Sau khi dặn họ giữ kín cho - với cả hai người hấn đều nói hết như nhau - biết Uôn bài xích hấn mà họ vẫn tận tình giúp đỡ và xử tốt với hấn thì thật quý hóa quá, hấn biết ơn họ lắm lắm. Từ nay coi như bằng hữu, có chuyện gì họ cứ tin cho hấn biết, bất cứ lúc nào.

Khó nhất là với lão Uôn. Giônni luôn mồm cảm ơn lão đã tạo cơ hội cho hấn sắm một vai tuyệt vời và hấn sẽ rất sung sướng nếu còn được cộng tác với lão.

Cứ để lão chẳng biết đường nào mà lần. Xưa nay Giônni có lươn theo lấu cá bao giờ đâu...Vài hôm nữa Uôn sẽ tha hồ mà há hốc mồm ra, và sau cú điện thoại này,

chắc lão sẽ tức hộc máu- Giônni Phôntêin cũng đang muốn vậy.

Xong ngần ấy việc Giônni ung dung ngồi hút thuốc.

Ồu bàn bên có chai uýtki, nhưng nhờ hứa với Ha ghen là sẽ tự kiềm chế rồi nên đành cố nhịn thêm. Còn phải bỏ cả thuốc lá nữa là khác. Chưa chắc bỏ rượu, bỏ thuốc

mà đã lại giọng, nhưng dù sao cứ nhịn là hơn, nhất là sắp làm ăn lớn nữa.

Lúc này, khi ngôi nhà đã chìm trong yên lặng - khi cô vợ cũ đã ngủ, những đứa con gái xinh xẻo của hấn đã ngủ,- rốt cuộc Giônni mới cho phép mình ngoái đầu nhìn lại cái thời kì thê thảm trong cuộc đời hấn, những ngày hấn dùng dùng bỏ vợ, bỏ con mà theo lấy một con đĩ làm con vợ hai. Đàn bà như nó thì tệt hết nước hết cái,

nhưng nó cũng có điểm hay. Giônni mỉm cười một mình.

Cuộc đời hấn không bao giờ nặng nề vì lẽ đó. Hấn không bao giờ để bụng thù đàn bà. Thật ra cũng chẳng có gì mà thù họ, dù là cô vợ đầu, con vợ điểm hay các ả nhân tình. Cả cô bé Sa rơn Mươ vừa cho hấn rót hôm qua để ra về làm cao cũng vậy.

Đời hắn đã từng theo ban nhạc rong ruổi khắp nước, sau đó nhảy sang hát trên đài, sau nữa đóng phim ca nhạc và thành minh tinh màn bạc. Và trong suốt thời gian đó, hắn thích sống thế nào thì sống, tha hồ thoải mái, tha hồ bò bịch. Tuy vậy, đối với gia đình, hắn vẫn trước sau như nhất. ả hưng một hôm hắn gặp Margo Aston - cô đào sẽ thành vợ thứ hai của hắn - và thế là hắn đâm lú lẫn, phát điên phát rồ. Tất cả đều ra ma : công việc, tiền đồ, giọng hát, tổ ấm gia đình. cho đến ngày hắn chỉ còn tay trắng.

Vốn là đứa hào phóng, biết điều, lúc li dị Ginni cần gì hắn cho hết. Hắn chia đôi lợi tức để nuôi hai đứa con gái. Kiếm được tí nào, hắn cũng dành một phần cho các con. Đạo còn Ôu với vợ cũ, hắn đã làm quá chức phận thằng chồng: sẵn tiền, họ hàng bên vợ cần gì, không bao giờ hắn từ chối. ả gay bạn bè cùng học với vợ, hắn cũng giúp tận tình. Hắn không thích lên mặt danh ca, rất ngại hát, sợ bà con cho là làm mẽ, thế mà đám cưới hai cô em vợ, hắn cũng nhắm mắt hát giúp vui. CỐ thể

nói đối với vợ cũ, cái gì hắn cũng chiều, trừ cái khoản để cho vợ xỏ mũi! Rồi khi đã xuống tận đáy cuộc đời, khi đã không còn hi vọng tìm được việc gì trong diện ảnh -hắn đã không hát được, mà con vợ hai lại đi ngủ lang khắp thiên hạ

- một tối kia, chán chường không còn thiết gì nữa hắn đã mò về với Ginni và bọn trẻ vài hôm. ả ói trắng ra là hắn đã quì gối đầu hàng cô vợ. Hôm đó hắn đã nghe lại một đĩa hát của mình - nghe mà ghê. Hắn chửi bọn thu âm cố tình phá hắn, nhưng dần dần hắn hiểu ra rằng đó là hắn nghe giọng hát của chính mình không hề mông má. Thế là hắn đáp luôn cái đĩa mẫu và hủy hết những cuộc công diễn sắp tới. Hắn xấu hổ đến nỗi từ đó trở đi không bao giờ hắn hát, trừ lần hát đôi với ả inô trong đám cưới của Côni Côrleône.

Hắn chưa quên vẻ mặt của Ginni khi cô đón nhận cái tin về tai họa vừa ập xuống đầu hắn. ả ó chỉ thoáng qua trên mặt cô giây lát, nhưng chỉ giây lát đó thôi cũng đủ để hắn nhớ trọn đời. Một vẻ mặt hả hê, cay độc...

Từ giờ phút ấy hắn thôi không xỉ vả mình vì đã để Ginni bơ vơ nữa. CỐ sống cố chết giữ quyền làm cha, song ngay cả trong ý nghĩ, hắn không bao giờ có ý định sẽ nổi lại

với cô và hắn cũng chẳng giấu diếm cô điều đó. Giônì chấp hết. ả ói gì vợ ,cả mấy con nhân tình hợp rơ với hắn nhất mà khi nghe tin Giônì mất giọng cũng còn đặc chí ra mặt cơ mà. Hắn thử lần lượt ba ả thì cả ba ả trước sau cũng đều tàn nhẫn như nhau, mặc dù mới đây còn thăm thiết mặn nồng và nhờ cậy, xin xỏ, nhận quà tặng của hắn cả thầy đến trăm ngàn mỗi ả.

ĐÓ là thời gian Giônì phải suy ngẫm và có thái độ về lòng dạ đàn bà. ả ghĩa là vừa phải tin yêu, không thù oán, vừa phải theo gương hầu hết bọn tay tổ ở

Hôliút là thấy gái đẹp phải ra tay bắt liền. Phải lợi dụng quyền thế tiền bạc để thỏa mãn dục tình nhưng cũng sẵn sàng đá đít các em không chút vắn vương. Đàn bà là thế cả mà

Biết vậy, nhưng Giônni không thể không yêu, không chiều, bệnh to tim mà. Biết lòng dạ đàn bà phản trắc, nhưng thiếu đàn bà, Giônni không chịu được, cứ như mất mát cái gì. Thôi đành vậy, cứ yêu, dù thế nào hấn cũng còn được tự do, không bị trói buộc gì hết. Theo đà sa đọa của mình, rút cuộc Giônni trở nên chai sạn, lì lợm trước sự đau khổ của đàn bà do chính hấn gây ra.

Hấn mệt rồi - đã đến lúc phải đi nằm nhưng một mẩu quá khứ cứ lộn cộn trong tiềm thức mãi không chịu buông tha - đó là lần hấn hát với ả inô

Valenti. Và hấn chợt hiểu ra việc gì chắc chắn sẽ làm vừa lòng Don

Côrleone. Hấn nhắc máy và xin nói chuyện với ả iu York. Thoạt tiên, hấn gọi cho Xônni Côrleone để hỏi số điện thoại của ả inô. Sau đó, hấn gọi cho thằng bạn nói khó ả ghe giọng, biết ngay ả inô lại đang chênh choáng như mọi bận.

ả inô, mày xem có sang đây làm ăn với tao được không Giônni bảo gã. - Đến đây đi, tao đang rất cần một thằng tin cẩn.

ả inô vẫn đùa cợt như mọi khi:

- Làm với mày hả? Mày lấy gì mời chài tao đây. Làm xe tải cũng không đến nổi rách, các bà chủ dọc đường lại khéo chiều - cứ việc ghé vào tâm tình một nháy - ày thế mà mỗi tuần xơi ngon trăm bạc đấy.

Trước hết, tao có thể hứa cho mày mỗi tuần năm trăm, các thêm hai đào chớp bóng cho khoản tâm tình,- Giônni đáp. Sau Chưa biết chừng lâu lâu có khách tao lại cho mày hát nữa đấy.

Được ả inô nói, - để tao nghĩ xem. Cho tao khát ít lâu để bàn với lão luật sư, bảo qua thằng giữ tay hòm chìa khóa và thằng canh ti hùn vốn xem sao đã nhé?

- Đừng có vớ vẩn, ả inô, - Giônni nghiêm giọng. - Tao cần mày, hiểu chưa.

Mai đặt máy bay sang đây mà kí hợp đồng riêng, thời hạn một năm, năm lít một tuần. Rồi nhờ mày nâng mât bồ tao mà buộc tao phải đuổi thì ít ra mày cũng còn một năm lương bồi thường trong túi xài tạm. Chịu chưa

Im lặng một lúc lâu. Lần này ả inô hỏi lại bằng giọng đã tỉnh táo hấn:

- ả ày, mày nói đùa hả, Giônni?

- Không đâu, chú em - Giônni đáp, - tao nói thật đấy. Mày đến gặp tay quản lí của tao ở ả iu York, hấn sẽ đưa vé máy bay và tiền cho mày. Sáng mai tao sẽ gọi cho

nó trước tiên, rồi khoảng trưa mày đến. Được không ? Tao sẽ cho một đũa nào đó ra máy bay đón mày.

Trong ông nghe lại im lặng, sau đó là giọng ả inô, nãy nê , ngờ vực :

- Được rồi, Giônni.

Chẳng còn thấy vẻ vui nhộn của thằng say dâu nữa.

Giôuni cúp máy đi ngủ . Từ ngày đập đĩa hát đến giờ, chưa lần nào hắn cảm thấy phấn chấn như vậy...

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách
Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền
Chương 13

Ả gọi trong gian phòng rộng mênh mông của xưởng ghi âm, Giônni Phôn-tên lui húi tính các khoản chi phí trên trang sổ tay màu vàng. Các nhạc công lục tục kéo đến - toàn bạn bè hần quen từ ngày mới tập tọng hát trên sân khấu nhạc Jazz. ả hạc trưởng, một tay có tiếng trong làng nhạc nhẹ - một trong số vài người ít ỏi tỏ ra cảm thông với hần lúc hần gặp vận bí, chìa các bản nhạc và dặn dò đám nhạc công. ả hạc trưởng tên là Etdi ả inx. ông ta đang rất bận, chỉ vì cố nhân mà ông ta mới nhận lời ghi âm lần này, coi như làm ơn. ả inô Valenti ngồi gõ dương cầm vung vít, chốc chốc lại làm một hơi uýt-xki có đá trong chiếc cốc cao. Giônni cứ mặc kệ, hần biết có hơi men ả inô hát vẫn chẳng thua

gì lúc tỉnh, hơn nữa hôm nay không cần gã trở hết tài.

Etdi ả inx đã soạn riêng cho gã này hòa âm mấy khúc dân ca Italia và Xinli cổ và dựng màn đối đáp vui nhộn mà Giônni đã hát chung với ả inô trong đám cưới Côn-ni

Côrleone. Giônni biết ông Trùm rất mê dân ca và quả Giáng sinh cho ông thì chẳng gì bằng một ca hát thể này - có thể hần mới mất công ghi nó chứ.

ả goài ra linh cảm còn nhắc bảo hần rằng đĩa hát này sẽ bán chạy - triệu bản thì không đến nhưng chắc cũng khá. Lại nữa, hần còn đoán ra ông Trùm muốn gì ở hần - muốn hần gây dựng cho ả inô để trả cái ơn ông giúp. ả ỏi gì thì nói, ả inô cũng là con đỡ đầu của ông Trùm cơ mà...

Giônni bỏ cuốn sổ tay màu vàng xuống ghé ra đứng cạnh dương cầm.

- Thế nào, đồng hương - Hần hỏi.

ả inô ngược nhìn hần, cổ rạn ra cười. Thấy rõ gã đang hồi hộp. Giônni cúi xuống vỗ vỗ lưng gã:

Đừng ngại. CỐ lên rồi tao sẽ dắt cho mày một em xuy nhất Hòliút chơi. .

ả inô nốc một hơi uýt-xki.

Em nào? - Gã lạo bạo. - Phò hay phạch

Bậy, đình Đan cần tó. Bảo đảm hết xảy.

Cu cậu sướng mê, nhưng còn vờ vịt hỏi lại:

- Chứ bớ không có à?

Bây giờ dàn nhạc êm ả bắt vào khúc dạo đầu màn tạp ca. Giônni căng tai ra nghe. Etdi ả inx chơi nhạc đệm theo phối âm riêng. Sau đó mới ghi thử. Vừa nghe, Giônni vừa ước trước từng câu ca giọng thể nào, nhảy từ bài này sang bài kia thế nào: Hần biết giọng hần không kéo được lâu - nhưng không sao,

chủ yếu là ả inô hát, hôm nay hấn chỉ bám theo thôi. Dĩ nhiên đoạn hát đối thì không kể, - phải giữ giọng cho nó mới được.

Hấn lòi ả inô dậy và hai người ra trước micrô. Mới đầu ả inô ngắc ngư, làm lại lại hụt. Mặt gã lấm tấm đỏ lên vì bối rối. Giônni hỏi đùa:

- Định cò cưa hả? Muốn ăn khoản vượt khoán hay sao đấy?

- Không có mandolin nó cứ làm sao ấy, - ả inô lầu bầu.

Giôuni nghĩ ngợi một lát:

Mày thử cầm cốc rượu xem nào, - hấn đề nghị, - Cứ tự nhiên như đang đánh chén ấy.

Thế mà ăn tiền, tuy cứ hơi tí ả inô lại nốc. Giọng gã không vì thế mà dở đi. Giônni hát cầm chừng, không cố hết sức. ả inô kéo căng, còn hấn chỉ nương theo, thêm thắt tí hoa lá xung quanh âm điệu chính. Hát kiểu ấy thích thú nổi gì, thế mà Giônni lại rất đặc chí với nghệ thuật ra giọng của hấn. Mười năm ca thuê hát mướn có phải vớt đi đâu.

Đến màn đối đáp để kết thúc bài hát, Giônni mới lên hết cỡ khiến cổ họng hấn sau đó cứ còm cộm. Màn này nghe mê li quá, xuyên thấu cả những trái tim chai sạn của cánh nhạc công già giờ - một chuyện năm thì mười họa mới có. Đám nhạc công cộ vĩ, bảm phím, dậm chân thỉnh thoảng thay cho vỗ tay. Tay đánh trống khua một hồi nảy lửa tỏ ý khen ngợi.

Cả bọn vừa làm, vừa nghỉ, vừa bàn bạc suốt bốn tiếng liền. Trước khi về Etdi ả inx đến trước mặt Giôuni nói khề :

ả ghe được đấy, chú mày. CỎ lẽ cậu đủ sức chơi một màn sô lô nữa đấy.

Vừa hay tôi đang có một bài mới - hợp với chú mày không chịu được.

Giôuni lắc đầu:

- Không xong đâu, Etdi. Một hai tiếng nữa giọng tôi lại vệt đục ngay đấy mà, nói còn không ra hơi huông hồ hát... Anh nghĩ sao, liệu có phải ghi lại nhiều không?

Etdi trầm ngâm:

Bảo ả inô mai đến đây, - ông ta nói. - CỎ mấy chỗ hỏng, có đoạn hát không đạt, nhưng tôi không ngờ ả inô hát khá thế. Còn cậu thì chỗ nào tôi chưa ưng ý đã có

bọn thợ nó mông má cho. Cậu không phản đối chứ

Ồ không, - Giônni đáp. - Bao giờ nghe thử được đấy?

- Mai, để tối tới một tí, - Etdi nói. - Cậu muốn nghe tại nhà chứ

Hay lắm, - Giônni đáp, - Cám ơn anh, Etdi. Thế thì mai nhé!

Đoạn hấn nắm khuỷu tay ả inô và hai đứa về. Về nhà hấn chứ không phải nhà vợ. Đã xế chiều, Giônni bắt ả inô đi xối nước và ngủ một tí cho tỉnh rượu. Đêm nay có tiết mục hấp dẫn, phải tỉnh như sáo sậu mới được.

lúc ả inô dậy, Giônni dặn gã:

- Đêm nay có buổi gặp mặt của Hội CỎ hồn. Trong Hội thiếu gì các đào

xiên thượng thặng, mà khán giả hằng ái mộ. ả hững tâm hồn cô đơn mà phải có các cuộc họp mặt tìm bạn chứ. Các đào toàn loại cứng cựa cả rồi, lại có tên tuổi nữa, nên không thể cặp bầy cặp bạ được.

có mót đến đâu cũng phải đợi những buổi họp mặt kiểu này.

Giọng mày làm sao thế? - ả inô hỏi.

Giônni lúc ấy vẫn như nói không ra hơi. Hấn đáp:

- Mỗi lần hát xong tao đều thế cả Dĩ nhiên bây giờ tao không thể hát quanh năm suốt tháng được. ả hưng không sao, chỉ vài bữa là khỏi thôi.

ả inô trầm ngâm hỏi lại:

- Chết cha mày rồi, hả?

Giôuni nhún vai:

ả ày, ả inô, đêm nay mày uống vừa vừa thôi. Mày phải cho lũ cô hồn kia biết thằng bạn đồng hương của tao không phải yếu máy chứ. Mày phải hăng máu vọt vào Mấy con mẹ này trong làng phim là mạnh cánh lắm, biết đâu chúng nó sẽ kiếm cho mày một chân. Cứ cho các mẹ mê toi là ăn tiền.

Can ngăn cũng vô ích, ả inô vẫn làm cạn một cốc uýttxki. Sau đó gã hỏi:

- Tao thì lúc nào chả hăng. ả hưng có thật mày giới thiệu đình Đan cho tao không đấy.

- Sao lại không - Giônni đáp. - Cứ yên chí!

Hội CÔ hồn là một hội có thật, một thứ câu lạc bộ dành riêng cho đào kép có máu mặt ở Hòliút. Mỗi tuần Hội họp mặt một lần vào tối thứ sáu ở nhà Roy Mạc En roi, phát ngôn viên, đúng hơn là cố vấn giao dịch của công ti điện ảnh quốc tế Giốc Uônt.

Tiếng là ở nhà Roy, nhưng sáng kiến là của chính lão Uônt. Một số đào kép trụ cột của lão đã không còn trẻ trung gì, không có cánh hóa trang và phụ trách ánh sáng thì trông già đanh cả lũ. CỐ tuổi đậm ra lắm chuyện, các ông các bà hết cảm hứng, đóng phim mất hay. Cỡ tuổi họ làm sao đủ hấp dẫn đủ quyến rũ để mời chài đàn ông được? Thực tế thì chẳng ma nào dám ve vãn các bà, vừa có tiền, vừa có tiếng, lại một thời tài sắc ai mà dám động vào, cứ gọi là ế ẩm suốt lượt.

Để giúp các mục đào già đỡ mất công lông nhông tìm bạn, ông chủ Giốc Uônt mới nảy ra sáng kiến tạo cơ hội cho các tâm hồn cô đơn tiếp xúc nhau mỗi tối thứ sáu.

Cứ thử gặp một cái đã, phải duyên nhau thì bén, khó gì? Rút kinh nghiệm những đêm họp bạn dễ biến thành đập phá và quần thảo sách khiến cảnh sát phải đến góp vui mất mặt, nên ông chủ Uônt giao cho cố vấn Mac Enroi đảm nhiệm tổ chức tại nhà để có gì dễ bề lo lót.

Khốn nạn nhất là các chú kép hoi trông ngon mắt nhưng chưa tạo được tên tuổi, chưa được đóng vai nào xứng đáng. Tiếng là đi họp bạn vui chơi mà lắm khi như chịu cực hình méo mặt. ả hưng không đến không được vì bao

giờ hăng cũng nhân dịp chiếu bộ phim mới ra lò để người nhà dự khán trước. Đành phải bấm bụng mà đi xem phim mới. Các em đào non không được mời, mà có mời chưa chắc đã dám đến.

Hội có lệ đến nửa đêm là chiếu phim. ả inô Valenti được Giônni Phôn-têin đưa đến lúc mười một giờ.

CỔ vắn Mac Enroi quần áo chững chạc, tươi cười đứng trước cửa đón. Vừa nhắc thấy Giônni, tay này trợn mắt ngạc nhiên:

- Ô kìa, cậu cũng đến à?

Giônni bắt tay, nói:

- Tôi đưa anh bạn đồng hương sang chơi làm quen.

Xin giới thiệu đây là ả inô.

CỔ vắn Mac Enroi xiết chặt tay ả inô, ngấm gã từ đầu đến chân:

Chết mất, - hần nói. - ả gười ngợm thế này chúng nó ăn gỏi mất thôi!

Hai người được đưa vào sân sau. Gọi là sân sau, nhưng thực ra đó là một dãy phòng riêng có cửa kính trông ra vườn và bể bơi. Hội viên có đến cả trăm mạng, ai cũng li rượu cầm tay. Cả khoảng sân sau đều được bọn phụ trách ánh sáng rọi đèn để nịnh da, tôn thêm nhan sắc các bà. ả inô để ý thấy mấy cô đào già mà từ lúc còn bé tí gã đã nghe danh. ả hững thần tượng quyến rũ của một thời thơ ấu xa xăm Chao ôi, khi thần tượng xuất hiện bằng xương bằng thịt thì còn gì thê thảm cho bằng.

Tuổi đời lớp nọ đề lớp kia, biến họ thành những món đồ cổ. Điều bộ uốn éo càng dễ lòi của giả, không che mắt được ai. Đã dứt hai cốc đấy rồi mà ả inô nhà ta vẫn mon men đến bàn rượu. Giônni luôn luôn theo sát một bên. Bỗng giọng đình Đan thỏ thẻ cất lên bên tai.

Giọng vàng của đình thì có bao giờ ả inô quên được, vả lại đàn ông cả triệu thằng còn nhớ như in ấy chứ.

Hai lần đoạn giải Hàn lân viện, sáng giá nhất trong các đại minh tinh Hôliút cơ mà! còn trên màn ảnh thì không ai sánh kịp nàng.

- Ê Giônni, - ả nói, - chú là xấu chơi lắm đấy nhé. Mỗi thử nắn gán một bận là chú mình chạy làng, làm chị nhớ nhung quá đấy, phát ốm lên được. Lại lần nữa xem sao nhé, Giônni?

ả inô thất kinh - chưa bao giờ gã nghe người đẹp ăn nói kiêu ấy trên phim cả. đình đan chìa má cho Giônni hôn.

Hần nói:

Gớm, đêm ấy về thằng em đau ê ẩm cả tháng đấy, bà chị ạ. Hôm nay có anh ả inô đấy, xin tiến cử với bà chị ông anh họ, người đồng hương, mạnh mảy lắm. Bà chị sẽ không phải thất vọng đâu.

đình Đan hờ hững đưa mắt nhìn gã:

- ả hưng hần có thích xem món phim mới khử của mình không? - Âu hỏi.

Giônni khoái chí cười toe toét: -

Hắn đã được xem bao giờ đâu mà biết thích hay không Hay bà chị cho ông anh đây nhập môn luôn nhé?

À ời đoạn Giônni bỏ đi. Còn lại một mình với người đẹp à inô phải làm cốc đúp cho lại hồn - một nghệ sĩ lớn như đình Đan đây à inô nhà ta kiêng nề lắm, ngưỡng mộ lắm, đâu dám thất thố. Rồi vẫn cái kiểu ồm ờ lấp lửng ấy nàng hỏi han về thân thế gã. à inô đi guốc trong bụng à. Gã biết à đang diễn vai gái giàu có cao sang tỏ lòng cảm thương cậu giữ ngựa hay anh tài xế nhưng rồi sẽ làm anh chàng vỡ mộng tình (nếu vai kia do Xpenxơ Treixy đóng) . hoặc vút phăng tất cả để theo chàng đến cùng trời cuối đất (nếu đóng cùng Clark Gêibi). à hưng thế đã sao. Gã tò mò kể hết chuyện gã với Giônni lớn lên với nhau ở à iu York ra sao, hai đứa đã hát hồng với nhau như thế nào. Gã thấy à có vẻ quyến rũ và rất hay.

Chợt à hỏi:

- Làm thế nào mà thằng cha Giốc Uônt lại để cho Giônni cái vai nọ ấy nhỉ? à inô sừng sốt lắc đầu. CÔ à cũng không gắng. à hưng không ngờ câu đầu tiên gã được nghe à nói với mình đã khiến à inô cứ trở mắt ra:

- Cậu biết không, loại như Giônni cả Hôliút chỉ đếm trên đầu ngón tay, còn thì toàn loại của bấy cả, có nhời cả đóng thuốc trắng tinh bỏ thận cũng chẳng nên cơm

cháo gì

À nắm tay à inô kéo đi - coi như đã xí rồi, cảm không ai đụng đến nữa. đình Đan có cái mũi hếch tiêu biểu của vẻ đẹp ănglo Xacxông. à inô biết nàng lắm. Gã đã được

xem cảnh nàng một mình trong buồng ngủ, tan nát trái tim, rũ rượi khóc thương người phòng hào hoa sớm qua đời để lại nàng với đàn con cô cút:

Gã đã được thấy

nàng nổi giận, đau đớn, ề chè, song vẫn ngời ngời phẩm giá khi tên vô lại Clark Gêibl định lợi dụng rắc rối đây nàng đi làm điếm. (Không bao giờ đình Đan làm theo trên

phim). Gã đã thấy nàng hân hoan với mỗi tình được đền đáp quần quai trong vòng tay người nàng tồn thờ và đã thấy nàng chết, một cái chết bi hùng ít nhất là trong nửa tá phim. Gã đã ngắm nàng, lắng nghe nàng và mơ về nàng rất nhiều nên không thể ngờ... Đã đến giờ chiếu "phim mới khừ". đình Đan dắt à inô vào gian phòng chiếu

rộng mênh mông. Rải rác cổ đến năm chục tấm đệm hai người nằm trải mỗi nơi một chiếc tách biệt. Bên cạnh mỗi đệm là một bàn thấp bày rượu, nước đá, gạt tàn.

à inô châm cho người đẹp một điếu thuốc và pha hai cốc rượu. Hai người ngồi im. đèn bỗng phụt tắt.

Đến khi đến bật sáng à inô vẫn chưa hết hoảng. Gã tò mò đưa mắt nhìn

quanh. Qua vẻ mặt mọi người thì đây nhất định vừa có một trận "quần thảo thực sự song song với bộ phim "mới khử" trên màn ảnh. Mắt mấy cụ già ngồi gần đó cứ sáng rực như đèn Ô tô.-Mọi người lục tục rời phòng chiếu. Không nói một tiếng ả inô lẳng lặng chạy đến chỗ một lão già mà ả inô biết là một kịch sĩ có tiếng. ở đây trông lão chỉ toàn thấy đồ giả, ngoài ra, không còn gì khác, ả inô đâm chiêu cầm cốc rượu lên. Đúng lúc đó thì Giônni chạy lại.

Khoái không mảy. - _Hắn hỏi: - Làm ăn được chứ

Cũng cóc biết nữa - gã đáp. - ả hưng mà lạ lắm, lắm. Từ nay tao có quyền khoe là được đình Đan lòng danh yêu một trận toái loài, hả?

Vợ chà mềng còn chết nữa: Mụ có mời mảy đến nhà không?

-Không, có lẽ vì tao mãi xem phim quá, - ả inô lắc đầu

ả inô không thấy Giônni cười. hắn có vẻ trầm ngâm:

- Mày đếch biết gì hết, - hắn nói. - Phí rượu? Được bà chị đình nói giúp cho một tiếng thì hay quá. Mày biết không ngay tao đây này, nhớ lắm khi mấy con mẹ tởm chết đi được mà vẫn phải lao như thường.

ả inô giơ cốc rượu khoáng vung thiên địa, giọng hắn hét nhè hét toáng lên:

Tởm thì tởm, họ vẫn là đàn bà! .

Đứng tí đằng xa, đình nghe thấy tiếng gã quay lại.

ả inô bèn giơ cốc rượu lên chào. Giônni bức quá, quát:

- Mày vẫn cứ nhà quê như thường

- Thế đấy, làm đếch gì tao - ả inô đáp.

Gã cười, cái cười dễ thương của thằng nát rượu.

ả hưng Giônni biết tổng gã giả vờ để có thể phun ra những gì lúc tỉnh không thể nói được trước mặt ông chủ mới. Hắn bá vai ả inô thân mật:

- Mày ma lắm. Có cái hợp đồng của tao đứt túi rồi tao không đuổi được mày nên mày nói văng mạng chứ gì?

Mày không đuổi được tao à?

Không.

- Thế thì cút cha mày đi?

Giòuni vừa ngạc nhiên vừa bức khi thấy ả inô toét miệng cười. ả hưng hắn cố nhin, mấy năm nay hắn đã khôn ra, biết điều hơn, tế nhị hơn, nhất là từ dạo xuống gôi. Hắn đã hiểu vì sao ả inô không khá nổi, vì sao gã hay làm hỏng việc của chính mình. Gã đâu có thiết thành công, giúp gã còn bị gã mắng cho áy chứ.

Giòuni nắm tay lôi ả inô về chân căng gã loạn quạng đi không vững.

- Thôi thì mày hát để tao hót bạc vậy, - Giônni ghé tai gã - Đồng ý không, đồng hương. Mày thích sống kiêu gì thì tùy mày, tao chẳng ép nữa, chịu không

ả inô tỉnh ngay nhưng cố tình lú lười giả vờ say:

- Hát giúp mày hả, Giônni? Bây giờ tao hát hay hơn mày rồi nhé! Mà xưa nay lúc nào tao chả hát hay hơn mày chứ, Giônni?

Giônni đứng lại ngẫm nghĩ. Ra thế đấy. ă inô xưa nay vẫn cho rằng gã hát hay hơn Giônni. ă ếu hăn còn giọng thì ă inô theo còn mệt, - Giônni nghĩ thầm. Kể cả lúc còn bé hai đứa hát chung nữa. Dưới ánh trăng, hăn nhìn thằng bạn nổi khổ, buột miệng chửi đồng:

- Tiên sư mày! Cút mẹ mày đi!

Rồi hai đứa rũ ra cười, hết như ngày bé.

ă ghe tin ông Trùm ăn đạn, Giônni Phôntêin phần lo tính mạng ông, phần sợ không biết có lấy được tiền mà làm phim không. Hăn định bụng lên ă iu York thăm BỐ Già nằm viện, nhưng đành thôi - ông không muốn hăn dây dưa vào mang tiếng. Thế là Giônni chỉ biết ngồi chờ. Một tuần sau mới có người của Tôm Haghen đến cho hay giao kèo vay vốn làm phim vẫn còn hiệu lực có điều không phải một lúc năm phim mà lần lượt từng phim một.

Trong khi đó thì Giônni cứ để mặc ă i nô thâm nhập vào Hôliút theo ý gã.

Lâu lâu hăn lại lôi ông bạn cũ đi đâu đó chơi bởi một tối, nhưng tuyệt nhiên không o ép gì hết. Một hôm, ldlì nhắc đến chuyện don Côrleone bị ám sát, ă inô kể: "Mày biết không, có lần tao đòi vào băng mà BỐ già không chịu.

Hồi ấy cứ xe pháo mãi tao chán quá chỉ muốn tìm việc gì có màu một tí. Thế mà này biết BỐ Già bảo sao không Cự bảo thằng nào có số của thằng ấy. SỐ tao là số nghệ sĩ, nghề nhà tao không kham được

Giônni ngẫm nghĩ, chịu BỐ Già sắc sảo tinh đời. ông biết ngay một thằng như ă inô mà bon chen trong chốn giang hồ thì có ngày có chuyện và sớm muộn gì cũng mất mạng. ă guyên chuyện ăn nói bô lô ba la cũng đã đủ toi đời rồi ă hưng làm sao ông Trùm biết ă inô có số nghệ sĩ Mẹ khi, là vì ông tính thế nào Giônni Phôntêin này cũng ra tay giúp gã! ă hưng ông căn cứ vào đâu mà tính như thế chứ Hết sức đơn giản thôi, Glônni nghĩ, trước mắt mình cụ chỉ cần thả một câu, rồi đến khi mình tìm cách trả ơn thì mới sực nhớ đến câu ấy. Chứ cụ đừng hòng chịu nói thẳng ra. Chi cần để cho mình hiểu muốn cụ vui lòng. mình phải làm thế nào mà thôi. Giônni thở dài. ă hưng giờ đây chính BỐ Già đang lâm nạn, Giốc Uônt lại chơi thằng con đỡ đầu của cụ thì còn biết bầu víu vào đâu - Oscar coi như đi đứt. Chỉ có ông Trùm với những chỗ quen biết của ông mới có thể điễm được những huyết cần thiết, khôn nổi cánh Côrleone lúc này lại bắn lên với bao nhiêu là việc. Giônni xằng xái đòi giúp một tay, nhưng Haghen đã từ chối thẳng thừng, cộc lốc.

Song le, việc chuẩn bị cho bộ phim đầu tiên vẫn được tiến hành khẩn.

trương: Tay nhà văn tác giả kịch bản bộ phim Giônni vừa đóng đã viết xong cuốn tiểu thuyết

mới và đã được hăn mời đến Califomia thương lượng kín. Cuốn sách thứ hai của anh ta rất hợp với ý đồ của Giônni. Trước hết là vai chính không phải

hát, thêm một màn mê li quần quai với những bóng hồng, nhục dục, cộng thêm một vai như thừa riêng cho ả inô. ả hân vật nói năng, hành động như ả inô - ngay cả bề ngoài cũng y hệt. Đúng là cầu được ước thấy. Trước ống kính, ả inô nhà ta chỉ cần thể hiện chính con người mình là đủ. Công việc chạy ào ào. Giônni không ngờ hẳn rành nghề làm phim đến thế, song vẫn cứ mời một bác tổ sư về trông coi cho chắc. Tay này trước đây từng vào sổ đen thành thử bây giờ đang phải vật vờ kiếm việc.

Giônni không nhè chỗ đó mà bắt bí, ngược lại còn kí với ông ta một hợp đồng đẳng hoàng với những điều kiện phải chăng và nói thẳng không úp mở: Có thể tôi mới nhờ ông mà kiếm được khá hơn.

Hắn hơi ngạc nhiên khi một hôm tay kia đến bảo phải lột tay cho thằng cầm đầu nghiệp đoàn - chừng năm chục ngàn gì đó. CỐ chút ít trực trặc liên quan đến chuyện làm việc quá giờ, đến các hợp đồng, thôi thì cứ chi đi cho được việc. Giônni dám ngờ tay này vôi tiền.

Hắn bảo:

- Gọi thằng anh chị nghiệp đoàn ấy đến đây cho tôi.

Anh chị nghiệp đoàn là Binli Gôph. Giônni bảo gã:

- Tôi tưởng guồng máy nghiệp đoàn được bôi trơn rồi chứ. Bạn bè tôi bảo rằng khỏi phải lo chuyện này cơ mà. Không phải lo tẹo nào!

Gôph nhơn nhơn hỏi lại:

- Bạn bè nào bảo?
- Ai thì anh biết rồi, - Giônni đáp. - Tôi không muốn nêu tên, nhưng ông ta đã nói thì chưa có sai.

bây giờ thì khác, Gôph nói. Bạn anh đang gặp vận bĩ nên tiếng nói ông ta chẳng có kí lô nào ở bờ Tây này nữa đâu.

Giônni nhún vai:

- Anh chờ cho vài hôm được không
- Tùy đấy, Giônni, - Gôph cười khẩy. - CỐ điều đừng gọi điện lên ả iu York làm gì chẳng bõ.

ấy thế mà gọi lên ả iu York lại được việc. Giônni phôn đến văn phòng Haghen. Haghen trả lời dứt khoát:

không chi.

- Anh mà chỉ một xu nào cho thằng chó thì cứ liệu hồn với ông già, - y dặn. - Bây giờ mà anh làm cụ mất mặt thì đừng hòng cụ bỏ qua.

Vậy tôi nói chuyện thẳng với ông già được không

- Giônni cố nói: Hay anh nói giúp nhé? Anh biết đấy, bộ phim không thể ách lại được...

Lúc này không ai được phép nói chuyện với cụ cả, Haghen đáp. - Cụ đang yếu lắm. Để tôi bàn với Xônni xem dàn xếp thế nào. ả hưng phần tôi thì tôi quyết rồi đấy. Không cho thằng bọm ấy một xu nào hết. Thôi, có gì thay đổi

tôi sẽ báo anh sau.

Giòuni quảng ống nói xuống. Chuyện lòi thoi với bọn nghiệp đoàn này tốn tiền kinh khủng, không khéo lại còn sập tiệm là khác. Có lúc hấn đã ngần ngừ - hay cứ im im chỉ bég cho thẳng Ghóp năm chục ngàn cho xong me nó đi? ông già nói là một chuyện, còn thẳng Haghen nói lại là chuyện khác. Tuy vậy, Giônni vẫn quyết định

cố đợi thêm ít ngày.

ả hồ thế mà hấn đỡ tốn năm chục ngàn. Hai hôm sau người ta tìm thấy xác Binli Gôph trong buồng ngủ nhà riêng ở Glendeil, mình lỗ chỗ vết đạn.

Thế là chẳng còn ai nhắc đến chuyện lấy lòng ông chủ nghiệp đoàn nữa.

Giônni thấy hơi hoảng. Đây là lần đầu tiên BỐ Già thò tay lấy mạng người gần hấn đến thế...

Suốt mấy tuần Giônni bù đầu với công việc: nào loay hoay với kịch bản, nào chọn diễn viên, nào trăm thứ bà rần - hấn quên bằng là mình mất giọng không còn hát được nữa. ả hưng khi nghe danh sách những người được đề nghị tặng giải Hàn lâm viện có tên mình, hấn đâm buồn vì không được mới trình diễn mấy bài "tử" trong buổi lễ trao giải sẽ được truyền khắp nước.

Song, hấn gượng vui mà lao vào công việc. BỐ Già không tác động thì có mà mơ - có tên trong danh sách là quý lắm rồi.

Từ lâu nay chưa một đĩa hát nào của hấn bán chạy như đĩa dân ca Italia lần này. ả hưng Giônni thừa biết rằng phần nhiều là nhờ công của ả inô. Hấn đành ngậm ngùi nhận mình không thể hát được nữa.

Đổi lại phim hấn làm ra trò. Hấn đi sớm về khuya, thường là tro troi một mình hấn lấy một đĩa cũ, lòi rượu ra vừa uống vừa nghe, khe khẽ hát theo từng đoạn. Phải, trước đây hấn chúa thật. phải nói là rất chúa. Hấn không ngờ mình lại hát được thế. Giá kể có bỏ hấn cái thanh điệu có một không hai kia đi - chỗ này chẳng phải công lao quá gì của hấn cả - nghe vẫn có mê như thường. Hấn là một nghệ sĩ trời sinh ra mà không tự biết - và hấn còn không biết rằng với hấn hát có ý nghĩa thế nào.

Rượu, thuốc, ăn chơi trác táng- rốt cuộc hấn đã huỷ giọng hát của mình đúng vào lúc bắt đầu hiểu ra đôi điều.

Thỉnh thoảng ả inô ghé chơi nhậu nhẹt, ngồi lại nghe hát. Giòuni lại được dịp dè bủ "Thấy chưa, hờ đồ tằm tôi khôn khổ? Cả đời tao đổ mảy hát được thế đấy!" Mỗi

lần như vậy ả inô lại cười hiền lành và lắc đầu: "ừ, tao thì chịu thật. Giọng gã nghe có vẻ thông cảm, như thể gã hiểu rõ gan ruột Giônni vậy...

Thế rồi một tuần trước khi bắt tay vào quay thì đúng ngày phát giải. Giônni rủ ả inô theo, nhưng gã chối đây đẩy. Giônni đành năn nỉ:

Chỗ bạn bè tao đã nhờ mảy cái gì chưa? Chỉ xin mảy hôm nay đi với tao thôi cơ mà. CỐ lẽ chỉ một mình mảy thương hại tao nếu nhớ tao hột thoi.

ả inô sững sờ một thoáng, nhưng liền ngay đấy đáp:

- Đi chứ, sao lại không - Gã im lặng một lát, rồi tiếp:

- Còn nếu hột giải cũng đéch thêm. Mày cứ việc say bí tỉ vào có gì tao trông cho. Để chắc ăn, tao sẽ không uống một giọt. Sao? Bạn bè thế mày có chịu chưa?

- Chịu rồi, chú em. - Giônni mừng hú. - Bạn bè phải thế mới được chứ...

Giữ đúng lời hứa, đêm dạ hội trao giải ả inô đến đưa Giôlmi đi dự. Quả nhiên gã không uống giọt nào thật, tỉnh như sáo. Không hiểu tại sao một dịp long trọng thế này Giônni không mời em nào đi cùng nhỉ? CÔ vợ cũ Ginini chẳng hạn? Chẳng nhẽ hai đứa đã tuyệt tình với nhau đến mức ấy? - ả inô thắc mắc và cảm thấy thêm rượu quá.

Gã ngồi buồn xo ro suốt buổi trao giải, mãi đến khi người ta xướng tên nam diễn viên được Oscar. ả ghe đến Giônni Phôn-têin, ả inô sững quá nhảy cẫng lên vỗ tay ầm ĩ. Giônni chìa tay và ả inô xiết chặt tay hắn. Gã biết lúc này thằng bạn gã đang tìm sự ấm áp và đồng cảm, và gã cay đắng nghĩ rằng ngoài đứa bạn nghiện ngập này Giônni không còn biết vin vào ai trong giờ phút vinh hiển của mình.

Sau đó là một cơn ác mộng. BỘ phim của Giốc Uônt đoạt tất cả giải lớn nên bữa tiệc chiêu đãi do hãng tổ chức đầy nghẹt cánh nhà báo săn tin và bọn săn người, cả đực lẫn cái. ả inô vẫn tỉnh táo kè kè bên nách Giônni như đã hứa. ả hưng hắn đến đâu cũng bị các bà, các cô vồ lấy lời đi nên chẳng may chốc đã say mềm. CÔ đào được giải cũng được chiếu cố y hệt, nhưng cô ta chắc là khoái chí nên còn tươi tỉnh hơn Giônni nhiều. Cả đám chỉ một mình ả inô là thằng đàn ông duy nhất không để mắt đến cô nàng.

Rồi cuối cùng lại có ai đó thỉnh linh đưa ra một đề nghị độc đáo. Hay là đệ nhất nam diễn viên và đệ nhất nữ diễn viên năm nay diễn một màn mùi mẫn cho bà con học tập chẳng? Bà con la ó tán thành ầm ĩ. Lập tức cô đào nhất bị lột sạch xống áo và mấy mụ sồn sồn hè nhau xông vào Giônni Phôn-têin.

ả hưng Giônni đã có người bạn trung thành ả inô Valenti hộ vệ. Một mình ả inô tỉnh tung hoành giữa đám say. Gã giằng lấy Giônni lúc bấy giờ đang bị lột dờ, vác lên vai xông pha giữa đám đông chạy ra xe. Đưa Giônni về nhà, ả inô không khỏi bùi ngùi: nếu quả thực như vậy là thành đạt thì gã chẳng ham thành đạt tí nào.

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách
Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền
Chương 14

Mười hai tuổi đầu, ông Trùm đã là người lớn. Tầm thước chắc gọn, da bánh mật: Còrleone vốn là tên làng, một làng quê độc đáo xứ Xixili trông gần giống một làng

Bắc Phi. Tên cúng cơm của ông là Vi tô Andôlini, nhưng gặp thời loạn lạc nên phải chạy sang Mỹ, đổi tên thành Còrleone cho khỏi mất gốc. Cả đời ông rất hiếm chuyện tình cảm như vậy.

ở Xixili lúc giao thời giữa hai thế kỉ, mafia được coi là chính phủ thứ hai, quyền lực hơn hẳn chính phủ hợp pháp ở Rô-ma. Bôvitô có chuyện xích mích với một người cùng làng, người kia chạy đi nhờ mafia phân xử giúp.

Trước mặt dân làng, lão Andôlini không chịu lép, gây chuyện và giết chết tươi tay đầu đảng mafia sở tại. Một tuần lễ sau lão đền mạng, đạn lupara găm đầy mình.

Một tháng sau khi chôn cất bố, cậu bé Vi tô bị một bọn người mang súng đi dò la tung tích. Cậu bé sắp đến tuổi trưởng thành, bọn kia tính triệt trước để khỏi lo cậu

báo thù cha. Bà con họ hàng đem Vi tô giấu biệt, sau đó đưa luôn sang Mỹ. ở đây cậu được vợ chồng Apbandandô cưu mang - thằng Ghen cô con trai họ được số phận an bài sau này trở thành quân sư - Collisgiori- của don Còrleone.

Vi tô vào làm trong hiệu tạp hóa của Apbandandô trên đại lộ Chín, ngay giữa rón địa ngục - giữa xóm ổ chuột ở ả iu York. ả ăm mười tám tuổi, Vi tô cưới một cô gái Italia mới từ Xixili sang cô bé mới mười sáu nhưng nấu nướng nội trợ đảm khỏi chê. Đôi vợ chồng trẻ thuê một căn nhà trên đại lộ Mười, ở đoạn sát đường Ba năm, cách chỗ làm có vài khối nhà. Sang năm thứ ba thì trời cho vợ chồng họ đưa con đầu lòng, Xantinô. Thằng bé quần bố kinh khủng, nên bạn bè cũng gọi nó là Xôn-ni - cu con.

Gần đó có một gã tên là Phanuchi, người Italia, thân hình hộ pháp, mặt mũi hung thần, quanh năm diện đồ trắng đất tiền, trên đầu ngất ngھu chiếc mũ phớt mềm

màu kem. ả ghe đồn hán có chân trong một dư đảng của mafia gọi là bang "hắc thủ", chuyên dọa nạt, tống tiền các chủ tiệm nhỏ và hạng dân đen hiền lành. Thực ra

dân khu này phần nhiều là bọn liều lĩnh không ngán ân oán thành thử

Phanuchi chỉ dọa được các ông già bà cả không có con lớn để dựa dẫm. Vài chủ tiệm cũng chịu dẫm mớm hấn tí chút cho yên chuyện. Chưa thỏa, hễ có dịp là hấn lại ăn chặn của đám lừa đảo tép riu: bọn bao đề dân Italia, bọn chủ sòng cò con tại gia. Tiệm tạp hóa của Apbandando cũng chịu để hấn kiểm soát làm Giencô sôi máu lắm, cứ một hai đôi sủa Phanuchi một trận mới nghe. ả hưng lần nào cũng bị ông bóp gàn.

ả hưng chuyện đó Vi tô biết hết nhưng anh không dây dưa vào. Một lần có ba đứa trai rạch cho Phanuchi một đường dao từ tai này sang tai kia, nhưng không cố ý giết - vết thương không sâu lắm. Phanuchi được một mẻ khiếp vía, máu me bê bết. Vi tô thấy Phanuchi chạy trốn bọn trai, vết rạch quanh cổ đỏ lôm. Điều anh không thể quên được là Phanuchi úp cái mũ phớt dưới cằm để vừa chạy vừa hứng máu. Xem ra hấn không muốn máu nhỏ xuống hồng mắt bộ cánh hoặc sợ dân tình trông thấy cái vết thương nhục nhã của mình.

ả hưng đó chỉ là đòn cảnh cáo thôi. Ba chú trai hơi không phải là những tên giết người, chẳng qua câu quá định bụng dạy thẳng kia một bài học nhớ đời cho hấn khỏi hống hách. ả hưng Phanuchi thì tỏ ra dám giết người khác. Khoảng hai tuần sau gã trai rạch mặt Phanuchi ăn đạn chết tốt, hai đứa kia nhờ có gia đình nộp tiền bồi thường nên mới toàn mạng. Sau vụ đó Phanuchi càng ăn mạnh, chủ các ổ cờ bạc buộc phải ăn chia với hấn. Và Vi tô vẫn khoanh tay ngồi nhìn, nghe biết vậy rồi quên ngay.

Trong thế chiến thứ nhất việc nhập cảng dầu ô liu trở nên khó khăn, Phanuchi nhảy ra cung cấp cho tiệm Apbandando không chỉ dầu ăn, mà cả Salami Italia chính hiệu, pho mát các loại, dấm bỗng. không bao lâu sau, hấn nhét thẳng cháu họ vào khiến cho Vi tô Côrleône bị mất việc.

Lúc này vợ chồng Vi tô lại có thêm đứa con thứ hai, Phredricô, thành ra Vi tô một mình phải nuôi bốn miệng. Xưa nay anh là người hiền lành, biết điều, kín tiếng. Con trai ông chủ tiệm, Giencô Apbandando, là bạn nối khố của anh, thế mà một hôm, bất ngờ đối với cả hai người, bị anh mắng cho một trận vì tội của ông bố. Giencô ngượng chín mặt, hứa rằng dù thế nào nó cũng không để Vi tô đói, bảo sẽ xoay đồ ăn thức dùng trong tiệm cho bạn. Vi tô gạt đi - con cái mà ăn cắp của bố mẹ là đồ mất giống.

ả hưng với thằng đàn anh Phanuchi thì anh để bụng thù. ả goài mặt, anh không lộ ra tí nào, âm thầm chờ dịp. Vi tô xoay sang làm cho sở hỏa xa- vài tháng sau chiến tranh kết thúc, nhu cầu nhân công giảm mạnh, anh phải đi làm bữa đực bữa cái. Bọn cai phần lớn là dân Mĩ gốc hoặc dân Irland, cánh phu phen bị chúng riêng cho đến nơi đến chốn. Vi tô một mực nín chịu mặt

lạnh như tiền, làm như không biết tiếng, kì thực anh hiểu không sót một lời tuy nói thì còn chưa sôi lắm.

Một hôm cả nhà đang ăn tối, chợt Vi tô nghe thấy tiếng gõ cửa. Có ai gọi ở cửa sổ ăn ra cái sân con chỉ hẹp vừa bằng lòng giếng nằm giữa nhà anh và nhà hàng xóm. Vi tô lật rèm cửa, ngán người khi nhận ra tay hàng xóm Pi tơ Clemenxa đang chồm từ cửa sổ đối diện sang.

Pi tơ chia ra một bọc vải trắng.

- Ầy, đồng hương, - hắn nói gấp gấp Cát giúp tớ cái này, tí nữa tớ lấy: Cảm đi.

Vi tô choài người ra ngoài như một cái máy và đỡ lấy bọc vải. Mặt Clemenxa căng thẳng, lo âu trông thấy.

Rõ ràng hắn đang gặp chuyện lòi thoi nên một động cơ gì đó không hiểu nổi thúc Vi tô giúp hắn. Anh mang bọc xuống bếp, mở ra xem - dưới lớp vải trắng nhoe nhoét dầu mỡ là năm khẩu súng lục. Vi tô nhét bọc vào tủ áo trong phòng ngủ rồi chờ xem có chuyện gì xảy ra.

Anh được biết Clemenxa đã bị cảnh sát bắt đi. Có lẽ lúc hắn tuồn súng sang thì bọn kia đang xộc vào cửa rồi.

Vi tô không hờ chuyện này với ai; chị vợ sợ chồng bị làm sao nên cũng không dám hợ hé, ngay cả lúc lê la nói chuyện với hàng xóm. Hai hôm sau mới lại thấy mặt Clemenxa, hắn hỏi Vi tô như không có chuyện gì:

- Gói đồ của tớ cậu còn giữ đấy chứ

Vi tô gật đầu. Xưa nay anh vẫn ít lời. Clemenxa lên nhà, Vi tô rót rượu mời hắn và lấy bọc súng ra.

Clemenxa thông thả tợp từng ngụm rượu, bộ mặt nung núc của hắn có vẻ phúc hậu, nhưng con mắt thì không bỏ sót một cử động nào của Vi tô.

- Cậu có mở xem không đấy? - Hắn hỏi.

Vi tô thản nhiên lắc đầu:

- Tôi không quen chõ vào chuyện người.

Tối hôm đó họ uống với nhau đến khuya. Hai người thấy mến nhau.

Clemenxa trông cục mịch thế mà nói chuyện lại có duyên. Vi tô Côrleône thì chịu nghe, thế là họ trở thành bạn bè với nhau.

ít hôm sau, Clemenxa hỏi vợ Vi tô xem chị có muốn kiếm tấm thảm đẹp trải phòng khách không. Hắn bảo Vi tô đi giúp hắn khiêng món quà về.

Hai người đến một tòa nhà lớn có hàng hiên cẩm thạch đàng hoàng.

Clemenxa móc chìa khóa ra mở cửa rồi đưa Vi tô vào một gian phòng sang trọng.

- Cậu đứng mé kia giúp tớ cuốn lại đã, - Clemenxa sai.

Tấm thảm tuyền len, màu đỏ sẫm, quý lắm. Vi tô không ngờ anh bạn rộng rãi thế. Hai người cuốn tấm thảm lại, rồi Clemenxa một đầu, Vi tô một đầu - khiêng lên vai lặc lè ra cửa.

Vừa hay có chuông reo, Clemenxa ném luôn cuộn thảm xuống và chạy ra cửa sổ. Hắn khẽ nhấc một góc rèm, ghé mắt nhòm qua khe hở rồi lùi phắt lại, không hiểu từ đâu rút ra một khẩu súng. Bấy giờ Vi tô Côrleone mới ngã ngựa - hóa ra hai thằng mò vào nhà người ta trộm thảm.

Chuông lại reo, Vi tô chạy lại đứng bên Clemenxa nhìn ra. Một viên cảnh sát sắc phục đảng hoàng đứng ngay trước cửa lớn. Hai người thấy anh ta vót vát nhân thêm

một hồi chuông nữa, sau đó mới nhún vai, lững thững bước xuống bậc thềm đá và bỏ đi thẳng.

Clemenxa thở phào. "Ả ào, về thôi? - Hắn lắm bằm, nhấc một đầu cuộn thảm đặt lên vai. Vi tô cũng khiêng đầu kia. Viên cảnh sát vừa khuất sau góc phố hai người đã đẩy cánh cửa gỗ sồi nặng, khiêng cuộn thảm lách ra đường. ả ửa tiếng sau họ đã hì hục cắt tấm thảm cho vừa phòng khách. ả hững miếng thừa cho vào buồng ngủ cũng vừa đẹp. Với Clemenxa thì việc gì cũng xong hết, trong các túi của chiếc áo vét bùng nhùng - tuy chưa béo lắm nhưng từ bé hắn đã ưa mặc đồ thật rộng - có đầy đủ dụng cụ để làm cái khoản cắt xén này.

ả ăm tháng trôi qua, nhưng cuộc sống vẫn chẳng dễ thở hơn tí nào. Tám thảm quý đấy, nhưng không ăn được Việc làm không có, vợ con Vi tô Côrleone chỉ còn có nước chết đói. Vi tô vò đầu bứt tai không tính được cách gì, tạm thời đành phải thỉnh thoảng ngửa tay nhận mấy gói đồ ăn của người bạn nôi khổ Gienco đã... Thế rồi, một hôm Clemenxa tới chơi bàn chuyện, kéo theo cả Texxiô, một gã trai choai cùng phố cũng một nôi như hắn. Hai người khen Vi tô, phục thái độ cư xử của anh nữa. Họ rủ anh vào băng, băng này chuyên chặn xe tải chở áo dài lụa lấy ở xưởng may đảng phố Ba mốt. Hàng lấy ở đây ra toàn thứ tơ lụa đắt tiền. Cách làm ăn là dí súng đuôi tài xế xuống, lái xe đến một nhà kho quen nào đó mà xuống hàng. Công việc chỉ có thế, vả lại cũng chẳng nguy hiểm gì cả- mấy anh tài trông thấy nòng Búng chĩa vào đầu là rút êm ngay không phải nói dài dòng. Bấy giờ được Vi tô

lái xe nữa là vừa khéo, đỡ phải đi tìm - năm 1919 đã mấy ai có bằng lái xe tải, còn Vi tô đã từng cầm tay lái đi giao hàng cho nhà Apbandando.

Hai người bảo rằng miễn là có hàng, chứ muốn tiêu thụ ở đâu chả được.

Cùng lắm đem đi bán dạo ở những khu có nhiều dân Itaha - đại lộ Arthur bên Trong, đường

Manbori hay khu Chenxi ở Bruclin chẳng hạn. ế thế nào được mà sợ, các bà, các cô nhà nghèo vớ được món hàng sang trọng bán rẻ thì cứ gọi là vớ bằng hết.

Cực chẳng đã, Vi tô phải nhận lời dù không muốn. Lí lẽ quyết định khiến anh chịu là sau quả này phần anh ít nhất cũng phải một ngàn. ả hưng anh

thấy hai gã đồng bọn làm ăn có vẻ nông nổi quá, tổ chức chẳng ra sao cả mà tiêu thụ thì được chẳng hay chớ. Theo ý anh, toàn bộ kiểu làm ăn của bọn này chẳng có bài bản gì hết. Tuy vậy, bọn bè như họ cũng đang hoàng, đứng đắn. Gã Clemenxa to béo có vẻ chắc chắn, còn tay Texxiô xương xẩu, thâm trầm trông cũng đáng tin.

Vụ chặn xe xuôi lọt. Vì tô kinh ngạc thấy mình chẳng run tí nào khi hai đồng bọn rút súng đuổi tài xế xuống Anh khoái cái kiểu tỉnh khô, tung tung của Clemenxa và Texxiô. Họ thản nhiên chọc giỡn tay lái xe, hứa biếu vợ con anh ta vài cái áo dài nếu anh ta biết điều.. ả ều đem bán lẻ thì phần Vi tô cũng được một ngàn, song như vậy không khôn ngoan tí nào. Anh khuân hết đến quảng cho thằng cha tiêu thụ hàng ăn trộm, bán buôn một lần được bảy trăm ả hưng năm 1919 ngàn ấy đã là to lắm rồi.

Sáng hôm sau Vi tô bị Phanuchi chặn lại ngoài phố, lần này hấn mặc đồ màu kem và đội mũ trắng. Cái sẹo quanh cổ hấn không che đi mà cứ phơi ra cho thiên hạ khiếp

Thế nào chú em, - hấn nói giọng đặc Xixili.- ả ghe bảo chú mày trúng quả đậm, chú mày và bọn chọi con chúng mày ấy mà. Thử nghĩ đi, chúng em, mày chơi anh mày như thế có đẹp không? Khu này là đất phong của tao, làm gì thì cũng cho tao chấm mỏ tí chứ.

Hấn dùng kiểu nói thịnh hành trong đám mafia xứ Xixili: "Fari vagnari a pizzur . "Pizzun nghĩa là mỏ chim, một thứ chim nhỏ như chim ri chẳng hạn. Còn hàm ý của câu đó là: xì tiền ra đây!

Vi tô vẫn làm tỉnh như mọi bận. Phanuchi mới mở mồm là anh biết ngay hấn muốn gì, nhưng cứ mặc kệ, đợi hấn tự nói toạc ra. Phanuchi cười nhần nhở khoe bộ răng vàng, khoe luôn cái sẹo trắng ớn quanh cổ, rồi làm như nóng bức lắm, hấn rút khăn tay lau mặt và cởi cúc áo vét để lộ khẩu súng giắt cặp quần. Hấn thở ra:

- Đưa tao năm bách, tao bỏ qua cho Bọn nhãi thời này chẳng còn biết lễ phép gì cả...

Vi tô Côrleône mỉm cười. Trong nụ cười của gã trai tay chưa nhúng máu này có cái gì lạnh giá ghê người, khiến Phanuchi đứng đờ ra mất một lúc. ả hưng rồi hấn cũng trấn tĩnh lại, nạt:

- ả ều không mày sẽ bị cớm nó vồ ngay tấp lự, vợ con mày tha hồ ê mặt, chết đói cả nút. Thôi, nếu chúng nó nói không lên cho mày thì tao chỉ cần dùng mỏ tí tẹo thôi cũng được. ả hưng không được dưới ba trăm, và nhớ là cho thằng này leo cây thì bỏ bỏ với tao!

Đến đó Vi tô Côrleône mới chịu mở mồm. Anh nói có tình, có lí, không chút nóng giận, giọng nói trước sau vẫn lễ phép, có trên có dưới đang hoàng, trọng vọng Phanuchi như bậc đàn anh.

Phần tôi bọn kia đang giữ cả, - anh nhỏ nhẹ, - để tôi nói lại với chúng nó đã.

Phanuchi thấy nhẹ cả người:

- Bảo bọn bạn mày rằng chúng nó cũng phải chi ra ngần ấy - tao nghĩ chúng nó cũng chịu cho tao đúng mở thôi Cứ bàn với nhau đi, - hấn nói chắc chắn.-
Thằng Cemenxa biết tao quá rồi, chỗ người quen mà, thế nào nó cũng hiểu ngay. Mày cứ xem nó mà làm, khoản này nó thạo lắm.

Vi tô đứng đôi chân liên tục, mặt anh có vẻ phán vân:

Vâng, - anh nói. - Tôi mới làm quả đầu nên còn chưa quen. Cảm ơn anh dìu dắt chỉ bảo, xin được coi anh như sư phụ.

Ả ghe thế, Phanuchi khoái quá:

- Chú em khá lắm. - Hấn nắm tay Vi tô xiết thật mạnh trong bàn tay lông lá của mình. - Biết điều đấy. Trẻ như mày được thế là giỏi. Lần sau nhớ có gì cứ hỏi tao trước. Tính chuyện gì cứ bảo tao, biết đâu tao cũng giúp cho một tay.

Sau này Vi tô Côrleône mới hiểu nhờ đâu mà hôm đó anh đã biết chọn không nhầm cách ứng xử đúng đắn với Phanuchi. Cái chết của ông bố cương cường bởi tay bọn mafia Xixili hiển nhiên đã dạy cho anh tính thận trọng. ả hưng thực ra lúc đó trong bụng anh đang sôi sùng sục vì có đũa nhắm nhe giật của anh món tiền mà anh đã phải liều tính mạng và tự do mới kiếm được.

Anh không sợ, hơn thế, anh đã rút ra một kết luận rằng Phanuchi là thằng ngu mặt hạng. Theo chỗ Vi tô biết thì gã hộ pháp Clemenxa thà bị lột da lột thịt, chứ đòi

nào chịu mất một xu hấn vắt vả mới kiếm được. Chẳng phải hấn đã sẵn sàng hạ một tay cảnh sát chỉ vì tẩm thắm hôm nọ đấy sao? Còn tay Texxiô gày gò, dẻo dai chẳng phải vô cớ mà trông cứ như con rắn độc sắp sửa quăng mình.

Tuy nhiên, tối hôm đó ở nhà pi tơ Clemenxa bên kia hẻm sâu lòng giếng, Vi tô lại học thêm được một bài nữa. Clemenxa chửi bới một thôi một hồi, Téxxiô cau cau có có như đám mây giông, nhưng ngay đó hai thằng lại chụm đầu bàn tính xem đưa hai trăm thì Phanuchi có chịu nhận không.

Texxiô bảo có lẽ nhận, nhưng Clemenxa thì không tin, gạt phắt đi:

- ả Ó có nhận khỏi. Thằng khốn mặt sẹo kia chắc đã đánh hơi đằng lão mua đồ rồi, làm gì chả biết mỗi đũa mình xơi bao nhiêu. Thiếu một xu đừng hòng nó chịu.

Chi mẹ nó đi cho rảnh nợ.

Vi tô không dám tin ở tai mình, nhưng cố không để lộ ra. Anh nói:

- ả hưng kiểu đâu mình lại phải chi cho nó chứ .Một mình nó thì làm gì được ba thằng mình? Mình mạnh hơn nó, vả lại mình có súng. Đồng tiền rút ruột của mình có lí đâu lại đem cống nó được

Clemenxa ôn tồn giảng giải:

- Thằng này nó có băng, toàn bọn đầu gấu băm bổ cả. nó còn ăn cánh với cơm nữa. Cậu biết nó gạ mình nói hớ các phi vụ ra để làm gì không Để tia cho bọn cơm lấy công đấy. Món này nó chơi mãi rồi. Hơn nữa, chính Marandanla chia cho nó khu mình để kiếm cơm đấy.

Marandanla là tay anh chị có tiếng, lâu lâu lại được báo chí hót ầm lên. ả ghe nói hấn cầm đầu một băng dao búa chuyên tống tiền, bao cờ bạc và cướp vũ trang.

Clemenxa xách rượu nhà làm ra. Vợ hấn bung lên nào salami, nào quả liu, kèm thêm một khoanh bánh tương làm theo lối Italia, rồi vác ghế xuống dưới nhà gộp chuyện

với mấy mục hàng xóm. Vợ Clemenxa còn trẻ, mới ở quê sang, tiếng Anh một chữ cần đòi chẳng biết.

Vi tô Côrleone ngồi uống rượu vang với hai bạn. Vừa uống vừa suy nghĩ - chưa bao giờ anh suy nghĩ một cách căng thẳng và công phu như vậy. Anh lấy làm lạ thấy

đầu óc mình sáng suốt rõ ràng đến thế. Vi tô điếm lại tất cả những gì mình biết về Phanuchi. Anh nhớ lại cảnh hấn úp mũ dưới cằm vừa hứng máu vừa chạy. ả hớ lại chuyện thằng rạch mặt hấn bị bắn ra sao, hai thằng còn lại rút tiền Phanuchi chuộc mạng thế nào. Thế là anh bỗng tin chắc rằng Phanuchi chẳng có bọn, cũng không có thần thế gì hết. Thần thế đếch gì mà lại khom lưng làm chỉ điếm cho cảnh sát chứ Tay ác sát gì mà lại bỏ qua chuyện án oán vì vài đồng bạc. Đừng hòng!

Mang danh cao thủ Mafiaso mà chưa lấy máu cả đám mấy đứa dám vuột râu hùm thì đời nào chịu thôi?

Phanuchi tìm cách hạ được một thằng, nhưng hai đứa kia đã phòng bị dễ gì chơi được? ả uốt không trôi đành bấm bụng cho chuộc chứ đếch gì? Đúng rồi? Chỉ nhờ thói

du côn và hai cánh tay già giò mà hấn mới moi được tiền của đám chủ tiệm và bọn chủ sòng tép riu, chứ quái gì. Hơn nữa Vi tô còn biết một ổ đánh bạc không chịu chi cho Phanuchi xu nào mà có ai hỏi han gì đâu...

Vậy là Phanuchi chỉ có một mình. Cùng lắm hấn chỉ biết sơ sơ mấy thằng giết mướn, có chuyện gì nhờ vả thì cứ việc xì tiền ra. Biết vậy rồi, Vi tô Côrleone chỉ còn phải quyết định xem đường đời của anh từ nay sẽ phải đi hướng nào...

Từ cái ngã ba đường ấy, anh đã rút ra một niềm tin mà sau này anh hay nhắc: mỗi người có số phận của mình. Giá kể hôm ấy anh chịu đâm mồm Phanuchi rồi xin xỏ một chân bán hàng, ki cóp ít lâu không chừng cũng mở được một cửa hiệu riêng. ả hưng số phận định đoạt anh phải trở thành ông Trùm, đem Phanuchi thí cho anh để lái anh theo định mệnh.

Uống cạn hũ rượu, Vi tô dè dặt trình bày:

- Thế này nhé, các anh mỗi người đưa tôi hai trăm, tôi nộp Phanuchi hộ cho. Cam đoan là nó sẽ nhận, có sao tôi xin chịu. Để tôi gỡ vụ này cho các anh đỡ áy náy Clemenxa ngờ vực liếc anh một phát chát nhanh.

Vi tô lạnh lùng nói:

- Chỗ bạn bè tôi không dối ai bao giờ. Mai anh cứ đi mà hỏi Pbaauchi. ả Ó có đòi tiền, anh cứ nói thác đi, đừng đưa. ả hưng cũng đừng to tiếng với nó. Anh cứ bảo đưa tôi rồi, tôi sẽ nộp đâu vào đấy. ả ó đòi bao nhiêu cũng chịu, đừng xin xỏ làm gì cho phiền. còn chuyện mặc cả với nó, các anh cứ để tôi. ả ếu quả thật như các anh nói thì chẳng đại chộc tức nó làm gì cho thiệt. Cả bọn thống nhất như vậy. Hôm sau Clemenxa gặp Phanuchi và lúc ấy mới chịu tin Vi tô nói thật. Sau đó hấn ghé vào nhà Vi tô và đưa anh hai trăm đô la:

- ả Ó bắt tở nộp bét ra là ba trăm, - hấn nói, mắt tò mò nhìn thẳng bạn. - Cậu có cách gì mà rút được thế?

Vi tô điềm nhiên đáp:

Cách gì thì mặc tôi. Anh cứ nhớ tôi giúp anh là đủ.

Lát sau Texxiô đến. Tay này kín đáo hơn, nhạy bén và tinh khôn hơn Clemenxa, tuy sức vóc thì không bằng.

Hấn đánh hơi thấy có chuyện gì đó không ổn nên hơi lo

Cậu đừng có đùa với thằng "Hắc thủ ấy nhá, - hấn nhắc. - ả Ó cáo lăm đấy.

ả ếu cần, tở sẽ đi với cậu đến đưa tiền, có gì tở làm chứng cho.

Vi tô Côrleône lắc đầu, chẳng nói chẳng rằng. Mãi sau anh mới bảo:

- Anh nhấn Phanuchi chín giờ tối nay lên nhà tôi lấy tiền. Phải chuốc nó chén rượu, may ra tôi xin, nó bớt cho chút ít.

Texxiô lắc đầu quầy quậy:

không ăn thua gì đâu ! Thằng Phaduchi nó nói là nó làm.

Không sao, - Vi tô Côrleône đáp, - tôi sẽ nói phải quấy với nó.

Mấy tiếng "nói phải quấy sau này ai nghe cũng lạnh gáy ả Ó giống như lời cảnh cáo cuối cùng - như tiếng rít của rắn đuôi kều trước cú ra đòn tàn độc.

Khi đã trở thành ông Trùm, mỗi lần ông mời những kẻ cứng đầu ngòì nói phải quấy - ai nấy hiểu ngay rằng đây là cơ hội cuối cùng để tránh đổ máu và bảo toàn tính mạng.

Tối đó cơm nước xong xuôi, Vi tô Côrleône bảo vợ đuổi hai đứa nhỏ ra đường và cấm tiệt không được bén mảng về nhà chừng nào anh chưa cho phép. Vợ anh thì bắc

ghế trước cửa mà ngồi canh. Anh có chuyện riêng phải bàn với ông Phanuchi, cấm không được quấy rầy. ả hìn bộ mặt hốt hoảng của vợ, Vi tô cố nén giận:

Chắc cô hôi vì lấy phải thằng đàn hã? - Anh hỏi bằng giọng tỉnh như không.

Vợ anh không đáp - chị hoảng quá - lần này không phải sợ Phanuchi nữa mà

là sợ chồng. ả gay trước mặt chị, người chồng đang lột xác từng giờ: đứng trước chị lúc này là một kẻ xa lạ, bồng bồng một cơn giận dữ dần, đen tối. Xưa nay anh vốn ít nói, nhưng được cái tốt bụng, hết sức bình tĩnh, biết nghĩ - đàn ông Xixili có mấy

người được như thế. Còn lúc này, sắp sửa đáp lại tiếng gọi của định mệnh, anh đã lột phẳng bộ mặt hiền lành nhẵn nhụi, lột phẳng lớp vỏ nguy trang mà lộ lộ ngay trước mặt chị vợ. Hai mươi tuổi như anh mà khởi sự kể cũng muộn, nhưng khởi sự lại bằng một trận giáp lá cà.

vi tô côrleône đang tính giết Phanuchi. ả hìn cái túi chứa bảy trăm đô la thầm nghĩ : Anh chẳng ơn nghĩa gì với Phanuchi, lại chẳng họ hàng thân thuộc. Thế thì tại sao anh lại cúng không cho hần bảy trăm đô la?...

Từ đó suy ra rằng một khi Phanuchi định ăn của anh bảy trăm đô la thì tại sao lại không thịt hần đi? Thế gian bớt một thằng Phanuchi vẫn xong như thường.

Dĩ nhiên quyết định này cũng có mặt trái của nó. Biết đâu Phanuchi chẳng có mấy thằng đầu gấu che chở, bọn này dám kiếm có trả thù lắm. ả gay Phanuchi cũng là đứa nguy hiểm, lấy mạng hần đâu có phải chuyện chơi. Lại còn cảnh sát và ghê điện nữa chứ. ả hưng án tử hình thì Vi tô đã lãnh từ ngày bố anh bị bắn rồi. Mười hai tuổi đầu anh đã phải trốn lười hái thần chết mà vượt đại dương sang đất khách quê người, phải cải họ đổi tên. Anh đã cảm lạnh mớ mắt nhìn đời và hiểu rằng mình thừa trí khôn lẫn gan mật để chơi lại bọn khác, chẳng qua từ trước đến giờ chưa có dịp nào cho anh thi thố các sở trường của mình mà thôi.

Dù vậy, Vi tô vẫn đắn đo trước khi đặt bước đầu tiên để đón nhận số phận, thậm chí anh đã đếm đủ bảy trăm đô la đút vào túi quần nữa. ả hưng đó là túi bên trái. Túi bên phải anh thủ khẩu súng lục mà Clemenxa đưa trước hôm cướp xe lùa...

Phanuchi đến đúng hẹn- chín giờ. Vi tô Côrleône đặt lên bàn hũ rượu nhà cát, cũng lại Clemenxa đưa cho.

Để Phanuchi khỏi nghi ngờ thiện chí của mình, Vi tô chia xấp tiền ra trước. Thằng kia đếm tiền, nhét vào cái ví da to tướng, hóp một hóp rượu, rồi buông thông:

- Còn thiếu hai trăm? .

BỘ mặt xầm xỉ với cặp lông mày sâu róm của hần trơ như đá

Vi tô vẫn tỉnh khô, phân trần:

Thú thực dạo này thất nghiệp, tôi có hơi túng. ông anh thông cảm cho khát độ hai tuần lễ thì may lắm.

Ài cũng thấy đó là một nước cò hợp lí. Bảy trăm cầm đây rồi còn hai trăm nữa đi đâu mà vội. Thói đời người ta năn nỉ là thường, biết đâu chẳng được bớt tí chút hay ít ra cũng được thư thả ít lâu. Phanuchi tặc lưỡi hóp thêm một

hộp rượu rồi phán:

Chà, chú em láu gớm! Sao trước nay anh không nghe nói gì về chú nhỉ? Chú mày lành quá, thiên hạ người ta bắt nạt đấy. Đề rồi anh kiếm cho chú mảnh gì có ăn hơn.

Vi tô cung kính cúi đầu, tỏ vẻ thích thú ra sức rót thêm thứ rượu đỏ sánh vào cốc Phanuchi. ả hưng hân không muốn dây dưa, đứng dậy đưa tay ra bắt:

- Về nhà chú mày, - hân bảo. - Đừng oán thẳng anh, nghe chưa? Cần gì chú cứ tít cho anh một tiếng. Chơi với anh không thiệt đâu mà lo.

Vi tô đợi cho Phanuchi đủ thời gian xuống hết cầu thang và ra khỏi ngõ.

Đường đầy người - chỉ ít có cả chục nhân chứng sẽ nói rằng hân đã ra khỏi nhà Còrleone yên lành. Vi tô ngó ra cửa sổ. Phanuchi ngoặt ra phía đại lộ Mười một. Vậy là hân về cất tiền cho chắc chắn đây. CÓ thể cất cả súng nữa. Vi tô ra khỏi phòng, trèo cầu thang lên mái. Theo mái ngói khép kín thành một hình vuông, anh chạy sang phía mặt nhà đối diện, tụt thang cứu hỏa của một nhà kho xuống đằng sân sau.

Đá bung cửa sau, anh chạy qua cửa trước thông thống ra đường. Bên kia đường là nhà Phanuchi.

ả hà ở khu này chạy dọc sang hướng tây đến tận đại lộ Mười. Đại lộ Mười một phần nhiều là các nhà kho và bãi chứa hàng. Các kho bãi này do các hãng có hàng lưu chuyển trên tuyến đường sắt Trung tâm thuê bao để tiện đưa ra các ga hàng hóa nằm một dãy suốt từ đại lộ Mười một đến tận sông Hatxon. ả hà Phanuchi là một

trong mấy ngôi nhà ở nằm giữa các kho hàng, dân ở đây toàn phu bốc vác, dân gác hầm trên tàu, cánh coi kho, đám gái làng chơi hạng bét. Dân khu này tối đến không có lệ ra đường ngồi tán róc như dân Italia tử tế, mà mò hết ra quán rượu đập phá đến nhẵn túi. Cũng nhờ thế Vi tô Còrleone chẳng khó nhọc gì chạy sang bên kia đường mà không bị ai trông thay, rồi lẩn lộn vào lối lên nhà Phanuchi. ả ấp sau cửa, anh rút súng đợi - Khẩu súng mà anh chưa hề bắn phát nào. Chưa bắn lần nào loại súng này, chứ luparu thì anh dùng từ năm lên chín để đi săn thú rừng với bố. Món lupara này anh bắn thạo phải biết, có thể bọn mafia hồi đó mới phải lúng anh mà diệt trước chứ. Từ lối vào tối mò, anh thấy một chấm trắng băng qua đường tiến lại. ĐÓ là Phanuchi. Vi tô lùi mãi cho đến lúc đụng phải lần cửa bên trong ăn lên cầu thang. Anh giương súng sẵn. Tay anh duỗi dài, chỉ thiếu chừng vài bước chân nữa là đến cửa ngoài Cửa mở. Bóng Phanuchi hiện rõ trên khung cửa mở, quần áo một màu trắng toát, người ngang bè nông nặc mùi mò hôi quện lẫn mùi rượu. Vi tô Còrleone bóp cò.

Phanuchi quì xuống, tay cố bấu vào cánh cửa mở hờ. Hân giật đứt cúc áo để rút súng, lộ ra một vết đỏ thắm trên ngực áo sơ mi trắng. Cẩn thận như thầy thuốc tiêm

ven, Vi tô nhằm đúng điểm đỏ nổ tiếp phát nữa.

Phanuchi gục hẳn, đẩy bung cánh cửa ra. Hẳn rống lên một tiếng rợn người, nghe như đau đớn lắm, nhưng vẫn có gì đó buồn cười. Ầ ừ tiếng rống liên tiếp dội lên. Vi tô nhớ rằng anh đã đếm được ba tiếng rống trước khi kịp kê nòng súng vào bộ mặt mồ hôi nhớp nháp của hắn mà đẩy thêm một phát nữa. Ầ ầm giãy trôi qua - năm giây dài dằng dặc - rồi Phanuchi mềm nhũn sụp xuống thành một đồng choán hết lối đi.

Vi tô Côrleône cẩn thận móc túi Phanuchi lôi ra cái ví căng phồng và nhét vào ngực áo. Sau đó anh sang đường, chạy đến cái kho bỏ trống, chui qua cửa hậu vào sân trong và theo thang cứu hỏa leo lên mái. Đứng tít trên đó, anh nhìn quanh. Xác Phanuchi vẫn nằm chắn ngang cửa, nhưng đường phố vắng ngắt. Trong nhà một cánh cửa sổ mở ra, sau đó lại một cửa sổ nữa, những cái đầu đen đen thò ra trông không rõ mặt - nghĩa là cả mặt anh cũng không ai nhìn rõ hết. Dân ở đây không có cái thói đi báo cảnh sát. Phanuchi cứ việc thẳng cẳng nằm đấy đến sáng trừ phi có thầy cớm nào đi tuần đêm đụng phải, chứ dân tình chẳng tội gì ôm ngờ chuốc vạ vào thân, lại mất công ngồi bó tay cung nhọc xác. Họ đóng chặt cửa, làm như không nghe thấy gì hết.

Giờ thì chẳng đi đâu mà vội. Theo đường cũ Vitô quay lại lối cửa tò vò nhà mình rồi lần xuống, mở cửa phòng, chui tọt vào và chốt kĩ bên trong, xong xuôi mới lôi cái ví ra xem ngoài số bảy trăm anh đưa còn thêm mấy tờ một đô và một tờ năm đô rơi ra bàn.

Trong ngăn đựng xu, có một đồng tiền vàng hai đô la - có lẽ Phanuchi giữ trong người lấy hên. Ầ ếu quả thực hắn là một tướng cướp lắm tiền thì đi đâu đã chẳng kê

kê vác cả gia tài theo, cái đó đã rõ như ban ngày. Đến đây mọi nghi ngờ của Vi tô vẫn còn có lí.

Anh biết rằng phải thủ tiêu ngay cái ví và khẩu súng - ngay từ ngày đó anh đã đủ khôn để không mớ đến vàng.

Anh lại leo lên mái nhà, trèo qua mấy đầu hồi rồi quẳng cái ví xuống một hẻm sâu lòng giếng. Sau đó anh dốc hết đạn trong ổ ra, giáng thật lực nòng súng vào hồi nhà. Ầ ồng súng vẫn trơ trơ. Thế là anh xoay ngược nòng gang thẳng cánh đập báng súng vào mép ống khói. Báng súng chực long, Vi tô đập thêm một phát và khẩu súng gãy đôi. Anh ném khúc nòng xuống một sân, báng súng quăng sang hẻm khác. Chúng bay hết năm tầng gác rơi xuống đất, lọt thẳng vào những đồng rác cao ngùn ngụt.

sáng ra, từ các cửa sổ người ta còn đổ thêm xuống nữa, lúc ấy thì có giới tìm... Vi tô quay trở về.

Anh thấy hơi run, nhưng vẫn còn tỉnh chán. Sợ máu vấy trên quần áo, anh thay hết, ném tất cả các thứ vừa cởi ra vào cái chậu kẽm mà vợ vẫn giặt quần

áo. Anh lôi bàn chải, xà phòng, ngâm nước rồi để từng thứ lên bàn giặt chà rõ lâu. Giặt xong, anh lấy xà phòng cọ thật kĩ cả chậu tắm lẫn chậu giặt. Vi tô mò trong góc lôi đồng đồ vợ đã giặt ra và cặp xen kẽ quần áo mình vào. Xong xuôi anh mặc quần áo sạch và xuống dưới nhà ngồi ghé vào vòì chị vợ lúc ấy đang vừa nói chuyện vừa trông chừng bọn trẻ ở ngoài cửa. Cẩn thận thế hóa thừa. Xác chết được phát hiện lúc rạng ngày, nhưng chẳng ma nào hỏi đến Vi tô cả. Hơn thế, cảnh sát cũng không thèm biết đến chuyện tối hôm

trước Phanuchi lên nhà Vi tô - mất công anh đã dựng sẵn bằng chứng ngoại phạm, để mọi người thấy hai năm rồi mười Phanuchi ra khỏi nhà.. Mãi sau này anh mới biết rằng cảnh sát thấy Phanuchi bị khử lại càng mừng, hơi đâu đi hỏi ai thật hử. Họ cho đấy chẳng qua là chuyện thanh toán nội bộ trong một băng, nên mấy tên du đảng xưa nay có tiếng cướp của tổng tiền bị gọi lên hỏi qua quýt cho xong. Vi tô chẳng dính dáng gì với đám này nên chẳng ai sờ đến.

Đúng, quả thật anh đã qua mặt được cảnh sát, nhưng qua mặt các chiến hữu đâu phải dễ. Tuần đầu Clemenxa và Texxiô cứ lẩn anh như chạch, tuần thứ hai, rồi tuần

thứ ba... Cuối cùng một tối họ hai người dặt nhau đến.

Cả hai đều có vẻ kính nhi viễn chi. Vi tô đón họ một cách thân mật, tỉnh như không, rót rượu mời.

Một lúc, Clemenxa danh tiếng:

Bọn chủ tiệm đại lộ Chín mấy hôm nay không phải đóng tiền, - hửn xun xoe. - Các ổ cờ bạc và bao đề trong khu cũng thế.

Vi tô thản nhiên nhìn hết đĩa này sang đĩa kia, không nói gì. Đến đó texxiô bèn đánh bạo:

Mình tóm luôn mấy mối đó là vừa khéo: Bọn này thế nào cũng chịu chi.

Vi tô nhún vai:

Ồ hay, sao lại mình nào vào đây? Tôi có biết mô tê gì đâu

Clemenxa cười hô hố, ngay từ những ngày còn trẻ, lúc chưa có bụng, giọng cười của hửn nghe đã có vẻ nặng lắm.

- Vậy chứ khẩu súng hôm nọ tó đưa cậu vẫn khỏe đấy chứ - Hửn vắn. - Cậu không cần nữa thì trả tôi vậy.

Bằng một cử chỉ khoan thai, chững chạc, Vi tô Côrleône móc một xấp tiền trong túi quần ra đếm đủ năm chục.

Đây - anh nói, - đền anh. Khẩu súng tôi đã ném ngay sau hôm đó rồi. - Đoạn anh cười.

Dạo ấy Vi tô Côrleône còn chưa biết nụ cười của anh tác động đến người ta thế nào. ả Ó lạnh giá, không có vẻ gì dọa dẫm. Anh cười như thể có chuyện gì đó buồn cười mà chỉ một mình anh hiểu. ả hưng khi anh đã cười kiểu này

là có chuyện sinh tử. Và chuyện anh cười không còn là chuyện riêng nữa - đôi mắt không cười và thái độ bề ngoài vốn bình tĩnh và biết điều thế đột nhiên biến mất - lúc ấy thật đáng sợ... .

Clemenxa lắc vội:

- Tớ không cần tiền.

Vi tô lại nhét xấp bạc vào túi. Anh chờ - ba người giờ đã hiểu nhau quá rồi.

Clemenxa và Texxiô biết anh thịt Phanuchi. Và tuy hai người chẳng nói hớ cho ai, thế mà mấy tuần nay bà con cả xóm đều biết chuyện. ả gười ta bắt đầu coi anh như một nhân vật đáng nể. ả hưng anh thì tuyệt nhiên chẳng có ý dính gì thân tóm các mối làm ăn - các chủ tiệm và các Ổ cờ bạc - mà Phanuchi bỏ lại.

Rồi việc phải đến đã đến. Một tối nọ vợ Vi tô dắt về một bà góa hàng xóm. Bà này người Italia, thật thà, lương thiện. Bà ta đầu tắt mặt tối làm lụng nuôi lũ con mồ côi của mình. Thằng con trai mười sáu tuổi của bà, theo kiểu Italia, làm được bao nhiêu tiền đều đưa hết cho mẹ trong phong bì nguyên xi; con gái mười bảy làm thợ may cũng vậy. Tối tối cả nhà xúm lại đơm cúc áo vào các tấm vải bằng bìa - một việc lịch kịch, vất vả mà chẳng được bao nhiêu. ả gười ta gọi bà là sinora Cômômbô.

Vợ Vi tô Côrleône bảo:

- Sinora đây đến nhờ anh giúp cho. Bà ấy gặp chuyện không may. vi tô tưởng bà đến xin tiền nên đã định cho. Hóa ra không phải. Sinoru Cômômbô nuôi một con chó, con chó cưng của thằng bé út. Ai đó đi kêu với chủ nhà rằng con chó hay sủa đêm, nên ông ta bắt bà phải vứt nó đi. Sinora Cômômbô ngoài miệng hứa vâng vút, nhưng vẫn lén nuôi. Biết chuyện, chủ nhà bắt bà đi chỗ khác mà ở Bà thề sống thề chết rằng lần này sẽ vứt, và quả thật đã đem con chó đi cho. ả hưng ông chủ đã nổi cáu, một mực không chịu. ả ếu bà không tự nguyện đi thì ông ta sẽ gọi cảnh sát đến xức. Khi con chó bị đưa sang nuôi bên bà con ở Long Ailond, thằng bé khóc ghê quá.

ả hưng té ra công cốc! đằng nào bà cũng bị đuổi nhà...

Vi tô Côrleône khẽ kháng hỏi:

- ả hưng sao bà lại đến nhờ tôi?

Sinora Cômômbô hát đầu chi vợ gã:

- Tại cô nhà bảo tôi thế.

Thì ra chị vợ gớm thật. Chị đã chẳng hỏi làm sao hôm ấy anh giặt quần áo, cũng không hỏi anh ngồi nhà đều đều mà lấy đâu ra tiền. ả gay cả bây giờ mặt chị vẫn tỉnh khô.. Vi tô bảo bà hàng xóm:

Hay để tôi giúp bác ít tiền mà dời nhà, được không

ả gười đàn bà lắc đầu quày quẩy, nước mắt dần dần:

Bạn bè tôi ở đây cả, - bà sụt sùi, - toàn những người quen tôi từ bé bên quê,

làm sao tôi bỏ sang chỗ khác được? Tôi có quen ai ở đây đâu? ả hờ anh nói giúp nói với ông chủ nhà một tiếng.

vi tô cúi đầu:

Thôi được Mai tôi sẽ nói chuyện với ông ấy. Xin bà cứ bình tâm.

Chị vợ cười - anh cũng thấy sượng mặt dù không để lộ ra. Sinora Còlômbô có vẻ chưa được yên tâm.

- Không biết ông chủ nhà có thuận cho không- Bà ta ngờ vực hỏi.

- Sinor Rôbertô chứ gì? Vì tô làm mặt ngạc nhiên.

- Thuận hẳn chứ. ông ấy là người tốt bụng, có điều phải nói thiệt hơn một chút thôi. Biết hoàn cảnh bà khó khăn thế nào ông ấy cũng thông cảm. Xin bà chớ bận tâm, mà cũng đừng buồn làm gì. Bà phải giữ gìn sức khỏe để còn trông nom cái cháu chứ.

Chủ nhà Rôbertô ngày nào cũng rảo một lượt qua năm ngôi nhà của ông ta nằm cùng một dãy trên phố. Bảo là người tốt bụng thì chưa chắc vì nghe nói tiền tậu nhà là nhờ trò mộ phu mà có. ông ta đây từng đi khắp nơi mộ phu cho các đồn điền, xí nghiệp kia mà. ông ta người miền Bắc, lại có chữ nghĩa, bọn miền ả am ngu dốt ông ta bốp là phải lè lưỡi ra. Bọn này ông chủ coi như rơm rác, nhếch nhác, cẩu thả, chẳng biết giữ gìn cái gì bao giờ. Thực ra mister Rôbertô không phải người ác có điều đâu óc lúc nào cũng nghĩ đến tiền. Tiền kiếm được - lo ít, tiền bỏ ra làm ăn - lo mất, tiền chi tiêu - lo phí. Chỉ vì tiền mà suốt ngày cứ khó đăm đăm. Khi Vi tô Còrleône ngăn ông ta lại nói chuyện, miste Rôbertô đáp lại có phần hơi gay gắt. Gay gắt nhưng không thô lỗ, bởi lẽ dân miền ả am có thói quen hơi một tí là rút dao - tuy thế anh chàng này có vẻ hiền.

- Thừa sinor Rôbertô, - Vi tô Còrleône nói, - tôi nghe bà góa bạn vợ tôi không hiểu sao lại bị đuổi ra khỏi nhà ông... Bà ấy Ở góa, không có ai để nương tựa. Cửa nả

không có gì, bạn bè thì ngoài mấy người cùng phố ra, chẳng còn ai. Tôi nhận lời xin nói giúp, biết rằng ông là người hiểu biết, chỉ vì nhầm lẫn thế nào mới ra nông nổi. Con chó gây chuyện lôi thôi bà ấy đã cho đi rồi, chắc là không còn vướng mắc gì nữa. ả gười cùng xứ với nhau, tôi xin ông nhón tay làm phúc...

Sinor Rôbertô nhìn anh từ đầu đến chân. ả on choẹt, tầm thước, khá to ngang. ả hưng trông quê chết đi được, thế mà cũng đòi "người cùng xứ"...

Rôbertô nhún vai:

Căn nhà tôi đã cho người khác thuê rồi, - ông ta nói. - Thuê cao hơn. Tôi không thể vì bà người quen của anh mà sai lời hứa với người ta được.

Vi tô Còrleône vâng dạ gật đầu ra ý hiểu.

- Vậy cao hơn là bao nhiêu ạ? - Anh hỏi.

- Hơn năm đô la, - mister Rôbertô đáp.

Bị. Cái thứ nhà cửa ọp ẹp, bốn phòng thông thống cạnh đường tàu ấy bà góa thuê hết mười hai đô la một tháng. CÓ họa ai điên mới trả hơn.

Vi tô Côrleône rút ra một xấp bạc, đếm đủ sáu tờ năm đô la.

Đây xin ông cầm lấy sáu tháng tiền phụ trội. ông không cần phải nói lại với bà Côlêmbô, bà ấy khí khái lắm.

Hết sáu tháng xin ông cứ tôi mà đòi. Với lại xin ông cho phép bà ấy nuôi con chó.

Chó cái con... bố mày đây này! - Mister Rôbertô gầm lên. - Mày là thằng nào mà dám lên mặt với ông Giòr hờn đấy, thằng quê Xixili kia, không khéo chính mày lại bị ném ra đường bây giờ?

Vi tô Côrleône ngạc nhiên giơ tay lên trời:

- Ô hay, - anh nói, - tôi chỉ xin ông chủ thôi chứ có gì đâu biết đâu sau này tôi chả có dịp đền ơn ông, đúng không ạ? Xin ông cầm giúp số tiền này, coi như lòng thành của tôi, còn sau đó thế nào tùy ông định đoạt, chẳng nhẽ như vậy là tôi lên mặt với ông. Anh dúi tiền vào tay mister Rôbertô - Xin ông làm ơn làm phúc cầm cho và nghĩ lại giúp, chỉ có thế thôi. Sáng mai có gì ông đưa lại cũng được. Ắ ề ừ ông nhất định đuổi bà ấy thì tôi cũng chịu vậy chứ biết làm sao? Ắ ới gì thì nói, đây vẫn là nhà ông mà. ông muốn ném con chó đi cũng là chuyện dễ hiểu. Chính tôi đây cũng chẳng ưa gì súc vật. - Anh vỗ vai mister Rôbertô : - ông không từ chối tôi một việc nhỏ mọn này chứ ạ? Tôi sẽ không quên ơn ông đâu. Tôi là thằng ơn nghĩa phân minh, không tin, xin ông cứ hỏi mọi người thì biết.

Sự thực thì mister Rôbertô cũng đã đoán biết phần nào. Chiều hôm đó, hỏi han về thằng cha Vi tô Côrleône xong là ông ta vội vàng chạy đến tìm anh ngay. ông chủ

xin lỗi đêm hôm còn tới quấy rầy, cúm rúm đón cốc rượu chị vợ Côrleône mời. ông ta xin sinor Vítô Côrleône vui lòng bỏ quá cho cái chuyện hiểu lầm đáng trách, bảo

rằng mẹ con sinora Côlômbô cứ việc ở lại và dĩ nhiên có thích nuôi gì cứ nuôi. Hàng xóm láng giềng là cái thá gì chứ BỎ ra mấy đồng quền mà con chó khôn khổ vừa hơi

sửa một tí đã thế nọ thế kia, nhặng lên!... Sau cùng, ông chủ móc ra ba chục đô la ban sáng để lên bàn, giọng dứt đoạn đến là thương tâm:

- Thấy ông khảng khái bỏ tiền ra giúp bà góa tội nghiệp mà tôi xấu hổ quá. Tôi xin bày gan ruột ra đây để ông thấy tôi cũng là người có đạo, dám đâu không biết thương người. Thôi, tiền nhà tôi nghĩ cứ để nguyên như cũ, tăng nữa mà làm gì?

Một màn kịch cực kì. Vi tô róc rượu, thét vợ đưa bánh ngọt, nắm tay mister Rôbertô mà nức nở khen độ lượng thương người. Mister Rôberto thở dài mà rằng nhờ duyên kì ngộ ông ta mới hay thiên hạ vẫn còn người tử tế Hai

người dùng dằng mãi mới chịu chia tay. Ra khỏi nhà mister Rôbertô thấy tim đập chân run - hú vía! ông ta lên xe điện về nhà ở khu Bronx và nằm vật ra giường. Suốt ba hôm liền, ông ta không dám lộ mặt xuống phố.

Kể từ hôm đó, Vi tô Côrleone nghiêm nhiên được mọi người trong khu phố vị nể. ả gười ta lại rỉ tai nhau rằng vitô có sự hậu thuẫn của xa tít bên Xinxili. Một ổ cờ bạc tự nguyện đến xin cúng mỗi tuần hai mươi đô gọi là ra mắt. Đôi lại chỉ cần mỗi tuần hai bận Vi tô ghé qua để chứng tỏ rằng dân chơi ở đó được anh đỡ đầu

Mấy ông chủ tiệm bị bọn du côn choai choai phá phách cũng đến cậy anh can thiệp. Có can thiệp là có tiền. Chẳng mấy chốc thu nhập của anh đã lên đến một trăm đô la mỗi tuần - thời ấy thế là ghê lắm. Clemenxa và Texxiô là bạn hầu, là đồng dạng, nghĩa là hai người cũng được dây máu ăn phần. Vi tô sốt sắng đưa trước, chứ không chờ hai người phải hỏi. Cuối cùng anh quyết định chung lưng với thằng bạn nôi khổ Giencô Apbandando mở một ngôi hàng chuyên nhập dầu liu. Giencô lo việc gom hàng từ Italia sang, mua lại với giá phải chăng và bảo quản hàng trong kho của ông bố.

Khoản này anh ta thạo lắm. Clemenxa và Texiô phụ trách việc tiêu thụ. Hai người chia nhau chạy quanh các cửa hàng của người Italia trong khu Manhattan, sau đó

lan sang cả Bruclin, rồi tiếp đến nữa là Bronx, mời chào các chủ tiệm lấy vào thứ dầu liu nguyên chất chính hiệu Giencô Pura (vốn khiêm tốn, Vi tô Côrleone từ chối không lấy tên mình ra làm nhãn hiệu). Cầm đầu hăng dĩ nhiên phải là Vi tô bởi lẽ anh bỏ ra nhiều vốn hơn cả. ả goài ra, mỗi khi một chủ hiệu nào đó có vẻ không mặn mà với những lời mời chào của Clemenxa và Texxiô thì lại phải đến Vi tô ra tay chinh phục bằng những lí lẽ không nghe không được.

Suốt mấy năm Vi tô Côrleone lo mở mang kinh doanh và hài lòng thấy cơ sở ngày càng phát. Chẳng thế mà nhãn dầu Giencô Pura hồi ấy bán chạy nhất trong tất cả các

thứ dầu ăn Italia. Bận quá nên chẳng còn thời giờ đâu ngó ngàng đến vợ con - phải cạnh tranh với các địch thủ bằng mọi mảnh lời; nào hạ giá, nào chiếm mỗi bỏ hàng,

nào nuốt dần các cơ sở nhỏ. ở một nước tự do cạnh tranh như Mĩ, chiếm độc quyền bằng những thủ đoạn chính đáng đâu phải dễ. Giencô Pura ra sau, ngắn vốn lại không

chịu bỏ tiền quảng cáo (ông chủ Vi tô chủ trương quảng cáo theo kiểu cổ điển là rỉ tai nhau, một đồn mười, mười đồn trăm), hơn nữa dầu cũng chẳng có gì hơn dầu các

hãng khác, nên chiếm độc quyền lại càng khó. Có thể Vi tô Côrleone mới đeo cái chiêu bài "nhân vật đáng nể" để hỗ trợ cho đường lối làm ăn biết

điều chứ!

Từ bé Vi tô Còrleone đã có tiếng là người ôn hòa và biết điều. Anh không bao giờ dọa nạt, chỉ dùng lí lẽ - là lí lẽ thì không còn cài vào đâu được. Anh luôn luôn lo sao bạn hàng cũng đánh hơi thấy món hời, không ai thua thiệt. Dĩ nhiên các thủ pháp anh dùng phải đập ngay vào mắt kia. Giống như các nhà doanh thương xuất chúng, anh đã sớm hiểu ra rằng tự do cạnh tranh là không thể được - phải độc quyền mới hợp lí và hữu hiệu.

ở Bruchn có mấy tay chủ vừa dầu ăn - những kẻ nóng nảy, độc đoán, cứng đầu, khẳng khẳng không chịu chấp nhận ý kiến của Vi tô Còrleone ngay cả khi anh đã hết

sức nhẫn nại nó rõ thiệt hơn. Thương thuyết chán chê không được. Vi tô chịu thua, phái Texxiô sang Bruclin thu xếp Kho bị đốt, xe bị lật, dầu Ô liu chảy xanh lè cả mặt

đường. Một tay người Milan nóng nảy tự phụ và bông bột, tin cảnh sát hơn cả tin đồ tin Chúa, hăm hờ đi thưa nhà chức trách - tệ đến thế là cùng! Kiện cáo cả đồng

bào người Italia của mình, bắt chấp omerta. đã có từ ngàn năm nay. ả hà chức trách đâu chưa thấy, mà tay chủ vừa đã mất tăm, bỏ lại một vợ ba con côỉ cút, may mà chúng đều lớn cả, nên cũng cáng đáng được công việc của bố và chịu thỏa thuận với hãng Giencô Pu ra.

ả gười ta sinh ra đâu đã là vĩ nhân ngay - vĩ nhân là do rèn luyện mà thành. Khi bắt đầu ban hành "luật khô cấm bán rượu chính là lúc Vi tô Còrleone bước một bước cuối cùng từ nhà kinh doanh bình thường-tuy có hơi "chơi rần" thật - trở thành ông Trùm hùng mạnh, một trong những ông vua trong giới làm ăn phi pháp.

Việc đó không phải xảy ra trong một sớm một chiều, cho đến cuối thời "luật khô" bước sang thời đại suy thoái" thì đã không còn Vi tô Còrleone nữa, mà thay vào

đó là Bồ Già. ông Trùm. Don Còrleone.

Mọi việc khởi nguồn rất tình cờ? Hồi đó hãng Giencô vừa tậu được sáu xe tải. Một ổ buôn lậu rượu nhờ Klemenxa đánh tiếng với Vi tô Còrleone chở lậu uytxki và các thứ rượu khác từ canada sang. Muốn đưa hàng về đến ả iu York, bọn buôn lậu cần xe và cần người áp tải. Mà áp tải phải là hạng đầu gấu chịu chơi, lúc cần)hải dám tỏ ra cương quyết - hay nói nôm na là phải giở võ. Bọn kia hứa trả hậu cho cả xe lẫn người. Món tiền lớn chưa từng có, khiến Vi tô Còrleone dừng hết riệt buôn bán mà ném gần như toàn bộ số xe trong tay sang chở hàng lậu. Bọn kia trả hậu thật, nhưng lại hờ mồm dọa anh. ả gười như Vi tô Còrleone thì có dọa dẫm hay chửi thẳng vào mặt vẫn cứ như không. Hơn thế, anh còn phân tích mổ xẻ kĩ càng biết bọn này dọa hão, nên càng coi thường.

Cả lần này anh cũng tính không nhầm. ả hưng cái chính là có thêm khôn ngoan và kinh nghiệm, mở rộng làm quen. Giống như nhà băng lo gom góp tích lũy tiền, đảng này anh lo gom góp tích lũy ân tình để rồi có ngày nhờ đến. Vì lẽ mấy năm gần đây, ai cũng nhận thấy Vi tô Côrleone được trời phú cho không phải những khả năng bình thường, mà là một thiên tài thực sự hiếm có .

Anh đã nhận che chở các gia đình người Italia mở nhiều quán rượu bất hợp pháp ngay tại nhà, nơi một công nhân chưa vợ có thể làm một cốc uytxki với giá mười lăm xu. Khi. đưa con út nhà bà góa Còlômbô chịu lễ thêm sức, anh nhận cậu ta làm con đỡ đầu và tặng cu cậu một món quà quý:một đồng hai mươi đô la vàng.

Chở hàng lậu tránh sao khỏi bị cảnh sát giữ xe, Giencô Apbandando liền thuê luôn một luật gia giỏi, quen biết nhiều quan chức cảnh sát và tòa án. Một hệ thống mua chuộc được suy tính và xếp đặt trơn tru, chẳng bao lâu tổ chức của Côrleone đã có nguyên một dãy "chân rết" dài ngoằng,nói cách khác là một danh sách các nhân vật trọng yếu mà cứ chiếu theo đó để lót tiền hàng tháng. Tay luật sư thấy lắm "chân rết" quá định cắt bớt thì Vi tô Côrleone bèn ngăn lại. "Không, không, - anh nói. - Cứ để nguyên thế, kể cả những người lúc này chưa giúp gì cho mình cũng đừng gạt ra. Tôi tin ở tình bạn và có bốn phận phải bày tỏ tình bạn

ả ăm tháng qua, giang sơn của Côrleone càng bành trướng, có thêm nhiều xe mới, có thêm nhiều chân rết Số người trực tiếp làm cho Clemenxa và Texxiô cũng tăng lên. Cai quản cả một bộ máy như vậy đâm khó. Rốt cuộc Vi tô Côrleone phải lập ra một cơ cấu rạch ròi cho tổ chức của mình. Anh phong Clemenxa và Texxiô chức caporegime - tương tự như đội trưởng hay toán trưởng, - bọn dưới quyền thì gọi là lính. Giencô Apbandando được phong chức consiglieri - hoặc quân sư.

Giữa Vi tô và những đứa thực hiện ý muốn của anh đã có một lớp đệm. Bao giờ cần ra lệnh gì, Vi tô cứ báo thẳng Giencô hoặc một trong hai caporegimes: ít khi có ai thấy anh ra lệnh gì cho những người khác. Sau đó anh tách bọn Texxiô làm một toán - regime - đặc nhiệm hoạt động ở Bruchin. Anh nói rộng quyền hạn của Texxiô

và Clemenxa, mỗi ngày một tách họ ra thật xa đả họ khỏi thân mật với nhau quá ngoài những trường hợp thật cần thiết. Đối với Texxiô ranh ma thì anh giải thích

vì sao phải làm thế và chưa cần nói hết Texxiô đã nắm được ngay ý đồ của anh mặc dù Vi tô chỉ bảo là đề phòng tránh pháp luật mà thôi. Texxiô hiểu ngay - Vi tô đề

phòng hai người thông đồng với nhau chống anh , nhưng cũng hiểu rằng đó không phải là biểu hiện xấu chơi, mà chẳng qua chỉ là một biện pháp đề

phòng thuần túy,
một thủ đoạn chiến thuật đơn giản..

Cuộc "đại suy thoái" chỉ càng giúp Vi tô Côrleone phát nhanh. Đó chính là những năm mà người ta bắt đầu kính cẩn thêm vào trước tên anh một chữ don - ông Trùm..Dân thành phố đói dài, người tử tế tìm việc bạc mặt. ả gười tự trọng cũng phải muối mặt nhận đồ cứu trợ của nhà nước từ tay đám công chức hên hạ. Riêng người của Vi tô thì vênh váo đi ngoài đường, hầu bao căng phòng mà lại khỏi phải lo mất việc. Dù là người nhún nhường nhất, don Côrleone cũng không khỏi tự đắc ý, ông lo toan chu đáo cho giang sơn và các thần dân của mình, không phụ lòng mong mỏi của những kẻ đã tin cậy ông, đổ mồ hôi mà làm việc cho ông, liều đánh đổi tự do và tính mạng của mình để phục vụ ông. ả hồ sơ sây ai phải nằm nhà đá thì gia đình sẽ được chu cấp

- không phải bỏ thí chút đỉnh cảm hơi mà trước đây kẻ không may lĩnh bao nhiêu thì bây giờ vợ con vẫn nhận đủ bấy nhiêu.

Làm thế dĩ nhiên không phải vì lòng từ tâm cơ độc gì ả gay cả bạn hữu cũng không ai gọi don Côrleone là bậc thánh nhân. Sự hào phóng như vậy là đã tính đâu vào đó cả rồi. Kẻ nào bị bắt đều biết rằng chỉ cần giữ mồm giữ miệng là vợ con khắc có người lo. ả ếu không khai báo gì với cảnh sát thì ra tù tha hồ được ưu đãi, có người đón, có tiệc tẩy trần, có dân tình kéo đến đầy nhà chia vui. Có phúc thì nửa đêm ông Consiglieri hay đích thân ông Trùm vi hành đến nâng chén rượu mừng tráng sĩ trở về bình an. Sau đó người hùng sẽ được trao một tấm séc hay một món tiền đủ đưa cả nhà đi du lịch nửa tháng cho bổ lúc gian truân. Sau rốt mới lại bắt tay vào đám đương chức vụ cũ. Đó là cái giá trả cho lòng tận trung với ông Trùm.

Lúc bấy giờ doll Côrleone mới nảy ý so sánh. ông thấy mình cai trị cái giang sơn nho nhỏ của mình cừ hơn kẻ thù của ông lãnh đạo cái thế giới lớn chuyên môn ngáng chân ông. Và ông nhồi cái nhận thức đó vào đầu đám dân nghèo ngày ngày đến cửa ông xin xỏ, nhờ vả - xin giúp sổ cứu tế, nhờ móc thẳng con trong tù ra hay cho nó một chỗ làm, giật nóng ít tiền đang cần gấp, nhờ nói giúp lão chủ nhà nói tay bớt tiền nhà cho dân thất nghiệp.

Ai ông Trùm cũng giúp, không những thế, ông còn giúp tận tình, biết lựa lời an ủi để khỏi mủi lòng người có Việc phải nhờ vả. Cũng chẳng có gì lạ là đến kì bầu cử các vị vào các cơ quan lập pháp của bang, vào các cơ quan hành chính, vào nghị viện, đám dân Italia dốt nát chỉ biết gãi đầu gãi tai không biết bỏ cho ai, rốt cuộc đành kéo nhau đến hỏi người đỡ đầu của mình, đến Bố Già của mình, - don Côrleone. Cứ thế dần dần ông Trùm trở thành một thế lực trên chính trường - một thế lực mà thủ lĩnh đảng nào biết nhìn xa trông rộng đều không thể bỏ qua. Với sự khôn ngoan nhạy bén của một chính khách, ông Trùm củng cố địa vị của mình bằng cách cho những

đưa hé linh lợi trong các gia đình người Italia nghèo được ăn học đến nơi đến chốn - mấy năm nữa trong số đó biết đâu chả có những luật sư, phụ tá, biện lý tiểu bang, không chừng lại cả quan tòa ấy chứ!

Việc hủy bỏ "luật khô" đã giáng cho đế quốc Còrleone một đòn choáng váng, nhưng cả mặt này ông Trùm đã kịp phòng bị ít nhiều. ă ăm 1938, ông đã phái những người tin cần đến gặp vua sòng bạc Manhattan. Tay này nắm toàn bộ ngành kinh doanh đen đỏ ở Manhattan: nào trò xóc đĩa trong các ngõ hẻm - bến tàu và nghề cầm đồ bao giờ cũng đi kê kê với nó như thể có chơi đã cầu là phải có bán bánh mì xúc xích vậy, nào cá cược các trận thi đấu thể thao, các sòng bài lậu, nào các ổ bao đề ở Harlem. Tay này tên là Marandanô, được giới giang hồ ă iu York coi là pezzonovante - tay tổ. Sứ giả của Còrleone đề nghị Marandanô hợp sức, lời lãi chia đều Có tổ chức tốt, có các nhân mối trong cảnh sát và trong chính giới, Vi tô Còrleone nhận bảo đảm che chắn kỹ các cơ sở làm ăn của Marandanô, rồi lúc nào hẵn đủ cứng cáp, ông sẽ tạo điều kiện cho hẵn vươn ảnh hưởng sang Bruclin và Bronx nữa. ă hưng Marandanô là đứa thiện cận nên hẵn gặt phất. Hẵn chơi với cả Al Capône, trong tay có hẵn một băng riêng hùng cứ một phương, súng ống nhiều không kể xiết. Hẵn đời nào chịu chung đụng gì với cái gã chơi trội kiểu cách ông tướng mà nghe đồn chẳng giống một tay mafioso chính cống tí nào kia.

Lời cự tuyệt của Marandanô đã châm ngòi cho cuộc chiến tranh đẫm máu năm 1933, làm đảo lộn cả giới giang hồ ă iu York.

Thoạt nhìn thì lực lượng đôi bên chênh lệch thấy rõ. Marandanô mạnh cánh, toàn những đứa to vâm bắm bồ trông coi quyền lợi của cánh rất kỹ. Hẵn là chỗ bạn bè

của Al Capône, có gì chỉ cần ới sang Chicagô một tiếng.

Hẵn đi lại thân mật với nhà Tatnglia độc quyền mãi dâm và nắm toàn bộ việc tiêu thụ ma túy ở ă iu York (tuy lúc bấy giờ món này chưa ăn lắm).

Marandanô còn quan hệ làm ăn với các nhà đại công thương hàng đầu vì đám này vẫn nhờ đến bọn ác ôn của hẵn răn đe các thủ lĩnh người Do Thái của những nghiệp đoàn may mặc và dãn mặt cánh nghiệp đoàn vô chính phủ người Italia trong ngành xây cất.

Đôi với don Còrleone chỉ có hai toán ít ỏi nhưng dày dặn của Clemenxa và Texxiô. Trong chuyện này các mối quen biết trong chính giới và trong cảnh sát không đem

lại ưu thế gì cho ông Trùm vì dân làm ăn lớn đứng về phía Marandanô. Thay vào đó, ông Trùm có ưu thế khác địch thủ không biết gì về cánh Còrleone.

Thực lực của

ông Trùm giới giang hồ chỉ lảng máng biết, thậm chí nhiều bọn cứ tưởng Texxiô là một cánh riêng.

Tuy nhiên, trận đấu vẫn không cân sức nếu như Vitô Côrleône không san bằng tỉ số bằng một tuyệt chiêu tính toán như thần.

Toan triệt tên ranh con bố lão ngay đầu nước, Marandanô cầu cứu Capône tăng cường cho hai tay súng cự phách nhất của mình. Bạn bè nhà Côrleône ở Chicagô đã kịp cấp báo cho ông Trùm hay rằng hai thằng hung thần này sẽ đến ả iu York bằng xe lửa. Vì tô Côrleône bèn sai ngay tên thiên lôi Luca Bradi ra đón với những lời tổng tiền làm khơi dậy trong cái sinh vật quái dị ấy tất cả mọi thú tính.

Luca xách bốn thằng đàn em ra ga đón hai tay anh chị Chicagô. Một thằng kiếm được chiếc taxi đánh ra chờ trước ga, một thằng làm phu khuân vác đón ngay vali của hai vị khách và đưa hai vị ra chiếc taxi nọ. Hai vị ngồi vào xe thì Luca và một thằng đàn em nữa ở hai bên tấp luôn vào, dí súng bắt các vị nằm tạm xuống sàn.

Taxi phóng đến một nhà kho gần bến tàu mà Luca Bradi đã nhắm trước.

Tới đó, hai ông khách bị trói gô bốn vó, mỗi vị làm một cục khăn bông trong mồm, hết đường kêu cứu.

Kế đến Luca lấy cái rìu máng trên tường xuống và ra tay chặt một vị sứ giả của Capône ra thành mấy khúc cho vị kia dự khán. Sức vóc là thế, nhưng Luca phải vất

vả mới hoàn tất được công việc. Lúc quay sang vị khách kia, gã mới thả phào tay hung thần của Ai Capône khiếp quá đã làm được một việc phi thường: hấn nuốt

chừng cục khăn và chết nghẹn tự bao giờ.

Mấy hôm sau băng Capône ở Chicagô nhận được mấy dòng thư của Vitô Côrleône. Thư viết rằng: "Chắc huynh đã thấy đệ đối xử với kẻ thù như thế nào. Hai thằng

Xixili xích mích với nhau thì người ả apôli có nên nhảy vào không? ả ếu huynh muốn thì đệ xin được coi là bạn - nếu vậy xin ghi giúp món nợ ân tình đệ sẽ dốc lòng

đền đáp. Lịch duyệt giang hồ như huynh hẳn thừa hiểu có một người bạn biết tư lo thân và lúc khó khăn luôn sẵn sàng ra tay chi viện còn hơn là cũng bạn bè mà chỉ

biết van xin cầu cứu. ả hược bằng huynh không coi tình bạn của đệ vào đâu thì đành vậy. Có điều xin báo trước huynh rõ là thời tiết chốn này ướt át, e không lợi cho

ngọc thể, khuyên huynh chớ nên bén mảng tới.

Thư viết thế mới tức chứ, tức như bò đá. Bởi lẽ dưới con mắt don Côrleône thì bọn Capône chẳng qua chỉ là một phường du côn ngu ngốc. ả ội gián của ông Trùm báo về cho biết Capône đã mất chỗ dựa trong giới chính khách vì thái độ côn đồ của hấn lộ liễu và làm giàu phi pháp. Mất chỗ dựa trong chính

giới dù Al Capône hay phe nào đi nữa sớm muộn cũng bị triệt. Đúng là hắn đang đi vào con đường chết. Dù thực lực hắn có mạnh thật thì chỉ mạnh quanh quẩn ở vùng Chicagô chứ không hơn.

Y như rằng ngón đòn này có công hiệu. Phần vì cách xuống tay tàn độc, phần vì phản ứng mau lẹ thần tốc của ông Trùm đối với sự kiện. Một khi don Côrleone có

mạng lưới điệp báo hơn hẳn như vậy thì mọi bước tiếp theo quả là lành ít dữ nhiều. Tốt hơn cả - và khôn ngoan hơn cả - là chấp nhận tình bạn. Và lại sau này còn có

phận nhờ, trong thư chả nói thế là gì. Cánh Capône thông báo cho ông Trùm hay rằng chúng sẽ đứng ngoài cuộc

Tới đây thì tỉ số đã san bằng, trừ một điều là Vi tô Côrleone được giới giang hồ khắp nước Mỹ vì nể sau khi đã hạ nhục Al Capône. Suốt nửa năm trời cánh Côrleone lấn ép Marandanô, bám theo hắn sát gót. ông Trùm liên tục tập kích vào các hẻm phố có các sòng bạc do Marandanô bảo trợ. Thằng bao đề số một ở Harlem bị lột sạch tiền bán một ngày đề với toàn bộ giấy biên đề.

ả gay cả các khu thợ may cũng bị đốt phá, Clemenla dẫn bọn dao búa đến ứng cứu các thủ lĩnh nghiệp đoàn đang sợ run trước bọn đầu gấu của Marandanô do các chủ xí nghiệp thuê. ả hư vậy là ông Trùm cùng một lúc tấn công trên khắp các mặt trận. Và trên khắp các mặt trận, nhờ ưu thế hơn hẳn về thông tin, về tầm mắt chiến

lược và về tổ chức kỉ luật, bao giờ ông Trùm cũng giành phần thắng. Cái kiểu hung hăng phối bò của Clemenxa được ông Trùm khéo dùng đâm ra được việc. Và sau đó

mới đến lúc don Côrleone tung lực lượng dự bị để dành cho chung cuộc - regime của Texxiô, - xua nó đi lùng tên đầu sỏ Marandanô.

Trước đó Marandanô đã cuống quít phái người dẫn mối đến cầu hòa. Vi tô Côrleone viện hết cớ này đến cớ khác không tiếp. Bọn đàn em thấy thua to rủ nhau trốn hết để khỏi chết oan. Bọn thâu đánh cá và bọn cầm đồ trở cò đem tiền cúng don Côrleone xin che chở. Trận chiến coi như chấm dứt.

ả hưng Marandanô còn thì. Texxiô còn việc. Tay caporegime ranh ma đã móc nối được mấy thằng trong đám vệ sĩ của Marandanô, xui chúng bán đứng ông chủ,

hứa hẹn sẽ để chúng thay chân làm ăn. Bọn đàn em chọn đúng giao thừa sang năm mới 1934 mà giao hàng".

Chúng bịa chuyện Vi tô Côrleone bằng lòng gặp ông chủ ở một nhà hàng bên Bruclin, xăng xái xung phong tháp tùng ông chủ đến phó hội. Đến nơi, chúng để ông chủ ngồi nhâm nháp miếng bánh rồi biến mất. Bổng Texxiô ở đâu lù lù xuất hiện cùng bốn tên cô hồn. Vụ xin tiết diễn ra chỉ trong chớp

mắt, ông vua đen đỏ ăn no đạn chì, mồm còn ngậm mẩu bánh đang nhai dở. Lúc ấy chiến cuộc mới chấm dứt hẳn. Bao nhiêu mối làm ăn sang tay nhà Côrleone hết: Đứa nào thần phục ông Trùm. đều được đối xử tử tế, được giữ nguyên chỗ

kiếm cơm - một ổ bao đánh cá ngựa hoặc bao đề: Thêm nữa, ông Trùm còn len chân được vào nghiệp đoàn may mặc mà sau này ông có khối dịp nhờ đến. Đúng lúc công

việc đã thu xếp đầu vào đấy thì ai dè tai họa lại đến tận nhà gõ cửa.

Thằng Xantinô Côrleone đã sang tuổi mười sáu, vai rộng thân cao, bộ mặt thịt với những nét dĩ thỏa, song không có chút gì đàn bà. Thằng Phredô ngoan ngoãn dễ bảo, Mai con vừa chập chững biết đi duy có Xantinô thì gây hết chuyện nọ đến chuyện kia. Khi thì đánh nhau, khi thì xoi điểm xấu ở trường, rồi rồi cuộc ông bố

đỡ đầu Clemenxa thấy trách nhiệm lớn quá, sợ không giấu được bèn đến gặp don Côrleone mách rằng thằng ranh đại dốt rủ hai đứa bạn vác súng đi ăn cướp - thế

có chết không chứ!

ông Trùm dùng dùng nổi giận. Thật là một việc hiếm có, xưa nay Vi tô Côrleone có bao giờ mất tự chủ đâu.

Trong nhà lúc ấy còn nuôi thằng bé mồ côi Tôm Ha ghen được ba năm rồi.

ông Trùm hỏi thằng này có dính vào đó không thì Clemenxa lắc. ông bèn cho xe đi rước cậu

cả về trụ sở hãng buôn Giencô Pu ra.

Lần đầu tiên trong đời ông Trùm chịu thất bại. Còn lại hai bố con, ông Trùm giờ giọng Xinli ra chữ. Để chữ rửa, để trút cơn giận trong ruột ra thì không có thứ tiếng nào tiện như tiếng Xinli. ông chữ một thôi một hồi chán rồi mới hỏi:

-Ai cho phép mày làm thế? Mày học ở đâu cái thói ấy đấy

Thằng Xôny tấm tức đứng ngây như phỗng. ông Trùm khinh bỉ dài giọng chê:

- ả gu gì mà ngu quá! Được bao nhiêu mà làm. Mỗi thằng có được năm chục không ? Hai chục? Có hai chục bạc mà mày chịu thí thân hả, thằng kia?...

Làm như uống thuốc điếc, Xônni nói nhơn nhơn:

- Bố giết Phanuchi, con biết.

ông Trùm giơ tay lên trời, há mồm ớ - ớ một lúc rồi nặng nề ngồi phịch xuống ghế, chờ xem thằng ranh con còn nói gì nữa. .

Xôni tiếp:

- Lúc Phanuchi về, mẹ bảo lên nhà được rồi. Con thấy bố leo lên mái nhà nên cũng lên theo. Bố làm gì con thấy hết. Cả lúc bố tẩu cái ví với khẩu súng, con cũng thấy

ông Trùm thở dài:

Chả trách tao không bảo được mày. ả hưng chẳng nhẽ mày không thích học hành để ra làm luật sư hay sao? Một luật sư xách cặp còn ăn tiền hơn cả ngàn thằng bịt mặt cầm súng đấy, con ạ.

Xôni nhả răng cười. nói kháy:

- Con sướng làm việc nhà. . .

Trông thấy mặt bố lạnh như kem, không thèm cười câu nói đùa của mình, nó vội vàng lấp bắp:

Bán dầu ôliu thì con học được.

ông Trùm không nói gì, mãi một lúc lâu mới nhún vai

- Thôi thì ai có phận nấy.

ông không nói toạc ra rằng số phận của thằng con đã được định đoạt từ hôm nó chứng kiến ông giết Phanuchi. ông quay mặt đi buông một câu:

- Mười giờ sáng mai đến đây, chú Giencô sẽ cắt việc cho mày.

ả hưng một consigiori tinh đời như Giencô Apbandando làm gì không biết thâm ý ông Trùm? Vì vậy lão dùng Xônni chủ yếu như cận vệ của ông bố - một chức vụ giúp nó nắm được các bí mật của nghệ thuật làm ông Trùm.

Bản thân don Côrleone cũng nổi máu sư phạm, suốt ngày dạy dỗ cậu cả khoa học tiến thân, hi vọng sẽ có ích cho nó.

ả goài lời răn cửa miệng rằng ai có phận nấy, suốt ngày Xônni bị ông Trùm mắng là nóng nảy không biết kiềm chế. ông Trùm coi dọa nạt là cách ngu nhất bộc lộ mình, còn tính nóng nảy mù quáng không ghìm được thì là trò đại dốt hết sức nguy hiểm. Không một ai nghe thấy ở ông Trùm một lời đe dọa lộ liễu, không một ai trông thấy ông Trùm lên cơn điên giận không kìm nổi.

Đó là điều không thể chấp nhận được. Và ông Trùm ra sức dạy Xônni biết kiềm chế như mình ông luôn mồm nhắc nhở: "Hay nhất là mình lỗi một đối phương tương mười, hay nữa là mình giỏi mười bạn bè tương một".

Coporegime Clemenxa tận tình rèn cặp Xônni: dạy bắn, dạy xiết cổ. Xônni đã Mĩ hóa nhiều, hấn chê cái kiểu dây lụa xiết cổ theo lối xinli. Hấn ưa dùng súng lục hơn - thứ vũ khí này của người Ang lô - Xắc xông giản tiện, thông dụng và vô hình tích hơn nhiều - khiến ông thấy không vui ả hưng đi với bố thì chịu đi đều đều và thích thú lái xe cho ông, đỡ đàn ông trong những việc vặt. Cứ thế suốt hai năm trời, nhìn vào chẳng có cái gì khác thường: cậu con dần dần nắm được nghề bố, không mơ ước viễn vông, không tỏ ra quá hăng hái, bằng lòng với công việc theo nguyên tắc biết tội thì tha.

Trong khi đó thằng bạn và anh em kết nghĩa Tôm Hagllen lại học lên đại học; Phredô sắp học xong trung học, Mai con lên cấp hai, con bé út Cônni mới cao chưa chạm mặt bàn - nó mới lên bốn. ả hà đã dọn sang Bronx, đầy đủ tiện nghi. Don Côrleone trù tính mua nhà bên Long Ailond, nhưng chưa

vội, muốn ghép việc mua bán này vào một hành động gì đó đã dự tính sẵn. Vì tô Côrlêone biết nắm bắt cái cốt lõi của những việc xảy ra quanh mình và đoán biết nó sẽ dẫn đến đâu. Các thành phố lớn của nước Mĩ đang bị xâu xé trong cuộc

tranh chấp của giới tội phạm. Lâu lâu lại có đổ máu; dân đao búa háms lợi nhăm nhe lẫn dất của nhau: những người như Côrlêone thì lo cố thủ lãnh địa và giữ miếng ăn. Don Côrlêone thấy rõ báo chí và các cơ quan chính quyền đang ra sức đổ dầu vào lửa toan tìm cớ đưa ra những dự luật khắc nghiệt hơn và tung cảnh sát ra đàn áp thẳng tay hơn ông e ngại rằng sự công phẫn lên cao ất tự do dân chủ gì cũng tạm thời dẹp hết - lúc đó thì ông và đồng bọn đi đời cả nút. Về đối nội thì đế quốc của ông vững chắc có thừa. Vì vậy ông Trùm quyết định phải hòa giải các nhóm đối địch ở ả iu York và sau đó là trên toàn quốc.

Vitô Côrlêone không tự huyễn hoặc mình; ông hiểu rõ gánh lấy một sứ mệnh như vậy nguy hiểm đến mức nào. ông để hết năm đầu đi gặp thủ lĩnh các băng ở ả iu Vork và chuẩn bị cơ sở. ông nắn gân từng người, đề nghị phân chia phạm vi ảnh hưởng, thành lập một hội đồng trên nguyên tắc tự nguyện để theo dõi việc thực hiện. Khốn nỗi mặt ít ruồi nhiều, quyền lợi các bên va chạm nhau chan chát. Cứ kiểu này thì khó mà thống nhất được. Giống như nhiều lãnh chúa khác, don Côrlêone hiểu rằng trật tự và yên ổn chỉ có được khi nào số các cường quốc tự chủ rút xuống còn ít nhất để có thể kiểm soát được.

Trong thành phố chỉ có năm sáu "gia đình" có thế lực không dễ gì diệt được. Còn lại bao nhiêu bắt giải nghệ hết - đảnm "Hắc thủ" hoành hành ngang ngược, bọn ăn tiền tép riu làm ăn không có sự che chở thích đáng, nghĩa là sự che chở mua được của các nhà chức trách, bọn này phải "đi", không một hai gì cả. Don Côrlêone thực sự đã tiến hành những cuộc tảo thanh, tung toàn lực của mình vào cuộc tổng càn quét.

Việc bình định vùng ả iu York tốn mất ba năm và don nhiều phen lao đao ra trò. Có phen don Côrlêone suýt mất mạng. lần ấy đánh dẹp băng Irland xưa nay chuyên làm ăn lẻ. ả ghe nói bị cánh Côrlêone quyết định xóa sổ, bọn đầu gấu băng này sôi tiết một hai đòi chơi dõc túi, chết thì chết. Toán cận vệ của Vi tô Côrlêone quét bọn kia dúi dúy, nhưng vẫn còn sót một thằng. Trước khi lĩnh trọn cơ số đạn vào mình, hấn còn kịp trả lại một viên - xuyên ngực ông Trùm.

ông bỏ ăn đạn phải nằm một chỗ thì cậu cả Xônni Côrlêone được dịp trở tài. Hấn nhận chức caporegime, cầm đầu một toán riêng và đánh đường phố khét tiếng.

Hấn còn bộc lộ rõ sự tàn bạo không biết chùn tay, điều mà vì không có nên don Côrlêone bị coi là một nhà chinh phạt chưa được hoàn hảo lắm.

Vén vẹn trong ba năm từ 1935 - 1937, xônxi Côrleone thành danh là tay giết người gian hùng và không biết thương xót mà giới giang hồ xưa nay ít biết.

Chỉ có con

quái vật Luca Bradiđi những ngón đòn tàn độc rừng rợn là được xếp trên hẳn mà thôi.

Đạo ấy còn lọt được thằng Irland nào là Luca Bracli xách súng đi lòng xóa sổ bằng sạch. Một mình gã tĩa gần hết mấy băng vết đĩa, xác nằm như ngã rạ, khiến một ông Trùm có tiếng trong số sáu đại gia ả iu York phải lên tiếng can thiệp. Vừa mở mồm khuyên giải là Luca hạ thẳng cẳng luôn. May mà sau đó don Côrleone kịp bình phục nên mới dần xếp êm thấm.

Kể từ năm 1937, ả iu York mới hết sóng gió, không kể những vụ xích mích nhỏ - tuy nhiều khi cũng có nguy cơ gây hậu quả ghê gớm.

Don Côrleone theo dõi sát sao tất cả những gì xảy ra bên ngoài giang sơn của mình, hết như thời cổ đại các lãnh chúa chong mắt canh chừng dân man đi qua lại ngoài thành. Việc Hitler tiếm quyền, Tây Ban ả ha mất nước, Đức o ép Anh ở Munich- tất cả đều không qua nổi mắt ông Trùm. Đứng ngoài cuộc nhìn vào, ông thấy rõ nguy cơ chiến tranh toàn cầu đang tràn đến và suy luận một cách đúng đắn hậu quả của nó. Thế giới riêng của ông chỉ càng thêm bất khả xâm phạm mà thôi Hơn nữa, nếu khôn ngoan thức thời thì chiến tranh càng dễ làm giàu. Có điều muốn được thế, phải theo đúng phương châm: Thiên hạ đại loạn, nội gia đại trị.

Với lời kêu gọi đó, don Côrleone đi khắp nước du thuyết ông hội họp với đồng bào mình ở Los Angeles, ở Xan Phranxixcô và Clivlônđ, ở Chicagô, Philadelphia, Maiami và Bôxtôn. ông trở thành sứ giả hòa bình trong thế giới tội phạm và đến năm 1939 đã làm nên một kỳ tích mà ngay Giáo hoàng cũng không dàn xếp nổi giữa các quốc gia thù địch: các tổ chức bí mật có uy tín nhất nước Mĩ đã thỏa thuận được với nhau và cùng kí một hiệp ước.

Giống như Hiến pháp Hợp chủng quốc Hoa Kỳ, hiệp ước này thừa nhận các bên tham gia có toàn quyền tự quyết trong giới hạn bang mình hoặc thành phố mình. Hiệp ước chỉ đề cập việc phân chia khu vực ảnh hưởng và cam kết gìn giữ hòa bình.

Chính vì vậy mà năm 1939, khi thế chiến thứ hai bùng nổ, và năm 1941, khi Hoa kỳ tham chiến, giang sơn của ông Trùm Côrleone vẫn thái bình và hoàn toàn sẵn sàng nhảy ra ăn hôi những quả vàng do sự phát triển của nền kinh tế Mỹ đem lại cùng với các ngành khác ả hà Côrleone nhúng tay vào tuần ra chợ đen phiếu thực phẩm, bông xăng và thậm chí cả vé tàu. ả ó vừa bảo đảm đơn đặt hàng quân sự cho một hãng này, vừa moi vãi chợ đen cho các hãng may khác thiếu nguyên liệu vì không được đặt hàng. ông Trùm còn thừa sức làm hơn thế: nhờ ông mà đám thủ hạ trẻ đến tuổi quân dịch khỏi phải đi chết trận cho những quyền lợi không phải của mình. Chỉ cần móc ngoặc với các

bác sĩ, nhờ họ bảo giúp nên uống thuốc gì trước khi khám
tuyến hoặc thu xếp vào làm trong các xí nghiệp quốc phòng để khỏi phải đi
lính là xong.

Vậy thì tại sao ông Trùm Côrleone lại không có quyền tự hào? ai thần phục
ta thì tha hồ mà vui chơi phè phỡn, còn ai phục tùng luật pháp thì cứ việc đi
mà chết, chết chồng chết đồng cả triệu mạng kia kìa! Chỉ có một cái gai đâm
ông đau nhói: thằng con rút ruột Mai con Côrleone lại từ chối sự che chở
của cha, đâm đầu tình nguyện đi chiến đấu cho Tổ quốc. ông Trùm thâm
kinh ngạc thấy mấy thằng ranh con cháu trong nhà cũng theo gương nó. Một
đứa còn dám mở mồm phân bua với ông caporegime của mình rằng: "Đất
nước này đã đem lại cho tôi bao nhiêu thứ . ả ghe thật lạ, ông Trùm chửi:
"Có. tao đem lại cho chúng mày thì có".

Bọn ranh này đáng lẽ đã phải khốn với ông, nhưng ông đã tha cho con rồi
nên cũng đành tha luôn cho bọn chúng. Con cái nhà, chẳng đứa nào còn biết
bổn phận đối với ông Trùm của chúng cũng như đối với chính bản thân
chúng cả?

Đến cuối thế chiến, don Côrleone hiểu rằng cái thế giới của ông lại phải đổi
lại các luật lệ, phải khôn khéo nương theo luật lệ của thế giới bên ngoài. ông
tự tin là mình sẽ làm được mà không phải chịu thiệt hại gì.

CƠ sở cho lòng tự tin ấy ông rút ra từ chinh cuộc đời. Có hai việc trong kinh
nghiệm sống của mình đã đưa ông đến một phát hiện quan trọng. Lâu rồi,
hồi ông mới bắt đầu sự nghiệp kia, một hôm có người bạn cũ tên là ả adôrin
tìm đến nhờ giúp đỡ. Anh chàng này lúc đó còn trẻ, đang làm chân chạy việc
trong một lò bánh và đang nhắm nhe cưới vợ. Cùng với vợ chưa cưới, một
cô gái đứng dẫn con một gia đình người Italia gương mẫu, hai người dành
dụm từng đồng, gom được một món tiền mà hồi đó là lớn lắm 300 đô la. Họ
nhờ người giới thiệu đến gặp lão buôn đồ gỗ. Lão này vui vẻ cho phép hai
người muốn chọn gì thì chọn - suốt ngày ả adôrin với vị hôn thê lang thang
trong gian kho rộng chật đầy đồ gỗ, chọn cái này bỏ cái kia, quyết chí xây tổ
ấm. Sau đó lão chủ nhận tiền - ba trăm đô la máu mủ kiếm được bằng mồ
hôi nước mắt, - đút tọt vào túi rồi hẹn nội một tuần lễ là mọi thứ sẽ được đưa
đến căn nhà mới thuê của ả adônn.

ả hưng ngay trong tuần đó cửa hàng tuyên bố vỡ nợ. Gian kho rộng lớn chật
đầy gỗ bị kiểm kê và niêm phong để nay mai đem gán ít nhiều cho các chủ
nợ. lão nhà buôn biến mất tăm để mặc các chủ nợ nhà ta mặc sức vung tay
vung chân chửi trời oán đất ả adônn cũng nằm trong số đó. Đau quá, đi hỏi
luật sư thì ông này bảo rằng trong khi tòa chưa quyết định thỏa mãn đơn
khieux nại của tất cả các chủ nợ thì chưa thể làm gì được.

Hoàn tất thủ tục phải mất chừng ba năm và may lắm ả adôrin sẽ được hoàn
lại một phần mười số tiền.

Vi tô Côrlêône vừa nghe vừa mồm cười ngờ vực: thế này thì hết nước, nó dựa pháp luật mà ăn cướp giữa ban ngày được à? Lão nhà buôn có biệt thự riêng không thua

gì một lầu đài sang trọng, tiếp khách trong trang ấp riêng ở Long Ai lon, đi đâu một bước là có xe hơi bóng nhoáng, con cái cho học cao hết lượt. ả hề nào một người

như vậy lại quít ba trăm đô la của thằng ả adôrin kiết xác mà không chịu trả số đồ họ đã trả mua. Để chắc ăn, Vi tô giao Giencô Apbandando hỏi lại các luật sư đang làm cho hãng Giencô Pu ra xem sự thực có đúng thế không. Mà lạ, đám luật sư lại khẳng định câu chuyện của ả adôrin lại có thật mới chết chứ? Toàn bộ gia sản của tay lái buôn đứng tên vợ lão. Cửa hàng đồ gỗ là thuộc công ti và lão ta không phải chịu trách nhiệm cá nhân về nó. Phải, lão nhà buôn biết trước mình sắp vỡ nợ, nhưng vẫn điềm nhiên bỏ túi món tiền của ả adôrin mới đều ả hưng ở đời chuyện ấy thiếu gì? Luật pháp ở đây chỉ biết giương mắt mà nhìn, chẳng làm được gì được.

Dĩ nhiên chuyện lôi thôi dần xếp xong ngay. Don Côrlêône cử consiglion Apbandando đến nói phải quấy với lão nhà buôn, và vị thương gia lấu cá này biết là nuốt không trôi bèn vội vàng kiếm cho ả adôrin đủ số đồ gỗ ả hưng đối với Vi tô Côrlêône thì đó là một bài học đáng quý.

Vụ thứ hai để lại dấu ấn sâu sắc hơn trong nhận thức của ông Trùm. ả ăm 1939 don Côrlêône quyết định đưa cả nhà ra ngoại ô. ả hù bất kì một bậc phụ huynh nào, ông muốn rằng con cái phải được đi học ở trường nào tốt nhất, được kết bạn với những đứa bạn hợp tính hợp nết. ả goài ra, do những động cơ thuần túy riêng tư, ông thích kiểu sống tách biệt ở ngoại thành, khi mà mình chẳng việc gì phải biết hàng xóm của mình là ai. ông tậu một khoảng đất trong vành đai rừng ở thị trấn Long Bich - ở đó mới có cả thầy bốn biệt thự mới xây, nhưng đất còn nhiều, đủ chỗ những người khác nữa. Xônni đã chính thức hứa hôn với Xandra, ít lâu nữa là cưới, nên một ngôi nhà là dành cho hẳn. Một nữa dành cho chính ông Trùm. ả gôi nhà thứ ba Giencô Apbandando cùng gia đình chiếm. ả gôi thứ tư tạm thời để trống. Mới dọn nhà được một tuần thì có một chiếc cam nhông le te chạy đến, trên xe chễm chệ ba bác thợ. Các bác tự xưng là chịu trách nhiệm về tình trạng hệ thống

lò sưởi trong khu vực thị trấn Long Bich. Tay vệ sĩ trong đội bảo vệ riêng của ông Trùm đưa ba bác vào nhà nồi hơi. Vợ chồng ông Trùm cùng Xônni đang dạo chơi trong vườn thở hít không khí biển trong lành.

ông Trùm rất bức mình khi bị tay vệ sĩ gọi vào nhà. Toán thợ - ba bác trâu mộng đang hí húi bên nồi hơi.

Dàn hơi bị gỡ, mỗi thứ quăng một nơi. Bác thợ cả to như đô vật nói chan

chất như dao chém đá:

Cái lò nhà ông vút đi thì vừa. Muốn sửa, chúng tôi sửa cho. Đứng trăm rưỡi cả thầy, cả công lẫn tiền mua phụ tùng - cộng với khoản thù lao kiểm tra kỹ thuật. - Bác ta móc một tấm bìa màu đỏ. - Anh em chúng tôi mà cho vào đây một dấu son thì chẳng ai đòi xét nữa đâu.

Thấy hay hay, hơn nữa sau mấy tuần yên tĩnh chẳng phải mó tay đến "công việc vì bạn đời nhà, nên ông Trùm đã hơi buồn chân buồn tay. Cố tình trợ trợ - thường thì chỉ hơi đơn đót thôi,- ông hỏi:

- Còn như tôi không trả tiền rồi lò sưởi làm sao?

Bác thợ cả nhún vai:

Thế thì đâu cứ nằm đấy, anh em chúng tôi xin kiếu - Bác ta đưa tay trở đồng sắt thép linh kinh phác một cử chỉ đầy hàm ý.

ông Trùm nhũn nhặn nói:

Xin các ông chờ cho một lúc để tôi đi lấy tiền.

ông ra vườn bảo Xôni:

- ă ày, có mấy ông thợ đến làm trong buồng nôi hơi, tao chẳng thủng người ta cần gì cả. Mày vào xem thế nào đi, con.

Đùa thì đùa thế chứ ông đã tính chuyện đưa thằng con lên làm phó cho mình, mà một khi đã nhảm giao việc thì trước tiên phải thử vài lần cái đã.

Cách xử trí của Xônni không vừa lòng ông bố chút nào - hăn lỗ mãng quá, thẳng thừng quá, thiếu hẳn cái tế nhị của Xixili. Hăn thích cái kiểu búa tạ chứ không

thích kiểu dùi xuyên. Số là vừa nghe qua yêu cầu của bác thợ cả, Xôni nhà ta không một hai gì hết, rút luôn súng ra rồi sai đàn em quát cho bác một trận no đòn.

Quát xong, lại bắt các bác ráp lại nôi hơi, thu dọn đầu ra đây. Hăn soát người các bác - té ra các bác quả thực là người của công ti tu bổ các công trình nhà ở đóng tại quận Xa phốc. Hăn hỏi tên ông chủ công ty, sau đó quăng cả ba bác lên cái xe tải. .

- Giờ hôn, chớ có lảng tránh trước mặt ông! - Hăn ngọt nhạt dặn dò.- ông thì ông cầu đầu rút ruột chúng mày ra!

Dạo ấy Xantinô Côrleône chưa tàn nhẫn lắm như sau này và được cái rất chịu khó lo việc bảo đảm trật tự xã hội ở khu hăn sống. ông chủ công ty tu bổ các công trình

nhà ở phát rét, cảm có thấy lai vãng đến nữa. Sau khi bắt tay với ông cảnh sát khu vực thì nhất cử nhất động của dân chuyên nghiệp trong vùng Xônni đều có tờ trình

hàng ngày. Chưa đầy một năm mà Long Bich đâm ra lạnh mạnh nhất nước. Bọn du đảng, trộm cướp đều được nhấn trước liều liệu khăn gói đi nơi khác mà làm ăn.

Làm một cú là được cảnh cáo, lần thứ hai còn làm nữa coi như tuyệt tích giang hồ luôn. Bọn lừa đảo và đám chân gỗ nơi khác đến hành nghề được lịch sự thời đi, còn nần ná rồi cũng phải đi thôi, nhưng bằng xe cứu thương cho thêm phần long trọng. ả gay cả bọn con ông cháu cha ăn no rùng mỡ phá phách cũng bị mời đi như thường để khỏi bôi nhọ danh dự gia đình cũng như tiếng tốt của thị trấn. Chẳng thế mà Long Bich trở thành ngọn cờ đầu trong phong trào bảo vệ trật tự trị an.

Chuyện ăn tiền của mấy bác thợ nọ vẫn nằm trong khuôn khổ pháp luật - đó chính là điều đã để lại ấn tượng sâu sắc cho don Côrleône. Rõ ràng một người cơ trí như ông chắc chắn sẽ có chỗ đứng trên đời, chỗ đứng mà ngày nào cậu bé thật thà trong tiệm tạp hóa đã mơ ước. Và ông đã trở tài để đứng được trong cuộc đời ấy.

Cứ như thế, ông sống bình yên trong trang ấp của mình ở gần Long Bich, vun đắp vương quốc của mình và mở rộng bờ cõi - cứ thế cho đến ngày chiến tranh thế giới đã qua lâu và Thằng Thỏ Xôlôđô xé bỏ cam kết, tuyên chiến với cường quốc của don Côrleône, còn chính ông Trùm bị hấn quăng vào nhà thương, sống dở chết dở.

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách
Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền
Chương 15

Trong cái thị trấn hẻo lánh miền ả iu Hempsior này hề có gì hơi bất thường một tí đều bị để ý ngay - bà nội trợ thò đầu ra cửa sổ, ông chủ tiệm đang ngủ gật bên cửa hàng hé mắt nhìn. Vì vậy, chiếc xe đen mang biển số ả iu York vừa đỗ lại trước nhà mục sư Adamx là chỉ vài phút sau ai cũng biết Tuy học đại học, nhưng Kêi Adamx vẫn cứ là dân tỉnh lẻ từ đầu đến chân - từ phòng ngủ cô cũng ghé nhìn ra. Cô đang ngồi gao bài thi và đang định xuống nhà ăn trưa, thì trông thấy chiếc xe và không hiểu sao cũng chẳng lấy làm lạ khi chiếc xe đậu vào bãi cỏ trước nhà.

Trong xe chui ra hai người, cả hai đều cao lớn, chắc nịch, trông cứ như bọn gangxtơ trên màn ảnh vậy. Kêi vừa nghĩ thế vừa chạy như bay xuống cầu thang để đón hai

gã trước. Chắc người nhà hay bà con của Mai con đây thôi - cô nghĩ bụng thế và thấy nên đích thân giới thiệu họ với bố mẹ là hơn. Không phải cô xấu hổ vì thân thế của Mai con mà chỉ vì ba mẹ cô có hơi cổ, dân Ý nhĩ lan chính gốc, hai cụ có lẽ không hiểu cô con chơi bời với những loại người như vậy để làm gì.

Chuông vừa reo là cô đã ra đến cửa, gọi với lên bảo mẹ: "Để con mở cho!" - đoạn mở cửa. Hai gã kia đứng lù lù một đứa còn thọc tay vào nách, điệu bộ y hệt như cách bọn gangxtơ rút súng, khiến Kêi bất giác khẽ ỏi một tiếng. ả hưng gã nọ chỉ rút ra một tấm thẻ bìa da, thành thạo lắc cổ tay để nó mở ra và chìa cho Kêi xem tấm thẻ công vụ.

- Tôi là Giôn Philipx, nhân viên điều tra thuộc sở cảnh sát ả iu York, - gã nói. Đoạn, quay sang tên đồng hành, một gã da ngăm có cặp lông mày rậm rì đen như xi đánh giày, tiếp: - Còn đây là đồng sự của tôi, thanh tra Xiriani. Cô có phải là Kêi Adamx.

Kêi im lặng, gật đầu. Philipx nói tiếp:

- Cô cho phép chúng tôi được hầu chuyện cô vài phút chứ Về chuyện Mai con Còlleune ấy mà.

Cô đứng tránh ra cho họ vào. Đúng lúc ấy từ ngách hành lang vào văn phòng, ông bố lộ đầu ra:

Gì thế, con? ông hỏi.

Tóc bạc, to xương và quắc thước, ông không chỉ là mục sư dòng Baptist địa phương, mà còn có tiếng là học giả trong giới tu hành. Khi không dám nói chắc rằng cô hiểu bố - ông thường làm cô băn khoăn bối rối, nhưng cô biết

bồ yêu cô tuy coi cô không có gì đáng để ý Hai cha con không bao giờ thực sự gần gũi nhau, cô tin ông. Vì vậy cô trả lời không chút giấu diếm:

- Đây là mấy ông cảnh sát từ ả iu York đến ba ả. Họ muốn hỏi con về một anh bạn sinh viên.

Mister Adamx không có vẻ gì ngạc nhiên.

- Hay con đưa các ông đây lên văn phòng bố - ông hỏi

Thanh tra Philipx dè dặt nói:

- Có lẽ chúng tôi nói chuyện riêng với cô nhà thì tiện hơn thưa ông.

Mister Adamx nhã nhặn phản đối:

- Tôi nghĩ nên hỏi ý kiến con gái tôi đã. Con định thế nào, Kêi? Con nói chuyện với các ông đây một mình hay với bố, Hay với mẹ con?

Kêi lắc đầu:

Để mình con thì hơn.

Mister Adamx quay sang Philipx:

- Các ông cứ việc sử dụng văn phòng của tôi. ả hân tiện mời các ông lát nữa ở lại dùng cơm với gia đình, các ông vui lòng chứ

Hai gã cảm ơn và từ chối rồi theo Kêi lên văn phòng. Hai gã ngượng ngịu ngồi ghé hông trên chiếc ghế dài. Kêi ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế bành da rộng rãi của bố. Thanh tra Philipx mào đầu:

Miss Adamx, xin cô cho biết trong ba tuần vừa rồi cô có tình cờ gặp Mai con Côrleone hoặc có được tin gì về anh ta không

Câu hỏi lấp tức làm Kei chột dạ. Ba tuần trước đây cô đã tình cờ đọc trên các báo ở Bôxtơn những dòng tít lớn loan tin án mạng một đại úy cảnh sát ả iu Yock và một tay buôn lậu ma túy tên là Vigili Xôlôdô. Báo chí còn nói rằng đó là một trận lưu huyết trong cuộc chiến ngầm mà gia đình Côrleone có dính vào.

Kêi lắc đầu:

- Không, chúng tôi gặp nhau lần cuối khi anh ấy vào bệnh viện thăm bố. Có lẽ được cả tháng nay rồi.

Tay thanh tra thứ hai gay gắt chặn luôn:

Chuyện gặp gỡ này chúng tôi đã biết cặn kẽ. Chúng tôi muốn hỏi sau đó kia.

Cô có tin tức gì của anh ta không

- Không, - Kêi đáp.

Philipx nhẹ nhàng nói:

- ả ếu cô có cách nào tiếp xúc với anh ta được thì nên cho chúng tôi biết ngay. Chúng tôi rất cần trao đổi với Mai con Côrleone. Xin báo trước cho cô rõ, nếu tiếp tục giữ quan hệ với anh ta có thể cô sẽ bị rắc rối đấy. Bất kể một sự giúp đỡ nào cho anh ta đều có thể đưa cô vào tình thế khó khăn không lường nổi đâu.

Kêi ngồi ngay đơ:

- Tại sao tôi lại không được giúp anh ấy - cô hỏi.- chúng tôi sắp làm đám cưới, mà vợ chồng thì phải giúp nhau chứ?

Xiriani trả lời:

Tại vì nếu vậy cô sẽ là đồng lõa của một vụ phạm pháp. Bạn cô đang bị truy nã bởi lẽ hắn đã bắn chết một đại úy cảnh sát ở New York cùng với một thông tin viên mà ông ta hẹn gặp tối hôm đó. Chúng tôi đã nắm được những nguồn tin chính xác cho biết chính Mai con Corleone đã bắn họ.

Kêu phi một tiếng vừa ngơ vực vừa giễu cợt - và nhận thấy mình đã gây được ấn tượng với hai gã cảnh sát.

Cô nói:

- Các ông bảo sao cơ? Mai con đời nào lại làm chuyện ấy? Không! Trong nhà thì anh ấy một mình một phe, tự tách mình ra. Hôm chúng tôi về ăn cưới cô em gái, rõ ràng anh ấy bị người ta coi là người ngoài chẳng hơn gì tôi - thoát trông biết ngay. Ồ ừ quả thực bây giờ anh ấy đang trốn tránh thì chỉ để tránh tiếng khỏi bị bêu tên lên mặt báo mà thôi. Maik không phải là kẻ cướp. Tôi biết anh ấy hơn các ông, hơn tất cả mọi người. Thậm chí anh ấy còn lạnh quá nữa là khác, đừng hòng anh ấy chịu hạ mình làm một việc bỉ ổi như giết người, và tôi chưa nghe anh ấy nói dối bao giờ.

Philippe nhẹ nhàng hỏi:

Vậy cô biết anh ta đã lâu chưa?

- Hơn một năm, - Kêu đáp và ngơ ngác thấy hai gã đưa mắt nhìn nhau tùm tùm.

Chắc phải nói cô rõ vài điều mới được,- Philippe tiếp.- Tối hôm ấy anh ta vào bệnh viện thăm ông bố, lúc về, anh ta có lời qua tiếng lại với một đại úy cảnh sát đang

làm nhiệm vụ ở đây. Anh ta nhảy vào hành hung ông đại úy nên bị đánh trả. Bạn bè đưa anh ta về cư xá Corleone bên Long Beach, rồi ngay đêm hôm sau chính ông đại úy kia bị hạ sát, còn Maicon Corleone thì biến mất. Mất tăm! Chúng tôi có những nguồn tin, có các điệp viên, tất cả đều nói là Mai con Corleone. Song cái đó chưa phải là bằng chứng trước tòa. Ồ người bồi bàn chứng kiến vụ này không nhận ra Mai con trong ảnh, nhưng nếu gặp lại, chắc ông ta sẽ nhận được. Ồ người tài xế của Xô-lô-đô đã bị bắt giữ, nhưng cũng không chịu nói, chắc chắn anh ta sẽ nói nếu mà mắt thấy Mai con Corleone đã nằm trong tay chúng tôi. Bởi vậy, chúng tôi lần FBI đang cùng truy lùng anh ta. Ồ hưng hiện tại thì chưa tìm thấy, vì thế chúng tôi mới nghĩ rằng có thể cô sẽ cho chúng tôi một manh mối nào đó...

Kêu lạnh lùng ngắt lời:

- Tôi không tin.

Ồ ời vậy chứ người cô cứ gai cả lên- vị tất người ta bịa được một chi tiết như cái quai hàm bị đánh vỡ.

ả hưng Maik không giết người chỉ vì người ta đánh võ hàm mình, cái đó đã hẳn.

- Vậy nếu Mai con bạn tin đến, liệu cô có cho chúng tôi biết không - Philipx hỏi.

kei: lắc đầu. xirianl đáp luôn:

Chúng tôi còn lạ gì cô với hẳn ăn ở với nhau. Chúng tôi đã nắm được số đăng kí trong các khách sạn, cả nhân chứng cũng có. Bố mẹ cô sẽ nghĩ sao nếu chúng tôi nhờ mồm để lọt tin đó cho báo chí Danh giá là thế, được trọng vọng là thế, ai ngờ con gái lại lẳng nhăng với một thằng cướp! Vậy thì hoặc cô nói hết ra bây giờ, hoặc tôi sẽ gọi bố cô đến nói toạc móng heo cho ông ấy biết.

Kêi lạ lẫm nhìn gã, sau đó lẳng lặng đứng lên bước ra cửa. Bố cô đang ngâm tẩu đứng bên cửa sổ phòng khách. CÔ gọi:

- Ba vào đây một lát, đi ba.

Mister Adamx ngược lên cười và bước đến. Vào phòng, ông choàng tay ôm ngang lưng con gái và đến trước mặt hai gã thám tử.

Có chuyện gì thế, các ông - . ông hỏi.

Cả hai im thin thít. Kêi khinh khỉnh bảo Xiriani:

- Quan lớn cứ nói toạc móng heo ra đi.

xirianl đỏ mặt tía tai:

- Mister Adamx, tôi sắp nói đây là muốn tốt cho con gái ông thôi. CÔ nhà có quan hệ với một tên tội phạm, chúng tôi có thể quả quyết rằng hẳn vừa bắn chết một sĩ quan cảnh sát. Tôi báo trước nếu cô nhà không giúp đỡ chúng tôi thì có thể sẽ gặp nhiều chuyện phiền toái.

ả hưng hình như cô nhà chưa thấy hết chuyện đó nghiêm trọng đến mức nào.

Có lẽ với ông thì cô ấy sẽ chịu nghe hơn chẳng

- Chuyện đó không thể có được, - mister Adamx nói từ tốn.

Xirianl vênh mặt lên:

- Con gái ông đã đi lại với Mai con Côrleône hơn một năm trời, - gã nói, - hai người đã nhiều lần ngủ đêm với nhau trong các khách sạn và đăng kí trong các sổ sách

ở đó như hai vợ chồng. Hiện đã có lệnh truy nã Mai con Côrleône- hẳn phải ra trình diện và khai báo về vụ ám sát một sĩ quan công lực. Con gái ông từ chối không chịu thông báo cho chúng tôi những tin tức có thể giúp ích chúng tôi. Sự thể là như vậy. ông cho là không thể tin được, nhưng tôi đã có đầy đủ các bằng chứng đây.

- áy chết, tôi đâu dám nghi ngờ ông, thưa ông, - mister Adamx nói hòa nhã. -

Tôi không tin là không tin chuyện khác-không tin rằng con gái tôi sẽ gặp nhiều chuyện phiền phức cơ. ả ếu ý ông muốn nói rằng - nét mặt ông toát lên vẻ bán khoản học giả,- hình như người ta gọi là "mèo mả gà đồng đây nhi -

nếu thế thì không kể .

Kêi trở mắt ra nhìn bố. Dĩ nhiên, đây là ông nói đùa theo lối thâm thúy cổ lỗ, nhưng nhẽ nào ông lại có thể dừng dung như thế trước điều vừa được nghe hay sao?

Mister Adamx nói tiếp, giọng dứt khoát:

- Tuy nhiên xin các ông cứ yên tâm - nếu anh chàng các ông đang tìm có lỗi mặt ra thì tôi sẽ lập tức báo ngay cho nhà chức trách. Cả con gái tôi cũng vậy. Còn bây

giờ xin vô phép các ông, cơm nước nãy giờ nguội mất rồi...

ông nhả nhận xua các thám tử ra đường rất lịch sự - nhưng kiên quyết - đóng cửa lại. Xong xuôi ông cầm tay Kêi dắt xuống bếp.

- Đi ăn thôi con, mẹ đợi lâu rồi đấy, - ông bảo.

Trên đường xuống bếp nước mắt Kêi cứ trào ra chắc vì căng thẳng thần kinh, phần vì cảm động trước tình thương yêu bất chấp hay dở của bố. Bà mẹ làm như

không thấy gì - có lẽ ông bố đã kịp cho bà biết ai đến nhà rồi. Khi ngồi vào bàn, mẹ cô lặng thinh lấy thức ăn cho cô rồi cũng ngồi xuống. Ông bố cúi đầu đọc kinh.

Bà mục sư Adamx người thấp béo, bao giờ cũng quần áo chỉnh tề, tóc chải búi gọn gàng. Chưa lần nào Kei thấy mẹ nhếch nhác. Cũng như chồng, ít khi bà gần gũi con gái, đối xử với cô theo kiểu kính nhi viễn chi. Lần này cũng thế.

- Kêi, - bà bảo, - đừng khổ tâm quá, mẹ xin. Mẹ nghĩ rằng chẳng qua chuyện bé người ta xé ra to đấy thôi.

Dù có thể nào thằng bé cũng là sinh viên Dartmouth cơ mà, đâu có chuyện nó lại dính dấp vào những trò bần thiêu ấy mà lo.

Kêi ngạc nhiên ngược lên:

- Làm sao mẹ biết Mai con học Dartmouth?

Mistress Adamx ung dung nói:

- Các cô các cậu bây giờ cái gì cũng thích úp úp mở mở, thực ra có che mắt được ai đâu. Ba mẹ biết ngay từ , đầu cơ nhưng nếu con chưa nói mà ba mẹ lại khơi ra cố

nhiên cũng không hay.

Vâng, nhưng do đâu .mẹ biết chứ

Kêi ngại không dám nhìn thẳng vào mắt bố sau khi ông đã biết chuyện hai đứa ngủ với nhau. Chính vì vậy mà không trông thấy nụ cười của ông, mà chỉ nghe ông nói:

- Cứ bóc thư xem thì khắc biết ngay chứ gì.

Kêi sững sờ, ức đến nghẹn thở. Bây giờ cô đã dám nhìn thẳng vào mắt ông bố rồi. Hành động của ông còn đáng hổ thẹn hơn cả lỗi lầm của cô nữa. Suốt

đời cô không dám tin rằng ông lại làm một việc như vậy.

Ba không đùa chứ- CÔ thẳng thốt hỏi. - Ba mà cũng làm thế à

Mister Adamx cười hiền hậu:

- Ba đã cân nhắc xem trong hai tội, tội nào lớn hơn: bóc thư con hay bùng mắt không biết gì trong khi đưa con gái duy nhất có thể mắc nạn. Lựa chọn cũng chẳng

khó, mà quyết định này xuất phát bởi lòng thương con.

Mistress Adamx đang nhai dớ miếng gà luộc cũng đế vào:

Với lại con gái con lúá lớn ngần này mà còn đại quá cơ Ba mẹ thấy cần thiết phải biết rõ về con, còn con thì cứ im như thóc ấy.

May mà Mai con không quen viết những lời ướm át trong thư, Kêi nghĩ. Và cũng may là những thư cô viết không lọt vào tay ông bà.

- Con không kể vì sợ biết anh ấy con cái nhà ai thì ba mẹ chết ngất mất.

- Thì ba mẹ đã ngất thật chứ phải không đâu, - mister Adamx vui vẻ nói. - à mà con có nghe tin gì về Mai con không

- Không. Con không tin là anh ấy có tội.

CÔ nhận thấy bố mẹ đưa mắt cho nhau Mister Adamx nhẹ nhàng nói:

- Không có tội mà trốn tránh thì biết giải thích thế nào bây giờ? .

Thoạt tiên Kêi chưa hiểu ra ngay. Đến lúc hiểu ra, cô đứng phắt dậy và chạy vụt lên phòng.

Ba hôm sau, Kêi Adamx xuống taxi ở lối vào tòa biệt thự trong dải rừng của nhà Côrleone bên Long Bích. CÔ đã gọi điện báo trước để có người ra đón.

Tôm Haghen

đón cô ngoài cửa làm cô ỉu xiu. ông tướng này sẽ chẳng cho cô biết gì đâu.

Vào đến phòng khách, y mời cô uống nước. Kêi thấy nhiều người chạy đi chạy lại trong nhà nhưng không thấy Xônni. CÔ hỏi thẳng Tôm Haghen:

- Anh có biết Maik đang ở đâu không Có cách nào liên lạc với anh ấy được không?

Haghen nói như cháo chảy, chẳng vấp vấp tí nào:

- Chúng tôi chỉ biết nó bình an, mạnh khỏe, nhưng nó đang ở đâu lúc này thì chịu. Vừa nghe tin ông đại úy nọ tử nạn, nó sợ người ta sẽ đổ tội cho mình nên phải lánh vào một nơi kín đáo. ả ó bảo khoảng hai tháng nữa nó sẽ nhắn tin.

Rõ ràng y bịa chuyện, lại còn úp mở để cô thấy là bịa. Thôi thế cũng là quí.

- ả hưng có thật ông đại úy kia đánh anh ấy vỡ hàm không thế - Kêi hỏi.

- Tôi e rằng có đấy, - Tôm đáp. - ả hưng tính Maik không hay thù vật nên tôi tin rằng chuyện đó không dính dáng gì đến vụ án mạng cả.

Kêi mở ví đầm rút ra một phong thư.

- Anh làm ơn gửi giúp lúc nào anh ấy có tin về cô nói.- Được chứ

Haghen lắc đầu quây quây:

- Tôi mà nhận rồi nhờ ra tòa cô khai ra, người ta sẽ kết luận tôi biết chỗ nó ẩn náu thì hết cãi. Sao cô không chờ cho ít lâu, đi đâu mà vội? Thế nào nay mai Maik cũng có tin về .

Kêi uống nốt cốc nước và đứng dậy. Haghen tiến cô ra phòng ngoài, nhưng y vừa mở cửa thì một người đàn bà thấp đậm, mặc toàn đồ đen bước vào. Kêi nhận ra bà ngay - đó là mẹ Mai con. CÔ chìa tay cho bà:

- Chào bác Côrleône, bác có khỏe không ạ?

Cặp mắt đen nhỏ lướt nhanh khắp người cô. Bộ mặt ngăm ngăm, nhăn nheo, thô tháp chột bùng lên một nụ cười, nụ cười ái ngại và chân thành không ngờ.

- A, cô bạn thằng Mai con đây, - bà Côrleône nói giọng Italia đặc sệt, Kêi nghe chữ được chữ mất. - Chúng nó đã cho cháu ăn cái gì chưa thế

Kêi lắc đầu, ra ý là không muốn ăn, nhưng bà không hiểu, sùng sộ mắng

Tôm Haghen một chập bằng tiếng Italia :

- Cái thằng tệ quá, bạn của em đến nhà mà một tách cà phê cũng không có - Bà hăm hực kết luận và nắm tay Kêi lôi vào bếp. Tay bà ấm áp và mạnh mẽ không ngờ so với lứa tuổi.

- Uống tí cà phê, cháu, - bà bảo; - ăn một chút gì đi, tí nữa chúng nó đưa về. Con gái mà đi tàu đi xe khổ lắm.

Bà bắt cô ngồi rồi cởi áo bành tô và mũ ném lên ghế, đoạn bắt tay vào nấu nướng. Chưa đầy hai phút trên bàn đã la liệt nào bánh mì, nào pho mát, salami, trên bếp ấm cà phê reo ầm cúng.

Kêi rụt rè nói:

- Cháu đến hỏi thăm anh Maik, cháu chẳng biết tin tức gì của anh ấy cả. Mister Haghen bảo rằng không ai biết anh ấy ở đâu nên đành phải chờ anh ấy nhắn tin về vậy

Haghen vội vàng chặn trước:

- Bác, hiện tại chỉ có thể nói cho cô ấy biết thế thôi.

Bà Côrleône nheo nheo mắt khinh bỉ nhìn y:

- Mà định dạy cả tao hay sao đấy? ông nhà tao còn chưa dám dạy tao nữa là, lạy Chúa tha thứ cho ông ấy, bà vội làm dấu thánh.

Sức khỏe bác trai thế nào rồi ạ? - Kêi hỏi.

- Đỡ rồi. Rồi khỏi ngay đấy mà. Đạo này có tuổi ông ấy đâm ra lẫn thẩn mới thế chứ. - Bà gõ ngón tay xương xẩu lều đàu tỏ vẻ nhạo báng, sau đó rót cà phê ra, ép

Kêi phải ăn chút bánh mì với pho mát.

Sau tuần cà phê, bà Côrleône cầm tay Kêi áp nó trong bàn tay nâu rám của mình. Bà nói bình thản:

- Mai con sẽ chẳng gửi thư hay nhắn tin cho cháu nữa đâu. ả ó phải ở ẩn hai

năm. Hay ba năm. Hay lâu nữa - lâu lắm. Cháu về nhà với bố mẹ cháu đi, chọn anh nào

kha khá, phải duyên phải số thì lấy luôn cho xong.

Kêi rút trong ví ra bức thư, nói:

- Bác gửi giúp cháu cái này cho anh ấy có được không ạ?

Bà già cầm thư và vỗ má Kêi:

Được rồi, cháu để đây bác.

Haghen vừa áp úng lên tiết liền bị bà lớn tiếng mắng át đi. Sau đó bà đưa Kêi ra tận cửa. Ra đến cửa, bà ghé hôn cô một cái thật nhanh vào má và bảo: Quên thằng Maik đi, con. Ồ ó không vừa đôi phải lứa với con nữa đâu mà chờ.

Một chiếc xe tải đậu sẵn trước nhà, có hai đàn gã ông ngồi chờ bên trong.

Họ đưa Kêi về ở York, đến tận khách sạn, suốt dọc đường không nói một tiếng. Kêi cũng im lặng. Cô đang cố quen dần với ý nghĩ rằng người cô yêu là một tên giết người lạnh lùng, gian hiểm. Và cô biết được điều đó từ một nguồn đáng tin cậy, và chính xác là bà mẹ của anh ta.

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách
Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền
Chương 16

carlo Ritdi hận đời lắm. Rể nhà Côrleone hẳn hoi mà lại bị tổng vào cái xó rách nhất trong cái khu rách nhất của Manhattan làm thằng bao thầu đánh cá vét đĩa - thế thôi. Hắn đã nhắm nhe một tòa biệt thự bên Long Bịch, bọn ăn nhờ ở đậu trong đó muốn đuổi là ông Trùm đuổi được ngay . Hắn chắc mẩm mọi việc sẽ đúng như vậy, hắn sẽ được coi là người nhà, được ăn ghe một chân trong nhóm cầm đầu chứ. Thế mà ông Trùm lại đối đãi hắn chẳng ra gì. Cũng đòi là Trùm lớn! - Carlo bữu môi khinh bỉ. Đồ chề nhai đồng nát chứ là cái đếch gì, để bọn nhãi ranh xin tiết nằm thẳng cẳng ngoài đường như một thằng bụi đời hạng bét. Giá mà lão chết mẹ đi cho rảnh nợ. Hắn với Xônni là chỗ bạn bè, thằng kia lên cầm đầu thế nào hắn chả được ăn xái. Carlo nhìn vợ đang rót cà phê. Tôm thế Mới lấy chồng chưa được nửa năm mà trông đã như con lợn xề, lại còn vác bầu nữa mới bỏ mẹ người ta chứ! Cái con chọi con miền Đông này cứ phải giã cho hết chất quê mùa đi mới xong.

Hắn thò tay nắn cặp mông phì lộn của conì CÔ ta tưởng bỏ nhả răng cười thì hắn đá cho một câu: "Mông quá mông lợn" . Hắn khoái chí thấy mặt cô vợ dài ra bực

tức mắt rom róm. MàY có là con gái rượu của lão Trùm lớn thì vẫn cứ là vợ tao, tao muốn làm gì cũng được.

Hắn cảm thấy mình có giá trị hơn vì có thể hành hạ con gái của chính ông Trùm Côrleone.

Carlo đã cho cô nàng biết tay nhau ngay đêm tân hôn. Côuni nhất định không chịu nộp túi tiền mừng; cái tiết hắn cho một trận thâm tính mặt mày, cướp phăng cái túi đem đi xả lảng hết, không thềm nói một lời. Mười lăm ngàn đô nường hết vào cá ngựa và bao gái- kể cũng hơi quá đáng.

Biết cô vợ đang lén ngấm thân thể cường tráng của mình đằng sau cho nên lúc thò tay sang lấy cái đĩa ở đầu bàn, Carlo ngằm lên gân cho bắp thịt ở vai, ở lưng nổi cuộn cuộn. Đàn ông ăn như hùm như hổ kiêu hãnh thì cái con nhà quê này hẳn phải say bằng chết. Mớ tóc sáng cắt ngắn, lông tay, lông chân rậm rì, ngực nở bụng thon - búa bổ thế này đũa nào chả chết. Có đâu như bọn italia ở đây, toàn những mỡ là mỡ. Trong bọn hắn quen, đã thằng nào bằng hắn đâu. Cứ tay bo thì bọn Clemenxa, lôccô Lampône, Pôli Cattô hẳn cho ra bã hết: ờ mà thằng Pôli bị đũa nào chơi thế nhỉ ?...

Riêng có Xôni thì hắn ngán. Thằng kia tuy to con, nhưng chơi tay bo thì Carlo cũng khinh. ả hưng nghe danh sát thủ của XÔnni, hắn thấy lạnh gáy.

ả ghe nó giết người như ngóe mà lúc nào cũng thấy cười hề hề. ả ó mà thay ông già Trùm thì hay quá.

Carlo ngán ngẫm nháp cà phê. ở cái xó này cái gì hấn cũng ghét. Hấn không quen cảnh chật chội - bên ả êvađa nhà cửa xây ra xây. Lại còn cái nạn phải dậy sớm, lách thếch chạy xe từ đầu này sang đầu kia thành phố đến chỗ làm phải trước mười hai giờ cho kịp giấc đặt cá trưa. Hôm nay chủ nhật, đúng hôm làm ăn, hơn nữa đang mùa dã cầu, giải bóng rổ cũng sắp đến chung kết, sân quần ngựa đã bắt đầu cho đua chiều... ả ghe lục xúc san lung, hấn quay lại. Cônni xúng xính diện cái kiểu mà hấn trông ghê không chịu được, nhưng các mẹ gà mái Italia ở ả iu Iork lại sướng. Váy lụa hoa thất lung con cón, tay bông, vòng khuyên cái nào cái nấy vừa to vừa thô... Trông già đi cả hai chục tuổi là ít.

- Đâu đây hấn hỏi.

CÔ vợ đáp lạnh tanh:

- Về Long Bích thăm ông già. Cụ còn chưa dậy được, nên phải trông.

Carlo hớn hở:

Thế là Xônni vẫn đang cầm chòm hả?

Cônni nhìn hấn nhâng nhâng:

- Chòm gì?

Hấn gầm lên:

- A, con này, mày ăn nói với bố mày thế hả? ông lại đá phọt con ra bây giờ! Thấy Cônni hoảng quá lùi lại, hấn càng điên. Hấn nhảy chồm dậy giáng cho vợ một tát làm má cô ta đỏ bầm lên. Carlo thành thạo giọt liên tiếp ba tát, môi trên Cônni toạc máu, sưng vù. Thấy thế, hấn tỉnh lại ngay. Đánh thế nào thì đánh, miễn đừng để vết mới là được.

Côni chui tọt ngay vào buồng ngủ, đóng sập cửa lại hấn nghe thấy chìa khóa xoay trong ổ. Carlo cười hô hô khinh thường và ngồi lại uống nốt cà phê.

Hút thuốc chán vẫn chẳng thấy Cônni trở ra. Hấn bèn đập cửa:

- Mở ra tao lấy quần áo đây.

Côuni không chịu, phải dọa phá cửa cô ta mới chịu mở. CÔ ta quay lưng giấu mặt đi, xiêm áo diện đã cởi bỏ lúc nào. ả ghĩa là không đi nữa. Kể cô ta đi đi thì hơn, ít ra còn nắm được ít tin tức về nội bộ cánh Côrleône.

Mới có thể mà đã làm mình làm mẩy không đi đấy hả? _

- ừ đi nữa!

Giọng nói vằng vẳng đầy nước mắt. Carlo bèn ngồi xuống giường. Quay mặt vợ ra xem. Mặt mũi sưng sía thế kia thì còn đi đâu được. Mới sơ sơ mấy cái tát không

ngờ lại nặng tay thế.

- Không đi thì thôi. Hôm nay tao về muộn đấy nhé.

Hấn ra đường, dưới cần gạt nước kính xe đã thấy một giấy phạt đỗ xe trái

phép. Giấy xanh - lại mất mẹ nó 15 đô. Hấn nhét tấm giấy phạt vào hộp táp lô, trong đó đã có nguyên một xấp. Lúc này hấn đã phấn chấn lên rồi. Bao giờ cũng vậy, cứ được giã cái con nặc nô đồng đánh kia một trận là hấn lại thấy hào khí bùng bùng.

Ả ỏi hấn bị bọn Còrleone chà đạp thấy cũng vui vui.

Hôm cho cô vợ ăn đòn lần đầu hấn tháp thỏm mãi. Cônni liền te tái chạy ngay về Long Bích mách bố mẹ, có bao nhiêu vết bầm đem phô ra hết. Ả gồi đợi nó về

thực tình Carlo rét hết cả ngày. Ả hưng lúc cô ta về nom lại lành hấn mới lạ - rõ ra một cô vợ Italia ngoan ngoãn, đảm đang. Suốt hai tuần liền, hấn cố tỏ ra là một người chồng mẫu mực; rốt cuộc, tưởng hấn đã chữa thói vũ phu, Cônni mới thực thà kể hết mọi chuyện.

Thấy con về, ông bà Trùm không những không thương mà con lạnh nhạt, thậm chí còn mắng cho nữa.

Thực ra bà mẹ cũng ít nhiều xót con, bảo ông bố nói chuyện với Carlo Ritdi cho ra nhẽ. ông bố chối phắt:

- ả ó là con mình thật, - ông bảo, - nhưng xuất giá phải tòng phu, tôi không tham gia vào được. Đến ngay vua nước Italia cũng không dám xen vào chuyện riêng của vợ chồng người ta nữa là. Mày về đi, cô mà ăn ở cho trọn đạo để nó khỏi đánh cho.

Cônni nói lấy:

Ả hưng có bao giờ bố đánh mẹ đâu nào?

Cônni là con gái rượu của ông nên nhiều khi cũng hỗn. ông Trùm đáp:

- Ở hay, mẹ mày có làm gì mà bố đánh

Bà mẹ gục gặc đầu, cười.

Côuni kể chuyện chồng giặt tiền mừng đám cưới đem tiêu hết mà chẳng nói với vợ một tiếng nào. ông bố chỉ nhún vai: .

- vợ tao mà quá quắt như mày, tao cũng làm thế.

Thế là Cônni đành phải về, iu xiu như bánh đa nhúng nước, nhưng trong bụng vẫn bần khoăn. Bố xưa nay rất chiều con gái, không hiểu làm sao hôm nay lại lạnh nhạt thế.

Sự thực ông Trùm đâu có gỗ đá như Cônni tưởng. ông cho người dò hỏi và biết rằng tiền mừng đám cưới - gần mười lăm ngàn đô la - Carlo nướng hết cho gái ở các hộp đêm. ông gài người vào ổ bao đánh cá của Ritdi và thằng này làm gì Tôm Ha ghen được báo biết hết.

Ả hưng biết thì biết vậy, ông Trùm không thể can thiệp gì được. Một thằng chồng mà cứ ngay ngáy sợ họ hàng nhà vợ thì còn làm ăn gì? Làm sao nó thực hiện được bốn phần làm chồng. Gì chứ cái này thì chịu, thành ra ông Trùm cũng không thể bênh con. Ả ghĩ vậy nên khi được biết Cônni có bầu ông Trùm càng tin là mình làm đúng, dù con bé mấy lần mò về khóc lóc với

mẹ làm bà cũng sốt ruột phải nói lại với ông. ả ó còn dọa li dị nữa chứ.

Xưa nay Côuni chưa hề bị bố mắng lần nào, nhưng vừa nghe con gái mở mồm nói chuyện li dị là ông nổi cơn sấm sét:

- Đồ vô phúc? Mày li dị để con mày đẻ ra không cha hả? Mày không nghe người ta bảo con không cha như nhà không nóc đấy à?

Biết thế, Carlo Ritdi được thể lần tới. ả ện con gái cưng của chính ông Trùm mới oách, mới hùng chứ?

ả hưng hấn chẳng đại gì làm người hùng nếu biết rằng xônni Côrleône nghe chuyện con em bị đánh đã lồng lộn nổi khùng đòi "bắn chết cha thằng chó chết nhờ ông Trùm cấm ngặt nên mới cứu được mạng hấn. Lệnh của ông Trùm đến cả Xônni cũng khiếp. Vì thế Xônni mới phải tránh mặt Carlo Ritdi - hấn sợ không kìm được mình.

Đâm ra Carlo càng vững bụng là không ai làm gì được hấn trong buổi sáng chủ nhật này. Hấn phóng xe theo phố Chín sáu sang It Xaid. Hấn đâu có biết rằng xe của ông anh vợ Xônni Côrleône cũng đang từ phía khác phóng đến nhà hấn.

Thực ra Xônni không nghĩ nhúng mũi vào chuyện nhà Carlo làm gì. Suốt đêm ấy Xônni rời khỏi hang ổ trong cư xá gia đình đến thăm Lui Manchini trong phố.

Bây giờ hấn trở về với bốn thằng vệ sĩ đi kèm: hai thằng đi trước, hai thằng đi sau. Đêm hôm qua cũng vậy, hai phòng đều bị bốn thằng này chia nhau trấn giữ đề Xônni

yên trí hú hí với người tình ở phòng giữa. Đang đi Xônni chợt nghĩ tiện đường ghé qua đón em gái về Long Bích với mình luôn. Carlo chắc đang khua khoảng trong văn phòng bên Ixt Xaid, có cái xe cho vợ, thằng keo bần ấy tiếc tiền không mua. Vậy thì Xônni đưa con em về luôn thể

Carlo mới đi khỏi thì xe Xônni cũng vừa vặn đến nơi. Để hai thằng đàn em lên trước, chờ xe sau tới và hai thằng khác nhảy ra canh chừng xong xuôi Xônni mới xuống, mắt trước mắt sau vào nhà. Tuy không có gì nguy hiểm lắm, nhưng hấn vẫn phải đề phòng. Kinh nghiệm thời chinh chiến đã dạy hấn chớ có coi thường bất cứ chuyện gì.

Chẳng hạn thang máy là Xônni không bao giờ dùng đó là cái bẫy, mất mạng như chơi. Phóng hai bậc một, hấn chạy một hơi tám tầng gác và dừng lại trước căn hộ của Côni. Hấn gõ cửa. Lúc này hấn đã tận mắt thấy thằng Carlo đi rồi, nghĩa là con bé ở nhà một mình.

Chẳng thấy ai thưa. Hấn lại gõ nữa và nghe giọng Cônni, sợ sệt yếu ớt: "Ai đây "

Giọng nói thảng thốt khiến Xônni lấy làm lạ. Con em hấn từ bé đã là đứa gan góc, liều lĩnh chẳng kém ai trong nhà. Có chuyện gì với nó rồi? Hấn đáp:

- Anh đây, Cônni.

Chốt cửa kêu lạch cạch, cánh cửa mở tung và Cônni vừa khóc vừa nhảy đến ôm chầm lấy cổ anh. Hấn sừng sốt đến nổi đứng ngây như phỗng mất một lúc. Sau đó

hấn đẩy em gái ra, trông thấy bộ mặt sừng húp, hấn liền hiểu ngay mọi chuyện.

Xônni vùng ra đuổi theo thằng em rề vừa đi khỏi.

Mặt hấn méo vẹo đi vì điên giận. Thấy anh nổi khùng, Cônni cuống quýt ôm cứng lấy nhất định không buông, cố hết sức kéo anh vào nhà. Bây giờ thì cô ta khóc vì sợ - tính nết ông anh cả Cônni còn lạ gì, xưa nay có bao giờ cô ta dám than thở nổi bị chồng đánh với Xônni đâu Cônni ép anh ngồi xuống ghế rồi vội phân trần:

Tại em hết thôi, anh ạ. Tại em làm quá nên Carlo lỡ tay thế thôi, không có chuyện gì ghê gớm đâu.

Mặt Xônni hơi dịu lại:

- Chắc sáng nay em định về thăm bố hả? - Hấn bảo.

- Anh đoán thế nên mới ghé qua đây đón.

Cônni tủi thân, khóc thút thít:

- Thôi mặt mũi thế này em chẳng đi đâu.

Thế thì để anh gọi bác sĩ vậy. - Hấn xuống bếp gọi điện. - Thôi nín đi. Bụng dạ thế này phải cẩn thận mới được Em còn mấy tháng nữa"

- Hai tháng, - Cônni đáp. - Xônni, em van anh, anh đừng làm gì đấy nhé. Em van anh đây.

Xônni cười cụt lủn. Mặt hấn toát lên vẻ tàn nhẫn

- Đừng lo, - hấn đáp. - Anh không để con em để ra mồ côi đâu. - Đoạn hấn hôn nhẹ lên bên má không bị sừng của em gái rồi ra ngoài.

Trước hiệu bánh kẹo trên đường Một trăm mười hai bên Ixt Xai, nơi đặt trụ sở ở đánh cá thể than của Carlo Ritdi, xe hơi đỗ thành hai dãy dài. Trên vỉa hè trước lối vào các ông bố đang chơi đuổi bắt với bọn trẻ con họ dắt theo đi chơi phở để giết thời giờ trong khi họ nghĩ xem nên đặt tiền cho đội nào.

Trông thấy Cario Ritdi, các ông bố vội vàng mua kem dúi vội cho lũ trẻ để chúng khỏi quấy rồi giở báo ra nghiên cứu tên tuổi các cầu thủ đã cầu, cố đoán xem ai sẽ giúp họ thắng cuộc.

Carlo vào gian phòng lớn phía sau quầy hàng. Hai "thầy kí của hấn - gã Xai Regx còm nhom nhưng gân guốc và một tay to con như đồ vật biệt hiệu ông bầu đã sắp những cuốn sổ giấy kẻ ngang dày cộp ngồi chờ ghi đặt tiền. Một tấm bảng đen to tướng treo trên giá, tên mười sáu đội viết bằng phấn trắng, chia làm hai cột để dễ thấy hôm nay đội nào đấu với đội nào, sau cùng một cột nữa để ghi tỉ lệ tiền đặt cho các đội. Carlo gọi điện thoại về tổng hành dinh để lấy tin. giờ chốt rồi ghi tỉ lệ hơn thua dự kiến lên bảng cho dân đánh cá biết đường mà đặt. Tuy không ngẩng lên nhưng cả hai "thầy kí" không bỏ

sốt một cử chỉ nào của ông chủ. Đây là công tác ngầm nhưng rất quan trọng: ông chủ Carlo hờ hênh một tí là consiglieri Ha ghen lập tức có báo cáo ngay. Một lần ông chủ ghi nhầm - chẳng biết vô tình hay cố ý - để đến nỗi một ngày chủ nhật mất đứt sáu ngàn đô. Chả thế mà don Côrleone mới đánh giá thấp

chàng phò mã. Mà đúng thế thật, có bao giờ một ổ bao đề hay bao đánh cá vét đĩa lại được quan tâm đến thế đâu. Có gì muốn bằm lên trên chỉ ít còn phải qua năm cửa ải. ả hung ổ đánh cá đường Một trăm mười hai thì đích thân consiglieri trực tiếp giám sát, vì đây là chỗ thử tài chàng rể của ông Trùm.

ông chủ viết bằng xong là dân chơi lục tục kéo vào bàn tán om sòm, đổi chiều các bài bình luận trên báo để đánh cá. Kể trước người sau xếp hàng trước bàn giấy của hai thầy kí. Mỗi tờ biên xong thầy kí xé ra lập cuống, một nửa đưa khách, một nửa gói số tiền nộp cho ông chủ. Được xấp nào Carlo cầm lên gác gọi về tổng hành dinh để vào sổ xấp ấy. Tiền thì hẩn nhét vào cái két khoét ngầm trong tường. Mảnh giấy biên sổ bị đốt tức thì và dội nước phi tang.

Độ thứ nhất chơi lúc hai giờ chiều. Đến khoảng một rưỡi khách đã vãn, nên Carlo và Xali Regx ra ngoài hiên ngồi hóng gió. Lũ trẻ vụt bóng dưới lòng đường. Một chiếc xe tuần cảnh chạy qua, cả hai đều làm ngơ. Ổ này có ô dù chắc chắn ngay trong sổ cảnh sát, cỡ cớm quèn ở đây làm cóc gì được. Muốn vậy ráp phải chờ lệnh trên, chờ được lệnh thì bà con đã ung dung rút từ đời tám hoánh nào rồi.

ông bầu từ trong tiệm bánh kẹo cũng mò ra tán gẫu.

Hết bóng bánh lại chuyện đàn bà. Carlo hứng lên khoe:

- Hôm nay tao lại phải sửa mặt con vợ một trận cho nó biết phép nhà.

"ông bầu" nói thông:

Tưởng bà nhà sắp nằm ổ rồi mà?

- SƠ sơ mấy tát thôi, - Carlo nói, - chết thế đêch nào được - Hẩn ngừng lại một lát. - ả ó cứ định đề đầu cưới cổ tao mới hẩn chứ - đừng hòng, chơi với bồ mày không

xong đâu, con ơi!

Dân chơi hiểu sự vãn lảng cháng bên tiệm bánh kẹo nói chuyện đông dài, bình phẩm các danh thủ đã cầu, có người lần la ra ngồi sau lưng Carlo và các thầy kí Bọn nhóc đang vụt bóng dưới lòng đường bỗng nháo nhác dạt ra. Một chiếc xe phóng hết ga đến tiệm bánh kẹo, phanh kết lại, rồi chưa kịp dừng hẳn, cửa trước đã bật tung, một gã đàn ông từ bên trong vọt ra như chớp, khiến ai nấy cứ há hốc mồm. Đó là Xônni Côrleone.

Bộ mặt bứ bự với những đường nét nặng nề đã thỏa, cặp môi cong tí tưng núc thịt của hẩn hàm hàm méo xệch. Trong chớp mắt, hẩn đã nhảy lên bậc

thêm và túm ngực áo Carlo. Hắn giật mạnh định lôi thằng kia ra hè phố, nhưng Carlo đã gồng tay ôm chặt thành lan can sắt ngoài hiên, đeo dính vào đó. Hắn cong lưng tòm cổ giấu đầu dưới hai cánh tay. Cái áo bị Xônni giật một phát rách toạc.

Cảnh tượng tiếp theo nhìn mà sợ. Xônni thụi thẳng em rẻ như bỏ củi, luôn mồm chửi rửa, giọng lạc đi vì điên cuồng. Sức vóc bỏ mòng thật nhưng Carlo không dám chống đỡ, không dám kêu la một tiếng. ông bầu và Xali Regx ngồi im không cựa cựa. Hai thằng nghĩ phen này ắt hẳn Carlo chết với ông anh vợ, dây vào làm gì cho mang vạ. Bọn trẻ đang chơi ngoài phố xúm lại định chửi kẻ đến phá đám cuộc chơi của chúng, bây giờ chỉ đứng nín thở mà nhìn. Bọn nhóc này cũng toàn những đứa đầu bò đầu bấu hay gây gỗ, song trông thấy con thú dữ Xônni, cả bọn không đứa nào dám hò hét.

Chiếc xe đi sau bấy giờ mới đến, thả xuống hai thằng cận vệ. Trông thấy màn dượt võ, hai thằng không dám can. Chúng đứng thế thủ sẵn sàng cứu đàn anh nếu có

đứa nào dũng mớ nhảy vào bên Carlo.

Cảnh tượng thật hãi hùng, nhất là vì đứa bị đòn hèn hạ quá, một mực ôm đầu chịu trận. ả hung cũng may cho Carlo, hắn mà chống cự chắc là mất mạng rồi. Hắn ngoặc cứng vào hàng lan can sắt, không để Xônni lôi đi, và tuy sức hắn chơi nghiêng ngửa với Xônni được nhưng hắn vẫn can rằng chịu đòn. ả hững cú đấm giáng như gió xuống đầu, xuống cổ, xuống vai hắn, nhưng hắn cố lì cho tới khi rốt cuộc Xônni cũng chán tay. Hắn thở như kéo bể, quắc mắt nhìn Carlo, quát:

- Mày mà động đến con em tao lần nữa là tao giết, biết chưa, thằng chó? ả ghe thế mới thấy hết lo. ả ếu Xônni định giết thì hắn đã chẳng dọa. Hắn dọa là vì tức tối, vì không thể giết thằng em rẻ được. Carlo vẫn chúi mũi xuống đất, tay vẫn ôm chặt hàng lan can sắt cho mãi đến khi Xônni nổ máy phóng vọt đi. Hắn nghe tiếng "ông bầu" an ủi, giọng khác lạ như bố nói với con:

- Thôi, Carlo, vào nhà đi. Đứng phơi mặt ra đây làm gì

Mãi lúc ấy Carlo mới thôi không cầm mặt xuống bậc thềm đá, thẳng lưng buông tay khỏi hàng lan can sắt.

Hắn đứng lên, trông thấy bọn trẻ nhón nhó nhìn mình, đau đớn vì vừa chứng kiến cảnh người bắt nạt người.

Carlo Ritdi thấy váng vất, vì cơn hoảng loạn thú vật là chính, bởi lẽ tuy ăn một trận đòn thật, nhưng hắn còn khá lành lặn. Hắn để mặc ông bầu diu mình vào phòng sau, chườm nước đá lên bộ mặt tuy không máu me nát bét, nhưng cũng nổi u nổi cục tím bầm.. Con sợ đã qua và bây giờ nhớ đến nổi nhục vừa rồi, hắn thấy quặn cả ruột, nôn thốc nôn tháo ra. "ông bầu" giữ đầu hắn trên bôn như giữ thằng say, diu hắn lên nằm ở phòng trên. Hắn không

còn hồn vía lảo để ý xem chừng Xali Regx linh đi đằng nào mất rồi. Số là Xali Regx phải chạy bộ qua đại lộ Ba để gọi điện báo cáo tình hình cho Róc cô Lampône. Rôccô bình thản nhận tin và chuyển tiếp qua điện thoại cho caporegime Pit Clemenxa. Clemenxa quát nặng lên bình luận: "A - a, cái thằng điên Xônni ba bị trời đánh này nhưng trước hết ngón tay lão đã nhanh nhẩu ấn công tắc cho nên câu rửa đó không đến tai Rôccô Lampône. Clemenxa liền gọi sang Long Bích cho Tôm Haghen, Tôm suy nghĩ một giây rồi nói:

- Chú đưa gấp vài xe ra đây để phòng trường hợp có gì bất trắc, nhờ Xônni bị kẹt vì tắc đường hay tai nạn gì đó. Hể nó điên lên là chẳng còn biết trời đất gì đâu, mà mấy người anh em bên kia có lẽ đã biết chuyện nó lảng tránh trong phố rồi cũng nên. Cần tắc vô áy này mà...

Clemenxa ngần ngừ:

Lúc tao đưa được mấy đứa lên đường, Xônni đã về cha nó rồi. Tao mà không kịp thì bọn Tattaglia còn xơi.

- Vâng, chắc thế, - Haghen nhần nại đáp. - ả hưng sợ có chuyện gì không lường trước được mà Xônni bị ách lại. Chú cứ làm đi.

Vừa lảm bảm chửi thề, Clemenxa vừa quay điện gọi Rôccô Lampône và sai gã đem mấy xe chở bọn đàn em ra trấn con đường sang Long Bích. Địch thân lão cũng đánh chiếc Cadillac quý hóa đem theo ba tên trong toán tuần tiểu đang gác nhà lão phóng sang ả iu York theo lối cầu qua Atlantic Bích. Gần như cùng một lúc với Xai, một thằng vật vờ trong đám đông xúm xít cạnh hiệu bánh kẹo - một dân chơi hạng xoàng nhưng lại là tên chỉ điểm có cỡ ăn tiền của cánh Tattaglia - cũng gọi điện cho tên nhần mối để thông báo tin tức về đại bản doanh của chủ hãn. Tuy vậy cánh Tattaglia còn chưa kịp đổi mới cho phù hợp với yêu cầu thời chiến nên tin tức của hãn phải chậm chạp chuyển qua nhiều cấp đệm rồi mới đến được tay caporegime và tay này báo về cho đầu lĩnh của mình.

Đến lúc đó thì Xônni Côrleône đã bình yên về đến cư xá bên Long Bích để sẵn sàng ra trình diện trước cặp mắt đáng sợ của phụ huynh đang tức tối rồi.

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách
Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền
Chương 17

cuộc chiến năm 1947 giữa cánh Còrleone với ả gũ Đại Gia liên minh làm cả hai bên tổn thất không ít. Tình thế phức tạp thêm vì các bên tham chiến còn phải chống đỡ sức ép gia tăng của cảnh sát để trả lời cho cái chết của đại úy Mác Clôxki. Xưa nay mấy khi đám cảnh sát thừa hành lại dám phớt lờ áp lực từ phía các vị tai to mặt lớn đầy quyền thế che chở cho tệ nạn mặc sức hoành hành dưới chiêu bài kinh doanh trong các sòng bạc và hắc điểm đủ kiểu, nhưng lần này thì các vị cũng bất lực, hết như các tướng tá tổng hành dinh bó tay trước đám quân binh khởi loạn phá phách mà các sĩ quan trực tiếp cầm quân lại cùng a dua bất tuân thượng lệnh nốt.

So với các địch thủ, tuy cánh Còrleone ít thiệt hại hơn nhiều bởi sức đột phá đó. Khoản béo bở nhất trong nguồn thu nhập của gia đình này là các trò đen đỏ, vì vậy nó bị thua thiệt đau nhất do các cuộc truy quét số đề. Bọn chủ đề, huyện đề bị vô cùng tang vật, sau khi ném thủ vãi dùi cui là bị tổng vào nhà đá ngay.

Vài nhà băng bí mật hoặc sòng bạc bị lộ tẩy; những cuộc vây ráp khiến các chủ sòng, chủ "nhà băng điều đứng." Chủ nhà băng phần lớn là các tay tổ bèn chạy lên kêu với các caporegimes, các caporegimes đưa ra hội đồng gia đình, nhưng cũng chẳng giải quyết được gì.

Ả hũ ở Harlem, khu vực làm ăn ngon lành nhất, đành phải thay bằng bọn da đen sỏ tại, đám này hoạt động liều mạng và riêng lẻ, thành thử cảnh sát khó lòng có thể xúc hết được.

Sau vụ đại úy Mác Clôxki bị giết, các báo thỉnh thoảng lại đăng những bài gắn liền tên tuổi hấn với Xôlôđô. Có những bằng chứng cho thấy trước khi chết ít lâu Mác Clôxki không biết đã nhận của ai những món tiền mặt rất lớn. ả hũng tin này bắt nguồn từ Haghen và nhờ y xoay xở mới lên được mặt báo. Sở cảnh sát im re, không chối cũng không nhận, nhưng các tin tức đó đã gây được hiệu quả. Thông qua các điệp báo viên - các thầy cảnh sát ăn lương của ông Trùm Còrleone - cảnh sát đã có được những chứng cứ vạch mặt Mác Clôxki là một tên dê tiện. Giá hấn ăn tiền hay nhận những món hối lộ vật vãnh thì đã đi một nhẽ - với một nhân viên công lực thì cái đó chẳng có gì ghê gớm. ả hũng hấn ăn quá bản ăn tiền để làm ngơ cho bọn giết người, bọn buôn bán ma túy. Theo quan niệm đạo đức của cảnh sát thì điều đó không thể tha thứ được.

Ha ghen biết các thầy cảnh sát vốn có niềm tin ngây thơ đến tức cười đối với

pháp luật và trật tự, một niềm tin mãnh liệt hơn nhiều so với niềm tin của bọn dân mà họ phục vụ. Bởi lẽ pháp luật và trật tự là cái giềng thân để các thầy uống từng gầu quyền lực, thỏa mãn các thầy giống hệt như quyền lực cá nhân thỏa mãn hầu hết mọi người. Mặt khác, trong lòng các thầy thường xuyên âm ỉ một sự bất mãn đối với những người mà họ phải phục vụ. Với các thầy thằng dân vừa là người được che chở, vừa là đối tượng. Là người được che chở, nó rất vô ơn, thô tục, hay bẻ hành bẻ tội. là đối tượng nó lại khỏe quanh co và nguy hiểm, đầy những mưu mô xảo quyệt Chỉ cần một thằng dân rơi vào tay những người bảo vệ pháp luật là chính cái đám người mà cảnh sát đang bảo vệ ấy liền rùng rùng chuyển động để tìm mọi cách xóa bỏ hết những cố gắng của các thầy. Các ông tai to mặt lớn vội vàng mang quà cáp dứt lốt. Bọn côn đồ ác ôn mất hết tính người thì được ông quan tòa non gan phóng tay cho án treo. Thống đốc bang và cả tổng thống cũng vung tay ân xá nếu như các thầy cãi cãi hết hơi vẫn chưa chạy tội được cho hung phạm. Dần dần rồi các thầy cũng phải khôn ra. Tại sao các thầy không làm bég món tiền bọn côn đồ chi ra để tránh búa rìu công lí ? Ai chứ các thầy thì cần tiền hơn cả? Con cái các thầy

cũng phải vào đại học, kém cạnh gì bố con đứa nào? Bà xã nhà thầy cũng phải được rảo các cửa hàng sang trọng chứ. Bản thân các thầy mùa đông cũng phải xuống Flôrida phơi nắng một tí chứ. ả ời gì thì nói, các thầy phải liệu tính mạng đâu có phải đùa?

ả hưng dù sao cũng có một giới hạn mà các thầy không dám vượt qua. Ừ thì các thầy ăn tiền của bọn bao đê đánh cá và nhắm mắt cho chúng làm ăn. Các thầy dứt túi ít tiền của mấy tay đồ xe không đúng chỗ hay phóng nhanh vượt ẩu. Các thầy đồng ý làm ngơ với giá cả phải chăng để mặc cho các em hành nghề bán thịt sống qua điện thoại, mặc cho các em gái vui tính giải sầu cho khách khứa trong các động tội lỗi. ả hưng căn bệnh ấy đã có từ đời nào đời nào, chúng gắn liền với bản chất của loài người. ả hưng các thầy không có cái lệ ngậm tiền mà dung túng cho ăn cướp vũ trang, cho buôn bán ma túy, hiếp dâm, giết người và các tội ác khác Theo quan niệm của các thầy thì làm thế là phá hoại chính những nền tảng tạo ra uy quyền của các thầy và vì lẽ đó mà không thể chấp nhận được.

Dưới con mắt các thầy thì giết một đại úy cảnh sát là ngang với tội giết vua. ả hưng được biết rằng Mác Clôxki bị hạ cùng với một tên buôn lậu ma túy khét tiếng, mà người ta ngờ hấn có dính líu và một vụ mưu sát - đến lúc ấy thì máu trả thù bắt đầu nguội dần trong giới cảnh sát. Hơn nữa, nói gì thì nói cũng phải sống cái đã - còn phải trang trải nợ nần, còn phải có tiền cho chiếc xe mua trả góp, còn phải nuôi nấng bọn trẻ thành người... Thiếu dứt khoản phụ thu với tư cách là chân rết", các thầy phải xoay xở đến chóng mặt mới gọi là đủ vắt mũi dứt miệng. ả ào phạt vạ dân buôn thúng bán bưng để lấy

tiền quả sáng, nào nã chút tiền còm của mấy tay nông thích đồ xe không đúng chỗ - nhưng cũng đâu có được là bao? Bí quá lắm, thấy còn phải mót tiền ngay trong bót ở bọn bị tạm giam vì tình nghi tình dục đồng giới, có hành động lăng nhục hay cưỡng dâm. Rốt cuộc đám quan chức cảnh sát to đầu đành xử nhũn. Họ cho phép các cánh làm ăn trở lại, nhưng với điều kiện phải chi nặng hơn. Dân mỗi lái lại lên danh sách "chân rết theo các khu vực, ghi tỉ mỉ tên các vị đại diện chính quyền địa phương và số lương các vị được lĩnh hàng tháng. Tình hình ít nhiều đã trở lại bình thường.

ý đồ lấy các thám tử tư canh gác Ông Trùm Côrleône trong bệnh viện vào những lúc căng thẳng là của Ha ghen. Sau đó dĩ nhiên phải đưa bọn lính gác dữ dằn hơn nhiều của Texxiô đến thay. ả hưng Xônni vẫn chưa yên tâm.

Vào giữa tháng hai, khi đã có thể di chuyển ông Trùm mà không có gì đáng ngại lắm, lập tức ông được xe cứu thương đưa về bản doanh Long Bích. Tòa biệt thự đã được chuẩn bị để đón ông - buồng ngủ biến thành buồng bệnh trang bị các dụng cụ y tế tối tân để đề phòng

những trường hợp đột xuất. Các y tá được tuyển lựa kĩ càng thay phiên túc trực bên giường bệnh suốt ngày đêm, bác sĩ Kenođi được trả một khoản tiền thật hậu để

chuyển đến ở luôn trong cái viện điều dưỡng tại gia ấy với cương vị là bác sĩ thường trực, ít ra là trong thời gian các y tá chưa thể tự cáng đáng việc trông nom ông Trùm.

Cái cư xá trong vành đai rừng biến thành pháo đài. người trong các biệt thự quanh đây được don Côrleône đài thọ tiền về quê hương bản quán nghỉ ngơi. ả hà họ thì dành cho các tay súng của Xôni và Clemenxa ở.

Phrêđô Côrleône được gửi sang Las Vegas tĩnh dưỡng cho lại hồn, đồng thời thăm dò luôn khả năng làm ăn của tổ hợp khách sạn và sòng bạc mới cất ở đó. Las Vegas thuộc vương quốc miền Tây, hiện đang đứng trung lập và ông Trùm của vương quốc đó nhận bảo đảm an toàn cho Phrêđô trên lãnh thổ của mình. ả ăm gia đình ả iu York chẳng đại theo đuổi Phrêđô ở Las Vegas làm gì chỉ tổ mua thù chuốc oán. ả gay cả ở ả iu York bọn này cũng đã có khối việc phải lo rồi.

Bác sĩ Kenođi cấm nói chuyện làm ăn trước mặt người bệnh. Tuy vậy tất cả đều bỏ ngoài tai lệnh cấm của ông ta. ả gay hôm đầu tiên về nhà, ông Trùm đã cho họp hội đồng quân sự và tối đó Xôni, Tôm Haghen, Pit Clemenxa và Texxiô tụ tập đông đủ trong phòng ông.

Vì còn yếu mệt nên don Côrleône chưa nói được nhiều, nhưng ông muốn nghe tường tận mọi chuyện và lúc cần thì dùng đến quyền phủ quyết. ả ghe tin Phrêđô được gửi đi Las Vegas làm quen với công việc sòng bạc, ông gật đầu hài lòng. Tin bọn đàn em tính sổ với Brunô Tattaglia khiến ông thở dài lắc đầu tỏ ý chê trách.

ả hưng buồn nhất là tin Mai con bán Xôlôđô và đại úy Mác Clôxki nên phải sang Xinxili ẩn trốn. ả ghe đến đó, ông Trùm xua tay đuổi tất cả sang căn phòng trong góc đầy sách luật mà hợp.

Xôni Côrleône ngồi duỗi dài trong chiếc ghế bành rộng sau bàn viết.

- Tốt nhất hãy để ông già nghỉ ngơi vài tuần cho đến lúc nào bác sĩ cho phép cụ làm việc đã, - hẳn ngừng một lát. - Phải đưa mọi việc vào qui củ trước khi cụ bình phục. Bọn cớm bật đèn xanh rồi, ta cũng phải mở máy thôi. Thứ nhất là lấy lại món số đề ở Harlem. Máy thằng đen lộng quá, đã đến lúc phải biết lễ phép rồi. Bọn này hề bị bắt vớ là chạy làng, đi thì đi cadillac mà tiền thì đánh bài chây hoặc chỉ trả một nửa số người ta ăn. Tôi không muốn chủ nhà băng lên mặt trưởng giả, quần nọ áo kia lên xe xuống ngựa. Tôi không muốn chúng ăn bớt của người trúng số và cái bọn cò con đánh lẻ phải đẹp ngay chứ không chúng làm xấu mặt mình. Tôm, việc này phải bắt tay làm luôn mới được. Anh em cho các chiến hữu biết là đường đã thông, mọi cái rồi sẽ đâu vào đấy thôi

Haghen đáp:

Bọn ở Harlem nhiều đũa cũng lì lăm. Bây giờ bọn nó đã ăn quen mồm rồi, đời nào chịu xuống làm thằng huyện đề hay biên đề vớ vẩn?

Xôuni nhún vai:

- Thằng nào anh cứ đưa tên cho Clemenxa là xong. Dạy bảo chúng là việc của Clemenxa cơ mà.

Clemenxa gật:

- Để đấy tôi lo, chuyện vặt ấy mà.

ả hưng vẫn đề Texxiô đưa ra mới là đau đầu nhất:

mình bắt tay làm ăn lại là bọn ả gũ Đại Gia sẽ phá liễn. Chúng nó sẽ trấn các "chủ nhà băng của mình ở halem, các chủ bao thầu đánh cá ở Ixt Xai cho xem.

chưa biết chừng chúng nó còn chơi cả cánh thợ may của mình nữa đấy. Chơi bọn này tha hồ mà mệt:

ả hưng có khi bọn nó không dám chơi đâu, - Xônni nói. - Chúng phải hiểu rằng mình cũng biết ăn miếng trả miếng chứ. Tôi sẽ đem chuyện đàm phán hoà bình ra nhử, chịu đền bù ít nhiều cho mạng thằng Brunô may ra cũng ăn tiền.

ả ghe vậy, Haghen bèn phân tích:

Giả sử chúng không chịu đàm phán hoà bình thì sao? Mấy tháng nay cánh nào cũng thua thiệt nặng và cả bọn đổ hết lỗi cho mình. một phần cũng đúng. Tôi nghĩ mục đích của chúng rốt cuộc vẫn là buộc mình chịu làm ăn trong ngành ma túy, nhờ đến những chỗ quen biết của mình trong bộ máy chính quyền. ả ói cách khác là thực hiện kế hoạch của Xôlôđô mà không có Xôlôđô.

ả hưng trước hết bọn nó phải quần cho mình ra bã cái đã Sau đó thế nào mình cũng phải rằm rập nghe theo chúng trong vụ ma túy này.

Xônni gạt phắt đi:

- Ma túy là miễn. ông già bảo không là không, lúc nào cụ đôi ý hăng hay.

Haghen giảng giải:

Thế thì mình vấp về chiến thuật đấy. Tiền của mình là tiền hờ - đánh cá, số đề bị đánh là gay go ngay.

ả hà Tattaglia thì ăn theo bọn điểm, kể cả loại điểm đến tận nhà. Thêm vào đó nó kiểm soát các nghiệp đoàn phu khuân vác bến tàu. Mình phá chúng nó thế nào được? Các cánh khác cũng ăn tiền ít nhiều trong nghề sòng bạc, nhưng chủ yếu là ăn về bao thầu xây cất, cho vay lãi, đàn áp nghiệp đoàn, đấu thầu với ả hà nước. ả ghĩa là bọn chúng dùng sức, dùng răn đe mà tổng tiền là chính. Mà dĩ nhiên là không làm ngay giữa đường rồi. Hộp đêm của Tattaglia có tiếng quá, đục vào là rùm beng lên ngay. Còn về chuyện thần thế này nọ thì chừng nào ông Trùm còn nằm đó, mình cũng chẳng hơn gì bọn kia đâu. Cho nên vấn đề của mình cũng nan giải ra phết đấy.

- Chuyện này để tôi lo, - Xônni nói. - Phần anh cứ lo việc thương thuyết và làm những cái tôi vừa nói đi. mình cứ làm tới xem chúng nó phản ứng thế nào, lúc ấy sẽ

tính. Quân của Clemenxa và Texxiô đủ chơi rồi súng chọi súng, dù mình có một chọi năm cũng chơi hết. Cùng lắm thì mình rải ổ chứ quái gì.

Đẹp bọn cò con đánh lẻ, tức là bọn da đen ăn tranh kia, quả thật không khó. Chỉ cần ới cánh sát một tiếng là xong ngay. Bon cóm ra tay hăng lắm, - chả là đẹp bọn da đen mà. Đạo này bọn này còn bị kì thị nặng đến nỗi vác tiền đi lo đều gạt phắt không thèm nói giá. Vả lại về chuyện Harlem thì chẳng ai thấy vướng mắc cả

- mọi việc sẽ thu xếp nhanh thôi, chắc chắn là thế.

ả ăm cánh đối địch ra đòn từ hướng ít ngờ đến nhất. một lãnh tụ có tiếng của nghiệp đoàn thợ may làm việc cho nhà Côrleône bị hạ sát. Sau đó đến bọn ăn lãi phần trăm ở bến tàu phải bán xới, đám bao đánh cá thể thao nhà Côrleône cũng bị cắt đường lui tới mạn này. Các nghiệp đoàn bến tàu phản thùng chạy sang phe ả gũ Đại Gia. Khắp thành phố bọn bao đề đánh cá của Côrleône bị bắt ép đổi chủ. Một "chủ nhà băng lớn nhất, chiến hữu và đồng minh của gia đình Côrleône chết thảm ở Harlem. Không còn cách nào khác, Xônni ra lệnh cho các caporegime rải ổ gấp.

Hai căn nhà trong phố được lập làm căn cứ, đệm năm, tủ lạnh đựng thực phẩm, súng ống đạn dược được khuân đến. Mỗi caporegime nắm một căn cứ. Bọn cận vệ được phái đi hộ tống các chủ sòng đánh cá. ả hưng đám "chủ nhà băng ở Harlem chạy sang phe địch vẫn chưa hồi tội được. Tiền bạc hao hụt tợn, nguồn thu vào chẳng đáng là bao. Ròng rã như vậy suốt mấy tháng

trời, và thêm một số điều khác đã trở nên rõ ràng. Trước hết cánh Côrleône đã không biết lượng sức.

Điều đó đã xảy ra bởi một loạt nguyên nhân. Trong khi ông Trùm chưa bình phục và chưa thể nắm lấy dây cương thì thế lực chính trị của gia đình suy sút nghiêm trọng. ả goài ra, luôn mười năm an nhàn đã ảnh hưởng có hại đến bản lĩnh của cả hai caporegimes. Clemenxa vẫn là tay súng vô địch, một đốc binh cừ khôi nhưng kém máu xông xáo thời trẻ, cầm quân mà thiếu cái đó thì vút? Texxiô càng có tuổi càng đuối, không còn sắt đá tro tro như xưa nữa. Tôm Ha ghen giỏi giang có thừa nhưng không hợp với vai trò consiglieri thời chiến. Chỗ yếu căn bản là y không phải dân Xixili.

Vừa chuyển sang tình trạng chiến tranh là những chỗ yếu đó bộc lộ liền, song Xônni thừa hiểu rằng hắn không làm gì được. Hắn không phải ông Trùm, mà chỉ có ông Trùm mới đủ quyền thay thế các caporegimes và consiglieri. Chưa kể nguyên chuyện thay ngựa giữa dòng chỉ càng làm tình hình xấu thêm, đẩy người ta đến chỗ tạo phản. Thoạt đầu Xônni định cầm cự đợi ông Trùm bình phục đứng ra chủ trì, nhưng việc bọn "chủ nhà băng trở cờ và bọn chủ thầu đánh cá bị khủng bố đã khiến địa vị của cánh trở nên bấp bênh. Và thế là hắn quyết định trả đũa.

ả hưng đã đánh là phải đánh trúng tim địch thủ. Mà đúng hơn là phải đánh đập đầu, cùng một lúc diệt hết bọn chớp bu của cả năm nhà. Chuẩn bị cho chiến dịch đại qui mô đã nghiền ngẫm kỹ, Xôni cho bám thật chắc từng đũa bằng một mạng lưới tinh vi. ác nỗi chưa đầy một tuần cả đám đầu sỏ đối phương lần lượt lặn hết, chẳng biết đâu mà tìm.

Cuộc chiến giữa ả gũ Đại Gia và đế quốc Côrleône rơi vào ngõ cụt.

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền Chương 18

Cửa hàng xe đòn của Amerigô Bônaxêra ở đường Manbori, cách nhà lão có vài khối nhà, nên lão có lệ về ăn chiều. Tối đến lão lại trở ra góp mặt với thân bằng quyến thuộc của người quá cố cho đúng lễ.

Chọn nghề chôn người làm kế sinh nhai, Bônaxêra chúa ghét những quân ưa đặt điều nhạo báng cái nghề đòi hỏi nhiều tiểu tiết tưởng chừng không quan trọng này. Dĩ nhiên bà con láng giềng quen biết chẳng bao giờ dám lếu láo thế. Ắ ghê nào chả là nghề, cứ đồ mồ hôi là đáng kính rồi.

Ắ hà lão bày biện trang nghiêm đúng điệu, nào tượng Đức Mẹ, nào bàn thờ Chúa, chỗ nào cũng nhấp nháy đèn màu. Trong lúc bà vợ dọn cơm, lão ngồi nhâm nhi uytxki, hút thuốc. Bà vợ bụng xúp nóng lên, hai vợ chồng húp sị sụp. Trơ trọi có hai vợ chồng già, đứa con gái phải gửi tạm lên Bôxtơn ở với bà di, hi vọng nó sớm quên đi những kỉ niệm hãi hùng do hai thằng súc sinh gây nên đạo nọ. Đang ăn, bà vợ hỏi:

- Tối nay ông ra có cửa hàng không?

Lão gật. Bà vợ coi trọng nghề nghiệp của chồng thật, nhưng hiểu thì bà không hiểu. Giống như nhiều người, bà tưởng rằng người ta trả tiền để lão tô vẽ làm sao cho

người nằm trong quan vẫn tươi tỉnh như khi còn sống.

Việc đó quả thật lão chẳng kém ai. Ắ hưng sự hiện diện của chính lão bên quan tài mới cần thiết và quan trọng hơn nhiều. Đón tiếp bà con họ hàng và bạn bè thân thiết đêm cuối cùng bên linh cữu, tang gia cần có lão bên cạnh. Con người của Bônaxêra quả rất hợp với sự chết chóc. Bộ mặt trang nghiêm buồn buồn là cả một khúc bi ca, còn cái giọng trầm lắng đều đều thì đúng là giọng đám ma không lẫn đi đâu được. Lão biết cách dẹp bớt nỗi bi thương thái quá hay đe nẹt lũ trẻ con quấy phá làm mất trang nghiêm. Tuy không xen vào công việc của tang chủ, nhưng lúc cần là lão có mặt ngay. Vì Vậy đã một lần nhờ là người ta không bao giờ quên, cũng như Bônaxêra không bao giờ quên chia xẻ với "thân chủ đêm cuối cùng trên dương thế.

Bônaxêra coi trọng đêm vĩnh biệt lắm. Cơm nước xong xuôi lão phải chợp mắt một tí cho tỉnh táo, sau đó tắm rửa, cạo râu, rắc thật kĩ bột hoạt thạch lên mái tóc đen

như cánh quạ còn dày dặn của mình và không quên súc miệng nước thuốc cho thơm tho. Để tỏ lòng tôn trọng sứ mệnh của mình, lão thay đồ mới, mặc một chiếc sơ mi

trắng bong, chân đi tất đen, khoác lên mình bộ vét đen là thẳng nếp, đôi giày đen, cavát cũng đen nốt. Tuy vậy, tất cả những cái đó không gây ra cảm giác nặng nề, trái lại nó toát lên một niềm an ủi Chưa hết, lão còn nhuộm cả tóc (đối với một đấng mày râu người Italia như thế là tối kị)- nhưng không phải lão làm đom đóm gì đâu.

Chẳng qua lão cho rằng một mái tóc muối tiêu là quá đồng bóng đối với một người làm nghề của lão.

ăn nốt đĩa xúp, bà vợ đem lên cho lão một miếng bít tết nhỏ máy gấp rau sống trộn dầu liu vàng ươm. Lão không thích ăn quá no. Sau bữa cơm, lão ngồi nhăm nháp cà phê và hút một điếu Camel. Vừa nhấp từng ngụm, lão vừa nghĩ đến đứa con gái tội nghiệp của mình.

Con bé sẽ chẳng bao giờ còn được như trước nữa. ả gười ta đã trả lại nhan sắc cho nó nhưng ánh mắt của con thú bị thương kia nhìn vào mà xót cả ruột. Vợ chồng lão đưa nó đi Bôxtơn ít lâu, thời gian sẽ chữa lành vết thương cho nó. Ai chứ lão thì lão biết: đau đớn, khiếp sợ - cái gì rồi cũng qua, chỉ có chết mới hết mà thôi. ả ghê chôn người đã làm cho lão thành kẻ lạc quan.

Đang uống cà phê thì điện thoại trong phòng khách bỗng đổ chuông. Có lão ở nhà không bao giờ bà vợ ra nghe, vì thế lão đứng dậy, uống nốt ngụm cuối cùng và dụi tắt điếu thuốc. vừa bước ra phòng khách lão vừa đưa tay tháo cavát và sửa soạn cởi áo để đi nằm. Lão nhắc máy, lấy giọng niềm nở, ôn tồn:

- Tôi nghe đây.

Giọng nói đầu dây bên kia nghe khàn khàn, gắt gắt:

Tôm Ha ghen đây. Don Côrleône bảo tôi gọi điện cho ông.

Bônaxêra thấy ứ cả cổ, vị cà phê bỗng trở nên lờm lợm. Đã hơn một năm kể từ ngày vì nóng trả thù cho con mà lão phải chịu ơn ông Trùm Côrleône - món nợ canh cánh bên lòng nghe chừng đã nhạt. Đạo nào thấy bộ mặt máu me của hai thằng khốn nạn trên báo quả thực lão đã dám làm tất cả để trả ơn ông Trùm. ả hưng thời gian đã xóa mờ lòng biết ơn - còn nhanh hơn làm phôi pha nhan sắc nữa. Bônaxêra thấy ớn lạnh, như thể tai họa vừa ập xuống đầu lão vậy. Lão lúng búng không ra hơi: .

Vâng, hiểu rồi. Tôi nghe đây.

Cái hơi lạnh giá trong giollg Haghen làm lão tê tái.

ông consigliori không phải gốc Italia thật, nhưng xưa nay bao giờ cũng lịch sự, bây giờ lại có vẻ cục cằn, nhăm nhẩn:

- ông còn nợ ông Trùm một việc đạo nợ. Cụ tin rằng ông sẽ vui lòng giúp lại cụ. Một giờ nữa hoặc muộn hơn một tí, cụ sẽ đến hăng của ông và sẽ đích thân nhờ ông

ông chờ cụ ở đấy, nhưng chỉ riêng ông thôi. ông cứ cho mọi người về hết đi.

ả ều có gì không vừa ý ông, xin cứ cho biết ngay, tôi sẽ nhắc lại ông Trùm để cụ nhờ người khác.

Amêrigô Bônaxêra hốt nhiên phát hoảng, suýt nữa thì thét ầm lên:

ây chết, đời nào tôi lại dám từ nan Bô Già điều gì? Sao anh lại nghĩ thế nhỉ? Dù cụ cần gì, tôi cũng xin gắng sức. ờn cụ tôi nào dám quên. ả gay bây giờ tôi sẽ ra cửa hàng, ngay lập tức.

Giọng Haghen đã hơi ầm hơn một chút, nhưng nghe vẫn là lạ:

Cám ơn ông, - y nói. - ông Trùm bao giờ cũng tin ông. Thắc mắc là tôi thắc mắc đấy thôi. Xin ông cứ giúp cụ lần này, rồi ra có việc gì, xin ông cứ coi tôi như bạn.

ả ghe thế, Bônaxêra càng hoảng. Lão lấp bắp hỏi lại:

- Vậy ra ông Trùm sẽ đích thân đến?

Phải, - Haghen đáp.

Thế thì ông Trùm đã khỏe hẳn rồi! Lạy Chúa...

Vô tình câu này nghe như một câu hỏi.

Đầu giây bên kia lặng ngắt, sau đó có tiếng Haghen đáp rất nhỏ .

- Phải, - rồi kịch một cái, máy cúp.

Bônaxêra tháo mồ hôi hột. lão vào phòng ngủ thay áo súc miệng nhưng không cạo mặt và cũng không thay ca vát, vẫn để nguyên cái đeo ở cổ cả ngày. Sau đó lão

điện đến hãng xe đòn và dặn tay phụ tá thay mình túc trực bên linh cữu người chết ngoài gian ngoài với tang gia. Tay phụ tá hỏi vì sao, nhưng Bônaxêra gạt phắt đi

và nhắc lại yêu cầu của mình.

Bà vợ còn uống cà phê, thấy lão mặc quần áo, bà cứ ngó cả người. "Có chút việc ngoài cửa hàng , - lão nói.

Bà vợ thấy mặt lão đăm đăm nên không dám hỏi.

Bônaxêra ra khỏi nhà, cuộc bộ qua vài dãy phố đến cửa hàng của mình.

Cửa hàng mai táng Bônaxêra là nguyên cả tòa nhà đứng sừng sững giữa một khu đất rộng có hàng rào sắt trắng toát bao quanh. Từ cổng ngoài, có một lối đi nhỏ chỉ đủ rộng cho xe cứu thương và xe tang chạy vào "phòng làm việc".

Lão tự tay mở cổng, đi vòng ra phía sau. Bên ngoài lối nhỏ người nhà của thân chủ

CỔ sở này Bônaxêra mua lại của một đồng nghiệp đã giải nghệ cách đây mấy năm. ông chủ cũ không biết làm ăn, muốn lên đến tiền sảnh phải leo cả chục bậc thang người già yếu hay tàn tật đành chịu không leo được mà phải đi nhờ cái thang máy ở góc nhà dành để chuyên chở quan tài và người chết - quả là bất tiện. Về tay Bônaxêra là lão cho sửa ngay. Bây giờ tang chủ và những người đến viếng có lối lên thoải thoải chạy thẳng đến tiền sảnh, khỏi phải dùng đến thang máy.

Cửa hàng của Bôxaxêra chia hẳn thành hai khu riêng biệt ngăn cách bởi một lớp cửa nặng cách âm. Bên ngoài là đại sảnh và các ngăn nhỏ cho tang chủ làm lễ nhập quan theo nghi thức tôn giáo họ muốn. Phía sau là cơ sở vật chất của nhà đồn. ở đây có nhà xác, có văn phòng, phòng làm việc" để sửa sang xác chết, một gian kho chứa quan tài, một kho nhỏ luôn khóa trái, nơi lão để các thứ đồ nghề và các hóa chất cần thiết cho cái nghề rừng rợn của lão. Lão vào văn phòng, ngồi ở bàn đốt một điếu Camen - mặc dù ngày thường không bao giờ lão cho phép mình hút thuốc ở đó - và chờ cố nhân.

Lão ngồi chờ mà thấy lòng chán chường tuyệt vọng. bởi lẽ lão hiểu người ta sẽ nhờ vả gì mình. Sở trường, sở đoản gì của lão chung quy .. đều là chôn người cả.

Thế thì người ta nhờ gì lão ngoài việc chôn người? Từ đầu năm đến giờ nhà Côrleône đánh nhau với năm băng maphia ở iu York, ngày nào báo chí chả đưa tin. Hai bên

chết không biết cơ man nào là người. Chắc hôm nay cánh Côrleône vừa hạ được một con thịt quan trọng nên định thủ tiêu không để lại một chút vết tích - mà một ông chủ hãng xe đồn có môn bài đảng hoàng đem chôn người chết theo đúng nghi thức thì phải quá rồi? Hành động đó là thế nào làm gì lão chả biết. Lão sẽ bị coi là tông phạm giết người. ả ếu chuyện võ lữ thì ngồi tù là cái chắc - ngồi mục xương nữa là khác. Vợ con lão cũng xấu mặt lây, tên tuổi lão dòng họ Bôxaxêra đáng kính, sẽ nhor nhớp vì máu của những trò dâm chém hung đồ.

Chết đến nơi rồi, lão phải hút thêm điếu thuốc nữa. Bỗng lão thất kinh vì một ý nghĩ còn khủng khiếp hơn nhiều. Bọn mafia các cánh khác mà biết lão tiếp tay cho gia đình Côrleône thì tức là lão ra mặt đối địch với bọn kia. Cả năm nhà sẽ xúm vào diệt lão. Bôxaxêra nguyên rửa cái ngày lão đến lạy lục Bố Già nhờ báo thù giúp con gái. Lão nguyên rửa cái ngày vợ lão đánh bạn với bà vợ ông Trùm Côrleône. Quỷ tha ma bắt hết đi - cả con cái, cả nước Mĩ, cả cái nghề nghiệp hay ho đang phát này... ờ mà sao thế nhỉ? Chưa gì mà đã bi quan rồi? Biết đâu mọi việc sẽ trót lọt cả thì sao? Don Côrleône là lão cáo già, thế nào lão cũng đã có cách giữ kín việc này. Mới có thể mà đã điên đầu lên rồi, xoàng thật ả ới cho cùng, gì thì chưa biết chứ méch lòng ông trùm là chỉ có ăn giun ngay tắp lự.

Có tiếng bánh xe nghiêng trên sỏi. Quen rồi nên Bôxaxêra biết ngay xe đang qua lối đi hẹp và dừng lại ở sân sau. Lão đứng lên ra mở cửa. Clemenxa to béo phục phịch bước vào, theo sau là hai thằng lâu la mặt mày rõ ra cái nòi kẻ cướp. Chúng sục sạo khắp phòng, không thềm mở miệng nói một lời, xong xuôi chia nhau đứng hai góc để một mình Clemenxa bước ra ngoài.

Lát sau Bôxaxêra nghe thấy tiếng xe cứu thương nặng nề chạy vào. lại clemenxa xuất hiện trên khung cửa. Theo sau hẳn là hai thằng khiêng cáng.

Thôi chết thật rồi! Biết ngay mà! Trên cáng có một thân hình quần mền xám, phía trước thò ra hai bàn chân trần vàng bệch.

Clemenxa ra hiệu bọn khiêng cáng vào phòng để xác. Và lúc ấy từ trong bóng tối ở khoảng sân, một bóng người nữa bước vào gian phòng sáng đèn. Đó là don Côrleône.

Ẩm trị thương lâu nên ông gầy đi nhiều, nhưng đi đứng không hiểu sao có vẻ cứng nhắc quá. Mũ cầm tay để lộ cái đầu trần to tướng - dường như tóc ông có thừa đi Trông ông già hẳn so với đạo Bônaxêra gặp ông hôm đám cưới, hình như ông khô quắt đi. Tuy thế, vẫn oai vệ như thường.

Tay cầm mũ úp lên ngực, ông Trùm lên tiếng:

Thế nào, cố nhân? Chỗ bạn bê có nhờ nhau được không

Bônaxêra gật đầu.

ông Trùm đưa mắt nhìn vào phòng đặt xác, ra hiệu bảo lão theo mình. Chiến cáng đặt trên bàn. ông khẽ phẩy mũ cho mọi người ra hết. Lúc bấy giờ Bônaxêra mới hỏi lí nhí:

Xin cho biết tôi phải làm gì?

ông Trùm nhìn chằm chằm lên bàn:

- ả hờ bạn đem hết tài nghệ ra giúp tôi, - ông nói. - Tôi không dám để mẹ nó trông thấy nó như thế này.

ông bước đến và lật mép chăn ra. Dù đã cố bình tĩnh, dù đã có nhiều năm kinh nghiệm chôn người, Amerigô Bônaxêra vẫn bất giác rú lên kinh hoàng.

Trên cáng là

cái đầu lõ chỗ vết đạn của Xôni Côrleône. Mắt bên trái chỉ còn là một hốc máu. Sống mũi và gò má trái bầy nhầy những xương cùng thịt. Don

Côrleône đặt tay mình lên vai Bônaxêra và trong một phần giây, lão thấy vai lính bị đè trĩu xuống. ông Trùm thốt lên:

- Bạn thấy chúng làm thẳng con tôi ra thế đấy.

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách
Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền
Chương 19

Có thể nói xônni Côrleone tự chui đầu vào chỗ chết để tìm lối thoát ra khỏi ngõ cụt mà các bên đối địch đang sa lầy. Có thể nói chính hấn chằm ngòi cho cuộc chiến tranh hủy diệt vì bị thúc đẩy bởi những bản năng đen tối chất chứa trong con người điên rồ của hấn một khi đã không còn ai chế ngự nó nữa. Dù sao thì nửa đầu năm đó hấn đã lặn xả vào những cuộc đánh phá liên miên vô mục đích chỉ để triệt đám tốt đen đủ loại của đôi phương. Bọn ma cô trong biên chế chính thức của nhà Tataaglia ăn đạn ở Harlem, bọn đánh thuê ở mạn bên tàu chết chẳng toàn thây, các trùm nghiệp đoàn dính dáng tới ả gũ Đại Gia bị cảnh cáo phải đứng ngoài, rồi đến bọn chủ thầu đánh cá và cho vay lãi của Côrleone bị chặn mất lối ra bến tàu, Xônni liền phái Clemexa đến, đàn em của lão vào đánh giết loạn xạ.

ả hững cuộc trừng phạt ấy chẳng có ý nghĩa gì bởi lẽ không thể ảnh hưởng đến diễn biến của cuộc chiến được. Khoản đánh đám thì Xônni rất khá, thắng nhiều trận ồn ào. ả hưng lúc này lại cần đến cái khác - cần tài năng của một nhà chiến lược cỡ don Côrleone kia. Cuộc chiến giờ đây mang tính du kích, phá phách và vô hiệu quả, cả hai bên đều hao người tốn của mà rốt cuộc không đi đến đâu. Kết quả là gia đình Côrleone buộc phải đóng cửa những ổ đánh cá phát tài nhất, kể cả cái ổ mà chàng rể quý hóa của ông Trùm đang ngòi chơi xoi nước. ả hàn cư vi bất thiện, Carlô Ritdi càng được thể rượu chè bọm bãi rồi về nhà hành hạ vợ. Từ hôm bị Xônni tấn cho một trận nên thân, quả nhiên Carlô không đụng đến con vợ nữa thật. Không thêm. "Bố mày thêm vào ngủ với mày". Cônni nhiều lần can năn nhưng hấn vẫn mặc kệ. Hấn hả hê ra mặt: đi mà mách thằng anh mày đi. Tao đồ nó bắt được tao ngủ với mày đấy?"

Sau buổi sáng chủ nhật khủng khiếp kia tuy không nói ra nhưng Carlô vẫn có linh cảm rằng Xônni đang chờ dịp giết hấn. Với thằng kia, giết người chỉ là chuyện vặt, chẳng phải nghĩ ngợi, chẳng phải lấy tinh thần gì hết. ả hưng-Carlô thì khác - hấn không dám. Và hấn không nghĩ rằng vì thế mà hấn người hơn, có nhân tính hơn thằng anh vợ. ả gược lại, hấn lại thấy thua kém thằng kia, ghen tị với thằng kia.

Là consiglieri, Tôm Haghen không tán thành chiến thuật của Xônni, nhưng cũng không dám trình bày ý kiến của mình với ông Trùm chỉ đơn giản là vì ở một mức độ nào đó chiến thuật này cũng có kết quả. Cuộc chiến tranh triệt đường sống đã khiến ả gũ Đại Gia đình như vỡ vụn ít nhiều, các đòn phản

kích của chúng yếu dần rồi cuối cùng chấm dứt hẳn. Mới đầu Haghen không tin rằng đối phương muốn cầu hòa. ả hưng Xônni thì khoái chí tợn: "Già đòn non nhẽ, cứ quất mạnh vào bọn kia khắc phải đến lạy mình mà xin hàng!" Đánh đấm thì Xônni không ngán, nhưng chỉ có chị vợ là hấn ngán không chịu được. ả ghe đòn hấn tăng tịu với Luxi, chị ta nổi tam bành lên. Mồm chị ta leo leo là ghê tởm hấn, nhưng không có khoản kia thì không xong. Bây giờ bị về hưu non làm gì chị ta không nổi xung lên làm tình làm tội đức ông chồng?

Đã thế, Xônni còn mệt hết hơi vì đi đâu cũng phải đề phòng bị đối phương mưu sát. Chạy đi thăm em Luxi cũng phải dắt theo cả đàn cận vệ mới chán. ả hà nhân tình xưa nay vốn là chỗ dễ bị chơi nhất nên hấn phải hết sức cảnh giác. Buồng Luxi trong khách sạn bao giờ cũng có một đũa bí mật canh gác mà ngay cả cô nàng cũng chẳng hay biết gì. Các phòng hai bên bất cứ lúc nào cũng bị người của Xônni chiếm để trấn hai đầu.

Trong khi đó thì ông Trùm dần dần bình phục, sắp trở lại nắm quyền. Xônni tin chắc lúc ấy lợi thế sẽ nghiêng hẳn về phe Côrleône. Từ giờ đến đó, hấn sẽ cố giữ vững trận địa, bỏ hấn chắc sẽ nể, và vì chức Trùm không phải cha truyền con nối nên cái đó sẽ tạo thêm cơ sở cho tham vọng đứng đầu đế quốc Côrleône của hấn.

còn đối phương thì lúc đó đang âm thầm vạch kế hoạch, chúng đã nghiên cứu kỹ tình hình chiến sự và đi đến kết luận rằng cách duy nhất để thoát khỏi thảm họa là phải khử bằng được Xônni Côrleône. Đối phương bấy giờ đã nắm vững tình thế và hiểu rằng sẽ dễ điều đình hơn với ông Trùm nổi tiếng khôn ngoan và biết rõ thiệt hơn. Bọn kia ngán Xônni bao nhiêu thì càng căm hấn bấy nhiêu - sự khát máu của hấn quả là man rợ. Điều đó cho thấy hấn không có đầu óc làm ăn. Có điên mới quay lại thời buổi loạn lạc đầy thấp thỏm ngày xưa...

Một tối nọ điện thoại đổ chuông ở nhà Cônni Côrleône, một giọng con gái ỏn ẻn hỏi thăm Carlô, nhưng không chịu xưng tên.

Ai nói đấy - Cônni hỏi.

Bên kia cười hi hí:

- à người quen thôi. Định gọi là dặn ông tướng hôm nay đừng đến mà hỏ.

Bọn này định phớ ra ngoại thành chơi mà.

A, đồ con đĩ ? Đồ mặt dày? - Cônni quát inh lên.

Bên kia cúp máy, im rề.

Từ trưa đến giờ Carlô đi trường đua, mãi khuya mới về cau cau có có vì mới thua cháy túi, chân nam đá chân xiêu, dạo này đi đâu hấn cũng kè kè theo chai uýt-xki.

Hấn vừa bước chân qua cửa là Cônni liền nhảy xổ ra xĩa xối. Carlô bơ thuẩn như không có gì, bỏ vào phòng tắm. Lúc ra, hấn cứ tồng ngồng trước mặt

Cônni mà lau

người, sửa sang chải chuốt như định đi đâu.

Cônni chống nạnh, lồn lộn ngoạc mồm ra mắng té tát.

Mày không việc gì mà ngấm nghĩa đâu, - nó nói. - Con bỏ mày nó gọi điện đến bảo rằng hôm nay nó khó ở Đồ chó dái, mày dám cho bọn điếm số điện nhà bà đây đồ mặt mo! Bà thì bà thiến bég mảy đi, đồ đều, đồ chó... - Cônni lao vào xô đẩy, cầu xé chồng.

Carlô gạt vợ ra, chống chế:

Chỉ nói vớ vẩn, ai quen đâu mà điện với chả đóm! Chắc đùa nào nó trêu đấy thôi.

Cái giọng gượng gạo của Carlô làm Cônni càng tin rằng chồng có hện hò thật, nên càng xông vào cào cào.

Carlô vẫn chỉ đưa cánh tay gân guốc gạt ra, có vẻ không dám đụng mạnh vì sợ vợ đang mang bầu. Cônni thấy thế càng được thể làm già.

Thực ra sự đụng chạm với da thịt đức ông chồng đã làm cô ta ngây ngất, háo hức. ả hịn thềm cả tháng nay, sang tháng sau phải đẻ rồi còn làm án gì nữa. Cứ thế này thì nhin mãi à? Carlô vào phòng ngủ, Cônni cũng vào theo, đâm lưng chồng thùm thụp, mồm tru tréo theo cái kiểu nửa hờn giận, nửa hối thúc:

- Hôm nay ở nhà, tôi rồi, không đi đâu hết?

Carlô đáp lửng khùng:

ừ thì thôi, cầm mồm đi. Không đi thì ở nhà.

Hắn vẫn chưa kịp mặc quần áo, chỉ mới đóng đọc cái quần đùi, người toàn cơ với bắp trông hấp dẫn quá!

Hắn biết tổng con vợ rồi, võ này thì con kia chỉ có chết. Hắn quay đi quay lại, thỉnh thoảng lại làm một động tác thể dục để khoe thân hình chữ V, khoe nước da nâu bóng và bắp thịt săn chắc của mình.

- ở nhà thì phải có gì cho tao hóc chứ

Lại một đòn độc nữa. Xưa nay Cônni luôn mồm khoe học của mẹ khoa nấu bếp mà. Vả lại cũng là bổn phận làm vợ nữa. ả ghe thế cô ta nguôi nguôi, ngúng nguẩy xuống bếp làm bít tết bê trộn ớt, để nhỏ lửa rồi quay ra làm xa lát. Trong lúc đó Carlô nằm dài trên giường xem chương trình đua ngựa ngày mai, chốc chốc lại tọt một hớp uryxki.

Cônni vào làm bộ tịch né né cái giường, nói trống không:

- Ra ăn đi, cơm trên bàn ấy.

Carlô vẫn chúi mũi vào tờ chương trình nói chớ lên:

- Chưa muốn ăn.

- Cơm trên bàn kia kìa, bảo rồi,- Cônni bướng bỉnh nhắc.

- Mày đi mà hóc đi? - Carlô cáu tiết quát, sau đó uống nốt chố rượu rồi nghiêng chai rót nữa, không thèm nhìn vợ

Côni vùng vằng chạy xuống bếp, vợ hết mấy đĩa thức ăn ném tọt vào chậu. Ắ ghe tiếng loảng xoảng, Carlô vùng dậy chạy ra. Vốn sạch sẽ đến mức khó tính, trông thấy tường bếp be bét những thịt cùng ớt, hấn ghê cả người.

Đồ nặc nô, -hấn quát.- Có dọn ngay không, ông đá chết mẹ mày giờ?

- Dọn cái đít bà mày đây này.- Cônni cũng không vừa, trả miếng, cong ngón tay gior ra như chực xé xác hấn.

Carlo lẳng lẳng đi ra. Lúc trở vào, tay hấn cầm cái thắt lưng da gập đôi.

- Mày có dọn không?- giọng hấn đầy vẻ đe dọa trịch thượng.

Cônni cứ đứng ì ra, thế là hấn quát cho hai phát vào hai bên mông căng đầy - đau thì không đau, nhưng nghe vun vút, ghê lắm. Cônni lùi lại bàn làm bếp ở sát tường,

thò tay vào ngăn bàn rút ra con dao thái bánh dài ngoằng và trở tay cầm lại cho thuận.

Carlo cười khẩy;

ắ òi Côrleône có khác, rất quân giết người.

Hấn quẳng thắt lưng lên bàn và sấn đến. Cônni xĩa dao tới nhưng thân hình lặc lè thành ra chậm chạp nên Carlô kịp tránh nhát đâm quyết liệt nhằm thẳng háng hấn. Ắ goáy một phát, hấn tước được dao và cứ thế thông thả tát cho vợ mấy cái thật đều tay - tát nhẹ thôi để khỏi toạc máu. Cônni lùi lại tránh đòn và dần dần bị hấn dồn vào buồng ngủ. Carlô vẫn tát đều đều cho đến khi vợ hấn bật khóc vì đau và nhục như một con bé con.

Hấn bèn lẳng vợ lên giường và lại với lấy chai rượu trên tủ con tu ừng ực.

Rõ ràng là Carlô đã say khướt - cặp mắt xanh của hấn lò dò, điên dại. Cônni lúc này mới thấy sợ thực sự, nằm im thín thít.

Hấn uống hết chỗ rượu rồi cười hề hề đê Cônni ra mà véo đùi Đau hết chỗ nói, đau đến nổi cong người. Véo chán, buông conni ra , mồm lầu bầu:

Béo như lợn ghê cả tay ông.

Đoạn hấn bỏ ra ngoài. Vừa sợ vừa tủi, Cônni nằm im trên giường không dám nhòm ra xem thằng chồng đang làm gì ở ngoài. Cuối cùng cô ta đứng dậy, rón rén ra cửa và lén nhìn ra phòng khách. Carlô đã khui chai rượu khác và đang nằm sóng sượt trên đi văng. Phải đợi hấn say khướt mà ngủ hấn đi lúc ấy mới xuống bếp gọi điện về Long Bích cầu cứu người nhà được.

Khoảng mười giờ, điện thoại dưới bếp nhà ông Trùm có chuông. Một thằng cận vệ xuống nghe rồi chạy đi mời bà Côrleône. Bà cầm máy nghe chẳng hiểu gì cả.

Cônni đang vừa cuống cuống, vừa phải bịt ống sợ làm chồng thức giấc, vả lại mồm miệng sưng vù nên nói vào máy cứ lục đục. Bà Côrleône bèn gọi Xônni ra nghe giúp:

Xôni lúc ấy đang ở trong văn phòng với Tôm Haghen. Hấn cầm máy:

Cônni hả, anh đây.

ả ghe giọng anh, Cônni rụng rời chân tay. Sợ chồng thì ít, sợ anh thì nhiều, cô ta nói loanh quanh chẳng ra đầu ra đũa gì cả:

- Xônì anh cho xe đến đón em nhé... Không, không có gì đâu, để về nhà em nói... ả hưng anh đừng đi, em van anh đấy, Xônì. Bảo anh Tôm đi cho...

Không có gì thật mà, em muốn về qua nhà tí thôi.

Vừa lúc đó thì Haghen cũng vào bếp. ông Trùm được uống thuốc an thần nên đã ngủ rồi, Haghen thấy nên canh chừng Xônni mỗi khi có chuyện gì bất thường.

Trong bếp lúc đó còn có hai thằng cận vệ nữa, cả bọn chăm chú nhìn Xônì nghe điện - chúng thấy cổ hần đỏ tía lên, mắt đục ngầu, tay run bần bật.

ả hưng giọng nói

vẫn bình tĩnh, nhỏ nhẹ :

Được rồi, chờ anh tí. Cứ ngồi đấy chờ tí nhé.

Hần bỏ máy và đứng ngậy ra một lúc. vầng vát bởi cơn cuồng nộ đang dâng lên trong hần. Mãi sau hần mới khó nhọc thốt lên được:

- Đồ dòi bọ... đồ chó đẻ. - Đoạn lao vụt ra cửa.

Haghen thấy thế hiểu ngay sự tình - kiểu này là thằng kia không còn biết trời đất gì nữa rồi, có gì mà hần không dám làm. Haghen nghe tiếng xe rú máy ngoài cửa, vội ra lệnh cho hai thằng đàn em:

- Bám theo - nhanh!

Sau đó Tom ra máy điện thoại và quay số gọi vào thành phố. Y ra lệnh cho mấy tên trong regime của Xônni ở ngoài phố đến ngay nhà Carlô Ritdi lôi thằng kia đi gấp. Một thằng phải ngồi lại với Cônì đợi Xônni đến. Haghen biết ngáng chân Xônni là liều lắm, tuy nhiên y tin rằng nếu có gì ông Trùm sẽ đồng tình với y. Y sợ Xônni giết Carlô có người chứng kiến. Y không lo ngại gì địch thủ. Lâu nay ả gũ Đại Gia có vẻ hòa hoãn

- chắc bọn này đang cố tìm cách điều đình.

Lúc chiếc Buick băng ra khỏi vạt rừng thì Xônì đã tỉnh trí lại nhiều. Hần còn kịp trông thấy hai thằng cận vệ nhảy lên một chiếc xe khác bám theo - và hần lấy làm mừng. lúc này chạy qua phòng ngoài, hần đã kịp mang theo gì đâu nhưng còn súng lục thì nhét trong một ngăn bí mật dưới hộp táp lô. Chiếc xe đứng tên một thằng đàn em, bởi vậy hần chẳng lo sẽ gặp chuyện gì lôi thôi. Và lại hần không nghĩ rằng sẽ phải cần đến súng. Mãi đến lúc này hần vẫn chưa biết phải làm gì thằng Carlo đây.

Thư thả suy nghĩ, Xônì mới thấy hần không thể giết bỏ đứa trẻ đang nằm trong bụng mẹ được - hơn nữa, đó lại là chồng con em ruột hần. Và hơn thế, chuyện này là chuyện xích mích trong nhà chúng nó với nhau.

Khổ một nỗi đây không hần chỉ là chuyện xích mích trong nhà giữa hai đứa chúng nó. Té ra Carlô là một thằng khôn nạn và thằng khôn nạn ấy lại do chính tay hần, chính tay Xônì đây, dắt về giới thiệu với con em mới tẻ chứ.

Được rồi lần này hẳn sẽ cho thằng khốn kiếp biết tay, cho cạch đến già, Xônni nghĩ vậy lúc phóng xe trên bờ đập sang Giounx Bịch, bờ bên kia con vịnh nhỏ, nơi khởi đầu của các tuyến xe hơi trên vành đai rừng. Sang ả iu york bao giờ hẳn cũng theo đường này vì nó ít xe, mặc sức phóng thả ga. Phóng càng nhanh hẳn càng thấy đỡ căng thẳng, đỡ hại thần kinh - cái đó hẳn đã có kinh nghiệm rồi. Xe của bọn cận vệ đã bị tụt lại, chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Con đường trên đập sáng lờ mờ, vắng tanh vắng ngắt. Xa xa nổi lên cái chớp trắng của chòi thu thuế đường. ở đó có mấy chòi như thế, xếp thành một dãy chắn ngang mặt đường. ả hưng các chòi khác chỉ làm ban ngày, lúc xe cộ qua lại nhiều kia. Xônni bóp ga cho xe chạy chậm lại, thò tay vào túi tìm tiền lẻ, nhưng không thấy Hấn móc ví, lắc tay mở ra và nhón một tờ tiền giấy. Chiếc Bunick nép vào dưới chùm đèn và Xônni không khỏi ngạc nhiên thấy giữa hai cái chòi chắn một chiếc xe chắn mất lối - chắc là tài xế đang chờ người thu thuế cho đi. Xônni bóp còi, chiếc xe kia ngoan ngoãn chạy tới một đoạn và nép vào nhường đường.

Xônni đưa cho tay thu thuế tờ một đô la và chờ giả lại Hấn sốt ruột muốn quay kính lên vì gió biển lùa vào

xe lạnh quá. Gã trong chòi vẫn nhả nha đếm tiền xu, rồi lỏng ngóng thế nào cái thằng hậu đậu ấy lại làm rơi năm xu tung tóe. Đồ toi cơm Gã thu thuế cúi nhặt tiền,

thụt hẳn đầu xuống mắt hút trong chòi.

Xônni chợt để ý thấy chiếc xe phía trước không đi hẳn, mà chỉ tránh ra một đoạn và vẫn tiếp tục cản đường hẳn. Đồng thời ngay lập tức hẳn nhận thấy trong cái chòi tối phía bên kia cũng có bóng người. ả hưng hẳn chưa kịp gấn hai sự việc đó lại với nhau thì từ chiếc xe phía trước có hai bóng đen chui ra và bước về phía hẳn.

Gã thu thuế vẫn chưa thấy thò đầu lên. Và bất chợt, chỉ trong chớp mắt trước khi có chuyện xảy ra, Xônni Côrleone bỗng hiểu rằng hẳn đã hết số.

Bản năng ham sống đẩy hẳn cái thân hình đồ sộ của Xônni làm bật tung cửa ra. Đứa trong chòi tối nổ súng, bắn trúng Xônni lúc người hẳn đã nhào ra khỏi xe - một viên vào đầu, một viên vào cổ. Hai đứa từ phía trước nâng súng lên và đứa trong chòi liền thôi bắn. Xônni nằm sõng soài dưới lòng đường, cặp chân còn mắc lại trên xe. Hai thằng kia bắn như đổ đạn vào thân thể đầy thương tích của Xônni và đá bình bịch vào mặt hẳn.

Chỉ vài giây sau cả bốn đứa - ba tên sát nhân cùng thằng thu thuế giả mạo - đã phóng như bay về phía xa lộ Medaubruk. Chiếc Bunick và xác Xônni nằm giữa hai

cái chòi ngăn mất lối đuổi theo - và chẳng lúc bọn cận vệ đến sau đó ít phút, vừa trông thấy xác đàn anh, hai thằng chẳng còn hồn vía đâu mà đuổi theo

nữa. Chúng

vội quay xe phóng ngược về hướng Long Bích. Đến chòi điện thoại đầu tiên, một thằng chạy ra gọi điện về cho Tôm Haghen. Hấn hển hển lấp ba lấp bắp; - Xônni bị phục kích ở Giônux Bích, chết rồi.

Thế à? - Giọng Haghen bình thản như không. - Đi tìm Clemenxa bảo đến đây ngay ông ta sẽ cho các anh biết phải làm gì.

Số là lúc nghe điện, Haghen đang đứng dưới bếp, bà Côrleône cũng đang lúi húi sửa soạn cái gì cho con gái lát nữa về ăn. Haghen đã giữ được tự chủ - bà già chẳng ngờ vực gì hết. Ắ hưng không phải vì bà kém tinh mà chẳng qua sống với ông Trùm mãi rồi nên bà biết chẳng nên để ý là hơn, nếu có tin gì gì cần biết thì không cần

tọc mạch, trước sau bà cũng được cho biết. Vì lẽ đó mà bà cứ để mặc Tôm Haghen lên ra ngoài và chui vào gian phòng trong góc, nơi cánh đàn ông vẫn thường hội họp.

Vừa đóng cửa lại xong, toàn thân Haghen run bắn lên không sao kìm được, đến nỗi y phải ngồi phịch xuống ghế, rứt đầu vào đôi vai đang run bần bật, hai tay kẹp giữa đùi, người cong gập xuống như thể đang khấn qui thần phù hộ.

Lúc này Haghen đã hiểu ra rằng y không đáng được vai trò consiglieri khi lâm chiến. Y đã bị bọn ả gũ Đại Gia qua mặt, bị chúng ru ngủ bằng trò hòa hoãn vờ vịt Đối phương giấu mình nằm im nhưng cùng lúc đó chúng đã giăng bẫy kỹ rồi. Sửa soạn xong xuôi chúng mới ngồi chờ dịp, thu nanh giấu vút không trả lời những cú đòn điên loạn của kẻ thù. Chúng chờ cơ hội để ra một đòn duy nhất, nhưng là một đòn đặng người.

Và cơ hội đã đến... Giencô Apbandandô thì dừng hòng chúng lừa nổi - con cáo già này sẽ đánh hơi thấy và xông khói bọn kia một trận cho lòi mắt chuột ngay. Lão

thiếu gì cách để đề phòng. Cùng với nỗi đắng cay của sự thật Haghen còn nếm cả nỗi đắng cay của mất mát.

Với y Xônni thực sự là người anh - là ân nhân của y, là người hùng thừa thiếu thời của y. Dù từ người hùng ấy đã nảy nòi ra một tên hung đồ tàn bạo, điên cuồng,

không biết xót thương, nhưng với Tôm Haghen điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả.

Haghen lên ra khỏi bếp, cảm thấy không đủ sức cho bà Côrleône biết về cái chết của Xônni. Mới có vài tháng mà bà đã chẳng còn lại một đứa con trai nào - Phrêđô phải bán xới sang ả êvađa, Mai con trốn tránh ở Xixili để mong toàn mạng, giờ thêm Xantinô bị hạ sát. Trong ba đứa con bà thương đứa nào hơn cả? Cái đó không bao giờ bà để lộ ra...

Sau một chút kinh hoàng, Haghen trấn tĩnh lại và đến điện thoại quay số gọi Cônni. Chuông réo mãi, sau một lúc mới nghe thấy tiếng nói thều thào.

Haghen nói:

- Cônni hả, Tôm đây. Gọi chồng em ra đây một tí, anh có chuyện muốn bàn với nó. Cứ báo là quan trọng lắm, rất cần. Báo nó đến ngay nhé.

Cônni lắp bắp hỏi lại:

- Anh Tôm đây à? Có phải anh Xônni sắp đến đây không anh?

- Không phải đâu, - Haghen trấn an. - Xônni không đến đây đâu. Làm gì mà em nặng lên thế Em gọi Carlô dậy cho anh đi nào.

- Anh Tôm, - Cônni lúng túng, - nó vừa đánh em lúc nãy. Em sợ nó biết em phôn về nhà lại đánh em nữa mất.

- Con bé này hay nhỉ, - Haghen giả vờ gắt. - Sợ cái gì mà sợ nào, Có tao đây, nó dám làm gì mày. Đi gọi đi

Mãi năm phút sau mới thấy giọng nói ngái ngủ say nhè của Carlo thừa.

Haghen phải nói thật gắt để thằng này tỉnh hẳn

- ả ghe đây này, Carlô. Tao sẽ báo cho mày một tin quan trọng. ả hưng mày phải chuẩn bị tinh thần đi, lúc tao nói, mày phải trả lời bình tĩnh, thản nhiên như không có chuyện gì mới được. Tao đã bảo Cônni là chuyện quan trọng, mày cố bịa ra cái gì mà nói với nó.

Giả dụ như hội nghị gia đình vừa quyết định đưa hai đứa mày về ở trong một biệt thự bên này và giao cho mày một việc nghiêm chỉnh chẳng hạn. Bảo rằng ông Trùm muốn chấn chỉnh cách ăn ở giữa hai vợ chồng mày với nhau nên cụ quyết định cho mày cơ hội thi thố tài năng. Hiểu chưa nào?

Carlô khấp khởi:

- ừ, hiểu rồi.

Haghen tiếp:

Tí nữa có người của tao đến nhà mày, bọn nó được lệnh đưa mày đi chỗ khác. Báo chúng nó gọi điện cho tao đã. Chỉ nói thế là đủ. Tao hủy bỏ lệnh cũ - mày phải ở lại với Cônni. Hiểu cả rồi chứ

à -à thùng rồi. - Carlô sốt ruột đáp. Hình như hắn đã hiểu ra rằng, không phải vô cơ mà Haghen dặn dò hắn kĩ thế - tin này hắn phải ghê gớm lắm. Bây giờ Haghen mới xỏ một hơi:

- Xônni vừa bị giết. Im, cảm không được nói gì hết. Lúc mày ngủ, Cônni nó gọi điện về, Xônni bèn chạy ngay đến chỗ chúng mày, nhưng tao không muốn Cônni biết chuyện đó - nó nghĩ thế nào thì nghĩ, miễn không biết chắc là được. ả ếu không, nó lại nghĩ là nó có lỗi.

Vậy thế này. Hôm nay mày phải ở nhà với nó, nhưng đừng nói gì với nó hết. Mày phải làm lạnh với nó, phải cư xử như một thằng chồng tử tế, biết thương yêu vợ. Và mày phải cố giữ như thế ít ra là đến lúc nó sinh.

Sáng mai sẽ có người nói cho nó hay Xônni bị giết - hoặc mày, hoặc ông

Trùm, hoặc bà già. Lúc ấy mày phải ở bên nó. Tao chỉ yêu cầu mày có thể thôi. Mày cứ giúp

tao lần này, tao sẽ không để mày thiệt đâu. Tao nói vậy hiểu rồi chứ
caclô đáp giọng hần run run:

- Hiểu, hiểu rồi, Tôm. Tôi với anh xưa nay vốn tốt với nhau mà, Tôm.. Tôi chịu ơn anh lắm lắm, không biết anh có hiểu cho không

- Hiểu chứ, - Haghen đáp, - không ai trách mày vì chuyện vợ chồng mày đánh nhau để đến nỗi Xônni thiệt mạng đâu. Mày đừng ngại, chuyện đó cứ để tao lo.- Tôm

ngừng lại một lát rồi nhẹ nhàng như chỗ thân tình, nói tiếp: - Còn bây giờ mày lo làm lành với Cônni đi.

Haghen cúp máy: y đã học được cách kìm mình, không bao giờ mở mồm đe dọa - ông Trùm đã dạy y đến nơi đến chốn - nhưng dù vậy Carlô vẫn hiểu hết: tính mạng chàng quý tể lúc ấy quả là ngàn cân treo sợi tóc.

Sau đó Haghen quay số gọi Texxiô và bảo lão đến long Bịch ngay. Y không nói để làm gì. mà Texxiô cũng không hỏi. Haghen thở dài. Bây giờ thì đến việc mà y sợ nhất.

Bây giờ phải vào đánh thức ông Trùm đang mê man vì thuốc ngủ dậy. Phải nói với con người mà y yêu kính nhất đòi rằng y đã phụ lòng ông, không đủ sức giữ gìn giang sơn của ông và tính mạng thằng con lớn của ông.

Thú thật rằng tất cả sẽ mất hết nếu ông không gượng dậy nhảy vào cuộc chiến. Bởi vì không việc gì phải dối mình chỉ ông Trùm Lớn mới đủ sức đứng mũi chịu sào trước cơn sóng khủng khiếp sắp ập xuống đây. Thậm chí Haghen không thềm hỏi đến bác sĩ trông nom ông Trùm - vô ích. Dù bác sĩ có nói gì đi nữa - dù có cấm ông, dù có phán rằng ông mà dậy thì chắc chắn nguy đến tính mạng đi nữa - dù thế nào, y cũng phải báo cáo cho ông bố nuôi về việc mới xảy ra rồi sau đó ông bảo sao làm vậy. ông Trùm sẽ phản ứng thế nào, cái đó không cần phải nói. Kết luận của thầy thuốc mất tác dụng - không một thứ gì còn có tác dụng cả. ông Trùm phải biết tất tẩn tật - rồi sau đó hoặc nhận quyền chỉ huy, hoặc ra lệnh Haghen nộp đế quốc Côrlêone cho ả gũ Đại Gia, tùy ông.

Haghen biết rõ bốn phận đòi hỏi cái gì ở consiglieri:

báo cáo tình hình, trình bày những ý kiến của mình về những vấn đề cần làm để cứu vãn tình thế - rồi im lặng.

ả hững đau khổ day dứt của mình y chỉ được biểu lộ ở mức mà ông Trùm cho là vừa đủ. ả ếu y cảm thấy ông Trùm muốn biết y ăn năn hối hận thế nào thì y sẽ không

giấu giếm gì hết. ả ếu y biết rằng y được phép bày tỏ niềm tiếc thương - y sẽ để mặc cho nỗi tiếc thương không chút giả tạo của mình tuôn ra.

Tiếng động cơ làm y ngẩng lên - mấy chiếc xe đang vào cư xá. Hai

caporegimes đã đến. Y sẽ sơ lược thông báo tình hình cho hai lão biết, sau đó sẽ lên đánh thức don Côrleone. Tôm đứng dậy, đến bên quầy rượu cạnh bàn viết lấy một chai, một cốc - rồi cứ thế đứng ngây ra, cảm thấy đuối sức đến nỗi không rót rượu được. Chợt có tiếng cánh cửa nhẹ nhàng khép lại phía sau, y ngoái đầu - lần đầu tiên đóng bộ dáng hoảng sau một thời gian dài, don Côrleone đang đứng bên cửa.

ông Trùm đi suốt gian phòng đến cái ghế bành da đen rộng của mình và ngồi xuống. Dáng đi của ông còn hơi cứng, chiếc áo vét tông trên mình ông có hơi thùng thình một chút, nhưng trước mắt Haghen thì ông vẫn như mọi khi. Dường như chỉ nhờ nỗ lực ý chí mà ông đã xóa sạch những biểu hiện bên ngoài của một người chưa lành hẳn thương tích. ả hững đường nét của ông vẫn đầy uy quyền và sức mạnh như xưa. ông ngồi thẳng vào ghế, nói:

- ả ào, rót cho tao ít rượu hồi, Tôm.

Haghen đổi chai, rót ra hai cốc rượu nóng bỏng mùi cam thảo. Đây là rượu nhà cất lấy, theo kiểu nhà quê, nặng hơn thứ vẫn bán ngoài cửa hàng nhiều - một người bạn già đã biếu ông Trùm nguyên cả xe rượu.

Bà nhà tao ngủ thiếp đi trong nước mắt, - don Côrleone lên tiếng. - Qua cửa sổ tao trông thấy các ông caporegimes đến - mà đến giữa lúc đêm hôm khuya khoắt thế này. Cho nên, thưa ông consiglieri đáng kính, có lẽ đã đến lúc mày phải cho ông Trùm của mày biết cái tin mà mọi người đều biết cả rồi đi.

Haghen đáp khê:

Cháu chưa nói cho bác gái đâu. Cháu đang định lên đánh thức bác dậy thì vừa hay bác xuống.

ông Trùm thản nhiên nhận xét:

- ả hưng trước khi báo mày thấy cần uống tí rượu đã.

- Vâng, - Haghen đáp.

- ả ào, rượu uống rồi, giờ mày nói đi. - Một gợn chê trách thoáng qua trong giọng nói ông Trùm đối với một biểu hiện mềm yếu như vậy ở Haghen.

- xônni bị bắn trên đường sang Giônux Bịch, - Tôm đáp Bị bắn chết ngay.

Don Côrleone chớp mắt. Lớp vỏ giáp che chở ý chí ông Trùm rơi mất trong khoảng khắc - sức lực của ông như bị thoát ra ngoài. ả hưng ngay lập tức ông đã kìm lại được. ông chấp hai tay đặt lên bàn và nhìn xoáy vào mắt Haghen.

- Kể tao nghe xem nào, - ông nói. - ả hưng thôi...

ông giờ tay ngăn lại.

- Chờ Clemenxa và Texxiô đến nghe luôn thể.

Chưa đầy một phút sau, cánh cửa mở ra và một tên cận vệ đưa hai lão caporegimes vào văn phòng. ông Trùm đứng dậy đón - cứ chỉ đó cho thấy ông đã biết tin con chết. Là chỗ bạn cũ, hai lão có đặc quyền được hôn ông.

Haghen rót rượu hồi ra các cốc. Khi tất cả đã uống xong, y bèn kể lại các sự kiện tối hôm đó. Lúc y dứt lời, ông trùm chỉ hỏi một câu:

- Chắc chắn nó chết rồi chứ

Clemenxa trả lời ông:

Chắc rồi. Tôi đã hỏi kĩ mấy thằng cận vệ. Chả là chỗ trạm thu thuế xe có đèn sáng, chúng nó mà bắn thì trượt thế nào được. Mấy thằng cận vệ phải đem đầu ra chịu trách nhiệm là tin chính xác mà.

ông Trùm đón nhận lời quyết án, không mấy may lộ ra ngoài tí cảm xúc nào ngoài một chút im lặng.

sau đó ông lên tiếng:

- ả ghe đây. Từ giờ phút này các anh không ai được dính vào chuyện đó.

Không có lệnh tôi, cấm không được có bất cứ hành động trả đũa nào- không truy tìm, không

trừng phạt gì hết. Mọi hành động thù địch chống lại ả gũ Đại Gia đều phải bỏ chùng nào tôi chưa có chỉ thị giao tận tay. Từ nay đến ngày đám ma con tôi, gia đình phải ngừng hết mọi chuyện làm ăn và không nhận đỡ đầu cho các bạn hàng nữa. Sau này chúng ta sẽ họp lại mà bàn xem phải làm gì. Còn hôm nay ta lo liệu cho thằng Xantinô đã , chôn cất nó cho đảng hoàng phải đạo mới được. Tôi sẽ nhờ bạn bè lo liệu làm thủ tục với cảnh sát và các cấp thẩm quyền. Clemenxa, anh phải ở luôn bên cạnh tôi làm cận vệ cho tôi cùng với toàn bộ regime của anh. còn anh, Texxiô, tôi giao cho anh bảo vệ các thành viên khác của gia đình. Tôm, mày gọi điện cho Amêrigô Bônaxêra báo rằng tối nay - tao chưa biết cụ thể là lúc nào - tao sẽ cần đến hấn. Bảo hấn cứ chờ trong cửa hàng. Có thể một giờ, có thể hai, ba giờ nữa tao sẽ đến. Các anh rõ cả chưa?

Cả ba lặng lẽ gật đầu. ông Trùm tiếp:

Clemenxa, anh lấy theo mấy đứa chờ tôi trong xe. Vài phút nữa tôi sẽ xuống. Tôm, mày đã làm những việc cần làm. Tao muốn sáng mai Cônxtalma phải ở đây với mẹ nó. Hai vợ chồng nó từ giờ trở đi phải ở luôn đây, mày lo việc này đi. Bảo đám đàn bà con gái bạn của Xandra tới luôn nhà nó và đừng để nó một mình. Bà nhà tao cũng sẽ đến đấy sau khi tao nói chuyện với bà ấy. Bà ấy sẽ báo tin cho Xandra, còn đám đàn bà sẽ lo chuyện cứu rỗi linh hồn chồng nó, làm lễ cầu hồn cho chồng nó.

ông Trùm đứng dậy. Tất cả cũng đứng lên theo.

Clemenxa và Texxiô lại ôm hôn ông. Haghen mở cửa ông Trùm bước ra, dừng lại nhìn y. ông choàng tay qua cổ Haghen, vụt ôm y một chút rồi nói bằng tiếng Italia:

- Mày đã tỏ ra là một đứa con có hiếu. Tao cảm thấy được an ủi nhiều.

ả hừ vậy là ông tán thành hành động của Haghen trong tình thế hiểm nghèo này. Sau đó ông Trùm lên buồng ngủ nói chuyện với vợ. Bây giờ Haghen

mới gọi điện cho Amêngô Vônaxêra và nhắn lão trả món nợ ông Trùm Côrlêône đã giúp lão ngày nào.

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách
Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền
Chương 20

Cái chết của Xantinô Côrleone như hòn đá ném xuống ao tù, làm khuấy động cả giới giang hồ nước Mỹ.

Và khi được tin don Côrleone từ giường bệnh trở dậy nắm quyền bính, khi nghe bọn do thám đi đưa đám về báo rằng trông ông Trùm có vẻ như đã bình phục hoàn toàn, đám đầu sỏ ả gũ Đại Gia bèn cuống cuống phòng bị, tin chắc đối phương thế nào cũng gây đổ máu lớn để trả đũa. Không một ai dám có ảo tưởng rằng sau những

thất bại vừa rồi, ông Trùm không còn đáng lo ngại nữa.

Con người này suốt đời chẳng mấy khi sai lầm và qua mỗi sai lầm, ông lại học thêm được một điều gì đó.

Chỉ một mình Ha ghen là đoán đúng ý định của ông Trùm, nên cũng không lấy làm lạ khi thấy một nhóm đại diện phái đi gặp ả gũ Đại Gia xin điều đình. Và không chỉ đơn giản điều đình mà còn triệu tập một đại hội tất cả các cánh ả iu York, với sự có mặt của các cánh khắp nước Mỹ. ả iu York là sào huyệt của các băng hùng mạnh nhất - ai cũng hiểu rằng sự phát đạt của nó sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến các cánh khác.

Đề nghị này được đón tiếp không mặn mà cho lắm.

Gì thể nhỉ- cạm bẫy chăng Định ru ngủ đối phương để bắt thần đánh úp chăng? Đối mạng thẳng con lấy một lúc mấy mạng chăng ả hưng lập tức don Côrleone đã chứng thực lòng thành của mình. Trước hết, ông mời tất cả các băng khắp nước về dự hội, và lại cũng không thấy ông bày binh bố trận hay kéo bè kéo cánh gì cả.

Rồi sau nữa, ông đã dần thêm một bước - bước quyết định này đã khẳng định chắc như đinh đóng cột sự thành thật của ông và đồng thời còn là bảo đảm chắc chắn cho tính mạng các phái bộ của các cánh tham gia đại hội quần hùng. Đó là ông đã nhờ đến cánh Bockikiô.

Gia đình Bockikiô là một hiện tượng độc nhất vô nhị - vốn là dư đảng mafia Xixili nổi tiếng hung hãn không ai bằng, nhưng sang Mỹ nó lại trở thành một công cụ độc đáo của hòa bình. Một dòng họ ngày nào kiếm ăn nhờ sự tàn bạo man dại giờ đây lại sinh sống bằng một nghề có thể nói là xứng đáng với các bậc thánh nhân khổ hạnh. Dòng họ Bockikiô có một ưu thế ít ai danh giá hết - đó là quan hệ máu mủ ruột rà chặt chẽ tạo ra nền tảng của dòng họ; sự gắn bó huyết thống bền vững hiếm thấy kể cả đối với một quần thể quý trọng gốc rễ mình hơn cả tình chung thủy vợ chồng. Cánh Bockikiô có lệ

người trong họ chỉ được lấy người trong họ .

Thuở hàn vi, nhà Bockikiô có lúc đã có gần hai trăm tay súng hùng cứ trong một khoảng đất nhỏ ở miền âm Xixili. Ắ gần ấy con người chỉ trông vào bốn năm cái cối xay, nhưng được cái họ không lo thất nghiệp, không bị bỏ đói. Xay bột và đào giếng đổi nước là độc quyền của nhà Bockikiô ở địa phương mình. Có lần một tay địa chủ dòng dõi quý tộc cậy tiền, cậy thế đập mở một cối xay nhỏ để dùng trong nhà. Lập tức cối xay bị đốt trụi. Tay địa chủ quyền quý ức quá đi thừa kiện và ba người của nhà Bockikiô liền bị quan trên tổng giam. Bản án chưa kịp thi hành cả cơ ngơi nhà quý tộc đã ra tro hết.

Sau đó ít lâu vì dân tình kêu ca thiếu nước nên chính phủ Rôm cử đến một đặc phái viên điều tra lại chỗ.

Các báo cáo cho thấy chỉ cần làm một hồ chứa nước thật to thì sẽ đâu vào đấy. Ắ gười ta lập tức bắt tay vào thực hiện dự án, các chuyên Viên đo đạc được phái đến cắm đất. Ắ hà Bockikiô nhảy ra phá đám, dọa dẫm đủ kiểu, làm các ông này phải vội vàng cầu cứu chính quyền trung ương đưa cảnh binh về lập chốt bảo đảm an ninh.

Công trình được đẩy nhanh tiến độ, vật tư, thiết bị được chở đến Palermo ầm ầm. Ắ hưng mọi thứ chỉ đến đó là hết - cánh Bockikiô nhờ các băng mafia địa phương

giúp sức đã giải quyết bằng hết khối vật tư thiết bị đồ sộ kia: nặng thì phá, nhẹ thì khiêng, không sót thứ gì.

Đám dân biểu ăn cánh với mafia cũng đổ xô vào công kích cản trở dự án bằng mọi cách, dằng dai mãi không chịu thông qua. Cứ thế cho đến lúc Muxôlini lên cầm quyền.

Ắ hà độc tài tuyên bố. phải xây đập nước bằng bất cứ giá nào! Mafia không những chỉ phá hoại dự án làm hồ chứa nước, mà còn phá hoại cả chế độ độc tài, vì vậy

Muxôlini quyết ra tay đào tận gốc. Hắn giao toàn quyền sinh sát cho một tay trùm mật vụ, bằng mọi cách lập lại trật tự trên đảo. Quả nhiên chỉ trong vài năm mafia

bị đánh tan tác. Bất cứ ai bị tình nghi là marloso liền bị tổng giam, đi khổ sai đập đá. Biết bao gia đình lương thiện bị vạ lây trong cuộc khủng bố tàn khốc này.

Cánh Bockikiô bầm gan tím ruột đòi quyết tử một phen, dù có chết hết cũng chơi. Rốt cuộc, dù không chết hết nhưng cũng mất một nửa, nửa còn lại... đi đập đá.

Cánh Bockikiô thoát khỏi họa tuyệt diệt là nhờ các phe . nhóm bạn bè giấu diếm đưa sang Mỹ những giọt máu cuối cùng của nó.

Lúc sang đến đây, họ Bockikiô lớn bé chỉ còn chưa đến hai chục mạng. Cả họ sống quây quần bên nhau trong một thị trấn nhỏ ở lưu vực sông Hadxon gần ả iu York. ả ghèo đói cùng cực, đành phải xoay sang làm nghề đồ rác. Ai ngờ cái nghề mạt hạng ấy lại giúp cánh Bockikiô mở mày mở mặt trở lại mới lạ chứ? Các cơ sở của cánh mỗi lúc một mở rộng ra: nào hết rác, nào chế biến phân loại, riêng xe đồ rác đã có cả một đoàn. ả ghê đời hể có ăn là có đưa nhảy vào hôi. Cánh Bockikiô phản ứng ngay tấp lự: xe của bọn cạnh tranh bị đốt liên tiếp Bọn kia chồn, phải rút vội. Một tay đầu bò dám hạ giá thâu rác thì một ngày đẹp trời đã biến mất tăm, tìm mãi mới thấy một đồng thịt bằm lẫn trong mớ rác mà chàng đầu bò mới thâu về.

ăn nên làm ra, nhà Bockikiô lại mở mang dòng họ, con trai, con gái trong họ không đủ nên lệ cũ được nới rộng hơn, cho phép dựng vợ gả chồng với người ngoài với điều kiện phải là người Xixili. ả hân số tăng lên là phải tìm thêm nghề mới. Và thế là nhà Bockikiô đã kiếm được cái cần câu cơm hợp ý họ nhất - nghề trung gian hòa giải. Các phe cánh mafia đánh nhau sứt đầu mẻ trán, muốn cầu hòa thì phải có sứ giả, con tin. Cánh Bockikiô liền đứng ra đảm nhận vai trò ấy và cũng được các cánh kia thù lao đúng mức cho dịch vụ này.

Thành viên của băng có chung một nét đặc trưng của dòng họ là tính hạn chế -hay nói trắng ra là sự đàn độn ù lì hiếm có. Tuy vậy, họ cũng tự biết cái thân phận thua kém của mình nên không ham bon chen với các cánh khác trong việc mở mang và tổ chức các lĩnh vực làm ăn phức tạp như mãi dâm sòng bạc, buôn bán ma túy hay những trò tổng tiền cỡ lớn. Mua một tay cảnh sát hạng bét họ còn cố xoay xở được chứ thật thà ngô nghê như họ thì biết đàng nào mà lo lót một "ô thần thế " Cánh này có hai điểm mạnh không ai chối cãi: lòng trung thành đối với cái mà họ cho là danh dự và sự hung hãn đã nói ở trên.

Họ Bockikiô không ai nói dối, không ai phản bội. Đối với họ , trò này quá là rắc rối nhiều khê . Họ Bockikiô cũng không ai quên thù bỏ oán mà tha không hỏi đến, mất gì cũng phải trả hết. Chính những phẩm chất đó cộng với thời thế nhiều nhưng đã đem lại cho họ một miếng ăn béo bở.

Khi các phe phái thù địch muốn thương lượng hòa bình, chỉ cần nói qua với cánh Bockikiô một tiếng là xong. ông trùm cánh này sẽ thảo luận điều kiện gặp gỡ và phải đi đủ số con tin cần thiết. Lần Mai con phải đi gặp Xôlôđô, một đại diện của cánh Bockikiô đã được Xôlôđô thuê đến nằm ở nhà Côrleône làm bảo đảm cho tính mạng của Mai con. ả ếu Xôlôđô giết Mai con thì cánh Côrleône sẽ hạ thủ ngay con tin, trong trường hợp đó bao nhiêu hận thù của cánh Bockikiô sẽ dội tất lên đầu Xôlôđô, kẻ có lỗi trong cái chết của người thân họ. Lúc ấy thì không có gì, không một uy lực nào ngăn nổi cánh Bockikiô trả thù - có lẽ vì bọn này ù lì, đàn độn chẳng ả ếu phải chết,

họ sẽ chết ngay không nao núng và sẽ theo đuổi đến cùng những kẻ thất tín. Một con tin của cánh Bockikiô vì thế là một bảo đảm rất nặng cân đối với tính mạng của phái bộ đàm phán.

Cho nên khi don Côrleone nhờ đến cánh Bockikiô làm trung gian và bảo đảm cho mỗi bên tham gia đại hội một số lượng con tin thỏa đáng thì mọi nghi ngờ đều tan biến.

Có thể vững dạ lên đường kẻ như đi dự cưới?

Các con tin đã phân phối đủ, nơi gặp gỡ được ấn định là phòng họp của ban giám đốc một ngân hàng thương tín nhỏ. Chủ tịch ngân hàng chịu ơn sâu của don Côrleone và ông Trùm cũng là một người nắm cổ phần mặc dù cổ phần đó lại đứng tên ông chủ tịch. Đứng tên ông chủ tịch mà không hề có một chữ làm bằng? Lúc ông chủ tịch đề nghị lập giấy tờ làm tin thì ông Trùm gạt đi : Lạ chưa, tin nhau là ở tấm lòng, chứ đâu cần phải giấy má gì? Cả gia tài tôi, cả tiền đồ của con cái tôi, một khi đã tin bạn, tôi còn giao trọn cho bạn nữa là!

Bạn mà không tin thì tin ai? Ồ ời đại chứ, nếu bạn có lật lọng thì cái mất mát lớn nhất là lòng tin của tôi nơi bạn, không còn dám tin ai ở đời. Dĩ nhiên tôi cũng ghi lại ở đâu đó để nhớ có gì các cháu nhà tôi còn biết tôi chăm lo cho chúng nó thế nào. Được bạn chăm lo cho chúng nó giúp tôi thì tôi cũng ngậm cười.

ông chủ tịch ngân hàng hiểu ngay tuy chẳng phải là dân Xixili.

Vì vậy với ông chủ tịch, yêu cầu của Bố Già là mệnh lệnh cho nên, như đã hẹn, thứ bảy đó toàn bộ khu vực điều hành cùng một phòng họp bày ghế da cách âm hoàn

toàn đã được dành để thủ lĩnh các băng mafia khai hội.

Giữ chân canh cửa là một bọn đầu gấu được chọn lọc kĩ mặc đồng phục của nhà băng. Gần mười giờ, các đại biểu bắt đầu kéo đến. Theo dự kiến, ngoài ả gũ Đại Gia

ở iuvork.còn có thêm mười nhóm khác đến dự từ khắp nơi trên nước Mĩ, trừ cánh Chicago của con cừu ghê lặc loài An Capone. Mọi mưu toan cải hóa bọn man rợ

Chicago cho phù hợp với đòi hỏi của một xã hội văn minh đành phải bỏ, còn mời bọn kẻ cướp thô tục ấy đến dự hội thì chẳng bỏ công.

Có họp là có rượu, có đồ ăn. Mỗi đại biểu được quyền mang theo một phụ tá. Phần lớn đại biểu cùng đến với conlogliori của mình, thành ra phòng họp rất các vị tiền

bối. Tôm Haghen trẻ nhất và chỉ một mình không phải dân Xixili nên tuy là nhà chủ, nhưng cứ như người ngoài không bằng.

Haghen biết mình bị nhòm ngó nên cố tỏ ra chững chạc, không nói, không cười, chỉ lo săn sóc ông Trùm của mình: rót nước, đốt thuốc, sửa lại gạt tàn.

Y tận tâm chu đáo nhưng không quí luy, bợ đỡ.

Có lẽ ngoài Haghen ra, trong phòng họp hôm ấy chẳng mấy ai biết mặt các danh nhân có chân dung treo trên vách. Toàn các vị có máu mặt, có cả bộ trưởng tài chính Haminton nữa! Haminton chắc không ngờ nổi rằng bọn trùm mafia lại họp đại hội ngay trong phòng họp của nhà băng thế này. Mà có biết chắc ngài bộ trưởng sẽ hài lòng - bọn này cũng thảo luận đúng đắn toàn chuyện làm ăn đấy thôi, kém gì giới tài phiệt!

Trong vòng nửa tiếng, từ chín rưỡi đến mười giờ, các đại biểu lục tục kéo đến theo một thứ tự được ấn định trước. Đầu tiên là don Côrleône - người khởi xướng hòa

đàm, trong một nghĩa nào đó là chủ tọa. Xưa nay ông nổi tiếng là chính xác, qui củ.

Đến thứ hai là Carlô Tramonti, kẻ hùng cứ một dải mấy bang miền ả am. Trung niên, đường bệ, cao hơn tầm vóc trung bình của dân Xixili, bộ mặt điển trai, rậm nắng, chải chuốt và lịch thiệp, trông hần ít giống người Italia mà giống các triệu phú Mỹ có ảnh in trên các bì tạp chí đang nhàn nhã buông câu trên du thuyền riêng.

Cánh Tramonti kiếm tiền nhờ nghề đen đỏ và mới gặp don không ai ngờ nổi hần đã quyết liệt thế nào mới có được một giang sơn như ngày nay.

Từ Xixili sang lúc còn bé tí, hần bị quăng quật đến Phlôrida và lớn lên ở đấy. Hần đầu quân cho một băng kiểm soát một mạng lưới sòng bạc rải rác khắp các thành phố miền ả am. Cầm đầu băng là các quan chức người Mỹ trong cơ quan chính quyền địa phương, toàn những tay sừng sỏ, đám cảnh sát mà không dựa dẫm cũng ghê gớm không vừa - có ai dám ngờ rằng một thằng Xixili nhãi nhép lạc loài lại đánh gục nổi các bậc đàn anh như thế. Sự tàn bạo thú vật của hần làm bọn kia mất vía, nhưng chơi độc như hần thì chúng không dám và lại miếng ăn có đáng là bao mà đổ máu cho uống, chúng nghĩ vậy. Tramonti lôi kéo đám cảnh sát về phe mình, tăng phần chia chác cho bọn chúng, cắt tiết luôn bọn chó hoang chỉ biết đớp hít căn xé chứ không biết làm ăn. Chính Tramonti chứ không ai khác đã móc nối với tên độc tài Cua Batixta, nhờ đó mà ném tiền vào các cơ sở giải trí ở Havana - những sòng bạc, nhà tiêu sầu các kiểu - cốt trung cải hào nhoáng sống gấp của châu Mỹ ra mời chài khách thập phương. Hiện tại Tramonti có trong tay một trong những khách sạn sang

trọng nhất ở Maiami Bích và tài sản của hần đã tính bằng bạc triệu.

Cùng gã consiglieri cũng rậm nắng như hần, Tramonti bước vào phòng họp, nói vài câu thương cảm phải chăng đối với một người cha vừa mất con và ôm hôn ông Trùm Côrleône.

Đến thứ ba là Giôđeph Daluki, trùm băng Đotroit. Cánh Daluki giàu mặt kiểm soát một sân quần ngựa gần Đotroit. ả goài ra, hần còn cai quản một

phần đáng kể Các Sông bạc địa phương. Bộ mặt tròn vành vạnh của Daluki đầy vẻ phúc hậu, chủ nhân một biệt thự đáng giá trăm ngàn đô la trong khu Groxx - Point, một trong những khu sang trọng nhất thành phố, con trai hẳn là rể một dòng họ trăm anh thế phiệt lâu đời ở Mĩ. Giống don Côrleône, Daluki có tiếng là chín chắn và dè chừng.

Trong tất cả các thành phố có mafia tác quái thì Detroit xếp cuối cùng về số vụ phạm pháp bạo hành - suốt ba năm trong thành phố chỉ vền vện có hai án mạng. Ông

trùm Đotrit kiên quyết không dính vào chuyện buôn bán ma túy.

Daluki cũng dặt theo consiglieri và cả hai đều đến ôm hôn don Côrleône.

Giọng trầm ồm ồm của Daluki giá không hơi đốt một tí thì đã không khác gì Mĩ gốc.

Mà trông hẳn cũng y hệt một nhà làm ăn Mĩ nòi: quần áo đứng đắn, thái độ xởi lởi, dễ gần, sòng phẳng. Hẳn nói: "Không phải đại ca gọi thì đừng hòng tiêu đệ chịu

đến". Don Côrleône cúi đầu cảm kích. ông có thể mạnh dạn trông cậy vào sự đồng tình của Daluki được.

Hai ông trùm miền Tây dện ả iu York chung một xe - ngay cả làm ăn hai gã cũng chung lưng đấu cật cùng làm. Đó là Phrank Phalcône và En tôm Môhnari, cả hai

cùng trạc bốn chục, nghĩa là trẻ nhất trong các đại biểu dự hội. Hai gã cũng khác người ở cách ăn mặc ít nhiều phóng túng và cung cách nhể nhít bồ bã, đúng kiểu

Hôliút. Phạm vi làm ăn của Phalcône là các nghiệp đoàn điện ảnh và mạng lưới sông bạc trong các xưởng phim, thêm vào đó hẳn còn đảm nhiệm việc tuyển mộ và cung

cấp thường xuyên khách má hồng cho các nhà thổ các bang Miền Tây. Vai vế ông trùm mà học đòi thói nghệ sĩ thì thật chướng quá. Phalcône chỉ học đòi tí tẹo thôi. Vì thế, các ông trùm khác cũng ít nhiều coi thường hẳn.

Entôni Môlinari là bá chủ trong các khu bến tàu Xan Phrancixcô, hơn thế, trong trò đánh cá thể thao thì hẳn là đệ nhất cao thủ. Xuất thân chài lưới cha truyền con nối, hẳn mở ở Xan Phranxixcô một nhà hàng tên là cống vật của Hải vương mà hẳn rất đặc ý, nghe đâu phải bấm bụng bù lỗ để bảo đảm giá trị của món ăn mà không nâng giá. Dân mình đồn đại trông cái con người có bộ mặt lạnh như tiền của tên chuyên gia bạc bịp này dính vào chuyện chuyên chở lậu các loại ma túy qua biên giới phía nam hoặc từ các xứ phương đông. Hai ông trùm trẻ trung có hai tay to vạm bẫm bồ đi kèm hẳn chẳng phải quân sư quân xiếc gì ráo, mà chỉ là hai thằng cận vệ, tuy vậy chắc chúng chả dám vác súng theo đến đây. Ai còn lạ gì hai thằng này là các cao thủ về môn karate - tình tiết đó chỉ làm cho cử tọa tức cười thôi chứ không dọa được ai:

giá hai ông trùm từ California lên có vác theo bình xông hương được Giáo hoàng ban phúc thì kết quả cũng giống thế. Mà kẻ cũng lạ, trong những kẻ hôm nay đến phó hội lắm người cũng là giáo dân, sùng đạo ra phết.

Đến tiếp theo là sứ giả của cánh Boxtơn - kẻ duy nhất bị tất cả các ông trùm khác coi thường. Ai cũng biết hắn chơi không đẹp với bọn đàn em, ăn quít của bọn này từng xu một. Giá chỉ có thể thôi thì chưa sao - keo bần là tính trời sinh ra thế, mỗi người một kiểu. Điều không thể tha thứ được là hắn không biết giữ kỉ cương trong giang sơn của mình. Bọn này tranh ăn vặt vặt giết nhau lu bù, mạnh thắng nào thắng ấy làm, gọi là "nghệ sĩ lang thang ấy mà - tóm lại bọn Boxtơn quá nhâng nháo, xem thường pháp luật, chẳng coi ai ra gì. ả ếu bọn ở Chicago bị gọi là chó điên thì bọn Boxtơn bị liệt vào hạng gavoones - bọn vét đĩa. ông trùm là Domenick Pan da. Tướng hăn ngũ đoản, ngang phề phề mà một ông trùm có lần đã phát biểu rằng trông biết ngay là kẻ cấp.

Xanhdica Clivlon có lẽ là băng hùng mạnh nhất nước Mĩ về nghề đen đỏ, do một ông trùm cao niên đầu bạc, nét mặt tinh tế, già dặn cầm đầu; lão có biệt hiệu là do Thái không chỉ bởi ngoại hình - lão dùng nhiều dân Do Thái chứ không cứ gì phải Xixili. ả ếu có thể thì lão đã cử một thằng Do Thái làm consiglieri rồi, không như cánh Côrleone chỉ vì một mình Tom Haghen mà mang tiếng oan là cánh Irlonđ. Cánh Do Thái là một guồng máy trơn tru, làm ăn rất khá và tuy bề ngoài thanh thoát nho nhã là thế, nhưng chưa ai nói ông trùm Cinxent Phorlenda thấy máu mà run bao giờ. Trông niềm nở nhũn nhặn vậy chứ lão điều khiển công việc hắc ra trò. ả hững người như lão cổ nhân gọi là nhu chế cương - quả không ngoa.

Đầu sở ả gũ Đại Gia ả iuyork lục tục đến sau cùng và Tôm Haghen thấy ngay bọn này đàn ông oai vệ hơn hẳn dân chơi tinh lẻ. Thân hình rắn rỏi, đầu to, bệ vệ, cả năm đều có vẻ tai to mặt lớn hơn người - mũi to vương giả môi dày, mặt mày phương phi, quần áo không phải loại mới toanh, đầu tóc không cầu kì - cho thấy đây là những con người bận rộn làm ăn, không hơi đâu để ý đến những tiểu tiết vặt vãnh.

Bá chủ bang ả iu Gilon và các bến tàu mạn tây Manhattan là Entôni Xtrachi. Hắn nắm các sòng bạc của ả iu Gioi và có ảnh hưởng lớn trong bộ máy Đảng Dân chủ. Xtrachi có một đội xe tải và kiếm được khối tiền nhờ nó - xe tha hồ chở nặng được đến đâu thì chở, không ai ngăn cấm hay phạt tiền. Chạy xe kiểu ấy làm gì mà chả hồng đường, là đường hồng thì đã có hãng sửa chữa đường xá nhận thầu giá cao với nhà nước lo.

Cả hãng này cũng của Xtachi nốt - lòi cả đôi đường, vừa khéo. Dù vậy, Xtrachi theo quan niệm cũ nên không bao giờ dính vào nghề buôn thịt sống, tuy rằng vì là vua bến

tàu nên muốn hay không muốn hắn cũng không thể không động đến ma túy.

Trong ả ỹ Đại Gia thì cánh này yếu thế hơn cả.

Phần bắc ả iu York. là lãnh thổ của ôttiliô Cuneô - băng này chuyên đưa dân Italia vượt biên trái phép từ Canada sang Mỹ, nắm toàn bộ các sông bạc ở bắc ả iu York; ngoài ra, nếu không được cách Cuneô đồng ý thì đồ có ai xin phép chính quyền địa phương cho mở trường đua ngựa được. Bề ngoài trông hấn có vẻ như một gã thợ nướng bánh nhà quê với bộ mặt tròn phúc hậu (trên danh nghĩa hấn là chủ một công ti sữa lớn) thành ra rất dễ cảm tình. Hấn quý trẻ con và trong túi lúc nào cũng đầy kẹo phòng hờ gặp đứa bé nào trong số cháu chắt của mình hoặc con cái bọn thủ hạ thì cho. Mặt đã to lớn còn đội thứ mũ tròn giống kiểu mũ panama dành cho đàn bà, vành kéo xuống, miệng cười hớn hỡ, ấm áp.

khác với phần lớn các ông trùm, Cuneô chưa bao giờ phải ngồi tù, thậm chí không ai có ý nghi ngờ thực chất của công việc hấn làm nữa. Chẳng những thế mọi người

đều coi hấn là một nhà làm ăn đàng hoàng đứng đắn, hấn họp hành liên miên trong đủ loại ủy ban, một lần còn được tiểu ban thương mại bầu là "ả hà doanh thương

số một của ả iu York trong năm".

Tới dự hội còn có đồng minh thân cận nhất của cánh Tataaglia - don Emiliô Bardini. Cánh này ôm đồm rất nhiều món: nào mở sông bạc và các quán tiêu sầu ở Bruclin và Quinx, nào cung cấp bọn dâm thuê chém mướn hùng cứ hòn đảo Xteiton Ailond, nào mở các ổ đánh cá thể thao ở Bronx và Vextchextơ, cả buôn bán ma túy cũng có cánh này chăm chút. Don Bardine quan hệ mật thiết với các băng ở Chvlonđ và ở miền Tây.

Giây máu ăn phần cả trong các cơ sở giải trí ở các thành phố bỏ ngõ của bang ả evađa như Las Vegas và Ren chứng tỏ hấn cũng là đứa biết nhìn xa, đến tận Maiami

và Cua hấn cũng thò tay đến tranh ăn trong ngành du lịch. Cánh Bardini bận rộn đến thế cơ đấy. Sau cánh Côrleône có lẽ đây là cánh mạnh nhất trong tất cả các băng ở ả iu York, có nghĩa là trong cả nước Mỹ. Bàn tay của Bardini còn thò sang tận Xixili nữa. Không có một nghề làm ăn phi pháp nào nhiều lãi mà hấn không mó đến. ả ghe nói hấn còn bắt rế vào cả phố Uôn. ả gay từ ngày đầu khởi chiến, hấn đã đem hết tiền bạc và ảnh hưởng của mình làm hậu thuẫn cho cánh Tataaglia. Từ lâu hấn đã áp ủ tham vọng hạ bệ ông Trùm Côrleône và tự lập làm mình chủ của giới giang hồ nước Mỹ, nhân tiện bấu xấu thêm một miếng trong mâm cỗ của don Côrleône. Hấn giống Bồ Già ở nhiều điểm, thậm chí còn hơn ông về tài thích ứng với đòi hỏi của thời đại, cách làm ăn năng nổ hơn, xem xét sự việc phóng khoáng hơn. Ai chứ Emiliô thì không thể bảo là đồ chề chai đồng nát được. ở hấn toát ra niềm tự tin và sự táo tợn ngông nghênh của một tướng trẻ đầu bò đang lên mạnh và thấy

ràng cò đã đến tay. Hắn gây cho người ta ấn tượng của một cá nhân mạnh mẽ nhưng lạnh lùng chứ không tình cảm như don Côrleône - có lẽ giờ đây hắn là đứa "đáng nể nhất trong ả gũ Đại Gia.

Đến sau cùng là Philip Tataglia - kẻ cầm đầu băng đã ra mặt tranh giành quyền lực của cánh Côrleône bằng cách giúp đỡ Xôlôđô và suýt nữa đã thành công.

Ấy thế mà các cánh khác trong ả gũ Đại Gia lại có vẻ ít nhiều coi thường hắn. Trước hết là vì hắn đã u mê để cho Xôlôđô xui đại mà ăn phải bả của thằng Thổ ranh ma ấy. Chính vì hắn mà ngày nay mới xảy ra cái trò đánh giết nháo nhào này, gây khó khăn rất nhiều cho việc làm ăn thường nhật của các gia đình ả iu York. Sau nữa, hắn - một lão lục tuần già khú? - là đứa háo ngọt, thấy gái là híp cả mắt. Gì chứ khoản này thì hắn tha hồ múa may. Chẳng là nghiệp nhà của cánh Tataglia là nuôi điếm mà. Thu nhập chủ yếu của hắn là nhờ mãi dâm. ả goài ra hắn còn nắm trong tay hầu hết các hộp đêm của nước Mỹ, hề có mầm non nào nhiều hứa hẹn là cánh này nhật bằng hết, dù ở thành phố nào đi nữa.

Phi líp Tataglia không ngần ngại chơi bản để xỏ mũi một danh ca tài ba hay một kép hài nào đó và bắt ép các hãng đĩa hát phải chịu theo điều kiện của mình. Tuy nhiên, cần câu cơm chủ yếu của hắn vẫn là gái.

Bọn đồng minh của Phihip Tataglia không ưa tư cách hắn. Suốt đời hắn kêu ca than vãn làm ăn sa sút. Bọn kĩ nữ thì biếng nhác, ông ẹo - đứa trốn, đứa tự vẫn, không còn ra làm sao cả. Bọn ma cô dặt khách rất một quân lừa đảo ăn bám, chẳng đáng một xu. Không kiếm đâu ra lấy một đứa biết làm ăn cho ra hồn. Bọn trẻ Xixili nhà mình thì chê bai hết lời, bảo rằng buôn bán và chà đạp phẩm giá đàn bà là Ô nhục - mà bọn chó chết ấy là cái quân giết người không biết ghê tay, chứ có hay hóm gì cho cam. Đó là cái kiểu Phillip Tataglia hay lê la than thở, mà cử tọa thì nghe hắn nửa phần khinh rẻ, nửa phần nhạo báng. Hắn kêu ca nhiều nhất là các quan chức nắm quyền cầm đoán hay cho phép bán rượu trong các hộp đêm và tửu điếm của hắn. Hắn thề sống thề chết rằng phố Uôn không đẻ ra nhiều triệu phú bằng một mình hắn nhờ những món vi thiềng mà hắn phải cúng cho bọn khốn nạn đang nắm hộp son con

dầu của ả hà nước.

Cũng lạ là tuy suýt nữa đánh gục được cánh Côrleône thế mà hắn vẫn chẳng được đứa nào vì nể. Ai cũng biết lúc đó sức mạnh của hắn là nhờ có Xôlôđô làm đội xung

kích và cánh Bardini hậu thuẫn. Đã thế, hắn lại còn không biết tận dụng ưu thế đánh bất ngờ mà thừa thắng quật ngã đối phương - thấy rõ là hắn kém tài. ả ếu hắn khéo léo làm ăn hơn một chút thì bây giờ chẳng ai phải lòi thối thế này. ông Trùm Côrleône mà chết là hết chuyện.

Là hai kẻ thù mỗi người đã mất một đứa con trong cuộc chiến, don Côrleone và Philip Tataglia gặp nhau chỉ gạt đầu cao đạo. Đối với thủ lĩnh ả gũ Đại Gia, ông Trùm Côrleone là đối tượng chú ý đặc biệt - họ sầm soi cô tìm ở ông một bằng chứng cho thấy ông đã chùn gân hay các dấu hiệu thương tích và nỗi đau mất mát. Việc ông muốn xóa bỏ hận thù sau cái chết của con là hết sức đáng ngờ. Hình như ông đã chịu thua, nếu vậy cánh Côrleone từ nay xuống dốc là cái chắc. Không sao, gắng

chờ một tí sẽ biết tất cả. -

ả hững lời chào mừng đã lắng xuống, khách khứa đã cạn mấy tuần rượu - .già nửa giờ trôi qua trước khi don Côrleone về vị trí chủ tọa đằng sau mặt bàn gỗ dẻ bóng lộn. Tôm Ha ghen khi đó kín đáo ngồi phía sau ông Trùm, hơi chéch về bên trái một chút. Đó là tín hiệu khai mạc - các ông trùm khác chia nhau ngồi cạnh bàn, đám cố vấn ngồi sau lưng ông chủ để lúc cần thì ghé tai thì thăm mấy câu.

Don Côrleone phát biểu trước tiên và ông nói bình thản như không có chuyện gì, như ông không hề bị trọng thương và thằng con cả của ông không hề bị giết, như giang sơn của ông không hề bị xâu xé bởi cuộc đâm chém đẫm máu, các con ông không trôi dạt mỗi đứa một phương: Phredô lánh sang miền Tây ăn nhờ ở đậu gia đình Môhnari, còn Mai con thì lẩn lút trong miền Xixili khi ho cò gáy. Dĩ nhiên ông nói bằng ngôn ngữ truyền thống của mafia - thổ âm Xixili.

- Thừa quý vị bằng hữu, trước hết xin cảm ơn quý vị đã không quản khó nhọc đến dự hội. Tôi coi đây là một thịnh tình của quý vị dành cho bản thân tôi và thấy mình chịu ơn tất cả các bằng hữu có mặt hôm nay. Xin nói trước là tôi đến đây không phải để tranh cãi hay phân trần biện bạch gì hết. Mục đích duy nhất của tôi là bàn bạc, cân nhắc thật kỹ điều thiết hơn để rồi sáng suốt thấy rõ lợi hại mà làm tất cả những gì cần làm, sao cho lúc chia tay chúng ta đã là những người bạn. Xin lấy lời nói của

tôi để làm bằng, những bằng hữu nào đã biết tôi sẽ làm chứng rằng không bao giờ tôi sai lời. Và chỉ nói thế là đủ xin phép vào việc luôn. Chúng ta không phải con nhà luật để mà tụ tập nhau, làm giấy cam đoan này nọ .

Chúng ta là những người biết trọng chữ tín.

ông dừng lời. Không một ai lên tiếng. ở đây ai cũng biết nhẫn nại chờ đợi, thành thử cả bọn chỉ lẳng lặng hút xì gà hay nhấm ụytxki, không nói không rằng. Có một cái gì đó đã liên kết những con người quái đản kì dị này, những kẻ không thừa nhận uy quyền của một xã hội có tổ chức, không chịu để ai sai khiến. Trên đời không một sức mạnh nào, không một con người nào bắt họ thần phục trái với ý muốn của họ. Bằng nhiều loạn, bằng giết chóc, những kẻ đó dành cho mình quyền tự do muốn gì thì muốn. Chỉ cái chết mới lay chuyển nổi ý chí của họ. ả ếu không thì phải là một lí trí cực kì sáng

suốt.

Don Côrlene thở dài:

- Tại sao sự thể lại đến nông nổi này Hỡi như vậy có phải là lên mặt dạy đời quá không? Xin thưa là không Bao nhiêu điều đại đột đáng buồn mà không ai cần đến. Xin phép được trình bày sự việc theo chỗ tôi hiểu để các quý bằng hữu phán xử.

ông dừng lại xem có ai phản đối việc ông đơn phương giải tích sự vụ hay không.

- on Chúa, tôi đã bình phục lại và có lẽ tôi sẽ tìm được lối thoát khôn ngoan chẳng Có lẽ con trai tôi đã hành động quá nông nổi, cứ lao bừa, húc bừa chẳng Cứ cho

là thế đi. Dù sao cũng xin thưa với quý bằng hữu cho nó có đầu có đuôi Số là Xôlôđô có đến gặp tôi với một đề nghị mượn vốn và thế lực để làm ăn. ông ta khẳng định

rằng đã được gia đình Tatagli hậu thuẫn. Việc này liên quan tới ma túy, một lĩnh vực mà tôi không ưa. Tôi vốn cầu an mà một việc kiểu này thế nào cũng làm tôi thấp

thởm bận rộn. Tôi giải thích rõ ràng như vậy cho ông Xôlôđô hiểu, hết sức tỏ ra tôn trọng ông ta và gia đình Tatnglia Tôi buộc lòng phải từ chối và đã trình bày hết tình hết lý để ông ta thông cảm. Tôi còn nói thêm rằng việc ông ta làm không hề cản trở gì công việc của tôi nên tôi không phản đối ông ta kiếm tiền bằng cách đó . ả hưng

Xôlôđô lại đem lòng oán hận mà gây tai giáng họa cho mọi người. Đời là thế mà, biết làm sao được Trong chúng ta ai mà chẳng có ít nhiều bất hạnh. Tôi không định kể

lẽ ra đây những tai họa của mình.

Don Côrleone ra hiệu cho Ha ghen róc giúp ông ít nước suối và chỉ trong nháy mắt cốc ông đã đầy. ông Trùm nhấp một ngụm.

- Tôi muốn giải quyết cuộc tranh chấp này bằng hòa bình, - ông nói tiếp. - ả hà Tataglia mất một đứa con, tôi cũng mất một đứa con. Coi như hòa. ả ếu ở đời ai

cũng đòi ăn miếng trả miếng bất chấp lý lẽ thiệt hơn thì thế gian còn gì nữa? ả hư thế khác nào trường kiếp nạn ở Xixili ta, đàn ông con trai đều làm mỗi một việc là tầm thù đòi nợ máu mà bỏ bằng việc kiếm miếng cơm manh áo nuôi sống gia đình? Thế không phải điên rồ hay sao? Chính vì lẽ đó mà hôm nay tôi xin nói - phải đưa mọi việc trở về như cũ. Tôi đã không truy cứu kẻ nào phản bội và kẻ nào giết con tôi. Và tôi sẽ quên hẳn việc đó nếu hôm nay chúng ta giải quyết yên ổn vụ này. Tôi còn một đứa con nữa hiện còn phải lưu lạc - tôi muốn có được bảo đảm trong khi tôi thu xếp cho cháu được trở về bình yên thì sẽ không gặp bất cứ một sự khó dễ hay đe dọa nào từ phía

chính quyền. Xong vụ này rồi lúc đó ta sẽ bàn sang những vấn đề tất cả đang quan tâm để cuộc gặp gỡ này trở nên có ích cho mỗi chúng ta, - bằng một cử chỉ đầy an phận, ông chấp tay để lên bàn. - Tôi chỉ muốn duy nhất có thể. Bài phát biểu phải nói là rất khéo. Ắt ó làm người ta thấy lại con người của don Còrleòne thuở nào. Biết điều, ôn hòa, mềm mỏng. Ắt hưng không một ai bỏ qua những

lời Ông nói trắng ông đã hoàn toàn bình phục- như thế có nghĩa là bất chấp mọi tai ương đã đến với gia đình Còrleòne, ông Trùm vẫn không cho phép ai dành đu với tinh. Cả cái ngụ ý rằng chừng nào người ta chưa cho cái ông đòi- tức là hòa bình- chừng đó đừng nói với ông về những chuyện khác làm gì. mất công. Cả lời đề nghị trở về nguyên vị cũng không bị bỏ sót-nghĩa là ông sẽ không chịu lùi một phân tuy năm vừa qua ông thiệt hại nặng nề hơn cả.

Ắt hưng đáp lại ông Trùm Còrleòne không phải Tataaglia, - Emiiliò Bardini lên tiếng trước: Giọng hấn khô khan, mạch lạc, nhưng không thể bảo là hấn ăn nói thô tục hay lẳng mạ được.

- Ắt hững lời ta vừa được nghe đây đều đúng cả, - hấn nói.- Ắt hưng chưa đầy đủ. Don Còrleòne quá khiêm đầy.

Bởi lẽ thiếu sự yểm trợ của don Còrleòne thì Xôlôđô và gia đình Tataaglia không thể kham nổi việc này. Lời cự tuyệt của ông ta thực chất là làm hại họ. Tất nhiên ông

ta không cố ý. Tuy nhiên, sự thật là sự thật- các quan tòa và các chính khách xưa nay vẫn được don Còrleòne ban phát ân huệ, ai thì không chứ riêng ông ta vản cứ

nhờ vả được như thường, kể cả ma túy. Xôlôđô còn bị trói chân tay chừng nào chưa lắm được ít nhiều bảo đảm rằng thủ hạ anh ta sẽ được nương tay. Cái đó chúng ta

ai cũng hiểu cả. Không thể thì chỉ có đi ăn mày cả nút.

Thời buổi bây giờ án đã nặng thì chớ, bọn quan tòa và biện lí lại hay nói thách cao quá mỗi khi cánh ta sa sẩy vì chuyện ma túy. Lĩnh hai chục năm thì ngay cả dân

Xixili chưa biết chừng cũng không giữ được omerta mà khai phăng ra hết.

Ắt ếu thế thì hồngбет. Bộ máy hình pháp don Còrleòne nắm trọn trong tay rồi. Từ chối không cho chúng tôi nhờ vả vào đó rõ ràng là một hành động thiếu thiện chí. Vậy là ông cướp miếng ăn của vợ con chúng tôi rồi còn gì .

Thời buổi này có phải ai muốn làm gì thì làm mà được đâu Một khi tất cả các quan tòa ắ iu York đều nằm trong tay ông thì ông cũng nên cho chúng tôi nhờ một tí hoặc mở lối cho chúng tôi tiếp cận họ mới phải. Dĩ nhiên với một việc như vậy ông có quyền đòi thù lao- nói gì thì nói, mình có đỡ hơi đâu mà làm việc không công. Ắt hưng ông không có quyền một mình mức

giếng. Đơn giản là không có quyền.

Bardini dứt lời, tất cả ngồi im. Ắt hẳn đến thế là hết nhẽ rồi- không thể có chuyện trở về nguyên vị được. Ắt hẳn cái chính là qua lời phát biểu của mình, hắn đã cho mọi người thấy rằng nếu thương lượng hòa bình không xong thì hắn sẽ ra mặt đứng về phe Tataglia để chống lại don Côrleone. Hơn nữa, hắn đã giành ưu thế rõ ràng ở một điểm quan trọng. Cuộc sống và sự phồn vinh của toàn thể giới giang hồ xưa nay dựa vào sự cứu giúp lẫn nhau mà có- từ chối yêu cầu giúp đỡ của ai đó rõ ràng là một

hành động thù địch. Không dung người ta đã chẳng đến nhờ và không dung người ta đã chẳng từ chối.

Cuối cùng ông Trùm Côrleone lên tiếng:

- Thừa quý vị bằng hữu, tôi từ chối không phải vì xấu chơi. Quý vị bằng hữu đã biết tôi quá rồi. Xưa nay tôi đã từ chối giúp đỡ ai bao giờ? Tính tôi không có thế.

Ắt hẳn lần này tôi phải từ chối. Tại sao vậy? Đó là tại vì nếu chúng tôi dính vào ma túy thì chẳng mấy lúc mà chết. Ở đất nước này mọi người đều chống nó quyết liệt

- người ta sẽ không tha thứ cho đâu. Rượu, gái, đánh bạc là một chuyện - cái đó nhiều người ham nhưng bị ắ hà nước và Giáo hội cấm, còn ma túy là chuyện khác.

Đó là hiểm họa cho mỗi người dính vào nó. Ắt hẳn có nguy cơ phá hỏng hết tất cả những ngành làm ăn khác của chúng ta. Rồi thế này nữa. Được coi là có quyền lực vô biên đối với các quan chức tòa án và những người thừa hành pháp luật, phải nói là tôi rất hãnh diện. Giá mà được như thế thì còn nói làm gì! Đúng là tôi có đôi chút ảnh hưởng thật, nhưng nếu đả động đến ma túy thì những người xưa nay vẫn chịu nghe tôi sẽ thành ra điếc hết. Họ rất sợ dây vào cái thứ độc hại đó, vả lại chính bản thân họ cũng tối kỵ món này. Các tay chân cảnh sát đã bao che cho chúng tôi mở sòng bạc, ổ bao đánh cá hay các hộp đêm cũng sẽ không dám nhúng tay vào quảng bá ma túy đâu. Chính vì vậy mà nhờ tôi giúp đỡ trong việc này khác nào hại tôi. Tuy nhiên, nếu tất cả các vị đều cho rằng điều đó là cần thiết, tôi xin sẵn sàng đáp ứng, cốt để dàn xếp cho xong cái chủ yếu.

ông dừng lại, không khí đã bớt căng- tiếng rì rầm nổi lên khắp phòng, người ta thì thảo trao đổi với nhau quanh bàn. Don Côrleone đã chịu nhượng bộ trong điểm cốt lõi ông đã nhận là che chắn cho việc tổ chức tiêu thụ ma túy. Ắt hẳn khác đi, ông đã đồng ý với những gì mà Xôlôđô đã đề nghị ngay từ đầu- với điều kiện là đại hội hôm nay chuẩn y yêu cầu đó. Đương nhiên ông sẽ không trực tiếp tham gia làm ăn hoặc bỏ vốn vào đấy. ông chỉ dùng ảnh hưởng của mình trong các cơ quan hình pháp mà che chắn các dịch vụ này

thôi. ả hưng như thế đã là một nhượng bộ lớn rồi.

ả gười đầu tiên lên tiếng là ông trùm. Los Angeles Phrank Phancône:

- Mọi người muốn nhảy vào ma túy thì đâu có cách gì ngăn được. Có điều họ sẽ mạnh ai nấy làm, chẳng có tổ chức gì hết và thể nào cũng rơi. Lãi thế thì ai không lao. Đã thế nếu ta cứ đứng ngoài thì chỉ thiệt. Ít ra ta có thể thu xếp cho hay hơn, phòng ngừa cho tốt hơn. ả ói cho cùng vai trò của chúng ta cũng không phải vô ích lắm, mọi việc đều phải có nề nếp qui củ, cứ để ai muốn làm gì thì làm nháo nhào vô tổ chức là không được.

ông trùm Đotroit, đồng minh tin cậy nhất của don Côrleône trong cuộc họp này, bây giờ cũng lên tiếng chống lại quan điểm của ông bạn mà kêu gọi xem xét sự việc một cách tỉnh táo.

- Bản thân tôi cũng ghét ma túy. ả ăm nào tôi cũng phải trả thêm ít nhiều cho thuộc hạ để khỏi dây dưa vào ma túy. ả hưng rốt cuộc vẫn không ăn thua.

Các vị thử nghĩ xem, tự dưng có ai đến rì tai: "Tôi có bột đây, chịu khó bỏ ra ba bốn ngàn thể nào mình cũng kiếm được năm chục ngàn ngay". ả ghe ngon lành thế tội gì cho qua? Thế là người ta bỏ bê hết công việc chính mà tôi trả lương cho họ làm để chạy đi đánh lẻ hết. Bởi lẽ ma túy có ăn hơn.

ả hu cầu đối với nó mỗi ngày một lớn. ả găn nó thì mình không ngăn được, cho nên nhiệm vụ của chúng ta là sắp xếp lại công việc, đưa nó vào qui củ. Không cho đem ma túy vào trường học mà đầu độc trẻ con. Làm thế thì xấu xa quá, infamita. ở chỗ tôi, tôi sẽ cố gắng chỉ tiêu thụ trong tầng lớp da màu, bọn đen là chính. Loại khách hàng ấy là tốt nhất, lại khỏi lôi thôi phiền phức với chúng, vả lại đảng nào chúng cũng là giống súc vật ấy mà. Với thằng đen thì mọi thứ chẳng là cái quái gì cả- gia đình vợ con chẳng thiết, đến cả bản thân nó, nó cũng thâm kệ. Thế thì cứ hóc cho đầy bột vào mà đầu độc linh hồn... ả hưng bỏ qua món này, cứ để nó muốn đến đâu thì đến không được - như thế chỉ có hại cho chính chúng ta mà thôi.

Mọi người ồn ào đồng tình với bài phát biểu của ông trùm Đotroit. Hắn đã nói đúng tim đen.

Các ông trùm lần lượt phát biểu. Tất cả đều nhất trí rằng tiêu thụ ma túy là bản thiêu, mà rốt cuộc sẽ chẳng hay ho gì đâu, nhưng bỏ mặc nó đây cũng không xong.

Món này có ăn quá, thiếu gì đứa sẽ nhảy vào, mà toàn những đứa ảm ói bạt tử, bất chấp hay dở nữa chứ. Bản chất con người là thế mà, đứa nào chả tham.

Rốt cuộc cuộc họp đã đi đến thỏa thuận. Mọi người có quyền buôn bán ma túy. Việc che chắn pháp luật bên miền đông sẽ do don Côrleône đảm nhiệm. Dĩ nhiên trên qui mô lớn chủ yếu là hai cánh Bardini và Tataglia sẽ làm. Bấy được hòn đá chắn dòng ấy rồi, hội nghị chuyển sang các vấn đề khác. Còn nhiều thắc mắc đang cần được giải quyết lắm. Tất cả thỏa thuận rằng Lat

Vegas. và Maiami sẽ là các vùng bỏ ngõ, cánh nào muốn nhảy vào thì nhảy. Tất cả đều nhất trí rằng triển vọng của các thành phố này là rất lớn lao. Tất cả đều cam kết rằng trong những trường hợp bức thiết cần phải loại bỏ ai đó, nhưng có nguy cơ gây nhiều tai tiếng thì chỉ khi nào hội đồng cho phép mới được ra tay. Tất cả đồng ý sẽ khuyến cáo bọn thuộc hạ không dùng bạo lực nếu không thấy thật cần thiết và tránh báo thù đổ máu.

Mọi người cũng tán thành rằng tất cả các cánh khi được yêu cầu đều phải giúp đỡ nhau- mượn người trợ lực giúp nhau khắc phục các khó khăn về mặt kĩ thuật trong

những việc quan trọng sống còn, như mua chuộc quan toà chẳng hạn.

Cuộc họp có nguy cơ kéo dài nên don Bardini thấy nên kết thúc là vừa. Hắn lên tiếng:

Các vấn đề như thế là đã giải quyết hoàn toàn rồi. Hòa bình đã được văn hồi- đó là nhờ công lao của don Còrleone cả. Về phần mình, xin nói rằng tôi rất mừng. Từ nay ta sẽ lật sang trang sử mới.

Riêng Philip Tataglia là vẫn tỏ ra hơi lo. Trong trường hợp tái chiến thì món nợ giết xônícòrleone hắn phải trả đủ. Vì vậy, hắn phải nói trước cho chắc ăn:

Tôi đồng ý với tất cả mọi đề nghị đã được nêu lên ở đây tôi sẵn sàng bỏ qua cái bất hạnh của mình. ả hưng tôi cũng muốn là don Còrleone đưa ra những cam kết chắc chắn hơn nữa. Lấy gì bảo đảm rằng ông ta sẽ không tìm cách trả thù riêng. Rằng sau đây vài năm khi thế đã chắc rồi, ông ta chẳng quên những giao ước thân thiện hôm nay? Liệu có thực chúng ta đã có thể yên tâm ra về bình an vô sự không đây. Bên Còrleone có dám cam đoan như tôi đang cam đoan trước mặt các bằng hữu đây không

Tới đó don Còrleone mới diễn thuyết một bài mà quý vị bằng hữu sẽ còn nhớ mãi. Trong bài phát biểu, ông đã dùng một thành ngữ sau này sẽ trở nên thông dụng

chẳng kém gì Sơ sin nghĩ ra "bức màn sắt - tuy mãi mười năm sau nó mới được người ta biết đến.

Mãi bây giờ ông mới đứng dậy. ả gười tầm thước, ít nhiều gầy yếu sau thời gian dưỡng thương, trông ông già hẳn. ả hưng ý chí và sức mạnh mình vẫn như ngày nào.

- ả ếu lí trí chẳng có giá trị với chúng ta thì, xin hỏi quý vị bằng hữu, chúng ta là cái giống người gì nhỉ?

Không có trí khôn thì khác nào dã thú? ả hưng may thay, chúng ta có trí khôn - ta có thể bàn bạc nói phải quấy với nhau và với chính mình. Thử hỏi tôi gây binh đao loạn lạc làm gì nữa nào? Con tôi bỏ mạng, đó là bất hạnh của tôi và tôi sẽ mang nỗi bất hạnh ấy suốt đời, nhưng làm những người vô tội trên đời này khó sống thì tôi được cái gì đâu? Xin lấy danh dự cam đoan

rằng tôi sẽ không tâm thù. Trong mọi việc, chúng ta phải luôn hành động vì lợi ích của mình. ả gòi đây toàn là những người không muốn bị sai khiến - không muốn làm quân tốt đen trong tay bọn ăn trên ngồi trốc. Chúng ta đã gặp may ở xứ sở này. ả gày nay con cái của nhiều người trong chúng ta đã sung sướng hơn cha mẹ chúng. ả hiền người con là giáo sư, bác học, nhạc sĩ và đó là hạnh phúc của những kẻ làm cha. Trong chúng ta không ai muốn con cái phải lăn lóc theo vết chân mình, sống kiểu này vất vả quá. Tôi đã có cháu gọi bằng ông và biết đâu con cái của chúng nó chẳng có đứa nào trở thành Thống đốc hay thậm chí Tổng thống nữa? ở nước Mỹ này thì có cái gì là không được? Chỉ cần phải theo

kip thời đại. Thời đâm chém, bắn giết đã qua rồi. Đã đến lúc phải khôn ngoan nhậy bén một khi chúng ta là dân làm ăn, như vậy vừa có lãi hơn, vừa tốt hơn cho con cháu chúng ta.

Còn làm gì thì chúng ta sẽ không phải hỏi bọn tai to mặt lớn, bọn pezzdnoventi kia, những kẻ chỉ nhằm nhằm đòi dạy chúng ta phải sống thế nào, những kẻ gây chiến tranh đẩy chúng ta vào chỗ chết để bảo vệ quyền lợi cho chúng. Ai bắt chúng ta phải tuân theo những điều luật mà chúng nghĩ ra nhằm có lợi cho chúng và có hại cho ta? Chúng là cái gì mà dám thò mũi vào khi chúng ta chăm lo cho lợi ích của mình? Đó là việc của chúng ta, - don Côrleone dần giọng. - Sonna co sa nostra. Là công việc của chúng ta, là nỗi lo lắng của chúng ta. Chúng ta sẽ tự quyết trong giang sơn riêng của chúng ta bởi vì đó là giang sơn của chúng ta- Co sa nostra. Và chúng ta phải đoàn kết nhau lại để đương đầu với sự can thiệp của ngoại nhân. Bằng không, chúng ta sẽ bị xỏ mũi dắt đi như hạng triệu người Italia di cư khác ở đất nước này.

Vì lẽ đó nên tôi bỏ qua không trả thù cái chết của con tôi- vì lợi ích của đại cuộc. Xin thề với quý vị bằng hữu là chừng nào tôi còn chủ trì công việc trong gia đình thì không một ai trong số các vị ngồi đây bị động đến một sợi tóc nếu không có những lý do chính đáng và bằng cứ nghiêm chỉnh. ả hân danh lợi ích chung, tôi sẵn sàng hi sinh cả quyền lợi riêng nữa. Xin đem lời nói của tôi và danh dự của tôi để làm bằng, các quý vị bằng hữu ở đây chắc cũng biết tôi coi trọng cái đó thế nào. ả hưng ở đây tôi cũng có chút tư tâm. Con trai út của tôi bị tình nghi là thủ phạm giết Xôlôđô và một đại úy cảnh sát nên nó phải trốn tránh biệt xứ. Bây giờ tôi phải lo thu xếp để người ta rút lại lời buộc tội vô căn cứ kia cho nó được trở về bình an. Đó là việc của tôi và

tôi nghĩ rằng tôi sẽ làm được.

Có điều xin thú thực tôi !à người dị đoan, nói ra thì xấu hổ, nhưng sự thực đúng thế. Vậy thì thế này. ả ều nhờ ra thẳng con tôi gặp chuyện không may, nếu một sĩ quan cảnh sát nào đó nhờ tay hạ sát nó, nếu nó bỗng dưng tự treo

cổ trong xà lim. nếu có kẻ nào tự nhiên đứng ra vu oan giá họa cho nó- thì vì dị đoan, tôi sẽ gán việc này cho ai đó trong số các quý vị ngồi đây xấu bụng với tôi. Xin nói rộng ra, nếu con tôi có bị sét đánh, tôi cũng sẽ buộc tội cho vài vị. Ắ ều máy bay nó rơi, nếu tàu thủy nó bị chìm, nếu nó phải gió phải may mà chết, nếu xe nó bị tàu hỏa chẹt thì chỉ thuần túy là vì dị đoan mà tôi nghĩ rằng có vị nào ngồi đây yểm bùa trừ nó. Xin nói thẳng để các vị biết, cái kiểu bùa bả, những rủi ro như vậy tôi sẽ không bao giờ tha thứ. Còn thì những việc khác xin thề trên đầu đám con cháu tôi rằng tôi sẽ không đòi nào vi phạm hòa ước ngày hôm nay.

Vừa dứt lời ông trùm Còrleone rời bàn tiến lại chỗ ông trùm Philip Tataglia đang ngồi Tataglia đứng dậy đón và hai ông trùm ôm nhau hôn. Cử tọa vỗ tay rào rào, các ông trùm khác đứng hết lên bắt tay nhau, chúc mừng don Còrleone và don Tataglia nhân khởi đầu của quan hệ thân thiện giữa hai người. Ai cũng hiểu rằng quan hệ thân thiện này chẳng phải nòng nân gì đâu, hai người sẽ chẳng gửi quà mừng nhau lễ Giáng sinh đâu nhưng ít ra họ sẽ không giết nhau nữa. Ắ hừ thế đã thân thiện quá rồi, còn đòi hỏi gì hơn!

Sau đó hội nghị bế mạc. Tiễn khách ra về, don Còrleone giữ riêng ông bạn Entòni Môlinari lại để cảm ơn ông trùm miền Tây đã cho thẳng con thứ nương nhờ bấy lâu. Don Môlinari khoe rằng tiếng là đi lánh nạn nhưng Phrêdo làm ăn có vẻ phát lắm, xem ra hợp với nghề khách sạn tợn, đặc biệt là các bà, các cô ưu ái nó cực kì. ông bố không ngớt ngạc nhiên thấy thẳng con cũng không đến nỗi nào - trong cái rủi cũng có cái may mà. Hai người gật gù tâm đắc, nhân tiện don Còrleone ngỏ lời xin hết lòng đền đáp. ít ra ông cũng giúp bạn được vài việc mọn chẳng hạn như sắp đặt đường dây truyền tin để người anh em đoán được kết quả đua ngựa xe thật sớm sửa, hay như có chuyện gì lôi thôi hoặc bọn chó điên Chicago có kéo xuống gây rối thì ông sẽ đỡ giúp một tay.

Mãi sập tối don Còrleone cùng Tôm Haghen mới về đến nhà. Hôm đó Rôccô Lampône giữ chân lái xe kiêm cận vệ. Lúc vào nhà, ông Trùm dặn Haghen: Mày nhớ để ý nâng đỡ thẳng Lampône một tí. Tao thấy nó làm được những việc khá hơn đây, Tôm.

Hay thật, Haghen ngạc nhiên nghĩ bụng. Suốt ngày thẳng Lampône không mở mồm lấy một lần, cũng không ngoái đầu nhìn hai thầy trò cái nào. Lái xe hay mở cửa nó làm chẳng khác gì bọn lái xe khác. Ắ ghĩa là con mắt tinh đời của ông Trùm đã nhìn thấy ở nó một cái gì đấy mà thẳng consiglieri không thấy.

Vào đến cửa, ông cho Haghen về và dặn y sau bữa tối sang gặp ông. Gọi cả Clemenxa và Texxiô đến nữa.

ông sẽ chờ cả bọn lúc mười giờ tối, còn trước đó Haghen phải thuật lại cuộc

họp vừa rồi để hai lão caporegimes nắm được tình hình.

Đúng mười giờ cả bốn người đã có mặt ở căn phòng trong góc nhà- văn phòng của ông Trùm.

Vậy là chúng ta đã kí xong hòa ước, - don Còrleone thông báo. - Tôi đã lấy danh dự mà cam đoan- với các anh thế là đủ rồi. Tuy vậy, các đồng minh của chúng ta cũng không được đáng tin cho lắm, nên chúng ta cứ phải đề phòng, không được lơ là.- ông quay sang Haghen:

Mày đã thả bọn con tin về chưa

Haghen gật:

- Dạ, rồi. Vừa về đến nơi, cháu gọi điện cho Clemenxa ngay.

ông Trùm đưa mắt nhìn sang lão caporegimes hộ pháp. Lão kia cũng gật.

- Tôi cho về hết rồi. Lạ thật đấy, dân Xixili làm gì có thứ đàn đến thế không biết Bọn Bockikiô này có thật ngớ ngẩn không, hay chỉ giả vờ?

ả gớ ngẩn mà ăn tiền đấy, khôn ngoan nhanh nhẹn đã chắc ăn ai chưa? Bọn Bockikiô kể ra cũng chơi được, không gây chuyện lăng nhăng, nhưng máu Xixili thì chúng nó chẳng còn lấy một giọt!

Hết phải đánh đấm rồi, có thể nghỉ ngơi một tí. Don Còrleone đích thân pha coctay mời từng người, đoạn ông cũng rón rén nháp một ngụm và châm xì gà:

- Tôi muốn ta quên chuyện này đi, không ai được tìm cách bóc móc xem bọn nào đã bố trí giết thằng Xantinô nữa. Tôi muốn chúng ta sẽ hết sức hợp tác với các gia

đình khác dù họ có nổi máu tham mà ăn xén ăn bớt của chúng ta chút ít cũng cứ lờ đi cho xong. Dù có bị khiêu khích thế nào, chúng ta cũng cứ nín nhịn trước khi tìm

được cách kéo Mai con trở về. Đó là cái chủ yếu mà từ giờ các anh phải lo.

Phải nhớ rằng tôi cần được bảo đảm trăm phần trăm là lúc nó về sẽ không bị đe dọa gì hết.

Các nhân chứng thật không đáng lo lắm ta đã biết rõ từng người và lời khai của họ cũng không đáng ngại.

Đáng lo là cái khác- làm sao để cảnh sát không dựng bằng chứng giả vì bọn chỉ điểm cứ một hai là Mai con Còrleone đã bắn đại úy Mac Clôxki mà. Hồ sơ nào cũng ghi rõ thế cả, để gì biến có thành không được. Kiểu này không cần nhân chứng họ cũng cứ làm, chứ không thì mình chỉ việc loại bỏ nhân chứng là xong. ả goài gã bồi bàn và thằng thực khách (có lẽ là người của Xôlôđô) ra còn có ai nữa đâu. Được rồi. Vậy là mình phải yêu cầu ả gũ Đại Gia bằng mọi cách có thể được thuyết phục cảnh sát đổi ý. Làm sao để bọn chỉ điểm đem về đám cảnh sát một giả thuyết khác hẳn. Tôi nghĩ rằng sau lời phát biểu hôm nay của tôi, các đồng minh mới của chúng ta sẽ hiểu ra rằng giúp mình thì họ chỉ có lợi mà thôi.

ả hưng chỉ thể thôi chưa đủ Chúng ta phải tìm cách gỡ trắng án hoàn toàn cho Mai con. ả ếu không thì nó chẳng nên về làm gì hết. Anh em thử tính xem thế nào. Lúc

này không còn gì quan trọng hơn việc đó.

Lại nữa. Trong đời người nhằm nhớ một lần thì còn được. Tôi đã hỏ một lần Bây giờ tôi định mua hết số đất còn lại ở vành đai vườn và mọi nhà cửa trên vành đai này. Để mà cách xa một dặm cũng chẳng có ma nào mở cửa sổ dòm trộm sang vườn nhà tôi được. Tôi muốn rào hết khu đất và bố trí canh gác cả ngày lẫn đêm ở bên trong. ở lối vào cũng lập một trạm gác nữa như vậy Tóm lại, từ nay tôi muốn sống trong pháo đài. Từ nay tôi sẽ không vào thành phố làm việc nữa. Anh em có thể coi như tôi bán hưu trí. Tôi chỉ muốn làm vườn chơi, đến mùa lại cất rượu. Chỉ mong yên phận ở nhà, không có gì thật quan trọng tôi không đi đâu hết, mà có đi là phải có hộ tống cẩn thận Xin anh em nhớ kĩ tôi không rắc ranh, không mưu mô gì hết. Chẳng qua tôi chỉ thận trọng mà thôi, trên đời không có gì tôi ghét bằng bừa bãi, cầu thả Đàn bà trẻ con làm bừa làm ầu còn có thể tha thứ được, chứ đàn ông thì cấm chỉ. Tóm lại cần làm gì ta cứ làm, tuy vậy cũng đừng ồn ào quá người ta hiểu nhầm.

Tôi sẽ dần dần dồn hết công việc cho anh em phụ trách. Regime của Xantino tôi sẽ giải tán, cho sát nhập vào các regimes của hai anh em Clemenxa và Texxiô.

Cái đó càng chứng tỏ là tôi thực lòng mong muốn hòa bình. Tôm, mày chọn mấy đứa xuống las Vegas xem sao, chúng nó phải báo cáo với tao về mọi việc dưới đó, nhân tiện xem thằng Phrêđô làm ăn thế nào mà nghe nói thay đổi ghê lắm. ả gười ta bảo nó nấu nướng khá và chạy theo gái như điên. ở nhà thì nó đàn ông đứng đắn là thế, nhưng nói vậy chứ thà nó ở dưới đó còn hơn, nghề này thì nó không kham được. Dứt khoát không được!

Haghen rút rè tham gia:

- Hay ta đưa Carlô xuống đây? ả ó là dân ả êvada thì hẳn phải thông thuộc las vegas lắm.

ông Trùm lắc đầu:

- Không có con gái ở nhà, bà nhà tao bà ấy nhớ. Tao muốn con Conxtaxia với chồng nó sang đây ở. Tao muốn đưa Carlô vào làm việc gì tử tế hơn- có lẽ tao có hơi khắt khe với nó, với lại... - Don Côrleone nhăn mặt, - tao thấy thiếu thiếu mấy đứa con trai. Mày thử xếp nó sang làm nghiệp đoàn xem. Công việc ở đây chủ yếu là giấy tờ và biết ăn nói cho hay mà. Cái đó thì nó làm được giọng ông Trùm nghe có chút kinh bỉ.

Haghen gật đầu:

- Vâng, cháu với Clemenxa sẽ chọn người đi Las Vegas. Hay là để cháu gọi Phrêđô về chơi mấy hôm được không bác?

ông Trùm gật lên:

- Để làm gì? Kệ nó ở đấy.

Thấy ông Trùm bực mình, cả ba người lúng túng ngơ ngậy trên ghế. Không ngờ Phrêđô lại bị bố ghét đến mức ấy. ông Trùm gật gù :

xem ra năm nay ớt xanh và cà chua trong vườn tôi sai quá, không khéo ăn không xuể đâu. Thế nào tôi cũng biếu anh em một ít để lấy thảo. Về già rồi tôi muốn sống yên tĩnh. Công việc chỉ có thể thôi. ả ào, anh em uống thêm chút nữa đi .

ả hư thế có nghĩa là cuộc nói chuyện đã hết. Mọi người lục tục đứng dậy, Haghen đưa Clemenxa và Texxiô ra xe, hẹn ngày giờ gặp nhau để giải quyết công việc.

Sau đó y trở lại văn phòng vì biết ông Trùm đang chờ.

Quả nhiên don Côlêône đã cởi áo vét, tháo cavát và nằm dài trên di văng.

ông yếu ớt khoát tay bảo y ngồi xuống ghế.

- Thế nào, consiglieri, mày không tán thành những điều hôm nay tao làm hả?

Haghen nghĩ ngợi một lát:

- Đâu có, bác, - y đáp. - Cháu chỉ thấy không được nhất quán lắm, và lại chẳng giống bác tí nào. Bác nói trắng bác không muốn truy cứu cái chết của Xantino và

không định trả thù. Cháu không tin thế Bác đã hứa không phá bỏ hòa ước, có nghĩa là bác sẽ cho phép kẻ thù của bác giữ phần thắng. Bác đã ra một bài toán mà cháu không giải nổi thì cháu biết đằng nào mà tán thành hay không tán thành?

Vẻ hài lòng thoáng hiện trên mặt ông Trùm:

- Khá lắm, mày nghiên cứu tao khá kĩ đấy. Mày không có máu Xixili, nhưng tao đã làm mày thành người Xixili Mày nói đúng đấy, Tôm, còn lời giải thích thì có chứ, rồi mày sẽ hiểu ra thôi. ả hưng điều quan trọng nhất là làm sao đưa Mai con về càng sớm càng tốt. Đó là nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta, mày hãy hướng hết mọi ý nghĩ và hành động vào việc thực hiện nó đi, Tôm.

Cố tìm những khe hở hợp pháp để len vào bằng được, tiền bạc không thành vấn đề. Tuyệt đối không để sơ sẩy một li. Mày thử đi hỏi các nhà hình luật giỏi nhất xem. Tao cũng nhắm mấy ông quan tòa cỡ lớn để mày đến tham vấn riêng. Còn lúc này ta sẽ phải cực kì thận trọng mới được, coi chừng bị phản bội bất cứ lúc nào.

Cũng như bác, cháu không chỉ ngại các bằng chứng thật mà cả bằng chứng giả nữa, - Haghen nói.- Chỉ cần Mai con bị tạm giữ thôi là các bằng hữu bên cạnh sát sẽ

tìm cách thịt nó mất. Hoặc tự chúng sẽ giết trong xà lim cách li hay đưa một

thằng tù khác vào khử nó . Cần phải không để xảy một cái cơ nào để bọn kia bắt giữ hay buộc tội nó mới được.

Don Côrleône thở dài:

- Tao biết, tao biết rồi. ả hưng phải làm ngay, lần chân là nguy hiểm lắm. ở Xixili, tình hình đang không ổn định. Lũ trẻ không chịu nghe lời người lớn, mà trong những đứa bị trục xuất từ Mỹ về cũng có những thằng nanh vuốt mà các ông trùm địa phương chắc không đủ sức độ lại Tháng Mai con không bị bọn này thì bọn khác chơi mất. Hiện nay nó đang được che giấu an toàn, nhưng còn được bao lâu không? Đó là một trong những lí do buộc tao hôm nay phải cầu hòa. Bọn bạn bè của Bardini bên Xixili đã bắt đầu đi tìm dấu vết của Mai con.

Đó là lời giải thứ nhất cho mày đây. Tao không còn cách nào khác ngoài cách cầu hòa để bảo đảm an toàn cho thằng con. Tao không còn cách lựa chọn nào cả.

Có thể chứ. Chính vì vậy mà ông Trùm mới phải công phu dàn cảnh như thế chứ. Tuy vẫn còn chưa hết thắc mắc, nhưng Haghen không hỏi làm sao ông biết được những tin tức đó. Y quay sang chuyện khác.

- lúc bàn việc làm ăn với cánh Tatagla, cháu có cần bắt nó nhất thiết phải lấy những đứa chưa hề có vết hay không? Hễ có tiền án rồi thì khó đòi quan tòa giảm án được lắm.

ông Trùm nhún vai:

- Mày chỉ cần nhắc qua thế thôi, không phải ép. ả ếu chúng nhét một thằng có vết rồi mà thằng này bị bắt nữa thì mình cứ mặc kệ chúng nó, không thêm động tay giúp đỡ gì hết. Cứ bảo rằng mình không đủ sức lo.

ả hưng thằng Bardini thì không cần phải dạy đâu, tự hấn cũng biết rồi. Mày để ý mà xem- hấn không nói một câu nào để bị ràng buộc vào vụ này hết.

Bao giờ hấn cũng thoát ra vô sự.

He ghen bồn chồn hỏi:

- Vậy ra ngay từ đầu hấn đã đứng sau lưng Xôlôđô và Tataglia đấy?

Don Côrleône thở dài:

- Tataglia chẳng qua chỉ là thằng ma cô dốt gái. Hấn làm sao chọi nổi Xantino. Biết vậy nên tao mới không cần truy cứu chuyện này chứ. Tao chỉ cần biết- ở đây có

bàn tay của Bardini nhúng vào, thế là đủ.

Haghen lắng nghe và nhập tâm. Từng bước từng bước ông trùm đã đưa y đến lời giải, nhưng vẫn còn một điều gì rất quan trọng mà ông không nói ra.

Haghen biết rõ

điều gì nhưng y còn biết rằng y không được hỏi. Haghen đứng dậy định chào ông Trùm về, ông dặn thêm:

- ả hớ đây, Tôm, điều quan trọng nhất là phải nghĩ cách kéo bằng được Mai

còn về. ả ghĩ cả ngày lẫn đêm. Và thế này nữa. Mà y liên lạc với tổng đài điện thoại bảo người ta tìm cách gửi cho tao bản thống kê các cuộc điện đàm hàng tháng của Clemenxa và Texxiô- cả gọi đến lẫn gọi đi. Tao dám thề rằng hai người này không bao giờ phản tao. ả hưng một chuyện nhỏ nhất đến đâu nếu biết trước được thì vẫn hơn.

Haghen gật đầu đi ra. Ghê thật, không biết ông già có kiểm tra cả mình hay không hẳn thấy xấu hổ với những nghi vấn của mình. ả hưng bây giờ y đã biết chắc rằng trong đầu Bồ Già, trong những mê cung ngoằn ngoèo rắc rối của ông đang hình thành một kế hoạch hành động tính trước rất nhiều nước cờ và sự nhượng bộ hôm nay chẳng qua chỉ là một cuộc rút lui chiến thuật, Cả cái điều mà không ai nói đến một lời, điều này y không dám hỏi và don Côrlêone cũng làm thinh- cả điều đó cũng còn chưa rõ. Tất cả đều chỉ ra rằng một ngày rửa hận đang được chuẩn bị.

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách
Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền
Chương 21

Thế nhưng số phận lại bài định để cho phải gần một năm sau don Còrleone mới đưa được người con trai của mình là Mai con trở về Hợp chủng quốc. Trong suốt thời gian ấy cả gia đình điên đầu vắt óc cố tìm những biện pháp để thực hiện điều đó, thậm chí cả Carlo Ritđi cũng được tham dự bởi lẽ lúc này hần và Cònni ở luôn trong cư xá- bây giờ hai vợ chồng đã có thêm một đứa con trai. Ắ hưng không một phương án nào đưa ra được Bố Già chấp thuận. Cuối cùng thì vấn đề lại được giải quyết nhờ vào một điều rủi ro giáng xuống gia đình Bockikiô. Trong đám con cháu của cánh này có một chàng trai tên là Phêlix, sinh ở nước Mỹ, may được trời phú cho- khác với lệ thường- một cái đầu khá thông minh. Anh ta không chịu theo nghiệp gia đình- nghề hợp pháp của nhà Bockikiô là hút rác, - lại lấy một cô vợ con nhà khá danh giá gốc người Anh, và điều này càng đào sâu thêm cái hố cách biệt với họ hàng thân thích. Tới tới anh ta đi học, tự đặt cho mình mục đích trở thành luật gia; còn ban ngày thì làm việc ở bưu điện. Trong những năm đó, ba đứa con nối nhau ra đời, nhưng nhờ cô vợ lo liệu việc nhà thật kiệm cần nên gia đình họ đã khéo léo sống bằng máy đồng tiền công cho đến khi anh chồng nhận được bằng tốt nghiệp luật sư. thế là Phêlix Bokikiô, như rất nhiều người trai trẻ có bản lĩnh khác, nghĩ rằng sau những năm tháng đổ mồ hôi vắt vả học hành, trang bị được cho mình đầy đủ kiến thức cái nghề nghiệp đã chọn thì hiển nhiên phải được số phận đắp bù, và anh sẽ dễ dàng làm ăn khấm khá ắ hưng sự đời đã chứng tỏ mọi việc đâu có phải như vậy. Không để mất di lòng kiêu hãnh trước đây, anh tiếp tục từ chối tất cả những sự giúp đỡ của gia đình. Một người bạn, cũng là luật gia trẻ nhưng có thân thế và tỏ ra khá nhiều triển vọng trong tương lai ở một văn phòng luật sư cỡ lớn, đã đề nghị Phêlix giúp đỡ vài việc nhỏ liên quan đến những mảnh khóc cực kì tinh vi và phức tạp của một vụ vỡ nợ- bề ngoài có vẻ hợp pháp, nhưng thực chất là giả tạo. Khả năng của việc lừa đảo này bị phát hiện là VÔ cùng nhỏ bé - xác suất một phần triệu. Phêlix quyết định liều. Vì mảnh này hoàn toàn sử dụng những kiến thức học được trong trường nên xem ra chẳng có gì đáng trách hay chí ít thì cũng không phi pháp.

ả hưng không hiểu bằng cách nào mà rốt cuộc vụ lừa đảo lại bị phanh phui ra. Gã bạn luật sư nọ chạy làng, không chịu cử động lấy một ngón tay để cứu giúp Phêlix, thậm chí Phêlix gọi điện tới hắn còn không thèm nhắc ông nghe lên. Hai nhân vật chính của vụ việc, hai nhà doanh nghiệp háms lợi và bỉ ổi đã đứng tuổi, thì quay ra nguyên rủa Phêlix Bockikiô đã hành sự vụng về, và họ cho rằng tốt hơn hết là nên tự mình nhận tội và tỏ thiện chí giúp đỡ tòa trong việc điều tra. Họ khai Phêlix Bockikiô là thủ phạm đầu sỏ và khẳng định rằng chính anh ta đã dùng áp lực đe dọa để buộc họ tham gia vào vụ lừa đảo với mưu đồ thâm nhập vào xí nghiệp của họ và cuối cùng là chiếm đoạt nó. Trong lời khai của mình họ tố giác Phêlix có quan hệ với các chú bác anh em họ hàng của anh ta, những người đã từng ra tòa và ngồi tù nhiều lần vì các tội bạo hành. Với các chứng cứ đó, Phêlix phải ra trước vành móng ngựa. Hai nhà doanh nghiệp nọ chỉ bị án treo, còn Phêlix lĩnh năm năm tù giam.

Trong vụ này gia đình Bockikiô không chạy đến nhờ don Côrleone lẫn các cánh khác can thiệp, bởi vì từ trước đến nay Phêlix vẫn chối khinh sự giúp đỡ của họ, lần này

họ thấy cần phải dạy cho anh ta một bài học nhớ đời để cho anh ta hiểu ra rằng không thể trông cậy vào lòng nhân từ của ai khác ngoài gia đình mình, rằng họ hàng

huyết tộc vẫn gần gũi và đáng tin cậy hơn xã hội.

Dù sao đi chăng nữa thì Phêlix cũng phải ngồi tù ba năm rồi được tha. Anh ta về nhà ôm hôn vợ và các con, sống lặng lẽ một năm, sau đó mới chứng minh cho thiên hạ biết rằng anh ta mang tên họ Bockikiô đâu phải là không xứng đáng. Kiếm được một khẩu súng lục, đầu tiên Phêlix tìm bắn chết tươi cái gã bạn luật sư, tiếp đó đi rình hai nhà doanh nghiệp phản phúc nọ. Khi họ vừa từ trong một tiệm ăn ló mặt ra, anh ta tiến tới đằng hoàng cầm vào đầu mỗi người một viên đạn. Xong xuôi Phêlix vòng qua xác họ, bước vào tiệm, gọi một tách cà phê và thản nhiên đứng đợi cảnh sát đến.

Phiên tòa chẳng phải đợi lâu, bản án thẳng tay không thương xót. Là con đẻ của thế giới tội phạm, anh ta đã dám ngang nhiên hạ sát ba chứng nhân buộc tội, những người đã đưa anh ta vào ngồi sau chấn song sắt một cách hoàn toàn chính đáng. Hành động đó khác nào một sự thách thức ngang nhiên đối với công luận. đã vậy thì, như một trường hợp ngoại lệ hiếm hoi, các nhà hình luật, các ông rường cột của xã hội, dư luận báo chí và đông đảo dân chúng, thậm chí cả những người có tiếng

từ bi và từ trước đến nay vẫn tuyên truyền một cách cuồng nhiệt và thiển cận cho cái gọi là chủ nghĩa nhân đạo tất cả đều đồng thanh đòi phải đưa Phêlix Bockikiô

lên ghế điện. Lần này thì cánh nhà Bockikiô không tiếc tiền để chạy chọt,

kháng án lên đủ các cấp, - bây giờ anh ta là niềm tự hào của cả họ mà, - nhưng kết cục

của vụ án là không thể nào thay đổi. Sau những thủ tục mang tính chất hình thức thuần túy do pháp luật qui định- chúng cũng đã được lợi dụng kéo dài ra một khoảng thời gian khá lâu, - giờ đây Phêlix Bockikiô đang nằm chờ lên ghế điện thụ hình.

Một người cánh nhà Bockikiô, hi vọng đến phút cuối cùng rằng vẫn còn một phương cách nào đó giúp được chàng luật sư trẻ tuổi tránh khỏi bản án khắc nghiệt, đã đến gặp Tôm Ha ghen nhờ y nói lại với don Côrleône về trường hợp này. ông Trùm đáp lại bằng một lời từ chối dứt khoát: ông không phải là thần thánh, người ta đòi hỏi ở ông một chuyện không thể làm được. ả hưng ngày hôm sau chính ông Trùm lại cho gọi Haghen vào phòng làm việc của mình và ra lệnh cho y báo cáo một cách thật tỉ mỉ, đến tận từng chi tiết nhỏ nhất nhất, toàn bộ vụ án. Khi Haghen kết thúc câu chuyện, don Côrleône sai mời ông trùm cánh nhà Bockikiô đến Long Bịch để đàm phán.

ả hưng gì diễn ra tiếp đó thật đơn giản, như tất cả những sự việc thiên tài khác. Don Côrleône nhận bảo đảm cuộc sống cho vợ và các con của Phêlix Bockikiô bằng cách trả cho họ một khoản trợ cấp khá lớn. Số tiền đó sẽ lập tức được trao ngay cho ông trùm cánh Bockikiô. Đổi lại, Phêlix phải nhận mình là kẻ đã giết Xôlôđô và đại úy cảnh sát Mac Clôxki.

Còn nhiều việc phải lo. Phêlix Bockikiô phải thú tội sao cho khéo, muốn thế, anh ta phải biết vài chi tiết thực để mà khai. ả goài ra, anh ta còn phải gán cho lão đại úy cảnh sát tội buôn ma túy. Rồi gã chạy bàn trong tiệm cũng phải được "làm việc đến nơi đến chốn để còn ra tòa nhận diện Phêlix đúng là hung thủ. Việc này hơi liều vì phải thay đổi hẳn lời khai trước đó. Phêlix Bockikiô thấp hơn và đậm người hơn. ả hưng việc ấy don Côrleône sẽ lo. Mặt khác, vì anh chàng tử tội vốn rất sùng bái chuyện học hành nên thể nào anh ta cũng muốn con cái mình học hành lên đại học, do vậy trong số tiền ông Trùm trả phải cộng cả khoản đó nữa. Cánh Bockikiô không mong có chuyện khoan hồng với vụ giết một lúc ba mạng kia, nên mang thêm vào cổ anh ta hai cái xác cũng có khác gì đâu.

Mọi việc đã thỏa thuận xong, tiền đã giao đủ và việc liên lạc với kẻ tử tù đã được xúc tiến- anh ta đã được dặn dò cặn kẽ. Guồng máy được khởi động và lời thú tội lập tức được đăng trên tất cả các báo bằng những dòng tít lớn. Vụ án đã có tiếng vang giật gân và thành công rực rỡ. ả hưng vốn thận trọng don Corleône còn chờ bốn tháng nữa, cho đến khi Phêlix Bockikiô thụ hình xong mới phát lệnh đưa Mai con Côrleône trở về.

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách **Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền** **Chương 22**

Suốt cả một năm sau cái chết của Xônni, Luxi Manchini sống trong tâm trạng nhớ tiếc, rầu rĩ khôn nguôi, nó còn dữ dội hơn cả trong tiểu thuyết nữa. ả hưng mơ mộng của cô không ủy mị như mơ mộng của các nữ sinh nổi tiếc, của người vợ góa bụa. Không có chuyện nỗi cô đơn không thể lấp đầy vì mất người bạn đời hay thiếu vắng cái tâm hồn mạnh mẽ của ý trung nhân. Cô chẳng nhớ nhung những kỉ niệm lâm li, những hình tượng người hùng trong mộng nàng trinh nữ, nụ cười ánh mắt tình tứ khi chàng thoát ra những lời âu yếm hay dí dỏm gì hết.

Không. Cô nuôi tiếc hẫng bởi lí do căn bản hơn nhiều. Cô tuyệt vọng vì từ nay mất đi con người duy nhất trên đời có thể cho cô được hưởng thụ tình yêu, đủ sức mang

lại cho cô những rung động tốt cùng của sự ái ân. Trẻ người non dạ, cô vẫn tin rằng hân là người duy nhất đủ sức làm nổi việc ấy. Còn giờ đây, sau nhiều tháng trôi qua, Luxi nằm dài tắm nắng dưới ánh mặt trời ấm áp của bang ả êvada . Một thanh niên mảnh khảnh tóc bạch kim nằm cạnh chân cô và lấy ngón tay gãi vào gót chân của cô. Họ nằm bên bể tắm của khách sạn, chiều nay đông đặc người , nhưng anh ta vẫn phớt tỉnh bàn tay dấn lên đùi cô.

- Giulơ, đừng quậy? - Luxi kêu lên. - Bác sĩ đâu có thứ bác sĩ quỳnh thế Giulơ ngẩng mặt nhìn lên, nhe răng cười nhăn nhở: ồ bác sĩ Las Vegas mà.

Anh ta chỉ vừa chạm khê vào mé trong đùi và ngạc nhiên, không hiểu sao mới sơ sơ như vậy mà cô ta đã vội bắn lên. ả hìn mặt là biết liền, giấu sao được. ả hưng mặt khác, trông cô nàng có vẻ chất phác, ngây thơ, mà mãi chưa ăn thua. Chắc phải có lí do chứ đâu phải vì chung tình với một gã đàn ông nào đó? Dưới mấy ngón tay này là thịt, là da, chứ phải gỗ đá gì. ả ó cũng đòi hỏi thịt da chứ. Bác sĩ Giulơ Xêgan định bụng phải chấm phá cho ra cái bí mật kia ngay tối nay. Anh ta sẽ cho cô em biết mùi đời mà không cần thủ thuật trợ lực, nhưng nếu cần thì Xêgan này bực nhất? Dĩ nhiên là vì lợi ích của khoa học thôi. Vả lại, xem ra cô nàng đã nóng máy lắm rồi.

- ả ày, có thôi đi không! - Luxi lại kêu lên, lần này thì thật sự nổi cáu. Giulơ phục tùng ngay tấp lự?

- Thôi đây, thôi đây, cô em.

ả ói đoạn anh ta kê đầu lên cặp đùi mềm mại như cái gối của cô và định

chộp mắt một lúc. Giuơ ngạc nhiên thấy cô ngộ ngộ không yên, hơi nóng từ người cô bốc lên ngùn ngụt, rồi lúc cô giơ tay lên vuốt tóc thì anh ta nửa đùa nửa thật nắm lấy cổ tay cô ra vẻ âu yếm, nhưng kì thực là để bắt mạch. Gớm, cứ như ngựa phi.

Thế nào đêm nay cô em cũng chết với tớ và tớ phải tra cho ra điều bí ẩn của cô nàng bằng được. Quyết định thế xong, đốc tớ Giuơ Xêgan ngủ thiếp đi. Luxi vẫn ngồi bất động đưa mắt nhìn đám người nhộn nhạo quanh bể tắm. CÔ có ngờ đâu mới chưa đầy hai năm mà cuộc đời mình đã đổi ngoặt đến như vậy. Không một lần nào cô hối tiếc về "con điên trong bữa tiệc cưới của Côny Côrleône. Khoái lạc ấy cô chưa bao giờ được ném trong quãng đời trước đây. Sau bữa đó, cô đã bao nhiêu lần thăm lặ đi lặ lại nó trong ý nghĩ của mình.

Và rồi còn bao nhiêu lần được hưởng nó trong đời thực. Hồi đó Xônni đến với cô ít nhất một tuần một lần, không sót tuần nào, nhiều khi còn nặng hơn nữa. ả hững cơn đắm mê của hai người không can dự gì đến sự đồng điệu tâm hồn, đến chất thơ cao cả - giữa họ chỉ là một tình yêu xác thịt thô thiển, trần trụi nhất. Mỗi khi Xônni gọi điện báo sẽ đến, Luxi lại đi kiểm tra xem trong nhà đã có rượu chưa, còn đủ thức ăn cho bữa sáng hôm sau hay không, vì hắn sẽ chẳng chịu rời cô cho đến khi trời trưa trệt. Cả hai đều muốn hưởng nhau trọn vẹn.

lần nào cũng vậy, hễ Xônni vừa dùng chìa khóa riêng mở cửa bước vào là Luxi đã nhào tới ôm chặt lấy. Và hai người hạnh phúc bên nhau, hết như hôm đám cưới.

Có gì đó hoang dại, thú vật trong cuộc tình không tiền khoáng hậu này.

Hồi bố của Xônni bị bắn gục ngoài phố, lần đầu tiên Luxi hiểu ra rằng có thể cả người tình của cô cũng đang bị một mối nguy hiểm chết người đe dọa. ở nhà một mình trong căn hộ, Luxi không khóc, mà gào rú từng cơn ngắt quãng như một con thú. bằng ba tuần sau đó Xônni không lộ mặt, ban đêm cô sống bằng thuốc ngủ, rượu mạnh để át đi những dần vật. kinh hoàng. Đó là một nỗi đau thể chất thật sự - cả người như bị đánh nát như, và khi cuối cùng Xônni lại đến, Luxi bám chặt lấy hắn, không dám rời hắn ra lấy một phút. Trong suốt thời gian tiếp theo đấy hắn không bỏ qua một lần hẹn nào với cô cho đến tận hôm bị giết.

Luxi biết tin về cái chết của gấn qua báo, và ngay tối hôm đó cô uống một liều thuốc ngủ rất lớn. ả hưng chẳng hiểu vì sao Luxi lại không chết, mà bị ngộ độc nặng phải bò ra khỏi căn hộ, nhưng chỉ lê đến được cửa thang máy là đổ gục xuống. ả gười ta tìm thấy Luxi nằm bất tỉnh ở đó và đưa cô vào bệnh viện. Do ít ai đoán được mối quan hệ giữa Luxi với Xônni, nên các tờ báo lá cải trong thành phố chỉ dành cho sự việc của cô vền vẹn có vài dòng ngắn ngủi.

ở đó tại bệnh viện, Tôm Haghen đã tìm đến thăm và an ủi Luxi. Chính y đã đề nghị cô vào làm ở khách sạn Las Vegas do Phrêdô Côrleône, em trai của Xônni, quản lí. Haghen thông báo cho Luxi biết rằng từ nay cô sẽ được hưởng một khoản trợ cấp do Xônni để lại. Và y lục vấn cô đủ chuyện. ả ào có phải cô đã có thai và vì thế nên mới uống thuốc ngủ không" ả ào tối hôm Xônni bị hạ sát, hấn có đến chỗ cô hay gọi điện hẹn đến không?

Luxi một mực lắc đầu- cô bảo hôm nào cũng vậy, cứ xong việc là về phòng chờ Xônni. Và Luxi thú nhận: ả goài Xônni, cô chẳng thể yêu ai khác.. Và sợ sau này cũng

vậy

Thấy Tôm Haghen mỉm cười có vẻ ngạc nhiên, Luxi tiếp:

- Sao, anh không tin Đó là sự thật. Mà có phải hồi xưa chính Xônni đã đưa anh về nhà anh ấy không

- Hồi đó anh ấy khác, - Tôm Haghen đáp. - Lớn lên, anh ấy trở thành một người khác hấn.

- Khác với ai chứ.. còn tôi thì.."

Đúng vậy, đối với Luxi, Xônni không hề độc ác, dữ dội, mà rất dịu dàng, âu yếm. Chưa một lần nào hấn cáu gắt, bực bội với cô.

Tôm Haghen đã lo cho Luxi đi Vegas rất chu đáo. y ém sẵn cho cô một căn hộ ở nơi làm việc và đích thân chở cô ra sân bay. Dọc đường y còn buộc Luxi hứa là khi nào cảm thấy cô đơn hoặc gặp chuyện gì khó khăn, cô phải gọi điện cho y, và y sẽ làm mọi việc để giúp đỡ.

Trước khi lên máy bay, Luxi ngập ngừng hỏi:

- Thế ông già nhà anh Xônni có biết chuyện này không ? Tất cả những gì anh làm ông cụ đều biết cả chứ

Haghen mỉm cười:

- Ta cứ coi là tôi hành động bởi ý riêng của tôi, nhưng theo hướng chỉ đạo của ông cụ. Don Côrleône có một thái độ hơi cũ xưa đối với chuyện này, ông cụ sẽ không

bao giờ có một hành động nào chống lại người vợ hợp pháp của con Trai mình. ả hưng mặt khác, ông cụ cho rằng không thể bắt tội cô được - dù sao cô cũng là con gái mới lớn, Xônni phải chịu trách nhiệm về những hành động của mình. Và lại, việc cô uống thuốc ngủ suýt chết khiến mọi người đều sững sốt.

Tôm Haghen không nói thêm là những người như don Côrleône không thể nào hiểu được việc một ai đó lại có thể nghĩ đến chuyện tự tử. Chỉ những người điên mới làm như vậy.

Bây giờ, sau gần một năm rưỡi sống ở Las Vegas, Luxi ngạc nhiên nhận thấy mình hầu như hạnh phúc.

Lắm đêm cô mơ thấy Xônni rồi cứ nằm chong chong mơ tiếp giấc mơ mà tự

vuốt ve mình cho tới khi thiếp đi.

Từ đó cô chưa hề biết tới một người đàn ông nào nữa. Cuộc sống nơi đây đối với cô thật dễ chịu. Tha hồ vùng vẫy ở bể tắm, bơi thuyền buồm trên hồ Mit, những ngày

nghỉ phóng xe đi chơi trên hoang mạc. Luxi gầy đi nên trông càng đẹp hơn.

CÔ làm tiếp dẫn viên ở khách sạn và trong công việc hầu như không tiếp xúc với Phredô,

mặc dù mỗi khi gặp Luxi hắn vẫn thường dừng lại nói chuyện tào lao. CÔ ngạc nhiên trước những thay đổi của Phredô. Hắn ở đây chẳng khác gì cá gặp nước, dường

như hắn sinh ra là để quản lý khu du hí này. Hắn đam mê gái, chơi bởi trác táng đến rạc hân cả người đi.

Khoảng nửa năm sau, Tôm Haghen lại xuống để tìm hiểu tình hình công việc của Luxi. Hàng tháng ngoài số tiền lương, Luxi còn được một tấm ngân phiếu sáu trăm đô la. Haghen hướng dẫn cô cách giải thích với thanh tra thuế quan về nguồn gốc của số tiền này, bảo cô viết giấy uỷ quyền cho y và y sẽ làm đủ mọi thủ tục chứng nhận nguồn thu nhập hợp pháp của cô. Về hình thức, Luxi là chủ năm cổ phần trong tổ hợp khách sạn nơi cô làm việc. Điều này không được nói ra với bất cứ một người ngoài nào. ả ếu như có thanh tra đến hỏi, Luxi chỉ cần bảo họ đến gặp luật sư riêng của mình, và người ta sẽ để cho cô yên. Luxi đồng ý. CÔ hiểu rõ những gì ẩn giấu đằng sau những chuyện này nhưng không phản nộ việc người ta sử dụng mình như một tấm màn che. Lí do :

chịu ơn phải trả ơn. ả hưng khi Tôm Haghen bảo cô để ý quan sát mọi chuyện xảy ra xung quanh, theo dõi cả Phredô và chủ khách sạn Mau Grin, người có nhiều cổ phần nhất trong tổ hợp, thì Luxi buột miệng hỏi:

- Phải theo dõi Phredô? ôi, chẳng lẽ việc đó là cần thiết sao?

Haghen cười khẩy:

- Đúng vậy ông già lo lắng cho nó. Đạo này Phredô chơi quá thân với tay Mau Grin nên ông cụ muốn canh chừng kéo có việc gì không hay xảy ra chẳng. - Haghen thấy là chẳng cần phải kể với Luxi rằng don Côrêône bỏ tiền ra xây cái khách sạn này giữa sa mạc Las Vegas không chỉ để cho thằng con trai có chỗ nương thân, mà cái chính là tạo ra một bàn đạp để chuẩn bị chiếm những vùng đất làm ăn mới.

ít lâu sau cuộc nói chuyện giữa Haghen và Luxi, có một viên bác sĩ mới đến nhận việc ở khách sạn. Đó là Giulơ Xêgan, người mảnh khảnh, rất đẹp trai, có duyên.

Luxi có cảm tưởng là anh ta quá trẻ, chưa đủ tư cách đảm đương chức nhiệm bác sĩ. Một hôm cô đến để khám khối u nhỏ bỗng nhiên mọc lên phía trên cổ tay. Ba ngày liền. Luxi suy nghĩ, đấu tranh với sự sợ hãi, và ngày thứ tư

ngay từ sáng cô đã đến phòng làm việc của bác sĩ. Giulơ Xêgan đón khách trong chiếc áo sơ mi hở cổ quần dài mùa hè. Đôi cặp kính gọng sừng và điệu bộ nghiêm trang, khoan thai ít nhiều đã làm cho Luxi yên tâm, nhưng dù sao anh ta cũng gây nên nơi cô một ấn tượng thiếu chững chạc. Mà trong thâm tâm Luxi cho rằng vẻ ngoài thiếu chững chạc và y học là hai thứ không thể kết hợp với nhau được.

Sau khi xem xét kỹ, anh ta căn kẽ giải thích rằng đây chỉ là một u xơ bình thường, một thứ u lành tính, và không có gì để phải lo lắng cả. Rồi anh ta cầm một cuốn sách tra cứu y học dày cộp trên mặt bàn, nói: "Phiền cô chia tay ra trước mặt Luxi rút rờ chia cả hai bàn tay ra. Đến lúc này Giulơ mới mỉm cười, nụ cười lần đầu tiên kể từ khi Luxi gặp anh ta.

- Bây giờ tôi sẽ tự mình tước bỏ tiền công giải phẫu của mình bằng cách đập cuốn sách này lên tay cô, và chỗ u sẽ biến mất. Thực ra tôi không dám hứa là nó sẽ

không bao giờ mọc lại, nhưng nếu làm phẫu thuật thì cô sẽ mất tiền mà cánh tay lại phải băng bó nữa chứ.

Thế nào, cô đồng ý nhé?

Luxi thở phào nhẹ nhõm. Không hiểu sao, sau những lời đó cô cảm thấy tin tưởng anh ta hoàn toàn. Chỉ vừa kịp nói "Anh cứ việc", cô đã phải kêu thét lên: viên bác

sĩ lấy hết sức giáng mạnh quyển sách nặng trĩu trên tay cô. Cục u hầu như không để lại dấu vết.

Đau lắm sao? - Giulơ hỏi.

- ồ không... - Cô nhìn anh ta ghi bệnh án, rồi lên tiếng. - Xong rồi chứ ạ, tôi đã về được chưa?

Giulơ gật đầu, vẫn tiếp tục viết, không ngẩng đầu lên nhìn cô. Luxi bước ra ngoài phòng khám.

Một tuần sau họ lại gặp nhau ở quầy giải khát, Giulơ đên ngồi bên cạnh cô .

- Thế nào, tay cô ra sao rồi?

Luxi tươi cười đáp:

- Tuyệt vời? Anh áp dụng những phương pháp lạ đời... mà kết quả hết ý .

Anh ta cười lớn:

- Còn phải nói, cô không thể ngờ được đâu. Mà tôi cũng không ngờ cô là người giàu sụ. Tờ lá cải "Mặt trời" của địa phương vừa đăng danh sách các chủ cổ phần của

khách sạn chúng ta, trong đó bà Luxi Manchini có đến hàng chục cổ phần.

Khá lắm? Giá tôi cũng có được một món bự như thế

Luxi không đáp, sức nhớ tới những lời dặn trước của Ha ghen. Giulơ lại phá ra cười:

- ả hưng cô đừng sợ, tôi biết hết, cô chỉ là tấm màn che thôi mà ở Las Vegas

này những cô phần ma như thế thiếu quái gì. mà chiều nay tôi muốn mời cô cùng đi

Câu lạc bộ ăn bữa tối, rồi sau đó mình cùng chơi rulet một lúc . Khoản mua phỉnh tôi chịu.

CÔ lưỡng lự, anh ta nài nỉ tiếp. Cuối cùng, cô nói:

- ăn cơm, chơi rulet thì rất sẵn lòng, chỉ có điều tôi sợ sẽ làm anh thất vọng nếu anh có ý tiến xa hơn. Tôi không được chịu chơi như gái ở Vegas này đâu.

- Chính vì vậy mà tôi mới mời cô, - Giulơ sáng khoái đáp - Hôm nay tôi cho phép mình được nghỉ xả hơi cho đến sáng mai mà.

Luxi buồn bã cười khẩy.

- Thôi được, chúng ta sẽ đi ăn tối, nhưng tôi sẽ trả tiền mua phỉnh chơi rulet. Trong khi ăn tối ở tiệm nhạc sống, Giulơ lợi dụng cảnh trực quan những bộ ngực và những cặp đùi trần phô bày trên sân khấu chọc cô cười thả cửa bằng những lời bàn khoa học, thật hóm hỉnh nhưng hiền lành về các kiểu ngực và đùi khác nhau. ăn xong, họ cùng chơi rulet và trúng được một trăm đô la.

Rồi họ phóng xe đi ra hồ, lên đập Boundơ. Hai người đứng hôn nhau dưới trăng. ả hưng khi Giulơ định tiến xa hơn nữa, thì bị Luxi gạt ra. Anh ta tiếp nhận sự thất bại của mình không hề có ý giận dỗi.

- Em đã nói trước với anh rồi kia mà, - Luxi nói vừa có vẻ trách móc, vừa có vẻ ái ngại.

- ả hưng anh không thể không thử ít ra là một cái, - Giulơ cãi lại, - nếu không thì em lại tự ái.

Luxi phá lên cười vì anh ta nói đúng.

Sau vài tháng, họ đã thật sự gắn bó với nhau, nhưng chuyện ân ái thì không có: Luxi không cho phép anh ta tiến xa hơn nữa. CÔ biết rằng Gulơ rất ngạc nhiên trước sự bướng bỉnh của cô, nhưng anh ta không tỏ ra giận dỗi, cấu kỉnh như bất kì một người đàn ông nào khác trong hoàn cảnh tương tự và vì thế cô càng tin phục anh ta hơn. Một lần ngẫu nhiên cô được biết Giulơ là bác sĩ giải phẫu và trước đây đã từng làm việc ở một bệnh viện nổi tiếng ở ả iu York. Lạ nhỉ, thế thì tại sao anh ta lại chịu làm một chân y sĩ trong khách sạn thế này?

Khi cô hỏi, Giulơ đáp:

- Cứ nói cái bí mật đen tối của em ra rồi anh mới nói bí mật của anh.

CÔ đỏ bừng mặt, lảng đi. Giulơ cũng không nài và tình bạn của hai người lại tiếp tục, một tình bạn âm áp mà cô trân trọng hơn là chính cô tự biết.

Giờ đây, ngồi bên bể bơi với cái đầu tóc vàng của Giulơ trên đùi, lòng cô tràn ngập yêu thương đối với anh ta. ả gười cô rấm rứt, những ngón tay cô tự nhiên mon trớn cổ Giulơ. Anh ta vẫn ngủ, dường như không nhận thấy gì, nhưng cô thấy rạo rức bởi sự đụng chạm ấy Đột nhiên Giulơ lồm cồm bò

đây; nắm tay cô lôi qua thăm cỏ ra lôi đi ximăng. CÔ vẫn ngoan ngoãn đi theo, khi anh dắt cô vào một ngôi nhà nhỏ nơi anh ta thuê buồng. Vào đến nơi, Giulo pha mỗi người một cốc rượu tương. Sau chầu tắm nắng và cơn dầm dật, cốc rượu bốc lên đầu khiến cô đê mê. Thế là Giulo choàng tay ôm cô, hai thân thể trần trụi chỉ che độc bộ đồ tắm áp sát vào nhau. Luxi thì thào: "đừng anh" nhưng không có gì là cương quyết nên Giulo cứ mặc kệ. Anh ta lột phăng áo tắm cô ra, hôn tới tấp lên cặp vú đồ sộ, lên khắp người cô. Đoạn anh ta bế cô lên giường, cả hai đều trần như nhộng. . .
Bây giờ Giulo nhà ta mới khám phá ra bí mật của cô. Luxi xấu hổ chúi vào góc giường khóc tím tấc. Chợt cô ngạc nhiên nghe thấy tiếng Giulo cười âu yếm.

Anh ta nói:

- ái chà, cô bé Italia nhà quê khôn khổ, chỉ có thể mà bắt người ta nhin suốt mấy tháng. ả gốc ời là gốc ?

Mấy tiếng "ngốc ời là gốc anh ta nói với đầy thương yêu khiến cô phải quay ra. Giulo kéo sát thân hình lỏa lồ của cô lại một cách thân tình:

-Em cở lỗ quá em ời, cở lỗ không chịu được.

Giọng nói êm ngọt, vỗ về vì cô vẫn tiếp tục khóc.

Giun đốt thuốc đặt lên môi cô để cô rít một hơi và thôi khóc.

- Giờ em nghe đây, - anh ta bảo, - nếu em được dạy dỗ đến nơi đến chốn về tình dục tân tiến thì vấn đề này đã giải quyết từ lâu rồi. Bây giờ để anh nói cho mà nghe.

Cái này đâu có ăn nhằm gì so với chuyện rối mặt hay lác mắt mà lo giải phẫu không làm được. Chẳng qua nó như hạt cơm hay nốt ruồi ở cằm hay cái tai hơi sút thôi

mà. Đừng có nghĩ nó là khuyết tật gì ghê gớm. Đừng có nghĩ em đeo cái côi giã của không ai thương nổi. Trường hợp của em gọi là khuyết tật khung chậu và thầy thuốc

bọn anh gọi là chùng đáy chậu. Thường thường người ta hay bị sau khi sinh đẻ chứ ít khi là do bẩm sinh. Đó là chuyện thường tình, ầy thế nhưng lắm bà cứ ngậm ngùi chịu khổ trong khi chỉ cần may vá một tí là xong.

nhiều cô còn vì thế mà đâm đầu đi tự tử cơ đấy ả hưng anh không ngờ em cũng bị, trông em ngon thế cơ mà .

Anh tưởng chỉ là chuyện tâm lí vì nghe người ta kể về em với Xôni mà.

ả hưng phải để anh khám kĩ, rồi anh bảo cho phải làm thế nào. Bây giờ đi tắm đi đã.

Sau đó, bất chấp sự phản đối của Luxi, anh ta lôi túi đồ nghề ra xem xét cô thật kĩ. Giulo chăm chú làm việc.

Một lúc sau anh ta hôn vào rốn cô và nói tỉnh khô:

Đây là lần đầu tiên anh thấy thú vị với công việc đấy. .

Đoạn anh ta đỡ Luxi dậy và âu yếm hôn lên môi cô, nói:

- Em bé, anh sẽ làm cho em một cái mới rồi sau đó đích thân anh sẽ kiểm nghiệm. Đó là lần đầu tiên trong lịch sử ngành y đây. Anh sẽ viết một bài gửi đăng các tạp chí y học cho mà xem.

Giulor làm mọi việc một cách vui vẻ, thực lòng chăm sóc cô khiến Luxi hết ngỡ ngàng lúng túng. Thậm chí anh ta còn lôi một cuốn khảo cứu y học trên giá xuống và chỉ cho cô xem trường hợp tương tự và phương pháp giải phẫu chỉnh hình. Luxi chăm chú nghe. cái này còn là vấn đề sức khỏe nữa cơ đấy, - Giulor nói nếu không chữa ngay đi thì sau này tha hồ mà mệt với nó các cơ và dây chằng của cơ quan này

càng ngày càng yếu đi nếu không được chữa trị bằng giải phẫu. Chỉ vì cái thói thẹn thò dờ hơi cổ lỗ mà lắm mẹ cứ giấu giếm giếm giếm làm thầy thuốc chẳng biết đâu mà chẩn bệnh và chữa bệnh,. rồi sau đấy lại kêu ca.

- Thôi, - Luxi thốt lên - thôi không nói nữa.

Giulor thấy cô vẫn hơi có vẻ xấu hổ vì cái bí mật của mình - cái trục trặc ghé gớm kia. Mặc dù với một thầy thuốc có nghề thì chuyện đó hết sức ngớ ngẩn. ả hưng

anh ta cũng đủ tế nhị mà nghe lời cô . Hơn nữa, phận sự của Giulor là phải làm cô thoải mái hơn mà.

- Tốt, anh đã biết bí mật của em. Em cứ thắc mắc tại sao một phẫu thuật gia trẻ xuất sắc nhất miền Đông, - anh ta nhại lại giọng điệu các báo viết về mình,- lại

rúc vào xó xỉnh này. Số là anh làm nghề phá thai, thực ra cũng chẳng xấu xa gì hơn một nửa số chuyên môn y tế khác Khốn nỗi, anh lại bị tóm. Anh có một thằng bạn là bác sĩ Kennodi, cùng học với nhau ở nội trú, một thằng cha đứng đắn ra trò, nó bảo sẽ giúp anh. ả ghe nói Tôm Ha ghen hứa rằng hễ nó cần gì gia đình Côrleône sẽ giúp. Thế là nó mới kể sự tình cho Ha ghen nghe. Anh còn biết là anh được xóa tội nhưng Hiệp hội Y tế và Chi nhánh miền Đông cho anh vào sổ đen nên gia đình Côrleône mới dứt anh vào đây làm việc. Lương lậu cũng khá mà anh làm cũng ra làm: Bọn gái nhảy này hơi tí lại mang bầu, mà phá cho chúng là việc dễ nhất trần đời nếu chúng đến gặp anh ngay. ả goăng một cái là xong, đại để như em cọ chảo ấy mà.

Thằng Phrêđo

đúng là thằng bọm số một. Riêng anh đã tính ra nó quá mười lăm cô mang bầu trong thời gian anh làm ở đây Anh phải nói chuyện đàn ông đứng đắn với nó về khoản này mới được. Chẳng gì anh cũng ba lần chữa bệnh lậu và một lần tim la cho nó rồi đấy. Thằng chó này máu gái kinh khủng hiếm có. Giulor dừng lời. Anh ta ba hoa thế thôi - một việc không bao giờ anh ta làm - nhưng có ý cả đấy. Anh ta muốn Luxi hiểu rằng người khác, kể cả những người cô quen biết

và nể sợ chút ít kiểu như Phrêđô Côrlêône, cũng có những bí mật đáng xấu hổ chứ chẳng riêng gì cô.

Cứ coi như đó là một miếng cao su trong người em không còn đàn hồi được ấy mà, - anh ta nói. - Cắt bớt đi một khúc thì sẽ chặt ngay thôi.

- Để em nghĩ xem đã.

Tuy nói vậy, nhưng Luxi đã quyết định rồi - cô hoàn toàn tin cậy Giulơ.

Song cô lại thắc mắc chuyện khác.

-Làm thế có tổn lắm không

Giulơ cau mày:

ở đây anh không có đồ nghề để làm việc đó, với lại chẳng phải chuyên môn của anh. ả hưng anh có thằng bạn ở Los Angeles là tay cự phách trong việc này và có đủ dụng cụ trong bệnh viện chứa nhất. Một mình nó may vá tất tạt các cô đào xiên khi các mẹ hiểu ra rằng nhan sắc hiện có chưa chắc đã ăn ai. ả ó còn nợ anh mấy món. Anh đã giúp nó mấy ca phá thai nếu em không cho là bậy bạ thì để anh nói ra tên mấy bà hoàng holiút, làm vụ này cho biết.

CÔ nổi máu tò mò:

ả ói đi, anh, - cô giục, - nói đi.

- Anh sẽ nói nếu em chịu đi ăn và ngủ đêm với anh, - Giulơ nói. - Cái thói dờ hơi của em làm phí mất của anh bao nhiêu thời giờ.

Lần đầu tiên cô làm Giulơ ngạc nhiên thực sự. Cô quay lại nhìn anh ta, mỉm cười khiến anh ta sực nghĩ đến nụ cười của Mônida.

Hai tuần sau Giulơ Xêgan đứng ở trong phòng giải phẫu của bệnh viện ở Los Angeles quan sát bác sĩ Phrêđêrik Kenơ mổ cho Luxi Manchini. Trước khi đánh thuốc mê, Giulơ cúi xuống và nói thầm vào tai cô:

- Anh đã báo trước với bác sĩ em là ca đặc biệt của anh, vì vậy công việc sửa chữa sẽ được tiến hành với chất lượng đảm bảo hạng nhất.

ả hưng thuốc mê đã ngấm, cô không cười được. Câu đùa của anh ta đã cuốn đi nốt chút ít sợ hãi cuối cùng.

Khi đã xong xuôi đầu đầy và Luxi được đưa đi trên xe đẩy, Giulơ nán lại trò chuyện với Kenơ. Tay này có vẻ hào hứng tợn, nghĩa là mọi việc đều ổn cả.

- Chuyện vặt ấy mà, gã bảo Giulơ. - Ca này dễ không, có quái gì đâu Con bé người ngợm ngon thật, chẳng như các mẹ vẫn đến đây. Bây giờ thì tha hồ vui thú nhé.

Tất nhiên chú mày phải đợi ít lâu nữa mới làm việc được nhưng tớ bảo đảm là chú sẽ mê li quần quai cho mà xem.

- ông anh đúng là thần y. Xin bái phục ông anh đấy, - Giulơ cười.

Bác sĩ Kenơ nhăn nhó

- Trò trẻ ấy mà, cũng như chuyện phá thai của chú thôi. ả ếu xã hội mà biết thực tế hơn thì tài ba như anh em mình còn làm được khối chuyện to tát chứ đâu phải chui rúc mãi thế này. à mà tuần tới tớ sẽ gửi cho chú một món xuy

lắm. Các em càng xinh càng hay gặp nạn. thế là có đi có lại nhé.

Giulor bắt tay Kenno:

- Cảm ơn ông anh. hôm nào mời ông anh sang chỗ thằng em chơi, thằng em xin đáp lễ đến nơi đến chốn.

Kenno nhăn nhó cười:

- Tớ hôm đếch nào chả chơi, cần cóc gì cái bàn rulet với hội bài tây của chú em. Thua mãi đang điên cả đầu đây ả gồi đây chú mày đến tàn mất thôi, Giulor. Vài năm nữa chú mày quên tiết món giải phẫu đấy, giải phẫu dăng hoàng kia. ở đây cóc ăn giải gì đâu.

ả ói đoạn Kenno quay đi.

Giulor hiểu rằng không phải Kenno mắng mình mà chẳng qua chỉ báo động thôi. Anh ta hơi buồn. Luxi còn phải nằm trong buồng hậu phẫu ít nhất là mười hai tiếng nữa nên anh ta bỏ ra phố uống rượu. Một phần là uống mừng Luxi.

Sáng hôm sau đến bệnh viện để thăm Luxi, Giulor ngạc nhiên thấy phòng bệnh đầy hoa và có hai người đàn ông đang ngồi cạnh giường cô. luxi nửa nằm nửa ngồi tựa lưng trên đồng gối, mặt mày tươi tỉnh hân hoan. Mới thoáng nhìn qua Giulor đã nhận ra một người trong số họ mặc dù Luxi chưa kịp giới thiệu. Đại tài tử Giônni Phôn-tê-ni! ả gười thứ hai, to con, chắc khỏe, một gã Italia nom dữ tợn, tên là ả inh Valenti. Hai người chìa tay ra bắt tay Giulor - rồi quên phắt anh ta luôn.

Họ tranh nhau chọc ghẹo luxi, nhớ lại khu phố cũ ở ả iu York, những câu chuyện ngộ nghĩnh thời nhỏ, những tên người quen xưa mà Giulor chẳng biết mù gì cả Anh ta nói với Luxi:

- Anh qua đây gặp bác sĩ Kenno một tí, chốc nữa quay lại

ả hưng Giônni Pllôn-tê-ni đã phô ra hết cỡ phép lịch sự đầy quyền rũ của mình:

- Xin bác sĩ một phút! Bác sĩ hãy ở lại đây, chúng tôi đi ngay bây giờ mà. ả hờ bác sĩ cố chữa giúp cô em tôi cho ngon nhé.

Chỉ cần nghe Giônni nói chừng ấy, đôi tai nghề nghiệp của Giulor đã nhận ra nét khàn khàn khác lạ trong giọng nói của hắn. Anh ta chợt nhớ là Giônni Phôn-tê-ni thôi hát đã hơn một năm nay, giải Oscar hắn nhận được là dành cho vai diễn chứ không phải cho

giọng hát. Chẳng lẽ đến tuổi này rồi mà Giônni lại gầy giọng, còn các báo thì chẳng thấy viết gì hết. Và tất cả mọi người xung quanh cùng im lặng, không thấy ai bàn

tán gì? Giulor rất khoái những chuyện bí ẩn sau hậu trường; anh ta lắng tai nghe giọng của Giônni Phôn-tê-ni một lúc, cố xác định vì sao mà nó lại thay đổi như vậy.

Có thể là do làm việc quá tải, hoặc có thể là vì uống quá nhiều; hút quá

nhieu, chơi bởi quá trác táng, bừa bãi. Giọng nói nghe rất khó chịu - với nó thì không thể nào lên sân khấu mà hát hỏng được.

Giulor thận trọng hỏi:

- Cổ họng anh... hình như bị cảm thì phải?

Giônni lịch thiệp đáp:

- Đâu có chẳng qua là làm việc quá nhiều thôi mà. Tối qua tôi thử hát... Có lẽ tôi không thể chấp nhận được một chân lí đơn giản: cùng với tuổi tác, giọng của mình cũng tàn tạ đi. Già rồi, chẳng trốn đi đâu được.

Hắn nở một nụ cười hồn nhiên, Giulor hỏi:

Thế các bác sĩ đã khám cho anh chưa? Có lẽ cũng nên điều trị đi đây.

Về lịch thiệp của Giônni Phôntêin như giảm hẳn đi.

Hắn lạnh mặt nhìn Giulor:

Đó là việc đầu tiên của tôi đã làm cách đây hai năm. Toàn là các chuyên gia có cỡ cả. Trong số đó có ông bác sĩ riêng của tôi, mà ông ta được coi là đệ nhất hạng ở

Cahphonia này. Họ khuyên tôi phải nghỉ ngơi, không cố gắng quá sức.

Chẳng có gì đáng sợ cả. Đến tuổi này là phải thế vậy thôi.

Ồ ối rồi Giônni quay đi, tiếp tục câu chuyện đang bỏ dở với luxi, cố tìm cách làm vừa lòng cô, như vốn quen làm vừa lòng tất cả mọi phụ nữ trên đời.

Giulor lắng nghe chăm chú hơn. Có lẽ là một khối u mới nảy sinh ra trên các dây thanh quản. Ồ hưng tại sao, rõ của khi, mấy thằng cha "chuyên gia có cỡ" lại bỏ qua nhỉ? Ồ ó sờ sờ ra đấy kia mà? Hay là u ác tính và không thể mổ được? Ồ hưng nếu thế thì phải chữa bằng các phương pháp khác chứ

Giulor cắt ngang lời Giônni Phôntêin:

- Anh khám lần cuối hồi nào?

- Cách đây chừng năm rưỡi.

Giulor thấy rõ là Giônni rất bức mình với những câu hỏi đó nhưng vì có mặt Luxi nên phải cố nén sự khó chịu của mình lại.

- Thế ông bác sĩ riêng của anh... thỉnh thoảng có kiểm tra cho anh chứ

- Dĩ nhiên, - Giônni Phôntêin đáp với vẻ ngán ngẩm.

Kiểm tra thường...xuyên. Bộ anh muốn nói rằng anh hiểu biết rõ hơn ông ta phải không

ông ta tên là gì. - Giulor hỏi tiếp, giọng vẫn tỉnh bơ như không.

Phôntêin đã bắt đầu câu:

Tackơ, bác sĩ Giâm Tackơ. Chắc anh biết cái tên này chứ

- Ai mà chẳng biết tên đó - nó gắn liền với các minh tinh màn bạc sáng giá nhất Hôliút, với một trại điều dưỡng chém đất khủng khiếp. Giulor cười khẩy, đáp: - Chứ sao nữa. Bác này có tiếng là máy cửa đẩy.

Giônni Phôntêin lần này không giấu giếm sự bức bối của mình nữa:

- Anh cho là anh giỏi hơn ông ta chắc?

Giulơ cười:

Thế anh hát hay hơn Carmen Lombardo chắc?

Anh ta ngạc nhiên thấy ả ỉnh Valenti phá lên cười sảng sặc, đầu đập vào ghế côm cốp. Câu đùa chẳng lấy gì làm sắc sảo lắm. Môm ả inô phả ra toàn mùi cô nhắc nên Giulơ thấy ngay rằng, tuy mới sớm sửa thế này nhưng mister Valenti đã chệnh choáng lắm rồi.

Phôntêin nhăn nhó nhìn bạn:

Lúc nào tao nói đùa, mày hãy cười nhé.

Luxi thò tay ra và kéo Giulơ lại gần mình, lên tiếng:

- Giônni, anh đừng qua bề ngoài mà xem thường anh ấy. Trước mặt anh là một bác sĩ giải phẫu đại tài đấy, và nếu như anh ấy bảo rằng anh ấy giỏi hơn bác sĩ Tackơ của anh thì có nghĩa đúng là như vậy. Anh hãy nghe lời anh ấy đi, Giônni.

CÔ y tá vào phòng báo giờ thăm bệnh nhân đã hết. Bác sĩ điều trị cần làm vài việc và mọi người phải ra ngoài. Giulơ khoái chí thấy Luxi quay ngoắt đầu đi lúc Giônni Phôntêin và ả ỉnh Valenti định hôn vào môi cô cô chìa má ra cho hai người, nhưng cả hai có vẻ không lấy làm lạ. CÔ để Giulơ hôn vào môi mình và thì thào:

Chiều anh lại đến nhé.

Giulơ gật đầu. ả goài hành lang Valenti hỏi anh ta:

- Luxi có gì nghiêm trọng không? Tại sao nó lại phải mổ?

Giulơ lắc đầu:

Không có gì đâu. Chỉ là một vài khuyết tật bình thường của đàn bà thôi.

Hoàn toàn vô hại ả hưng tôi phải lo nhiều hơn các anh chứ tôi định cưới cô ta mà.

Hai người nhìn Giulơ vẻ tò mò khi anh ta hỏi:

- Làm sao các anh biết Luxi nằm viện?

- Phrêđô nó gọi điện bảo bọn này đến thăm, - Phôntêin đáp. - Chỗ quen biết ngày xưa ấy mà. Luxi là phù dâu hôm con em chồng Phrêđô cưới.

- à - Giulơ tỏ vẻ hiểu. Anh ta không để lộ là mình đã biết hết chuyện đó rồi, có lẽ vì thấy bọn này xem chừng muốn giấu giếm việc Luxi đi lại với Xônni.

Khi họ đi dọc theo hành lang, Giulơ lại quay sang nói với Giônni Phôntêin:

- Tôi là người quen của bệnh viện này. Anh để tôi thử xem qua cô hợng anh một tí.

Giônni lắc đầu:

- Bây giờ tôi bận lắm.

ả ỉnh Valenti cười khẩy:

Cái hợng này đáng giá bạc triệu đấy. Giônni đâu có chịu để bọn lang vườn vớ vẩn sờ vào

Giulơ hiểu rằng ả ỉnh chọc kháy Giônni, nên cười thân thiện đáp lại:

- ả hưng tôi đâu phải lang vườn. ả ói nghiêm túc, tôi được coi là bác sĩ giải phẫu trẻ xuất sắc nhất và chuyên gia chuẩn bệnh giỏi nhất vùng bờ Đông trước khi tôi bị dính vào vụ phá thai đấy.

Đúng như Giolor dự tính, việc anh ta công khai thú nhận vụ phá thai" đã làm cho hai người tin và nể hơn.

Điều đó có nghĩa là có thể tin vào lời huênh hoang về chuyên môn của tay bác sĩ trẻ này. Valenti đánh tiếng trước :

Thế anh cần bao lâu?

Chỉ mất chừng mười phút, - Giolor đáp.

Hiển nhiên đây chỉ là nói dối, nhưng Giolor là người tán thành việc nói dối nếu cần thiết. Chữa bệnh mà lại đi nói thật thì chỉ là trong các trường hợp cùng cực, và kể cả những khi đó không phải bao giờ cũng bắt buộc.

- Thôi được, tôi đồng ý, - vì quá lo lắng, giọng vốn đã khàn của Giônni lại nghe càng khàn hơn, lặc hặc đi.

Giolor nhờ cô y tá trực tìm hộ một phòng khám bỏ trống. Tuy ở đó không có đủ tất cả những dụng cụ cần thiết nhưng với lần khám đầu như thế cũng đủ. Sau mười phút, anh ta đã biết chắc chắn là có một khối u nhỏ mọc trên thanh quản - điều này xác định không khó. Giolor quay số điện thoại nội bộ và mời một chuyên gia về thanh quản đến gặp mình. Rồi anh ta quay sang nói với ả inô:

việc này phải kéo dài đấy, anh chẳng nên đợi làm gì.

Giônni trừng trừng nhìn viên bác sĩ trẻ, như không tin ở tai mình nữa:

- Thế nào, ông mãnh, ông định bắt tôi ở lại đây à? Láo! ông tưởng tôi sẽ cho ông sờ vào cổ họng của tôi đây chắc?

Với một vẻ khoái trá bất ngờ với cả chính mình, Giolor nói thẳng ra như quát roi vào mặt Giônni:

- Anh muốn làm sao, tùy, đó là việc của anh. Trong họng anh trên dây thanh quản có một khối u. ả ếu anh muốn, anh có thể ở lại đây và chúng tôi trong vài tiếng đồng hồ sẽ xác định xem nó là loại u gì, lành tính hay ác tính. Tất cả chỉ cần vài tiếng đồng hồ . ả ếu anh không muốn thì thôi. Có thể anh còn những việc quan trọng hơn.

ả inh Valenti bèn nói chen vào:

Ta ở lại đi, Giônni. Kệ mẹ chúng nó ở xưởng phim, chẳng việc quái gì đâu. Để tớ xuống gọi điện về cho chúng nó.

Cuộc khám nghiệm thực ra không phải vài tiếng đồng hồ mà mất cả buổi, nhưng mang lại kết quả tốt đẹp. Chân đoán bước đầu của viên chuyên gia thanh quản đã được khẳng định qua kết quả chiếu tia Ron ghen và phân tích tiêu bản. Trong thời gian đi khám nghiệm quay lại phòng, Giônni Phontêin, miệng bê bê i ối, thở nặng nhọc, đã toan bỏ cuộc chạy trốn. ả inô Valenti phải túm lấy vai ả hấn ả gồi xuống ghế bành. Khi mọi việc đã xong xuôi,

Giulơ quay sang nheo mắt nhìn Giônni, vui vẻ tuyên bố:

- Mụn cóc!

Giônni không hiểu. Giulơ nhắc lại.

- Chỉ là mấy cái mụn cóc thôi mà. Chúng tôi sẽ bóc ra bằng hết như người ta bóc vỏ chuối ấy. Chỉ vài tháng nữa là cổ họng anh lại y như mới.

Ấi inô khoái chí hét ầm ĩ lên. Ấi hưng Giônni Phôntêin lại nhăn mặt hỏi:

Thế giọng có sao không Sao tôi có thể hát lại được chứ

Giulơ nhún vai:

- Chẳng ai dám bảo đảm. Ấi hưng dù sao thì bây giờ anh cũng có hát được đâu, vậy khác gì nhau?

Phôntêin cau có nhìn viên bác sĩ trẻ với vẻ khó chịu ra mặt:

- Ấi ày, ông mãnh, ông có biết ông đang nói cái gì không, quỷ tha ma bắt ông đi? Anh làm như báo cho tôi một tin mừng lắm đấy? Mặc dù nó có nghĩa là tôi sẽ không hát được nữa. Có đúng thế không Có đúng là tôi sẽ không hát được nữa không?

Giulơ phát cáu. Mình làm ơn cho hắn đến thế, mà hắn, đồ đều giả, lại giọng trách móc gằn dờ! Anh ta lạnh lùng nói:

- Ấi ghe đây, mister Phôntêin? Thứ nhất, tôi không phải là "ông mãnh của anh. Tôi là bác sĩ và phiền anh gọi tôi là "bác sĩ . Tiếp nữa: đúng, tôi đã báo cho anh một tin đặc biệt đáng mừng. Khi đưa anh đến đây, tôi đã nghĩ rằng khối u trong họng anh là ác tính và nói chung sẽ phải cắt bỏ toàn bộ thanh quản đi. Ấi ều như việc đó là chưa quá muộn. Tôi đã lo sẽ phải nói với anh rằng anh là một người chết rồi. Vậy anh có biết tại sao tôi lại mừng khi báo với anh rằng đấy chỉ là mấy cái mụn cóc không? Bởi tôi khoái nghe giọng hát của anh, nó giúp tôi tán gái khi tôi còn trẻ, hơn nữa anh là một nghệ sĩ thực thụ. Ấi hưng mà anh thối lắm biết chưa?

Anh nghĩ rằng một khi anh là Giônni Phôntêin thì có nghĩa anh sẽ không bị ung thư Hay một khối u không thể giải phẫu được trong não? Hay chứng nhồi máu cơ tim? Anh nghĩ mình là bất tử sao? Anh tưởng trên đời này không gì bằng giọng hát họa mi chích chòe của anh chắc? Anh chưa phải nếm mùi đau khổ đây thôi. Anh thử dạo qua các phòng của bệnh viện này thì anh sẽ biết điều ngay. Rồi anh sẽ còn hát bài tụng ca mấy cái mụn cóc của mình. Vì vậy, xin anh đừng nói năng ngớ ngẩn nữa và làm ngay những việc phải làm đi. Còn tay thần y danh tiếng của anh: nếu như hắn dám thò mặt vào phòng mổ thì tôi khuyên anh nên báo gấp cảnh sát là hắn mưu sát anh.

Ấi ói xong, Giulơ quay ngoắt người bước ra cửa. Ấi inô Valenti hét lớn sau lưng anh ta:

Hoan hô bác sĩ Với thằng Giônni này thì phải quạt vào mặt vậy mới được.

Giulơ quay lại nhìn ấi inô, hỏi: .

Còn anh, sáng nào cũng nốc bí tí như thế này à?

- Có vậy thật - ả inô đáp với nụ cười thật dễ thương khiến Giulơ bất giác phải nói giọng nhẹ nhàng hơn là dự định:

Anh hãy nhớ là nếu cứ đà này thì quá lắm anh chỉ kéo được nănn năm nữa là châu ông vãi đấy.

ả inh Valenti ngẩng mặt lên trần, cười ha hả:

ả hững năm năm kia à? - Y cười sặc sụa.- Cha mẹ ơi, sao mà lâu thế

Một tháng sau, Luxi Manchini ngồi bên bể bơi của khách sạn, một tay cầm cốc rượu, tay kia vuốt ve mớ tóc của Giulơ đang nằm gối đầu lên đùi cô.

Anh ta chọc:

- Thế nào, định nhờ rượu trợ hứng chắc? Trên phòng đã có hai chai sâm banh rồi, khỏi lo!

- Thực chứ anh? Mà... có chắc bữa này mọi chuyện sẽ ổn không đấy? ổn là cái chắc! Đêm nay sẽ là một đêm tuyệt vời?

Anh sẽ là nhà phẫu thuật đầu tiên trong lịch sử y học đích thân thử nghiệm công trình độc đáo của mình. Xem trước và sau có gì khác nhau, để còn viết thành sách

cho đời được biết. Anh sẽ viết là : "Trước khi mổ, bệnh nhân phải tìm cảm hứng nhờ nỗ lực tâm lí và thủ thuật tinh vi do phẫu thuật viên hướng dẫn, còn sau khi mổ thì việc ân ái thực sự là một phần thưởng cao quý nhờ..." anh ta chợt kêu toáng lên, vì đang vuốt ve mớ tóc anh ta, Luxi bỗng bất ngờ xoáy mạnh một cú đau điếng. Rồi cô còn nhìn xuống mặt người yêu, dọa dẫm:

- ả ếu tôi nay không thấy gì... thì đừng có trách nhé?

- Tuyệt đối không thể có chuyện đó. ả gười ta đã làm ăn bảo đảm hết ý.

"Không thấy gì" thế nào được! Có thấy hay không lát nữa sẽ biết liền.

Khi hai người dắt nhau lên phòng, Luxi ngạc nhiên thấy bàn ăn đã được dọn sẵn thật thịnh soạn, bên cạnh cốc sâm banh của cô còn có một hộp nhỏ rất đẹp. Mở ra, bên trong là chiếc nhẫn đính hôn với viên ngọc lớn.

Giulơ hào hứng:

- Thấy chưa... đủ biết anh chịu chơi đến mức nào. Giờ chỉ còn phải kiểm tra xem em có xứng đáng được hưởng hay không mà thôi.

ôi, cái đêm hôm đó chàng bác sĩ Giulơ Xêgan mới tuyệt vời chiều chuộng làm sao?

Lát sau Giulơ thì thăm:

Thấy anh làm búa bỏ chưa?

Búa bỏ lắm, búa bỏ lắm.

Hai người cười vang và lại yêu nhau.

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Một sách
Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền
Chương 23

Qua năm tháng sống cuộc đời của kẻ vong tẩu trên đất Xixili cuối cùng Mai con Côrleône đã hiểu ra được nhiều điều trong số phận và tính cách của cha mình. Anh hiểu những người như Luca Bradi hay lão caporegime Clemexa là từ đâu ra, tại sao mẹ anh nhẫn nhục cam chịu cái vai trò dành cho bà trong gia đình. ở Xixili, anh đã

thấy họ không còn cách nào khác là phải đứng lên đấu tranh để thay đổi cái số kiếp đã dành sẵn cho họ. Mai con hiểu vì sao don Côrleône thích nhắc lại rằng mỗi con người có một số phận riêng. Anh đã lần đến được các nguyên nhân của cái thái độ coi thường chính quyền hợp pháp, coi thường chính phủ - những cội nguồn của sự căm thù đối với tất cả những ai vi phạm luật omerta.

Trong bộ áo quần xơ xác, đầu đội chiếc mũ lưỡi trai đã cũ sòn, Mai con xuống tàu ở Palermô; từ đó người ta đưa anh vào sâu trong đảo, đến tận trung tâm của một

tỉnh hẻo lánh, nơi mafia nắm quyền thống trị tuyệt đối, và ông trùm địa phương, tức capo - mafiaso, là người chịu ơn sâu don Côrleône vì một sự trợ giúp nào đó rất quan trọng trước đây. Chính ở tỉnh lỵ có thị trấn Côrleône (mà cha anh khi chạy sang Mỹ đã lấy tên đặt làm họ mới cho mình để kỉ niệm quê hương) nhưng không còn một ai trong số thân thích họ hàng của Bố Già này còn sống ở đây nữa - những người phụ nữ đều đã sớm qua đời khi tuổi già chưa kịp đến, còn đám đàn ông thì hoặc đã bỏ mạng trong các cuộc trả nợ máu kinh hồn, hoặc buộc phải rời bỏ quê cha đất tổ đi lập nghiệp ở nơi khác. Sau này anh còn được biết thêm rằng cái thị trấn này đứng đầu thế giới về giết người.

Mai con được bố trí ở trong nhà người chú của capo - mafiaso, một ông già độc thân đã ngoài bảy mươi, là viên bác sĩ độc nhất của cả vùng. Còn chính capo - mafiaso, một người đàn ông năm mươi lăm tuổi tên là Tômmadinô, vốn là Gabbelletto, trông coi cái lãnh địa khổng lồ của một trong những dòng họ có thế lực nhất Xixili. ả hiệm vụ của các gabbelletto như lão là chăm lo sao cho đám dân nghèo không xâm phạm đến đất đai bỏ không một cách vô ích của chủ đất, không để họ tự tiện khai khẩn gieo trồng hoặc lén lút săn bắn trộm.

ả ói một cách ngắn gọn, là bảo vệ tài sản của các ông chủ giàu có khỏi những sự xâm phạm cho dù là cực kì nhỏ đi nữa, cho dù là hợp pháp đi nữa, của đám dân đen. ả ếu như một người nông dân nào đó dám nghĩ đến chuyện dựa vào pháp luật để kiếm một mẩu đất hoang nho nhỏ trong lãnh địa, thì

gabbelletto liền đe dọa sẽ trừng trị thẳng tay và kẻ khốn khổ đáng thương không còn nào khác là đành phải từ bỏ ý định của mình.

ở trong tỉnh này, don Tômmadinô còn phụ trách việc phân phối nước và ngăn cản kế hoạch xây các con đập đã được chính phủ Rôm chuẩn y. Các con đập nếu được xây nên sẽ hạ giá nước ăn, gây nguy hại cho một ngành thương mại cực kì béo bở là nghề buôn nước giếng phun mà lão kiểm soát, phá vỡ toàn bộ các cơ sở cung cấp

nước mà ở đây đã mất bao công sức gây dựng nên qua bao nhiêu thế kỉ nay. Tuy nhiên, cần phải nói rằng don Tômmadinô thuộc phái cổ, lão không dấy đưa với việc buôn bán ma túy hoặc mại dâm. Chính vì vậy mới nảy sinh ra những mâu thuẫn với cánh trẻ vừa nổi lên ở Palermô - đám này chịu ảnh hưởng của dân gangxtơ vừa bị Hoa kì trục xuất và dám làm bất cứ việc gì miễn là kiếm được tiền. Don Tômmadinô, như hầu hết các capo - mafiaso, người cao lớn, dữ dằn, rất có uy tín đối với đám thủ hạ thuộc quyền. Dưới sự bảo vệ của một người như thế Mai con có thể sống yên ổn chẳng phải lo ngại gì hơn nữa tung tích của anh lại được giấu kín, phạm vi hoạt động của anh được giới hạn trong các hàng dầu của trang trại ông già bác sĩ Tada. Bác sĩ Tada, có khổ người quá cao so với dân gốc Xixili, da dẻ hồng hào, tóc bạc trắng, tuy đã ngoại thất thập nhưng tuần nào cũng mò ra Palermo chơi điểm, càng trẻ càng thích. Là một người rất say mê đọc sách, ông ta đọc tất cả những gì vớ được và đem các vấn đề đã đọc ra thảo luận với hàng xóm, với các nông dân mù chữ và với những người chăn súc vật trong vùng, điều đó khiến ông ta nổi tiếng khắp nơi là một lão già cuồng chữ. Đám nông dân ở đây thì cần gì đến sách vở?

Chiều đến, bác sĩ Tada, don Tômmadinô và Mai con lại ra ngồi trong khu vườn rộng lớn rải rác những pho tượng bằng đá cẩm thạch mà trên hòn đảo này dường như tự mọc lên bằng phép màu trong các khu vườn bên cạnh những chùm nho chín đen mọng. Bác sĩ Tada rất khoái kể những câu chuyện không bao giờ dứt về mafia, về những hoạt động của tổ chức này trong suốt mấy thế kỉ qua. Mai con say sưa ngồi nghe. Thỉnh thoảng, cả don Tômmadinô, ngây ngất bởi mùi hương đêm tươi mát và cốc rượu nho thơm nồng, bởi vẻ đẹp và cảnh tĩnh mịch của khu vườn huyền ảo, cũng cao hứng kể góp thêm những câu chuyện có thật của đời mình. Bác sĩ Tada là hiện thân của huyền thoại, còn don Tômmadinô là hiện thực của ngày hôm nay. Trong các khu vườn cổ đại này, trước mắt Mai con dần hiện lên cột rễ của những con người như cha anh. Mai con được biết rằng, khởi đầu từ mafia có nghĩa là "nơi ẩn náu". Về sau, nó biến thành tên gọi của cái tổ chức bí mật được lập nên để chống lại các lãnh chúa đã hàng mấy trăm năm nay đè đầu cưỡi cổ dân chúng Xixili.

Lịch sử loài người chưa hề biết một xứ sở nào từng phải gánh chịu áp bức

tàn bạo như ở đây. tòa án của giáo hội, như một cơn lốc khủng khiếp đã tàn phá khắp đảo, hủy diệt tất cả không kể giàu nghèo. Các chúa đất dòng dõi và những người cầm đầu nhà thờ Thiên Chúa giáo đã dùng cánh tay sắt để bắt nông dân và những người

chấn súc vật phải qui phục quyền lực của mình. Công cụ của cái quyền lực đó là cảnh sát. Dân chúng ở đây coi cảnh sát là đồng nhất với bè lũ thống trị, và họ căm thù bọn người này đến độ ở Xilxili không có gì nhục mạ hơn việc gọi một người nào đó "mày là đồ côm".

Để tìm cách sống sót dưới gót giày tàn bạo của chính quyền chuyên chế, những con người bị áp bức nơi đây đã học được cách không bao giờ để lộ ra ngoài mặt sự giận dữ hay lòng căm thù của mình. Không bao giờ được buông ra lời đe dọa, bởi vì đáp lại nó, sự trừng phạt sẽ đến ngay, trước khi lời đe dọa đó kịp thực hiện. Không được quên rằng xã hội là kẻ thù của anh: và nếu anh muốn tính sổ những bất công mà xã hội đã gây ra đối với anh, thì anh hãy đến với những tổ chức bí mật, đến với mafia. Để bảo toàn và phát triển lực lượng của mình, mafia đã đề ra luật omerta, luật im lặng. Tại các vùng quê của Xixili, khách lạ có hỏi thăm đường đến một làng, một thị trấn nào đó, thì sẽ chẳng bao giờ được trả lời. Đối với các thành viên của mafia, một trong những tội nặng nhất là nói với cảnh sát, chẳng hạn, tên người đã bắn hụt anh ta. Omerta đã trở thành tôn giáo. ả gười đàn bà có chồng bị giết sẽ không đi báo với cảnh sát tên kẻ giết chồng mình, hay tên của kẻ đã làm tàn tật con trai nhỏ, hãm hiếp con gái mình. ả gười ta biết rằng không thể chờ đợi lẽ công bằng nơi chính quyền được, vì vậy họ đến cầu xin nó ở mafia.

Trong một chừng mực nhất định, cho đến ngày nay mafia vẫn tiếp tục thực hiện cái vai trò đó. Hễ có chuyện gì là người ta lại chạy đến gặp capo-mafiaso của địa phương. Đối với dân chúng trong vùng, capo - mafiaso giống như một người bảo trợ - nào là giúp kiếm việc làm, nào là cung cấp bánh mì khi trong nhà không còn cái gì để ăn, v.v...

Thế nhưng có một sự thật mà bác sĩ Ta da lại không hề hé ra một lời nào, nhưng Mai con đã dần dần tự mình hiểu được, đó là việc cùng với thời gian, mafia ở Xixili đã dần dần trở thành công cụ trong tay bọn người giàu có và trong ý nghĩa nhất định, nó là chỗ dựa bí mật của hệ thống chính trị hiện hành. ả ó đã lột xác, biến thành một cơ quan phụ của chủ nghĩa tư bản, một tổ chức chống cộng sản, chống tự do, một hình thái kinh doanh bóc lột và ăn bám.

Lần đầu tiên Mai con Côrleône hiểu rằng tại sao những người như cha anh lại thù trở thành kẻ trộm cướp giết người còn hơn là làm những công dân thường ngoan ngoãn tuân thủ pháp luật. Tình trạng nghèo khổ, vô quyền, nỗi sợ hãi thường xuyên là quá khủng khiếp.

ả hững tính cách độc lập không thể chấp nhận những gì mà xã hội đưa đến cho họ. Đối với họ, tính tàn bạo, vô nhân đạo của chính quyền hợp pháp là quá rõ ràng, hiển nhiên cho nên cả khi đã sống trong lòng nước Mỹ, phần lớn họ vẫn không thay đổi quan niệm đó.

Cuộc đào tẩu vội vàng khỏi ả iu York đã không cho phép Mai con kịp chạy chữa cái hàm bị vỡ đến nơi đến chốn, và cho tới tận bây giờ anh vẫn mang trên má trái của mình dấu vết kỉ niệm về gã đại úy Mac Cìôxki. Chỗ xương vỡ được gắn lại không khớp, do đó khuôn mặt khi nhìn nghiêng - đặc biệt là phía bên trái - mang những đường nét hung tợn như của một tên cướp. Bác sĩ Tada đề nghị chữa cho anh, nhưng Mai con từ chối.

Qua mấy tháng sống ở đây, anh đã kịp khẳng định rằng có lẽ khắp cả xứ Xixili này không có một bác sĩ nào tồi hơn Tada. Sách gì ông ta cũng vồ lấy đọc, chỉ trừ sách y học. Mà loại sách này có đọc thì chẳng chắc đã hiểu.

Chính ông ta cũng không phủ nhận điều đó. Thời trẻ may nhờ có sự giúp đỡ của một trong những thủ lĩnh mafia có thể lực nhưt Xixili, ông ta mới vượt qua nổi các kì thi và nhận tấm bằng bác sĩ. Đây lại thêm một thí dụ chứng minh cho mức độ tác hại của các cơ quan phụ sống ăn bám trên cơ thể xã hội. Chẳng cần biết đến anh có ích hay không - Tài năng, sự mẫn cán cũng vô nghĩa. ở Xixili, ông trùm mafiaso có thể đem nghề nghiệp tặng anh như một món quà.

Sống ở đây, Mai con có thừa thời gian để nghiền ngẫm chuyện đời. Ban ngày, dưới sự bảo vệ thường xuyên của hai gã chặn cừu thuộc lãnh địa don

Tômmađlô quản lí, anh lang thang dạo chơi quanh vùng. Mafia thường tuyển những người chặn súc vật địa phương làm lính đánh giết thuê, và họ sẵn sàng nhận làm việc đó chỉ bởi một lí do rất đơn giản là họ không còn con đường kiếm sống nào khác dễ hơn. Mai con không thể không suy nghĩ về cái tổ chức do bố anh lập ra ở Mỹ. ả ếu như cái tổ chức đó tiếp tục phát lên như hiện nay, nó sẽ thành một khối ung thư, làm cho cả nước Mỹ cũng phải kiệt quệ, như điều đã xảy ra với cái hòn đảo này. Xixili đã trở thành một mảnh đất chết: những người đàn ông trai tráng thì bỏ quê đi khắp bốn phương trời để mong kiếm được kế sinh nhai hay đơn giản là để trốn khỏi bị trừng phạt vì đã dám thử sử dụng các quyền tự do về kinh tế và chính trị mà pháp luật cho phép

Điều khiến Mai con ngạc nhiên nhất, là thiên nhiên của xứ sở này tươi đẹp tuyệt vời. Đã không biết bao nhiêu lần anh đi lang thang qua những khu vườn cam sum sê tỏa bóng mát rượi như trong lòng hang đá, những giếng phun có từ trước ngày Chúa ra đời, nước vọt ra từ các tảng đá lớn tạc hình đầu rắn. Rải rác đó đây là những tòa lâu đài với mặt tiền rất rộng bằng đá cẩm thạch, các hàng cột hiên cao ngất theo kiểu la Mã giờ bỏ hoang cho lũ cừu lạc bầy đến nấp. Và những khu vườn, những thửa ruộng xanh mơn mơn

như ngọc bích.

Có những lần vui chân, anh cuốc bộ tới tận Còrleone, cái làng quê xưa của cha anh mà giờ đã trở thành một thị trấn mười tám ngàn dân, nhà cửa xây bằng đá tảng lấy từ ngọn núi gần đó. Ắm vừa qua ở Còrleone đã xảy ra trên sáu mươi vụ án mạng, khắp nơi như lăng vẳng mùi chết chóc. Khu vườn Phixada ở bên cạnh làm cho khung cảnh thêm ghê rợn dữ dằn.

Hai gã chặn cừu vệ sĩ khi đi theo Mai con luôn luôn mang kè kè bên mình hai khẩu lupara - loại súng trường Xixili mà bọn mafia rất ưa dùng. Dưới thời Muxôlini, người đã cố tìm mọi cách để triệt trừ tận gốc mafia trên đảo ai mang theo người súng lupara sẽ bị bắt và tống ngục ngay tức khắc. Sau khi quân đồng minh giải phóng Xixili các quan chức quân sự Hoa kì cho rằng bất cứ người nào là nạn nhân của chế độ phát xít thì đều là chiến sĩ đấu tranh cho nền dân chủ, nên thường cử những tên mafiaso vừa ngồi tù về giữ chức thị trưởng một thị trấn nào đấy, hoặc làm phiên dịch cho các uỷ ban quân quản. Các bước ngoặt lịch sử may mắn đó đã tạo ra cho mafia khả năng nhanh chóng khôi phục lại hàng ngũ của mình và biến nó thành một lực lượng hùng hậu còn đáng sợ hơn trước.

Sau những buổi dạo chơi lâu ngoài trời và bữa tối no căng- một ổ bánh nhân thịt đầy ứ và chai rượu vang mạnh, - Mai con ngủ ngon lành mặc dù xương quai hàm về đêm vẫn nhức nhối. Bác sĩ Ta da không ngừng bám riết lấy anh, lái nhai rằng cần phải tiến hành phẫu thuật, không thể cứ để bộ mặt méo mó như vậy mà đi khắp nơi được nhất là vết thương ngày càng đau hơn và anh cứ phải liên tục hỏi xin ông ta thuốc giảm đau

Mai con dứt khoát từ chối. Khi cuối cùng ông bác sĩ già hỏi tại sao, anh nhăn nhó cười khẩy : "Dù sao thì đây cũng là một kỉ niệm về gia đình".

Cái cảnh điện viên êm đêm đó kéo dài được chừng bảy tháng. Rồi don Tômmadinô như có điều gì lo lắng, thường đi vắng rất lâu, hầu như không có mặt ở biệt thự của ông chú bác sĩ. ở Palermô xuất hiện "mafia mới" - đám thanh niên kiếm được rất nhiều tiền trong cơn sốt xây dựng sau chiến tranh và càng ngày càng tảo tợn dấn lên gót các thủ lĩnh địa phương đã trở nên lạc hậu. don Tômmadinô phải lo việc phòng thủ các trận địa của mình

Vào một buổi sáng đẹp trời, Mai con theo lệ thường đi lang thang dạo chơi qua cánh đồng cùng hai vệ sĩ trung thành của mình. Một gã tên là Calô, trông có vẻ cục mịch, ít nói, mặt luôn cau có, lãnh đạm như dân da đỏ.

Ắm gười thứ hai trẻ và cởi mở hơn, nhưng đã kịp ném trái nhiều trong đời.

Thời gian chiến tranh gã trang phục vụ trong Hải quân, dấu tích của thời đó là những hình chạm trổ rối rắm mà gã đã kịp lo trang

điểm được cho mình trước khi quân Anh đánh chìm tàu và gã bị bắt làm tù binh. Không thể nói rằng Phabridio - tên của gã - đặc biệt tự hào trước dân làng về bức hình xăm trên ngực gã, mặc dù nó khá phù hợp với tinh thần các

quan niệm của dân Xixili đương thời về "danh dự :

đức ông chồng cầm gươm con dao găm vào người cô vợ trẻ trần truồng đang trong vòng tay ôm ấp của một gã đàn ông khác.

Trong khi đi dạo chơi, chỉ có Phabridiô là hay hiểu kì hỏi đủ thứ chuyện về nước Mĩ. Tất nhiên, họ biết Mai con từ Mĩ sang và vì một lí do nào đó đang phải ẩn trốn nơi đây, nhưng họ không có quyền biết anh là ai, và không dám tò mò hỏi han về chuyện đó.

Ba người bước trên con đường làng lấm bụi, vượt qua những con lừa kéo các cỗ xe sơn màu sắc sỡ. Bốn xung quanh cây cối tốt tươi - những vườn cam, hạnh đào, ôliu

đang mùa nở hoa, những đồng cỏ mượt mà. Đây là điều bất ngờ đối với Mai con. Anh đã nghe quá nhiều về cảnh nghèo khổ cùng cực của dân Xilxili và nghĩ rằng sẽ trông thấy ở nơi này một hoang mạc khô cằn, thế mà giờ đây anh như đang rơi vào một vườn cảnh thiên đường. Con

người đối với nhau phải khủng khiếp đáng sợ đến mức nào để đến nỗi hàng loạt người phải bỏ một xứ sở như thế này mà đi tha phương cầu thực.

Mai con tính đến chiều sẽ tới được làng ven biển Mardala và từ đó trở về Côrleone bằng Ô tô buýt. Để ăn dọc đường, hai người chần chừ đã mang theo trong cái túi khoác vai bánh mì và phô mát. Thế nhưng ngày hôm đó anh đã không ra đến biển. Đi được mười lăm dặm, họ dừng lại nghỉ dưới bóng râm mát của một vườn cam.

Phabridiô, mồm vẫn không ngừng ba hoa về việc sẽ có một lúc nào đó tìm cách sang nước Mĩ để sống một cuộc đời sung sướng, lấy rượu và thức ăn từ trong các túi ra.

ăn uống xong, họ nằm dài trên mặt đất dưới bóng cây, Phabridiô mở phanh áo sơ mi, khéo léo cử động các cơ bắp để làm sống lại bức hình xăm trên ngực. Chính trong cái khoảng khắc đó , Mai con đã bị dính, như người ta thường nói ở Xixiii, "một cú sét động trời".

Vốn là, ở phía trên kia khu vườn cam có con đường lớn dẫn đến một biệt thự trang trọng với tòa lầu đài nhỏ có hàng hiên rộng bằng đá cẩm thạch. Từ phía sau những cột tròn kiểu Hi Lạp của hàng hiên đó đột ngột ủa ra một đàn thôn nữ. Có lẽ là theo những tục lệ phong kiến có từ thời rất xa xưa vẫn giữ đến nay, họ vừa dọn dẹp xong nhà cửa để đón chủ lãnh địa đến, và giờ kéo nhau đi hái hoa về cắm vào các phòng. Không nhìn thấy ba người đàn ông nằm dưới bóng cây, họ đuổi nhau chạy đến mỗi lúc một gần hơn. Một cô gái chạy tách ra phía trước, tay trái cầm chùm nho đen nhánh, còn tay phải ngắt từng trái ném trả vào người ba cô đuổi theo sau. ả hững vòng tóc quăn của cô cũng đen nhánh như những trái nho mọng chín.

Đến ngay sát mép vườn cam, cô gái dừng lại như trời trồng vì đột ngột nhận thấy giữa đám cỏ xanh ba mảng màu áo sơ mi đàn ông, gót chân nhón lên

trong dáng đứng bất động, như một chú hoẵng non sẵn sàng tung vó chạy trốn bất cứ lúc nào. Từ một khoảng cách gần họ có thể trông thấy rất rõ từng đường nét của khuôn mặt rất trẻ như được tạc bởi những hình ôvan: cặp mắt to màu nâu biếc dưới hai hàng lông mi dài và rậm, đôi má có màu da ngăm ngăm rám nắng, vành môi mềm mại mọng ướt vì nước quả nhỏ vừa ăn. Cô xinh đẹp tuyệt trần, đến mức khó tin, khiến Phabridiô phải lẩm bẩm thốt lên: "Lạy đức Chúa Giê-sus, hãy đón nhận lấy linh hồn của con, con chết mất".

Vừa nghe tiếng nói đầu tiên cất lên, cô gái liền quay gót và chạy vút đến với các bạn của mình. Tới nơi, cô ngoảnh lại nhìn, giờ tay chỉ về phía vườn cam và cả đàn thôn nữ chạy biến mất cùng với tiếng cười trong trẻo.

Khi Mai con Côrleône bừng tỉnh lại được thì anh thấy mình đang đứng như ngây như dại, người khẽ lắc lư, tim đập điên loạn, máu chạy rần rạt trong các huyết quản, dồn tụ lại nặng trĩu đầu các ngón chân, ngón tay. Tất cả mọi mùi hương của hòn đảo như cùng một lúc dồn lên cùng cơn gió giạt và đổ chụp xuống đầu anh:

hương hoa cam và chanh đang nở rộ, hương nho ngây ngất, nồng nàn. Anh thấy mình lâng lâng như đang bay bổng. Rồi anh nghe tiếng cười của hai gã chần chừ:

Thế nào, dính sét rồi hả? - Phabridiô vỗ lên vai anh, hỏi. Cả đến gã Ca lô, thường ngày vốn lắm lì lãnh đạm, giờ cũng âu yếm cầm lấy khuỷu tay anh, nói:

không sao, anh bạn ạ. Điều đó không sao cả." Hết như Mai con vừa bị Ô tô húc phải không bằng.

- Các anh lắm nhảm cái gì thế, hờ hững gì đầu lừa? - Mai con cau kinh vặc lại. Anh khó chịu thấy tình cảm của mình dễ bộc lộ ra ngoài như vậy. ả hưng đây là lần đầu tiên trong đời với anh xảy ra một chuyện như thế này. Kể từ khi buộc phải sống trốn tránh xa nhà, anh luôn luôn nghĩ đến Kêi, mặc dù hiểu rằng mọi con đường đến với cô đều đã bị cắt đứt, rằng thậm chí họ không còn có thể là bạn bè của nhau nữa. ả ếu gọi các sự vật bằng đúng tên của mình, thì anh là kẻ giết người, một tên mafiaso. ả hưng kể từ giây phút này, mọi suy nghĩ về Kêi đã bay khỏi đầu anh.

Phabridiô bắn khoăn gãi gáy:

- Hay là chúng ta vào làng lòng cô nàng? ả hờ cô nàng dễ tính thì sao? Chỉ có cách ấy mới chữa được bệnh sét đánh thôi. Phải không Ca lô?

Bạn của gã, với vẻ mặt hết sức nghiêm túc liền gật đầu Không nói một lời, Mai con bước đi sau họ theo con đường dẫn vào làng.

ở giữa làng, cạnh bãi trống có đài phun nước mà ở xứ này nơi nào cũng gặp, là một quán ăn nhỏ. với ba chiếc bàn đứng cạnh nhau trên hàng hiên hẹp ở phía ngoài. Hai gã chần chừ ngồi xuống cạnh một bàn, Maicon cũng làm theo. Xung quanh vắng vẻ, một chú lừa thơ thẩn dạo quanh, mấy đứa trẻ đùa

ngịch trong đám bụi cát mù mịt

Chủ quán từ phía sau cánh cửa bước ra. Đó là một người đàn ông vạm vỡ, đôi chân ngắn ngắn ông ta vồn vã chào hỏi khách:

- A, chào các chú ghé chơi? Các chú nếm thử vài li rượu nho nhà tôi nhé?

Mấy thằng con trai tôi cất theo phương thức gia truyền ngon nhất Italia đó.

Ba người cùng gật đầu. Chủ quán liền đặt lên mặt bàn một đĩa đậu Thổ ả hĩ kì, mang ra hũ rượu nho tự cất màu đỏ sẫm và nặng không kém gì cô nhắc.

Cabridiô bắt chuyện với ông ta:

- Chắc các ông ở đây đều quen nhau cả chứ, Chẳng là trên đường tới đây, chúng tôi có gặp một mỹ nhân và anh bạn đây bị dính một cú sét động trời, - gã hát về phía Mai con.

Mai con tiếp lời:

- CÔ ta tóc quăn, da ngăm ngăm và mắt rất to màu nâu. ông có biết người nào như vậy không

Lão chủ quán cau có nhát gừng:

- Tôi không biết. ở đây không có ai như vậy cả.
rồi ông ta biến vào nhà trong.

Ba người chậm rãi uống rượu vang. Hết hũ thứ nhất, họ gọi thêm hũ nữa.

Không thấy ai đáp lại, Phabndiô đi vào nhà trong tìm chủ quán. Một lát sau gã quay lại, lắc đầu với vẻ ngán ngấm:

- Tôi đã biết ngay mà. Hóa ra cô nàng là con gái rượu của lão chủ quán. Lão ta đang sôi lên sùng sục. Theo tôi, ta cần mã hồi tấp lự về Côrleône thôi, kéo rách việc đây.

Mai con ngạc nhiên nhìn hai vệ sĩ của mình đang tính bài chuẩn. Mới hỏi thăm một câu như vậy thì đã có gì ghê gớm? Anh đâu biết phong tục Xixili là tối kỵ những chuyện trắng hoa thiếu nghiêm túc... Mà hỏi thăm con gái nhà người ta với cái điệu xấu hổ như vậy trông sao được Thấy Mai con vẫn ngồi lì, Phabriô nói tiếp :

- Lão già còn bảo rằng lão có hai thằng con trai lớn khỏe như trâu, chỉ cần huyết gió một tiếng là chúng chạy vào liền. ả ào, ta cuốn gói thôi, anh em!

Mai con đáp lại lời gã bằng một ánh nhìn lạnh lùng.

Cho đến tận bây giờ trước mắt hai người, Maicon chỉ là một thanh niên lịch sự, mềm mỏng và vô hại, một anh chàng Huê kì điển hình - mặc dù có lẽ cũng đủ gan làm

những việc xứng mặt đàn ông một khi đã phải đến ần mình ở xứ Xixili này.

Hai gã chặn cừu đã gây thơ trong việc đánh giá cậu chủ của mình - và họ đã đoán sai. Bộ

mặt tái nhợt, như hóa đá của anh phát ra và trù lên người họ một luồng giận dữ hệt như tảng băng khổng lồ tỏa ra luồng khí lạnh giá. Dưới ánh nhìn xoáy lạnh lùng của anh, nụ cười trên mặt hai gã chặn cừu tắt ngấm, vẻ suồng

sã của họ lập tức biến mất. Mai con ra lệnh:

Dẫn ông ta ra đây.

Hai người tuân theo ngay tức khắc. Hắt khẩu lupara lên vai, họ bước vào phòng trong tối mờ và mát mẻ của quán ăn. ả ửa phút sau, họ dẫn chủ quán ra. Trông qua

cũng biết ngay rằng lão già người Xixili thấp lùn này không hề tỏ ra sợ sệt chút nào, trên mặt ông ta chỉ có vẻ ác cảm và đề phòng.

Mai con ngả người tựa lên lưng ghế và chăm chú nghiên cứu ông chủ quán trong một thoáng, rồi anh nói hết sức bình thản:

- Theo như tôi hiểu được, tôi đã làm ông bức mình bằng câu hỏi về con gái ông. Tôi xin lỗi ông về điều đó.

Tôi là người lạ ở đây, chưa biết rõ có luật lệ tập tục của xứ này. Tôi chỉ muốn nói một điều: Tôi không hề có ý định xúc phạm đến ông cũng như con gái ông.

Hai gã chặn cừu hết sức ngạc nhiên. Đi theo Mai con đã bao lâu nay mà đây là lần đầu tiên họ thấy Mai con ăn nói chừng chặc như thế này. Và nhất là tuy nói xin lỗi nhưng cái giọng tỏ ra thật đĩnh đạc, oai vệ.

Lão chủ quán lại càng rõ ra cảnh giác hơn. ông ta đã hiểu ra rằng ngồi trước mặt mình không phải là một khách qua đường tình cờ từ một làng xa nào đó. Anh từ đâu đến, và anh cần gì ở con gái tôi?

Mai con đáp không chút lưỡng lự:

- Tôi là người Mỹ, đến đây để trốn cảnh sát bên ấy. Tên tôi là Mai con. ông có thể đi tố cáo tôi với cảnh sát - người ta sẽ trả ông rất hậu, chỉ có điều là con gái ông vì vậy sẽ mất cha, mà đáng lẽ ra biết đâu lại có thể được một người chồng. Bất luận như thế nào, tôi muốn được làm quen với con gái ông. Tất nhiên là với sự đồng ý của ông, và trước mặt gia đình ông. Tôi là người đứng đắn, tôi không hề có ý định làm nhục con gái ông. Tôi muốn gặp gỡ, nói chuyện. Và nếu sau này thấy hợp nhau thì có thể kết thúc bằng một cuộc hôn nhân. Còn nếu không, ông sẽ chẳng bao giờ phải nhìn thấy mặt tôi nữa. Con gái ông có quyền chê tôi mà chẳng ai làm gì cô ấy cả. Và đến lúc cần, tôi sẽ nói rõ tình cảnh và gia đình tôi, tất cả những gì một ông bố vợ cần biết.

Cả ba người lại ngơ ngác nhìn Mai con. Gã Phabridiô lẩm bầm: "Đúng là dính sét thật rồi!" Gã chủ quán bối rối, muốn nổi giận cũng không còn cơ nữa. Cuối cùng lão hỏi:

Anh có phải là bạn của người mình không?

Mai con hiểu ngay ông ta muốn hỏi gì. Không thể công khai gọi tên "mafia" ra trước mặt mọi người, nên ông ta phải nói bóng gió như vậy và điều đó có nghĩa là "Anh có phải là dân mafia không?". Mai con liền đáp:

Không, ở đây tôi là người lạ.

Chủ quán lại đưa mắt nhìn Mai con: một vết sẹo lõm sâu trên má trái, đôi chân dài rất hiếm gặp ở dân xứ Xixili này. Rồi ông ta liếc sang phía hai gã chặn cừu - họ mang khẩu lupara của mình một cách công khai, thậm chí như có ý phô ra. Hồi nãy hai người này chạy xộc vào nhà và nói như ra lệnh: "Mời ông ra gặp cậu chủ". Khi ông ta quát lại, rằng bảo thằng cha kia cuốn xéo khỏi quán ngay, thì một gã đáp: "à ừ ông muốn nói vậy . thì mời ông ra nói tiện hơn". Không hiểu sao ông ta ra. Giờ đây linh cảm như mách với Ông ta rằng không nên gây sự với cái tay thanh niên lạ mặt này. Chủ quán miễn cưỡng nói: .

Mời anh đến vào chủ nhật này, buổi chiều. Tên tôi là Viteli, nhà tôi ở đằng kia, trên ngọn đồi phía sau làng. à hưng anh cứ đến đây, tôi sẽ dẫn anh về nhà tôi.

Phabridiô toan nói một câu gì đó, nhưng Mai con lờ mắt nhìn và gã vội ngậm miệng lại , không dám cất tiếng.

Điều đó không qua được mắt lão chủ quán. Khi Mai con đứng dậy chìa tay ra bắt, chủ quán mỉm cười nắm lấy.

Cứ để xem. Từ nay đến chủ nhật còn chán thời giờ để dò hỏi tình hình. à ừ có chuyện gì không ưng ý thì ông ta cũng sẽ đón tiếp Mai con, nhưng dĩ nhiên là với hai

người con trai cùng hai khẩu lupara nạp sẵn đạn.

Đối với ông ta, việc dò hỏi ra tung tích của Mai con đâu có khó khăn gì, - ông ta quen biết rất nhiều "anh em mình à hưng không hiểu sao Viteli linh cảm đây là một chuyện lành, một vận may tốt đẹp cho cả gia đình. ông ta ước rằng cô con gái xinh đẹp của mình về sau phải là một bà lớn để cả nhà còn được nhờ vả. Biết đâu đây chính là dịp trời cho. Mấy gã trai làng dạo này thấy hay lượn lờ xung quanh, cứ để cho anh chàng mặt vá này cho các chú biết điều mà tránh cho xa.

Khi ba người đứng dậy ra về, đích thân chủ quán đem ra biếu một chai rượu vang loại đặc biệt. ông ta còn nhận thấy là chỉ một gã mang súng móc túi ra trả tiền chung cho ba người. Thế kia đấy. Chỉ một việc này cũng chứng tỏ Mai con là cậu chủ thật sự của hai gã kia rồi.

Giờ thì Mai con không còn hứng ra biển để dạo chơi nữa. ở trạm thuê xe, họ tìm được một chiếc Ô tô con chở cả ba người về nhà. Đến trước bữa ăn tối, ông bác sĩ già

Tada đã được hai gã chặn cừu báo cáo đầy đủ mọi chuyện.

Khi don Tômmadinô vừa về, Tada đã nói ngay:

- Bữa nay anh bạn của chúng ta bị một cú sét đấy?

Don Tômmadinô không tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ lẩm bầm:

Giá mà máy thằng ranh ở Palermo bị thì phúc cho tôi quá - lão vẫn đang có chuyện tranh chấp với đám trẻ trên đó, Mai con nói:

ông bảo với mấy người của ông là chủ nhật tới hãy đi chặn cừu chứ đừng theo chân tôi nữa. Tôi sẽ đến thăm nhà một cô gái, họ chẳng có việc gì để làm ở đây cả.

Don Tômmadidô lắc đầu:

- Đâu có được Tôi đã lãnh trách nhiệm về cậu đối với ông già nhà cậu rồi. Mà tôi nghe nói rằng cậu còn định cưới vợ nữa kia đấy. Cho đến khi tôi chưa cử được người đi xin ý kiến của don Côrleone, tôi không thể đồng ý để cậu làm việc đó được.

Mai con đáp, chọn từng từ rất kỹ lưỡng - dù sao thì ngồi trước mặt anh cũng là một con người đáng kính trọng và đầy quyền uy:

- Don Tômmadinô ạ, ông cũng biết tính bố tôi đấy. Khi ông cụ muốn cái gì mà ai nói Không thì tai cụ sẽ điếc và không nghe thấy gì cho đến khi người ta phải nói "có" mới thôi. Vậy mà ông cụ đã phải nhiều lần nghe tôi nói "không" rồi. Về chuyện hai người bảo vệ - thôi thì cũng được, cứ để cho họ đi theo, nếu như thế ông yên tâm hơn. Còn việc lấy vợ, tôi xin nói trước, nếu tôi muốn là tôi sẽ làm. Đến ông già của tôi, tôi cũng không cho phép can thiệp vào việc riêng của tôi, thì liệu tôi có thể cho phép ông làm điều đó không. Ắt hẳn vậy sẽ là thiếu tôn trọng đối với ông cụ.

Capo - mafiaso thở dài:

-Thôi được. Tùy cậu. Ắt hẳn cậu nên nhớ rằng cô bé đó là con nhà tử tế. Ắt rất ngoan, nếu cậu thật sự muốn cưới nó làm vợ thì được, chứ lãng nhãng là không xong.

ông bố nó sẽ không tha cho đâu, chắc chắn là sẽ có đổ máu. Vả lại nhà ấy tôi quen, tôi không thể để có chuyện như vậy được.

- ông yên chí. Có thể cô ta sẽ chê tôi xấu trai và hơi già - anh thấy hai người tùm tùm cười.- Vì vậy. tôi cần ít tiền để mua quà và một chiếc xe hơi.

Don Tômmadinô gật đầu:

- Được rồi. Thằng Phabridiô sẽ lo mọi việc lật vật cho cậu. Ắt ó tháo vát, lại biết xe máy nữa. Tiền thì sáng mai tôi sẽ đưa. Ắt hẳn dù sao tôi cũng phải thông báo việc này cho ông cụ nhà anh. Tôi có trách nhiệm phải làm việc đó.

Mai con quay sang nói với ông già Tada:

- Còn bác có thứ thuốc gì giúp cháu được không ? Bên cạnh người đẹp mà cứ sụt sịt xỉ mũi hoài thật là bất tiện.

- Có ngay? Trước khi cậu đi, tôi sẽ nhỏ cho vài giọt. Mũi cứ gọi là khô rang, nhưng nó cũng sẽ làm vòng quanh đó kém nhạy cảm, hôn hít mất khoái.

Ắt hẳn chắc gì mới quen sơ sơ mà đã được hôn?

Trước ngày chủ nhật, Mai con đã đi Ô tô buýt đến Palermo để sắm quà. Anh cũng dò hỏi được tên cô gái là Apôlônia, và đêm nào cũng thiếp đi với cái tên quyền rũ đó cùng gương mặt tuyệt vời của cô trong mơ. Ắt hẳn ta cũng đã kiếm cho anh được một chiếc xe hơi An pha Rômêô bề ngoài đã cũ

nhưng máy còn rất tốt, và vào sáng chủ nhật khi tiếng chuông nhà thờ vang ngân khắp xứ Xixili thì Mai con lái xe đến đỗ trước quán ăn cạnh bãi trống trong làng, Anh ra lệnh Ca lô và Phabridiô đang ôm súng lupara ngồi ở ghế sau ở lại ngoài hiên đợi anh. Lão chủ quán Viteh thấp lùn đã đứng trên lan can đón khách trước cửa quán. Sau khi bắt tay chào hỏi nhau, Mai con ôm ba gói quà biếu đi theo chủ quán leo ngược dốc về nhà ông ta. Ắ gọi nhà trông rộng rãi và khang trang hơn những ngôi nhà nông dân khác trong vùng, chứng tỏ gia đình Viteli chưa bị cái nghèo đói của xứ này chạm đến. Bà chủ nhà, một phụ nữ nhanh nhẹn, cũng chắc lẳn như đức ông chồng, bận lễ phục ngày chủ nhật, đứng đón ở bên ngoài bậc cửa. Phía trong cửa là hai thanh niên lực lưỡng, con trai của họ, cũng bận lễ phục màu đen. Không thấy cô gái trong phòng.

Mai con trao quà biếu cho hai vợ chồng Viteln: ông chồng một hộp đựng thuốc lá mạ vàng, bà vợ một cuộn lớn thứ vải tốt nhất có thể kiếm được ở Palermo. gói thứ ba là dành cho cô con gái vẫn để nguyên. Chủ nhà dè dặt, lạnh lùng cảm ơn anh. Lệ ở đây phải đến thăm một hai lần rồi người ta mới tặng quà. - Không cần giữ ý tứ, Viteli nói thẳng với Mai con như cánh đàn ông vẫn thường nói với nhau:

- Anh đừng nghĩ rằng bất cứ người nào mới gặp chúng tôi cũng mời về nhà như thế này đâu. Đích thân don Tômmadillô đã có lời bảo đảm về anh, mà ở tỉnh này chúng tôi đều tin vào lời của ông ta. Anh thấy đấy, chúng tôi tiếp anh với cả một sự chân thành. Ắ hưng nếu như anh có những ý định nghiêm túc đối với con gái chúng tôi thì chúng tôi cũng cần biết rõ hơn về anh.

Mai con lịch sự nghiêng đầu, đáp:

- Tôi xin sẵn sàng, bất cứ điều gì, bất cứ lúc nào ông muốn...

Và anh bỗng im bật, Thật lạ lùng dù lỗ mũi vừa mới nhỏ thuốc làm mát cảm giác anh vẫn ngửi được sự xuất hiện của Apôllônia: mùi hoa tươi mùi hương chanh ngây ngất. Anh quay phắt lại: cô gái đứng ở vòm cửa con dẫn vào nửa nhà trong, nhưng cả trên mái tóc quần đen nhánh, cả trên bộ trang phục màu đen mặc trong ngày lễ không hề có hoa. Cô liếc nhìn Maicon thật nhanh, thoáng mỉm cười, rồi e lệ cup mắt xuống, đến ngồi cạnh bà mẹ.

Cũng như lần gặp trước đó, Mai con lại cảm thấy hơi thở bị nghẹn lại, tim đập điên loạn, trong lòng như còn cào nổi khao khát kì lạ muốn chiếm ngay cô gái làm của riêng mình. Bây giờ anh mới hiểu ra thế nào là ghen tuông và tại sao người ta lại có thể có những cơn ghen khủng khiếp. Anh tưởng như mình sẵn sàng bóp cổ đến chết bất cứ ai dám chạm tay tới người cô, dám dẫn cô đi khỏi đây. Thậm chí anh không muốn để cho người khác nhìn cô. Khi Apôllônia quay sang mỉm cười với một người anh, thì Mai con, tự mình không nhận thấy đã ném cho anh ta một cái nhìn hằn học. Hình như cả nhà đều hiểu tâm trạng của anh, một kẻ bị "sét đánh" nên tỏ vẻ yên tâm hơn.

Hôm đi Palermô sắm quà, Mai con cũng đã mua cho mình một bộ đồ mới, nên giờ trông cũng khá ra dáng chứ không còn vẻ quê mùa bữa trước. Anh chỉ e vết sẹo lõm

bên má làm xấu trai. ả hưng thật ra ở cái xứ sở đau khổ này mấy ai để ý đến một chút thương tật vật vãnh đó!

Anh đứng nhìn những đường nét hình ôvan tuyệt mỹ trên gương mặt cô muốn nói với cô mà không dám nhắc đến tên cô. Mãi sau anh mới thốt lên được một câu:

Hôm trước tôi có trông thấy cô ở chỗ vườn cam. ả hưng cô liền chạy mất. Chẳng lẽ tôi đã làm cho cô sợ?

Cô gái vụt ngược mắt lên nhìn thật nhanh và lắc đầu.

Bà mẹ khế hích vào sườn con, nói với vẻ hơi giễu cợt:

- Apôllônna, con nói một cái gì đi chứ. người ta phải đi không biết bao nhiêu đường đất chỉ để đến gặp con thôi đây.

Cô gái vẫn ngồi yên, hai hàng mi dài rủ xuống trông thật dễ thương. Mai con chia cho cô gái gói quà bọc giấy vàng óng. Apôllônna cầm lấy đặt lên đùi. ông bố nói:

- Con mở ra xem đi, Apôllônna.

ả hưng hai bàn tay nhỏ nhắn rám nắng của cô vẫn nằm yên. Bà mẹ cúi xuống với tay cầm lấy gói quà, thận trọng mở ra. Bên trong là một chiếc hộp nhung đỏ. Bà mẹ loay hoay một lúc, không biết làm cách nào để mở.

Tình cờ, bà bấm vào một nút lò xo, và nắp hộp bật ra.

Trong hộp là một sợi dây chuyền lớn bằng vàng. Cả nhà sửng sờ. ả hưng không phải chỉ vì món quà quá lớn.

ở đất nước này, một tặng phẩm bằng vàng còn có nghĩa là một lời tỏ tình chân thành, một xác định nghiêm túc về ý định tiến tới hôn nhân của người tặng mà không ai dám tỏ ý ngờ vực.

Apôllônna vẫn không động đến món quà. Bà mẹ lấy sợi dây chuyền ra, hai tay cầm hai đầu nâng lên trước mặt con gái, và cô lại ngược cặp mắt nâu như mắt hươu sao lên nhìn anh, chớp chớp hàng mi dài, cảm ơn anh:

"Grazia .

Đó là lần đầu tiên Mai con được nghe giọng của cô nói. Chỉ một từ "Grazia" mà dư âm của nó ngân mãi trong tai Mai con, vừa êm ái du dương, vừa e lệ thẹn thò.

Anh ngồi ngay trước mặt mà không dám nhìn thẳng vào mắt cô , bối rối trò chuyện với hai ông bà già. ả hưng anh không thể không nhìn thấy thân hình Apôllôma -

mơn mớn, tràn trề sức sống trong bộ y phục trang nghiêm ngày chủ nhật.

Cuối cùng Mai con đứng dậy, cả nhà cũng đứng lên theo. Sau những cái bắt

tay tạm biệt, ông bố tiễn Mai con xuống tận xe ngõ ý mời anh tới dùng cơm vào chủ nhật tới Mai con cảm ơn và nhận lời, tuy trong lòng anh biết là không thể nào đợi suốt cả một tuần lễ không trông thấy cô

Và Mai con không đợi được thật. Mới sáng ngày hôm sau anh đã một mình lái xe đến ngồi bên ngoài hàng hiên nói chuyện với chủ quán, cho đến khi Viteli thấy thương tình sai người lên gọi vợ và con gái xuống. Cuộc gặp gỡ lần thứ hai này không ngỡ ngàng ngập như lần trước. Apôllônia tỏ vẻ dạn dĩ hơn, đã dám đáp lại vài ba câu. Tấm áo hoa sặc sỡ mặc thường ngày càng khiến cô trông có vẻ ngây thơ, quyến rũ hơn.

Hôm sau nữa, sự việc lại tái diễn. Chỉ khác một điều là lần này trên cổ Apôllônia đã lấp lánh sợi dây chuyền vàng của Mai con tặng. Anh mỉm cười, hiểu rằng đó là một dấu hiệu tốt lành. Anh tiễn cô gái đi lên đồi, đến tận nhà, bà mẹ đi theo phía sau sát gót, không chịu tụt lại lấy một bước. Đến một khúc ngoặt dốc, cô bỗng trượt chân, và chắc là sẽ ngã nếu như Mai con không đỡ kịp.

Chỉ một sự đụng chạm ngắn ngủi như vậy đã làm cho anh nóng ran cả người. Anh không nhận thấy bà mẹ đi sau lưng cười thầm giễu cợt - con gái của bà vốn nhanh

nhẹn chẳng khác gì một con dê núi và từ thuở mới học đi đến giờ chưa bao giờ trượt ngã ở chỗ dốc này. Bà cười thầm, biết rằng nếu không anh chàng này sẽ không có

cách nào được chạm vào người con gái bà cho cho đến tận đêm tân hôn.

Cứ thế hai tuần liền, hôm nào Mai con cũng đến và mang theo quà tặng.

Appôllônia đã hết e thẹn, ngỡ ngàng, nhưng chẳng bao giờ hai người được ở riêng một mình với nhau để chuyện trò. Cô đúng là con gái thôn quê chữ nghĩa chỉ vừa đủ để biết đọc, biết viết nhưng ngây thơ, chất phác, chuyện gì cũng ham học hỏi. Rồi phần vì Mai con hỏi thúc, phần vì thấy anh giàu nên sau nửa tháng lễ cưới đã được tổ chức vào một ngày chủ nhật.

Don Tômmadinô phải đứng ra lo liệu mọi việc. Tin từ Mĩ sang cho biết: không thể cản trở ý định của Mai con, chỉ cần bố trí sao cho không xảy ra những chuyện đáng tiếc. Capo - mafioso cũng làm đại diện cho họ nhà trai để tiện cất đặt người bảo đảm an ninh. "Họ nhà trai từ Côrlêône đều quá đủ - từ ông bác sĩ già đến hai gã chần cừ kiêm vệ sĩ. Capo và Phabridiô. Đây chỉ là một đám cưới nhà quê bình thường. Dân làng đổ ra đứng hai bên đường ném hoa lên người cô dâu chú rể, và họ ném trả lại vào đám đông những nắm hạnh nhân bọc đường. Bữa tiệc kéo dài tới tận nửa đêm, nhưng cô dâu chú rể không đợi đến khi kết thúc đã lên chiếc xe "An pha - Rômêô phóng về biệt thự có hàng rào bằng đá bao quanh của bác sĩ Ta da gần thị trấn Côrlêône.

Mai con ngạc nhiên khi thấy bà mẹ đẻ của cô dâu cũng lên xe để đi theo.

ả hưng ông bố vợ Viteli đã giải thích ngay: cô dâu còn nhỏ quá, nên phải có bà mẹ đi theo để sáng hôm sau kịp thời sửa chữa ngay những trục trặc" của đêm tân hôn. ả hiều khi chuyện rắc rối vặt mà lại trở thành quan trọng chưa biết chừng! ả hưng vừa về đến nhà, bà chỉ ghé tai dặn dò mấy người làm của bác sĩ Taga, ôm hôn vỗ về cô con gái cưng rồi biến mất. Trong gian phòng rộng thênh thang chỉ còn lại đôi vợ chồng trẻ Mai con Côrleone.

Mai con đứng nhìn cô dâu vẫn mặc nguyên bộ đồ cưới lại còn choàng thêm một chiếc áo khoác bên ngoài. Mấy chiếc hòm đựng quà cưới đã được khiêng từ xe xuống xếp ngay ngắn trong phòng. Trên mặt bàn con bày sẵn chai rượu vang và ổ bánh cưới, nhưng cả hai người chỉ mãi ngắm nhìn chiếc giường tân hôn với bức màn che bên trên. Apôllônia đứng ngơ ngác giữa phòng, đợi anh Mai con khởi sự.

Thật lạ lùng, Mai con cứ ngỡ khi chỉ còn hai người trong phòng đã là vợ chồng không gì ngăn cách nữa thì anh sẽ chạy bổ tới mà ôm ghì lấy khuôn mặt, tấm thân bao ngày đêm anh hằng mơ tưởng. Thế nhưng thay vào điều đó, anh chỉ tần ngần đứng nhìn Apôliônia chậm chạp gỡ tấm khăn cưới từ trên đầu xuống vắt lên lưng ghế, tháo vòng hoa đặt lên mặt bàn trang điểm rồi đứng ngắm những hộp dầu thơm, son phấn xếp đầy trên mặt bàn.

Mai con tắt điện để cô cởi áo quần đỡ ngượng, nhưng ánh trăng vàng lộng lẫy vẫn chiếu vào phòng rực rỡ qua Ô cửa mở rộng. Anh ra kéo tấm màn che bớt lại, nhưng

không quá kín để đỡ nóng bức. Thấy Apôllômà vẫn đứng nguyên tại chỗ, anh mở cửa bước sang buồng tắm. Chẳng lẽ bà mẹ chưa chuẩn bị dặn dò gì cho cô dâu mới cả sao?

Chẳng lẽ một cô gái ngây thơ, nhút nhát như vậy lại chờ chồng đến cởi quần áo cho?

ả hưng khi từ buồng tắm quay lại, anh thấy phòng tân hôn tối đen, cả tấm màn che cửa sổ lúc nãy để mở hé cũng đã được kéo lại kín mít. Mai con mò mẫm bước đến bên giường, nhìn mãi mới nhận thấy Apôllônia đã chui vào trong chăn, cuộn tròn lại như con tôm nép vào tận trong góc, quay lưng ra ngoài. Trong bóng tối, Mai con cởi áo quần, chui vào chăn, quờ tìm tay của Apôllônia. Cô nằm hoàn toàn khỏa thân, không mặc cả bộ đồ ngủ. Anh âu yếm vuốt ve cánh tay trần của cô rồi nắm vai lật người cô lại. Apôllônia từ từ quay mặt về phía anh; và bàn tay Mai con chạm vào bộ ngực đầy đặn, ấm nóng và mềm mại của cô. ả hưng bị điện giật, Apôllônia giúi đầu vào ngực anh. Mai con xiết chặt người cô vào lòng, ngây ngất hôn lên đôi môi căng mọng. Hai người như gắn chặt vào nhau tưởng như không bao giờ gỡ ra được nữa.

Đêm hôm đó và những đêm tiếp theo của cuộc sống vợ chồng đã khiến cho Mai con hiểu tại sao trong các tầng lớp bình dân, nơi vẫn giữ những tục lệ

truyền thông cổ

xưa người ta lại coi trọng vấn đề trình tiết của con gái đến vậy. Đây là thời kì những cảm xúc đam mê đạt đến đỉnh cao trọn vẹn và hài hòa nhất: khi sự hiển dương trình

tiết đi kèm với tình yêu và lòng tin cần, nó tuyệt vời, ngọt ngào như trái mọng được hái từ trên cây đứng vào độ chín

Cùng với sự xuất hiện của Apôllôma, cái cảnh sinh hoạt đàn ông khá âm đậm ở ngôi biệt trang của lão bác sĩ bỗng tươi mát hẳn lên. Bây giờ don Tômmadinô hôm nào cũng về ăn cơm ở nhà, bác sĩ Tada tối tối càng thêm hào hứng kể những sự tích ngày xưa bên cốc rượu vang trong khu vườn thấp thoáng những bức tường đá.

Còn đêm đến là hai vợ chồng trẻ lại quấn riết lấy nhau. Mai con càng ngày càng khao khát si mê cái thân hình tuyệt mỹ của Apôllônia, làn da ngăm ngăm dăm sạm như mật ong, đôi mắt to màu nâu cháy rực của cô. Từ thịt da cô toát ra một mùi thơm ngọt ngào khêu gợi. Và sự đam mê ân ái của cô cũng không thua kém Mai con, đêm nào họ cũng mệt rã rời thiếp đi khi ngoài cửa sổ bình minh đã bắt đầu ửng đỏ. Mai con ra kéo màn che lại rồi ngồi lên bệ cửa sổ mãi mê ngắm vợ mình khỏa thân nằm xoài chân tay say sưa ngủ. Khuôn mặt cô trong giấc mơ yên lành thật đẹp - những đường nét tuyệt mỹ như vậy trước đây anh chỉ thấy ở Đức Mẹ đồng trinh trong những bức tranh của các họa sĩ Italia.

Vào tuần trăng mật đầu tiên, hai người thường dẫn nhau đi dạo chơi quanh vùng, mang theo thức ăn cho bữa trưa, hoặc làm vài chuyến du lịch nhỏ trên chiếc "An pha Rômêô". ả hưng một hôm don Tômmadinô kéo riêng Mai con ra một chỗ và thông báo: nhờ đám cưới mà bây giờ tất cả mọi người quanh vùng đều đã biết anh là ai và từ đâu đến, vì vậy cần phải có những biện pháp đề phòng, kẻ thù của gia đình Côrleône có thể vươn cánh tay dài của mình đến tận cái xứ sở hẻo lánh này. Xung quanh biệt trang của bác sĩ Tada lão đặt người vũ trang canh gác cẩn mật, hai gã chặn cừ Capo và phabridiô được lệnh túc trực suốt ngày đêm ở trong nhà.

Từ đó Mai con và vợ không ra ngoài một bước nào nữa. Anh giết thời giờ bằng cách dạy cho Apôllônia học đọc và học viết tiếng Anh, lái xe đi dọc theo hàng rào phía

trong của ngôi biệt thự. Lão capo - Mafiaso cũng đi biệt suốt ngày.

Một buổi sáng, Mai con hay tin don Tômmadinô vừa được gọi lên Palermô rất gấp. Đến chiều lão về và lại kéo riêng Mai con ra một chỗ, cho biết:

- Vừa có người từ Mĩ sang thông báo một tin dữ mà tôi không muốn cho cậu biết. Xantinô Côrleône vừa bị bắn chết.

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Thất sơn anh Hùng

Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền

Chương 24

Mặt trời Xĩlili buổi sáng rót ánh nắng chan hoà màu vàng chanh vào căn buồng ngủ Maicon tỉnh dậy, cảm thấy bên bờ vai trần của mình làn da đàn bà nóng hổi vì giấc ngủ củ Apôllônia . Chỉ cần một đưng chạm nhỏ là hai người lại quấn riết vào nhau . Sống liền bên nhau cả tháng mà ham muốn của anh vẫn không giảm - càng ngày Apôllônia càng tuyệt vời hơn, cô đáp lại anh bằng một niềm đam mê không kém phần cuồng nhiệt .

Sáng nay Apôllônia trở dậy trước, Maicon lắng nghe tiếng bàn chân trần của cô bước về phía phòng tắm ở cuối hành lang Anh vẫn nằm trên giường, đón ánh nắng ấm ban mai dội lên tấm thân trần, châm thuốc hút Hôm nay là buổi sáng cuối cùng của họ ở ngôi nhà này , trong khu biệt trang này Don Tômmadinô đã bố trí cho Maicon một chỗ ẩn khác, chuyển anh đến một thị trấn ở bờ ả am hòn đảo Xixili Apôllônia đang mang thai tháng thứ nhất, cô muốn về chơi nhà bố mẹ đẻ và tuần rồi sau đó mới đến với anh ở chỗ trú mới

Tối hôm trước, khi Apôllônia đã đi về phòng ngủ, Don Tômmadinô còn ngồi lại với Maicon một lúc lâu trong vườn . Trông lão có vẻ lo lắng và mệt mỏi, nói rằng rất không yên tâm về sự an toàn của anh .

- Vì đám cưới mà cậu bị lộ tung tích - lão nói . - Và cũng lạ là làm sao ông cụ của cậu không nghĩ đến chuyện tìm cho cậu một chỗ ẩn khác Dù sao thì tôi cũng ít nhiều ngại bọn ranh con ở đây . Tôi đã đề nghị chúng cùng làm mấy việc có ăn hơn nhưng chúng không nghe . Lạ thật, chẳng hiểu chúng muốn gì . Lũ oắt này đã thử thịt tôi mấy bận nhưng tôi đâu phải đứa trẻ dễ chơi . Chúng phải hiểu rằng những trò vớ vẩn ấy thì ăn thua gì với tôi . ả hung bọn ranh con đứa nào cũng thế, chẳng biết lượng sức gì cả . ả gu quá, chúng chỉ muốn ăn cả cơ .

Lão nói thêm là hai gã chẵn cừu Calô và Phabridiô sáng mai sẽ cùng đi xe với Maicon để bảo vệ anh dọc đường, còn bản thân lão không thể đến chia tay với anh được vì đã có lệnh gọi lão lên Palermô từ sáng sớm . Còn với bác sĩ Tada thì tốt nhất là không nên nói hớ chuyện về chuyến đi, vì tối nay ông già lẩm lời này sẽ đến Palermô giải trí và có thể vô tình ba hoa, lộ ra điều gì đó thì không ổn .

Về việc Don Tômmadinô đang gặp phải những chuyện khó chịu thì chính Maicon cũng đã thấy - trong thời gian gần đây không khi nào lão rời vũ khí,

đêm đêm có mấy toán vũ trang tuần tiễu quanh nhà, ban ngày thì thủ hạ xách lupara đứng gác trong biệt thự, mỗi khi lão đi ra khỏi nhà đều có vệ sĩ mang súng ống theo hộ tống ...

Ánh nắng buổi sáng đã bắt đầu nóng rực Maicon dập tắt điều thuốc đang hút, mặc bộ quần áo làm việc, chụp lên đầu chiếc mũ lưới trai đàn ông Xixili thường đội, chân vẫn để trần bước ra cửa sổ buồng ngủ và đưa mắt nhìn ra ngoài . Dưới sân, Phabridiô đang ngồi ngả người trên chiếc ghế bện và chải đầu, tay chậm chạp đưa chiếc lược theo từng lọn tóc quăn đen và dày .

Maicon huýt gió, Phabridiô ngẩng đầu lên

-Đánh xe ra đi, - Maicon hét xuống với gã . ả ăm phút nữa xuất phát .

Calô ở đâu ?

Phabridiô đứng dậy, áo sơ mi trước ngực mở phanh để lộ nhưng hình xăm xanh đỏ . Gã đáp :

- Đang uống cà phê trong bếp . Cô nhà có cùng đi không ạ ?

Maicon nhúu mày Cái thằng Phabridiô này mấy bữa nay thường có cái nhìn kỳ cục sau lưng Apôllônia . Chắc chắn là hắn không dám chàng màng vợ của bạn capo-mafioso rồi - ở đất Xixili này chỉ có những kẻ nào coi rẻ mạng sống mình mới dám nghĩ đến điều đó - nhưng dù sao thì ... Maicon lạnh nhạt đáp :

- Không . Cô ấy về nhà chơi ít bữa rồi đi sậu

Anh đứng nhìn theo Phabridiô hấp tấp bước về phía ngôi nhà nhỏ tường đá dùng làm gara tạm thời cho chiếc xe "Anpha Rômêô" của anh .

Maicon sang phòng tắm để rửa mặt . Không thấy Apôllônia ở đó Chắc cô đã xuống bếp để lo bữa sáng cho anh trước lúc đi . ả hưng ở bếp cũng không thấy cô . Calô bước vào, nói :

- Xe đã sẵn sàng . Tôi mang vali ra nhé ?

- Không cần . Maicon đáp . - Apôllônia đâu ?

Bộ mặt lầm lì của Calô rạng rỡ lên trong một nụ cười :

-Cô ấy đang ngồi sau tay lái trong xe . Có vẻ khoái chí lắm . Chưa biết nước Mỹ ở đâu mà đã ra về một bà Mỹ lắm rồi .

Ở cái xứ Xixili này, phụ nữ lái xe là một chuyện chưa từng có bao giờ !

Maicon ra lệnh :

- Đi gọi Phabridiô và đợi tôi ở ngoài xe .

Anh bước ra khỏi bếp và chạy theo cầu thang lên gác . Chiếc vali đã được xếp đặt từ hôm qua để trong phòng ngủ . Trước khi xách nó lên tay, Maicon bước lại bên cửa sổ nhìn ra ngoại Xe đã được đưa ra khỏi gara , nhưng không đậu cạnh cửa phòng bếp, mà ở bậc thềm cửa chính .

Appôllônia ngồi đặt hai tay lên vô lăng, hết một cô bé leo lên xe hơi để nghịch chơi . Calô đang loay hoay đặt chiếc giỏ đựng thức ăn dùng dọc đường lên ghế sau . Vừa lúc đó Maicon chột khó chịu nhận thấy Phabridiô

đi vội ra ngoài cổng ngôi biệt thự, có lẽ là cần phải làm một việc gì đó vào ngày giây phút cuối cùng trước khi lên đường .

Tại sao trước đó hắn không làm , quỉ tha ma bắt hắn đi ! Phabridiô vừa bước vào vội vã vừa ngoái lại nhìn có vẻ lén lút . Rồi sẽ phải cho hắn một trận cho biết thân . - Maicon nghĩ .

Anh xách vali bước ra bậc thềm cửa bếp , và lập tức mùi hoa chanh cùng với làn không khí buổi sáng ấm áp trùm bọc lấy người anh . Apôllônia vẫy tay rồi rít . Anh hiểu rằng cô muốn tự mình lái xe đến cửa bếp - khoảng cách chừng mười bước chân - và bảo anh cứ chờ nguyên tại chỗ . Calô đứng bên cạnh, toét miệng cười , súng lupara cầm trong tay . Vẫn chưa thấy Phabridiô trở lại . Đứng vào khoảnh khắc đó , từ những chi tiết nhỏ nhất tưởng như vô nghĩa vụt ghép vào trong đầu Maicon thành một bức tranh hết sức rõ ràng .

- Đứng ! Anh hét lên với Apôllônia - Đứng em !

Ả hưng tiếng hét của anh chìm lấp trong một tiếng nổ rất lớn : Apôllônia đã mở công tắc xe . Tấm cửa dẫn vào nhà bếp nát vụn thành từng mảnh .

Maicon bị bắn văng đến cạnh tường nhà . ả hưng mảnh đá vụn từ trên mái nhà rơi xuống tới tấp vào vai anh . Một mảnh lớn rơi đúng đầu . Trước khi ngất đi, Maicon còn kịp nhận thấy chiếc xe Anpha Rômêô đã biến mất , thay vào đó là bốn bánh xe bám vào hai trục cầu thép trần trụi - và không có gì hơn .

Maicon tỉnh dậy trong một căn phòng tối . Anh nghe có tiếng người thì thầm nói chuyện, nhưng không phân biệt được từ nào . Theo bản năng, anh cố không tỏ ra rằng mình đã tỉnh, nhưng tiếng nói chuyện chợt im bật, và một người nào đó ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh giường cúi xuống bên anh nói :

- Có thể chứ . Cuối cùng thì cũng tỉnh lại rồi !

Ánh đèn bật lên chói mắt, Maicon vội ngoảnh mặt đi . Đầu nặng như chì, trí óc mụ mẫm . Một cái bóng trắng nhỏ nhỏ treo trước mặt anh, rồi dần hiện rõ thẳng nét khuôn mặt của bác sĩ Tada :

- ả ào để bác xem qua cháu một chút rồi ta tắt đèn liền . - ông ta dịu dàng nói và chiếu ngọn đèn pin vào hai mắt Maicon : - Thế không sao, ổn cả rồi . - ông ta đứng thẳng người lên quay sang nói với một người nào đó bên cạnh : - Có thể nói chuyện được rồi !

Lần này thì Maicon đã nhìn rõ Don Tômmadinô ngồi trên chiếc ghế cạnh giường anh . Lão cúi xuống, gọi :

- Maicon, Maicon, cậu nghe tôi nói đấy không ? Có thể hỏi cậu vài lời chứ ? Để đáp lại, đơn giản nhất là giơ tay ra hiệu . Và Maicon đã làm như thế .

Don Tômmadinô liền hỏi khẽ :

- Ai đánh xe từ gara ? Phabridiô phải không ?

Thay cho câu trả lời, không hiểu sao Maicon lại mỉm cười , một nụ cười nhợt nhạt giá băng . Don Tômmadinô nói tiếp :

- Thằng Phabridiô đã biến mất . Maicon, cậu hãy nghe tôi nói đây . Cậu đã nằm bất tỉnh một tuần lễ nay, hiểu không . Tất cả mọi người đều nghĩ cậu đã chết, nên tạm thời mỗi nguy hiểm đe dọa cậu đã qua -

bọn chúng không còn theo dõi cậu nữa . Tôi đã báo tin sang ả ữu Ước và ông Trùm đã gửi chỉ thị sang cho tôi . Cậu sẽ trở về Mỹ, chỉ phải đợi ít lâu nữa thôi . Còn bây giờ cậu hãy nằm thật im ở đây . Tôi có một ngôi nhà nhỏ trên núi, ở đó thì chẳng có ai động đến cậu . Khi cái tin cậu bị chết vừa loang ra, đám đối địch của tôi ở Palêrmô đã liền đề nghị giải hoà với tôi - nghĩa là ngay từ đầu người mà bọn chúng cần là cậu chứ không phải tôi . Chúng chỉ làm ra vẻ chống tôi để đánh lạc hướng . Trong khi đó lại chuẩn bị vụ ám sát cậu . Cậu hãy nhớ kỹ điều đó . Còn tất cả những chuyện khác để tôi lo liệu , cậu chẳng cần phải lo nghĩ gì cả Cứ yên tâm mà bình phục.

Bây giờ thì Maicon đã nhớ lại mọi chuyện . Anh biết rằng thế là Apôllônia đã chết, rằng Calô cũng không còn sống nữa . Anh nặng nhọc mấp máy môi :

- Phabridiô . Thông báo với tất cả những người chặn cừu . Ai báo cho tôi biết thằng Phabridiô ở đâu, người đó sẽ được thưởng những bãi chăn tốt nhất Xixili .

Hai chú cháu Don Tômmadinô nhìn nhau thở ra nhẹ nhõm - Maicon đã tỉnh táo hẳn . ông bác sĩ già Tada bước sát bên giường, thốt lên với vẻ đăm chiêu :

-Thế là bây giờ cháu đã thành người goá bụa . Ở Xixili, đó là một điều hiếm gặp ở tuổi cháu - dường như ông ta muốn an ủi Maicon bằng cái điều đặc biệt đó .

Maicon ra hiệu bảo Don Tômmadinô ghé lại gần . Lão ngồi sang mép giường và cúi tai xuống sát miệng :

- ả hờ ông chuyển lời cho bố tôi là tôi muốn về nhà gấp - anh nói khẽ nhưng rành rọt - ông hãy nói rằng tôi muốn làm đứa con nối nghiệp của bố tôi .

Thế nhưng phải mất một tháng sau Maicon mới bình phục hẳn, và tiếp đây mất hai tháng nữa mới lo được đủ các thứ giấy tờ cần thiết để bảo đảm an toàn tuyệt đối cho việc anh trở về nước Mỹ . Sau đó, anh đáp máy bay từ Palermô đến Rôma, rồi từ Rôma về ả ữu ược Trong suốt thời gian đó tung tích của Phabridiô vẫn biệt tăm .

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Thất sơn anh Hùng

Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền

Chương 25

Sau khi tốt nghiệp Đại học tổng hợp, Kêi Adamx về dạy ở ngay trường trung học của thị trấn ả iu Hempsior. Trong suốt nửa năm đầu sau ngày Maicon bỗng nhiên biệt tích, tuần nào cô cũng gọi điện tới bà mẹ của anh ở Long Bich để hỏi thăm tin tức. Lần nào bà Corleone cũng trả lời hết sức thân mật, và lần nào cũng kết thúc cuộc nói chuyện điện thoại bằng một câu :

-Cháu là một cô gái tốt, rất tốt. Cháu hãy quên thằng Maicon đi và kiếm lấy một người chồng xứng đáng.

Kêi không giận bà vì những lời khuyên thẳng thắn đó, cô hiểu rằng mẹ Maicon chỉ muốn điều tốt cho cô mà thôi.

Đến khi nghỉ hè, cô quyết định xuống ả iu York để mua sắm một ít quần áo, thăm mấy cô bạn gái cùng học ở trường đại học trước đây. Tiện thể cũng muốn tìm chỗ làm kha khá ở ả iu York. Đã gần hai năm nay, cô sống cô đơn như một bà giáo già, ngoài giờ lên lớp ra là nằm nhà đọc sách, không giao thiệp chơi bời với ai. Thời gian gần đây, dù không còn liên lạc với Long Bich nữa, cô vẫn sống tách biệt như vậy. ả hưng Kêi biết rằng mình không thể kéo dài cuộc đời theo cách đó được. Cô đã trở nên cáu kỉnh, rầu rĩ, nhưng Kêi vẫn tin rằng Maicon sẽ viết thư hoặc nhắn tin cho cô bằng cách nào đó. Anh không thể bạc bẽo, coi thường cô đến như vậy được.

Lần này Kêi đi theo chuyến tàu sớm, và gần ba giờ trưa, cô đã ở trong buồng khách sạn của mình. Các bạn gái của cô đều đã đi làm và Kêi không muốn quấy quá họ, dự định để đến tối sẽ gọi điện tới. Sau quãng đường dài mệt mỏi, cô không muốn đến các cửa hiệu ngay để may sắm. Mà ngồi một mình trong phòng cũng buồn - đầu óc lại chìm vào những kỷ niệm về những ngày xưa, khi cô cùng Maicon thỉnh thoảng đi thuê một phòng ở khách sạn nào đó để sống riêng với nhau vài ba ngày. Có lẽ chính những kỷ niệm đó càng làm Kêi thấy lẻ loi và đã thôi thúc cô quay số điện thoại gọi về Long Bich. Đã lâu lắm rồi cô không liên lạc với gia đình Maicon.

Từ đầu dây đang kia, một giọng lơ lớ của người Ý hỏi ai gọi. Bất chợt cảm thấy lúng túng, Kêi phải cố lấy giọng bình tĩnh đáp :

-Cháu là Kêi Adamx đây ạ, thưa bác Corleone, bác còn nhớ cháu chứ ạ ?

- ả hớ chứ, nhớ chứ - bà Corleone đáp – Sao lâu nay không thấy cháu gọi điện cho bác ? Cháu lấy chồng rồi à ?

- Ồ, không ạ, Kêi nói _ Tại cháu bận quá – cô ngạc nhiên thấy bà Corleone

có vẻ phật ý vì cô không gọi điện nữa - Bác có tin gì về anh Maicon không ạ ? Anh ấy hiện này ra sao ?

Ông nghe im lặng một lúc, rồi Kêi nghe vang lên giọng nói rõ ràng, tự tin của bà Corleone :

-Maicon đang ở nhà đây. ả ó không gọi điện cho cháu à ? Cháu chưa gặp nó sao ?

ả gục Kêi như có một cái gì đó đau nhói, những giọt nước mắt tủi nhục bất chợt trào lên cổ. Cô hỏi bằng giọng lạc hẳn đi :

- Thế anh ấy về đã lâu chưa ạ ?

- ả ừa năm nay

- Thì ra thế, - Kêi thốt lên – Cháu hiểu rồi.

-

Đúng vậy, cô đã hiểu ra tất cả. Cô nóng rực người lên vì xấu hổ khi nghĩ rằng bà mẹ Maicon thấy cô chẳng là cái gì đối với con trai của bà cả. Về đã nửa năm nay mà anh ta đâu có thèm cho cô biết. Rồi sự xấu hổ được thay bằng một nỗi tức giận. Giận Maicon, giận bà Corleone, giận tất cả mọi người, nhất là những gã đàn ông người Ý, họ chẳng biết lấy một tí lịch sự tối thiểu nào. Chẳng lẽ không yêu nhau thì giữa hai người chẳng còn gì cả nữa sao, thậm chí là một tình bạn chân thành ? Chẳng lẽ Maicon không biết rằng như một người bạn, cô vẫn quan tâm đến số phận của anh, kể cả khi anh không còn ăn nằm với cô , không muốn cưới cô làm vợ nữa ? Chẳng lẽ anh nghĩ cô cũng như đám con gái người Ý dễ bị lừa gạt, phản bội là vội tự sát hoặc phát điên lên sao ?

Kêi cố nói bằng một giọng bình thản :

- Cháu hiểu rồi. Cảm ơn bác nhiều. Cháu rất vui là Maicon đã về và mọi chuyện của anh ấy đều ổn thỏa. Cháu chỉ muốn biết có vậy thôi. Từ nay cháu sẽ không gọi điện thoại phiền bác nữa.

-

Bà Corleone hồi hã, có vẻ như không nghe những lời của Kêi, nói :

- ả ều cháu muốn gặp Maicon, cháu đến ngay đi. Chắc nó sẽ phải bắt ngờ lắm đấy. Cháu gọi taxi mà đi, bác sẽ báo bọn gác cổng thanh toán cho. Cháu nói với tài xế là trả gấp đôi, nếu không họ chẳng chịu đi xa đến tận Long Bich này đâu.

- Cháu không đến được bác ạ, - Kêi lạnh nhạt đáp - ả ều như Maicon muốn gặp cháu, anh ấy đã phải gọi điện cho cháu từ lâu rồi. Rõ ràng là anh ấy không muốn nối lại quan hệ với cháu.

Giọng bà Corleone lại càng hồi hã thêm :

- Cháu là một cô gái dễ thương, có đôi chân thật xinh đẹp, nhưng lại chẳng thông minh chút nào, - bà cười hì hì trêu chọc Cháu đến đây là để chơi với bác

chứ đâu phải với thằng Maicon ? Bác có chuyện muốn nói với cháu. Cháu gọi taxi và đến đây nhanh lên. ă hớ đừng trả tiền xe. Bác đợi cháu đấy . Dứt lời, bà Côrleône cúp máy. Tất nhiên Kêi có thể gọi lại, nói rằng cô không thể đi được. ă hưng thực sự Kêi cũng thấy mình cần gặp Maicon, nói với nhau vài lời – dù đó chỉ là câu chuyện xã giao như giữa những người quen cũ. Một khi anh đã về nhà, không phải trốn tránh nữa, thì nghĩa là cái chuyện khủng khiếp kia đã được thu xếp ổn thoả, anh đã trở lại với cuộc sống bình thường như mọi người. Kêi hấp tấp nhảy ra khỏi giường , sửa soạn cho buổi gặp mặt . Cô trang điểm mặt mũi thật kỹ lưỡng, chọn đi chọn lại màu áo, soi gương một lúc lâu trước khi ra khỏi phòng . Cô nghĩ không biết người ngợm mình dạo này so với trước đây thế nào, hấp dẫn hơn hay xấu xí đi. Có vẻ như phồng phao tròn trịa ra và nhiều nữ tính hơn. Hợp gu đàn ông Ý là cái chắc. ă hưng Maicon lại thích kiểu người thanh mảnh kia. Mà thật ra điều đó đâu có ý nghĩa gì, một khi về nhà đã sáu tháng ròng mà anh chẳng thèm gọi điện cho cô.

Ra đến đường, Kêi vẫy một chiếc taxi, nhưng quả nhiên như lời bà Côrleône nói ,tay tài xế không chịu đi Long Bich. Kêi hứa sẽ trả gấp đôi tiền. Phải một giờ sau xe mới đến Long Bich. Cô nhìn quanh và ngạc nhiên trước những thay đổi diễn ra nơi đây. Một hàng rào gang bao quanh khu cư xá của gia đình Côrleône, những cánh cổng sắt lớn chặn ngang lối vào. Một gã đàn ông mặc áo vét trắng và sơ mi đỏ đã đứng chờ sẵn, thò đầu qua cửa xe nhìn đồng hồ tính tiền, đếm mấy tờ giấy bạc trao cho tài xế taxi. Đợi anh ta hoan hỉ nhận tiền xong, Kêi mới bước xuống xe, đi qua cổng vào khu cư xá.

Bà Côrleône thân ra mở cửa, ôm hôn cô thật âu yếm, khiến Kêi phải ngạc nhiên. Rồi chăm chú ngắm cô từ đầu đến chân, bà thốt lên :

- Cháu xinh quá. Mấy thằng con của bác đúng là một lũ ngốc.

Bà nắm tay kéo Kêi vào nhà, và lại như những lần trước đây, dẫn cô xuống phòng bếp, nơi trên bàn đã bày sẵn thức ăn và ấm cà phê đang sôi trên bếp lò

- Cháu ngồi xuống đi, Maicon sắp về đấy. Chắc nó phải ngạc nhiên lắm. Cô nhìn thấy anh qua ô cửa sổ phòng bếp. Một chiếc xe dừng lại trước nhà , hai người đàn ông từ trên xe bước xuống, và tiếp đó là Maicon . Anh đứng lại nói một câu gì đấy với một trong hai người đàn ông . Phần bên trái của mặt anh hướng về ô cửa sổ của phòng bếp , phía dưới má hõm vào một vết sâu trông như mặt con búp bê nhựa bị một đứa bé nghịch ngợm dẫm lên . Và thật lạ lùng, Kêi không thấy điều đó làm mặt anh xấu đi, nhưng chẳng hiểu sao, những giọt nước mắt của cô lại ứa ra . Cô trông thấy anh đứng áp chiếc khăn tay trắng bong lên mũi một lúc rồi quay lưng vào nhà. Kêi nghe tiếng cửa ngoài mở, tiếng bước chân của Maicon vang lên trong hành lang dẫn vào bếp . Anh bước vào và nhìn thấy cô . Trong mấy giây đầu tiên , anh

đứng hoàn toàn bất động , rồi một bên mép anh nụ cười thóng hiện - vết lõm nơi má trái không cho phép anh cười rộng miệng. Và Kêi, đã hàng trăm lần thầm nhắc đi nhắc lại với mình những lời lãnh đạm : “À! chào anh, thế nào, khoẻ chứ ?”. ắ hưng vừa thấy Maicon cô đã nhảy chồm dậy khỏi ghế ôm lấy cổ anh, giấu khuôn mặt ướt đẫm nước mắt vào ngực anh. Anh hôn lên má cô, đợi cho cô bình tĩnh lại rồi ôm lấy vai cô, dẫn cô ra xe. Anh khoát tay đuôi gĩa vệ sĩ không cho đi theo . Họ ngồi vào xe, anh lái ra cổng . Kêi ngồi bên cạnh anh, rút khăn mùi xoa ra lau sạch bộ mặt phấn son lem luốc.

-Em không muốn thế, tự nhiên nước mắt cứ chảy ra thôi, - cô nói, - Có ai bảo cho em biết anh bị chúng làm cho tàn tật đến mức này đâu .

Maicon bật cười lớn, đưa tay sờ vết lõm :

- Em nói cái này ấy à ? Chỉ vật vãnh thôi mà . Giờ đã về ở nhà rồi thì có lẽ anh cũng cần phải đại tu lại bộ mặt của mình...Anh đã không thể viết thư cho em....Anh không thể làm gì được. Trước nhất em phải hiểu cho anh điều đó.

- Em hiểu.

Xe chạy hướng ắ iu York. Hai người im lặng một lúc, rồi Maicon hỏi :

- Em đã tốt nghiệp rồi chứ ?

- Rồi, bây giờ em dạy ở quê. Thế người ta đã tìm ra ai là kẻ giết chết tay đại úy cảnh sát rồi phải không anh ? Có phải vì thế anh mới được về nhà không ?

Maicon im lặng một lúc rồi đáp :

- Phải, tìm ra rồi. Chẳng lẽ em không đọc báo à ? Tất cả các tờ báo ắ iu York đều đăng tin.

ắ ghĩa là Maicon không phải là kẻ giết người ! Mặt Kêi vui mừng rạng rỡ lên :

- ắ ều có đọc thì em đã gọi điện thoại cho mẹ anh từ lâu rồi...- Cô chột bối rối –

Kẻ ra nghe thật kỳ, nhưng sau mấy lần nói chuyện với mẹ anh, em đã gần như tin rằng chính anh đã làm việc đó thật . Mà vừa đây thôi, lúc uống cà phê, cụ còn bảo cái anh chàng tự thú tội là điên .

Maicon nói :

- Có thể lúc đầu mẹ anh cũng tin như thế.

- Sao ? Mẹ đẻ ra anh mà cũng nghĩ như vậy sao ?

Maicon cười khẩy :

- Mấy bà có khác gì đám cócm. Bao giờ cũng tin vào những khả năng xấu nhất.

Đến đường Manbori ở ắ iu York, Maicon cho xe vào gara. Lão chủ gara chào hỏi anh như một người quen. Maicon dẫn cô đi vòng ra góc phố, dùng chìa khoá riêng mở cánh cửa chính của một ngôi nhà trước đây rất bề thế,

nhưng giờ đã tàn tạ nằm giữa một dãy nhà cũng hoang phế như thế. ả hưng bên trong nhà lại sạch sẽ và sang trọng đến đáng kinh ngạc - đồ đạc toàn loại chiến (de luxe), phải là người có bạc triệu mới sắm nổi. Maicon dẫn Kêi đi theo cầu thang lên gác, vào một phòng khách sáng sủa rộng mênh mông, liền bên cạnh là giàn bếp lớn. Một cánh cửa khác được đóng kín, có lẽ là buồng ngủ. Trong góc phòng khách là một tủ rượu lớn. Maicon lấy xuống mấy chai, pha cho mỗi người một ly rượu. Họ ngồi im lặng lúc lâu trên đi văng . Rồi Maicon hát đầu về phía cánh cửa đóng kín, nói :

- Thế nào, ta vào chứ ?

Kêi mỉm cười, uống một ngụm rượu lớn, đáp :

- Thì vào.

Với Kêi, tất cả vẫn hệt như trước đây, chẳng có gì thay đổi. Chỉ có Maicon là thô bạo hơn, nhập cuộc thẳng ngay chớ không dè dặt, dịu dàng như trước đây. Có vẻ như anh sợ mất cô - Kêi không muốn lý giải chuyện đó. Rồi sẽ qua đi thôi. Đàn ông thường nhạy cảm hơn trong những trường hợp kiểu này mà, kể cũng kỳ - Kêi nghĩ. Đã hai năm trôi qua, nhưng cô vẫn cảm thấy không có gì tự nhiên hơn là việc cùng nằm và ân ái với Maicon trên giường. Hệt như họ chưa hề xa nhau lấy một ngày nào.

- Lẽ ra anh nên viết thư cho em, nên tin em mới phải, - cô nép sát mình vào người Maicon hơn, nói – Em thừa sức thực hiện luật omerta ở cái đất Hoa kỳ này. Anh biết không, dân Yanki cũng biết im lặng chứ.

Maicon cười khê trong bóng tối :

- ả hưng anhđâu có ngờ là em sẽ chờ anh. Anh đâu biết là em vẫn chờ anh sau chuyện đã xảy ra .

Kêi nói :

- Không một phút nào em tin là anh đã giết chết hai người ấy. Chỉ đôi lúc sau những lần nói chuyện với mẹ anh, em mới cảm thấy nghi ngờ . ả hưng thật trong lòng em vẫn không tin . Em đã biết anh quá rõ mà.

Cô nghe tiếng anh thở dài :

- Không quan trọng là ai đã giết họ, anh hay không phải anh. Em cần phải hiểu điều đó.

Kêi hơi sững sốt trước giọng nói lạnh lùng của Maicon. Cô hỏi :

- Thế thì anh cứ nói thẳng ra với em đi – có phải là anh hay không phải ?

Maicon ngồi dậy trên giường, dựa lưng vào gối, bật diêm, châm lửa hút :

- ả ếu anh hỏi cưới em, thì trước hết anh phải trả lời câu hỏi của em đã, phải không ?

Kêi nói nhanh :

- Em thì sao cũng được, em yêu anh, và việc đó không có nghĩa gì hết .

Đừng sợ em đi báo cảnh sát. Đúng thế không nào ? Có đúng anh là gangxtơ không ? Hỏi thế thôi chứ em cũng chẳng cần biết. Cái em muốn biết là hình

như anh không yêu em. Thậm chí anh không gọi điện cho em khi anh đã trở về nhà.

Maicon ngồi rít thuốc. Một tia lửa nhỏ bỗng bắn vào tấm lưng trần của Kêi làm cô cong người lại xuýt xoa. Ắ hửng cô vẫn đùa :

- Sao, anh định tra tấn em đấy à ?

Ắ hửng Maicon không cười, anh nói bằng giọng hơi bối rối :

- Em biết không ... khi về gặp lại những người thân, bố, mẹ, Cônni, Tôm - anh chẳng cảm thấy một sự vui mừng đặc biệt . Tất nhiên là dễ chịu khi được trở về nhà, nhưng nói thẳng ra điều đó không làm anh xúc động mạnh. Thế nhưng hôm nay khi nhìn thấy em trong phòng bếp, anh đã vui mừng thật sự. Em cho như thế có phải là tình yêu không ?

- Với em thế cũng là quá đủ.

Và hai người lại yêu nhau. Lần này Maicon tỏ ra dè dặt, dịu dàng hơn. Rồi anh ra phòng khách pha rượu, bung vào và ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh giường. Maicon hỏi, giọng nghiêm túc :

- Bây giờ ta nói chuyện đứng đắn. Em nghĩ sao nếu anh hỏi em làm vợ ?

Kêi cười, vẫy tay gọi anh lại gần. Anh cũng cười lại :

- Không, anh nói nghiêm túc đấy. Em đồng ý lấy anh nhé. Về những chuyện đã xảy ra, anh không thể nói với em biết điều gì hết. Bây giờ anh đang giúp việc ông già nhà anh . Ắ gười ta đang chuẩn bị cho anh nối nghiệp bố - gia đình anh, như em biết đấy, làm nghề nhập khẩu dầu ôliu. Ắ hửng gia đình anh, ông già nhà anh có nhiều kẻ thù. Ắ ều lấy anh, em có thể chịu goá chồng khi còn đang rất trẻ . Và còn một điều nữa . Tối tối anh sẽ không bàn luận, nói với em những gì thuộc về công việc của anh đâu. Em sẽ là vợ anh nhưng không phải là bạn của anh, như người ta thường nói. Em không thể sẽ là bạn với nghĩa bình đẳng với anh được.

Kêi ngồi nhồm dậy, vớ tay bật chiếc đèn đầu giường, châm một điếu thuốc. Dựa người vào gối, cô hỏi bằng giọng thản nhiên :

- Ắ ói một cách khác, anh muốn bảo với em rằng anh là gãgxtơ chứ gì ?

Rằng anh phải lo những vụ bắn giết nhau và em đừng hỏi những việc anh làm, đừng nghĩ đến nữa phải không ? Anh bảo là nói chuyện đứng đắn, thì em hỏi anh : nếu chúng mình lấy nhau, thì cuộc đời em sẽ như thế nào ? Con cái, nhà cửa, bếp núc - tất cả chỉ có vậy thôi sao ? Thế nếu như có chuyện gì xảy ra ? Ắ hửng chuyện đó có thể kết thúc bằng nhà tù lắm ...

- Không, - Maicon đáp. - Chết thì có thể chứ nhà tù thì không.

Ắ ghe vậy Kêi bật cười, vừa tự hào vừa thích thú.

- Ắ hửng làm sao anh nói chắc chắn thế ? – Cô hỏi .

Maicon thở dài :

- Ắ hửng chuyện đó anh không thể nói được. Anh không muốn nói cho em biết.

Kêi im lặng một lúc lâu.

- ả hưng sau bao nhiêu tháng trời không gọi điện cho em , tại sao giờ bỗng
dưng anh lại muốn lấy em. ả gủ với em thích lắm à ?

- Đúng vậy, - anh đáp . - ả hưng anh lấy em không phải vì thế. Anh chưa
muốn trả lời em ngay bây giờ. Chúng mình sẽ còn tìm hiểu nhau thêm. Em
có thể nói chuyện với ba mẹ em. ả ghe nói ông cụ sắt đá lắm mà. Em thử hỏi
cụ xem.

- ả hưng anh chưa trả lời vì sao anh muốn lấy em.

- Thôi được, - Maicon nói, - Anh sẽ trả lời em một lần này. Em là người duy
nhất mà anh yêu quý, gắn bó. Còn anh không gọi điện cho em là vì, như anh
đã nói lúc này, anh không thể ngờ rằng sau những chuyện xảy ra, em vẫn
còn yêu anh. Phải, anh đã có thể tìm em, hỏi thăm về em, nhưng anh không
muốn. Anh sẽ nói cho em biết một vài điều, nhưng với điều kiện là em
không được nói lại với bất cứ một ai khác, kể cả ông già em. Sau năm năm
nữa, nếu như mọi chuyện tiến triển bình thường, gia đình Côrleone sẽ ra làm
ăn công khai hoàn toàn, không dính vào những vụ mang tính chất bất hợp
pháp nữa. Để làm được việc đó, cần phải thu xếp một vài chuyện khá nguy
hiểm – chính lúc đó em có khả năng trở thành một bà goá trẻ tuổi. Còn tại
sao anh lại muốn cưới em ư ? Tại vì anh cần em. Và vì anh muốn có gia
đình, con cái, đã đến lúc rồi. ả hưng anh muốn các con anh không phải chịu
ảnh hưởng của anh như anh đã phải chịu ảnh hưởng của bố anh.

Anh phải nói ngay để em biết là bố anh không hề muốn anh chịu ảnh hưởng
của mình, không muốn anh dính dáng gì đến việc nhà. Ông muốn cho anh ăn
học nên người, thành một bác sĩ hay giáo sư gì đó. ả hưng một tình huống
đặc biệt đã buộc anh phải hành động để cứu giúp gia đình. Anh phải làm
điều đó vì lòng thương yêu và kính phục đối với bố anh. Theo anh, ông cụ là
một người chồng tốt, một người cha hiền, một người bạn quý. Ông bao giờ
cũng sẵn sàng giúp đỡ những ai không gặp may. Tất nhiên, cuộc đời của ông
còn có những khía cạnh khác, nhưng là con, anh không có quyền hỏi đến,
biết đến.

Anh không muốn các con anh phải lập lại hoàn cảnh của anh. Anh muốn
chúng chịu ảnh hưởng của em, được em nuôi dạy, chăm sóc. Anh muốn
chúng lớn lên thành người Mỹ chân chính, làm ăn đàng hoàng, không có lừa
đảo. Biết đâu chính chúng...hay con cháu chúng lại sẽ lập thân bằng con
đường chính trị, trở thành tổng thống ? Biết đâu đấy . Đạo ở Dartmouth học
lịch sử chúng mình chẳng biết mấy ông tổng thống có cha hay ông mà không
bị treo cổ đấy là gì. ả hưng anh chỉ muốn các con mình thành bác sĩ, giáo
viên hay nhạc công. Anh sẽ bắt chúng tránh thật xa cái nghề của gia đình
anh hiện nay. Và lại, khi chúng lớn lên thì anh cũng đã giải nghệ rồi. Lúc đó
anh và em sẽ về ở một nơi nào đó giữa lòng thiên nhiên, sẽ tham gia một câu

lạc bộ địa phương – như thế cũng là sống chứ ? Giản dị và an nhàn. Một viễn cảnh như vậy em thấy thế nào ?

- Tuyệt vời- Kêi lắc đầu - ả hưng em chỉ không hiểu một điều, là anh lấy em để làm gì một khi không thể kể cho vợ nghe về cái điều quan trọng nhất của cuộc đời mình ? Làm sao anh có thể chung sống với một người đàn bà mà anh không tin ? Bố anh rất tin mẹ anh, em biết điều đó.

- Đúng thế, - Maicon nói, - ả hưng tin chưa có nghĩa là kể hết mọi chuyện. Mà ông tin là phải. Đầu chỉ vì tình vợ chồng. Mà còn là lòng biết ơn nữa. Còn cả bốn đứa con vào cái thời chưa chắc gì đã nuôi nổi. Đã bao nhiêu lần bà chăm sóc bảo vệ ông trong những ngày đen tối. Bốn chục năm thủy chung với chồng. Em hãy làm được như mẹ anh đi, rồi anh sẽ nói cho em biết những chuyện mà chắc chắn là em sẽ không muốn nghe chút nào.

- Thế chúng mình sẽ cùng sống chung với bố mẹ à ?

Maicon gật đầu :

- Chuyện đó không sao. Chúng mình sẽ có nhà riêng, một cuộc sống riêng. Bố mẹ anh không thích can thiệp vào chuyện của con cái. ả hưng cho đến khi mọi chuyện lắng xuống hẳn, anh cần phải sống trong cư xá của gia đình.

- Vì sống ở ngoài thì nguy hiểm chứ gì ? – Kêi nói.

Lần đầu tiên kể từ khi quen anh, cô cảm thấy trên người mình hơi thở giá băng của cơn giận Maicon. Anh không biểu lộ nó ra ngoài bằng cử chỉ hay lời nói, mà từ người anh toát ra một sự lạnh lùng căm lạng phảng phất màu chết chóc, đến nỗi Kêi có cảm tưởng giá cô được quyền quyết định thì chưa chắc cô đã dám lấy anh. Maicon nói :

- Em có những suy nghĩ không đúng về bố anh và về gia đình Côrleone. Em đã nhét vào đầu mình đủ thứ vớ vẩn từ chó má trong mấy cuốn phim và mấy tờ báo. Anh sẽ giải thích cho em lần cuối cùng – em hãy nhớ là lần cuối cùng đấy nhé ! Bố anh là một người làm ăn tháo vát, muốn kiếm đủ tiền để bảo đảm cuộc sống cho vợ con mình. Và giúp đỡ những người mà vào lúc khó khăn ông có thể phải cần đến. Ông sống không theo các luật lệ thông thường, vì các luật lệ của cái xã hội mà ta đang sống là không chấp nhận được đối với một con người mạnh mẽ, xuất chúng tâm cỡ như ông. Em phải hiểu rằng ông cho mình chẳng thua kém gì những kẻ làm lớn , từ Thống đốc đến Tổng thống, hoặc Thủ tướng, hay luật lệ do kẻ khác định ra – các luật lệ sẽ mang đến thất bại cho ông trong mỗi bước đi. Tuy nhiên, mục đích cuối cùng của ông vẫn là hoà nhập vào các xã hội đó, nhưng phải với một sức mạnh cần thiết. Vì một kẻ yếu đuối bất lực thì đâu có được xã hội bảo vệ. Còn bây giờ ông sống theo những luật lệ riêng, tuân theo những nguyên tắc riêng về đạo đức, và ông đặt chúng cao hơn những nguyên tắc được pháp luật của xã hội quy định.

Sửng sốt, Kêi cố nhìn rõ khuôn mặt anh :

- ả hưng như thế thì man rợ quá ! ả ếu như mọi người đều suy nghĩ như vậy thì sẽ ra sao ? Xã hội sẽ sụp đổ tan hoang và chúng ta sẽ quay về với thời kỳ ăn hang ở hốc. Maicon, bản thân anh cũng không tin vào điều đó phải không ?

Maicon cười khẩy :

- Đây là anh trình bày các quan điểm của ông già nhà anh... ả hưng em nên nhớ rằng, dù có làm cái gì đi chăng nữa thì bố anh cũng phải là người vô trách nhiệm...ít nhất cũng không vô trách nhiệm ở trong cái “vương quốc” mà ông tạo lập nên với các luật lệ của mình. Ông không phải là loại tướng cướp bao giờ cũng lăm le bắt giết...như em vẫn tưởng lầm đâu. Ông là người thật sự có trách nhiệm, theo cách riêng của ông.

- ả hưng anh tin vào cái gì ? – Kêi hỏi khẽ .

Maicon nhún vai :

- Anh tin ở em, anh tin ở gia đình của chúng mình sau này. Anh cũng không trông chờ vào xã hội sẽ bảo vệ chúng ta, không có ý định trao gửi số phận của mình vào tay những kẻ chỉ có một tài năng duy nhất là bằng mọi cách cố thu được thật nhiều lá phiếu trong các cuộc bầu cử. Ít ra thì tình hình hiện nay đúng là như thế. ả hưng thời đại của những người như bố anh đã qua rồi. Không thể hành động theo các phương sách của ông già được nữa, điều đó sẽ phải trả bằng những giá quá đắt. Muốn hay không muốn, gia đình nhà Côrleone sẽ buộc lòng phải chấp nhận xã hội và hoà nhập vào đó. ả hưng như anh đã nói, hoà nhập vào với một sức mạnh hùng hậu của bản thân, nói khác đi, nghĩa là phải có nhiều tiền và các thứ tài sản có giá trị khác. Anh muốn bảo đảm cho các con mình thật chắc chắn cho đến khi chúng chịu chung số phận như mọi người của xã hội .

- ả hưng chính anh đã tự nguyện đi chiến đấu để bảo vệ đất nước này, anh là cựu chiến binh, là anh hùng kia mà ? – Kêi ngạc nhiên – Làm sao anh lại thay đổi hẳn đi như vậy ?

- Mà có thể anh cũng như những đứa con của cái xứ sở này, thực chất là những kẻ bảo thủ, bám chằng chằng và các truyền thống cũ. Anh cho tự mình bảo vệ lấy mình là tốt nhất. Các chính phủ, nếu nhìn và ngẫm cho kỹ, có chăm lo cho dân được là bao nhiêu! ả hưng hiện nay vấn đề không phải ở đó. Hiện nay anh chỉ có thể nói một điều : anh phải giúp đỡ ông già nhà anh, phải đứng về phía ông. Còn em có đứng về phía anh không – đó là do em quyết định.- Anh cười, - Lấy chồng là khổ vậy đó.

Kêi vỗ vỗ tay xuống mặt nệm :

- Lấy chồng thì chưa biết thế nào, chứ thật sự hai năm trời xa anh, em không biết một người đàn ông nào khác. Bây giờ lại túm được anh...lẽ nào em lại để cho tuột khỏi tay. Lại đây mau nào, anh.

Tắt đèn, hai người nằm ôm ghì lấy nhau. Kêi thì thào vào tai anh :

- Anh à, anh có tin rằng từ khi chúng mình xa nhau đến giờ, em không hề biết đến một người đàn ông nào khác không ?

Dĩ nhiên là Maicon phải tin. Anh gật đầu ngay. ả hưng Kêi lại hỏi tiếp :

- Còn anh....thì có ai không ?

Khi Maicon đáp “có”, - thì trong vòng tay của anh, Kêi cựa người lại, khiến anh phải vội tiếp : “ Trừ sáu tháng gần đây. “

Maicon không nói dối. Kể từ sau khi Appollônia chết đi, thì Kêi là người đàn bà đầu tiên anh gần gũi.

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Canary
Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền
Chương 26

Cửa sổ của căn phòng sang trọng nhìn xuống một quang cảnh đẹp như thiên đường do bàn tay con người tạo ra phía sau khách sạn: những cây cọ mang từ nơi khác tới được chiếu sáng bởi nhữn dây đèn da cam, hai bể bơi lớn ánh lên màu xanh đậm như hai tấm gương khổng lồ dưới những ngôi sao lẻ loi trong sa mạc . Thành phố Las Vegas chìm ngập trong biển đèn neon sáng rực, chân trời bao quanh là những đụn cát và núi đá . Giônni Phôntein buông tay thả tấm rèm xám nặng nề thêu sặc sỡ xuống và quay vào phòng .

Ải nhô Valenti đang nửa nằm nửa ngồi trên divăng, tay cầm một cốc urytxki, nhìn đám bồi phòng của sòng bạc - ba gã đàn ông và một ả ăn mặc hở hang - tíu tít chuẩn bị chiếc bàn chơi hình móng ngựa, mang ra sáu chiếc ghế bành êm .

- Ê, Giônni... lại đây, - ải nhô gọi, giọng lè nhè, - Thật tiếc là mày không cùng chơi với tao, lột sạch mấy thằng khốn nạn này đi . Mày không thấy là tao hên như thế nào à ?

Giônni ngồi xuống chiếc ghế đối diện với divăng, đáp:

- Tớ có chơi cờ bạc bao giờ đâu, cậu biết đây Sức khỏe cậu thế nào ? ổn chứ ?

- Tuyệt vời, - ải nhô khịt mũi, - ải ửu đêm sẽ có gái, chúng ta sẽ ăn tối rồi sau đó sẽ sát phạt chơi . Mày biết không, tao đã đớp của cái sòng này năm chục ngàn đô rồi đây .

- Cha chả, - Giônni thốt lên, - Hay lắm . ải hưng khi cậu tịch thì tất cả những cái đó để cho ai ?

Ải nhô nốc một hơi cạn cốc rượu .

- Mày chán bỏ mẹ . Giônni . Chỉ được cái tiếng hã, chẳng có biết ăn chơi đếch gì hết . ải ào, xả lảng đi .

Ải nhô đã "xả lảng" hai tiếng rồi, và bây giờ bắt đầu có kết quả .

Trước hết, y từ từ gục mặt xuống bàn, rùng mình một cái rồi đột ngột đổ người ra phía trước, và có lẽ đã ngã dập đầu xuống sàn nếu không có hai tay bồi bàn, vốn đã quen với những triệu chứng báo trước của màn kịch, kịp thời đỡ lấy và khiêng ải nhô sang buồng ngủ . Gã bồi phòng thứ ba ngồi lại trên bàn, Giônni hỏi:

- Anh ấy có hay bị như thế này không ?

Gã bồi phòng nhún vai:

- Hôm nay ông ấy bị sớm đấy, mọi hôm thì còn lâu . Bữa đầu chúng tôi còn cho mời bác sĩ lên phòng chăm sóc, nhưng sau ông ả inô bảo đừng gọi làm gì mất công, chỉ việc quăng đại ông ấy lên giường là xong, sáng mai đâu sẽ vào đấy cả . Chúng tôi theo lời . Có cái lạ là say sưa như vậy mà hôm nào ông ấy cũng ăn bài ... mà ăn lớn kia chứ . Hồi hôm đến giờ có ván sòng cũng đã mất khoảng ba ngàn đô . Không hiểu sao số ông ấy ma lạ !

- Thế hả ? - Giônni Phôntein nói - Anh đi gọi ngay bác sĩ lên đây . ả ều cần thì tìm khắp cả sòng bạc, nhưng phải gọi được bác sĩ đến .

Khoảng mười lăm phút sau, Giulơ Xêgan bước vào phòng . Giônni khó chịu nhận thấy cho đến nay anh ta vẫn không có dáng một ông thầy thuốc chút nào . Cái túi cứu thương chuyên dùng bằng da đen sì trong tay anh ta trông lại càng có vẻ kì cục đến phi lí . Giulơ bước vào buồng ngủ, nơi ả inô đang nằm như chết . Vừa mở túi thuốc, anh ta vừa nói với Giônni:

- Cảm ơn tám séc anh gửi . Chỉ khám thôi mà thế là nhiều quá . Tôi chẳng đáng được ngàn ấy .

- Đáng cái con khỉ, - Giônni nói, - ả hưng thôi, quên đi, toàn chuyện ngày xưa . Anh xem ả inô làm sao thế này ?

Bằng những động tác nhanh nhẹn và khéo léo, Giulơ khám cho ả inô: nghe nhịp tim, bắt mạch, đo huyết áp . Rồi anh ta rút từ trong túi cứu thương ra một bộ đồ tiêm, cắm phập đầu kim vào bắp tay ả inô, bơm thuốc . Trên gương mặt vô cảm của kẻ say rượu, vẻ tái nhợt dần dần biến mất, hai bên má bắt đầy hồng hào trở lại .

- Căn bệnh đã rõ ràng rành, - Giulơ sáng khoái đáp .

- Khi ả inô gục xuống lần đầu tiên ở đây, tôi đã gửi anh ta vào bệnh viện, ở đó họ đã khám nghiệm kĩ . Bệnh đái đường . Còn nhẹ thôi - chỉ cần uống thuốc, ăn kiêng là có thể thọ đủ bách niên . ả hưng ông bạn quý của anh không thèm nghe . Cứ uống liên hồi kì trận . Gan gần như đã rã hết, bà giờ đến lượt não . Còn vừa rồi là một cơn kích ngất nhẹ . Tôi bảo thật nhé - phải nhốt anh ta vào ...

Giônni thấy nhẹ cả người . Thế thì chưa có gì ghê gớm lắm, chỉ cần ả inô biết giữ một tí là ổn . Hắn hỏi:

- ả ghĩa là cho nó vào bệnh viện chứ gì

Giulơ bước đến tủ rượu ở góc tường, rót một cốc uống cạn .

- Không, - anh ta nói, - Tôi bảo là nhốt anh ta vào . Giam anh ta vào nhà thương điên ấy, anh hiểu chưa

- Anh đùa đấy chứ ?

- Tôi không đùa, - Giulơ đáp, - Cái món thần kinh tôi không thạo lắm nhưng cũng biết ít nhiều, thầy thuốc mà . Anh bạn ả inô của anh còn có thể gượng được nếu như gan chưa bị hư nặng đến thế . Lúc nào mô x ac anh ta khắc biết . ả hưng căn bệnh chính là ở trong đầu kia . Sự thực, sống chết anh ta có

cần gì đâu, có khi còn muốn giết mình nữa là khác . Chưa chữa được bệnh đó thì chẳng nước non gì đâu . Vì thế nên tôi mới bảo nhốt anh ta lại, may ra anh ta mới chịu điều trị thần kinh ...

Có tiếng gõ cửa, Giônni đi ra mở . Luxi Manchini bước vào .

- Ô, Giônni ! - Cô ôm chầm hôn hấn . - Tuyệt quá, được gặp anh .

- Chà, đã lâu ta không gặp nhau rồi đấy nhỉ . - Giônni nhận thấy Luxi đã thay đổi nhiều . Thân hình cân đối thon thả ra, đã biết cách ăn diện, để tóc xinh đẹp, hấp dẫn hơn - khác hẳn với cái cô gái mà hấn đã biết trước đây . Giônni thoáng nghĩ rằng giá mà cặp bồ với cô ở Las Vegá này thì thú lắm . ả hưng chưa kịp tán tỉnh thì hấn đã chợt nhớ cô la người tình của tay bác sĩ đang đứng bên cạnh nên đành phải thôi ngay . Hấn tươi cười hỏi :

- Đêm hôm thế này em lên phòng ả inô làm gì đấy ?

Luxi đắm vào vai hấn một phát:

- ả ói bậy . Em nghe ả inô mệt và anh Giulơ lên thăm bệnh rồi em mới lên đây chứ . Xem có cần gì em giúp không ? ả inô có làm sao không ?

- Không sao, - Giônni đáp, - Anh ấy khỏe rồi .

Giulơ nằm dài ra đivăng .

- Khỏe cái con khỉ, - anh ta văng tục, - Bây giờ bọn mình phải ngồi cả đây mà chờ anh ta dậy đã . Sau đó bàn việc nhốt anh ta lại . Luxi, anh ta khoái em, chắc em bảo anh ta chịu nghe đây . Giônnni, nếu anh thực sự là bạn của ả inô, thì phải cố giúp anh ta với . ả ếu không thì buồng gan của anh ta chỉ nay mai la được đem triển lãm trong phòng thí nghiệm của một trường y nào đó thôi .

Giônni bực mình với kiểu ăn nói của tay bác sĩ lắm . Cứ như bố người ta không bằng . Hấn định đáp lại thì bỗng nghe tiếng ả inô từ trong giường chõ ra:

- Ê, các tướng, cho tớ một cốc nào .

ả inô đã ngồi dậy lù lù trên giường . ả hìn thấy Luxi, y cười khoái chí:

- A, Luxi đây hả ? Lại đây với anh nào .

Y vừa nói vừa vung ta ra, nhưng Luxi chỉ ngồi ghé bên giường, hôn lướt qua má . Thật kì lạ, trông ả inô giờ đây không có vẻ ốm yếu tí nào, có thể nói là hoàn toàn mạnh khỏe . Y bật ngón tay, nói:

- Thế nào, Giônni ? Tao muốn một cốc uytxki mà . Chà, chúng nó dọn mất bàn chơi rồi, tiếc quá .

Giulơ đưa cốc lên miệng làm một ngụm lớn, nói:

- Anh không uống được . Bác sĩ không cho phép .

ả inô sầm mặt:

- Tao đếch cần bác sĩ với bác siếc nào hết, - ả ói xong, y giả vờ như vừa trông thấy Giulơ, - Ô kìa, Giulơ đây à ? Cậu là bác sĩ của tớ phải không ? Tớ không định nói cậu đâu . ả ào, đưa đây, Giônni, không tao tự đứng dậy đi lấy

đây .

Giônni nhún vai, bước về phía tủ . Giulor thản nhiên buông lửng một câu:

- Tôi đã nói rồi, không được ...

Giọng Giulor vẫn lạnh lùng bất cần . Giônni nổi cáu, rót một cốc rượu, dừng lại cạnh giường, hỏi:

- Một cốc thì liệu có thể chết được không ?

- Không, một cốc thì chưa chết, - Giulor đáp bằng giọng thản nhiên . Luxi lo lắng nhìn anh ta như định nói điều gì nhưng lại thôi . ả inô cầm cốc rượu, dốc nó vào miệng . Giônni đứng nhìn y mỉm cười . Bác sĩ không cho phép cơ đấy! Cứ để cho hần biết chỗ đứng của mình . ả hưng ả inô đột nhiên nghẹt thở, há mồm ra đớp không khí, mặt tím nghét, toàn thân co giật, uốn cong lại như con cá bị cần câu giật lên khỏi mặt nước, tròng mắt lồi ra trắng dã . Giulor bước vòng ra phía sau, một tay giữ lấy người y, tay kia cầm một mũi tiêm vào vai, sát ngay cổ . Thân thể ả inô lập tức mềm nhũn ra, không co giật nữa . Một phút sau y đã tuột xuống, nằm thượt ra trên gối, mắt nhắm nghiền .

Giônni, Luxi và Giulor lặng lẽ bước ra phòng khách, ngồi quanh bộ xa lông . Luxi nhắc ông nói điện thoại màu ngọc lam và gọi cả phê cùng vài món lót dạ . Giônni đèn quầy rượu pha một cốc và hỏi Giulor:

- Anh có biết là ả inô sẽ phản ứng như vậy sau khi uống cốc uytxki không ?

Giulor nhún vai:

- ả ói chung, có thể đoán được .

Thế sao không báo trước cho tôi ?

Tôi đã báo rồi .

- ả gười ta không ai báo như vậy cả, - Giônni cáu kỉnh nói, - Bác sĩ chó gì lại thế . Anh bảo tôi tống ả inô vào nhà thương điên, không tìm được từ nào dễ nghe hơn mà nói sao ? Có lẽ anh khoái trêu gan người ta lắm nhỉ ?

Luxi cúi gầm mặt . Giulor vẫn thản nhiên mỉm cười nhìn Giônni .

- Anh đã muốn cho ả inô uống thì có cái quái gì ngăn anh nổi . Anh vênh váo không coi lời khuyên hay lệnh cấm của tôi vào đâu . Thử nhớ lần anh đề nghị tôi làm bác sĩ riêng cho anh sau cái vụ mổ họng ấy . Tôi đã gạt phắt đi vì biết tôi với anh không chịu được nhau . Thầy thuốc ai chẳng coi mình là chúa trời, là vị thánh tối cao trong xã hội hiện đại - đó là một trong những niềm vui của họ . ả hưng anh có chịu coi tôi như vậy đâu . Đối với anh tôi chỉ là thằng đầy tớ . ả hưng cái bọn lang băm ở Hôlítut của các anh ấy mà, chẳng hiểu bọn chó ấy chui từ đâu ra ? Hoặc là dốt đặc cán mai, hoặc là chẳng thèm biết đến cái đéch gì cả ... Chẳng lẽ bọn họ không hiểu bệnh tình của ả inô à ? Cứ nhét cho anh ta đủ thứ thuốc vớ vẩn - được thêm ngày nào hay ngày ấy . Sống hay chết, họ đâu thèm quan tâm! Còn tôi, tôi có một cái thói kỳ quặc, không thể tha thứ được - tôi biết vậy - là cố giữ lấy mạng sống

cho con người! Tôi không cản việc anh cho ả inô uống thêm một ngụm uýt-xki là vì muốn để cho tất cả thấy cái gì đang đợi anh ta trong những ngày sắp tới . Giulo cúi người ra phía trước và nói tiếp vẫn bằng cái giọng lạnh lùng đều đều: Bạn anh gần như không còn hy vọng gì nữa . Anh có khả năng hiểu được điều đó không ? Áp huyết cao, đái đường, ăn nhậu bừa bãi ... có thể gây xuất huyết não bất cứ lúc nào . Đầu nó có ngày sẽ tự vỡ tung ra đấy . Chắc anh đã hiểu ra rồi chứ ? Đúng, tôi đã nói là phải vào nhà thương điên! Bởi vì nếu không có chế độ điều trị bắt buộc và nghiêm khắc thì tôi . Tôi nói thẳng ra như vậy đấy . Hoặc là anh cho thằng bạn gần của anh vào bệnh viện tâm thần và cứu được anh ta, hoặc là vĩnh biệt anh ta được rồi .

Luxi lẩm bầm :

- Giulo, đừng nói ác thế anh . Anh cứ giải thích từ từ cho anh ấy hiểu . Giulo đứng lên . Giônni Phôntein không phải không thích thú nhận thấy tay bác sĩ này không còn giữ được vẻ thản nhiên bất cần thường ngày nữa .

Giulo tiếp:

- Anh tưởng đây là lần đầu tiên tôi phải nói những chuyện tương tự trong hoàn cảnh tương tự sao ? Hết ngày này sang ngày khác, tôi phải nhai đi nhai lại với đủ loại người: "Đừng ăn nhiều như vậy - sẽ chết đấy, đừng hút thuốc nhiều như vậy, đừng uống rượu nhiều, đừng làm việc nhiều như vậy sẽ chết đấy!..." Chẳng ai chịu nghe cả . Mà tại sao, anh có biết không ? Tại tôi không nói thêm vào đó từ "ngày mai" . Thế cho nên bây giờ tôi hoàn toàn có cơ sở để nói với anh là: rất có thể ngày mai ả inô sẽ chết .

Giulo bỏ ra quây rượu tự pha cho mình một cốc nữa .

- Thế nào, Giônni, anh có định giam ả inô lại không ? - anh ta hỏi .

- Tôi cũng không biết nữa , - Giônni đáp .

- Anh biết đấy, bảo rằng hút thuốc nhiều đến chết đi, uống rượu đến chết, làm việc đến chết và thậm chí ăn đến chết - nghe có vẻ buồn cười . ả hung tất cả mọi cái đều có thể lắm . Về mặt y học chỉ có một việc không làm đến chết được là đàn ông đàn bà yêu nhau, hơn nữa người ta còn đặt ra bao nhiêu thứ để ngăn cản, - anh ta dừng lại uống nốt cốc rượu, - Dù vậy vẫn chưa phải không còn lo gì, ít ra là đối với đàn bà . Tôi thường phải thăm bệnh cho các bà, trong đó lắm bà không nên đẻ thêm nữa . Tôi bảo họ: "Đừng đẻ mà chết đấy". Thế mà mới hết tháng họ đã lại mò vào, mặt mũi đỏ bừng, bảo: "Thưa bà sĩ, hình như tôi có thai thì phải" - đành phải nạo thôi . Tôi bảo: "ả hung mà nguy hiểm đấy!" Dạo đó giọng tôi gây được ấn tượng cơ . Thế là các bà mới cười bên lên mà rằng: "ả hung vợ chồng chúng em đều là người có đạo tử tế cả đấy ạ".

Có tiếng gõ cửa và hai cô chạy bàn đẩy một cái xe xếp đồ ăn và cốc tách vào . Họ lôi dưới gầm xe ra một cái bàn xếp và mở ra . Xong xuôi, Giônni bảo hai cô lui .

Cả bọn ngồi vào bàn ăn xănghuych nóng và uống cà phê . Giônni ngả người trên ghế đót thuốc lá, hỏi:

- Anh cứu người, nhưng tại sao lại làm nghề phá thai ?

Mãi đến giờ Luxi mới lên tiếng:

- Anh ấy muốn giúp bọn con gái lúc khó khăn nếu không thì người ta tự tử hay làm gì đó để tổng thai ra, nguy hiểm đến tính mạng .

Giulor mỉm cười với cô và thở dài:

- Không đơn giản thế thôi đâu . ả ới cho cùng thì tôi là bác sĩ giải phẫu .

ả gười ta bảo tôi có bàn tay vàng . ả hưng tôi rửa mình ghê lắm - tôi còn tử tế đây . Tôi mổ bụng thằng cha nào đó và biết rằng hắn sắp chết . Tôi rạch chỗ này, cắt chỗ kia, biết rằng cái hạch hay khối u thế nào cũng lại tòi ra lại nhưng tôi cứ tươi cười tiễn họ ra về, cho thêm một đồng thuốc . Có mục đến tôi, tôi xẻo phăng một bên vú . ả ăm sau mục đến nữa, tôi lại xẻo tiếp bên kia . ả ăm nữa tôi nạo hết ruột gan mục như nạo hột dưa . Rốt cuộc rồi mục cũng chết . Trong khi đó thì các ông chồng cứ hỏi đi hỏi lại: "Kết quả xét nghiệm thế nào ? Kết quả xét nghiệm thế nào ?" Tôi đã phải mướn một thư ký chuyên để nghe những cú điện thoại kiểu ấy . Tôi chỉ gặp người bệnh khi đã được chuẩn bị xong xuôi để xét nghiệm hoặc để mổ thôi . Tôi giành càng ít thời gian càng tốt cho nạn nhân vì dù sao tôi cũng là một người bận bịu mà . Mãi lúc ấy tôi mới cho ông chồng gặp tôi trong hai phút . "Hết hi vọng rồi". Tôi bảo họ . Còn họ thì không bao giờ nghe ra mấy chữ ấy cả . Không phải họ không hiểu mà họ không nghe ra . Thoạt đầu tôi tưởng tôi nói không rõ nên cố gân cổ lên mà nói cho rành rọt . ả hưng người ta vẫn không chịu nghe ra . Một tay còn bảo tôi: "Anh nói cái chết tiệt gì thế, hết khí lỏng à ?" Giulor cười, - Hết hi vọng, hết khí lỏng cái con khỉ . Thế là tôi xoay sang phá thai . Vừa đẹp vừa nhàn, ai cũng hài lòng, đại khái như rửa bát đĩa xong để chậu lại cho sạch sẽ gọn gàng ấy mà . Đó là chuyên môn của tôi . Tôi thích nó, thích thành thợ phá thai . Tôi không tin cái bào thai hai tháng là một nhân mạng cho nên ở đây chả có vấn đề gì hết . Tôi giúp các cô gái trẻ và những bà có chồng đang gặp khó khăn, tôi kiếm được nhiều tiền . Tôi khỏi phải ra trận . Khi bị tóm, tôi có cảm tưởng như mình đào ngũ bị bắt . ả hưng tôi vẫn còn may, thằng bạn đã nhờ được đúng cửa và kéo được tôi ra nhưng bây giờ các bệnh viện lớn không cho tôi cầm dao mổ nữa . Thế là tôi mới ở đây . Tôi lại khuyên người ta những câu hay ho và lại bị người ta bỏ ngoài tai hết như ngày xưa .

- Tôi đâu có bỏ ngoài tai, Giônni nói, - Tôi đang suy nghĩ .

Lợi dụng lúc hai người im lặng, Luxi chuyển đề tài câu chuyện:

- Giônni, anh xuống Las Vegas làm gì thế ? Có việc hay đi du hí một châu để trốn tránh trách nhiệm ông chủ hãng phim Hôliút ?

Giônni lắc đầu:

- Đâu phải . Chẳng hiểu Maicon Côleoone có việc gì cần gặp anh . Hôm nay anh ấy cùng Tôm Haghen sẽ bay đến đây . Tôm nói hai người sẽ gặp cả em nữa . Luxi, em có biết chuyện gì không ?

- Em chỉ biết đại khái thôi . Tối mai tất cả chúng ta sẽ dùng bữa cùng Maicon và Tôm, có cả Phrêđô nữa . Theo em, chắc có việc liên quan đến chuyện khách sạn . Ắ ghe nói thời gian gần đây thu nhập của sòng bạc bị giảm xuống, mặc dù hình như chẳng có nguyên nhân nào dẫn đến chuyện đó cả . Có thể don côleoone phái Maicon xuống xem xét .

- Ắ ghe nói Maicon đã sửa lại mặt rồi, phải không ? Giônni hỏi .

Luxi cười:

- Chắc là do Kêi nài nỉ rồi . Đạo đám cưới anh ấy không chịu làm, em cứ lấy làm lạ . Ắ om sợ chết đi được, lại còn chảy nước mũi nữa . Ắ hẽ ra anh ấy phải làm sớm mới phải . Hôm tiến hành cuộc phẫu thuật tạo hình, Maicon đã mời Guilơ đến làm cố vấn và theo dõi đấy .

Giulơ trầm ngâm nói:

- Thật là kì lạ, Maicon chẳng tin tưởng ai hết . Anh ta bắt tôi phải theo dõi thật sát sao xem mấy ta bác sĩ làm có đảm bảo không . Mà ca mổ này thật ra rất đơn giản, bất kì tay phẫu thuật hạng trung nào cũng có thể làm được .

Có tiếng động trong phòng ngủ . Cả ba người quay đầu nhìn vào: ắ inô đã tỉnh lại . Giônni chạy tới ngồi xuống bên cạnh, Giulơ và Luxi đến đứng ở phía cuối giường . ắ inô mỉm cười yếu ớt :

- Thôi, giờ thì tôi sẽ không giấu các bạn nữa . Đời tôi sắp đi tong rồi .

Giônni, mày còn nhớ chuyện hai co bé năm ngoái ở Palm Springs không ?

Tao thề là tao không ghen với mày đâu . Tao mừng cho mày, Giônni ạ, mày có tin tao không ?

- Tất nhiên là tớ tin chứ . Cậu kì lắm .

Luxi và Giulơ nhìn nhau . Không đời nào lại có chuyện Giônni Phôntein tranh mất bồ của anh bạn nổi khổ ắ inô . Thế thì tại sao ắ inô lại bảo rằng y không ghen chuyện năm ngoái ? Hay là ắ inô uống rượu để tự giết mình một cách thơ mộng chỉ vì bồ của y chạy theo Giônni Phôntein ?

- Tôi sẽ cho y tá đến đây với anh đêm nay . Phải nằm mất một vài hôm . Tôi nói nghiêm túc đấy .

ắ inô nháy mắt với Guilơ:

- Tuân lệnh, ông đốc ạ , nhưng đừng cử cô em nào quá xinh đấy nhé!

Giulơ quay điện thoại gọi y tá đến, rồi cùng Luxi bỏ đi, để Giônni ở lại đợi .

ắ inô nằm im với vẻ mặt nhợt nhạt, đờ đẫn, dường như lại mê man đi .

Giônni ngồi trên chiếc ghế cạnh giường và ngẫm nghĩ về những lời ắ inô vừa nói . Chưa bao giờ hắn lại có ý nghĩ rằng ắ inô lại có thể ghen với hắn .

Một năm trước đây, Giônni Phôntein ngồi trong văn phòng trang hoàng lộng lẫy của hãng phim do hắn đứng đầu và cảm thấy buồn bực tuyệt vọng . Chưa

bao giờ hần buồn như vậy, và điều này có vẻ lạ lùng khó hiểu, nếu như lưu ý rằng bộ phim thứ nhất do hần sản xuất đã thành công lớn và mang lại những khoản tiền khổng lồ. Trong bộ phim này, Giônni thủ vai chính và ả inô đóng một vai cũng khá khá. Mọi việc đều diễn ra đúng như kế hoạch, toàn bộ chi phí gói trọn trong bản dự trù ít ỏi lúc đầu. Đến lúc này đã rõ ràng tất cả những ai tham gia vào việc làm bộ phim này đều kiếm được một khoản thu nhập đáng giá cả gia tài. ả gười duy nhất đau khổ trong chuyện đó là Giéc Uônt, lão bỗng chốc như già đi đến hàng chục tuổi. Cuốn phim đầu vừa xong, Giônni liền quay tiếp hai phim một lúc, hần và ả inô mỗi người thủ một vai chính. ả inô đúng là phát hiện lớn của điện ảnh: một tay chơi bạt mạng mà lại thật dễ thương. Thế là y phát, đụng vào đâu cũng ra tiền. Thông qua nhà băng, Bố Già cũng nhận được phần lãi khá lớn, và chính điều này làm cho Giônni hoan hỉ nhất. Hần đã không phụ lòng tin của ông Trùm. Các em xinh xẻo lại xô hần như điên, tuy lần này là buồn bán nhiều hơn. Hần có máy bay riêng, sống hoang tàng hơn, lại được chiếu cố về khoản thuế má. Vậy thì lý do gì bắt Giônni phải dằn vặt và buồn phiền?

Lý do thì Giônni biết rõ: cổ họng buồn buốt, vòm miệng ngứa, mũi ngứa. Chỉ có hát mới làm đỡ đi cơn ngứa không chịu nổi. ả hưng hần không dám hát. Sau khi mở lấy hạt cườm ra khỏi thanh quản, Giônni gọi điện cho Giulio Xêgan hỏi bao giờ có thể hát thử? Tay bác sĩ đáp: vào bất cứ lúc nào, ngay bây giờ cũng được. Giônni thử liền, nhưng sau đó lại hối tiếc - giọng vang lên khàn khàn, khó nghe. ả gày hôm sau cổ họng lại đau - nhưng lần này khác so với trước khi mở. Tội tệ hơn. ả hưng có cái gì cọ xát, đốt lửa trong đó. Từ đấy hần không dám thử nữa.

ả hưng nếu như từ nay Giônni không thể hát được nữa thì tất cả những cái khác hần cần để làm gì? Hát ca là sự nghiệp, là công việc của đời hần. Là cái nghề duy nhất mà Giônni biết làm thật sự, cho đến hôm nay không có ai sánh kịp. Chỉ tới giờ hần mới hiểu ra điều đó. Sau bao nhiêu năm qua, hần đã trở thành một ca sĩ nhà nghề. Thế mà bỗng dưng tất cả thành vô nghĩa. Hôm đó là ngày thứ Sáu. Hần gọi điện cho cô vợ cũ như mọi bận nhưng trong lòng vẫn thầm mong cô từ chối. Cô không bao giờ từ chối trong suốt những năm hai đứa bỏ nhau. Bởi lẽ không bao giờ cô từ chối để bố con hần có dịp gặp gỡ. Cô ả gớm thật, Giônni nghĩ thầm. Trước đây hần đã từng hạnh phúc với Virginia. Tuy hần quan tâm đến cô nhiều hơn bất cứ người đàn bà nào khác, nhưng hần thừa biết rằng hai người không thể quan hệ xác thịt với nhau được nữa. Có thì cũng phải đợi đến năm sáu mươi lăm tuổi, đại để cũng như cả hai đều cùng về hưu, bỏ lại hết mọi thứ trên đời. ả hưng thực tế đã đánh tan những ý nghĩ ấy. Khi đến nơi, hần thấy Virginia đang hơi bức mình và bọn trẻ con không mừng hần lắm. Số là hai đứa đã

hẹn đi nghỉ với các bạn tại một trang trại ở California và sẽ cưỡi ngựa chơi .
Hắn bảo Virginia cho bọn trẻ đi và tươi cười hôn từ biệt chúng . Ai chứ bọn nhóc này thì hắn biết quá rồi . Đứa trẻ nào lại chả thích cưỡi ngựa hơn là quanh quẩn bên ông bố cau có cứ mở mồm ra là dạy dỗ ? Hắn bảo Virginia:

- Anh uống vài chén rồi cũng chuồn thôi .

- Cũng được, - cô đáp .

Hôm nay là một ngày buồn của cô, tuy hiếm hoi, nhưng rõ ràng là thế . Sống cái kiểu như cô đây đâu có dễ . Cô thấy hắn làm một cóc tướng .

- Hôm nay làm sao mà anh phải lấy hứng ghê thế ? - cô hỏi, - công việc của anh tốt đẹp cả mà . Em không bao giờ nghĩ rằng anh lại làm ăn giỏi vậy .

Giônni cười .

- Khó quá gì, - hắn nói .

Ả hưng trong bụng hắn đang nghĩ xem có gì không ổn . Hắn hiểu đàn bà và hắn biết lúc này Virginia đang bực vì thấy hắn đã có những gì hắn muốn .

Đàn bà bao giờ chả ganh ghét những người đàn ông của mình ăn nên làm ra .

Cái đó làm họ tức tối . ả ó làm họ bớt lòng tin vào sức kìm nén mà họ dùng để chống lại sự lôi cuốn những thú vui xác thịt và những ràng buộc hôn nhân . Giônni đành phải giải thích để làm cô vui . Hắn nói:

- Anh mà không hát được thì tốt đẹp mà làm quái gì .

Giọng Virginia vẫn khó chịu:

Ồ, Giônni, anh có còn là trẻ con nữa đâu! Chả gì cũng ba năm tuổi rồi chứ ít à ? Anh cứ phiền não về chuyện hát hỏng mãi làm gì ? Dù sao làm phim cũng lắm tiền hơn cơ mà .

Giônni nhìn cô dò hỏi, sau đó hắn nói:

- Anh là ca sĩ . Anh muốn hát . Chuyện tuổi tác thì có can hệ gì ?

Virginia nóng nảy:

- Tôi không bao giờ thích anh hát cả . Bây giờ anh đã chứng tỏ là anh biết làm phim rồi . Tôi rất mừng thấy anh không hát được nữa .

Cả hai người cùng ngăn người ra khi Giônni nổi cáu:

- Mà ăn nói cái kiểu gì bà bạc bẽo thế, hả ?

Ả gườm gườm nhìn lên . Sao Virginia lại thế, sao cô ta ghét hắn đến thế ?

Virginia khoái chí cười thấy hắn bị ăn một cú đau đến nỗi hắn phải phát cáu lên với cô, cô nói:

- Thế anh bảo tôi cảm thấy thế nào khi cái bọn mèo mả gà đồng cứ lượn quanh anh, mê mẩn nghe anh hát ? Anh sẽ nghĩ thế nào nếu tôi vừa ra đường là có trăm thằng chạy theo ? Đó là vì chuyện hát hỏng của anh đấy . Bao lâu nay tôi đã cầu cho anh mất giọng không hát được nữa . ả hưng đó là chuyện trước khi ta ai đi đường này kia .

Giônni uống nốt cốc rượu .

- Cô chẳng hiểu cái cóc khô gì hết .

Hắn xuống bếp quay điện gọi ả inô . Hắn quyết định hai đứa sẽ đi Palm Springs chơi và đưa cho ả inô số điện của một em cực xinh mà hắn muốn gọi đến du dương .

- ả ó sẽ gọi bạn nó cho cậu, - Giônni bảo, - Một giờ nữa tới sẽ đến .

Virginia lạnh nhạt chào hắn . Hắn thây kệ . Hắn cứ xả láng một trận cho sướng thân cái đã .

Ở Palm Springs mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi . Với hai cô bé, còn rất trẻ, chưa kịp biến thành tham lam, lọc lõi - cuộc vui thật thú vị . Một vài người quen cũng đánh xe tới, và cả bọn tập trung lại bên bể bơi vui chơi cho đến tối . Rồi ả inô kéo một em lên phòng và hai người yêu nhau khi da thịt còn chưa kịp nguội nắng . ả hưng Giônni thì lại chẳng cảm thấy ham muốn chút nào - từ lâu nay y nhận thấy cứ mỗi lần có chuyện gây gổ với cô vợ cũ Virginia là y như lại mất hứng! Giônni bảo cô gái thứ hai là Tina vào buồng tắm một mình, còn hắn đi lên căn phòng lộ thiên ở phía sau bốn bể lấp kính, nơi đặt một cây đàn dương cầm . Hắn ngồi xuống, rồi vừa tự đệm đàn vừa cất tiếng khe khẽ hát một bài quen thuộc ngày xưa của mình .

ả hưng nốt nhạc đầu tiên vang lên tuy hơi khàn nhưng thật chuẩn xác và rõ ràng . Giônni nhìn quanh . Tina đang tha thẩn ngoài ban công ngắm bể bơi, không thể nghe thấy . Cánh cửa kính vẫn đóng kín . Không hiểu sao hắn không muốn để cho người khác nghe mình hát lúc này . Giônni lại cất giọng - lần này là một bản tình ca . Hắn lên hết giọng, như đang biểu diễn trước công chúng, lo lắng chờ một cú nhói rất trong cổ họng nhưng không có gì xảy ra cả . Giônni lắng nghe kỹ - giọng hát hơi lạ, dường như không phải của mình, nhưng hắn lại thích như vậy . Trầm lắng, hào hùng hơn - Giônni nghĩ . Hắn hạ giọng hát hết bài, rồi ngồi lặng yên bên chiếc đàn dương cầm, ngẫm nghĩ về điều vừa xảy ra .

Một giọng nói sau lưng khiến Giônni giật bắn mình: "Chà, khá lắm, khá lắm!" Quay phắt lại trên chiếc ghế quay, Giônni nhìn thấy ả inô đứng cạnh cửa ra vào, một mình, không có cô bồ . Hắn thở ra nhẹ nhõm . Một mình ả inô thì được .

- Thế cậu nghĩ sao ? - Giônni nói, - Mà này, cậu tổng khứ hộ hai con bé cho tới với . Bảo chúng về nhà đi .

- Mà đi mà bảo, - ả inô đáp - Hai con nhỏ ngon đến vậy, tại sao tao phải đuổi đi kia chứ ? Vả lại tao vừa xơi cô nàng của tao hai phát liền, nở nào để nó nhìn đói mà về ?

"Thôi đượ, mặc chúng, - Giônni nghĩ, - Cứ để chúng ở lại . Hai con nhỏ chẳng phiền gì đến ai". Rồi hắn gọi điện cho tay bầu ban nhạc quen ở Palm Springs mượn một cây đàn mandolin .

Ăn tối xong, Giônni bắt tay vào việc ghi âm sau khi đưa cho ả inô một cây mandolin nhờ đệm nhạc, hướng dẫn hai cô gái cách điều khiển máy ghi,

Giônni bắt đầu hát . Hắn hát tất cả những bài mình biết . Hát thật tự nhiên, thật khoẻ, chẳng cần giữ giọng . Cổ họng không hề hấn gì . ả hưng vậy là tha hồ mà hát, hát mãi, hát đến vô tận . Đã bao nhiêu lần trong những tháng phải im lặng vừa qua, hắn thầm biểu diễn những bài hát này, nghĩ cách thể hiện từng lời, từng câu sao cho diễn cảm, tinh tế hơn . Và thế là bây giờ hắn hát thật . HÁT THẬT SỰ, Giônni nghĩ . Hắn không còn kiểm tra xem giọng nghe có chuẩn không, mà chỉ tập trung vào cách thức thể hiện . Với nhịp điệu cũng không thật ổn lắm, nhưng đó chỉ là tại chưa quen, nghĩ hát quá lâu mà thôi . Luyện tập ít lâu là đâu lại vào đấy cả .

Cuối cùng, Giônni ngừng hát . Tina, với cặp mắt long lanh, chạy đến ôm hôn hắn thật lâu, thật chặt, nói :

- Bây giờ thì em mới hiểu là tại sao bà già nhà em ngày xưa không chịu bỏ qua buổi nào có Giônni Phôn-tê-in hát .

Gặp lúc khác thì ả hưng nói kiểu ấy là bỏ mẹ ngay, nhưng lần này cả Giônni lẫn ả inô chỉ cười .

Rồi họ quay lại băng . Bây giờ Giônnni có thể đánh giá mình một cách khách quan . Giọng hát có thay đổi, thay đổi nhiều, nhưng rõ ràng vẫn là giọng của Giônni Phôn-tê-in . ả hưng giờ đã trở lên nhiều sắc thái, đa dạng hơn . Còn nói về kỹ thuật, nghệ thuật thể hiện âm thanh, thì ở đây Giônni đã lên đến đỉnh cao mà trước đây chưa từng bao giờ đạt được . Mà đó là sau một khoảng thời gian nghỉ dài . Chắc sẽ còn tiến xa hơn nữa . Hắn cười hết cỡ miệng, nhìn ả inô, hỏi:

- Thật sự là khá chứ, hay là tớ ngỡ như vậy ?

ả inô đắm chiêu nhìn bộ mặt hí hửng của Giônni:

- Khá ... từ đó chưa đúng . ả hưng đợi ngày mai xem thế nào đi .

Giônni như bị dội một gáo nước lạnh :

- Hừm, đồ chó đẻ, - hắn cau kinh nói, - cậu có thể không phải lo về chuyện ngày mai .

Tối hôm đó Giônni không hát thêm nữa . Cả bốn người rủ nhau đi dạo chơi, rồi khuya về Giônni vui thú ôm ấp em bé Tina . Về mặt hát phải công nhận là Giônni cừ thật, nhưng khoản làm tình thì hắn biết Tina hơi cụt hứng .

ả hưng biết làm sao được . Chẳng nhẽ trong một ngày làm chuyện gì cũng ngon lành ?

Sáng ra Giônni tỉnh dậy trong nỗi lo lắng - hắn sợ rằng chuyện xảy ra tối qua chỉ là một giấc mơ . Khi đã chắc chắn đây không phải là mơ, hắn sợ giọng mình lại bị mất . Vẫn mặc nguyên bộ quần áo ngủ, Giônni chạy xuống phòng đặt đàn dương cầm, thử cất giọng ca khe khẽ . Cổ không đau, họng không rát . Hắn hát to hơn . Âm thanh tuôn chảy nhẹ nhàng, tự nhiên . Hắn hát rất thoải mái . Thời đen tối đã qua rồi - cuộc sống lại bắt đầu! Bây giờ nếu có thất bại với tư cách là chủ hãng phim thì cũng đếch cần, cô em Tina

mất hứng cũng chẳng sao . Virginia có cảm hấn đến đâu cũng mặc . Tất cả đều không quan trọng . Chỉ hơi tiếc một điều - là hai đứa con gái không có mặt lúc hấn lấy lại được giọng hát, là hấn không phải cho hai đứa con của mình nghe . Giá được thế thì khoái biết mấy!

Cô y tá đẩy chiếc xe nhỏ bước vào phòng . Giônni đứng dậy và cúi xuống nhìn ả inô đang nằm ngủ - hay đã chết rồi, chẳng biết nữa . Không, ả inô không ghen tị với việc bạn của mình đã lấy lại được giọng hát . ả inô ghen tị với chuyện khác - giờ thì Giônni đã hiểu ra . ả inô ghen tị với việc bạn mình quá hạnh phúc vì đã hát lại được . Điều đó có nghĩa là Giônni còn rất tha thiết với tiếng hát của mình . Trong khi đó, ả inô Valenti không còn tha thiết đến cái gì nữa hết, không còn cái gì có thể giúp y muốn sống trên cõi đời này .

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Thất sơn anh Hùng

Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền

Chương 27

Mãi tận tối hôm đó Maicon Còrleone mới bay đến Las Vegas. Đã được lệnh trước, nên không ai ra sân bay đón anh. Đi theo Maicon chỉ có hai người : Tôm Haghen và gã vệ sĩ mới tên là Anbert ả êri .

Maicon và hai người cùng đến đã được dành sẵn mấy buồng tốt nhất trong khách sạn. ả hững người anh cần gặp đã đứng đợi đầy đủ nơi phòng khách. Phrêđô thân mật ôm hôn người em út . Hồi này trông cậu hai nhà Còrleone béo mập ra, trên mặt lộ vẻ mãn nguyện, ăn diện thật bảnh bao, mày râu nhẵn nhụi, tóc tai và móng tay tỉa tót cẩn thận. Một con người khác hẳn , không còn dấu vết gì của cái kẻ ngơ ngác bốn năm trước được đưa từ ả iu York xuống đây lánh nạn .

Lùi lại một bước, Phrêđô âu yếm ngắm nghía Maicon :

- Bảnh trai lắm . Vết thương trước không còn tí dấu vết nào nữa . Kêi thế nào ? Bao giờ thì cô ấy xuống đây chơi được?

Maicon mỉm cười :

- Anh mới đúng là bảnh trai, hệt như được lột xác ấy . Đáng ra Kêi cũng xuống thăm anh, nhưng vì đang có bầu, lại phải trông đứa nhỏ . Vả lại, tôi xuống đây là có việc gấp, tối mai hoặc cùng lắm sáng ngày kia phải bay về rồi.

- ả hưng trước hết chú phải ăn cái gì đã . Thằng bếp trưởng ở khách sạn này cực kỳ . ả ó mà nấu thì cứ là nuốt cả lưỡi. Chú đi tắm rửa, thay quần áo, để tôi cho dọn bàn ra ở đây . ả hững ai chú cần gặp đã đợi sẵn ngoài kia cả rồi, khi nào chú gọi là có ngay .

Maicon cười :

- Tốt lắm. ả hưng nhớ để Mau Grin lại sau chót nhé . Còn bây giờ anh nói giùm Giônni Phôn-têin đến ăn tối với chúng ta . Cả Luxi cùng anh chàng bác sĩ của cô ấy nữa. ả hân thể nói chuyện luôn . ả ày Tôm, ngoài mấy người đó ra, ta có cần gặp ai nữa không nhỉ ?

Tô-m Haghen lắc đầu . Từ lúc xuống đến giờ, Tô-m thấy Phrêđô có vẻ lạnh nhạt với y . Phrêđô bị ông Trùm ghét, tức mọi thứ ân huệ, nên cứ nhằm người cố vấn (consiglieri) mà oán . Thật ra Tô-m cũng muốn giúp Phrêđô ít nhiều, nhưng Bố Già đâu có chịu . Không hiểu sao don Còrleone ghét nó đến thế, mặc dầu không thấy ông nói ra miệng bao giờ .

Khi cả bọn ngồi vào bàn ăn thì đã quá nửa đêm . Trong suốt bữa ăn, Maicon

là trung tâm chú ý chung của mọi người . Trông anh giống hệt như ông Trùm , từ cử chỉ dáng điệu đến lời ăn tiếng nói . Cũng đáng nể và đáng sợ như Bố Già , nhưng anh hành động tự nhiên , ăn uống chuyện trò thân mật vui vẻ với mọi người . Tôm Haghen, như thường lệ, vẫn kín đáo nấp sau hậu trường . Còn tay vệ sĩ mới Anbert ả êri chưa ai gặp bao giờ, gã cũng tỏ vẻ rất khiêm nhường, lặng lẽ . Viện cố không muốn ăn , gã đến ngồi trong chiếc ghế bành đặt cạnh cửa ra vào và cúi đầu vào đọc một tờ báo địa phương . Một lúc sau đám hầu bàn được lệnh ra khỏi phòng , Maicon quay sang nói với Giônni Phôn-tê-ni :

- Tôi nghe nói anh đã lấy lại được giọng và giờ hát còn hay hơn trước đây nữa phải không ? ả gười ta bảo những người hâm mộ lại quây lấy anh đông nghịt . Xin chúc mừng anh .

- Cảm ơn chú, - Giônni đáp, cố đoán xem Maicon gọi mình đến đây để làm gì . ả gười ta cần gì ở hấn ?

Maicon nói tiếp, lần này thì với tất cả mọi người ngồi quanh bàn :

- Gia đình Còrleone quyết dời địa bàn hoạt động đến chỗ mới , xuống Las Vegas . Sẽ bán các cơ sở làm ăn ở ả iu York và chuyển tất cả xuống đây . Ông già đã thảo luận vấn đề này với tôi và Tôm Haghen , và chúng tôi đi đến kết luận rằng tương lai của gia đình Còrleone là ở ả ê-va-da. Tất nhiên, đây không phải việc hôm nay hay ngày mai là xong . Để chuẩn bị , thu xếp mọi việc có thể phải mất đến hai, ba hoặc bốn năm . ả hưng đây là kế hoạch có tính chiến lược . Trong khách sạn và sòng bạc này bạn bè của chúng ta chiếm một số cổ phần khá lớn , vì vậy chúng ta chọn đây làm bạn đạp xuất phát . Mau Grin sẽ bán số cổ phần của hấn cho chúng ta, và lúc đó bạn bè gia đình chúng ta sẽ nắm hết quyền điều hành ở đây .

Bộ mặt sung mãn của Phrê-đô lộ vẻ lo lắng :

- Maicon , nhưng chú có chắc là sẽ như vậy không ? Tôi không thấy Mau Grin nói gì cả . Hấn mê cái khách sạn này lắm, tôi nghĩ là hấn không chịu bán đâu .

Maicon thần nhiên :

- Tôi sẽ đưa ra với hấn một đề nghị mà hấn không thể từ chối .

ả ghe những lời được nói ra bằng một giọng thần nhiên này, những người ngồi sau bàn cảm thấy lạnh gáy . Có thể vì đây là câu nói quen thuộc của Bố Già. Maicon lại quay sang nói với Giônni :

- Anh Giônni, bố tôi muốn rằng anh sẽ giúp đỡ chúng tôi trong thời kỳ khởi sự làm ăn này . ả gười ta nói biện pháp tốt nhất để thu hút khách của khách sạn, sòng bạc là ca nhạc thật xôm . Chúng tôi tính sẽ ký hợp đồng với anh một năm về đây biểu diễn chừng năm lần, mỗi lần một tuần lễ . Hy vọng rằng các bạn bè của anh trong giới điện ảnh cũng sẽ sẵn lòng giúp chúng tôi . Anh đã làm rất nhiều cho họ, bây giờ đến lượt họ ...

- Cái đó thì chú cứ yên tâm, - Giônni đáp, - Vì Bố Già, tôi sẵn sàng làm tất cả mọi việc trên đời. - Tuy nhiên, trong giọng nói của hắn vẫn lộ vẻ nghi ngờ. - Ắ hưng chú biết không, hiện nay ở Las Vegas người ta đang xây thêm hàng chục khách sạn và sòng bạc mới. Chỉ sợ khi chúng ta đang rục rịch chuẩn bị thì họ đã chiếm mất thị trường rồi. Với một sự cạnh tranh như vậy chúng ta dễ bị chậm chân lắm đấy.

Tôm Haghen lần đầu tiên cất tiếng :

- Cái đó khỏi lo. Ít nhất ba trong số các khách sạn đó thuộc về bạn bè của gia đình chúng ta.

Giônni hiểu ra ngay. Ắ hưng vậy có nghĩa là ba khách sạn cùng hệ thống kinh doanh cờ bạc mới cũng là của nhà Côrleone. Cộng với một hiện có là bốn.

Giônni gật đầu :

- Được, tôi sẽ vào cuộc ngay.

Maicon quay sang phía Luxi và Giulơ :

- Tôi còn mang ơn anh một việc, - anh nói với Giulơ. - Ắ ghe bảo anh muốn trở lại với nghề giải phẫu, nhưng các bệnh viện lớn không chấp nhận vì cái vụ phá thai đạo nọ. Tôi muốn được nghe chính anh nói ra : anh vẫn còn muốn như vậy chứ ?

Giulơ cười khẩy :

- Có lẽ thế. Ắ hưng anh biết quá ít về các luật lệ trong ngành y đấy. Dù anh có thể lực bao nhiêu thì điều đó cũng không có tác dụng gì đối với y học.

Tôi e là anh không thể giúp gì được tôi.

Maicon lơ đãng gật đầu :

- Đúng, anh nói phải. Ắ hưng anh biết không, hiện nay có một số người quen có thể lực của tôi định xây dựng một bệnh viện lớn ở Las Vegas này. Thành phố đang phát triển, cần phải có một cơ sở y tế lớn. Ắ ếu như ta khôn khéo một tí, họ có thể cho phép anh trở lại bàn mổ. Thật ra đâu có dễ kiếm được các bác sĩ lành nghề ở cái xó sa mạc này. Cho nên anh cứ làm tạm ở đây đợi dịp. Tôi nghe nói anh và chị Luxi định làm đám cưới phải không ?

Giulơ nhún vai :

- Còn phải xem tương lai có khá hơn không đã ...

Luxi chen vào một câu :

- Maicon, nếu anh không xây cái bệnh viện đó thì chắc tôi trở thành gái già mất.

Mọi người phá ra cười, nhưng Giulơ vẫn ngồi im thín thít. Anh ta quay sang Maicon :

- Ắ ếu tôi nhận thì cũng không có điều kiện điều kiếc gì đâu đấy.

Maicon lạnh giọng đáp :

- Không điều kiện gì đâu. Chẳng qua ơn anh tôi trả mà thôi.

Luxi nhẹ nhàng ngăn :

- Đứng cái nào, Maicon .

Maicon mỉm cười với cô :

- Tôi không cần đâu .

Anh lại quay sang Giulio :

- Anh nói dở lắm . Gia đình Côleone tạo điều kiện cho anh thì có . Anh tưởng tôi ngu mà đi nhờ anh làm những việc anh không thích làm hay sao ? Ắ hưng nếu tôi cứ nhờ thì thế nào ? Lúc anh kẹt có thằng nào chịu động ngón tay giúp anh chưa ? Khi nghe nói anh muốn trở lại làm phẫu thuật gia thực sự tôi đã phải nghĩ mãi xem có giúp được gì anh không ? Tôi giúp được . Tôi không đòi hỏi gì ở anh hết . Ắ hưng ít ra anh có thể gìn giữ mối thâm tình của chúng ta nên tôi mới nghĩ rằng có những việc anh có thể làm cho tôi như bất kỳ người bạn nào khác chứ . Đó là điều kiện của tôi đấy . Ắ ếu anh không thích thì cứ từ chối .

Tôm Haghen cúi đầu cười thầm . Ắ gay cả ông Trùm chắc gì đã nói ác hơn .

Giulio đỏ bừng mặt :

- Maicon, tôi không định nói thế đâu. Tôi rất biết ơn anh và ông cụ nhà . Xin anh bỏ qua lời tôi vừa nói đi .

Maicon gật đầu, nói tiếp :

- Thế là chúng ta đã thoả thuận với nhau . Trong khi bệnh viện chưa xây dựng xong, anh cứ phụ trách khoản y tế trong bốn khách sạn ở đây . Anh cứ chọn thêm người đi . Dĩ nhiên, lương anh cũng sẽ được tăng thêm, chuyện đó Tôm Haghen sẽ nói với anh sau . Luxi, tôi muốn giao cho chị một việc gì đó quan trọng hơn . Chẳng hạn, chị phụ trách về tài chính tất cả các cửa hàng, cửa hiệu đủ loại sẽ mở ra ở tầng một các khách sạn . Hoặc là tuyển thêm các cô gái vào làm ở sòng chơi . Cho nên nếu như Giulio không cưới chị, thì chị cũng vẫn là một bà gái già giàu có .

Từ nãy đến giờ Phrêđô ngồi rít xì gà một cách nôn nóng . Mãi số phận của nó vẫn chưa được đả động tới . Cuối cùng, Maicon quay đầu về phía nó, ôn tồn nói :

- Tôi chỉ là thằng chạy việc của bố thôi, anh Phrêđô ạ . Bố sai làm gì, tôi làm nấy . Bố sẽ đích thân báo cho anh biết anh sẽ làm gì . Tôi không được biết cụ thể, nhưng chắc anh sẽ hài lòng . Ở nhà mọi người nghe nói anh làm ăn dưới này khá lắm .

- Thế thì bố còn giận tao nổi gì nữa ? - Phrêđô hỏi bằng giọng âm ức, như sắp khóc. - Chỉ vì chuyện sòng bạc bị lỗ ư? Ắ hưng tao đâu có phụ trách chuyện này . Đây là việc của thằng Mau Grin . Bố còn muốn cái khỉ gì ở tao nữa ?

- Thôi, anh đừng nghĩ quân thế, - Maicon trấn an ông anh ruột, rồi lại quay sang Giônni Phôntêin : - Thế còn ắ inô đâu ? Tôi muốn gặp anh ấy .

Giônni đáp :

- ả ó đang nằm liệt giường trong phòng, phải có y tá trông chừng . Chú biết không, bác sĩ bảo phải đưa nó vào nhà thương tâm thần, dường như nó chán sống lắm . ả ó không còn thiết một cái gì nữa hết . Tiền bạc không thiếu, công việc cũng không thiếu, muốn hát thì hát, muốn đóng phim thì đóng phim. Một phim giờ cũng được năm mươi ngàn chứ ít ỏi gì . Thế mà nó đâu có thèm . Vinh quang cũng không thiết nữa Chơi với nhau cả đời tôi chẳng thấy nó làm một việc gì bậy bạ . Thế mà giờ thẳng chết dầm ấy lại đi mượn rượu để tự sát !

Giulor vừa muốn nói một điều gì đó thì có tiếng gõ cửa . Anh ta ngạc nhiên thấy gã vệ sĩ trong ghế bành cạnh cửa vẫn ngồi yên tiếp tục đọc báo . Tôm Haghen ra mở cửa . Và ngay lập tức Mau Grin chạy xô vào, gạt Tôm sang một bên . Theo sau hấn là hai gã vệ sĩ .

Mau Grin to con, đẹp trai, nhưng có một quá khứ thật bất hảo - hấn bắt đầu lập nghiệp bằng nghề giết thuê ở Bruklin. Chính hấn là người đầu tiên đã nhận thấy những khả năng to lớn của một vùng đất như Las Vegas , và là một trong những người đầu tiên xây khách sạn kiêm sòng bạc ở đây. Cho đến tận bây giờ ai đụng phải hấn lúc đang lên cơn thịnh nộ cũng thật nguy hiểm , tất cả mọi người trong khách sạn đều sợ hấn, tìm cách tránh xa, kể cả Phrêđô, Luxi và Giulor Xêgan . Giờ đây hấn bước vào phòng với bộ mặt tối sầm như mây giông . Maicon chưa kịp mở mồm , hấn đã hàm hè :

- Maicon, tôi còn phải đợi anh bao nhiêu lâu nữa ? Mai tôi bận nhiều việc, nên phải gặp anh ngay hôm nay . Chúng ta nói chuyện với nhau chứ ?

Maicon làm bộ mặt ngạc nhiên thân thiện :

- Rất sẵn lòng . – Anh quay sang ra hiệu cho Tôm Haghen . - Tôm, rót mời quý ngài Grin một chén rượu đi chứ .

Giulor nhận thấy anh chàng có tên là Anbert ả êri chẳng coi hai gã vệ sĩ của Mau Grin ra gì, cứ thản nhiên ngấm ngó ông chủ của chúng một cách chăm chú . Mau Grin ngoảnh lại ra lệnh cho hai thủ hạ của mình :

- Tụi bây đưa các bạn này xuống sòng, biểu ít phỉnh cho họ chơi, bao nhiêu tao bao hết .

“Các bạn” ở đây là tất cả những người không cần có mặt trong phòng – Giulor, Luxi, Giônni Phôntêin và gã vệ sĩ Anbert ả êri của Maicon . Tuy nhiên, ả êri vẫn ngồi nguyên không nhúc nhích cho đến khi Maicon gạt đầu tán thành :

- Phải, ý kiến hay lắm !

Bây giờ Anbert ả êri mới đứng dậy, theo mấy người khác đi ra ngoài . Trong phòng chỉ còn lại Phrêđô, Tôm Haghen, Mau Grin và Maicon .

Grin dẫn mạnh ly rượu lên mặt bàn, cổ kìm cơn điên khùng lại, nói ngay :

- Từ đâu ra cái tin đồn rằng gia đình của Côrleône định mua số cổ phần của tôi ở khách sạn này ? ả gười mua phải là tôi , tôi sẽ mua cổ phần của các

anh, chứ không phải các anh mua của tôi !

Maicon đáp với vẻ ôn tồn :

- Sòng bạc của anh đang lỗ vốn một cách rất vô lý . Trong công việc làm ăn của anh hẳn phải có một cái gì đó không ổn . Biết đâu vào tay chúng tôi việc làm ăn sẽ khá hơn .

Grin cười hô hô :

- Các người nói cái gì lạ thế, hờ lử ngòm Xixili ? Khi các người gặp nạn, ta đã ra ơn với các người, cho thằng Phrêđô đến đây trú, còn bây giờ các người lại tính chuyện đá đít ta à ? ả hưng các người làm rồi . Ta đâu phải thằng dễ bị đá đít - bạn bè thiếu gì đưa giúp ta !

Với vẻ ôn tồn như cũ, Maicon nói :

- ả hưng anh đâu có lo không cho Phrêđô . Anh để Phrêđô trú ở đây là vì gia đình Côrleône đã chi tiền cho anh mua sắm trang thiết bị khách sạn . Và để mở sòng bạc . Một khoản tiền lớn . Còn gia đình Môliari ở Duyên Hải thì bảo đảm an ninh cho Phrêđô và sòng bạc của anh . ả hư vậy nghĩa là gia đình chúng tôi với anh coi như đã sòng phẳng với nhau . Tôi không hiểu anh còn kêu ca trách oán cái gì nữa ? Anh sẽ bán cho chúng tôi với bất cứ giá phải chăng nào do anh đề nghị - như vậy có gì là xấu ? Có gì là không công bằng ? Có thể nói là chúng tôi giúp anh nữa ấy chứ, vì sòng của anh đang thua lỗ mà .

Grin lắc đầu :

- Đừng vội, hãy nghe ta nói đây . Gia đình Côrleône đâu còn sức lực như trước nữa . Bố Già thì đang ốm. Bị ả gũ Đại Gia chèn ép bật ra khỏi ả iu York, các người tưởng rằng xuống đây ăn cướp dễ dàng lắm sao ? Ta có một lời khuyên , Maicon, chớ có nhắm mắt làm liều !

- Ra thế. Có phải vì vậy nên anh mới bạt tai hạ nhục Phrêđô trước mặt mọi người không ?

ả ghe Maicon hỏi câu đó vẫn bằng một giọng nhẹ nhàng, Phrêđô đỏ nhừ mặt , ắp ứng :

- Maicon, chẳng có chuyện gì đâu . Grin có những lúc quá nóng, nhưng nói chung mọi việc giữa chúng tôi đều ổn thoả . Phải vậy không, Grin ?

Trong giọng nói của Mau Grin lộ vẻ cảnh giác :

- Đúng thế. Tôi là người cai quản khách sạn này, phải cứng rắn chứ không thì loạn . Lần ấy tôi điên lên vì Phrêđô chơi loạn bậy ... con chiêu đãi viên nào nó cũng quất bừa hết . Có chuyện rồi tụi nó nghỉ ngay , lấy đâu ra người làm . ả hư vậy sao không điên lên được, phải sửa nã cho Phrêđô một trận

...

Maicon ngoảnh bộ mặt lăm lăm về phía anh trai :

- Thế nào, nã của anh giờ đã được sửa tốt rồi chứ, anh Phrêđô ?

Phrêđô lăm lét nhìn em , không dám trả lời .

Grin cười hô hô, nói :

- Thằng chó dái này mỗi lần quất là quất hai con một lúc, gọi là kiểu bánh mì kẹp ấy mà . Phrêđô, tớ phục chú mày thật đấy, hể đã qua tay mày là các em cảm có thêm ai nữa .

Lời tố cáo bất ngờ của Mau Grin về Phrêđô làm cho Maicon sững sốt . Anh nhìn sang phía Tôm Haghen . Y cũng nhìn lại anh, không nói gì . Đúng, có lẽ chính vì thế mà ông Trùm mới không ưa Phrêđô . Vốn là một người thủ cựu , rất ghét các chuyện tình ái lãng nhãng , nên những trò của Phrêđô là không thể chấp nhận được đối với ông . Việc nó động cờn nhảy hai con một lúc ông còn coi là chuyện hư hỏng , chứ để một thằng như Mau Grin hạ nhục trước đám đông thì quá lắm . Hối còn đâu danh dự của gia đình Côrleone nữa ? ả hừ vậy là đã rõ tại sao ông Trùm lại ghét Phrêđô thậm tệ đến vậy . Maicon đứng dậy , lên tiếng với vẻ rõ ràng là cố ý tống khách :

- Mai tôi phải về ả iu York sớm . Vậy anh nên suy nghĩ về chuyện giá cả ... Mau Grin gầm lên :

- Đồ chó đẻ, các người tưởng dễ xỏ mũi tao như vậy sao ? Tao có bị tù xẻo thì cũng phải khỏi đũa đi theo . Tao sẽ lên ả iu York , đích thân nói chuyện thẳng với ông Trùm .

Phrêđô lo lắng nói với Tôm Haghen :

- Tôm, anh là cố vấn (consigliori) , anh về nói với bố tôi, giải thích cho ông rõ ...

ả gay tức khác, dường như với một luồng gió lạnh buốt thổi qua , Maicon Côrleone để lộ bộ mặt thật của mình :

- Ông Trùm hiện nay coi như đã nghỉ hưu . Mọi công việc của gia đình chủ yếu do tôi quyết định . Tôi đã cho Tôm thôi giữ chức cố vấn (consigliori) . Từ nay Tôm chỉ phụ trách các vấn đề liên quan đến pháp lý ; vài tháng nữa Tôm sẽ đưa vợ con xuống Las Vegas , và bắt đầu làm việc ở đây với tư cách cố vấn pháp luật riêng của tôi . Vì vậy , ai có việc gì cần , cứ nói thẳng với tôi .

Không ai lên tiếng đáp lại . Maicon lạnh lùng nói tiếp :

- Phrêđô , tôi quý mến anh vì anh là anh ruột tôi Anh đừng có đại dột theo người ngoài để đi ngược lại quyền lợi gia đình một lần nữa . Tôi sẽ bỏ qua chuyện trước đây , không nói lại với bố ... Còn anh, Mau Grin, anh không nên đối xử như vậy với những người đã giúp đỡ anh . Thật sự tôi xuống đây không phải để hiếp đáp gì anh , mà chỉ muốn giúp anh một lối thoát . ả ếu anh không thêm nhờ đến sự giúp đỡ của tôi thì tùy anh . Tôi không còn gì để nói thêm nữa .

Haghen đứng lên, bước đến bên cửa, mở ra . Không bắt tay chào hỏi, Phrêđô và Mau Grin bước ra khỏi phòng .

Sáng hôm sau, Phrêđô thông báo cho Maicon biết quyết định của Mau Grin :

hắn nhất định không bán số cổ phần của mình với bất cứ giá nào . Maicon nhún vai, rồi nói với Phrêđô :

- Trước khi về, tôi muốn gặp ả inô .

Trong phòng của ả inô , Maicon gặp Giônni Phôntêin đang ngồi ăn sáng trên chiếc đi văng có gối đầu . Tấm màn che dẫn vào buồng ngủ khép kín : bác sĩ đang khám bệnh trong đó . Một lát sau Giulơ Xêgan bước ra . Maicon sững sốt trước vẻ ngoài của ả inô - cả người y như sắp tan vữa ra . Hai con mắt đờ đẫn , miệng chảy xệ , dường như các cơ bắp trên mặt đã bị nhào ra hết .

Maicon ngồi xuống cạnh giường , nói chuyện thăm hỏi khoảng năm phút .

Khi chuẩn bị ra về, Maicon hỏi :

- Anh có gì muốn nhắn với bố tôi không , ả inô ? Ông cụ cứ hỏi thăm anh luôn đây .

ả inô mỉm cười , trong một thoáng trở lại con người thừa trước :

- ả ỏi với ông cụ rằng tôi sắp chết . Rằng cái nghề ca kịch này là một nghề nguy hiểm . ả guy hiểm hơn cả nghề nhập khẩu dầu ôliu ...

- Rồi anh sẽ khỏi thôi , - Maicon nói. - Gia đình có gì giúp được anh cứ cho tôi biết .

ả inô lắc đầu :

- Chẳng có quái gì đâu .

Maicon từ biệt rồi ra về . Phrêđô đưa em trai và đoàn hộ tống ra sân bay .

Khi đã cùng Tôm Haghen ngồi vào chỗ bay , Maicon quay sang hỏi gã vệ sĩ :

- Thế nào, Anbert, anh đã chụp xong hình Mau Grin chưa ?

Anhbert ả êri gõ gõ tay lên trán mình :

- Đã chụp , in , trắng và đánh số hẳn hoi trong này rồi .

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Canary
Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền
Chương 28

ả gồi trong ghế máy bay trên đường về ả ewYork, Maicon Côrleoone có chộp mắt để thư dần đầu óc một lát, nhưng không thể . Anh đang sắp bước vào một quãng đời khủng khiếp nhất, có thể quyết định cả mạng sống của anh . Giờ thì không còn có thể ngăn chặn hoặc lẩn tránh nó được nữa . Toàn bộ công việc chuẩn bị đã hoàn thành, tất cả đã được tính toán, mọi biện pháp phòng bị đã được tiến hành . Để làm những cái đó mất hai năm . Không thể kéo dài hơn nữa . Tuần trước, khi ông Trùm triệu tập các caporegimes cùng một số thành viên thân tín của gia đình và tuyên bố mình nghỉ việc, Maicon đã hiểu ý Bố Già muốn gì . Giờ quyết định đã điểm .

Kể từ ngày anh về nước đến nay đã gần ba năm và lập gia đình với Kêi cũng đã hơn hai năm . Ba năm anh tiến hành chuẩn bị, chăm chỉ tìm hiểu nghề nhà, ngồi hàng buổi hàng giờ liền với Tôm Haghen, với ông Trùm . Anh kinh ngạc rằng gia đình mình giàu có và hùng mạnh đến vậy . Riêng bất động sản cũng đã có một loạt nhà chọc trời ở trung tâm ả ew York, chiếm cả nửa khi phố rộng . Đứng tên người khác nắm cổ phần của hai văn phòng chuyển nhượng chứng khoán ở phố Uôn, các hiệp hội nhà băng ở Long Island, các hãng may mặc thời trang . Đó là chưa kể một mạng lưới rộng lớn các sòng bạc hoạt động bất hợp pháp khắp nơi .

Trong khi tìm hiểu lịch sử các hoạt động kinh doanh của gia đình mình, Maicon phát hiện ra một điều thú vị . Có một thời, khi thể chiến vừa chấm dứt, gia đình Côrleoone đã thu được khoản tiền khá lớn nhờ việc bảo trợ một nhóm những kẻ láu cá chuyên sản xuất và tiêu thụ đĩa hát lậu . Bọn này in lại những đĩa hát của những ca sĩ nổi tiếng , bỏ bao dán nhãn các hãng thứ thiệt và bán chạy như tôm tươi . Họ làm ăn rất kín miệng và lại được dân Côrleoone bảo vệ che chở, nên chẳng bao giờ bị tóm gáy . Tất nhiên, là các tác giả, nhạc công chẳng được xơi mùi gì trong kiểu "kinh doanh" đĩa hát này . Maicon nhận thấy rằng các mảnh khoe đó đã làm cho Giônni Phôn-têin thiệt một khoản đáng kể, bởi vì vào thời kỳ này - thời kỳ trước khi hắn bị mất giọng không lâu - các đĩa hát của hắn được chuộng nhất trong số các danh ca cùng thời .

ả hưng làm sao Bố Già có thể cho phép bọn đàn em gian lận này ăn chặn đứa con đỡ đầu của mình ? Maicon hỏi Tôm Haghen điều đó . Tôm nhún vai . Thứ nhất, đấy là chuyện làm ăn . Thứ hai, hồi đó Giônni đang bị Bố Già

ghét vì tội bỏ con vợ cũ vốn là bạn với nhau từ ngày bé để lấy Margô Eston .
- Thế tại sao về sau lại ngừng ? Bọn nó bị cảnh sát khai ra à ?

Haghen lắc đầu:

- Không, tại ông Trùm không bảo trợ cho chúng nữa . ả gay sau đám cưới của Cônni .

Về sau Maicon còn gặp không chỉ một lần những trường hợp tương tự : nhiều người được Bồ Già làm phúc cứu giúp ra khỏi những tai nạn, rắc rối do chính tay ông góp phần, hoặc nhiều hoặc ít, tạo nên . Chắc chẳng phải ông cố tình làm như vậy, đặt bẫy để rồi gỡ dùm, mà chỉ vì ông có nhiều quyền lợi ở nhiều lĩnh vực khác nhau . Mà cũng có thể cuộc đời là thế, cái tốt cái xấu tồn tại bên nhau, đụng chạm nhau là chuyện tự nhiên .

Một năm sau khi Maicon về nước, đám cưới của anh được tổ chức ở nhà Kêi, ngoài gia đình ra chỉ có một vài bạn thân được mời tới dự . Rồi hai vợ chồng về sống trong một căn nhà ở Long Bich . Kêi rất mau chóng trở nên thân thiết với bố mẹ chồng và những người xung quanh . Rồi đưa con đầu lòng của họ ra đời đúng ngày đúng tháng, thoả mãn sự mong muốn của bất kỳ một gia đình Italia nào . Và bây giờ, mới gần hai năm sau khi cưới, cô đã lại sắp sửa sinh đứa thứ hai .

Mỗi lần Maicon đi xa về, Kêi lại ra tận sân bay đón anh . Cô rất vui được gặp lại chồng . Và Maicon cũng vậy . ả hưng riêng lần này thì anh không thể nào vui nổi . Bởi vì chuyến đi kết thúc là mở đầu cho những hành động mà anh đã kỳ công kỹ lưỡng chuẩn bị ba năm ròng . Bồ Già đang đợi anh . Các caporegimé cũng đang đợi anh . Và anh, Maicon Còrleoone, sẽ phải chỉ huy, phải đưa ra những mệnh lệnh, những giải pháp quyết định toàn bộ vận mạng của anh và của cả gia đình .

Mỗi buổi sáng, dậy cho con ăn lần đầu, hôm nào Kêi Adamx Còrleoone cũng thấy bà mẹ chồng đi ra khỏi nhà, ngồi vào xe và được một tên tài xế kiêm vệ sĩ chở đi đâu đó một giờ sau mới về . Hỏi ra, cô mới biết là sáng nào bà cũng đến nhà thờ . Thịnh thoảng đi lễ về, bà ghé vào nhà cô uống tách cà phê, chơi với đứa cháu nội . Một lần, gặp lúc thuận tiện, Kêi hỏi bà có phải nhà thờ công giáo bắt buộc tất cả các con chiên sáng nào cũng phải đi lễ không . ả ghĩ rằng điều đó làm Kêi ngại không muốn cải đạo, bà Trùm đáp:

- Không . Để làm gì kia chứ ? Có những người theo công giáo mà suốt năm chẳng ló mặt đến nhà thờ ngoài hai buổi lễ Phục sinh và Giáng sinh .

Kêi mỉm cười hỏi tiếp:

- Thế tại sao sáng nào mẹ cũng đi, không bỏ sót một ngày nào ?

Bà mẹ chồng giải thích một cách vô cùng giản dị :

- Mẹ đi là vì bố, - bà chỉ tay xuống sàn nhà, - để cho ông ấy khỏi sa xuống địa ngục . ả gày nào mẹ cũng cầu nguyện để cứu rỗi linh hồn ông ấy, để ông ấy được lên thiên đường, - bà chỉ tay lên trần nhà . Bà vừa nói vừa mỉm một

nụ cười tinh quái, dường như bằng cách đó bà có thể chống lại được ý chí của ông chồng vậy . Và hẳn không có ông ở đó thế nào bà cũng buông ra vài câu chế giễu ông .

- Thế bố nghĩ sao về việc ấy hở mẹ ? - Kêi lễ phép hỏi .

- Từ ngày bị bắt đến nay ông ấy đổi khác nhiều rồi . Giao hết việc cho thằng Maicon để rảnh rang làm vườn, trồng mấy cây cà chua, ớt, tiêu . Cứ hết như một ông nông dân nguyên gốc vậy . Mà coi bộ đàn ông ai cũng như thế hết! Muộn hơn một chút, Cônni dẫn hai đứa con nhỏ sang chơi . Kêi thích cô em chồng vì tính tình sôi nổi và Cônni tỏ ra rất quý anh trai Maicon của mình . Hôm nay, theo thói quen, cô ta lại tìm cách hỏi dò Kêi về thái độ của Maicon đối với chồng mình là Carlô .

Đã từ lâu Kêi nhận thấy cứ mỗi lần có chuyện nói về quan hệ của gia đình Côrleone đối với Carlô, là y như Cônni lại nôn nả mong được nghe những lời khen về chồng mình . Cô ta lo lắng, gần như là sợ hãi, tìm cách thăm dò xem Maicon có ưa Carlô không . Một tối, Kêi đem chuyện đó hỏi chồng, cô còn nói thêm là không hiểu tại sao mà không thấy ai nhắc đến, ít ra là trước mặt cô, về cái chết của Xônni . Maicon miễn cưỡng kể cho vợ nghe về chuyện xảy ra vào buổi tối Xônni bị bắt chết . Hôm đó Cônni bị chồng đánh đã gọi điện về cho bố mẹ, Xônni nghe điện đã nổi khùng lên phóng xe đi để bênh em gái và bị hạ sát . Vì vậy cho đến nay Carlô và Cônni thường xuyên lo sợ: không biết trong gia đình mọi người có coi họ là những kẻ đã gián tiếp gây nên cái chết của Xônni không . ả hưng sự thật không phải như vậy .

Không ai buộc tội họ cả . Chứng cứ là hai vợ chồng Cônni đã được chuyển về đây ở cùng khu cư xá với ông Trùm, Carlô lại được giao một chức vụ quan trọng trong nghiệp đoàn . Gia đình Côrleone hài lòng với công việc và tư cách của hấn trong hai năm gần đây . Không ai trách móc gì hấn cả .

- ả ều đã thế thì tại sao anh không mời hai vợ chồng cô ấy qua đây chơi và nói rõ cho họ yên tâm ? Thật tội nghiệp, cô ấy có vẻ lo lắng không biết anh nghĩ thế nào về Carlô, - Kêi nói với chồng, - Hay là anh muốn để em kể lại với Cônni những lời anh vừa nói ?

Thật lạ lùng, một câu trả lời có vẻ hiển nhiên như vậy mà Maicon suy nghĩ lúc lâu . Cuối cùng anh nói:

- Theo anh, không cần . Vô ích thôi . Dù em có làm gì, có nói gì thì con bé vẫn cứ lo sợ .

Kêi ngạc nhiên quá . Cô nhận ra rằng Maicon luôn luôn lạnh nhạt với em gái mình hơn bất cứ ai khác, mặc dù Cônni đã hết sức lấy lòng .

- ả hưng anh thật không nghĩ cô ấy có lỗi trong cái chết của anh Xônni chứ ? Maicon thờ dãi:

- Tất nhiên là không . ả ó là em gái út, anh rất thương nó . Và buồn cho nó nữa . Carlô, mặc dù gần đây có khá hơn, nhưng vẫn không phải là thằng

chồng mà nó cần . Thôi, ta không nói về chuyện này nữa .

Tính Kêi không thích kèo nhèo - cô cho qua luôn . Vả lại cô biết Maicon không phải hạng người chịu để người ta co kéo, không chừng anh mà phật ý thì ớn lắm . Cô biết cô là người duy nhất trên đời buộc được anh phải chiều mình, nhưng cô cũng biết không nên lạm dụng để khỏi làm suy chuyển sức mạnh đó của mình . Qua hai năm chung sống với anh, cô lại càng yêu anh hơn, đâu dễ liều lĩnh thế được .

Cô yêu anh vì anh luôn luôn tốt với cô . Cái đó khỏi phải nói . ả hưng anh cũng luôn luôn tốt với những người khác, không bao giờ độc đoán với ai trong bất cứ chuyện gì dù nhỏ nhất nhất . Cô để ý thấy dạo này anh có vẻ là một người rất quyền thế, ai cũng đều hỏi ý kiến hoặc nhờ vả, ai cũng kính nể . ả hưng có một việc làm cô sung sướng hơn hết .

ả gay từ dạo Maicon mới từ Xixilli về với bộ mặt vá vúi, cả nhà ai cũng xui anh đến bác sĩ làm lại mặt . Bà mẹ cứ bám theo anh chằng chằng . Trong một bữa tối chủ nhật lúc cả nhà xum họp đông đủ, bà mắng Maicon té tát:

- Mày cứ như thằng kẻ cướp trong phim chớp bóng ấy thôi, Maicon . Mày có mau mau đi nặn lại cái mặt cho vợ mày nó mừng không thì bảo . Với lại mũi dài suốt ngày lòng thòng như thằng Irland say rượu ấy, chướng lắm .

Ông Trùm ngồi đằng đầu bàn theo dõi mọi việc, lúc ấy mới hỏi Kêi:

- Thế con thấy có chướng không ?

Kêi lắc đầu . Ông Trùm quay sang bảo bà vợ:

- Bà có còn cai quản nó đâu nào . Việc của nó bận gì đến bà ?

Bà già lập tức làm lạnh . Chẳng phải bà sợ gì ông, chẳng qua cãi nhau với chồng trước mặt mọi người thì không hay họ gì thôi .

ả hưng Cônni lúc ấy đang nấu nướng dưới bếp, mặt mũi đỏ phừng phừng, chạy lên nói góp:

- Con nghĩ anh Maicon phải đi mà sửa cái mặt đi mới được . Trước kia anh ấy đẹp trai nhất nhà đấy . Maicon, anh hứa là anh sẽ đi sửa đi nào .

Cônni là con cưng của ông Trùm nên cô chẳng nể ai cả . Maicon lơ đãng nhìn em như thể không nghe thấy gì . Anh ngồi im, không đáp .

Cônni chạy lại bên bố, nhõng nhẽo:

- Bố bảo anh ấy làm đi, bố .

Cô quàng hai tay lên vai ông, cọ đầu vào cổ ông . Chỉ có cô mới dám làm nũng ông Trùm như thế thôi . Từ bé đến giờ cái gì ông Trùm cũng chiều con gái . Ông vỗ nhẹ vào tay cô, bảo:

- Cả nhà đói cả rồi, mày xuống đem spaghetti lên rồi hăng hót .

Cônni bèn quay sang nói với chồng:

- Carlô, anh bảo anh Maicon sửa lại cái mặt đi . Biết đâu anh ấy nghe anh đấy .

ả ghe cô nói cứ tưởng Maicon với Carlô Ritdi thân nhau nhất trên đời không

bằng .

Carlô, da dẻ rám nắng đẹp trai, tóc vàng cắt gọn chải chuốt, hóp một ngum rượu nhà cất, rồi thông thả lên tiếng:

- Anh Maicon thì đồ ai ép anh ấy làm gì được .

Từ ngày về cư xá này, Carlô đã thành người khác hẳn . Hẳn biết thân biết phận của mình lắm, đâu dám chơi trèo .

Có chuyện gì đó ở đây mà Kêi không hiểu nổi, một chuyện gì cô không sao thấy được . Là đàn bà, cô thấy Cônni cố ý lấy lòng ông già mặc dù cô ta làm việc đó rất khéo và thậm chí rất thành thật . Tuy vậy không phải là không có thâm ý . Câu trả lời của Carlô nghe có vẻ vừa ầm ức, vừa cam chịu . Maicon bỏ ngoài tai hết .

Kêi không ngại chồng mình xấu xí, nhưng chỉ lo cho xoang mũi của anh bị ảnh hưởng thôi . Giải phẫu chỉnh hình chỗ mặt bị vỡ có thể chữa luôn được khoản này . Chính vì thế mà cô muốn Maicon vào viện để chữa bệnh cho hẳn hoi . Tuy vậy, cô biết chồng cô lại khóai để cái mặt như vậy - dờ hơi thật . Cô tin là ông Trùm cũng hiểu điều đó .

Ả hưng sau khi Kêi sinh đứa con đầu lòng, cô rất ngạc nhiên khi một hôm Maicon hỏi cô:

- Em có muốn anh làm lại mặt không ?

Kêi gật .

- Anh biết đấy, con nó mà trông thấy mặt anh thế này, lúc lớn lên một tí để hiểu rằng như vậy là không bình thường thì nó sợ đấy . Em không muốn con nó trông thấy, chứ em thì thế nào cũng được, anh yêu ạ .

- Tốt, - anh mỉm cười - Anh sẽ đi sửa .

Anh chờ cô sinh nở xong rồi mới sửa soạn vào viện . Ca mổ đã thành công . Chỗ gò trên má anh đã không còn nữa .

Cả nhà ai cũng mừng, nhưng Cônni mừng nhất . Hôm nào cô cũng ra nhà thương thăm anh Maicon, lôi cả Carlô đi theo nữa . Lúc Maicon về, cô ôm anh thật chặt, hôn thật kêu, rồi nhìn anh trầm trồ:

- Ông anh em lại đẹp trai như xưa rồi .

Chỉ duy có ông Trùm không lộ vẻ gì . Ông nhún vai, buông một câu:

- Có khác gì đâu ?

Ả hưng Kêi thì mát ruột lắm . Cô biết rằng Maicon tuy rất không thích, nhưng vẫn làm thế để chiều ý cô . Cô biết rằng cô là người duy nhất trên đời có thể buộc anh làm trái ý mình .

Vào ngày Maicon từ Las Vegas trở về, Rocco Lampône đánh xe đến công cư xá để đưa Kêi ra sân bay đón chồng . Mỗi lần anh đi xa về, cô đều ra đón, chủ yếu là vì sống trong pháo đài Long Bich cô thấy lẻ loi mỗi khi vắng anh .

Cô nhìn thấy anh từ trên máy bay bước xuống cùng với Tôm Haghen và gã

vệ sĩ mới Anbert ả ềri . Kêi không ưa con người này vì ở gã có một cái gì đó nhắc cô nhớ lại Luca Bardi . Gã trông thấy Kêi trước nhất và chạm khê vào vai Maicon, chỉ cho anh thấy phải nhìn đi đâu .

Kêi chạy đến bên chồng, ôm choàng lấy anh . Maicon hôn nhanh vợ rồi đẩy ra ngay . Cùng với Tôm Haghen, hai người ngồi vào xe . Kêi không nhận thấy ả ềri đã chui vào chiếc xe đi sau, trong đó có hai gã vệ sĩ khác ngồi chờ sẵn, và chạy bám sát xe của Maicon cho đến công cư xá ở Long Bich .

Không bao giờ Kêi hỏi chồng là chuyến đi của anh có thành công không .

Họ ngầm thoả thuận với nhau rằng cái câu hỏi sáo rỗng đó cũng không đúng chỗ như một vi phạm vào vùng cấm kị, như một việc nhắc lại những chuyện họ không được biết trong cuộc sống chung với nhau . Mặc dù nếu như Kêi có hỏi, thì cô cũng sẽ nhận ngay một câu trả lời lịch sự nhưng cũng sáo rỗng . Kêi không còn để tâm đến điều đó nữa, cô đã quen rồi . ả hưng khi Maicon nói rằng tối nay anh phải đến gặp bố để báo cáo về kết quả chuyến đi, Kêi bắt giác cau mặt lại .

- Em đừng buồn, - anh nói thêm, - Để đến mai chúng mình sẽ đi chơi, lên ả ew York, vào nhà, đến tiệm ăn . Anh xoa nhẹ tay lên bụng Kêi, - cô có thai tháng thứ bảy - không thì em sinh rồi lại bận bịu việc nhà . Không ngờ em sản xuất mẫn đến thế . Đúng là dân Italia đứt đuôi rồi, sòn sòn năm một thế mà cũng gọi là Yanki!

Kêi châm chọc cự lại:

- Còn anh đúng là một ông chồng mỹ đặc . Chưa kịp về đến nhà đã chúi đầu vào công việc . Thế mà cũng gọi là dân Italia - cô nhìn anh, cười, - ả hưng anh không về quá muộn chứ ?

- Trước mười hai giờ . Em đừng đợi anh, nếu buồn ngủ, cứ ngủ trước đi .

- Em sẽ đợi anh, - Kêi đáp .

Cuộc họp tối hôm đó diễn ra trong văn phòng của don Côrleone ở đầu nhà, những người tham dự gồm có: ông Trùm, Maicon, Tôm Haghen, Carlô Ritdi và hai lão caporegimes Clemenxa và Texio . Không khí lần này không có vẻ nhất trí thanh thản kiểu gia đình như thời Bố Già còn cầm cương . Kể từ ngày ông Trùm tuyên bố nghỉ hưu, chuyển giao công việc lại cho Maicon, người ta cảm thấy một sự căng thẳng kéo dài . Trên nguyên tắc, chức vụ ông Trùm không phải cha truyền con nối . Ở các gia đình khác, một caporegime cỡ như Clemenxa hoặc Texio đều có thể trở thành người kế vị ông Trùm .

Hoặc ít ra là họ cũng có quyền tách ra để thành lập một cách riêng .

Thêm vào đó còn một thay đổi nữa cũng ảnh hưởng đến tình hình chung: kể từ ngày ký hiệp ước hoà bình với ả gũ Đại Gia theo đề nghị của Bố Già, thế lực cánh Côrleone đã giảm sút trông thấy . Hùng mạnh nhất hiện nay trong giới giang hồ ả ew York rõ ràng là gia đình Bardini: liên minh của họ với cánh Tataaglia hiện đang giữ cái địa vị giống như địa vị trước đây của gia

đình Côrleone . Hơn thế nữa, họ tiếp tục ngấm ngấm phá hoại lực lượng của cánh Côrleone, từng bước từng bước lấn đất của Bố Già: lúc đầu cho một tay chân đến thử mở rộng sòng bạc làm ăn trên lãnh thổ của ông, và khi thấy không gặp phản ứng gì đặc biệt, liền phái thêm quân mới tới .

Việc don Côrleone nghỉ hưu đối với Bardini và Tataglia là một ngày hội lớn . Maicon sẽ còn phải chứng minh mình có thể làm được gì, nhưng dù sao thì trong vòng năm mười năm tới vẫn chưa thể so sánh được với ông bố về tầm nhìn xa mưu lược và phạm vi ảnh hưởng thần thế . Gia đình Côrleone đang gặp vận suy, điều đó đã rõ như ban ngày .

Mà quả thật cánh Côrleone đã phải chịu những thất bại nghiêm trọng . Qua thử thách, rốt cuộc mới vỡ lẽ ra là Phrêđô khá lắm cũng chỉ làm được một chân quản lý khách sạn . Cái chết của Xônni là thảm họa thật sự đối với cả gia đình . Xônni là một sức mạnh đáng sợ buộc kẻ đối địch phải tính đến, phải gờm nể . Tuy nhiên hẳn đã phạm một sai lầm khi phái thằng em Maicon đi khử Sôlôđô và viên đại úy cảnh sát Mac Clôxki . Mặc dù về mặt chiến thuật, việc đó là cần thiết, nhưng xét về chiến lược lâu dài thì đây là một sai lầm nghiêm trọng . Kết quả là Bố Già đang nằm trên giường bệnh phải gượng dậy điều hành công việc, còn Maicon thì phải trốn đi biệt xứ hai năm không được ông Trùm rèn cặp bảo ban . Cả việc ông Trùm lấy một gã người Irlend giữ chức consiglieri cũng là một sai lầm không thể chấp nhận .

Một thằng Irlend làm sao có thể ranh ma tinh khôn bằng dân gốc Xixili được ?... Các phe nhóm khác đại khái nghĩ như vậy và do đó họ coi trọng, đánh giá liên minh Bardini - Tataglia cao hơn gia đình Côrleone . Về Maicon thì tất cả mọi người đều thống nhất nhận định rằng nói chung ảnh hưởng không thể bằng Xônni được, mặc dù Maicon có thể thông minh hơn các anh trai của mình, nhưng vẫn còn kém xa ông bố . Tóm lại, Maicon chỉ là một thủ lĩnh trung bình, không có gì đáng để phải gờm .

Thêm vào đó, mặc dù tất cả mọi người đều khâm phục cái tài ngoại giao mà Bố Già đã thực hiện để đạt được một thỏa thuận hoà bình, nhưng việc ông không trả thù cho Xônni bị giết chết đã khiến uy tín của ông bị giảm sút . Theo ý kiến chung, trong trường hợp này chẳng qua vì yếu thế mà Bố Già buộc phải dùng đến thủ thuật ngoại giao mà thôi .

Tất cả những người có mặt trong văn phòng của don Côrleone tối nay đều biết các dư luận kể trên, thậm chí có người còn đồng tình với những quan điểm đó . Carlô thực lòng quý mến Maicon, nhưng không phục, run rẩy trước mặt anh như trước mặt Xônni trước đây . Và cả Clememxa tuy đánh giá cao Maicon qua vụ hạ tên Thổ và gã đại úy cảnh sát, nhưng trong thâm tâm vẫn cho rằng anh chưa đủ sức đảm nhận chức trách ông Trùm . Clememxa hy vọng được phép tách ra khỏi gia đình Côrleone để thành lập một vương quốc riêng của mình, nhưng Bố Già đã tỏ ý cho lão biết đừng hy vọng hão, và

Clemenxa, vì lòng kính trọng đối với don Còrleone, đã ngoan ngoãn tuân theo. ả hưng cũng chỉ đến một thời điểm nào đó mà thôi. Tạm thời vậy. ả gười đánh giá Maicon cao hơn cả là Texxio. Dường như lão đã đánh hơi thấy ở chàng thanh niên trẻ tuổi này cái gì đó khác thường - một sức mạnh thật sự được khéo léo giấu kín, một nghệ thuật không để lộ cho người ngoài biết những gì mình có. Anh theo đúng được điều Bố Già vẫn dạy: "Tốt nhất là làm sao cho bạn bè không đánh giá hết chỗ mạnh của ta, còn kẻ thù lại phóng đại những điểm yếu của ta".

Còn bản thân ông Trùm và Tôm Haghen thì dĩ nhiên họ phải biết đích thực giá trị của Maicon. ả ếu không tuyệt đối tin tưởng vào khả năng của Maicon sẽ đưa gia đình Còrleone trở lại địa vị và vinh quang cũ, thì Bố Già đã chẳng bao giờ trao trách nhiệm của mình cho anh. Còn Haghen, sau hai năm làm người hướng dẫn cho Maicon, thật sự kinh ngạc trước khả năng dễ dàng nắm bắt mọi bí mật của nghề nghiệp gia đình của anh, thì tin tưởng và thần phục Maicon hết lòng. Đúng là con nhà tông, có nòi!

Hai lão caporegimes Clemenxa và Texio không bằng lòng với việc Maicon giảm bớt số người trong các regimes của họ, và giải tán regime của Xònni trước đây. Cả một lực lượng hùng hậu của gia đình Còrleone ngày trước giờ chỉ còn lại hai regimes chiến đấu, mà quân số cũng đã bị bớt đi. Hai lão caporegimes cho rằng chủ trương đó chẳng khác gì tự sát, đặc biệt là khi liên minh Bardini - Tataglia đang lăm le tranh cướp lãnh thổ làm ăn của họ. Clemenxa và Texio hy vọng rằng ông Trùm triệu tập cuộc họp này chính là để sửa chữa những sai lầm đó.

Maicon bắt đầu cuộc họp bằng thông cáo về chuyến đi đến Las Vegas và về sự từ chối quyết liệt của Mau Grin không chịu bán cổ phần của mình ở khách sạn và sòng bạc.

- ả hưng chúng ta sẽ đưa ra cho hấn một đề nghị mà hấn sẽ không thể từ chối được, - Maicon nói tiếp, - ả hưng chúng ta cũng đã biết, gia đình Còrleone dự định sẽ chuyển việc làm ăn sang miền Tây. Cơ sở kinh doanh chính sẽ là bốn khách sạn kiêm sòng bạc. ả hưng những cái đó không thể có ngay bây giờ, phải có thời gian. Anh ngừng lời, nhìn thẳng vào mặt lão caporegime Clemenxa, rồi tiếp: Chú và chú Texio nữa, tôi chỉ xin một điều: trong vòng cả năm tới, xin hai chú tận tình, sát cánh cùng tôi, không thắc mắc, hỏi han gì hết. Sau một năm, hai chú có thể tách ra thành lập cánh riêng của mình. Tất nhiên chúng ta vẫn sẽ là bạn bè của nhau. Hai chú đừng ngại điều gì hết. ả hưng vấn đề mà các chú cho là không thể giải quyết được, sẽ được giải quyết - để nhằm mục đích đó hiện nay đã tiến hành một số cuộc thương thuyết cần thiết. Hiện thời xin các chú chịu khó kiên nhẫn.

Texxio lên tiếng trước:

- ả ếu Mau muốn nói chuyện với ông Trùm, sao anh không để cho lão gặp

thử ? Don Còrleone đủ sức thuyết phục bắt hấn kia mà ?

Maicon chưa kịp đáp thì Bố Già đã lên tiếng giải thích .

- Hiện nay tôi không còn giải quyết những vấn đề như vậy nữa . ă ều tôi can thiệp vào, thì tôi sẽ làm giảm sự tin của Maicon trong con mắt mọi người .

Vả lại, hấn không phải là người tôi muốn nói chuyện .

Texxio thâm liên hệ câu nói của Bố Già vừa buông ra với tin đồn rằng có lần vào một buổi tối nào đó Mau Grin đã tát Phrêdô trước mặt tất cả mọi người .

Thế là rõ rồi . Có thể coi Mau Grin giờ đã là một xác chết . Gia đình

Còrleone không muốn thuyết phục hấn ta nữa . Tốt hơn là ngồi im mà nghe .

Bây giờ đến lượt Carlô Ritdi lên tiếng:

- ă hư vậy có nghĩa là gia đình Còrleone sẽ ngừng mọi hoạt động làm ăn ở ă ew York ?

Maicon gật đầu:

- Đúng thế . Sẽ bán cơ sở nhập cảng dầu Oliu . Tất cả những gì còn lại nếu có thể được sẽ chuyển hết cho Texxio và Clemenxa . ă hưng Carlô, chú đừng lo, chú sẽ không thất nghiệp đâu . Chú lớn lên ở ă evada, biết rõ tình hình địa phương xứ đó . Tôi hy vọng rằng khi xuống Las Vegas, chú sẽ trở thành cánh tay đắc lực của tôi .

Carlô đỏ mặt sung sướng . ă hư vậy là đã đến thời vận may của hấn, hấn cũng sẽ được nhập vào tầng lớp những người có quyền hành thật sự .

Maicon nói tiếp:

- Còn một vấn đề cuối cùng . Tôm Haghen không giữ chức consiglieri của gia đình nữa . Tôm sẽ là cố vấn pháp lý của chúng ta ở Las Vegas . Sau hai tháng nữa, Tôm sẽ cùng vợ con xuống ở hấn dưới đó và chỉ làm công việc của một luật sư thuần tuý . Kể từ giờ phút này trở đi sẽ không một ai trao đổi bàn bạc với Tôm về một vấn đề gì khác . Xin mọi người đừng dị nghị gì về chuyện này, đơn giản là tôi muốn vậy mà thôi . Còn nếu như tôi cần một ý kiến giúp đỡ nào đó, thì thử hỏi có consiglieri nào tốt hơn là ông già của tôi ?

Mọi người đều cười vui vẻ . ă hưng câu nói đùa đó vẫn không làm thay đổi được thực chất của sự việc . Tôm Haghen đã bị gạt ra khỏi trò chơi, từ nay không còn quyền hành gì nữa . Không ai bảo ai, tất cả cùng đưa mắt nhìn Haghen, xem phản ứng của y ra sao . Haghen vẫn thản nhiên như không .

Clemenxa lại lên tiếng:

- Anh nói là sau một năm các caporegime được tự do hành động ?

- Vâng, đúng vậy . Mà cũng có thể không cần tới một năm . Tất nhiên nếu muốn thì các chú vẫn có quyền ở lại cùng gia đình Còrleone . Chỉ có điều lúc đó chúng tôi chuyển hết xuống Las Vegas, vì vậy tốt nhất là hai chú nên có sẵn lực lượng để tổ chức riêng .

Texxio bình tĩnh tiếp:

- ả hự vậy thì phải cho chúng tôi kiểm thêm người vào regime chứ ? Cái lũ súc sinh Bardini hồi này liên tục lấn đất . Theo tôi, cần phải cho chúng một bài học ra trò .

Maicon lắc đầu:

Không, không được . Các chú cứ neo kín tại chỗ . Tôi sẽ thu xếp mọi chuyện ổn thoả trước khi chuyển xuống ả evada .

Câu trả lời của Maicon có lẽ chưa thuyết phục nổi Texio . Đành liều mất lòng ông Trùm mới, lão nói thẳng với Bố Già:

- Tôi nói điều này, xin Bố Già thứ lỗi, nhân danh tình bạn mấy chục năm qua . ả hự tôi nghĩ rằng ông với Maicon đã tính sai nghiêm trọng . Làm sao có thể làm ăn lớn ở ả evada trong khi không có lực lượng hậu thuẫn sau lưng, tức là ở đây ? Phải trấn cả hai nơi, làm thành thế y gốc chứ . Và nữa . ả ếu các ông bỏ ả ew York thì tôi với Clemenxa không đương nổi Bardini và Tataaglia đâu - bọn chúng quá mạnh . Sớm muộn, chúng tôi sẽ bị nuốt sống . Mà tôi thì không ưa thằng Bardini chút nào . Theo tôi, gia đình Còrleone phải hành động trên thế mạnh, chứ không thể ở thế yếu được . Trước hết, cần phải củng cố các băng chiến đấu của chúng ta, chiếm lại những khu vực đã bị tranh mất ở Staten Ailend ...

Don Còrleoone lắc đầu:

- Anh quên là tôi đã ký hoà ước với họ rồi sao ? Tôi không thể vi phạm lời hứa .

Texxio vẫn chưa chịu thôi .

- ả hự mấy lâu nay bọn Bardini có chịu hoà đâu ? Ai chẳng thấy chúng cứ khiêu khích hoài ? Và lại, hiện nay người điều hành trong gia đình là Maicon . Mà Maicon có cam kết gì đâu, chẳng có gì trói buộc cả .

Maicon lập tức đáp lại bằng một giọng không cho phép phản đối:

- ả hựng lo lắng của chú rồi sẽ được giải quyết ổn thoả . Hiện đang có những cuộc thương lượng . Đúng vậy, nếu chú chưa tin, cứ hỏi thẳng bố tôi .

Là người khôn ngoan, đời nào Texxio lại đi hỏi như vậy . Để khỏi mất lòng Maicon thêm, lão nhún vai:

- Thì tôi nói vậy là vì quyền lợi chung của cả gia đình thôi mà .

Maicon cười:

- Chú Texxio ạ, tôi luôn luôn tin tưởng nơi chú . Vậy giờ đây xin chú cũng hãy tin tôi . Tôi tự biết trong việc làm ăn tôi chưa thể tính toán bằng hai chú, nhưng còn bớt tôi đây kia mà . Tôi tin là mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả .

Buổi họp chấm dứt . Điều mới mẻ quan trọng nhất là Clemenxa và Texxio được phép tách ra và trên cơ sở các regimes của mình thành lập cánh làm ăn riêng . Texxio sẽ được quyền nắm trọn các sông bạc và khu bến tàu ở

Bruelin, còn phần Clemenxa là các sông bạc khu Manhattan và cơ sở của gia đình Còrleone tại các trường đua ở Long Ailend .

Thế nhưng hai lão caporegime ra về chưa thật yên lòng, trong thâm tâm vẫn còn nghi ngại . Carlô Ritdi cố ý nún lại với hy vọng là cuối cùng rồi gia đình bên vợ cũng chấp nhận hắn là người "trong nhà", nhưng chỉ một lát sau hắn đã nhanh chóng hiểu ra rằng Maicon không có ý định làm điều đó . Anbert ắ êri đưa hắn ra đến cửa ngoài; và khi đi ngang qua quãng sân sáng rực đèn pha của khu cư xá, Carlô nhận thấy gã vệ sĩ vẫn còn đứng ở bậc thềm nhìn theo hắn rất lâu .

Cuối cùng, trong căn phòng chỉ còn lại Bô Già, Tôm Haghen và Maicon . Bầu không khí căng thẳng lập tức biến mất - cả bộ ba này đã sống với nhau quá lâu dưới cùng một mái nhà, gắn bó thân thiết với nhau . Maicon tự tay rót một ly rượu mời Don Còrleone và một ly khác cho Haghen . Uống xong, Haghen hỏi:

- Maicon, tại sao anh gạt tôi ra như vậy ?

Maicon làm bộ ngạc nhiên:

- Ô, anh là nhân vật số một của tôi ở Las Vegas kia mà ? Chúng ta sẽ chuyển sang làm ăn hợp pháp, và anh là người nắm pháp luật của chúng ta . Thử hỏi còn chức vụ nào cao hơn nữa kia chứ ?

Haghen mỉm cười với vẻ buồn buồn:

- ắ hưng tôi không nói về chuyện đó . Tôi nói về việc Roccò Lampòne được giao lập một băng bí mật mà không cho tôi biết, về việc anh điều khiển trực tiếp ắ êri mà không thông qua tôi cũng như không thông qua một caporegime nào .

- Làm sao anh biết Lampòne lập băng ?

Haghen nhún vai:

- Yên tâm . ắ goài tôi ra không ai biết nữa đâu . Vì còn giữ chức consiglieri thì tôi còn phải biết chứ . Muốn có hồ sơ thẳng nào mà chẳng phải qua tay tôi ? ắ hưng anh chọn Lampòne là không nhầm . Hắn ta làm ăn đúng là lý tưởng đấy .

Maicon nhăn mặt:

- ắ ều đã để anh biết hết thì nghĩa là không lý tưởng lắm đâu . ắ hưng không phải là tôi, mà ông già chọn đó .

- Cái ấy không quan trọng, - Tom Haghen nói, - ắ hưng tại sao anh lại cho tôi ra rìa ?

Maicon nhìn thẳng vào mắt Haghen, đáp:

- Tôm ạ, anh không phải là consiglieri thời chiến . Mà không loại trừ khả năng tình hình sẽ trở nên căng thẳng, chúng ta sẽ buộc phải choảng nhau . Cho nên ngoài những lý do khác, tôi muốn đưa anh ra khỏi chỗ súng đạn nguy hiểm .

Haghen đỏ bừng mặt . Giá như ông già nói câu ấy thì đã đi một nhẽ . Đằng này Maicon mà cũng độc ác thật .

- Thôi được, cứ cho là như vậy . Ta nói sang chuyện khác . Tôi đồng ý với nhận định của Texxio . Anh đang hành động ở thế yếu chứ không phải thế mạnh . Mà như vậy bao giờ cũng nguy hiểm . Bardini là một con sói, và khi hắn bắt đầu thịt chúng ta thì sẽ không có ai trong số các gia đình khác đến cứu giúp đâu .

Đến giờ ông Trùm mới lên tiếng:

- Tôm, chuyện này đâu phải chỉ do mình Maicon quyết định . Đó cũng là ý của bác nữa . Rất có thể rồi đây chúng ta sẽ phải áp dụng những biện pháp mà trong bất kỳ trường hợp nào bác cũng không đứng ra chịu trách nhiệm được . Bác chưa bao giờ coi cháu là một consiglieri tồi, cho nên cháu đừng có mặc cảm . Bác tin thằng Maicon cả trăm phần trăm, và bác tin cháu cũng như thế . Ắt hẳn có những lý do bác không thể nói ra không cho phép cháu tham gia vào những việc có thể sẽ diễn ra ở đây . Mà cháu biết không, chính bác đã nói với Maicon rằng việc Lampône lập băng bí mật sẽ không lọt qua nổi mắt cháu đâu . Đó là một bằng chứng bác rất tin cháu .

Haghen hiểu rằng người ta đang cố tìm cách vỗ về an ủi y .

- Mà biết đâu cháu vẫn có thể giúp được ... - Y nói .

Maicon quả quyết lắc đầu:

- Không . Anh phải thôi, Tôm ạ .

Tôm Haghen uống nốt ly rượu . Trước khi về, y còn cố móc Maicon một câu:

-Tôi nói điều này không phải để trách anh, Maicon . Anh gần như chẳng kém bố chút nào trong mọi chuyện . Chỉ có một điều anh còn cần phải học thêm .

- Điều gì, anh nói nghe, - Maicon nhả nhận hỏi .

- Cách nói "không" với người khác .

Maicon nghiêm trang gật đầu .

- Anh nói đúng . Tôi sẽ lưu ý đến điều đó .

Khi Haghen đi khỏi, Maicon nữa đùa nữa thật nói với bố .

- Vậy là bố đã dạy con đủ mọi chuyện . Bây giờ chỉ còn học cách nói "không" sao cho người khác khỏi mất lòng nữa thôi .

Don Còrleone đứng dậy, bước đến ngồi vào sau chiếc bàn viết đồ sộ:

- Với những người ta yêu thương thì không thể nói "không" được, ít ra là không thể nói thường xuyên . Đó là toàn bộ bí quyết . Còn khi buộc phải nói, thì cần nói sao cho cái từ "không" của ta nghe như "có". Hoặc làm sao để chính người khác phải nói với ta cái từ "không" đó . Ắt hẳn con nghe bố làm gì - con là người hiện đại, mà bố thì suy nghĩ theo lối cổ .

Maicon cười:

- Ắt hẳn bố đồng ý là Tôm phải đứng ngoài cuộc chứ ?

Bố Già gật đầu:

- Tất nhiên . ả ó không nên dính vào .

Maicon hạ thấp giọng nói:

- Có lẽ đã đến lúc con phải nói với bố rằng con quyết định làm việc này không phải chỉ để báo thù cho Apôlônia và Xônni . Đây là một biện pháp cần thiết và cấp bách . Về lão Bardini, Texxio và Tôm đã nói đúng .

Don Côrleone lại trầm ngâm gật đầu:

- Sự trả thù là một món ăn càng để nguội lại càng ngon, ông nói - Bố chắc chắn là đã không hoà hoãn với bọn kia như không biết rằng làm khác đi là con chẳng thể về đây . ả hưng bố không hiểu tại sao đã như vậy Bardini vẫn tìm cách hạ con vào giờ chót ? Do lệnh đã ban ra từ trước, rút lại không kịp chẳng ? ả hưng con chắc là chúng không nhằm Tôm đấy chứ ?

- Chắc, chúng làm hết như mưu hại Tômmadinô thật, có đến bố ở đấy cũng làm . Tất cả đều diễn ra như chúng dự tính, chỉ có một điều chúng không gặp may - cuối cùng con vẫn còn sống . Chính mắt con đã trông thấy thằng Phabiridio vội vã chạy ra khỏi cổng . Thêm vào đó, con đã cho điều tra kỹ rồi .

- Có tìm ra hắn không ? - Ông Trùm hỏi .

- Con đã tìm ra, - Maicon đáp, - một năm trước đây . Bây giờ hắn là chủ một tiệm cà phê ở Baphalâu . Đổi tên họ, mang giấy tờ giả mạo . Cái thằng chặn cừu Phabirdio ấy sống đàng hoàng lắm .

Don Côrleone cúi thấp đầu xuống:

- Có nghĩa là không còn lý do gì phải đợi nữa . Bao giờ con định bắt đầu ?

- Con muốn cho Kêi sinh xong đã . Để đề phòng lỡ có chuyện gì . Và đợi cho Tôm Haghen bám hắn ở Las Vegas, không còn dính dáng gì tới vụ này . ả ghĩa là chừng một năm nữa .

- Con đã tính kỹ mọi chuyện rồi chứ ? - Ông Trùm hỏi, mắt vẫn không nhìn lên .

Giọng Maicon trở nên dịu dàng, ấm áp hơn:

- Con đã tính kỹ . Bố không can dự gì vào đây hết . Con chịu toàn bộ trách nhiệm mà . Thậm chí con có thể không cho bố quyền phủ quyết nữa kia . ả ếu bố không chịu, con sẽ phui tay bỏ đi ngay .

Don Côrleone im lặng một hồi lâu, rồi thở dài, nói:

- Thôi được, đành vậy . Có lẽ cũng chính vì thế mà bố thôi công việc, giao toàn quyền lại cho con . Trách nhiệm của đời bố, bố đã làm xong, tâm sức của bố không thể cang đáng gì thêm được nữa . Có những trách nhiệm mà đến người xuất chúng nhất cũng không gánh vác nổi . Con cứ thế mà làm .

Ít lâu sau, đủ chín tháng mười ngày, Kêi Adamx sinh con trai thứ hai . Cả gia tộc nhà chồng đón cô từ bệnh viện về như đón một bà hoàng . Cônni mừng cháu tám nệm lớn bằng lụa dệt nhập từ Italia qua . Cô ta khoe âm ỉ lên rằng đó là vật vả lắm Carlô mới tìm mua được, cố ý làm cho Maicon phải để

ý đến "thành tích" của chồng mình .

Rồi tiếp đó, ả inô Valenti chết vì chứng xuất huyết não . Máy tờ báo ả ew York đưa tin này lên trang nhất vì chỉ mới mấy tuần trước đó Giônni Phôntêin đã cho phát hành bộ phim ả inô đóng vai chính, và sự thành công của bộ phim đã tức khắc đưa ả inô lên hàng những đại minh tinh màn bạc . Trong một bài trả lời phỏng vấn, Giônni Phôntêin cay đắng tự nguyện rửa mình có lỗi trong cái chết của bạn, nói rằng đáng ra hẳn phải buộc ả inô vào bệnh viện chữa chạy . Không ai để ý một cách nghiêm túc đến những lời đó . Bởi vì ai chẳng biết chính Giônni đã giúp ả inô Valenti thành một ngôi sao điện ảnh ? Còn có bằng chứng nào nói lên tình bạn thân thiết giữa hai người một cách hùng hồn hơn ?

Đám tang của ả inô được cử hành ở California nên gia đình Côrleone không ai đến được, trừ Phrêđô . Ông Trùm đã định đi, nhưng bị một cơn đau tim phải nằm liệt giường mất vài tháng . Anbert ả eri được cử mang một vòng hoa khổng lồ tới viếng với tư cách là đại diện chính thức của gia đình Côrleone .

Hai ngày sau đám tang, Mau Grin bị bắn chết trong nhà người tình là một nữ diễn viên Hôliút nổi tiếng . Anbert ả eri từ Hôliút bay sang biển Caribê nghỉ mát .

Sau ba tuần phơi nắng gió đến đen bóng, gã mới quay trở lại ả ew York . Maicon Côrleone đón gã bằng một nụ cười và vài câu khen ngợi ngắn gọn, trong đó thông báo rằng từ nay Anbert ả eri ngoài số lương ra, còn được hưởng phần trăm của một "điểm" bao xô số rất lời lãi ở Ixt Xaidơ . Chào cậu chủ ra về, ả eri rất hài lòng rằng gã được sống trong một thế giới công bằng, người nào làm việc tốt đều được thưởng xứng đáng với công lao của mình .

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Thất sơn anh Hùng

Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền

Chương 29

Maicon Còrleone tiến hành việc chuẩn bị hết sức kỹ lưỡng , tất cả đã được tính toán đến từng chi tiết nhỏ nhất , mọi biện pháp phòng bị đã được trù liệu . Anh dự định sẽ bắt đầu hành động sau một năm nữa , hy vọng thời gian đó đủ để hoàn tất toàn bộ công việc chuẩn bị . Ắ hưng thực tế anh đã không được sử dụng cả một năm dự tính đó . Số phận chơi anh một vô bất ngờ : không phải ai khác, mà chính Bố Già, chính ông Trùm hùng mạnh, đã phá vỡ kế hoạch của Maicon .

Vào một buổi sáng chủ nhật trời nắng đẹp, khi đám đàn bà trong gia đình đã đến nhà thờ xem lễ , don Vitò Còrleone khoác vội lên người bộ quần áo làm vườn thường ngày - Chiếc quần dài xám đã sờn gối , áo sơ mi xanh bạc phéch , chiếc mũ nỉ cũ nhàu với một dải băng lụa cáu bẩn . Mấy năm gần đây ông béo mập ra , tăng cân nhiều . Ông bảo với mọi người rằng phải tích cực làm vườn, trồng cà chua để giữ gìn sức khỏe . Ắ hưng ai cũng đều biết rằng không phải như vậy .

Sự thật là ông rất thích làm vườn , vui sướng mỗi buổi sáng sớm được ngắm những luống cà chua , rau quả tự tay mình trồng . Chúng nhắc ông nhớ lại quê hương Xixili , nhớ lại tuổi thơ chưa bị những nỗi kinh hoàng , đau khổ và cái chết của người cha làm cho vẫn đục nặng nề . Giờ đây những luống đậu đã trở hoa trắng ngọn , những luống hành đã mọc lá xanh rờn . Cuối vườn , sừng sững một thùng phân chuồng lớn đã ủ thật ải - thứ phân bón tốt nhất cho các loại rau cỏ . Cũng ở phía đó còn có các giàn gỗ do tự tay ông Trùm làm , những ngọn cà chua mon mơn bám vào giàn leo dần lên cao được buộc chắc chắn bằng những nút dây đay .

Ông Trùm đang vội . Cần phải tưới xong vườn trước khi mặt trời lên cao - lúc đó mỗi một giọt nước sẽ biến thành một chiếc kính hội tụ ánh nắng đốt thủng lá non như một tờ giấy mỏng . Ắ ước và nắng đều cần , tuy vậy hai thứ ấy mà kết hợp với nhau một cách khinh suất thì tai hại không biết đâu mà lường .

Cũng may là vừa kịp . Khi ông tưới xong thì nắng sớm đã bắt đầu chói chang . Ông Trùm thầm nhắc mình : “Thôi, đủ rồi , hôm nay thế là đủ rồi “ . Chỉ còn phải cắm vài cây cọc đỡ cho mấy mầm cà chua non . Ông lại cúi xuống luống rau . Đi hết hàng này nữa là vào nhà .

Mặt trời bỗng đột ngột hạ xuống thấp , treo ngay sát mặt ông . Hàng ngàn

đom đóm lửa bay tán loạn trước mặt . Thằng cháu nội, đứa con đầu của Maicon, từ đâu hiện ra, chạy dọc luống rau đến nơi ông Trùm đang quỳ trên mặt đất . - và đột nhiên đứa bé bị che khuất trong một ngọn lửa vàng chói mắt . Thế này là không ổn rồi , ông Trùm biết ngay là trái tim lại trở chứng . Phía sau ngọn lửa vàng kia là thần chết đang rình sẵn sàng nhảy ra vồ bắt ông đi . Bố Già xua tay đuổi đứa cháu đi chỗ khác , chỉ một giây nữa là chậm mất , không nên để thằng bé nhìn thấy cảnh này . Liền đó, ông nghe như bị một cú búa tạ nện vào ngực , hòng tắc lại , nghẹt thở , don Côrleone đổ chúi người xuống phía trước .

Khi Maicon cùng mấy gã vệ sĩ chạy tới, ông Trùm nằm úp mặt lên luống rau, hai tai duỗi ra bám chặt xuống đất . Họ đỡ ông dậy, khiêng vào chỗ râm sát tường nhà . Maicon quỳ xuống cạnh bố, nắm chặt lấy tay ông , mấy người khác chạy bỏ đi gọi bác sĩ và xe cấp cứu .

Ông Trùm gắng hết sức mở mắt ra nhìn đứa con trai lần cuối . Con nhồi máu cơ tim nặng đã làm cho khuôn mặt hồng hào rậm nắng của ông tím tái . Bắt đầu những phút tuyệt vọng cuối cùng . Ông cố hít sâu vào ngực mùi hương mát của các luống rau . ả ngọn lửa vàng lại bùng lên trong mắt ông . Bố Già thì thào : “ Ôi, cuộc đời đẹp quá !”

Số phận đã giúp ông Trùm ra đi khỏi phải chứng kiến những giọt nước mắt đàn bà – ông chết trước khi vợ và các con dâu , con gái của ông từ nhà thờ trở về , trước khi bác sĩ và xe cấp cứu kịp đến . Ông qua đời giữa những người đàn ông đứng xung quanh, tay vẫn nắm chặt tay đứa con út ông yêu nhất nhà .

Đám tang của Bố Già được tổ chức thật trọng thể. Tất cả các ông trùm và các ‘lãnh tụ’ (caporegime) của ả gũ Đại Gia đều có mặt . Gia đình Texxiô và Clemenxa dĩ nhiên là đông đủ . Bất chấp lời khuyên ngăn của Maicon , đại tài tử điện ảnh Giônni Phôn-tê-in cũng về dự tang Bố Già , và tin này đã được các tờ báo lá cải không bỏ qua dịp làm rùm beng lên khắp nước . Thậm chí , trong một bài trả lời phỏng vấn , Giônni còn xác nhận don Côrleone là cha đỡ đầu của mình , và trong đời chưa hề gặp một người nào tốt bụng , quân tử như ông . Được về dự lễ tang ông Trùm là một hân hạnh lớn , còn mọi người muốn nghĩ sao thì hân nhỏ bọt .

Lễ viếng, theo tục lệ Xixili, được tổ chức trong nhà người quá cố . Amêrigô Bônaxêra đảm trách việc khâm liệm , tổng táng . Lão tự tay tắm rửa , săn sóc thi hài Bố Già thật chu đáo , kỹ càng . Một bà mẹ trang điểm cho đứa con gái cưng về nhà chồng cũng chỉ đến thế là cùng . Và ai đến nhìn mặt Bố Già đều nhận thấy là chết rồi mà ông Trùm Lớn vẫn không mất đi vẻ uy nghi , oai vệ như khi còn sống . Amêrigô Bônaxêra đặc ý được phòng mũi - chỉ một mình lão biết được cái chết đã để lại những dấu vết khủng khiếp như thế nào trên bộ mặt ông Trùm .

Tất cả bạn bè cũ, tất cả những người thân cận, đã từng chịu ơn Bố Già đều đến viếng. Ông bà chủ lò bánh từng chịu ơn Bố Già đều đến viếng. Ông bà chủ lò bánh ả adôrin cùng vợ chồng đưa con gái và đám cháu ngoại. Từ Las Vegas có Luxi Manchini và Phrêđô, Tôm Haghen cùng gia đình. Các ông trùm của bốn vùng Xan Phrenxixcô, Los Angeles, Boxton và Clivlônđ. Khiêng linh cữu cùng hai con trai của người quá cố là những người thân thiết bậc nhất: hai bạn già Texxiô và Clemenxa, hai thủ hạ mới Rôccô Lampône và Anbert ả êri. ả hững vòng hoa tươi từ khắp nơi gửi đến chật khắp nơi trong cư xá.

ả goài cổng lớn, các nhà báo, nhiếp ảnh chen chúc nhau. Xa hơn một chút, các cá chìm cá nổi của FBI đứng trên nóc một chiếc xe hơi với máy quay phim trên tay đang vội vàng ghi lại diễn biến của sự kiện lịch sử này. Chốc chốc một tay nhà báo nào đó lại cố tìm cách vượt qua hàng rào, nhưng ngay tức khắc như từ dưới đất mọc lên một gã trong đội bảo vệ đòi xuất trình giấy tờ và thiếp mời. Tuy bọn gác cửa cư xử cực kỳ lịch thiệp nhưng có năn nỉ đến rả họng vẫn không ai được phép lọt vào trong. Một số khác thử hỏi tin qua những người từ trong cổng đi ra, nhưng họ chỉ vấp phải những bộ mặt lạnh lùng như tiền và những cái miệng câm lặng tuyệt đối.

Maicon Côrleône gần như ở lì suốt trong văn phòng ở cuối nhà cùng với Tôm Haghen và Phrêđô. ả hững người đến chia buồn được lần lượt mời vào. Maicon tiếp từng người với một vẻ lịch sự không thay đổi, kể cả những người xu nịnh đã bắt đầu gọi anh là “Bố Già” hay “Ông Trùm Maicon”. Chỉ riêng Kêi nhận thấy mỗi lần như thế cặp môi anh khẽ mím lại khó chịu.

Một lát sau Clemenxa và Texxiô đến; Maicon tự tay rót rượu mời từng người. ả hân câu chuyện nói về việc làm ăn, Maicon thông báo rằng khu cư xá của họ cùng toàn bộ công trình nhà cửa ở đây sẽ được bán cho một công ty xây cất. Giá hết sức hời. Mọi người đều hiểu rằng sau cái chết của Bố Già, việc di chuyển toàn bộ đế quốc Côrleône sang miền Tây sẽ được thúc đẩy nhanh hơn. Gia đình Côrleône sẽ rút hết lực lượng ra khỏi ả iu York. Đã đến lúc đi ra nghĩa trang, trả di hài ông Trùm Lớn về cho đất mẹ, Maicon nắm tay Kêi bước xuống vườn. Ở đó đã đông đủ những ai tới đưa tiễn ông Trùm đến nơi yên nghỉ cuối cùng - bạn bè, thuộc hạ, những con người nhỏ bé đã được Bố Già che chở lúc sinh thời. Đây đó thấp thoáng các khuôn mặt của cả những người vốn là kẻ thù của ông - giờ đây họ cũng đến để từ biệt ông lần chót.

Maicon nhìn cảnh đó với một nụ cười nửa miệng lịch sự và lạnh lùng. Anh không chú ý đến chung quanh. Anh đang mải nghĩ về việc khác. Giá mình khi chết, - anh nghĩ, - cũng nói được những lời “Ôi, cuộc đời đẹp quá!”, thì tất cả những cái khác đều hoá thành vô nghĩa. Có được một lòng tin như vậy vào bản thân mình, thì mọi chuyện trên đời đều trở nên không quan trọng.

Anh sẽ noi theo gương bố . Anh sẽ gắng chăm lo cho con cái , gia đình mình – cho cái thế giới mà anh được sinh ra để sống . ả hưng các con của anh sẽ lớn lên không phải trong cái thế giới này . Anh sẽ gắng sức để các con anh được hoà nhập vào một cộng đồng có trật tự và quy mô khác - cộng đồng xã hội loài người . Chúng có thể sẽ là bác sĩ, nghệ sĩ, kỹ sư, nhà khoa học . Là Thống đốc, Tổng thống, là bất kỳ một ai chúng muốn . Và anh, một người cha khôn ngoan và đầy uy lực, đến lúc đó vẫn theo dõi sát sao cái đại gia đình ấy .

Vào buổi sáng ngày hôm sau lễ tang, toàn bộ những người có chức sắc trong gia đình Côrleône tập trung tại nhà của ông Trùm. Họ được Maicon Côrleône mời đến lúc gần trưa .

Mọi người lần lượt bước vào căn phòng làm việc ở cuối nhà : hai lão ‘lãnh đạo’ (caporegime) Clemenxa và Texxiô, Rôccô Lampône trầm tĩnh và tháo vát, Carlô Ritdi rất khiêm tốn, biết thân biết phận mình ... Tôm Haghen, do hoàn cảnh đột xuất nên buộc phải tạm thời rời bỏ các công việc mang tính chất pháp lý thuần túy. Và Anbert ả êri bám theo Maicon khắp nơi như một cái bóng, khi thì châm thuốc, khi thì rót rượu cho Maicon, như cố ý trưng bày sự trung thành không gì lay chuyển nổi của mình .

Bố Già mất đi là cả một tai hoạ đối với cánh Côrleône . Theo những nhận định tỉnh táo và sáng suốt, cái chết của ông Trùm đã mang đi quá nửa lực lượng của gia đình, làm mất hẳn tư thế của họ trong những cuộc thương thuyết với liên minh Bardini- Tataaglia hợp nhất với nhau. ả hưng người có mặt trong phòng đều biết điều đó và đợi xem Maicon sẽ nói gì . Đối với họ, Maicon không phải là ông Trùm mới – anh chưa đủ tư cách đó trong thực tế lẫn trên nguyên tắc. Giả như don Côrleône sống lâu hơn ít nữa, chắc ông sẽ đào tạo được anh thành người kế vị xứng đáng . Còn bây giờ thì vấn đề đó còn cần phải xem xét .

Đợi đến khi ả êri rót rượu mời hết lượt mọi người, Maicon mới cất tiếng nói khẻ :

- Tôi chỉ muốn nói rằng tôi rất hiểu tình cảm của mọi người . Tôi biết các chú và các anh em kính trọng bố tôi như thế nào, nhưng bây giờ ai cũng đang lo lắng cho hoàn cảnh, cho số phận của chính mình và những người thân của mình. Tôi nghĩ rằng nhiều vị muốn hỏi : biến cố này có ảnh hưởng đến tương lai của chúng ta, đến những lời tôi đã hứa với mọi người không ? Tôi xin trả lời : Không. Tất cả sẽ vẫn không có gì thay đổi.

Clemenxa lắc mái đầu rồi bụ lớn tướng. Tóc lão xám màu thép và bộ mặt nung núc thịt hằn sâu vẻ bất bình. Lão nói :

- Maicon, bọn Bardini và Tataaglia bây giờ sẽ nhào vô nuốt sống chúng ta. Cần phải hoặc lo tổ chức lực lượng phòng thủ, hoặc là đầu hàng ngay cho xong .

Mọi người có mặt trong phòng đều nhận thấy rằng chẳng những Clemenxa không xưng Maicon là don, mà thậm chí lão không gọi cả họ tên đầy đủ của anh, mà chỉ cụt lủn “ Maicon”.

- Ta sẽ chờ xem, - Maicon đáp, - Cứ để cho bọn chúng vi phạm hoà ước trước .

Texxiô chêm vào bằng giọng cổ tỏ ra ngọt xớt :

- Thì chúng đã vi phạm rồi đó thôi, Maicon. Từ sáng chúng đã cho mở hai điểm bao đề ở Bruklin. Tin của chính lão đại uỷ đi lập danh sách những người không bị cảnh sát khu vực đụng đến cho hay đấy. Chỉ khoảng tháng nữa là mình chẳng còn mảnh đất nào ở Bruklin để cắm nhà nữa đâu .

Maicon đưa mắt nhìn lão chậm chậm :

- Thế chú đã phản ứng gì chưa ?

Texxiô lắc mái đầu nhỏ thó chải rất cẩn thận :

- Chưa. Tôi không muốn làm anh thêm khó xử .

- Thế là tốt, - Maicon nói, - Cần phải như vậy, hiện thời cứ ngồi im đã. Và xin mọi người khác cũng thế, tạm ngồi im cho. Không được phản ứng trước bất cứ một vụ khiêu khích nào. Cho tôi vài tuần lễ để thăm dò, thu xếp một vài việc, định hướng nên hành động thế nào để có lợi nhiều nhất cho tất cả và mỗi người chúng ta. Đến lúc đó ta sẽ họp lại lần nữa và quyết định dứt khoát lần cuối .

Làm ngơ trước vẻ nghi ngờ hiện ra trên mặt mọi người, anh ra hiệu cho ả êri lịch thiệp mời tất cả ra cửa. ả hưng khi Tôm Haghen vừa dợm bước thì Maicon gọi giật lại .

- Tôm, anh nán lại một chút.

Tôm Haghen bước đến bên cửa sổ mở hướng ra sân, nhìn xuống dưới, thấy ả êri lần lượt đưa các ‘lãnh tụ’ (caporegime) và Rôccô Lampône qua bọn lính gác ra ngoài cổng lớn của cư xá. Ý quay lại phía Maicon :

- Anh đã nắm hết các đầu mối chính trị chưa ?

Maicon lắc đầu với vẻ tiếc rẻ :

- Chưa hết đâu. Giá có được thêm bốn tháng nữa.... Chính ông cụ đang làm chuyện này với tôi. Tuy nhiên, toàn bộ toà án đã nằm trong tay tôi – chúng tôi bắt đầu từ bọn này mà. Và mấy tay nghị sĩ nữa. Toàn cỡ có thể lực nhất, và dĩ nhiên là các lãnh tụ đảng phái đoàn thể ở ả iu York - với họ thì đơn giản thôi, mình đã nắm được từ lâu rồi. Gia đình Côrleône hùng mạnh hơn nhiều so với người ta tưởng . ả hưng tôi còn muốn biến nó thành bất khả xâm phạm. – Anh mỉm cười nói với Haghen, - Thế nào, chắc anh đã tính được hết rồi chứ ?

Haghen gật đầu :

- Chuyện đó chẳng có gì phức tạp. Tôi đã tính ra hết ngay từ đầu. Trừ một điểm, - tại sao anh lại gạt tôi ra rìa. ả hưng khi tôi, nói một cách hình ảnh, -

đã đội lên đầu cái mũ Xixili, thì cuối cùng cũng đã tính ra cả cái đó nữa.

Maicon cười ha hả :

- Thì ông già cũng đã nói với tôi như vậy. Ờ hưng tôi không thể cho phép mình lãng phí như vậy nữa. Tôi cần có anh ở đây. Ít ra là trong mấy tuần sắp tới. Anh hãy gọi điện về Las Vegas báo cho bà xã biết. Ờ ới là chỉ ở lại vài tuần thôi.

Haghen trầm ngâm im lặng :

- Theo anh, bọn chúng sẽ bắt đầu từ hướng nào ?

Maicon thở dài :

- Ông già đã dặn dò rất rõ rồi. Chúng sẽ hành động thông qua một người nào đó trong đám gần gũi nhất. Bardini sẽ hạ tôi bằng tay của một kẻ thân cận nhất, nằm ngoài mọi nghi ngờ.

Haghen cười khẩy :

- Kiểu như tôi phải không ?

Maicon cũng đáp lại bằng một cái cười khẩy :

- Anh là người Ireland, chúng sẽ không tin anh.

- Kể đúng ra một nửa là người Đức. Còn nói chung đã là người Mỹ rồi.

- Đối với chúng như vậy nghĩa là người Ireland – Maicon nói, - Chúng sẽ không dùng anh. Và chúng cũng không dùng Anbert ờ ời, vì ờ ời trước đây đã từng là cảnh sát. Hơn nữa, hai người lại quá thân cận, bọn chúng sẽ không muốn mạo hiểm. Vụ này chỉ xuống tay một lần, đâu làm lại được.

Còn Rôccô Lampône thì chưa đủ thân cận. Không, kẻ đó sẽ hoặc là Clemenxa, hoặc là Texxiô, hoặc là Carlô Ritdi.

Haghen nói rất khẽ :

- Theo ý tôi, Carlô.

- Chúng ta sẽ xem, - Maicon nói, - Chẳng còn lâu nữa đâu, điều đó sẽ được làm sáng tỏ.

Điều đó đã được làm sáng tỏ vào ngay buổi sớm hôm sau, khi Haghen và Maicon đang ăn sáng. Chuông điện thoại réo trong phòng làm việc. Maicon vội chạy vào nghe, khi quay ra bếp, anh nói :

- Đấy, thế là xong. Đúng một tuần nữa tôi sẽ gặp Bardini. Để thảo luận với hắn về những điều kiện về một hoà ước mới cần phải ký sau khi ông Trùm không còn nữa. - Ờ ới rồi anh cười nhạt.

Haghen hỏi :

- Ai gọi điện đến ? Ai được họ chọn làm người môi giới ?

Cả hai đều biết rằng : ai trong số thành viên của gia đình Còrleone thực hiện mối liên lạc giữa hai bên, người đó là kẻ phản bội. Maicon nhìn Haghen với một nụ cười buồn : “Texxiô”.

Họ ăn tiếp bữa sáng không nói thêm một lời. Uống nốt tách cà phê, Haghen lắc đầu :

- Tôi đã sẵn sàng đánh cược rằng kẻ đó phải là Carlô. Hoặc cùng lắm – Clemenxa. Không thể nào nghĩ lại là Texxiô. Lão là người thông minh nhất trong bọn.

- Ông ta khôn ngoan nhất, - Maicon nói, - Và ông ta đã làm cái mà theo ông ta là khôn ngoan nhất : thí tôi cho Bardini để nhận quyền thừa kế gia đình Côrleône. Còn nếu như đi cùng tôi thì ông ta sẽ bị giẫm nát. Bởi vì theo ông ta, tôi đâu thể đương đầu với bọn kia.

Im lặng một lát, với vẻ ngập ngừng rõ rệt, Haghen hỏi :

- Thế tính toán của ông ta đúng được mấy phần ?

Maicon nhún vai :

- Ở ngoài mà nhìn thì ai cũng sẽ nói là tôi sắp ăn cám rồi. Ắ hưng không phải ai cũng hiểu được rằng các mối quan hệ và ảnh hưởng trong giới cảnh sát đáng giá bằng hàng chục các ‘chế độ’ (regime) . Chỉ mình ông già hiểu điều đó. Tôi nghĩ rằng hiện nay tôi đã nắm chắc cái lực lượng này, mặc dù ngoài tôi ra không một ai biết điều đó. - Anh mỉm cười thân mật với Haghen, - Không sao, họ sẽ còn phải gọi tôi là don... Ắ hưng vụ lão Texxiô này làm tôi thật đau lòng.

- Anh đã đồng ý gặp Bardini ? – Haghen hỏi.

- Còn sao nữa. Sau một tuần. Ở Bruclin, trên lãnh thổ của Texxiô, nói một con ruồi cũng không dám đậu lên người tôi! - Anh lại cười nhạt .

Haghen nói :

- Từ nay đến đó anh phải hết sức cẩn thận đấy .

Lần đầu tiên Maicon lạnh lùng nhìn y :

- Tôi không cần ‘cố vấn’ (consiglieri) để nói những lời khuyên như vậy, - anh nói .

Trong tuần lễ trước ngày gặp Bardini để thoả thuận hoà ước mới. Maicon đã tỏ ra cho Haghen biết thế nào là thận trọng. Anh không hề bước chân ra khỏi công cư xá, không tiếp một ai mà không có vệ sĩ Anbert ắ êri đứng kèm. Và mọi việc chắc đã êm đẹp trôi đi nếu không gặp phải một chuyện rắc rối đáng phiền.

Đứa con trai đầu của Cônni và Carlô sắp phải làm lễ xức dầu theo nghi thức nhà thờ công giáo. Cả hai vợ chồng muốn Maicon nhận làm cha đỡ đầu đứa nhỏ, nhưng không dám nói trực tiếp, phải nhờ Kêi nói hộ . Maicon từ chối.

- Anh Maicon, em rất ít khi xin anh việc gì, - Kêi nài nỉ, - Anh hãy làm việc này vì em, Cônni rất muốn được như vậy. Cả Carlô nữa. Đối với cô, chú ấy, việc này rất quan trọng. Em xin anh, Maicon.

Cô thấy chồng có vẻ không bằng lòng trước những lời nài nỉ của cô, nghĩ rằng anh sẽ gạt phắt đi. Ắ hưng Kêi ngạc nhiên thấy anh gạt đầu :

- Thôi được. Em bảo vợ chồng nó mời linh mục về làm lễ tại đây. Anh chịu hết mọi phí tổn. Ắ ều gặp khó khăn gì về phía chức sắc nhà thờ, em bảo

Haghen thu xếp giùm .

Vậy là vào ngày hôm trước buổi hẹn gặp với Bardini, Maicon Côrleône đến dự lễ xức dầu cho con trai đầu của Cônni và Carlô với tư cách là cha đỡ đầu - Bố Già - của đứa bé. Anh tặng thằng nhỏ một chiếc đồng hồ đeo tay đắt tiền với sợi dây bằng vàng. ả hân sự kiện này vợ chồng Carlô tổ chức một bữa tiệc tại nhà riêng, mời các ‘lãnh tụ’ (caporegimes) Texxiô và Clemenxa, Haghen, Lampône và tất cả mọi người ở trong khu cư xá, dĩ nhiên là cả bà trùm Côrleône cùng đến mừng cháu ngoại. ả hưng người sướng nhất là Cônni, suốt cả buổi tối cô ta cứ tìm cách ôm hôn anh trai Maicon với chị dâu Kêi. Cả Carlô Ritdi cũng cảm động đến phát khóc, rồi rít lắc tay Maicon và hể gặp dịp thuận tiện là lại theo tục lệ cũ, gọi anh là Bố Già. Cả Maicon cũng chưa bao giờ vui vẻ hào hứng như thế. Cônni sung sướng ghé tai Kêi thầm thì :

- Chị xem kia....em nghĩ anh Maicon và Carlô bây giờ đã thân nhau thật sự rồi. ả hững dịp như thế này bao giờ cũng làm người ta gần nhau hơn.

Kêi nắm lấy khuỷu tay em chồng bóp nhẹ :

- Được thế thì thật là tuyệt !

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Thất sơn anh Hùng

Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền

Chương 30

Trong căn nhà của mình bên Bronx, Anbert ả êri loay hoay chải thật kỹ bộ sắc phục cảnh sát bằng da xanh đã cũ . Phù hiệu gã đã tháo ra cọ thật bóng . Dây lưng và bao súng treo lủng lẳng trên lưng ghế . Cái bận rộn quen thuộc đã đem lại cho ả êri một cảm giác thích thú là lạ , mà suốt hai năm nay - kể từ ngày vợ gã bỏ đi – ít khi gã được hưởng .

Lúc lấy vợ Anbert mới gia nhập lực lượng cảnh sát chưa được bao lâu , cô vợ Rita bấy giờ còn là một nữ sinh non choẹt, con nhà làm ăn tử tế gốc Ý , vốn rất giữ gia phong nên cô bé rụt rè nhút nhát tợn , chưa lần nào đi chơi khuya quá mười giờ . Rita ngây thơ , duyên dáng , mái tóc đen huyền kiêu diễm , mà lại ngoan ngoãn hiền lành , chẳng trách Anbert ả êri say như điều đồ .

Hồi mới lấy nhau , Rita nhìn chồng bằng ánh mắt đắm đuối . Gã khoẻ như voi và cô thấy người ta sợ gã không chỉ bởi sức mạnh thể chất , mà còn bởi lòng trung thành không thể lay chuyển đối với những khái niệm tốt xấu của gã . Gã không quen cái kiêu lịch sự tế nhị . ả êu không đồng ý với ai cái gì thì gã hoặc ngậm tăm hoặc hung hăng cãi ngay . Tính gã thẳng ruột ngựa , không bao giờ đồng ý với ai chỉ để lấy lòng . Thêm vào đó, gã có tính cách Xixili chính cống khiến dân tình xung quanh lắm phen khiếp vía .

Trong năm năm trời phục vụ trong ngành cảnh sát ả iu York, ả êri đã nổi danh là một trong những người bảo vệ pháp luật mặt sắt nhất thành phố . Đồng thời còn là người liêm khiết vào loại nhất nhì . Có điều gã bảo vệ pháp luật theo cách riêng của mình . Bọn tội phạm lớn bé bị gã căm ghét như kẻ thù của chính mình , và hẳn trông thấy đám du côn dờ dờ mắt dạy với người qua đường trong góc tối nào đó là gã ra tay ngay, ra tay quyết liệt , thần tốc. ả hờ có sức mạnh phim phàm nên gã ưa dùng những biện pháp chân tay . Một đêm đang ngồi xe tuần tiểu trong khu vực Tây Công Viên Trung Tâm, gã bắt gặp một đám sáu gã trai hơi đang quấy phá . ả êri vọt ra ngay - thẳng đồng sự biết tính gã nên cứ ngồi nguyên trên xe , không muốn giầy vào . Chỉ trong nháy mắt, gã đã gom đủ sáu chú ranh con chưa quá hai mươi , chú nào cũng diện áo vét đen ra dáng tay chơi lắm . Bọn này chẳng phải tội phạm tội phiếc gì hết, chẳng qua rảnh việc rồi hơi , túm tụm nhau đi rong , gặp đàn ông thì kéo cổ xin thuốc , xin lửa , còn đàn bà con gái thì chúng chọc ghẹo, giở trò mất dạy, nhưng tuyệt nhiên không động chạm gì đến thân thể họ .

ả êri bắt sáu chú đứng sát vào tường , đứng nghiêm không được động dẩy mà nghe gã hùng hổ quát tháo , cây đèn pin tổ bố cứ vung loang loáng . Tuy đi tuần tra bao giờ Anbert cũng đeo súng , nhưng chẳng bao giờ gã dùng đến . Lúc gã bực lên , nguyên bộ mặt hung thần với bộ đồ cảnh sát là đủ để bọn du côn mất mặt rồi . Lần này cũng thế . Sau khi bắt sáu chú xếp hàng xong, gã mới tra từng chú một. Thằng thứ nhất có vẻ Irlond . Gã quát : “Cút! Tao mà còn thấy mày thò mặt ra đường lần nữa thì cứ giờ hồn!” Chú chàng biến vợi. Hai thằng sau cũng thế. ả hưng thằng thứ tư thì rõ là dân Ý – nghĩa là đồng hương với thầy cảnh sát . Cu cậu tưởng bở, ngẩng lên ngón ngón. ả ghe ả êri hỏi : “Mày người Ý hả ?” - cu cậu còn gật đầu cười nịnh . Thế là Anbert ả êri vung tay tát cho cu cậu một phát đèn pin vào giữa trán, máu me tứa ra ghê lắm , may mà chưa vỡ gáo. Thằng kia quy xuống. Gã nắm cổ thằng ranh nhấc lên, quát : “Mày làm nhơ danh người Ý. ả gười Ý đâu có thứ như mày ? Đứng lên!” Thằng kia lom khom không dám đứng thẳng thì bị gã tống cho một đầu gối vào bụng, cảnh cáo : “Biến! Lần sau tao mà còn nhìn thấy mày mặc thứ áo quái gở này lảng tránh ngoài đường thì bỏ mẹ với tao. Phúc tổ bảy mươi đời là mày không phải con tao đây!” Hai thằng còn lại dĩ nhiên là sợ vãi đái, không cần phải nói nhiều, chỉ bị đá đít đuổi về, cấm không được phát phơ ngoài phố.

ả hưng màn lập lại trật tự kiêu này gã làm vừa nhanh vừa gọn, không ai kịp can thiệp nói ra nói vào gì, không kịp để bà con xúm lại nữa. Gã làm việc rất chớp nhoáng, nhảy lên xe đóng cửa là thành đồng sự rồi máy phóng đi luôn. Tất nhiên thỉnh thoảng cũng đụng phải đũa lì định giờ vỡ hay thậm chí còn rút dao. ả hưng lúc như thế thì thật cảm cảnh thay cho thằng kia. ả êri loáng một cái đã tần cu cậu một trận máu me tàn nhẫn rồi quăng lên xe tuần tiễu. Sau đó cu cậu còn bị giam và bị buộc tội hành hung nhân viên công lực. ả hưng thông thường phải đợi chán chê, đến lúc can phạm xuất viện mới xử gì thì xử.

Ít lâu sau ả êri đã bị đổi sang khu vực có trụ sở Liên Hiệp Quốc. Các quan chức Liên Hiệp Quốc cậy quyền bất khả xâm phạm ngoại giao cứ đỗ xe bừa bãi ở các phố lân cận, bất chấp quy định của cảnh sát. ả êri báo cáo lên cấp trên thì người ta bảo gã chịu khó làm ngơ để khỏi phiền phức. Một tối nọ vì xe các bố để lung tung quá, làm cả một đoạn đường bị nghẽn. Chờ đến quá nửa đêm, ả êri mới lôi cây đèn tổ bố của mình trong xe tuần cảnh ra, xách đi dọc phố, cứ xe nào đỗ sai chỗ là gã đập vỡ kính bằng hết . Đi gần lại kính ít nhất phải mất vài ngày, dù có là nhà ngoại giao cao cấp nhất cũng thế. Đơn thưa báo tới tấp bay đến bót cảnh sát yêu cầu ngăn chặn ngay hành động côn đồ kia. Thêm một tuần nữa kính xe liên tiếp bị đập rồi mọi người mới biết đó là thành tích của ả êri. Gã bị đổi sang Harlem.

Sau đó ít lâu, một sáng chủ nhật ả êri đưa vợ sang Bruklin thăm bà chị. Bà

chị goá chồng nên, theo đúng truyền thống Xixili, cậu em Anbert có nghĩa vụ thay thế bốn phen người quá cố - tức là lâu lâu xuống xem có gì cần lo lắng giải quyết không. Chuyện đáng lo thì có đấy. Thằng cháu mồ côi cha năm nay xuýt soát hai mươi đã bắt đầu lêu lổng mà bà mẹ không bảo được. Có lần ông quý tử đua đòi cũng theo người ta đi đánh quả. Không có cậu Anbert nhờ anh em đồng nghiệp tha cho nó một lần thì quả này ông cháu ngồi tù là cái chắc. Thực tình ả êri sốt tiết lắm, nhưng chỉ bầm bụng cảnh cáo : “ả ghe đây, lần này tao bỏ qua, nhưng mày còn làm khổ mẹ mày lần nữa là biết mặt tao!” Ở nhà người ta thì đó là ông cậu dạy dỗ bảo ban thằng cháu, nhưng nếu ông cậu là Anbert ả êri thì phải hiểu đây là lời răn đe thực sự, nên thằng cháu Tômax rét quá, tuy cũng là loại đầu bò đầu bấu trong đám chọi con Bruklin chứ chẳng phải mèng.

Tối hôm trước, tối thứ bảy, Tômax đàm đum đi chơi, mãi gần sáng mới mò về nên đã đứng bóng rồi mà cu cậu vẫn chưa dậy. Mẹ nó vào đánh thức nó dậy, bảo rửa mặt rửa mũi, mặc quần áo xuống ăn cơm với cậu mợ Anbert luôn thể. Thằng ranh lâu bầu :

- Để người ta ngủ. Cậu với chả mợ, rách việc !

Cửa buồng chỉ khép hờ nên Anbert nghe hết, nhưng thấy bà chị đi ra có vẻ sượng sùng nên hần phải lờ đi để ngồi ăn cho vui vẻ cả nhà.

Lúc ngồi nói chuyện, ả êri hỏi bà chị dạo này thằng Tômax có lêu láo nữa không thì bà lắc đầu. ả hưng thật không may cho nó, lúc vợ chồng ông cậu sắp sửa ra về thì nó trong phòng ngật ngưỡng bước ra, hậm hực chào lấy lệ rồi xuống bếp lục cơm. Một lúc sau nó ở dưới bếp hét toáng lên :

- Đói bỏ mẹ mà chẳng còn cái cứt gì ăn đây!

Mẹ nó mắng :

- Cơm có bữa, không ăn thì thôi. ả gủ nữa ngày mới dậy không ai công đâu mà chờ !

Thằng ranh ăn nói mất dạy chẳng qua chỉ là học đòi kiểu nói đầu đường xó chợ đang thịnh hành chuu chẳng phải để hạch sách bà mẹ bôi bác cả nhà đâu. ả hưng không biết vì còn ngái ngủ hay vì đói bụng đâm ra cáu kỉnh, nó buột miệng văng ra một câu, không nhớ rằng ông cậu Anbert này giờ đã sốt ruột lắm rồi .

- Không chờ thì đi ăn hàng chứ bấu đ....gì !

ả ói vừa dứt lời, chưa kịp hồi thì đã bị cánh tay như cái gọng sắt của ông cậu tóm cứng. Ra thằng này láo quá! ả ó dám ăn nói với mẹ nó cái kiểu ấy cơ đấy. Có mặt cậu mợ đây mà nó còn thế thì ngày thường ở nhà nó còn bỏ láo đến đâu ? Thằng mất dạy này phải sửa ngay một trận mới được.

Chẳng biết gặp ngày sát chủ hay hô vô mà hôm đó thằng Tômax được một trận mê toi lên bờ xuống ruộng. Hai người đàn bà đứng ngoài mặt mũi tái xanh tái tím chẳng dám mở mồm can. Lúc đầu thằng cháu còn gắng gượng

đờ đòn, nhưng qua hai ba hiệp, cu cậu chỉ còn biết lạy như tể sao. Mặt mũi bầm dập, máu me be bét, đầu bị đập vào tường cồm cộp, bụng đau quần quai sau mỗi cú đâm thoi sơn, sau hết, lúc đã ngã lăn quay ra, cu cậu lại còn bị nắm tóc mà động huỳnh huych xuống sàn.

Đánh một lúc, ông cậu dừng tay, tóm cổ lôi thẳng cháu xuống đường, tống vào xe toát cho một trận :

- ả hớ đây, tao mà còn nghe mày ăn nói mất dạy với mẹ mày lần nữa thì đừng có trách, tao đánh cho hư người ra chứ không phải chỉ sơ sơ thế này thôi đâu, nghe chưa ? Gã dừng lại một lát để thằng bé nhập tâm lời dạy bảo ân cần đó, rồi tiếp : Bây giờ mày lên bảo mợ mày tao đang chờ dưới này. Để xem mày đã biết vâng lời chưa nào.

Sau bận ấy hai tháng, một đêm đi trực về, Anbert ả êri không thấy vợ đâu.

Rita đã gói ghém đồ đạc về nhà bố mẹ rồi.

Ông bố vợ cho chàng rể hay là Rita sợ gã – cô ta không dám sống với một người tính tình hung tợn như vậy. ả êri ngó cả người - có bao giờ gã đùng đèn vợ đâu, có bao giờ gã nặng lời với cô ta đâu, đối với vợ gã một mực yêu thương âu yếm chứ có gì kia khác đâu. Gã không dám tin rằng cô ta lại bỏ gã, nên định bụng chờ vài hôm cho hết bàng hoàng rồi sẽ đến hỏi cho ra nhẽ. Thật oái oăm sao, ngày hôm sau lại xảy ra chuyện lời thôi. Trong lúc gã đang tuần tra trong khu vực thì có tin báo trên một đường phố có một vụ hành hung. Theo thói quen, xe vừa đến nơi chưa kịp dừng, ả êri đã nhảy phắt xuống rồi, tay vung vẩy đèn pin. Gã lập tức thấy ngay chỗ nào cần đến : một đám đông đang xúm xít trước lối vào một ngôi nhà. Một người đàn bà da đen bảo gã : “ ả ó cất tiết con bé mất thôi, trong kia kia.”

ả êri bước vào cửa lớn. Từ khuôn cửa mở phía cuối hành lang hắt ra ánh đèn và có tiếng rên la. Tay nắm chặt đèn pin, gã xông ngay vào và xuýt nữa đùng phải mấy thân người nằm sóng soài dưới sàn. Một đứa bé gái chưa đến mười hai năm ngay bên một người đàn bà da đen khoảng hai lăm tuổi, cả hai máu me đầy người vì những nhát rạch sâu hoắm. Hung thủ đứng lù lù ngay trước mặt ả êri trong phòng khách. Tưởng ai, hoá ra người quen : Vekx Bêinx - một tên ma cô kiêm bán ma tuý khét tiếng, một nghệ sĩ chơi dao bạc thầy . Hắn ngược cặp mắt đờ dại đang lên cơn nghiện nhìn ra, lưỡi dao cạo bê bết máu rung rung trong tay. Mới hai tuần trước ả êri vừa túm cổ thằng kia về bót vì tội hành hung một con điểm bán hàng ngay giữa đường. Hôm ấy bị bắt, thằng khốn còn nỏ mồm : “ ả ày, không việc gì đến bọn cớm chúng mày đâu nhé!” Tay cùng đi với ả êri cũng nghĩ thế. Bọn đen này cứ để chúng nó lụi nhau chết cha cả nút đi cho xong, dính vào làm quái gì ? ả hung ả êri thì cứ nhất định hốt thằng này về đồn giao cho pháp luật trị tội. Ai dè ngày hôm sau thằng kia đã được luật sư đóng tiền thế chân lôi ra rồi.

Xưa nay ả êri đã sẵn ghét bọn đen. ả gười đâu lại có thứ người chỉ biết đóp

hít cho sưng mồm, vợ con có đi làm dĩ cũng mặc xác. Thành thử bây giờ trước cảnh coi thường luật pháp trắng trợn kia, con điên của ả êri lại bốc lên ngùn ngụt. Gã định bụng không xúc thăng Bêinx về bớt làm gì mất công, phải trị luôn ngay tại đây là hơn.

Vừa nghĩ thế thì đã có bao nhiêu là nhân chứng ló nhỏ sau lưng - những người hàng xóm sống cùng một chung cư đã kéo đến; cả tay đồng sự cũng bỏ xe chạy vào nữa. ả êri nhìn thẳng côn đồ quát lớn :

- Bỏ dao xuống! Mày đã bị bắt.

Thằng kia cười hềnh hếch :

- Mày cứ thử bắt bố mày xem, tưởng bỏ! - Hấn vung dao lên : - Mày cứ nhảy vào đây xoi thử một nhát xem nào!

ả êri ra tay nhanh như chớp khiến tay đồng sự không kịp rút súng. Tay trái gã chộp tay cầm dao cạo thăng kia, tay phải vung cây đèn pin đi một đường vòng cung khủng khiếp : cây đèn quát trúng thái dương thăng khôn. Đầu gối thăng đen rùn ra như say rượu, đánh rơi cả lưỡi dao cạo. Chỉ một cú đánh ấy, thăng này đã đủ đo ván rồi. Chính vì thế mà cú thứ hai – sau này đã được các nhân chứng xác nhận trước toà – là hoàn toàn không cần thiết. Kết quả là cây đèn bằng nhôm to tướng như thế mà gãy rời phần đầu, bóng đèn, mặt kính bay tứ tung, giá không có mấy cục pin bên trong chắc cây đèn cũng gãy tan rồi. Một cú như vậy thì xương cốt ai chịu cho lại ? Tên ma cô da đen vờ sợ và hai giờ sau chết ở bệnh viện Harlem.

ả êri bị ra toà vì tội giết người không chủ tâm. Toà tuyên án gã tù một đến mười năm tù ngồi. Gã nghe bản án với một cảm giác lẫn lộn ngạc nhiên và phẫn nộ. Kể từ giờ phút ấy, gã đâm ra căm thù cái xã hội gã đang sống đến mức chẳng còn thiết gì cả. Chúng nó lại dám coi gã là tên tội phạm! chúng lại dám tống gã vào tù vì gã đã tiêu diệt cái thứ sâu bọ da đen, cái thăng ma cô, cái thăng súc sinh ấy! Còn hai mẹ con phải thương tật suốt đời và đến giờ vẫn còn nằm nhà thương kia thì không làm ai động tâm...

ả êri không sợ tù tội. Gã tin hắc rằng ở đây gã sẽ được đối xử tốt - phần vì gã là cựu cảnh sát, phần vì ở đó người ta sẽ biết vì sao gã phải ngồi tù . Mấy thằng bạn đồng nghiệp đã hứa sẽ nói chuyện với những người có trách nhiệm về trường hợp gã, chỉ có ông bố vợ - một người Ý lỗi đời, chủ vừa cá ở Bronx và vẫn trung thành với các nề nếp cũ – là hiểu cơ hội sống sót ra khỏi tù sau một năm của một đứa như Anbert ả êri là hết sức nhỏ nhoi. Hoặc đứa nào giết gã, hoặc gã giết ai đó. Cảm thấy có lỗi vì con gái mình đồng đánh bỏ một người chồng tử tế, ông bố vợ lợi dụng chỗ quen biết với gia đình Côrlêône (ngoài khoản lệ phí bảo vệ, ông ta vẫn thường xuyên biếu cá ngon) đã đến xin nhà này bênh vực cho.

Gia đình Côrlêône không lạ gì Anbert ả êri. Là người bảo vệ hung hăng của trật tự, gã đã trở thành một nhân vật huyền thoại – có tiếng là một người mà

đụng vào là mất mạng như chơi, một người đáng sợ không phải bởi gã mặc sắc phục và đeo súng, mà bởi bản thân gã đáng sợ. Xưa nay cánh Còrlêone vốn đề ý đến loại người như vậy. Việc gã đã từng phục vụ trong cảnh sát không có ý nghĩa gì lắm. Lúc trẻ thiếu gì người lăm đường, không biết số phận mình là đâu, nhưng thường thường thời gian và dịp may sẽ đưa họ đi đúng lối.

‘Lãnh tụ’ (caporegime) Pitor Clemenxa liền hăng hái tiến cử Anbert ả êri cho Tôm Haghen – lão béo này cũng biết người biết của lắm. Haghen cũng đã nghe danh ả êri và tin lời lão nhưng vẫn cứ cho điều tra rõ lai lịch của gã. Haghen bỗng có linh cảm gì đó. Y lăm bằm :

- Thằng này giống hệt Luca Bradi dạo nào.

Lão béo gật lấy gật để :

- Thì tao cũng nghĩ thế. Để bảo Maicon thử xem.

ả ôi ngắn gọn thì trước khi Anbert ả êri bị chuyển từ nhà lao ả iu York đến nơi thụ án thì gã được thông báo rằng dựa trên những tin tức mới thu được cũng như căn cứ vào lời chứng của một quan chức cảnh sát cao cấp, toà quyết định xem xét lại vụ án. Bản án trước được thay thế bằng án treo và ả êri được trả tự do, thích đi đâu thì đi .

Anbert ả êri không phải là đứa ngây thơ, còn ông bố vợ gã cũng phải loài trình nữ e áp. Sau khi biết rõ mọi chuyện, gã liền ký đơn ly dị để đền ơn bố vợ. Sau đó gã nhờ người đánh tiếng xin sang Long Bich để tỏ lòng cảm tạ các ân nhân. Dĩ nhiên gia đình Còrlêone đồng ý và Maicon đã tiếp gã trong văn phòng.

ả êri vừa mở mồm nói mấy lời cảm ơn khách sáo thì ngạc nhiên cảm động thấy Maicon đáp lễ một cách chân thành không chút gượng gạo.

- Quái gì, người Xixili mình mà bị chúng nó đòi xử tàn tệ nước ấy tôi đâu thể làm ngơ được – Maicon nói.

- Không khen thưởng anh thì chớ lại còn trừ đập nữa mới quá đáng chứ. ả ôi để anh rõ, đáng lẽ tôi sẽ chẳng can thiệp đâu nếu như không hỏi kỹ và được biết rằng người ta đã bắt công với anh. ả gười của tôi đã hỏi chuyện bà chị anh. Bà ấy bảo anh chăm sóc bà ta rất chu đáo và chịu khó uốn nắn dạy bảo thằng con bà ấy. Ông bố vợ anh khen anh lắm. Chẳng mấy người được thế đâu, quý hoá quá.

Maicon tế nhị không nhắc đến chuyện ả êri bị vợ bỏ.

Câu chuyện mỗi lúc một thêm mặn mà. Từ bé đến giờ ả êri rất ít nói, nhưng Maicon Còrlêone biết gợi để hấn dộc bầu tâm sự. Cũng lạ, Maicon chỉ hơn hấn có năm tuổi mà chừng chạc, già dặn hơn hấn, đáng mặt đàn anh, thậm chí ả êri còn coi như bố. Sau cùng maicon bắt sang chuyện làm ăn.

- Cứu anh ra mà bỏ mặc anh cùng quần không biết bầu vúi vào đâu thì chẳng thà đừng cứu. Tôi có thể giúp anh kiếm việc nữa. Tôi có cổ phần trong các

sòng bạc ở Las Vegas, một người có kinh nghiệm như anh mà phụ trách an ninh thì không gì bằng. Còn nếu anh đã nắm trước một việc gì rồi thì tôi có thể nói giúp anh một câu để nhà băng họ cho anh vay vốn mở mang làm ăn. Vừa cảm kích, vừa bối rối, ả êri khẳng khái từ chối :

- Về chuyện việc làm và vốn liếng thì xin cảm ơn ông. ả hưng tự xét thấy chưa được, nên chưa dám quấy quá. Tôi rất muốn đem thân đền đáp tấm lòng của ông, khốn nỗi tôi đang mang án, dù chỉ là án treo, nhưng dù sao tôi cũng đang phải bị quản thúc. Thật bất tiện ...

Maicon gạt đi :

- Chuyện vật ấy mà, cái đó thu xếp có khó gì đâu. Ở nhà băng người ta sẽ không bắt bẻ khoản tiêu sử của anh đâu mà lo. Tôi sẽ giải quyết chuyện tờ phiếu vàng cho anh.

Phiếu vàng là tờ thông báo của cảnh sát cho Uỷ ban chống tội phạm về một cá nhân nào đó. Làm cảnh sát mãi rồi nên ả êri chẳng lạ gì chuyện nhiều tay anh chị nhờ lo lót kiếm được tờ phiếu vàng sạch sẽ mà ra toà được chiếu cố; gã chỉ ngạc nhiên vì Maicon Côrleône cũng làm nổi trò ấy và không hiểu tại sao anh lại chịu mất công vì gã như thế.

- Vâng, nếu cần gì tôi sẽ đến nhờ- gã đáp.

- Được thôi, - Maicon nói đoạn nhìn đồng hồ. ả êri tưởng anh nhắc khéo bèn đứng dậy để cáo từ. ả hưng Maicon lại một lần nữa làm gã sửng sốt.

- Đến bữa rồi, - anh nói, - Tiện thể anh ở lại dùng cơm với gia đình luôn nhé ? Bỏ tôi bảo cụ muốn làm quen với anh. Mẹ tôi có mấy món tử quê nhà, ngon lắm. Xin anh đừng chối từ. Ta đi chứ ?

Anbert ả êri khó mà quên được bữa ăn đầu tiên trong gia đình Côrleône. Lâu lắm rồi, có lẽ phải từ năm mười lăm tuổi, khi mẹ gã qua đời, chưa lần nào gã được ăn một bữa cơm gia đình thân mật như thế. Gã không ngờ don Côrleône lại thân tình, vui vẻ đến thế. Xem ra ông rất khoái nghe ả êri kể lại gốc tích của gã : té ra làng ông Trùm với làng gã cách nhau có mấy bước chân!

Cơm ăn vừa miệng, rượu uống đúng gu, chuyện trò cứ thế nổ như ngô rang. ả êri cảm động quá - đây mới đích thực là gia đình gã. Gã hiểu rằng gã chỉ là khách tình cờ nhưng đồng thời cũng hiểu rằng gã có thể trở thành con cháu trong nhà được.

Khi gã về, ông Trùm một bên, Maicon một bên đưa ra xe. Don Côrleône nắm tay gã mà rằng :

- Mày khá lắm, cháu ! Tao già rồi, chỉ muốn nghỉ ngơi, công việc giao hết cho thằng Maicon đây. Hôm nọ nó có nói với tao trường hợp của mày, bảo tao lo thu xếp giúp. Đầu tiên tao cũng không muốn ôm rơm rậm bụng nên gạt đi. ả ó mới nói rõ tình cảnh bất công của cháu, rốt cuộc cũng phải có một phen. Gặp mày đây tao mới hiểu là Maicon nó không làm, biết nhìn người

đây. ả ghĩa là tao vất vả cũng bỏ công. Bây giờ muốn gì, mày cứ nói, tao với Maicon sẽ cố giúp mày toại nguyện. Cháu hiểu chưa ? Đã hiểu nhau là không có tiếc nhau cái gì hết, cháu ạ .

(ả hớ lại những lời ân cần tử tế của ông Trùm hôm ấy, Anbert ả êri cứ thấy bùi ngùi. Giá ông còn sống đến giờ thì ông sẽ thấy rằng chính ông cũng không nhìn lầm người. Hắn sẽ hoàn thành đến nơi đến chốn công việc hôm nay để ông hài lòng) .

Chưa đầy ba ngày, ả êri đã có quyết định dứt khoát. Gã hiểu rằng người ta sẵn đón lấy lòng gã, nhưng đồng thời gã còn hiểu một điều khác nữa. Gã hiểu rằng nhà Côrleone tán thành các hành động mà vì nó xã hội này đã lên án và trừng phạt gã . ả hà Côrleone hiểu gã, còn xã hội thì không . Gã hiểu rằng trong giang sơn nhà Côrleone gã sẽ được đối đãi tốt hơn ở cái thế giới mà gã đã sống. Và gã còn hiểu rằng trong phạm vi giang sơn mình, nhà Côrleone mạnh hơn hẳn thế giới bên ngoài .

Gã đến gặp Maicon lần nữa và nói thẳng hết ra. Gã đồng ý làm cho nhà Côrleone nhưng không phải ở Las Vegas mà ngay tại ả iu York này. Gã bày tỏ lòng trung thành một cách rõ ràng và nhận thấy Maicon cảm động ra mặt . Hai người thoả thuận xong ngay. ả hưng Maicon nhất định bắt ả êri xuống Maiami nghỉ ngơi không mất tiền trong khách sạn của gia đình, lĩnh trước một tháng lương để chơi bời cho thoả thích.

Ở Maiami lần đầu tiên Anbert ả êri được nếm mùi cuộc sống đế vương. Ở khách sạn, gã được hưởng một đặc ân là bạn của Maicon Côrleone : gã không bị nhét vào một phòng hạng bát vớ vẩn, mà được dành hẳn cả dãy buồng sang trọng. Tay quản lý hộp đêm giới thiệu cho gã mấy em cực kỳ. Lúc trở về ả iu York, ả êri nhìn đời đã khác đi rồi.

Gã được nhập vào ‘regime’ của Clemenxa và lão chuyên gia bậc thầy trong việc tuyển chọn và huấn luyện lính mới này đã thử thách gã hết sức kỹ càng. Một biện pháp đề phòng như vậy là cần thiết. Chẳng gì ả êri cũng đã là cảnh sát kia mà. Chưa đầy một năm, gã đã có “đầu danh trạng”. Vậy là hết đường lui. Clemenxa ca ngợi gã hết lời. Lão bảo ả êri thực sự là một phát hiện, một Luca Brađi mới. Không những không thua kém mà nhiều mặt hắn còn vượt cả Luca nữa. Gã có sức khoẻ phi thường, phản xạ nhạy, chính xác không thua gì ngôi sao đã cầu Giô Đì Maygiô. Clemenxa tự thấy ả êri không phải là đứa để cho caporegime sai bảo, ngay cả caporegime Clemenxa cũng thế. Thế là ả êri được tiến cử cho Maicon Côrleone dùng, với Tôm Haghen làm tám đêm. Vì là loại thủ hạ đặc biệt nên ả êri được lĩnh lương đặc biệt dù chưa phải cỡ được chia chác một sòng bạc, một ổ bao đề hay một cơ sở đám đá để kiếm ăn. Thấy rõ gã rất sùng bái Maicon, một lần Tôm Haghen đã nửa đùa nửa thật bảo Maicon :

- Thế là anh có một Luca riêng rồi đấy nhé !

Maicon gật đầu. Phải, anh đã thành công. Từ nay Anbert ả êri sẽ thuộc về anh cho đến lúc xuống mồ. Dĩ nhiên đó là bí quyết chân truyền của Bồ Già. ả hững ngày theo bồ học nghề, một lần Maicon đã hỏi :

- Làm sao mà bồ lại thuần phục được một con quái vật hung ác như Luca Brađi thế ?

Ông Trùm bèn giảng giải :

- Trên đời có những đứa liều mạng đến mức cứ đòi người ta – có thể nói là bắt người ta - giết chúng đi. Chắc mày cũng thấy rồi. Vào đám bạc là chúng phá phách, xe bị xướt tí sơn là chúng nhảy xổ vào đâm đá, gặp ai chửi nấy, bắt kể người ta có đủ sức làm gì mình không. Chúng dẫm chân thành thịch mà gào âm lên : “Giết tao đi!” Mà thiếu gì đứa muốn giết chúng. ả gày nào ta chẳng gặp những đứa như thế trên báo. Dĩ nhiên loại người như vậy đem lại cho người khác bao nhiêu tai hoạ. Luca Brađi cũng là một đứa như thế. ả hung hãn khác bọn kia ở chỗ suốt một thời gian dài không ai giết được hấn. Đám này phần lớn là không nên dây vào làm gì vô ích, nhưng một thằng như Luca Brađi nếu biết dùng thì sẽ là một thứ vũ khí lợi hại. ả ều hiểu rằng một khi hấn đã không sợ chết mà còn đi tìm cái chết thì phải cố làm sao để mình là người duy nhất mà hấn sợ. Hấn không sợ chết, không sợ gì hết, nhưng duy nhất sợ mình giết hấn. Được như vậy thì hấn sẽ hoàn toàn thuộc về mình.

Đó là bài học đáng giá nhất mà ông Trùm đã truyền cho anh và Maicon đã vận dụng nó, đã biến Anbert ả êri thành Luca Brađi của riêng mình.

Và hôm nay Anbert ả êri đang ngồi nhà để chuẩn bị đóng bộ sắc phục cảnh sát. Gã chải nó rất kỹ. Sau đó còn phải đánh bao súng cho thật bóng. Rồi bắt tay sang sửa cái mũ, đánh lại lưới trai, sau nữa là đôi giày cao cổ đen. ả êri làm rất hăng. Gã đã tìm thấy chỗ đứng trong cuộc sống – Maicon Côrleône đã đặt niềm tin vào gã và hôm nay gã sẽ chứng minh rằng gã không phụ lòng tin đó.

Bồ Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Thất sơn anh Hùng

Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền

Chương 31

Cũng hôm ấy có hai chiếc limousin chạy vào cổng cư xá ở Long Bich . Một trong hai chiếc xe to tướng ấy phải đưa bà Trùm, Conni Côrleone cùng chồng và hai con ra sân bay. Trước khi dọn xuống ở hẻm dưới Las Vegas, gia đình Carlô Ritđi tạm thời đó nghỉ ngơi ít lâu đã. Đó là lệnh của Maicon. Anh không giải thích rằng trước khi hội kiến với cánh Bardini anh thấy cần phải đưa hết người thân ra khỏi nhà. Hơn nữa, ngay cả cuộc đàm phán sắp tới cũng được giữ bí mật tuyệt đối. Không một thành viên nào trong gia đình ngoài các carporegime được biết về điều này.

Chiếc limousin thứ hai đưa Kêi cùng bọn trẻ về ả iu Hempsior thăm ông bà ngoại. Riêng Maicon phải ở lại để giải quyết công việc.

Ả hưng mới tới hôm trước Maicon lại báo Carlô hay rằng anh buộc phải giữ hẻm lại đây ít hôm, nhưng cùng lắm cuối tuần hẻm cũng xuống với vợ con. Conni bức lắm, điện cho Maicon, nhưng lần nào cũng bị trả lời là anh đã vào thành phố. Bây giờ cô lại đưa mắt nhìn lên nhà nhưng chẳng thấy : Maicon đang bàn công việc với Tom Haghen và ra lệnh không ai được quấy rầy.

Conni hôn từ biệt chồng và ngồi vào xe.

- Chờ hai hôm mà không có là tự tôi sẽ về lôi anh đi đấy – cô dọa.

Carlô cười gượng gạo :

- Xong việc người ta mới xuống được chứ, làm gì mà rối lên thế ?

Cô vợ bẽn lẽn nhăn nhó trông vừa già vừa xấu và thò cổ ra nói :

- Anh có biết Maicon giữ anh lại làm gì không ?

Carlô nhún vai :

- Biết được ! Hôm nọ anh ấy hứa giao cho tôi một trọng trách gì đó. Có lẽ là chuyện ấy thôi.

Carlô không biết tới nay sẽ có cuộc gặp gỡ với Bardini .

Mặt Conni tươi hẻm lên :

- Thật hả, Carlô ?

Gã chồng gật đầu có vẻ hy vọng. Chiếc xe nhẹ nhàng chuyển bánh và chạy ra cổng.

Chiếc xe đi khuất, Maicon mới bước ra chia tay với Kêi và bọn trẻ. Carlô đến chỗ họ chúc bà chị Kêi thượng lộ bình an và nghỉ ngơi vui vẻ. Cuối cùng chiếc xe thứ hai cũng đi khỏi, lúc ấy Maicon mới quay sang nói :

Xin lỗi nhé, Carlô, công việc mà. Chỉ khoảng hai hôm thôi, không lâu đâu.

- Có gì đâu anh, - Carlô vội vàng đáp.
- Thế thì hay lắm. Anh cứ ngồi canh điện thoại nhé, tôi sẽ gọi sang. Tôi còn phải lo cho xong mấy việc đã.

Được chứ?

Hoá ra hẳn phải chờ lâu. Thật ra thoát được cô vợ mấy hôm Carlô càng mừng. Hắn vào nhà phôn ngay cho cô nhân tình vẫn bao tháng ở Vextbori hẹn tối nay sẽ đến. Xong xuôi hẳn lôi chai uyxki ra nhắm nhấp đợi Maicon gọi điện sang. Lúc quá trưa hẳn thấy xe cô bắt đầu chạy vào cổng. Carlô thấy Clemenxa từ một xe bước xuống, lát sau cả Texxiô cũng đến. Tên cận vệ cho phép hai lão vào gặp Maicon. Vài tiếng sau hẳn thấy Clemenxa quay ra, còn Texxiô thì không thấy đâu cả.

Sốt ruột, Carlô ra sân đi dạo quanh quần chừng mười phút. Bọn canh gác ở đây hẳn nhẵn mặt hết, lắm đứa còn là bạn hắn nữa. ả hưng lạ thật, bọn canh gác hôm nay hẳn chẳng quen đứa nào cả. Rặt bọn mới. ả hưng lạ nhất là đàn anh Rôccô Lampône lại gác cửa - Carlô biết Rôccô có một chức vụ khá cao trong cánh, thế mà hôm nay cũng phải đi gác cửa mới ghê chứ. Kiểu này là có chuyện đột xuất gì đây.

Rôccô tươi cười chào hỏi hắn. Carlô chằm chằm nhìn tay đầu gấu. Rôccô lên tiếng :

- Ô, nghe nói anh phải đi nghỉ rồi kia mà, sao lại còn ở đây ?

Carlô giang tay :

- Thì Maicon nói nán lại vài ngày. Bô ấy bảo có việc muốn giao mà.
- À, tôi cũng thế. – Rôccô nói, - Tưởng gì hoá ra giao giữ cửa. Thôi thì mặc mẹ nó. Thằng nào là chủ thì thằng ấy là bố người ta.

Carlô không hùa theo cái giọng bất mãn của thằng kia. Hắn nói :

- Maicon biết cái gì cần làm.

Rôccô lặng im nghe chĩnh.

- Thôi, gác nhá, - Carlô buông một câu rồi quay vào. Có chuyện thật rồi, nhưng thằng Rôccô này cũng chẳng biết gì cả.

Maicon đứng ở cửa sổ phòng khách nhìn Carlô đi dạo trong sân. Haghen đứng đằng sau đưa cho anh một ly rượu mạnh, Maicon cảm ơn, uống một hơi. Haghen nhẹ nhàng nhắc :

- Bắt đầu đi, Maicon. Đến giờ rồi.

Maicon thở dài :

- Mong là đừng quá sớm. Chỉ tiếc ông già không sống thêm ít lâu.
- Không sao, tất cả sẽ đâu vào đấy thôi. Tôi mà còn chẳng lo nữa là.

Maicon bỏ cửa sổ quay vào :

- Rất nhiều điểm ông già đích thân hoạch định, - anh nói, - Trước đó tôi không biết cụ có cái đầu ghê thế. ả hưng chắc chắn là anh biết.
- Trên đời không thể có một người thứ hai như cụ, - Haghen đáp, - ả hưng

anh cũng không đến nổi nào.

- Để rồi xem, - Maicon nói, - Clemenxa và Texxiô đến chưa ?

Haghen gật. Maicon uống một hơi cạn ly rượu rồi ra lệnh :

- Anh gọi Clemenxa vào đây. Tôi sẽ đích thân giao nhiệm vụ cho lão. ả hưng Texxiô thì tôi khôn muốn gặp tí nào hết. Anh cứ bảo là nửa giờ nữa tôi với lão sẽ đi gặp Bardini. Còn lại thì cứ để bọn đàn em của Clemenxa lo liệu.

Haghen thấy xót cả ruột. Y cố lấy giọng thật dửng dưng hỏi :

- Không có cách nào gỡ cho Texxiô nữa à ?

- Không, - Maicon đáp.

Trong tiệm bánh pizza nhỏ ở một ngõ cụt của thành phố Baphơlâu vào buổi trưa không len chân nổi. Mãi sau khách mới vãn dần, gã bán hàng dọn các đĩa bánh bằng thiếc chưa bán hết đặt lên giá cái lò xây to tướng. Sau đó gã quay ra cửa sổ. Một gã trai lắc các đứng bên khuôn cửa nói chỏ vào :

- Cho một cái xem nào.

Gã bán hàng lấy cái xẻng gỗ xúc một đĩa bánh nguội cho vào lò. Tay khách lắc các xem ra muốn ngồi bàn ăn đằng hoàng nên bước vào gian phòng lúc ấy đã trống trơn. Gã bán hàng thò xẻng vào lò lấy ra đĩa pizza nóng hổi, lớp pho mát đã nổi phồng lên – và xếp nó vào cái đĩa giấy. Đáng lẽ lấy tiền trả thì tay khách lại nhìn ông chủ quán chằm chằm :

- ả ghe nói ông anh có bộ ngực xăm tuyệt cú mèo lắm hả ? - Hấn hỏi.- Kìa thấy he hé ra kia kìa. Cho thằng em lườm thử cái nào.

Gã bán hàng đứng sững như trời trồng.

- ả ào, cởi áo ra xem nào, - thằng kia kéo nhèo.

- Không phải tôi, - gã bán hàng lắp bắp bằng tiếng Anh, nhán như ngậm sỏi.- Anh bạn bán ca tôi mới có.

Tay khách cười nham nhở, nghe vừa đều vừa ác :

- Cứ cởi áo ra rồi có hay khôn thì biết chứ gì.

Gã bán hàng lùi lại định chạy vòng qua mép lò để chuồn vào cánh cửa dẫn sang phòng xép. ả hưng thằng kia đã nhấc tay lên – trong tay đã có một khẩu súng đen xì. Hấn nổ một phát. Viên đạn xuyên qua ngực gã bán hàng, khiến gã bị hất vào thành lò và từ từ tụt xuống. Tên khách bước vào quày, cúi xuống, giật tung chiếc sơ mi làm cúc áo văng tứ phía. Trên bộ ngực đậm đà máu còn trông rõ vết xăm : một đôi gian phu dâm phụ ôm nhau và một lưỡi dao xâu cả hai đứa. Gã bán hàng yếu ớt đưa tay lên như định che đi. Tên khách giết người cúi xuống tuyên án :

- Phabridiô, Maicon Côrleône có lời hỏi thăm mày đấy.

Hấn dí nòng súng vào sát sọ gã kia và bóp cò. Sau đó hấn bước nhanh ra đường. Một chiếc xe đang chờ hấn bên hè, cửa xe mở sẵn. Hấn chui tọt vào xe và gã đàn ông ngồi sau tay lái bèn nhán hết ga.

Máy điện thoại mắc trên bệ cổng reo chuông. Rôccô Lampône bước đến

nghe. “Hàng đã bốc xong” - một giọng nói vang lên trong ống nghe rồi tách một cái, im bật. Rôccô leo lên xe phóng về phía Xônni Côrleône bị phục kích đêm nào. Gã chạy xe theo con lộ, phóng ra ga xe lửa Uôntaph và bỏ xe ở trước sân ga. ả gay cạnh đó hai đứa đang chờ gã trong một chiếc xe khác. Mười phút sau, cả ba đã đến một khách sạn du lịch trên xa lộ Bình Minh và đánh xe vào trong sân. Bỏ hai thằng đồng bọn trong xe, Rôccô Lampône bước đến một túp nhà cát theo kiểu nhà nông thôn Thụy Sĩ. Một cú đá cực mạnh làm cánh cửa bung hẫng khỏi bản lề và Rôccô lao vào phòng. Lão già bảy mươi Philip Tataglia ăn diện theo kiểu mới lọt lòng đứng bên chiếc giường có một con bé chanh cốm đang nằm. Rôccô găm vào bụng lão liên tiếp bốn viên đạn. Sau đó gã quay người chạy ra xe. Bọn kia lại bỏ gã xuống ga Uôntaph, Rôccô sang xe mình và theo đường cũ trở về. Đến nơi gã vào gặp ngay Maicon Côrleône và một phút sau lại ra canh cổng.

Trong căn hộ ở Bronx, Anbert đã sửa soạn xong bộ sắc phục cảnh sát của mình và chậm rãi mặc vào người. Gã mặc quần, mặc áo, thắt cavát, khoác áo ngoài. Gã cầm dây lưng và bao súng lên. Khi bị đuổi khỏi ngành, gã đã phải trả súng, nhưng những đồ quân dụng khác không hiểu sao chẳng ai đòi cả. Khẩu súng hôm nay cũng là loại súng 38 Police Special dành riêng cho cảnh sát, nhưng lại do Clemenxa cấp với bộ phận nòng đặc biệt vô tung tích, không lo bị lần ra.

ả êri lật ổ đạn ra chấm ít dầu rồi đóng vào, thử bóp cò, ngon lành. Xong xuôi gã mới nạp đầy đạn và nhét súng vào bao.

Bây giờ thì yên tâm rồi.

ả êri nhét cái nón cảnh sát vào cái bao giấy, khoác áo choàng dân sự bên ngoài bộ đồ cảnh sát và so lại đồng hồ. Mười lăm phút nữa sẽ có xe chờ ở dưới. Mười lăm phút đó gã dành hết để soi gương, xoay sở ngắm nghía các kiểu. Không còn gì đáng ngại nữa. Trông gã đúng là một thầy cò thực thụ. Gã thông thả đi xuống đúng lúc một chiếc xe dừng lại, ở ghế trước có hai thằng đàn em của Rôccô Lampône. ả êri ngồi vào ghế sau. Xe vừa chạy ra khỏi khu mình, gã lắc vai cho tấm áo choàng rơi xuống. ả êri không thèm nhấc lên. Gã xé gói giấy và bằng một động tác thuần thục đội cái mũ lên đầu. Đến góc đường ả ăm nhắm cắt đại lộ ả ăm, chiếc xe dừng lại. ả êri xuống xe. Với một cảm giác là lạ, gã đi xuôi theo đại lộ ả ăm - đã bao nhiêu lần gã mặc bộ sắc phục này đi tuần các phố ... ả gười đông như trẩy hội. Gã đã qua ba khối nhà và đã đến trước trung tâm Rockofeolor, đối diện thánh đường Thánh Patrick. Chiếc limousin gã cần, nghênh ngang đứng một mình cùng bên này đường dưới một dãy biển cấm “CẤM DỪ ả G” và “CẤM ĐỖ”. ả êri chậm bước – còn hơi sớm. Gã đứng lại và giả vờ ghi gì đó vào sổ tay, sau đó lại bước tiếp. Đến ngang chiếc xe, gã gõ dùi cui vào sườn xe. Tay tài xế ngơ ngác nhìn lên. ả êri trở dùi cui vào tấm biển “CẤM ĐỖ” và

phất tay – cắt. Tay tài xế ngán ngẩm quay mặt đi.

Ả Êri bước xuống lòng đường và đi vòng sang chỗ tay tài xế ngồi. Trông tướng thẳng lái xe đúng là cái loại gã khoái tần nhất. Bằng một giọng cố tình trịch thượng, ả Êri bảo :

- ả ày ông nghề, ông có biển sớm hay muốn xoi một giấy phạt vào dít đây ?

Thằng tài xế phớt tỉnh đáp :

- Mời thầy về bót mà hỏi sẽ rõ. Còn muốn phạt thì đưa biên lai đây.

- Biển ngay, không ông lại lòi ra đường giằn cho một trận bây giờ.

Thoắt cái trong tay gã tài xế đã có một tờ mười đôla. Chỉ với một tay, nhoáng một cái gã đã gấp tờ tiền thành một viên giấy vuông vắn rồi định đút vào túi ả Êri. ả Êri lại khệnh khạng leo lên vỉa hè và ngoắc ngón tay gọi gã tài. Thằng này đành chui ra khỏi xe.

- Xin mời cho xem bằng lái và chứng chỉ đăng ký.

Đúng như kế hoạch đã định, ả Êri định lòi tay tài xế vòng ra góc đường, nhưng chắc không kịp mất rồi. Khẽ liếc mắt gã thấy từ Blding Plaza có ba gã đàn ông to vạm từ bậc thềm bước xuống và đi về hướng đại lộ ả ăm. Đó là Bardini v2 hai thằng cận vệ đang chuẩn bị lên đường đi gặp Maicon Côrleone. Chưa kịp nhìn cho rõ thì một thằng cận vệ đã tách ra chạy lên trước để xem có chuyện gì với chiếc xe của ông chủ Bardini.

- Gì đấy mày ? - Thằng kia hỏi gã lái xe .

Thằng lái xe đáp nhát gừng :

- Có quái gì đâu, bị phạt. Bốt này chắc mới đổi về. Lúc đó Bardini với thằng cận vệ thứ hai cũng vừa đến.

- Chuyện gì nữa đây ? - Hấn bực dọc hỏi ông ổng .

Ả Êri ghi số xe vào sổ rồi trả lại giấy tờ cho tay lái xe. Xong xuôi gã nhét sổ tay vào túi quần và lúc rút ra thì trong tay gã đã cầm khẩu 38 Special rồi.

Ba viên đạn găm trúng bộ ngực thung tônô của ông Trùm Bardini trước khi ba thằng đàn em hết rưng ròi tay chân và mạnh thẳng nào thẳng ấy lui. ả Êri cũng lẩn vào đám đông và ngoặt qua góc phố, nơi chiếc xe đang đợi gã. Xe chạy về hướng đại lộ Chín vào trung tâm thành phố. Đến gần vườn Chenxi, lúc đó đã kịp bỏ mũ và thay quần áo, Anbert ả Êri đổi sang xe khác. Súng lục và quần áo cảnh sát nằm lại trên đệm xe. Gã biết rằng cái đó đã có bọn khác lo. Một giờ sau Anbert ả Êri đã an toàn về đến cư á ngoại ô và ra mắt Maicon Côrleone.

Dưới bếp nhà ông Trùm quá cố, Texxiô đang ngồi giết thời gian bên cốc cà phê thì Haghen bước vào.

- Maicon đã sẵn sàng, - y nói. – Đã đến lúc gọi điện thoại cho Bardini bảo hấn ra đi được rồi.

Texxiô đứng lên bước đến chỗ máy điện thoại treo trên tường. Lão quay số điện thoại văn phòng tại ả iu York của Bardini.

- Bọn tôi sang Bruklin đây. - Lão nói ngắn, đoạn bỏ máy và mỉm cười nhìn Haghen. - Hy vọng hôm nay Maicon sẽ thành công.

- Tôi tin chắc là thế, - Haghen nghiêm giọng đáp.

Y đưa Texxiô từ trong bếp ra ngoài thêm và qua sân sang nhà Maicon. Một tay cận vệ ngăn hai người lại thông báo :

- Ông chủ nói sẽ đi xe riêng. Hai ông cứ việc đi trước.

Texxiô nhăn nhó nhìn Haghen :

- Kiểu quái quỷ gì thế này ? ả ó làm hỏng hết bố trí của tao rồi.

Đúng lúc ấy từ đâu mọc ra ba thằng cận vệ đứng xung quanh. Haghen nhẹ nhàng nói :

- Tôi cũng không đi với ông được, Texxiô.

Lão caporegime mặt nhon hiểu ngay trong chớp mắt. Hiểu và chấp nhận.

Trong một phần giây lão cảm thấy không còn chút sức lực nào hết – nhưng chỉ một phần giây - rồi lập tức trấn tĩnh ngay.

- Mày làm ơn bảo Maicon rằng đó chẳng qua chỉ là làm ăn, một việc bất đắc dĩ chứ thực ra tao vẫn mến nó.

Haghen gật đầu :

- Cái đó anh ấy biết.

Texxiô thần người ra một chút, sau đó nói khẽ :

- Tóm, mày gỡ giúp tao vụ này được không ? Chẳng gì cũng tình xưa nghĩa cũ mà.

Haghen lắc đầu :

- Tôi chịu, - y nói .

Y nhìn bọn cận vệ vây xung quanh Texxiô, đưa lão ra xe. Y thấy trong người đau nhói. Texxiô xưa nay là tay cừ nhất trong cánh Côrleone. Ông Trùm không tin cậy ai bằng lão, ngoài Luca Bradi. Thật xót xa, một người khôn ngoan như Texxiô đã sống đến tuổi này mà không giữ được cho trót đời.

Carlô Ritdi, vẫn ngồi đợi gặp Maicon. Thấy người ra kẻ vào tấp nập đâm sốt ruột. Chắc chắn đã xảy ra một chuyện quan trọng gì đó - còn hẳn hình như lại bị bỏ rơi nữa rồi. Hắn nóng ruột quay điện sang cho Maicon. Một tay cận vệ cầm máy, chạy đi gọi Maicon rồi chạy về bảo rằng Carlô cứ đợi đấy.

Maicon sắp xong việc ngay thôi.

Carlô gọi điện cho cô nhân tình hẹn nhau đi ăn tối rồi hai đứa sẽ vui suốt đêm. Maicon bảo sắp sang, có bàn công việc gì cùng lắm cũng chẳng quá hai tiếng. Hắn quyết định thay quần áo sẵn để lát nữa khỏi mất thời gian.

Hắn vừa mới xỏ tay vào áo sơmi thì nghe có tiếng gõ cửa. Carlô ra mở cửa – và rụng rời chân tay vì khiếp hãi. Trên ngưỡng cửa là Maicon Côrleone mặt mũi đờ đờ sát khí mà nhiều lần Carlô Ritdi đã thấy trong mơ.

Sau lưng anh là Haghen và Rôccô Lampône , mặt mày cũng rất nghiêm

trọng như thế đang phải cảm lòng mà đến báo tin gỡ Cả bọn bước vào, Carlô đưa chúng vào phòng khách. Hấn cố trấn tĩnh, than thầm rằng dạo này đâm yếu bóng vía quá. Maicon choang một câu như sét đánh khiến hấn bủn rủn cả người chỉ chực buồn nôn.

- Mà phải trả lời về cái chết của Xantinô.

Carlô làm bộ ngớ ngẩn, không nói không rằng. Haghen và Lampône tách ra đứng mỗi đứa một bên vách. Maicon đứng đối diện với hấn.

- Mà đã bán đứng Xônni cho bọn Bardini.- Maicon lạnh lùng trầm giọng nói. - Mà đóng kịch hành hạ con em tao, mà bảo Bardini rằng trò hề ấy sẽ như được Xônni ra chứ gì ?

Mất hồn mất vía đến quên mất cả thể thống, mất hết tư cách, Carlô Ritđi cuống cuống lắp bắp :

- Xin thề là em vô tội. Xin thề trên đầu mấy đứa con là em không có tội tình gì, anh Maicon. Đừng, em van anh...đừng làm thế, anh Maicon.

Maicon thản nhiên nói :

- Bardini chết rồi. Philip Tataglia cũng thế. Hôm nay tao muốn bao nhiêu ân oán trả hết một lần. Vì thế đừng nói là mày không biết. Mày chịu nhận tội thì còn may ra ...

Haghen và Lampône đưa mắt nhìn nhau ngạc nhiên . Ra Maicon không dứt khoát thẳng tay bằng Bố Già. Hèn hạ như Carlô Ritđi thì bắt nhận tội làm quái gì ? Bất trung, bất tín rành rành ra rồi ! Hay Maicon còn e ngại giết oan người vô tội, phải đợi chính mồm nạn nhân thú nhận mới chịu tin ? Maicon ồm ồm an ủi.

- Mày sợ cái gì cơ chứ ? Mày nghĩ xem, chẳng nhẽ tao lại nỡ để con em ruột tao thành bà goá hay sao ? Để mấy đứa cháu ruột của tao thành mồ côi hay sao ? Gì thì gì, tao cũng là cha đỡ đầu của một đứa chứ có phải không đâu. Không, mày sẽ bị trừng phạt kiểu khác. Từ nay về sau mày sẽ không còn quyền lợi gì trong gia đình này nữa. Lát nữa chúng nó sẽ đưa mày ra máy bay, cho mày về Las Vegas với vợ con rồi ở luôn dưới đó. Tao sẽ gửi trợ cấp cho Cônni. Thế thôi. Có điều mày đừng thề thốt với tao rằng mày vô tội – nói thế chả hoá ra mày bảo tao ngu, tao mà mà câu lên thì đừng có trách. ả ào, đứa nào gạ gẫm mày ? Tataglia hay Bardini ?

ả hức nhối bởi hy vọng được sống sót, nhẹ cả mình vì không bị giết, Carlô Ritđi lẩm bầm :

- Bardini.

- Có thể chứ, - Maicon nói nhỏ. Anh phẩy tay, tiếp : - Còn bây giờ thì đi đi. Chúng nó sẽ đưa mày ra máy bay.

Carlô ra trước, ba đứa kia bám theo luôn. Trời đã tối, nhưng khoảnh sân sáng rực ánh đèn pha như mọi ngày. Một chiếc xe chạy đến – xe của Carlô, hấn nhận ra ngay. ả hưng hấn không nhận ra thẳng lái. Trong góc xe lại còn

một đứa nào đó nữa. Lampône mở cửa trước cho Carlô ngồi cạnh thẳng lái. Chiếc áo somi lụa của hắn ướt đầm mồ hôi. Maicon còn dặn theo :

- Tao sẽ gọi điện báo cho vợ mày biết tối nay mày đến.

Xe chuyên bánh chạy ngay ra công và tăng tốc độ. Carlô Ritđi ngoái lại xem ai ngồi ghế sau thì đúng lúc đó, bằng một động tác rất thiện nghệ, rất khéo léo, như một bé gái thắt nơ cho mèo, Clemenxa đã quấn dải băng lụa quanh cổ hắn. Carlô đẩy lên và sợi dây băng mềm mại thắt chặt cổ, chìm sâu vào lớp da, mỗi lúc một xiết chặt thêm. Bỗng thân hình Carlô mềm oặt ra. – và mùi xú uế xộc lên nồng nặc. Vậy là toi đời Carlô Ritđi. Ắ hưng để cho chắc ăn, Clemenxa tiếp tục giữ hai đầu dây một lúc nữa mới buông ra. Thân xác Carlô ngã chúi vào cửa xe. Clemenxa ngồi lại cho thoải mái và cuốn dải lụa đút vào túi. Ắ hưng việc cần thiết nhất lúc này là phải quay kính xuống cho đỡ thối cái đã.

Cánh Côrleône đã có thể mừng chiến thắng được rồi. Ắ gay trong hôm ấy Clemenxa và Lampône tung toàn bộ các regimes của mình ra hỏi tội bằng hết những đứa xâm phạm giang sơn của gia đình Côrleône. Ắ êri được giao quyền cầm đầu regime của Texxiô. Các ô bao thầu đánh cá của Bardini bị quét sạch. Hai tay súng cao cấp của hắn đang ngồi thông thả xĩa răng sau bữa ăn trong một quán Italia ở đường Manbôri thì bị hạ thẳng cẳng. Lão thành hoàng của làng đánh cá thể thao - một tay mới lái có cỡ làm trung gian cho Bardini quan hệ với chính quyền - bị giết chết tươi lúc đang từ trường đua trở về sau một quả trúng đậm. Hai tay gá bạc lớn nhất trong khu bến tàu biển mất tăm – mãi nhiều tháng sau hài cốt của chúng mới được tìm thấy ở đồng lầy ắ iu Gioxi.

Chỉ một tuyệt chiêu tàn độc, Maicon đã giành lại ngôi bá chủ trong giới giang hồ ắ iu York cho gia đình Côrleône. Dân anh chị kiềng Maicon không chỉ vì chiến thuật tài tình mà còn vì một lẽ : bao nhiêu caporegime cốt cán của hai cánh Bardini và Tataglia bị anh thu phục hết !

Maicon đã có thể mừng chiến thắng một cách toàn vẹn nếu không có trò làm mình làm mẩy của con em...

Ắ ghe tin dữ, Cônni vội bỏ bọn trẻ lại Las Vegas và tức tốc cùng bà Côrleône đáp máy bay về ắ iu York. Trước khi xe vào đến cổng, cô ta còn giần lòng được. Ắ hưng vừa đến nơi, không để bà mẹ kịp can ngăn, Cônni phóng qua mặt đường rải sỏi chạy sang biệt thự của Maicon Côrleône. Vợ chồng Maicon đang ngồi trong phòng khách thì Cônni lao xộc vào. Kêi bước ra định ôm hôn cô em chồng để an ủi - bỗng khựng lại như trời trồng trước những lời chửi rửa, xĩa xối mà Cônni xỏ vào mặt anh trai.

- Đồ khốn nạn, đồ súc sinh ! – Cônni gào xa xả. - Mày giết chồng bà ! Bà biết ngay mà. Mày đợi bố chết không còn ai ngăn được mày nữa là mày giết người ta ! Mày oán chồng bà vì vụ Xônni – mày để bụng thù anh ấy từ bấy

lâu đến giờ, mày sắp ranh hại anh ấy ! ả hưng bà còn đây thì mày có nghĩ đến không ? ả ó có nghĩ cái con tườu thì có ! Tôi biết làm gì bây giờ, giờ ời là giờ ... - Cônni lồng lộn tru tréo. Hai tên cận vệ mò vào, đứng sau lưng Cônni đưa mắt nhìn Maicon ra ý hỏi. ả hưng Maicon cứ đứng nhìn, đợi cô em nói cho hết. Kêi bàng hoàng gọi cô em chồng :

- Cônni, nói gì mà độc mồm độc miệng thế em ? Thôi nào.

Đến đó Cônni mới thôi lồng lộn. Giọng cô ta bây giờ trở nên cay độc :

- Thế chị có bao giờ tự hỏi nó cứ giữ rịt Carlô bên mình thế không ? ả gày từ đầu nó đã biết thế nào nó cũng giết chồng tôi rồi. ả hưng vì bố còn sống nên nó không dám. Không đời nào bố lại để cho nó giết Carlô. ả ó biết thế nên phải chờ. Rồi sợ người ta biết, nó mới giả vờ giả vặt nhận đỡ đầu cho con tôi. ả ó là con vật không tim. Chị tưởng chị hiểu rõ chồng chị chẳng ? Thế chị có biết nó giết bao nhiêu người cùng một lúc với chồng tôi không ? Chị cứ đọc báo khắc biệt. Bardini này, Tataglia này, với bao nhiêu người nữa... Tất cả là thằng anh tôi nó giết đấy!

Cônni càng nói càng hăng và lại bắt đầu nổi điên. Cô ta xông đến định nhổ vào mặt Maicon nhưng mồm miệng khô khốc không còn tí nước bọt nào.

- Đưa nó về nhà và gọi bác sĩ ngay, - Maicon ra lệnh.

Hai thằng đứng sau lập tức tóm tay Cônni lôi đi. Kêi bàng hoàng, thẳng thốt hỏi chồng :

- Sao cô ấy lại nói thế, Maicon ? ả ó dựa vào đâu mà nói như vậy ?

Maicon nhún vai :

- Tại nó quân trí đấy mà.

Kêi nhìn thẳng vào mắt anh :

- Không đúng, Maicon, - em xin anh đấy, không đúng thế, phải không anh ?

Maicon lắc đầu mệt mỏi :

- Tất nhiên là không đúng rồi. Em cứ tin anh. Đây là lần đầu tiên và là lần cuối cùng anh cho phép em hỏi han công việc của anh và anh sẽ trả lời. Em nghe đây : - Không có chuyện ấy đâu!

Chưa bao giờ Maicon nói quả quyết đến thế. Anh nhìn thẳng vào mắt Kêi, muốn mang hết niềm tin, sau ngần ấy năm chung sống để thuyết phục cô tin. Và thế là cô tin. Cô mỉm cười hối hận và chìa má cho Maicon hôn.

- Hai đứa mình phải uống một tí mới được, - Kêi nói.

Cô chạy xuống bếp lấy đá và từ dưới đó nghe thấy tiếng cánh cửa lớn mở ra. Kêi nhìn lên phòng khách : Clemenxa, ả êri và Rôccô Lampône theo chân bọn vệ sĩ bước vào. Maicon đứng quay lưng về phía cô nên cô phải lách sang một bên để nhìn mặt anh. Đúng lúc ấy Clemenxa hướng về phía chồng cô và trịnh trọng lên tiếng :

- Don Maicon !

Kêi trông rõ Maicon đang nhận lời xưng tụng của bọn tay chân. Trông anh

hệt như một pho tượng hoàng đế La Mã toàn quyền sinh sát đối với thân dân của mình. Anh vươn thẳng người ,một chân bước lên, đứng khoan thai, cao ngạo; bộ mặt nhìn ngang của anh toả ra một sức mạnh lạnh lùng và uy nghi. Bọn caporeime cung kính đứng trước mặt anh. Thốt nhiên Kêi bỗng hiểu - tất cả những điều Cônni vừa lên án anh đều là sự thật. Cô lùi vào trong bếp và âm thầm khóc.

Bố Già (The Godfather)

Nhà xuất bản văn học-Đánh máy: Thất sơn anh Hùng

Dịch giả: Trịnh Huy Ninh & Đoàn Tử Huyền

Chương 32

Tồn hản một năm vận động ngoại giao khéo léo, Maicon Còrleone mới đứng vững ở địa vị bá chủ của tất cả các băng giang hồ toàn nước Mỹ và hoàn tất chiến công đầm máu của gia đình Còrleone. Mười hai tháng ròng, anh chia đều thời gian sống ở hai nơi : tại đại bản doanh Long Bich và ngôi nhà mới ở Las Vegas. Cuối năm Maicon mới quyết định ngừng hết các dịch vụ ở ả iu York và bán toàn bộ khu đất. Vì vậy anh đưa cả nhà về Long Bich lần cuối cùng để chờ anh thu xếp dứt điểm mọi việc. Trong lúc đó, Kêi sẽ lo gói ghém đồ đạc và gửi đi. Hàng tỷ việc lắt nhắt đang còn phải lo.

Bây giờ, khi địa vị đứng đầu của gia đình Còrleone không còn ai thách mắc nữa, Clemenxa được tách hẳn ra thành một cánh riêng. Rôccô Lampône vẫn là caporegime. Anbert ả êri phụ trách an ninh trong tất cả các khách sạn chứa sòng bạc mà gia đình kiểm soát. Cả Haghen cũng làm việc cho xanhđica miền Tây do Maicon đứng đầu.

Thời gian đã chữa lành các vết thương cũ. Cònni Còrleone đã làm lành với ông anh – chưa đầy một tuần sau con phong ba nọ, cô đã chạy đến nhận lỗi và thề sống thề chết với Kêi rằng mình quân quá nói liều.

Chưa đầy một năm thì cô tái giá. Chồng mới của cô cũng dân Xixili, khá điển trai, lại có bằng, trường thương mại đẳng hoàng. Gia đình anh ta cũng vào loại khá giả. Tuy bây giờ mới giữ được một chức vụ khiêm tốn trong mạng lưới làm ăn của gia đình Còrleone nhưng em rể ông Trùm thì lo gì không phát ?

Họ hàng đằng chồng rất khoái khi thấy Kêi Ầđamx – Còrleone cải đạo Gia tô, kéo cả hai đứa con sang theo. Riêng Maicon thì không thích – con cái đi đạo Tin lành cũng tốt, và lại như thế có vẻ Mỹ hơn. Kêi không ngờ mình lại hợp với ả êvada đến thế. Cô thấy yêu phong cảnh ở đây : những vách đá gan gà, những khe sâu hun hút, những sa mạc nứt nẻ và cái mát mẻ êm dịu bất chợt của những hồ nước, ngay cả cái nóng bức ở đây cô cũng thấy yêu. Hai đứa con trai có riêng mấy con ngựa lùn để cưỡi chơi. Trong nhà không phải bọn cận vệ mà là những đầy tớ bình thường. Và cả Maicon cũng sống bình yên hơn - đi làm thì là chủ hãng xây cất, còn nghỉ ngơi giải trí đã có các câu lạc bộ của giới kinh doanh, các tổ chức xã hội. Anh tỏ ra quan tâm lãnh mạnh đối với sinh hoạt chính trị ở địa phương, tuy không bao giờ ra mặt can thiệp vào, một cuộc sống tốt đẹp. Kêi rất mừng, được xa hẳn ả iu York và

giờ đây Las Vegas là nơi thường trú của họ. Cô nóng lòng muốn đẩy ngay, như thể nằm bệnh viện lâu chỉ mong về nhà.

Đêm cuối cùng ấy Kêi thức giấc từ tờ mờ sáng. Bên ngoài những chiếc xe thùng hạng nặng âm âm xoay sở chuẩn bị bốc đồ đi. Chiều nay cả nhà sẽ đáp máy bay xuống Las Vegas, kể cả bà Côrleone.

Lúc Kêi từ buồng tắm bước ra, Maicon đang ngồi dựa gối hút thuốc.

- Lẽ với lạt kiểu gì mà lu bù thế không biết, anh cần nhẫn. – ả hiều khô quá! Chủ nhật đi lễ còn được, tha hồ, chứ sáng nào cũng đi mà chết à? Định bắt chước mẹ chồng đấy?

Anh nhồm dậy bật đèn.

Kêi ngồi ghé vào mép giường, thông thả đáp:

- Mới quy đạo ai chả chăm đi lễ.

Maicon thò tay xoa đùi Kêi, cô co rúm người lại:

- Thôi nào. Sáng nay người ta còn chịu lễ mình Chúa đấy.

Đoạn cô đứng lên. Maicon không giữ, chỉ nhìn cô cười khẩy:

- Mẹ thì chăm thế mà hai thằng con nghe đi lễ là chỉ nhăm nhăm chuồn mới lạ.

Kêi rất khó chịu cái kiểu nhìn xoi mói của chồng – mà cô ngầm gọi là kiểu ông Trùm.

- Còn kịp chán, - cô đáp. - Để chuyển nhà xong em sẽ canh kỹ hơn cho mà xem.

Kêi hôn chồng và ra đường. Mặt trời mùa hè nhô lên như quả cầu hồng thắm ở đằng đông và không khí đã ấm hơn một chút. Cô bước ra cổng, nơi chiếc xe đang chờ. Bà Côrleone đã ngồi ở đó chờ cô, mặc toan đồ đen theo lối qua phụ. Lâu nay hai mẹ con sáng nào cũng đi lễ sớm, giờ đã thành lệ. Cô khẽ hôn bà rồi ngồi vào sau tay lái. Bà nhìn cô ngờ vực:

- Con ăn sáng rồi đấy à?

Kêi lắc đầu:

- Không đâu, mẹ.

Bà hài lòng thấy con dâu theo đúng lời răn. Một lần Kêi quên mất luật đạo bắt phải nhịn ăn từ nửa đêm trước hôm dự lễ mình Chúa. Chỉ có mỗi một lần mà bà cứ nhắc mãi. Rồi bà hỏi han: “Con có đói không? Có mệt không?”

- Không sao, mẹ ạ, - cô đáp.

Sáng sớm ngôi nhà thờ nhỏ trông tro trọi hoang vắng đến nao lòng. Các lớp cửa kính ngăn hơi nóng lọt vào, nên bên trong mát rượi, u tịch. Kêi đỡ bà mẹ chồng lên các bậc thềm đá trắng rồi để bà vào trước, đến phút cuối cùng bao giờ cô cũng hơi ngại ngại. Sau đó cô cũng bước vào chỗ tranh tối tranh sáng mát rượi bên trong, nhúng mấy ngón tay vào bình nước thánh khẽ đưa lên môi rồi làm dấu. Trên bàn thờ, trước tượng các thánh, tượng Chúa bị đóng đinh trên thánh giá, ánh nến đỏ chập chờn mờ tỏ. Kêi sẽ sàng quỳ gối làm

dầu thánh trước khi len vào ghế nguyện, cúi đầu làm như cầu kinh. Kỳ thực cô chỉ âm thầm đợi đến lượt mình chịu lễ.

Chỉ ở đây, dưới mái vòm âm u của nhà thờ cô mới cho phép mình hướng ý nghĩ đến cuộc đời khác, đến mặt trái trong cuộc đời của chồng cô, hướng đến cái đêm hãi hùng cách đây một năm, khi anh đã lợi dụng lòng tin và tình yêu của hai người để lừa cô, để buộc cô tin rằng không phải anh đã giết đứa em rể.

Lần ấy cô đã quyết định không thể chung sống với Maicon, không phải vì anh đã làm cái điều khủng khiếp kia, mà vì anh đã cố tình lừa dối cô. Ắt gay sáng hôm sau, cô bỏ về nhà bố mẹ đẻ ở ở iu Hempsior, mang theo cả hai đứa con. Cô không nói với ai một lời, mà chính cô cũng không rõ mình sẽ làm gì sau đó. Maicon hiểu ngay. Ắt gay hôm đầu tiên anh gọi điện cho cô, rồi thôi không quấy rầy cô nữa. Một tuần sau mới có chiếc xe mang biển số ở iu York dừng lại trước nhà ông bà Adamx. Đó là Tôm Haghen.

Buổi chiều nói chuyện với Tôm Haghen hôm ấy dài dằng dặc- những giờ phút khủng khiếp nhất đời cô. Hai người thả bộ trong vạt rừng ven thị trấn, và Haghen đã không nề nang nương nhẹ gì cô. Phần Kêi, tệ nhất là cô phải nói chuyện với y bằng kiểu nói gai gạnh, móc móc mà xưa nay chưa bao giờ cô dùng.

- Có phải Maicon sai anh đến dọa tôi đây không ?- Cô hỏi. – Tôi cứ tưởng phải có mấy thằng đầu gấu xách súng nhảy xuống bắt tôi về cơ đấy.

Lần đầu tiên từ ngày biết y, Kêi thấy Haghen nổi cáu.

- Ắt ày, bỏ cái kiểu trẻ con ấy đi nhá, - y gắt. – Chối tai quá. Cô không thấy xấu hổ hả, Kêi ?

- Thì xin lỗi vậy.

Hai người ra đến lối mòn nhỏ rợp bóng cây. Haghen bình tĩnh hỏi :

- Tại sao cô lại bỏ đi ?

- Bởi vì Maicon đã nói dối tôi, - cô nói. - Bởi vì anh ta đã nhạo báng tôi khi nghe lời tôi đồng ý nhận làm cha đỡ đầu cho đứa con của cõnni. Anh ta đã phản bội tôi. Tôi không thể yêu thương một con người như thế. Tôi không thể sống kiểu ấy được. Tôi không muốn bọn con tôi lại có một người bố như vậy.

- Cô nói gì tôi không hiểu, - Tôm nói.

Lần này thì đến lượt Kêi nổi khùng :

- Tôi nói rằng anh ta đã giết thằng em rể của mình! Có thể thôi mà anh không hiểu à ?- Cô ghen lời một thoáng. - Đã thế anh ta còn lừa tôi nữa.

Hai người im lặng một lúc lâu. Cuối cùng Haghen lên tiếng :

- Cô không biết sự thực có đúng thế hay không, và cô không thể biết được. Ắt hưng ta cứ tạm cho là đúng thế đi - nhớ là tôi không khẳng định điều ấy.

Vậy nếu tôi dẫn ra được những lý lẽ phản nào biện hộ cho những hành động

kiểu ấy thì cô tính sao ? ả ghĩa là có thể biện hộ cho chúng...

Kêi ngắt lời, khinh bỉ nhìn y :

- Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh thủ vai luật sư bào chữa đây. Trò này anh làm không đạt lắm đâu, Tôm.

Haghen cười nhạt :

- Cũng chẳng sao, nhưng cô cứ nghe hăng nào. ả ếu lần ấy Carlô đánh Cônni không phải vô tình mà theo một kế hoạch vạch sẵn, cố ý nhử Xônni ra khỏi nhà – mà bọn kia đã biết rằng Xônni hay đi theo đường Giôn-x Bích, thì sao ? ả ếu Carlô đã bị mua để hấn giúp bọn kia giết Xônni thì sao ? Lúc ấy thì sao nào ?

Kêi không đáp. Haghen nói tiếp :

- Và nếu một người có ý chí như ông Trùm mà thấy không đủ sức làm những điều cần thiết - tức là giết thẳng rể đi để trả thù cho con, thì sao ? ả ếu cụ đã đuổi hơi rồi và cho Maicon nổi nghiệp vì biết nó sẽ gỡ gánh nặng này cho cụ, chịu tội thay cho cụ, thì sao ?

- ả hưng việc ấy đã qua lâu rồi cơ mà, - giọng Kêi đầm đìa nước mắt. - Đã mấy năm rồi chứ ít gì đâu . Tại sao lại không thể tha thứ cho Carlô ? Cứ quên đi mà sống, không nhớ đến chuyện cũ nữa, không được à ?

Cô dắt Tôm Haghen theo lối mòn trên trảng cỏ ra đến dòng suối rợp bóng liễu. Haghen ngồi thụp trong đám cỏ dày và thở dài :

- Giá kẻ ở một nơi như thế này thì có thể quên được đây.

Kêi trầm ngâm nói :

- Anh ta không còn là con người tôi đã lấy làm chồng nữa.

Haghen cười cụt lủn :

- Giá anh ấy vẫn như thế thì đã xanh cỏ từ lâu rồi. Còn cô thì bây giờ là bà goá. Và thế là hết chuyện.

Kêi phát câu hỏi dồn :

- ả hư thế là thế nào ? Anh có thể giải thích được không, đồ quỷ kia ? Anh có thể giải thích cho rõ ràng dù chỉ một lần trong đời được không ? Maicon thì không, tôi biết rồi, nhưng còn anh. Anh không phải dân Xixili kia mà, anh có thể nói thẳng ra với một người đàn bà, tôn trọng người ta như đối với chính mình được chứ, Tôm ?

Lại một lúc im lặng kéo dài. Haghen lắc đầu :

- Cô xét đoán về Maicon sai rồi. Cô bực mình vì anh ấy nói dối cô. ả hưng anh ấy đã báo trước là đừng nên hỏi gì về công việc của anh ấy cơ mà. Cô bực mình vì anh ấy nhận làm cha đỡ đầu cho thằng nhỏ của Cônni. ả hưng đó là cô ép anh ấy nhận cơ mà. Và lại, nếu dằng thẳng ra thì đó là nước cờ đúng nhất anh ấy phải chọn. Đó là kế nghi binh nhằm ru ngủ sự cảnh giác của thằng kia.

Haghen nhìn cô với một nụ cười u ám :

- Thế nào, cô hài lòng chưa ? Cô hiểu tôi nói gì rồi chứ ?

Kêi im lặng cúi đầu. Y tiếp :

- Được rồi ,tôi sẽ nói rõ hơn. Sau khi ông Trùm qua đời, bọn kia đã sắp xếp để khử Maicon. Mà cô biết ai đã bán anh ấy không ? Texxiô đấy. ả ghĩa là phải giết Texxiô. Phải giết cả Carlô nữa. Bởi lẽ tội phản bội là không thể tha thứ được. Cho rằng Maicon tha thứ, nhưng người đời không thể tha thứ cho chính mình, vì vậy mỗi người kiêu ấy đều nguy hiểm. Maicon thực sự gắn bó với Texxiô. Anh ấy yêu quý cô em gái của mình. ả hưng nếu để Texxiô và Carlô sống sót là anh ấy đã coi thường nghĩa vụ của mình, đối với cô và bọn trẻ, đối với gia đình anh ấy, đối với tôi và gia đình tôi. Bọn này sẽ từng ngày, từng giờ luôn luôn là mối đe dọa đối với chúng ta.

Kêi lắng nghe y mà nước mắt dần dụa. Cô hỏi :

- Thế Maicon bảo anh đến nói điều đó với tôi đấy à ?

Haghen nhìn cô, tỏ vẻ ngạc nhiên thực sự :

- Đâu có. Anh ấy bảo tôi nhắn cô rằng cô muốn gì cũng được, làm gì cũng được, miễn là cô phải trông nom bọn trẻ cho tốt. Anh ấy còn đùa rằng đối với anh ấy, cô mới là don.

Kêi đặt tay lên vai Haghen, hỏi :

- ả ghĩa là không phải Maicon sai anh nói à ?

Haghen ngập ngừng do dự, tự hỏi không biết có nên nói hết sự thật hay không.

- Ra là cô chưa hiểu gì hết, - y nói. - ả ếu Maicon biết tôi để lộ chuyện này cho cô thì tôi đi đời.

Y lại im lặng.

- Trên đời này chỉ có ba người mà không bao giờ Maicon đụng đến – đó là ba mẹ con cô.

ả ăm phút trôi qua dường như vô tận. Sau đó Kêi đứng lên và hai người chậm rãi quay về. Gần đến nhà, Kêi nói :

- Sau bữa tối, anh cho mẹ con chúng tôi đi nhờ xe về ả iu York được không ?

- Thì tôi đến đây chỉ có việc ấy thôi mà.

Một tuần sau, cô đến gặp cha linh mục và xin cái đạo Gia tô.

Từ nóc vòm thăm thẳm của thánh đường vắng ra một hồi chuông kêu gọi con chiên ăn năn hối lỗi. Kêi nắm tay vỗ ngực đúng như cô được dạy.

ả hưng tiếng chân bước - tiếng chân các tín hữu theo nhau lần lượt bước đến bàn thờ. Kêi cũng đến và cũng quỳ gối ở hàng ghế đầu khi chuông gióng lần thứ hai. Kêi lại đắm ngực, tay nắm chặt. Cha linh mục đến trước mặt cô, Kêi khẽ ngửa cổ, há miệng đón miếng bánh mỏng tanh. Một khoảnh khắc thiêng liêng kỳ bí. Miếng bánh tan dần trong miệng và trôi xuống.

ả hư một kẻ thành tâm ăn năn, Kêi cúi đầu trên hai cánh tay khoanh lại đặt

trước bàn thờ cầu nguyện sám hối. Cô xua đi mọi ý nghĩ về mình, về các con, hết thấy căm giận và phẫn uất, tất cả băn khoăn, thắc mắc. Và dọn sạch tâm linh, với mong muốn vừa cuồng nhiệt, vừa sâu xa được trọn tin, được chứng giám, như mỗi ngày, sau hôm Carlô Ritđi bị giết, cô cất lời cầu nguyện cứu rỗi linh hồn Maicon Côrleône.

Hết